

YÜCEEFENDİ GÖKLERİ EJDERHALARI

Kayıp Tarihçeler
2. Kitap

STAWICKI

WEIS & HICKMAN

İLGİNÇ BİR GRUP KAHRAMAN...

Tanis Yarımelf – Yoldaşları'nın lideri. Dövüşmeyi sevmeyen yetenekli bir savaşçı. İki kadına olan aşkının acısını çekmektedir – fırtınalı kılıç ustası Kitiara ve büyüleyici elf kızı Laurana.

Sturm Brightblade – Solamniya Şövalyesi. Afet öncesi saygı duyulan şövalyeler, o günden beri onurlarını kaybetmişlerdi. Sturm'ün amacı – ki bu onun için hayatta kalmaktan daha önemlidir – şövalyelerin onurunu iade edebilmektir.

Altınay – Reisin Kızı. Mavi Kristal Asa'nın taşıyıcısı. Kabilesinden kovulan Nehiryeli'ne olan aşkı, onları gerçeğin peşinden tehlikeli bir göreve yöneltiyor.

Nehiryeli – Gezgin'in torunu. Mavi Kristal Asa, ölümün kara kanatlarla uçtuğu şehirde ona emanet edildi. Nehiryeli burada canını zor kurtardı. Ancak bu sadece bir başlangıçtı.

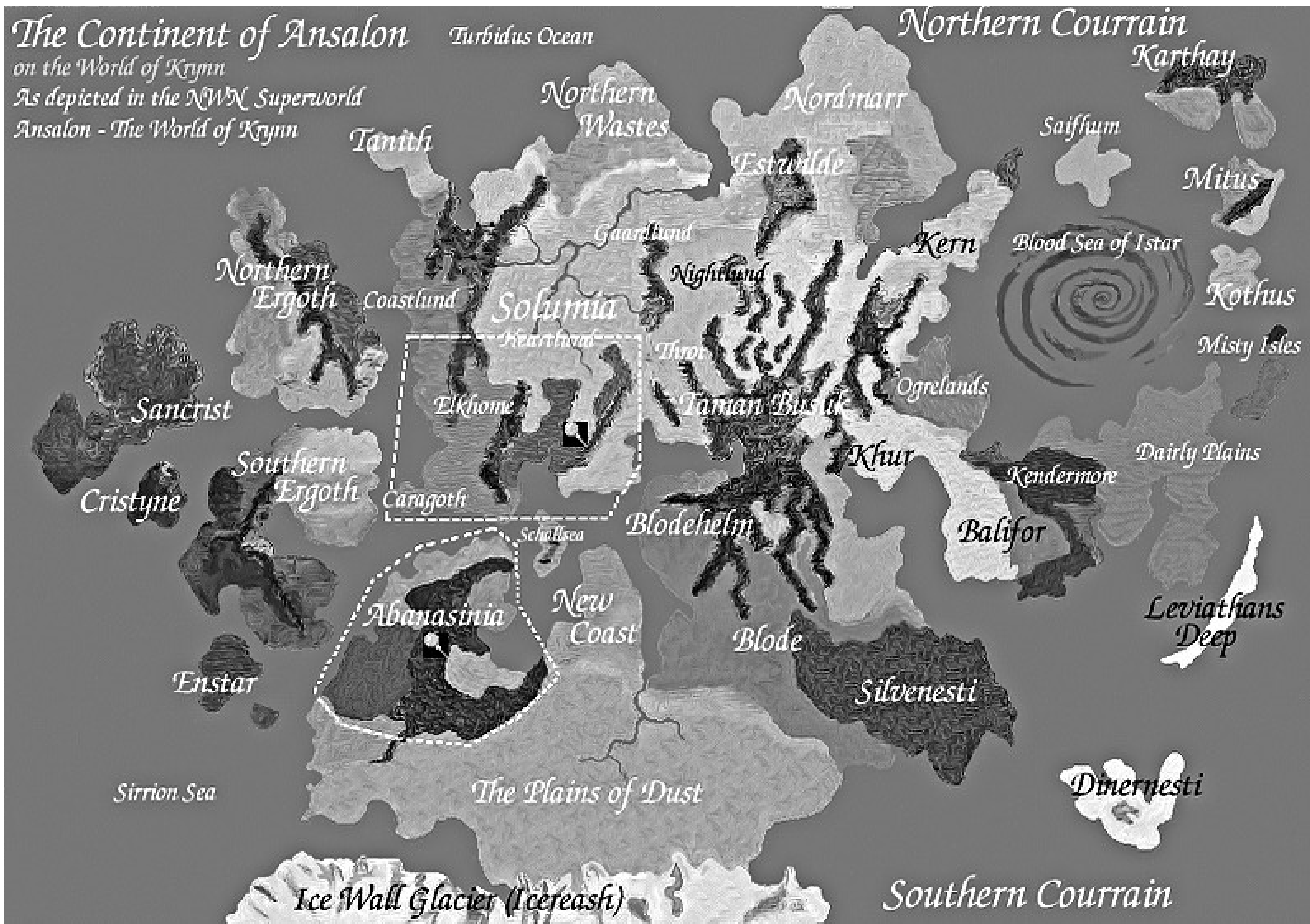
Raistlin – Caramon'un ikizi – büyücü. Sağlığını yitirmiş olmasına rağmen, Raistlin genç yaşından umulmayacak bir büyü gücüne sahiptir. Garip gözlerinin ardında karanlık gizemler saklıdır.

Caramon – Raistlin'in ikizi – savaşçı. Dev gibi bir cüsseye sahip olan Caramon, kardeşinin tam tersidir. Hayatta tek ilgi gösterdiği kişi Raistlin'dir – aynı zamanda en çok korktuğu insan da.

Flint Fireforge – Cüce, savaşçı. Tanis'in en eski arkadaşı olan yaşlı cüce, bu gençleri kendi çocukları olarak görür.

Tasslehoff Burrfoot – Kender, "inceleyici". Kenderler – Kyrnn'deki diğer ırkların başağrısı – korku nedir bilmezler. Bu nedenle de nereye gitseler, bela onları takip eder.

BU SEKİZ KİŞİYE DÜNYAYI KURTARMA GÜCÜ VERİLİYOR. AMA ÖNCE KENDİLERİNİ TANIMALARI GEREKİYOR – VE BİRBİRLERİNİ.

The Continent of Ansalon
on the World of Krynn
As depicted in the NWN Superworld
Ansalon - The World of Krynn
Turbidus Ocean
Northern Courrain
Karthay
Northern Wastes
Nordmarr
Saifhum
Tanith
Estwilde
Mitus
Gaardlund
Kern
Blood Sea of Istar
Northern Ergoth
Coastlund
Nightlund
Solumnia
Kothus
Heartlund
Throt
Misty Isles
Ogrelands
Sancrist
Elkhome
Taman Busuk
Southern Ergoth
Khur
Dairly Plains
Kendermore
Cristyne
Caragoth
Blodehelm
Balifor
Schallsea
New Coast
Leviathans Deep
Abanasinia
Blode
Enstar
Silvenesti
Sirrion Sea
The Plains of Dust
Dinernesti
Ice Wall Glacier (Icereash)
Southern Courrain

KAYIP TARİHÇELER

İKİNCİ KISIM

YÜCEEFENDİ GÖKLERİ EJDERHALARI

Margaret Weis ve Tracy Hickman

İNGİLİZCE'DEN ÇEVİREN: ÇİĞDEM ÇOYGUN

KAPAK RESMİ: MATT STAWICKI

TARAMA: frpnet.net

E-KİTAP: spiderh

tarafından
düzenlenmiştir.

EJDERHAMIZRAĞI DESTANI

KAYIP TARİHÇELER
İkinci Kısım

YÜCEEFENDİ GÖKLERİ
EJDERHALARI
Margaret Weis ve Tracy Hickman

Yapıtın Özgün Adı
DRAGONLANCE® THE LOST CHRONICLES:
DRAGONS OF THE
HIGHLORD SKIES
İlk Basımı: A.B.D., TSR Inc. January 2008

Kapak Resmi: Matt Stawicki

Editör: Kayra Küpçü

Dizgi – Baskı: Arı Matbaacılık

ISBN: 978-975-8904-46-4

Birinci Baskı: Nisan 2009

LAİKA YAYINCILIK
Gazeteci Erol Dernek Sok. Kamil Bey Apt. No:14/3
Beyoğlu – İSTANBUL
Tel: (0212) 293 13 93   Fax: (0212) 293 09 00

Sözlük...

Aurak - Aurak ejderanları, Ejderha Yüceefendileri'nin özel ajanlarıdırlar. Bunun nedeni zeki, kurnaz ve büyü yeteneklerine sahip olmalarıdır. Aurak'lar 2.10 m. uzunluğundadırlar; ince uzuvları vardır. Aurak'lar öldüklerinde cesetleri patlar ve çevresindeki her şeye zarar verir.

Baaz - Bu ejderanlar kardeşleri arasındaki en küçük olanlarıdır. Basit yer orduları olarak kullanılırlar. Çoğu zaman "*kaotik*" düşüncededirler ve yalnız dolaşma gibi bir adetleri yoktur. Baaz'lar sık sık kanatlarını saklayarak sahte kılıkta etrafta dolaşırlar ve ejderansız topraklardan geçerken genellikle de büyük kukuletalı ve maskelidirler. Bir Baaz öldürüldüğünde, vücudu önce taşa döner, sonra toza dönüşür. Fakat taşa dönüşmüşken, hızlı olamayanların batıcı silahlarını içinde bir süreliğine hapsedecektir.

Banşi (Banshee) - Korkunç çığlıklarını duyanların çıldırdığı ya da korkudan öldüğü kayıp elf dişilerinin ruhlarıdırlar. Bazı banşiler ahenkli melodiler şeklinde başlayan şarkılarının ses tonunu zamanla yükselterek dayanılmaz bir hale getirirler ve söyledikleri bu şarkılar insanın içine dayanılamayacak derecede umutsuzluk ve keder tohumlarını ekerek insanların keder ve korkudan ölmelerine ya da çıldırmalarına yol açarlar. Kötü kalplidirler, sürekli acı çekerler ve yaşayan her şeyden nefret ederler.

Behemoth - Ejderhalara benzeyen fakat uçamayan dev yaratıklardır. Daha çok dinozorlara benzerler ve buldukları her şeyi yerler. Çok hırçın ve vahşi yaratıklardır ve inlerine yaklaşan herkese saldırırlar. Ejderhaların aksine büyülü ve akıllı yaratıklar değildirler. Kuyruklarında bulunan büyük dikensi çıkıntılar sayesinde kuyruklarını etkili bir silah gibi kullanabilirler. Hobgoblinler bu yaratıkları evcilleştirerek savaş alanlarında kullanırlar.

Bozak - Bozak'lar belki de, "*büyülü*" Aurak kuzenleri hariç, diğer ejderanlardan "*daha büyülüdürler*". Altın ejderhaların yumurtalarından yaratılan Bozak'lar 4. seviye bir büyücü gibi büyü yapabilirler. Bozak'lar acımasız savaşçılardır ve tüm hayatlarını sadece çıkarlarıyla sonuçlanacak olaylara adarlar. Bozak'lar öldüklerinde patlarlar ve etkilenecek kadar yakında olan şanssızları yaralarlar.

Elf - Kyrnn dünyasında en uzun süreden beri varolan, iyilik timsali, uzun

ömürlü bir ırktır. Narin yapılı, badem gözlü ve sivri kulaklıdırlar. Gizemli ormanlarında insanlardan ve diğer ırklardan ayrı yaşarlar.

Estetik - Kyrnn tarihini kaleme alan, araştıran, kitaplar yazan barışsever âlimlerdir. Palanthas'taki Büyük Kütüphane'de Astinus isimli baş estetiğin emri altında çalışırlar. Estetikler Tarikatı kitap tanrısı Gilean'a bağlıdırlar. Gece gündüz durmadan kitap yazmakla ve düzenlemekle geçirirler zamanlarını. Gri cübbeler giyerler ve pek çoğunun kafası sıfır numara tıraşlıdır. Estetikler tarafsızdırlar; ne iyilik tarafına ne de kötülük tarafına meyletmezler, sadece kendi işleriyle ilgilenirler.

Ether - Ruhani, elemental bir boyuttur. Bu boyut görünebilen maddi boyutun aksine gözle görülemez, fakat Ether boyutunun içinde iken maddi boyut bulanık da olsa görülebilir. Bu boyut hayaletlerin ve ruhani varlıkların bulunduğu bir boyuttur. Boyut sislerle kaplı bir görünüme sahiptir. Yüksek büyücüler bu boyut içinde yolculuk edebilmenin yollarını keşfetmişlerdir.

Goblin - Kötü ırkların en çelimsizidir Çok çirkindirler. Çirkin suratlı ve gri derilidirler. Boyları 1.20-1.50 arası değişir. Kaba silahlar kullanırlar Kötülük ordularının piyade taburlarını oluştururlar.

Grifon - Grifonlar, belden aşağısı aslan, belden yukarısı kartal biçiminde olan güçlü, görkemli ve çok zeki yaratıklardır. Grifonlar uzun kanatlara sahiptirler ve uçabilirler. Eğitildikleri takdirde üzerlerine binilebilir. Grifonlar konuşamazlar fakat denileni anlarlar. Grifonlar ejderhalarla savaşabilen belki de tek yaratıktır.

Hobgoblin - Goblinlerin yapılı kuzenleridirler. İri yapılarını, kuvvetli silahlar ve pis vücut kokularıyla desteklerler. Kötülük ordularında çavuşluk görevi yaparlar.

Kapak - Kapak ejderanları genellikle grupların suikastçılarıdır; zehirli tükürüklerini silahlar üzerinde kullanabilmeleri de onları mükemmel birer suikastçı yapmaktadır. Ebeveynleri pirinç ejderhalar gibi, Kapak'lar da hedeflerini tuzağa düşürürler ve avantaj kazanabilmelerini sağlayacak her yolu denerler. Öldürüldüklerinde, Kapak patlayarak etrafa zehir saçar.

Lich - Bir lanet sonucu öldükten sonra geri dönmüş güçlü büyücülerdir. Bazı büyücüler ise laneti kendi üzerlerine bizzat kendileri uygulayarak

kendilerini lich'e dönüştürürler. Zaten kendisine sonsuz yaşamı sunacak büyüyü yapmak bile başlı başına usta büyücülerin işidir. Çok tehlikeli namevt yaratıklardır. Lich'ler hırslıdırlar. Bilgi, güç ve kişisel çıkarlar haricinde hiçbir şeyi önemsemezler. korkunç derecede güçlüdürler, yıllar geçtikçe daha da güçlenirler.

Minotor - Minotorlar, İstar Kan Denizi'nin kuzeydoğusundaki Mithas ve Kothas adalarında yaşarlar. Minotorlar yaklaşık 150 sene yaşarlar. Bu oldukça onurlu olan ırk, 2.10 m. uzunluğundadırlar ve boynuzları 60 cm. kadar uzun olabilir. Minotorlar yarım insan—yarım öküz görünüşündedirler. Herhangi biri için en kötü sonuç bir minotorla dövüşmektedir (ve bu kenderlerin en sevdiği şeylerden biridir).

Irklarının amaçları basittir: Krynn'de yaşayan tüm ırkları yok etmek. Kendilerinin dünyanın en üstün ırkı olduklarını ve diğer ırkların daha zayıf ırklar olduklarını düşünürler, onları her zaman için küçük görürler. Birçok minotorun iyi gözle baktığı tek diğer oluşum Solamniya Şövalyeleri'dir. Kendilerinin oluşturduğu şeref kodlarına en yakın yönetim biçimi onlarda vardır çünkü.

Ogre - Bir zamanlar elflerden bile güzel olan bu ırk, yaptıkları zulüm ve kötülük sunucu çirkinleşmişlerdir. Genelde dağlara oydukları şehirlerinde yaşarlar ve yağma için ovalara inerler. İki metreye yakın boyları ve iri cüsselerini zekalarıyla desteklerler.

Pegasus - Pegasuslar kanatlı atlardır ve uçabilirler. Kuşlar gibi yumurtlarlar ve ılıman ormanlarda yaşarlar. Pegasuslar vahşi, çekingen ve büyülü yaratıklardır ve evcilleştirilmeleri zordur.

Sivak - Bu gümüş ejderanlar gerçekten uçabilen tek ejderan türüdür (diğerleri ancak süzülebilirler fakat uçamazlar). Güç konusunda Aurak'lardan sonra ikinci sırada yer alırlar. Genellikle büyük çift-elli kılıçlarla saldırdıkları gibi, pençeleri ve kuyruklarıyla da saldırabilirler. Ayrıca, Sivak'ların yegâne şekil değiştirme özellikleri vardır (ama kısıtlı). Bir Sivak, insan boyutlu ya da daha küçük bir yaratığı öldürdüğünde, kurbanının şekline dönüşebilir. Normal haline döndükten sonra, o kurbana dönüşebilme özelliğini de kaybeder – ta ki, tekrar birini öldürene kadar tabii. Bir Sivak ayrıca kendisini öldürenin şekline girecektir: bu "*ölü şekli*" üç gün sürecek, daha sonra eski haline dönüşecektir.

Thanoi - Thanoi'ler "*mors adamlar*" olarak bilinirler. Ortalama bir insandan daha iri yapılıdırlar ve daha güçlüdürler. Sadece Krynn'in en zorlu yaşam alanları olan kutup bölgelerinde yaşarlar. Kutup ayılarını eğiterek kendileri için iz sürücü ve koruma olarak kullanırlar. Thanoi'lerin parmakları kısa ve kalın olduğu için sadece basit, tek elle kullanılabilen silahlar kullanırlar. Ayrıca suyun altında uzun süreler boyunca nefes almadan kalabilirler.

Wyvern - Ejderhaların kuzenleri olan bu yaratıkların tüm vücutları al pullarla kaplıdır. Kanatları sayesinde uzun mesafeleri çok kısa sürede katederler. Kuyruklarının ucundaki zehir en güçlü yaratıkları bile anında öldürebilir. Zekalarının fazla olmaması onların sadece basit görevlerde kullanılmalarına izin verir.

Biyografi...

Margeret Weis, Missouri'de doğup büyüdü.

İlk kitabı, çocukken mahalledeki mezar taşlarından etkilendiği Frank ve Jesse James kardeşlerin biyografisiydi. Missouri Üniversitesi Yaratıcı Yazarlık bölümünü bitirdi. Bir yayınevinde on dört yıl süreyle editörlük yaptı. Daha sonra fantastik kurgu ve rol yapma oyunları konusunda tüm dünyada öncülük yapan TSR Inc. şirketine kurgu editörü olarak katıldı. Burada Tracy Hickman'la birlikte Ejderha Mızrağı Tarihi, Ejderha Mızrağı Efsaneleri ve Ejderha Mızrağı Öyküleri üçlemelerini yazdı. Margaret Weis halen Winconsin'de yaşamaktadır.

Tracy Hickman, 1955'te Salt Lake City, Utah'ta doğdu. İki yıl Endonezya'da misyonerlik yaptıktan sonra gençlik aşkıyla evlenmek için Utah'a geri döndü. TSR Inc.'de oyun tasarımcılığı yaparken Margaret Weis'la ortak kitaplar yazmaya başladı. Tüm Ejderha Mızrağı dünyası rol yapma oyunları onun eseridir.

Weis, Hickman ikilisi Ejderha Mızrağı ile ilgili dokuz kitap yazdıktan sonra, birlikte Bantam/Spectra yayınevi için yeni "en çok satan" kitaplar yazmaya devam ettiler. Bunlar arasında yedi kitaplık Deathgate Cycle (Ölüm Kapısı Döngüsü) en önemlisi sayılabilir. Weis, ayrıca kendi başına, dört kitaplık, fantastik bir galaksiyi konu alan Star of the Guardian serisini de yazdı. 1995 yılında ikili Yaz Alevi Ejderhaları adlı bir romanla Kyrnn'e geri döndüler.

Ejderha Mızrağı destanı, New York Times tarafından defalarca "en çok satan" kitaplar listesine girdi. Tüm dünyada şu ana kadar 10 milyon adetten fazla satan Ejderha Mızrağı serisi, Almanca, Fransızca, Japonca, İspanyolca, İtalyanca, Türkçe ve İbranice'ye de çevrilmiştir.

Giriş...

Şimdiye kadar olanların hikayesi Mızrak Savaşı'ndan yıllar sonra Estetikler'den biri, Lillith Hallmark isimli bir kadın, Palanthaslı çocukları Büyük Kütüphane'ye davet ederek onlara Krynn'in tarihini anlatmaya karar verdi. Lillith o zamanlar Estetikler'in en güçlüsü ve en etkilisi olan Bertrem'den hemen sonra geliyordu ve diğer Estetikler'in büyük bir kısmı çalışmalarının yapışkan parmaklar, sümüklü burunlar ve tiz sesler tarafından bölünmesi ihtimali karşısında dehşete düşseler de, Lillith aklına koyduğunu gerçekleştirmişti.

Lillith Hallmark hiç evlenmemişti –bazıları, kalbinde gizli bir keder olduğunu söylüyordu ama çocukları çok seviyordu ve mükemmel bir tarihçiydi. Çocuklarını getiren ebeveynlerin bir çoğu onu dinlemek için orada kalıyordu.

Sizler, okurlarımız, kahramanlarımızın hikayelerini uzun süredir okumamış olabileceğinizden –belki de bu kitabı almadan önce onlar hakkında hiçbir şey okumamışsınızdır– Lillith'in bugünkü hikayesini dinlemenin bizler açısından iyi olacağına karar verdik. Kahramanlarımızdan biri olan Tanis Yarımelf'in hayatında önemli bir yere sahip olan iki kadının hikayesini anlatacak bugün çocuklara. Kadınlar, Laurana ve Kitiara, elinizde tuttuğunuz kitapta önemli yerlere sahipler.

Hikayesine başlamadan, öncesinde olanların bir özetini yapıyor. Haydi onu dinleyelim.

"Yedi arkadaş, beş yıl sürecek ayrılıklarından sonra Solace'ta buluşacaklarına dair yemin ettiler; bu süre zarfında gerçek tanrılara dair bir işaret aramaya gideceklerdi görünüşte ama aslında kendilerini arıyorlardı. Bu yedili Tanis Yarımelf, ikiz kardeşler Raistlin ve Caramon Majere, cüce Flint Fireforge, ele avuca sığmayan kender Tasslehoff Burrfoot, şövalye Sturm Brightblade ve ikizlerin üvey ablası olan Kitiara uth Matar'dı.

Sturm ve Kit kuzeye, Solamniya'ya doğru yola çıktılar; ikisi de kaybolan aileleri hakkında bilgi arıyordu. Diğerleri de kendi yollarına gittiler. Kararlaştırılan zamanda hepsi hana döndü, gelemeyeceğini bildiren bir mesaj göndermiş olan Kitiara dışında. Kit'e aşık olan Tanis üzülmüş ve

derin bir hayal kırıklığına uğramıştı.

Mavi kristalden bir asa taşıyan gizemli bir kadının hana gelmesi, geride kalan altı dostu Güz Alacakaranlığının Ejderhaları olarak bilinen bir maceraya sürükledi. Yolculukları, kahramanlarımızı Solace'tan lanetli Xak Tsaroth şehrine götürdü ve orada gerçek tanrılar kendilerini göstererek Mishakal Diskleri'ni verdiler onlara. Diskler'in gerçek tanrılar hakkında bilgiyi barındırdığı söyleniyordu ama kimse onları okuyamıyordu. Okuyabilecek birini bulmak için aramaya koyuldular.

Solace'a döndüklerinde Tanis eski bir arkadaşına, Gilthanas isimli bir elfe rastladı. Tanis ve Gilthanas beraber büyümüşlerdi ve bir zamanlar çok yakın olmuşlardı ancak zaman ve olaylar aralarındaki bağları uzun bir süre önce kopartmıştı. Hepsi, kendini beğenmiş bir hobgoblin olan Toede adlı bir Seçkinamir'in ordusu tarafından esir alındılar. Üzerlerinde kafesler olan arabalara bindirilen köleler Pax Tharkas şehrine götürülürken, (Seçkinamir'in sonradan anlatacağı hikayenin aksine) ufak bir elf grubu tarafından kurtarıldılar.

Tanis, elflerden birinin Gilthanas'ın kardeşi olan Porthios olduğunu fark etti. Yol arkadaşlarının gerçek tanrılar hakkında kanıt bulduklarını ve şifa sanatını dünyaya geri döndürdüklerini iddia etmeleri üzerine Porthios, Tanis ve dostlarını Qualinost'a götürdü. Burada Tanis, bir zamanlar nişanlı olduğu genç kadınla, Güneşlerin Sözcüsü'nün kızı Laurana ile tekrar karşılaştı. Kadın, Tanis'e aşıktı ancak adam artık kadını sevmiyordu. Kitiara'ya olan aşkı hâlâ içinde yandığından, ikiye bölünmüş olan kalbi yüzünden nişanını bozdu; zaten kadının kardeşleri ve babası bunu asla onaylamayacaklardı, zira Tanis'in damarlarında insan kanı akıyordu.

Elfler, Ejderha Yüceefendisi Verminaard tarafından yönetilen Pax Tharkas şehrine gitmeleri için Tanis ve arkadaşlarını ikna ettiler. Tanis ve arkadaşları, elflerin güven içinde yurtlarından kaçmalarını sağlamak için, elfleri tehdit eden ejderha ordularının elf krallığına saldırmalarını engelleyebilmek umuduyla bir köle ayaklanması başlatmayı planladılar.

Gilthanas'ın rehberliğindeki arkadaşlar, Pax Tharkas'a doğru yola koyuldular. Tanis tarafından reddedilmenin acısı içindeki Laurana da onun yanında olmak için evinden kaçtı. Adam onu geri göndermeye çalıştı ama kadın bunu kesinlikle reddetti. Pax Tharkas'a giderken, ejderha ordularından

kaçtığını iddia eden Eben Shatterstone isimli bir adam onlara katıldı; bu adam aslında Ejderha Yüceefendisi Verminaard'ın bir casusuydu.

Kahramanlar gizlice Pax Tharkas'a girdiler ve kölelerin arasına karıştılar. Burada Elistan isimli bir adamla tanıştılar. Adam ölümcül bir hastalığın pençesinde kıvranırken, şifa tanrıçası Mishakal'ın yeni ermişlerinden biri olan Altınay onun için tanrıçasına dua etti. Elistan iyileşti ve bu tanrılar hakkında daha çok şey öğrenmek istedi. Altınay ona Mishakal Diskleri'ni verdi ve adamın onları okuyabildiğini keşfetti. Adam, Paladine'in bir ermişi oldu ve Pax Tharkas'ta esir olarak tutulan diğer insanlara gerçek tanrıları tanıtmak için uğraştı.

Tanis ve dostları köleleri ayaklandırdılar ve Verminaard'ı öldürdüler. Sekiz yüz erkek, kadın ve çocuk güneye kaçtılar ve yakalanmamayı başardılar. Mağaralara saklanarak kışı orada geçirebilmeyi umdular.

Bu sırada, Verminaard kılığına girmiş olan bir aurak ejderan, kırmızı ejderhalardan oluşan bir orduyu eski kölelerin ardına salınca köleler vadiden kaçmaya ve cücelerin kayıp krallığı olan Thorbardin'de güvenli bir sığınak bulmaya çalıştılar. Bu maceralar, Cüce Derinlikleri Ejderhaları adlı kitapta anlatılmaktadır.

Bu süre zarfında Laurana, grupla birlikte yolculuk etmeye devam etti. Tehlike, üzüntü ve korku, kızı büyümeye zorladı. Şımarık ve inatçı kız, ciddi ve düşünceli bir genç kadına dönüştü. Babasının sarayında kazandığı yeteneklerini Elistan'a vazifelerinde yardım etmek için kullandı ve Tanis, tanıdığı kızdan çok farklı olan bu güzel genç kadın tarafından büyülendiğini farketti. Ona aşık olmaya başladı ve ikiye bölündü. Gerçekten sevdiği kadın hangisiydi? Laurana'nın adama duyduğu aşk asla değişmedi.

Büyük zorluklar ve tehlikelerden sonra kahramanlar Kharas'ın Çekicini buldular ve onu cücelere verdiler. Bunun karşılığında da cüceler, mültecilerin yeni evlerine gitmek için güvenli bir yol bulana kadar Thorbardin'de kalmalarına izin verdiler. Tanis ve grubu, bir liman şehri olan Tarsis'e gitmek üzere yola koyuldular; oradan, kendilerine yeni bir vatan arayan mülteciler için beyaz kanatlı gemiler alacaklardı. Yolculukları ve yol boyunca yaşadıkları maceralar, Kış Gecesi Ejderhaları'nda anlatılmaktadır.

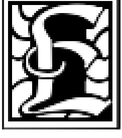
Kitiara uth Matar ise dostlarından farklı bir yol izledi. Onların izlediği ışık yolunun aksine, kadının yürüdüğü yol karanlığa çıkıyordu. Kraliçe

Takhisis'in ejderha ordularına katıldı ve Kitiara'nın yeteneği ile azmi, onun kısa bir süre içinde yükselerek Mavi Ejderha Ordusu'nun Ejderha Yüceefendisi olmasını ve Ansalon'un büyük bir kısmında Mavi Leydi olarak tanınmasını sağladı. Kitiara ve Laurana'nın maceraları ve zamanın bu noktasında onlara neler olduğu hiç anlatılmadı; şimdiye kadar. Yüceefendi Gökleri Ejderhaları kitabında, Tanis Yarımelf'in hayatındaki iki kadın ayrı yolculuklara çıkıyorlar ve yollarının üzerindeki tehlikeler, ikisini de hayatlarının en zorlu durumlarıyla karşılaşmalarına neden oluyor. Bu hikayede benim de ufak bir rolüm var. Her şey şöyle başlıyor..."

I. KİTAP

Önsöz

n son insan sesi duyduğundan beri üç yüz yıl geçmişti. Aslında, bir insanın konuştuğunu en son duymasının üzerinden... O zamandan beri çığlıklar duyuyordu; onunla yüzleşmek için Dargaard Kalesi'ne gelenlerin çığlıklarını, kendi kanlarında boğulurken nefes almaya çalışmayla sonlanan çığlıkları.

Lord Soth'un böylesi ahmaklara karşı hiç sabrı yoktu. Öykülere konu olan hazinesini bulmak için gelenlere karşı hiç sabrı yoktu. Dünyayı onun şerrinden kurtarmak amacıyla kahramanca maceraya atılmış olanlara karşı hiç sabrı yoktu; zira gerçeği kendisi biliyordu, (bir zamanlar kendi soylu maceralarına atılmış olandan daha iyi kim bilebilirdi ki?) Şövalyelerin kendilerini beğenmiş, bencil, sadece şöhretle, ozanlar tarafından isimlerine şarkılar yazılmasıyla ilgilenen kişiler olduklarını biliyordu. Ruhlarının saflığım lekeleyen siyah noktaları parlak zırhlarının altından görebiliyordu. Onlarla yüzleştiğinde cesaretleri bu noktalardan sızıyor, içlerinden akıp çıkıyordu; dizleri boşalarak parlak zırhlarının içinde tir tir titriyorlar, merhamet için yal varıyorlardı.

Lord Soth'un hiç merhameti yoktu.

Kim ona merhamet göstermişti ki? Çığlıklarını kim duymuştu? Onları şimdi kim duyuyordu? Tanrılar dönmüşlerdi ama affını istemek için Paladine'e yalvaramayacak kadar gururluydu o. Lord Soth, affedilmeye inanmazdı ve içten içe, ölüm şövalyesi, affedilmemesi gerektiğini düşünüyordu.

Virane kalesinin salonundaki tahtında oturuyor ve sonsuz geceler boyunca, suçlarını anlatmakla lanetlenmiş uğursuz elf kadınlarının ruhlarının söylediği şarkıları dinliyordu; bu da onun lanetiydi. Cesur ve yakışıklı bir şövalye hakkındaydı şarkıları; adamın söz dinlemez tutkuları, genç bir elf kadınını ayartmasına ve onu hamile bırakmasına neden olmuştu. İhanet edilen ve uygun bir şekilde öldürülen karısını ve böylece genç elf kadınının Dargaard Kalesi'ne gelişini anlatıyorlardı şarkılarında. Gerçeği öğrendiğinde yeni eşin duyduğu dehşeti ve tanrılara ettiği duaları, Soth'un içinde hâlâ iyilik olduğunu onlara söylemesini ve ruhunun selameti için ona bir şans vermeleri için yalvarışını anlatıyorlardı.

Tanrıların cevabını anlatıyorlardı şarkılarında; kendini tanrı ilan etmemesi için Kralrahip'i ikna edecek ve böylece tanrıların gazabını önleyecek güç verilecekti Lord Loren Soth'a. Soth, Afet felaketini engelleyebilir, binlerce masumun hayatını kurtarabilir, çocuğuna gurur duyacağı bir soyadı bırakabilirdi. Soth'un insan ırkını kurtarmaya kararlı bir şekilde İstar yoluna koyulmasını; ancak sonunda kendini kaybetmesini anlatıyorlardı. Kendi rollerini, adamı yolda durduran ve sevgilisi hakkında adama yalanlar söyleyen o uğursuz elf kadınlarını anlatıyorlardı. Karısının başka erkeklerle olan gizli randevularını ve kendisinin olmayan çocuğu anlatıyorlardı.

Kaleye dönerken Soth'un hissettiği öfkeyi, nasıl karısının önüne getirilmesini istediğini ve kadını bir fahişe, çocuğunu da bir piç olmakla suçladığını anlatıyorlardı. Tanrıların gazabıyla alevli dağın İstar'ı parçalaması sırasında dünyanın sarsılarak, yüzlerce mumla ışıl ışıl parlayan büyük avizenin tavandan kopmasını ve karısıyla çocuğunun üzerine düşmesini anlatıyorlardı. Onları kurtarabilecekken nasıl nefretiyle kavrulduğunu ve intikama susadığını, karısının saçlarının alev almasını izleyip yumuşak teni su toplayıp yanarken küçük çocuğunun çığlıklarını dinlediğini anlatıyorlardı. Her gece, nasıl topuklarının üzerinde dönerek sırtını çevirip uzaklaştığını söylüyorlardı şarkılarında.

Şarkılarında en son anlattıkları şey ise –karısının lanetini her zaman ve sonsuza dek dinleyecekti– ölüm ve karanlığa yemin etmiş bir şövalye olarak sonsuza dek yaşayacağı, zaman etrafından akıp geçerken işlediği suçların içinde yaşamak zorunda kalacağı oluyordu; dakikaları saatler kadar sonsuz, saatleri yıllar kadar sonsuz, yılları sadece günahlarından arınmamış bir ölünün olabileceği kadar sahte, boş ve soğuk olacaktı.

Geçen bu uzun yıllar boyunca kendisiyle konuşan kimse olmamıştı; dolayısıyla sesi duyduğunda bir an için karanlık düşüncelerinin bir parçası olduğunu düşündü ve önemsemedi.

"Lord Soth, seni üç kere çağırdım." dedi ses emredici bir tonlamayla, önemsenmemesine sinirlenmişti. "Neden cevap vermedin?"

Ateşten kararmış ve kan lekeleriyle kaplı bir zırh giyen ölüm şövalyesi, miğferindeki göz yarığının arkasından baktı. İhtişamlı ve güzel bir Kadın gördü önünde, hakimiyeti altındaki Abyss kadar karanlık ve insafsızdı.

"Takhisis," dedi ayağa kalkmadan.

"Kraliçe Takhisis," diye tersledi Kadın hoşnutsuzca.

"Sen benim kraliçem değilsin," dedi adam.

Takhisis adama öfkeyle baktı ve bedeni değişti. Bir insan dişisinden beş başı birden kıvrılan, tıslayan ve tüküren muazzam bir ejderhaya dönüştü. Bir dehşet yaratığı olan kadın, adamın üzerinde dikildi ve her başı hiddetle haykırdı.

"Seni bu hale ışık tanrıları getirdi ama ben, seni yok edebilirim!" diye tısladı Takhisis.

Ejderha başları, üzerinden salyalar sızan sivri dişlerini doğrultarak onu tehdit ettiler.

"Seni Abyss'e atacağım ve parçalayacağım, mahvedeceğim ve sonsuza dek sana işkence edeceğim."

Tanrıçanın öfkesi bir zamanlar dünyayı parçalara ayırmıştı ama Lord Soth sinmedi. Ne dizlerinin üzerine çöktü, ne de titredi. Tahtında oturmaya devam etti ve sakin bir şekilde yanan alevden gözleriyle, korkusuz ve etkilenmemiş bir edayla kadına baktı.

"Bahsettiğin işkenceler altında var olmakla şu anda çektiğim arasında ne fark olacak?" diye sordu kadına usulca.

Beş baş saldırısını durdurdu ve adamın üzerinde asılı kaldı; beş beyin şaşırmıştı. Kısa bir süre sonra ejderha yok oldu ve kadın geri döndü; dudaklarında bir gülümseme vardı, sesi baştan çıkartıcı, ikna edici bir mırıltı şeklindeydi.

"Buraya tartışmak için gelmedim, lordum. Beni incitmiş de olsan, derinden yaralamış da olsan, seni affetmeye hazırım."

"Seni nasıl incittim, Takhisis?" diye sordu adam ve yüzünden geriye hiçbir şey kalmamış olsa da, alaycı bir şekilde gülümsüyormuş gibi hissetti kadın.

"Karanlığın amacına hizmet ediyorsun..." diye başladı kadın konuşmaya.

Lord Soth, hiçbir amaca, hatta kendi amaçlarına bile hizmet etmediğini söylemek için inkar edercesine salladı kafasını.

"...ama yine de verdiğimiz görkemli savaştan kendini uzak tutuyorsun,"

dedi Takhisis. "İmparator Ariakas, seni emrine almaktan gurur duyacaktır..."

Lord Soth'un gözlerindeki alevler titredi ama Takhisis, amacının tutkusuna o kadar kaptırmıştı ki kendini, bunu görmedi.

"Ama sen burada oturuyorsun," diyerek devam etti kadın acı bir ifadeyle, "senin savaşını başkaları verirken kararmış kalende duruyor, kaderinden şikayet ediyorsun."

"Gördüğüm kadarıyla, Hanımefendi," dedi Soth ifadesiz bir sesle, "imparatorunuz kendi savaşlarını kazanıyor. Ansalon'un büyük bir kısmı şu anda onun kontrolü altında. Bana ya da adamlarıma ihtiyacın yok, o yüzden git ve beni yalnız bırak."

Takhisis, ölüm şövalyesine uzun kirpiklerinin altından baktı. Çatlak ve kırık duvarlardan içeri esen soğuk rüzgar, kadının siyah saçlarının lülelerini havalandırdı. Siyah bukleler, adama ejderhaların kıvrılan başlarını hatırlattı.

"Doğru, kazanıyoruz," dedi Takhisis, "ve sonunda galip geleceğimizden hiçbir şüphem yok. Ancak, bunu sana ve sadece sana söylüyorum lordum, ışık tanrıları tahmin ettiğim kadar hızla ve kolaylıkla ezilemedi. Bazı... ıh... zorluklar ortaya çıktı. İmparator Ariakas ve Ejderha Yüceefendilerim, yardımından minnettar olacaklardır.

"*Bazı zorluklar,*" demişti kadın. Lord Soth, bu "*zorluklar*"ın ne olduğunu biliyordu. Övündüğü Ejderha Yüceefendileri'nden biri ölmüştü. Diğer Yüceefendiler'in her biri de Güç Tacı'na kendisi sahip olmak istiyordu ve herkesin önünde aynı kadehten şarap içseler de, tek başlarına kaldıklarında onu yere tükürüyorlardı. Qualinesti elfleri, kendilerini yok etmek için gönderilen ejderha ordularından kaçmışlardı. Thorbardin cüceleri de aynı orduları yenmişler ve karanlığı dağın altından sürmüşlerdi. Solamniya Şövalyeleri yenilmişlerdi fakat henüz yok edilmemişlerdi. Onlara önderlik edecek bir kahramana ihtiyaçları vardı sadece ve aralarından biri her an yükselebilirdi.

Şimdiye kadar savaşın dışında kalmış olan metalik ejderhalar, bir hata yapmış olabileceklerini düşünerek huzursuzlanmaya başlamışlardı. Eğer Paladine'in altın ve gümüş renkli güçlü ejderhaları Işık tarafında savaşa girerlerse, kırmızı ve mavi ejderhalar ile yeşiller, siyahlar ve beyazların başı büyük belaya girerdi. Takhisis'in Ansalon'u derhal fethetmesi gerekiyordu;

metalik ejderhalar mücadeleye girmeden; şu an için güçleri bölünmüş olan Işık orduları akıllarını başlarına toplayıp ittifaklar kurmaya başlamadan, Solamniya Şövalyeleri kendilerine bir kahraman bulmadan önce.

"Seninle bir anlaşma yapalım, Takhisis." dedi Lord Soth.

Kraliçe'nin gözleri öfkeyle parladı. Anlaşma yapmaya alışkın değildi. Emirler vermeye ve kendisine itaat edilmesine alışkındı. Lakin öfkesini yutması gerekiyordu. En etkili silahı korkuydu ve onun da keskin kenarı, her şeyini kaybetmiş olan ve bu yüzden de hiçbir şeyden korkmayan ölüm şövalyesi karşısında körleşmiş ve yararsız kalmıştı.

"Ne istiyorsun?"

"Saygı duymadığım birine hizmet edemem." dedi Lord Soth.

"Dolayısıyla, sadakatimi ve ordumu, Dargaard Kalesi'nde tek başına bir gece geçirebilecek cesarete sahip olan Yüceefendiye vereceğim. Ya da şöyle söyleyelim, Dargaard Kalesi'nde tek başına bir gece geçirip hayatta kalabilecek olan Yüceefendiye. Bu Yüceefendi bunu kendi isteğiyle yapmalı, senin ya da bir başkasının zorlamasıyla değil." diye ekledi Lord Soth, tanrıçanın zihninin nasıl çalıştığını bildiğinden.

Takhisis, ölüm şövalyesine öfkeyle ama hiç sesini çıkarmadan baktı. Eğer ona ihtiyacı olmasaydı, adamı gazabıyla ezer, öfkesinin pençeleriyle parçalar, nefretinin midesinde sindirirdi. Ama kadının adama ihtiyacı vardı ve adamın kadına ihtiyacı yoktu.

"Mesajını Yüceefendilerime ileteceğim." dedi Takhisis sonunda.

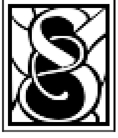
"Tek başına gelmeli," diye tekrarladı Soth, "ve zorlama altında olmamalı."

Takhisis, cevap vermeye tenezzül etmedi. Adama sırtını döndü ve hükmettiği karanlığın içinde yok olarak adamı trajik hayatının acı şarkısını tekrar ve tekrar dinlemesi için yalnız bıraktı.

- I -

Grag, İmparator'a rapor veriyor. Mavi leydi sarsılıyor.

onbaharın sonu gelmiş, bir zamanlar parlak ve cüretkar renklere sahip olan yapraklar ölmüş, kırılgan kahverengi cesetleri rüzgarla dağıtılarak yere serilmiş, gelmekte olan kış karlarının altına acı çekmeden gömülmeyi bekliyorlardı.

Kış neredeyse Ansalon'a gelmişti ve bununla birlikte sefer mevsimi de sona erecekti. Takhisis'in İmparator Ariakas kumandası altındaki orduları Ansalon'un büyük bir kısmını ele geçirmişti; batıdaki Nordmaar'dan doğudaki Kalaman'a, kuzeydeki Goodlund'dan güneydeki Abanasinya'ya kadar. Adamın Ansalon'un geri kalanını da fethetmek için planları vardı ve Kraliçe Takhisis, bu planların başlaması için sabırsızlanıyordu. Adamın savaşa devam etmesini istiyordu ama bunun olanaksız olduğu söylenmişti ona. Karla kaplı yollarda ordular yürüyemezdi. Erzak arabaları buz tutan kayalıklardan yuvarlanırlar ya da yağmurla ıslanmış patikalara saplanırlardı. En iyisi baharı beklemekti. Kış, dinlenme ve sonbahar savaşlarının yaralarını sarma mevsimiydi. Ordular, bahar geldiğinde güçlü ve yenilenmiş olarak ilerleyeceklerdi.

Ayrıca Ariakas, askerlerinin yürümüyor olmasının savaşın devam etmediği anlamına gelmediği konusunda kadını temin etti. Karanlık ve gizli entrikalar hâlâ çevriliyorlardı. Bunu duyan Takhisis, kendini daha iyi hissetti.

Son zaferlerinden memnun olan ejderha ordularının askerleri, fethettikleri kasaba ve şehirlere yerleşmiş, ele geçirdikleri kalelerin rahatlık ve sıcaklığında yaşıyorlar, savaş ganimetlerinin keyfini çıkartıyorlardı. Ambarlardaki tahıllara el koymuşlar, hoşlarına giden kadınları almışlar, mallarını ve ailelerini korumaya çalışanları öldürmüşlerdi. Bu kış, ejderhanın pençesi altında olanlar açlık ve korkuyla karşı karşıyayken, Takhisis'in askerleri iyi yaşayacaklardı.

Ancak İmparator açısından her şey iyi değildi.

Kışı Sanction'daki karargahında geçirmeyi umarken, batıdaki seferin planlandığı gibi gitmediği haberini almıştı. Hedefleri, yıl sonu gelmeden Qualinesti elflerini yok etmek ve cüce krallığı Thorbardin'i ele geçirmekti. Önce, Abanasinya'ya mükemmel bir sefer yürütmüş olan Kırmızı Ejderha Ordusu Yüceefendisi Verminaard'ın kendi köleleri tarafından öldürüldüğü haberi gelmişti. Sonra Qualinesti elflerinin kaçmayı başardığı ve sığınacak bir yer buldukları haberini almıştı. Sonra da Thorbardin'in kaybedildiğini duymuştu İmparator.

Bu, ejderha ordularının yaşadığı ilk gerçek terslikti ve Ariakas, neyin yanlış gittiğini öğrenmek için Neraka'daki karargahına ulaşmak amacıyla kıtayı baştan başa geçmek zorunda kaldı. Şu anda Pax Tharkas kalesinin idaresinde olan komutanın Neraka'ya gelerek rapor vermesini emretti. Maalesef, Verminaard öldüğünden beri yetkinin kimde olduğu konusunda bir karışıklık vardı. Bir hobgoblin –Seçkinamir Toede– merhum Verminaard'ın kendisini komutan yardımcısı yaptığını ilan etmişti. Toede yolculuk için çantalarım topluyordu ki Thorbardin'in kaybı yüzünden Ariakas'ın korkunç öfkelendiği ve bunun acısını birinden çıkartacağı haberi ulaştı kendisine. Bunun üzerine, Seçkinamir bir anda başka bir yerde çok acil bir işinin olduğunu hatırladı. Pax Tharkas'ın ejderan komutanına, İmparator'a rapor vermesini emrettikten sonra Toede aceleyle ayrıldı.

Ariakas, Kara Kraliçe'nin imparatorluğunun başkenti olan Neraka'daki askeri karargahında bulunan kışlasına taşındı ve komutanın gelmesini sabırsızlıkla bekledi. Ariakas, Verminaard'a değer verirdi ve böylesi yetenekli bir komutanın ölümünden dolayı sinirliydi. Ariakas cevap istiyordu ve Komutan Grag'ın yanıtları vermesini bekliyordu.

Grag, daha önce Neraka'da bulunmamıştı ama etrafa bakınmayı düşünmüyordu. Diğer ejderanlar, onların türünün şehirde hoş karşılanmadığı konusunda, savaşı kazanması için Kara Kraliçe'ye yardım ederken "*onların türü*" canlarını verse de onu uyarmışlardı. Grag, görmek istediği şeyi gördü ve o da Kara Kraliçe'nin tapınağıydı.

İstar, tanrılar tarafından yok edildiğinde Takhisis, Kralrahip'in tapınağının temel taşını almış ve onu Khalkist dağlarında bulunan bir yaylaya taşımıştı. Taşı ağaçlık içinde boş bir araziye koymuştu ve Tapınak da yavaş yavaş

onun etrafında büyümüştü. Kadın, tapınağı gizlice dünyaya geçmesini sağlayacak bir kapı olarak kullanıyordu ki kapı bir anda Berem isimli genç bir adam ve onun kız kardeşi Jasla tarafından suratına kapatılmıştı.

Temel taşını gören Berem, onu süsleyen mücevherlere hayran olmuş ve bir tanesini sökmek istemişti. Kız kardeşi Jasla, mücevherlerdeki kötülüğü hissetmiş ve ağabeyini engellemeye çalışmıştı. Berem sinirlenmişti. Taşı yerinden çıkartmış ve Jasla onu durdurmaya kalktığında onu itmişti. Kadın yere düşmüş, kafasını taşa vurmuş ve ölmüştü. Yeşil ziynet Berem'in göğsüne yapışmış ve adam da zamanda o noktaya saplanıp kalmıştı. Yaşlanmayacaktı. İşlediği suçtan dolayı dehşete düşen adam kaçmıştı.

Takhisis kapıyı kullanarak Abyss'ten çıkmaya kalktığında, Jasla'nın iyi ruhunun temel taşının içine girdiğini ve pişman kardeşinin dönmesini beklediğini görmüştü. Takhisis dışarı çıkamıyordu. Sadece görüntüsü Krynn üzerinde yürüyebiliyordu ve bu da dünyadaki olayları etkileyebilme gücünü epeyce azaltıyordu. Ancak kendisi için büyük bir tehlike olduğunu sezmişti. Eğer Berem dönüp de kardeşiyle birleşirse kapı kapanacak ve kendisi, sonsuza dek dünyadan uzakta kalacaktı. Kapıyı tekrar açmanın ve açık kalmasını sağlamanın tek yolu, Berem'i bulmak ve onu öldürmekti. Böylece Yeşil Ziynetli Adam'm aranması başlamıştı.

Tapınak, altında gömülü olan temel taşının etrafında büyümeye devam etmişti. Şu anda tapınak çok büyük bir yapıydı; etrafındaki toprakların tamamına hakimdi ve kilometrelerce öteden görülebiliyordu. Kıvrımlı ve çarpık duvarları ile yerden çıkan ve gökyüzünü elde etmeye çalışan bir pençe gibi gözüküyordu. Grag onun etkileyici olduğunu düşündü ve ona saygılarını sundu, uzaktan da olsa.

Komutan Grag, Ariakas'ın karargahını kurduğu Mavi Ordu kışlasına giderken şehrin içinden geçmek zorunda değildi ve bu da ejderan için iyiydi. Şehrin dar sokakları çok kalabalıktı ve bu kalabalığın çoğunluğunu oluşturan insanlar, Grag'ın türüne karşı hiç sevgi beslemiyorlardı. Daha birkaç binayı geçmeden bir kavgaya karışmış olurdu. Ara sokaklardan yürümesine karşın birbirlerine zincirlenmiş kölelerden oluşan gürültülü bir sırayı pazara sürükleyen bir köle tüccarına rastladı; adam, yanından geçerken arkadaşına yüksek sesle iğrenç "*kertenkele adamlar*" hakkında bir şey söylemiş, içinden çıktıkları bataklığa geri dönmeleri gerektiğinden bahsetmişti. Grag, adamın boynunu kırmayı isterdi ama zaten geç kalmıştı

ve yürümeye devam etti.

Ariakas'ın resmi odası Kraliçesi'nin tapınağındaydı ama adam işlerini orada yürütmekten hoşlanmıyordu. Kendisini tanrıçasına adamış olmasına ve tanrıçası tarafından çok sevilmesine karşın Ariakas, Kraliçesi'nin rahiplerinden hoşlanmazdı. Tapınak'ta olduğunda gizlice kendisini gözetlediklerinden şüpheleniyordu ve haklıydı. Takhisis'in Yüce Rahibi olan Geceefendisi, Ansalon'un İmparatoru'nun kendisi olması gerektiğini ve basit bir askeri komutandan başkası olmayan Ariakas'ın da kendisine hizmet etmesi gerektiğini düşünüyordu.

Ariakas'ın kendisinin aracılığına başvurmak yerine Kara Majesteleri ile doğrudan konuşabiliyor olması, adamı öfkeden deliye çeviriyordu. Geceefendisi, zamanının büyük bir kısmını Ariakas'ın kuyusunu kazmak ve saltanatını sona erdirmek için harcıyordu. Bu yüzden de Ariakas, ejderha ordusunun mavi kanadının şehre geldiğinde kaldığı Mavi Kışla'ya gelmesini emretmişti Grag'a.

Şu anda Mavi Kanat batıdaydı, baharda Solamniya'ya saldırmak için hazırlanıyordu. Komutanları, Mavi Leydi olarak tanınan Ejderha Yüceefendisi'ne de Komutan Grag'la tanışması için Neraka'ya gelmesi emredilmişti. Mavi Kanat Solamniya'dayken kışlalarına Ariakas el koymuş, yanında adamlarını ve muhafızlarını da getirmişti. Adamın yardımcılarından biri yolunu kaybetmiş olan Grag'ı buldu ve Ariakas'ın içinde yaşadığı ve çalıştığı alçak, güdük ve şekilsiz binaya götürdü.

Kapının önünde, Grag'ın hayatı boyunca gördüğü en iri iki ogre nöbet tutuyordu. Ogreler levha ve zincir zırh giyiyorlardı ve baştan aşağı silahlıydılar. Ejderan, kalın kafalı ve kaba ogrelerden nefret ederdi ve bu duygu karşılıklıydı, keza ogreler de ejderanların küstah zıpçıktılar olduklarını, başkalarının işlerine burunlarını soktuklarını düşünürlerdi. Grag, sorun çıkmasını bekleyerek gerildi ama bu iki ogre, Ariakas'ın kişisel muhafız birliğinin üyeleriydiler ve işlerini profesyonel bir biçimde yaptılar.

"Silahlar," diye hırladı biri ve iri, kıllı elini uzattı.

İmparatorun huzuruna kimse silahlı çıkamazdı. Grag bunu biliyordu ama neredeyse yumurtasının kabuğunu gözlerinin üstünden silkip attığı günden beri bir kılıç taşıyordu ve onsuz kendini çıplak ve savunmasız hissediyordu.

Grag'ın tereddüdü üzerine öğrenin sarı gözleri kısıldı. Grag kılıç kemerini çözdü ve ogreye verdi; uzun ağızlı bıçağını da teslim etti. Tamamen savunmasız değildi. Her şeyin ötesinde büyüsü vardı.

Ogrelerden biri Grag'ı gözünün önünde tutarken, diğeri içeri girerek Ariakas'a beklemekte olduğu bozak'ın geldiğini haber verdi. Grag, kapının dışında huzursuzca volta attı. İçerinden bir insan erkeğinin gürleyen kahkahası ve bir insan dişisinin sesi geldi; erkeğinki kadar derinden gelen bir ses değildi bu ama çoğu kadınınkinden daha derin, zengin ve boğuktu.

Ogre geri döndü ve sosise benzeyen baş parmağıyla Grag'a girmesini işaret etti. Ogrenin kısık sarı gözlerindeki parlamayı ve ogrenin arkadaşının sırıtması yüzünden onun çürük dişlerini görünce, bu görüşmenin pek iyi geçmeyeceği hissine kapıldı ejderan.

Kendini hazırlayan, kanatlarını mümkün olduğunca katlayan, bronz renkli pulları seğiren, pençeli ellerini tedirgince sıkan Grag, Ansalon'daki en güçlü ve en tehlikeli adamın huzuruna çıktı.

Ariakas, iri ve etkileyici bir insan erkeğiydi; uzun siyah saçları ve yüzünde tıraş olmasına karşın siyah bir sakalın gölgesi vardı. Kırklı yaşlarının ortalarındaydı ki bu onu insanlar arasında orta yaşlı yapıyordu, ama mükemmel bir forma sahipti. Efsanevi fiziksel gücü hakkındaki hikayeler adamlarının dilindeydi ve bunlar arasında en ünlüsü, bir keresinde bir mızrağı bir adama fırlatıp vücudunu delerek geçmesiyle ilgili olandı.

Ariakas'ın üzerinde kürk astarlı bir pelerin vardı; geniş omuzlarının üzerine atılmış olan pelerinin altından el yapımı ağır bir deri yelek gözüküyordu. Yeleğin amacı, adamı arkasından gelecek bir bıçak saldırısına karşı korumaktı çünkü Neraka'da bile Ariakas'ın görevinin ve hayatının sona erdiğini görmekten memnun olacak bir sürü kişi vardı. Belindeki kemerde bir kılıç asılıydı. Kılıç kemerinden, içinde büyü malzemeleri olan keseler ve bir parşömen kutusu da sarkıyordu ki bu dikkate şayandı, zira çoğu büyücünün bir zırh giymesi ve çelik silahlar taşıması tanrıları tarafından yasaklanmıştı.

Büyü tanrılarının koyduğu kurallar Ariakas'ın umurunda değildi. O, büyülerini doğrudan Kara Kraliçe'nin kendisinden alıyordu ve bu durum, onun ve Grag'ın ortak noktasıydı. Bu ana kadar Ariakas'ın büyü yapma yeteneğini gerçekten de kullandığı Grag'ın aklına bile gelmemişti, ama

büyülü eşyalarını silahları ile birlikte taşıyor olması, adamın çeliğe olduğu kadar büyüye de hakim olduğunun bir kanıtıydı.

Ariakas'ın sırtı Grag'a dönüktü. Adam omzunun üzerinde ejderana şöyle bir baktı, sonra da kadınla ettiği muhabbete geri döndü. Grag ilgisini kadına yöneltti çünkü kadın, ejderha ordularının askerleri arasında en az Ariakas kadar –hatta ondan daha fazla ünlüydü.

Kadının adı Kitiara uth Matar'dı. Siyah kıvırcık saçları rahatlık ve kolaylık açısından kısa kesilmiş olan kadın, otuzlarının başlarındaydı. Siyah gözleri ve gülümsemesini hafifçe çarpıtan, gülümserken dudaklarını bükmek gibi garip bir alışkanlığı vardı. Grag, kadının geçmişi hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Kendisi bir sürüngendi, ejderhalarla akrabaydı, yumurtasından kendi başına çıkmıştı ve ne kendi ebeveynlerinin kim olduğu hakkında bir fikri vardı ne de başkalarının ebeveynlerinin kim olduğunu umursardı. Kitiara hakkında duyduğu tek şey, onun bir savaşçı olarak doğduğuydu ve Grag buna inandı. Kadın, kılıcını keyifli bir rahatlık içinde takıyordu ve Ariakas'ın boyundan, gücünden ve fiziksel varlığından azıcık bile sinmemişti.

Grag, ikisinin sevgili olduğu hakkındaki dedikodunun doğru olup olmadığını merak etti.

En sonunda konuşmaları bitti ve Ariakas, Grag'la görüşmeye tenezzül etti. İmparator döndü ve doğrudan ejderanın gözlerinin içine baktı. Grag ürktü. Bu, Abyss'e bakmak gibiydi ya da aslında Abyss'e girmek gibiydi; zira Grag içine çekildiğini, derisinin yüzüldüğünü, parçalara ayrıldığını ve bir kenara atıldığını – hepsini bir anda hissetti.

Grag o kadar sarsılmıştı ki selam vermeyi unuttu. Ariakas'ın kalın siyah kaşlarının memnuniyetsizlikle çatıldığını görünce verdi gecikmeli selamını. Ariakas'ın arkasında duran Kitiara kollarını göğsünün üzerinde birleştirdi ve çarpık gülümsemesiyle gülümsedi ejderanın rahatsızlığına; sanki Grag'ın ne hissettiğini biliyor ve anlıyor gibiydi. Mavi ejderha zırhını giyen ve zırhı yolculuk yüzünden tozlu olan kadın, görünüşe göre daha yeni gelmişti.

Ariakas, zarif kelimeler kullanan ya da nezaketle vakit kaybeden biri değildi. "Lord Verminaard'ın ölümü ve Thorbardin'in kaybedilişi," diye belirtti soğuk ve ölçülü bir sesle, "hakkında birçok farklı hikaye duydum. Sana buraya gelmeni emretmemin nedeni, Komutan, gerçeği duymak."

"Evet, lordum," dedi Grag.

"Takhisis adına yemin et," dedi Ariakas.

"Sözlerimin doğruluğu konusunda Karanlık Majesteleri'ne sadakatim üzerine yemin ederim," dedi Grag. "Eğer değillerse kılıç tutan elimi kurutsun."

Ariakas bunu yeterli bulmuş olmalı ki, devam etmesini işaret etti Grag'a. Ariakas ne kendisi oturdu, ne de ejderana oturması için izin verdi. Kitiara'da oturamıyordu çünkü komutanı ayaktaydı ama bir masaya yaslanarak gevşedi.

Grag, Verminaard'ın suikastçıların elinde nasıl öldüğünün, aurak Dray-yan'ın Verminaard'ın kılığına bürünerek Ejderha Yüceefendisi'ni yaşıyormuş gibi gösterme fikrini nasıl tasarladığının, Grag ve Dray-yan'ın Thorbardin'i ele geçirmeyi nasıl planladıklarının, planlarının büyü, ihanet ve Işık tanrıları tarafından nasıl bozulduğunun hikayesini anlattı.

Grag, raporunu verirken Ariakas'ın gittikçe sinirlendiğini görebiliyordu. Dray-yan'ın kuyuya düştüğü kısma istemeden geldiğinde, Kitiara kahkahalara boğuldu. Çileden çıkmış olan Ariakas kılıcını kınından çekti ve ejderanın üzerine doğru yürümeye başladı.

Grag konuşmayı bir anda kesti ve bir adım geri çekildi. Pençeli parmakları seğirdi; büyü yapmaya başlamıştı. Ölebilirdi ama Takhisis adına, yalnız ölmeyecekti.

Kitiara, kıkırdamaya devam ederken elini uzattı ve Ariakas'ın iri kolunu sıkıca tuttu.

"En azından raporunu bitirene kadar Komutan Grag'ı öldürmeyin, lordum," dedi Kitiara. "En azından ben, hikayenin geri kalanını duymak için sabırsızlanıyorum."

"Bunun seni bu kadar eğlendiriyor olmasına sevindim." diye hırladı Ariakas öfkeyle. Kılıcını kınına soktu ancak elini kabzasında tutmaya devam etti ve Grag'a sert sert baktı. "Bunda komik bir şey görmüyorum. Thorbardin, hâlâ Hylar cücelerinin kontrolünde ve büyülü çekici bulup uzun süredir kapalı olan kapılarını dünyaya açtıkları için artık eskisinden daha güçlüler. Cüce krallığının bizim hazinemize akması gereken demir, çelik ve zenginliği artık

düşmanlarımızın ceplerine gidiyor. Bunların hepsinin nedeni de, Verminaard'ın kendisini öldürtmeyi başarması ve büyüklük hayaline kapılan salak bir aurak'ın dipsiz bir kuyunun içine düşmesi!"

"Thorbardin'in kaybı bir darbe," dedi Kitiara sakin bir şekilde, "ama ölümcül olmadığı kesin. Doğru, cüce krallığının zenginliği işe yarardı ama onsuz da yapabilirsiniz. Asıl korkulması gereken şey, cüce ordusunun savaşa girmesi ve ben de bunun olacağını sanmıyorum. İnsanlar, kendilerine güvenmeyen elflerden nefret ederler ve kimse, herkesten tiksinen cücelerden hoşlanmaz. Onların birbirlerine saldırmaları, bize saldırmalarından daha olası."

Ariakas homurdandı. Kaybetmeye alışkın değildi ve hâlâ memnun olmamıştı ama Kitiara'ya bir göz atan Grag, kadının usulca göz kırpmasından, krizin geçtiğini anladı. Bozak rahatladı ve kendini korumak için hazırladığı büyüyü bozdu. İmparator kafalarını keserken uysallıkla, "İlginiz için teşekkür ederim, lordum." diyecek olan bazı yalaka insanların aksine, bir ejderan dövüşmeden ölümüne boyun eğmezdi ve Grag zorlu bir rakipti. Güçlü Ariakas'ı öldürmeyi başaramayabilirdi ama kocaman ve pullu bir gövdeye, pençeli ellerle ayaklara ve iri kanatlara sahip olan ejderan, en azından insana biraz zarar verirdi. Mavi Leydi tehlikeyi görmüştü ve onun araya girmesinin sebebi de buydu.

Grag, ejderhaların soyundan geliyordu ve aynı ejderhalar gibi, insanlardan hiç hoşlanmazdı, ama kafasını şükranla hafif bir şekilde eğerek Mavi Leydi'ye selam verdi. O çarpık gülümsemesiyle ejderana gülümseyen kadının kara gözleri parladı ve ejderan, bir anda, kadının bundan zevk aldığını fark etti.

"Verminaard'ın ölümüyle ilgili daha çok bilgi ver," dedi Kitiara.

"Köle kılığına girmiş suikastçılar tarafından tuzağa düşürüldüğünü söyledin. Bu suikastçılar hâlâ serbestler mi Komutan?"

"Evet leydim," dedi Grag resmiyetle. "Onları Thorbardin'e kadar takip ettik. Casuslarıma göre hâlâ oradalar."

"Yeşil Cevherli adam için yaptığım gibi, yakalanmaları için başlarına ödül koyacağım." dedi Ariakas. "Ansalon'un dört bir yanındaki adamlarımız onları arayacaklar."

"Ben olsam bu konuda bir kez daha düşünürdüm, lordum." dedi Kitiara, dudaklarında o garip kıvrımla. "Bu kölelerin bir Ejderha Yüceefendisi'nin ölümünden sorumlu olduğunu herkese duyurmak istemezsiniz."

"O halde başka bir neden buluruz," diye belirtti Ariakas soğuk bir öfkeyle. "Bu adamlar hakkında ne biliyoruz?"

Grag'ın dili sivri dişlerinin arasından dışarı çıktı ve geri girdi. Aslında pek bir şey bilmiyordu. Mavi Leydi'ye bir göz attı ve kadının bu konuşmayla ilgisini kaybetmeye başladığını gördü. Kadın, esnemesini gizlemek için eliyle ağzını kapattı.

Grag, eski ortağı aurak Dray-yan'ın suikastçılar hakkında anlattıklarını hatırlamak için zihnini taradı.

"Verminaard, onların arasına bir casus yerleştirmişti. Adam, onların Abanasiniya'da bir kasabadan geldiklerini söylemişti, lordum. Solace..."

Kitiara'nın can sıkıntısı kayboldu. "Solace mı dedin?"

Ariakas, kadına baktı. "Solace, senin doğduğun yer değil mi?"

"Evet," diye yanıtladı Kitiara, "ben orada büyüdüm."

"Belki de bu sefilleri tanıyorsundur," dedi Ariakas.

"Sanmam," dedi Kitiara omuzlarını silkerek. "Yıllardır evime gitmedim."

"İsimleri ne?" diye sordu Ariakas.

"Sadece birkaçını biliyorum..." diye başladı Grag konuşmaya.

"Onları dövüşürken görmüş olmalısın," dedi Ariakas terslenerek. "Onları tanımla Komutan."

"Onları gördüm." diye mırıldandı Grag suratını asarak.

Aslında onları epey yakından görmüştü. Onu bir ara yakalamışlardı ve sadece Kara Kraliçe'nin merhameti ve kendi zekası sayesinde kaçmayı başarabilmişti.

"Yamalı bohça gibiler. Liderleri, melez bir yarımelf olan Tanis. Bir diğeri gri sakallı bir cüce ve bir de sümüklü bir kender var. Geri kalanları insan; kırmızı cübbeli bir büyücü, Sturm isimli kahrolası bir Solamniya Şövalyesi

ve Caramon isimli kaslı bir savaşçı."

Kitiara hafif bir ses çıkarttı, nefes almakta zorlanıyor gibiydi.

"Bu suçluları tanıyor musun?" diye sordu Ariakas kadına dönerek.

Kitiara, yüz ifadesini anında düzeltti. Çarpık gülümsemesiyle adama baktı ve "Korkarım hayır, lordum," dedi.

"Tanımasan iyi olur," dedi Ariakas merhametsizce. "Eğer Verminaard'ın ölümüyle herhangi bir ilgin olduğunu öğrenirsem..."

"Sizi temin ederim lordum, bu konuda hiçbir şey bilmiyorum," dedi Kitiara omuzlarını silkerek.

Ariakas, kadını tahlil etmeye çalışarak ona dikkatle baktı. Suikast, Kara Kraliçe'nin ordusunda yükselme yollarından biriydi, mümkün olan en güçlü liderin seçilmesi olarak görülürdü. Ama Ariakas, Verminaard'a çok değer verirdi ve Kitiara da o herifin ölümünü ayarlamış olmakla suçlanmak istemiyordu, özellikle de bu durum Thorbardin krallığın kaybedilmesi felaketiyle sonuçlanmışken.

"Solace'ın birkaç binlik bir nüfusu var, lordum," dedi Kitiara gittikçe keyfi kaçarak. "Kasabadaki herkesi tanımıyorum."

Ariakas gözlerini kadına dikti ve kadın da adamın bakışlarına çekinmeden karşılık verdi. En nihayetinde adam kadını rahat bıraktı.

"Elbette, ama bahse girerim yarısıyla yatmışsındır," dedi ve dikkatini tekrar Grag'a çevirdi.

Kitiara, lord hazretlerinin şakası üzerine saygıyla gülümsedi ama kadının gülümsemesi, adam onu izlemekten vazgeçtiği anda kayboldu. Sırtını masaya dayayarak kollarını göğsünde kavuşturan kadının bakışları dalgınlaştı.

"Bu suikastçılar şimdi nerede, Komutan?" diye sordu Ariakas.

"En son haber aldığımda, Thorbardin'de gizleniyorlardı, lordum."

Grag tereddüt etti, sonra da dudağını bükerek, "Kendine Seçkinamir Toede diyen hobgoblinin size onlar hakkında daha fazla bilgi verebileceğine inanıyorum."

Kitiara olduğu yerde hafifçe kıpırdandı. "Eğer Lord hazretleri dilerlerse, şu Seçkinamir ile konuşmak için Pax Tharkas'a gidebilirim."

"Seçkinamir, Pax Tharkas'ta değil, leydim," dedi Grag. "Kale bir harabeye döndü ve artık savunulabilir değil. Kırmızı Kanat, Liman (*Haven*) şehrine taşındı."

"O halde ben de Liman'a giderim," dedi Kitiara.

"Belki sonra," dedi Ariakas kadına. "Öncelik Solamniya'da."

Kitiara tekrar omuzlarını silkti ve kurduğu hayallere geri döndü.

"Suikastçılara gelince," diyerek devam etti Ariakas, "kuvvetle muhtemel gelmekte olan kış boyunca Thorbardin'in mağaralarında gizlenirler. Bir kara cüce kiralar ve..."

"Ben bundan o kadar emin olmazdım," diyerek araya girdi Kitiara.

"Ne demek istiyorsun?" Ariakas, öfkeyle kadına bakmak için döndü. "Bu adamları tanımadığını sanıyordum!"

"Tanımıyorum ama onlar gibileri tanırım," dedi kadın, "ve siz de tanıyorsunuz, lordum. Serseriler; kılıçlarını kiraya veren gezginler olmaları çok muhtemel. Böylesi, adamlar bir yerde asla uzun süre kalmazlar. Eminim ki, kısa bir süre sonra yola koyulacaklardır. Azıcık kar onları durduramaz."

Ariakas kadına garip bir şekilde baktı; kadın bu bakışı görmedi zira tozla kaplı çizmelerinin ucuna bakıyordu. Adam kadına bir süre daha sessizce baktıktan sonra Grag'a döndü.

"Casuslarından, bu adamlar hakkında öğrenebileceğin her şeyi öğren. Eğer cücelerin diyarından çıkarlarsa bana derhal haber ver," dedi Ariakas tehditkar bir bakışla, "ve onların canlı yakalanmalarını istediğimi söyle herkese. Bir Ejderha Yüceefendisi'nin ölümü cezasız kalmayacak. Onları bir örnek haline getirmek niyetindeyim."

Grag, elinden geleni yapacağına söz verdi. O ve Ariakas bir süre batıdaki savaş ve Kırmızı Kanat'ın komutasını kimin alacağı hakkında konuştular. Grag, Ariakas'ın Kırmızı Kanat'ın durumu, gücü, erzak ihtiyacı gibi konuların hepsini biliyor olmasından etkilendi.

Pax Tharkas konusunda tartıştılar. Ariakas, onu geri almayı düşünmüş olduğundan bahsetti ancak kale artık bir harabe olduğundan, harcayacakları çabaya değmezdi. Orduları onun etrafından dolaşacaktı.

Bütün bu süre boyunca Kitiara sessiz kaldı; zihni başka şeylerle ilgiliydi. Grag, Seçkinamir Toede'nin Verminaard'ın halefi olma tutkusundan bahsedene kadar –dudağını tekrar bükerek– kadının dinlemediğini sanıyordu. Bunun üzerine kadın gülümsedi.

Grag, kadının gülümsediğini görmekten hoşlanmamıştı. Toede'nin terfi ettirilmesini savunacağından korktu ve Grag da o şişko, küstah, bencil hobdan emir almak istemiyordu. Fakat tekrar düşününce, komutanın Toede olması, kalın kafalı, kibirli bir insanın olmasından daha iyi olabilirdi. Toede, Grag'ın istediğini yapması için idare edilebilir, övülebilir ve kandırılabilirdi, ancak insan bir komutan kendi istediğini yapardı. Grag'ın bunun üzerinde düşünmesi gerekiyordu.

Tartışma kısa bir süre sonra bitti. Grag'a gitmesi için izin verildi. Ejderan selam verip kapıdan çıktı ve Ariakas kapıyı arkasından kapattı. Şaşkınlık içinde titrediğini fark eden Grag'ın kendine gelmesi için bir an durması gerekti.

Tekrar kendini topladığında Grag, tek parça halinde geri dönmesine şaşırmış gözüken ogrelerin karşısına geçti. Ogreler hiç seslerini çıkartmadan kılıcını ve bıçağını ejderana verdiler; ona daha bir saygıyla bakıyorlardı.

"Yakınlarda bir han var mı?" diye sordu

Grag. Kılıç kemerini elinde tutuyordu. Elleri titremeden takabileceğinden pek emin değildi ve zayıflığını görme zevkini ogrelere vermeyecekti.

"Bir tek cüce içkisi bana iyi gelecek."

Ogre muhafızlar sırıttılar. "Kıllı Trol'ü dene," dedi biri, hanın bulunduğu yönü işaret ederken.

"Sağ ol," diyen Grag yürümeye başladığında, kılıç kemerini hâlâ elinde tutuyordu.

Hiç şüphesi yoktu. Mavi Leydi suikastçıları tanıyordu ve Ariakas da tanıdığını biliyordu; en azından bundan şüpheleniyordu.

Grag, Thorbardin'deki bütün cüce içkileri için bile kadının yerinde olmak istemezdi.

- 2 -
Kitiara'nın stratejisi. Ariakas'ın Planı. Cadı.

iliyor musun, şu Grag'ı neredeyse Ejderha Yüceefendiliği'ne terfi ettirecektim." dedi Ariakas, ayrılan ejderanın arkasından bakarken.

"Bir ejderciği mi?" Kitiara eğlenmişti.

"Bu kertenkele-oğlanlar mükemmel savaşçılar, orası kesin, lordum. Her şeyin ötesinde savaşmaları için yaratıldılar ama komuta etmek için gerekli olan zeka ve beyne sahip değiller."

"Ben bundan o kadar da emin değilim," dedi Ariakas. "Komutan Grag'ın pullu omuzlarının üzerinde iyi bir kafası var."

"En azından Verminaard'dan daha akıllı." diye mırıldandı Kitiara.

"Verminaard'a çok değer vermiş olduğumu sana hatırlatırım." diye belirtti Ariakas sinirle. "Doğudaki seferi parlak bir şekilde idare etmişti. Herkes – ne kadar güçlü olduğuna bakılmaksızın– kadere kurban düşebilir."

Kitiara, omuzlarını silkti ve tekrar esnedi. Önceki gece pek uyumamıştı; uykusu, alevler tarafından harap edilmiş bir kale ve gül işlemeli, kararmış bir zırh giyen bir ölüm şövalyesi ile ilgili rahatsız edici bir rüyayla bölünmüştü. Bu rüyanın ne anlama geldiği ya da neden bunu gördüğü konusunda Kitiara'nın hiçbir fikri yoktu ama isim koyamadığı bir korkuyla dolarak bir anda uyanmış, bir daha da uyuyamamıştı.

Ariakas da pek iyi uyumuş gibi gözükmüyordu. Durmadan kırptığı gözlerinin altında koyu renk halkalar vardı. Kit, rüyasının basit bir rüya mı olduğunu, yoksa Takhisis'in ona bir şey mi söylemeye çalıştığını merak etti. Kit bunu Ariakas'a soracakken adamın, "Yoksa gerçekten de kader miydi acaba, ne dersin Kitiara?", sorusuyla irkildi.

"Ne kader miydi, lordum?" diye sordu Kitiara şaşırarak. Konuşmalarının ne

hakkında olduğunu tamamıyla unutmuştu.

Ariakas patladı. "Takhisis adına, Verminaard'ı öldürtenin sen olduğunu düşünmeye başlıyorum! Tesadüfe bak ki, şu suikastçılar senin kasabandan geliyorlar ve biri de büyücü. Hatırladığım kadarıyla senin büyücü olan bir kardeşin vardı."

"Lord hazretlerinin benim hakkımda bu kadar çok şey hatırlıyor olmasından şeref duydum." dedi Kitiara istifini bozmadan. "Kardeşim olan büyücüye gelince, Raistlin benim üvey kardeşim ve hep zayıf ve hastalıklı olmuştur. Ejderha Yüceefendilerini öldürmek bir yana, hâlâ hayatta olduğundan bile şüpheliyim."

Ariakas dik dik kadına baktı.

"Verminaard'ın ölümü konusunda beni mi suçluyorsunuz lordum?" diye sordu Kitiara bir anda parlayarak.

"Suçluyorsam ne olur?" diyerek üsteledi Ariakas.

İri bedenini fiziksel olarak göz dağı vermek için kullanarak, kadının üzerine doğru ilerledi. Kitiara sarsılmıştı ve bir an için neredeyse paniğe kapılacaktı. Adama gerçeği söylüyordu ama söyledikleri gerçeğin tamamı değildi. Verminaard hakkındaki o şakayı hiç yapmamış olmalıydı. Babasının öğrettiklerini hatırladı bir anda. Gregor uth Matar, bir zamanlar bir Solamniya Şövalyesiydi. Yüz kızartıcı davranışlar nedeniyle şövalyelikten kovulan adam, kılıcını en yüksek fiyatı verene kiralayarak hayatını kazanmıştı. Gregor yakışıklı, çapkın, her zaman borcu olmuş, sık sık başı belaya girmiş bir adamdı ve Kitiara da ona tapıyordu. "*Hep saldır, asla savunmaya geçme,*" adamın deyişlerinden biriydi.

Ariakas'ın beklediği gibi geri çekilmek yerine, Kitiara adama yaklaştı; böylece neredeyse burun buruna kaldılar.

"Beni yeterince tanıyor olmanız lazım lordum, Verminaard'ı öldürmek isteseydim bunu kendi ellerimle yapacağımı biliyor olmalısınız. Benim yerime yapması için başkasına para vermezdim."

Ariakas, kadını çenesinden yakaladı. Parmaklarını sıktı. Tek bir hareketle kadının boynunu kırabilirdi. Kafasını eğip kadına bakarak inlemesini ve çözülmesini bekledi. Kit gözünü bile kırpmadı ve Ariakas bir anda

kasıklarında keskin bir çeliğin dokunuşunu hissetti. Aşağı baktı ve Kitiara'nın elinde, deri eteğinden vücudunun çok hassas bir kısmına sokulmaya hazır bir bıçak olduğunu görünce şaşırdı.

Ariakas kahkahalarla gülmeye başladı ve Kitiara'yı iterek kendinden uzaklaştırdı. "Şu benim tembel muhafızlarıma lanet olsun." dedi yarı keyifli, yarı öfkeli bir havada.

"Bunun için kafalarını kestirteceğim! Herkesi –en güvenilir komutanlarımı bile– aramaları emredildi onlara! Aslında belki de özellikle en güvenilir komutanlarımı demeliyim."

"Ogreleri suçlamayın, lordum." dedi Kitiara. "Bunu bulamamaları gerekiyordu."

İnce ağızlı bıçağını tuttu ve ejderha zırhı göğüslüğünün süsleri arasına akıllıca yerleştirilmiş kınına yerleştirdi.

Ariakas kıkırdadı. "Beni gerçekten de bıçaklar mıydın?"

"Peki siz benim boynumu kırar mıydınız?" diye sorarak yanıtladı Kitiara cilveli bir sesle.

İkisi de sorularının yanıtının "evet" olduğunu biliyordu. Birbirlerinden başka bir şey de beklemezlerdi zaten.

"Artık herhalde ilgimizi Solamniya'da olup bitenlere verebiliriz."

Ariakas, üzerine bir harita yaymış olduğu masanın yanına gitti. Haritanın üzerine eğildi. Kitiara, sessizce iç çekti. Güçlü efendisi ile bir yüzleşmeden daha sağ kurtulmuştu. Cüretkarlığı ve atılganlığı adamı etkilemişti. Ancak bir gün gelecekti, işe yaramayacaklardı.

"Dün gece garip bir rüya gördünüz mü, lordum?" diye sordu Kitiara.

"Konuyu değiştirmeye çalışma," dedi Ariakas ters ters.

"Ben gördüm," diyerek devam etti Kitiara konuşmaya. "Rüyamda Kraliçe Takhisis, Dargaard Kalesi'ne gitmem ve orada oturan ölüm şövalyesiyle yüzleşmem için beni ikna etmeye çalışıyordu."

"Soth," dedi Ariakas. "Lord Soth. Karanlık Majesteleri'ne ne söyledin?"

Adam gelişigüzel konuşmaya çalışıyordu ama Kitiara, onun da aynı rüyayı

gördüğünü anladı.

"Ona, hayaletlere inanmadığımı söyledim," diyerek cevap verdi Kitiara.

Ariakas homurdandı. "Soth, bir hayalet değil. O yaşıyor; tabii üç yüzyılı aşkın bir süredir yaşayan bir adam hakkında böyle bir şey söylenebilirse. Kraliçemiz, onun da bize katılmasını istiyor."

"Siz bunu istiyor musunuz, lordum?" diye sordu Kitiara.

Ariakas kafasını salladı. "Soth çok değerli bir müttefik olurdu ama ona güvenemem. O çok fazla güçlü. Bir ölüm şövalyesi neden ölümlü bir insana '*efendim*' desin ki? Hayır, bırak Soth harabeye dönmüş kalesinde kalarak yaptığı hatalar üzerine düşünsün. Onu istemiyorum."

Kitiara, adamın yürüttüğü mantığın doğru olduğunu kabul etmek zorundaydı. Kraliçe Takhisis, insanların zayıflıkları karşısında sabırsız oluyordu çoğu zaman ve ara sıra da olsa mantıksız davranabiliyordu. Kit rüyasını bir kenara bıraktı.

"Solamniya için sunduğun son teklifini okudum," dedi Ariakas. Kalın bir deste parşömeni aldı eline. "Mavi Kanat'ın Yüce Ermiş Kulesi'ne saldırmasını, onu almasını ve oradan da Palanthas'a ilerlemesini öneriyorsun. Bu çok cüretkar bir plan, Kitiara."

Adam, masanın arkasındaki yerini aldı. "Buna karşıyım. Gücümüzü bölüyor ama söyleyeceklerini dinleyeceğim."

Kitiara, kalçasını masanın kenarına yerleştirdi ve fikrini açıklamak için öne eğildi.

"Casuslarım, Yüce Ermiş Kulesi'nin sadece birkaç birlik tarafından korunduğunu söylüyor bana, lordum."

Parmağını haritanın üzerine koydu.

"Kırmızı Kanat burada. Kırmızı Kanat'ın kuzeye gitmesini emredebilirsiniz. Yüce Ermiş Kulesi'ne Kırmızı Kanat ve Mavi Kanat'ın birlikleri ve ejderhalarıyla saldırabiliriz. Onu savunan ufak gücü kolaylıkla ezip geçebilir, Yüce Ermiş Kulesi'ni zapt edebilir ve Solamniya Şövalyeleri kendilerine neyin çarptığını anlamadan onu kontrol altına alabiliriz. Oradan da Palanthas'a ilerler, şehri fetheder ve limanlarını tutarız."

"Palanthas'ı almak kolay olmayacaktır," dedi Ariakas. "Şehri kuşatamayız, limanlarını ablukaya alamadan olmaz."

"Peh! Palanthaslılar, yumuşak ve şımarık züppeler. Savaşmak istemiyorlar. Tırnaklarını kırabilirler. Göklerinde ejderhaların uçtuğunu gördükleri anda korkudan altlarına edecek ve teslim olacaklardır."

"Ya yapmazlarsa?" Ariakas haritayı işaret etti. "Solamniya ovalarını henüz kontrolümüz altına almadık, Elkholm ve Heartland'i de. Ordunun kanatlarını açıkta, düşmanla çevrelenmiş olarak bırakıyorsun. Ya erzak ikmali ne olacak? Kaleyi alabilirsin ama bir kez içeri girdin mi adamların açlıktan öleceklerdir!"

"Palanthas bizim olduğunda erzaklarımızı oradan temin ederiz. O sırada da ihtiyaçlarımızı bize kırmızı ejderhalar getirebilir."

Ariakas homurdandı. "Kırmızılar, yük katırı olarak kullanılmayacaklardır! Böylesi bir teklifi düşünmezler bile."

"Eğer Kara Majesteleri onlara emrederse..."

Ariakas kafasını salladı. Kitiara yerine geri oturdu. Dudaklarını birbirine bastırmıştı, kahverengi gözleri parlıyordu.

"O halde, lordum, erzağımızı yanımızda taşırız ve onunla idare ederiz."

Yumruğunu şevk ve tutkuyla sıktı.

"Sizi temin ederim ki, halk sizin bayrağınızın Yüce Ermiş Kulesi'nde dalgalandığını gördüğünde, Palanthas çürük bir meyve gibi elimize düşecektir!"

"Çok riskli," diye mırıldandı Ariakas.

"Evet, riskli," diyerek onayladı Kitiara heyecanla, "ama şövalyelere örgütlenmeleri ve destek göndermeleri için zaman tanımak daha riskli. Şu anda şövalyelik tam bir karmaşa içinde. Büyük Ustaları yok; zira kimse bu rütbeye sahip çıkabilecek kadar güçlü değil ve iki tane Yüksek Hakim var, çünkü bu mevki üzerinde iki kişi hak iddia etti ve hiçbiri diğerinin haklarını tanımayacak. Yanan bir güvertede, yangını söndürme görevinin kime ait olduğu konusunda kavga eden gemicilere benziyorlar ve bu arada da gemileri batıyor."

"Bu doğru olabilir," dedi Ariakas, "ama şövalyelik, Solamniya'da hâlâ etkili bir güç ve şövalyeler ortalıkta olduğu sürece Solamn halkı asla teslim olmayacaktır. Şövalyelerin tamamen yok edilmesi, şövalyeliğin silinmesi gerekiyor. Onların ezilmesini, parçalanmasını ve maneviyatlarının bir daha asla toparlanamayacak kadar kırılmasını istiyorum."

"Bu, eğer şövalyeleri Yüce Ermiş Kulesi'nden sökersek olacaktır," diyerek itiraz etti Kitiara. "Eğer Palanthas, şövalyelerin acizliği yüzünden düşerse halk, öfke ve nefret ile onlara sırtını dönecektir. Zaten kimse onlara güvenmiyor. Yüce Ermiş Kulesi'nin kaybı ve Palanthas'ın işgali son darbe olacaktır. Şövalyelik paramparça olup toza dönüşecektir."

Ariakas'ın bunu değerlendirdiğini görünce, Kitiara biraz daha bastırdı.

"Lordum," dedi, "gökten düşen şimşekler gibi saldırmaları için mavi ejderhaları kullanırız. Şövalyelere darbeyi hızlı ve sert bir şekilde, daha bizim geldiğimizi bile görmeden indiririz. İzin verirseniz ejderhalarım bir hafta içinde saldırmaya hazır olurlar!"

Bunu sindirmesi için durdu; sonra da usulca, "İnançlılar tarafından savunulduğu sürece Yüce Ermiş Kulesi'nin asla düşmediği söylenir. Kule'yi savunanlar inançlarını kaybetmiş durumdalar ve geri kazanma fırsatını onlara vermemeliyiz. Aralarından kanlı bıçaklı grupları bir araya getirecek bir kahraman çıkartmadan önce şövalyelere saldırmalıyız."

Ariakas konu üzerinde tekrar düşündü. Kadının savları ikna ediciydi. Zayıf bir güçle savunulan kuleye yapılacak hızlı, şiddetli bir saldırı fikri hoşuna gitmişti. Şövalyelerin maneviyatı bozulacaktı. Palanthas hiç şüphesiz teslim olacaktı ve onun zenginliği ile ak kanatlı gemilerden oluşan filosuna ihtiyacı vardı. Sadece köle ticareti bile hazinesine çelik sikkelerin akmasını sağlayacaktı.

Ariakas kabul etmek üzereyken Kitiara'nın gözlerine baktı. Komutanlarından birinin gözlerinde görmek istediği şeyi gördü; savaş arzusu. Ama orada başka bir şey daha gördü; duraksamasına neden olan bir şey. Kendini beğenmiş bir özgüven gördü.

Kadın övülecek ve şöhret kazanacaktı; Kitiara, Mavi Leydi, Solamniya Fatihi.

Kadının elinin Güç Tacı'na uzandığını gördü. Belki de rakiplerinden birini

elemişti bile...

Ariakas, Kit'ten korkmuyordu. Hiçbir şeyden ve kimseden korkmazdı. Kadının cüretkar planının zafer için tek şansı olduğunu düşünseydi, kadına planını gerçekleştirmesini emrederdi ve onunla kendine meydan okuduğunda ilgilenirdi. Ama kadının planı üzerinde düşündükçe, felaket olasılığını daha yüksek buluyordu.

Ariakas, Kit'in ejderhalara olan güvenini doğru bulmuyordu. Kara Kraliçe'nin dönüşünden önce Ariakas ejderhaları savaşa hiç sürmemişti ve onların yıkma ve yıldırma konularındaki faydalarını kabul etse de onlara, Kitiara'nın önerdiği gibi bir savaşta başrolü vermenin akıllıca olduğunu düşünmüyordu. Ejderhalar kibirli hayvanlardı. Güçlü ve zeki olduklarından, insanlardan üstün olduklarını düşünürlerdi, tıpkı insanların pirelerden üstün olduklarım düşündükleri gibi. Ariakas, mesela bir ejderhaya doğrudan emir veremezdi. Ejderhalar sadece Kraliçe Takhisis'e itaat ederlerdi ve tanrıçanın bile onlarla konuşurken diplomatik olması gerekirdi.

Kitiara'nın pervasız ve alışılmışın dışında planı, Ariakas'ın bir savaşı düzgün yönetmekle ilgili fikirlerine tamamen karşıydı ve bir kereliğine engellenmek –komutanın kimde olduğunun hatırlatılması– kadının canını acıtmazdı.

"Hayır," dedi adam kararlı bir ifadeyle. "Güneydeki ve doğudaki durumumuzu güçlendirdikten sonra Yüce Ermiş Kulesi'ne saldıracağız."

Kitiara hayal kırıklığına uğramıştı.

"Lordum, eğer detayları açıklamama izin verirseniz görebileceğinize..."

Ariakas, eliyle sert bir şekilde masaya vurdu.

"Şansını zorlama, Mavi Leydi," dedi sert bir şekilde.

Kitiara, ne zaman vazgeçmesi gerektiğini biliyordu. Adamı tanıyor ve anlıyordu. Adamın ejderhalara güvenmediğinin farkındaydı. Adamın kendisine güvenmediğini ve kararında bu güvensizliğin payının olduğunu biliyordu, ancak adam bunu asla itiraf etmezdi. Zorlamaya devam etmek tehlikeli olurdu.

Ayrıca Kitiara, esrarengiz bir kesinlikte, adamın çok ciddi bir hata yapmış olduğunu da biliyordu. Bu hatayı askerler hayatlarıyla ödeyeceklerdi.

Kitiara bütün bunları düşündü ve sonra da siyah lülelerini sallayıp omuzlarını silkerek vazgeçti. Her zaman ileriye bakan, asla geçmişi düşünmeyen pratik bir yapıya sahipti. Hayıflanarak zaman harcamazdı.

"Siz nasıl isterseniz, lordum. Lord hazretlerinin planı nedir?"

"Seni çağırmamın nedeni bu." Ariakas masadan kalktı ve kapıya yürüdü. Dışarıya uzanarak bağırdı, "İolanthe'yi bulun!"

"İolanthe kim?" diye sordu Kitiara.

"Bu onun fikri," dedi Ariakas. "O benim yeni cadım."

Adamın gözlerindeki şehvet parıltısından, bu yeni cadının aynı zamanda adamın yeni aşığı olduğunu tahmin etti Kitiara anında. Kalçasını tekrar masaya yasladı, Ariakas'ın son oynaşının sevişirken fısıldadığı yarım akıllı planı duymaya hazırlandı ve o bir cadı, bir büyü kullanıcısıydı. Bu da durumu daha kötü bir hale getiriyordu.

Kitiara, büyü kullanıcılarının yanında çoğu savaşçıdan daha rahattı. Annesi Rosamun, kanında büyüyle doğmuş, sonunda onu deliye çeviren garip hayaller ve transların esiri olmuştu. Aynı büyü, üvey kardeşi Raistlin'in damarlarında da akıyordu. Oğlanın içindeki yeteneği fark eden, onun bir gün sanatıyla ekmek kazanabileceğini –onu önce öldürmemesi koşuluyla– anlayan Kitiara olmuştu.

Bütün savaşçılar gibi Kitiara da ne büyü kullanıcılarından hoşlanıyor, ne de onlara güveniyordu. Adilce dövüşmüyorlardı. Kadının karşısında ona kılıcıyla saldıran bir düşman olmalıydı, şarkı söyleyerek ve yarasa pisliği atarak etrafında hoplayıp zıplayan biri değil.

Cadı, şehvet dolu bakışlarını ondan ayıramayan bir ogre muhafızın eşliğinde içeri girdi. İolanthe, çağrıya o kadar hızlı cevap vermişti ki Kitiara, cadının yakında bir odada bulunduğundan şüphelendi. Kadın ve Ariakas'ın bakışmasından, Kitiara kadının konuşmalarına kulak misafiri olmasına izin verildiğini tahmin etti.

İolanthe; Kitiara'nın, Ariakas'ın aşıklarından birinin olmasını beklediği gibiydi. İnsandı, gençti (muhtemelen yirmilerinin sonlarında) ve Kitiara, eğer genç, kıvrımlı, şehvetli bir güzellikten hoşlanıyorlarsa erkeklerin onu güzel bulacaklarını tahmin etti.

Ariakas'ın, Kitiara'nın yağsız ve kaslı güzelliğini beğendiği bir zaman olmuştu ama o zaman çoktan geçmişti. Kitiara, bunun geçmişte kalmasından epey memnundu. Ariakas'la yatmış olmasının tek bir nedeni vardı ve o da Ariakas'ın gözüne girmeye çalışan yüzlerce hevesli ve hırslı komutan arasından sıyrılmaktı.

Kit, İolanthe'yi soğuk bir edayla başını eğerek ve dudağını bükerek selamladı; bu da İolanthe'ye neden ve nasıl burada olduğunu Kit'in bildiğini gösterdi.

İolanthe, kadının çarpık gülümsemesine kendi büyüleyici gülümsemesi ile karşılık verdi. İolanthe, Kitiara uth Matar hakkında Ariakas'tan çok şey duymuştu ve cadı, kadınla tanışmayı çok istiyordu. İolanthe, Kitiara'yı kıskanmıyordu. Kıskançlık, kişinin kendisini önemsiz ve yetersiz hissettiği anlamına gelirdi ve İolanthe'nin kendi güçlerine –hem fiziksel, hem de büyüsel– olan inancı tamdı. Kimseyi kıskanmaya ihtiyacı olduğunu düşünmüyordu.

Kitiara'da İolanthe'nin istediği bir şey vardı. Kit, bir Ejderha Yüceefendisiydi. Askerlere ve ejderhalara komuta ediyordu; serveti ve rütbesi vardı. O, Ariakas'ın gözünde adama eşitti ancak İolanthe adamın sadece cadısı ve metresiydi; pek çok metresinden biri. Kapının önünde nöbet tutan ogreler Kitiara'ya saygılı davranıyorlardı. İolanthe'ye ise yiyecek gibi bakıyorlardı.

Cadı, Kitiara'nın sahip olduğu şeyi –güç– istiyordu ve onu alacaktı, ancak İolanthe bunu nasıl yapacağına henüz karar verememişti. O, Klıur'dan geliyordu, yüzlerce yıldır kan davaları nedeniyle savaşan vahşi, göçebe savaşçıların diyarından. İolanthe, Kitiara'yla dost olabilirdi. Onun en ölümcül düşmanı da olabilirdi. Her şey Kitiara'ya bağlıydı.

"Fikrini Mavi Leydi'ye açıkla," dedi Ariakas, İolanthe içeri girerken.

İolanthe, zarif bir şekilde eğilerek boyun eğdiğini gösterdi. Gözleri menekşe rengiydi ve sıra dışı rengini iyice belirtmek için gözlerine sürme çekmişti.

Bu gözler Kitiara'nınkilerle buluştuğunda, kendisine değer biçen bakışlarla karşılaştı. Kitiara için tanıştığı erkeklerin çoğu, kadınların ise hepsi önemsizdi. Kadınlar, ona göre bebeklere ve sinir krizlerine düşkün yumuşak yaratıklardı. Kit, Ariakas'ın bu kadını neden yatağına aldığını görebiliyordu.

İolanthe, Kitiara'nın şimdiye dek gördüğü en etkileyici, egzotik kadınlardan biriydi.

"Solamn soyundan geliyorsun diye biliyorum, Kitiara..."

"Uygun olan, bana Yüceefendi diyerek hitap etmen," diye belirtti Kitiara.

İolanthe'nin siyah kirpikleri titredi. "Affınızı istirham ediyorum, Yüceefendi. Beni bağışlayın."

Kitiara, kaba bir ifade ile başını salladı. "Devam et. Zamanım kısa."

İolanthe, gizlice Ariakas'a baktı. Tam da beklediği gibi, adam bu durumdan keyif alıyordu. Astlarının birbirlerini boğazlamalarını uygun bulur, en güçlü olanın sağ kalmasını desteklerdi. İolanthe'nin aklına ikisini birden kullanabileceği, kendi gücünün artması için onları birbirine düşürebileceği fikri geldi. Tehlikeli bir oyundu bu ama İolanthe, damarlarında savaşçı kralların kanı ile doğmuştu ve Neraka'ya gelmesinin nedeni Ariakas'ın nasırlı ellerinin dokunuşunu hissetmek değildi.

"Babanız bir şövalyeydi," diye ekledi İolanthe, Kitiara'nın babasının şerefsiz bir şövalye olduğunu belirtmeye imtina ederek, "ve bu yüzden de Solamn Şövalyeliği'nin siyasetine aşinasınız..."

"Siyaset konuşulduğunda başıma korkunç bir ağrının girdiğini biliyorum," dedi Kitiara küçümseyerek.

"Sizin bir faaliyet kadını olduğunuzu duymuştum." İolanthe, Kit'e tatlılıkla gülümsedi. "Derek Crownguard isimli bir şövalye tanıyor musunuz?"

"Onu biliyorum. Onunla hiç tanışmadım. Zengin bir aileden gelen bir Gül Şövalyesi ve şövalyeliğin liderliği için Gunthar uth Wistan ile yarışıyor."

Siyaset Kitiara'nın başını ağrıtıyor olabilirdi ama fethetmek üzere olduğu diyarda neler olduğu konusunda bilgi sahibi olmaya dikkat ediyordu.

"Crownguard hırslı biri. Şan peşinde. Yemin ve Düstur'a sıkı sıkıya bağlı. Doğru yaptığından emin olmak için Düstur'a bakmadan sıçmaya bile gitmez."

"Bu biraz kaba oldu ama doğru," dedi İolanthe.

"Bu Crownguard, şövalyeliğin yok edilmesinin anahtarı," dedi Ariakas.

"Onu öldürtmemi mi istiyorsunuz?" diye sordu Kitiara.

Kit, Ariakas ile konuşuyordu ama kafasını sallayarak onu yanıtlayan İolanthe oldu. Omuz hizasındaki uzun siyah saçları ve küt kakülleri, ince bir altın bantla süslenmişti. Gür saçları kadın kafasını hareket ettirdikçe savruluyor, güzel kokulu bir parfüm yayıyordu. Altın ipliklerle süslenmiş siyah ipek cübbesi kat kat dikilmişti; böylece yarı saydam, ince kumaş bazen vücuduna yapışıp bazen de uçuşarak altındaki kahverengi tenin bir görünüp bir kaybolmasına olanak sağlıyordu. Kadının kollarında ve ayak bileklerinde altın bilezikler, ellerinde altın yüzükler vardı. Ayakları ise çıplaktı. Kitiara, onun aksine, ejderha zırhı ve uzun çizmeler giyiyor, ter ve deri kokuyordu.

"Suikast, Derek Crownguard'ı bir kahraman yapar," dedi İolanthe. "Şu anda şövalyelerin bir kahramana ihtiyacı var ve bunu onlara ancak bir aptal verir."

Sabırsızlanmaya başlayan Ariakas, "Sadece planı anlat, İolanthe," dedi, "ya da daha iyisi, bunu kendim yaparım.

"Ejderha kürelerinden bahsedildiğini duydun mu?" diye sordu Kitiara'ya.

"Elf kralı Lorac'ı köle eden büyülü nesne mi?"

"Onun gibi bir başka küre Buzsınırı'nda bulundu. Görünüşe göre Beyaz Kanat'ın Ejderha Yüceefendisi Feal-Thas, dolabını temizlerken rastlamış ona," dedi Ariakas ifadesiz bir sesle.

"Onu gidip almamı istiyorsunuz," dedi Kit.

Ariakas, parmak uçlarını birbirine vurdu. "Hayır. Küreyi ele geçiren Derek Crownguard olmalı."

Kitiara kaşlarını kaldırdı. Beklediği şey kesinlikle bu değildi.

"O neden, lordum?"

"Çünkü küre Crownguard'ı ele geçirecek, tıpkı elf kralını eline geçirdiği gibi ve onu kontrolü altına alacak. Derek Crownguard Solamniya'ya geri dönecek; Solamn'ın kuyusunu zehirleyecek. Bizim emrimiz altında, şövalyeleri doğrudan yıkıma sürükleyecek. Bu planın diğer bir avantajı da, kritik bir dönemde Derek'i Solamniya'dan uzaklaştıracak olması. Sen

Solamn'ları tanıyorsun. Ne düşünüyorsun?"

Kitiara'nın düşündüğü, Yüce Ermiş Kulesi'ne şu anda yapılacak cüretkar bir saldırı sayesinde savaşın kazanılabileceğiydi ama Ariakas bunu duymak istemiyordu ve Kitiara, bir anda bunun nedenini anladı. Adam, düşmanı olan Solamniya Şövalyeleri'nden nefret ederdi ama onlardan nefret ettiği kadar onlara inanırdı da. Onların efsanelerine inanırdı. Şövalye Huma ve onun Kara Kraliçe ve ejderhalarını Abyss'e sürdüğü efsanesine inanırdı. Şövalyelerin cesaretine ve gücüne; ve onların geçmişte kalan şöhretine dair hikayelere inanırdı. Bu ayrıntılı planı tasarlamıştı; zira içten içe, onları askeri bir şekilde yenemeyeceğine inanıyordu.

Kitiara böylesi kuruntuların etkisinde değildi. Bu hikayelere inanmıyordu. Ahlaksız babasının şahsında şövalyeleri tanımıştı ve onların parlak gümüş zırhlarının paslı ve delikli olduğunu, yürüdüklerinde gıcırdadığını biliyordu.

Bunun apaçık farkındaydı ama bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Bir o kadar açık olan diğer konu da, Ariakas'ın planının başarısız olması durumunda, eğer ejderha orduları Solamniya savaşını kaybederlerse, kendisi –Mavi Kanat'ın komutanı olarak suçlanacaktı. Kazanmalarını sağlayacak stratejiyi Ariakas'a söylemiş ve onun da reddetmiş olmasının bir önemi yoktu. Zamanı geldiğinde bunu işine geldiği şekilde unutacaktı.

O ve cadısı, ne kadar zeki olduklarının kadın tarafından söylenmesini bekliyorlardı.

Görevini yerine getirecekti. Her şeyin ötesinde o bir askerdi ve adam da onun komutanıydı.

"İlginç bir fikir," dedi Kitiara.

"Solamnlar büyülü olan her şeyden şüphelenirler ve hiçbirine güvenmezler ama..." –İolanthe'ye gülümsedi– "...güzel bir kadının, Sör Derek'e endişelerini yok etmesinde yardım edebileceğinden hiç şüphem yok. Eğer hepsi bu kadarsa lordum, ordumun başına geri dönmeliyim."

Kitiara, Yüce Ermiş Kulesi'ne saldırmasını Ariakas'ın reddetmesini bir şekilde atlatabileceğini düşünüyordu. Kadının kendisine karşı gelmesi yüzünden önce öfkelenecekti ama kazanacağı zafer, adamın öfkesini sakinleştirirdi. Yenilgiden sonra adamın hiddetine katlanmaktansa böylesi daha iyi olurdu...

"Mükemmel," dedi Ariakas yumuşak bir sesle. "Plandan hoşlanmana memnun oldum Kitiara, çünkü Crownguard'ı tuzağa düşürmek için seni göndermeye karar verdim."

Kelimeleri, iki kadının da şaşırmasına neden oldu. İolanthe, en az Kit kadar, büyük bir hayret içinde baktı adama.

"Lordum," diyerek itiraz etti İolanthe öfkeyle, "siz ve ben, gitmesi gerekenin ben olduğu konusunda..."

"Lordum," diye konuştu Kitiara aynı anda, siyah kaşlarını sinirle çatarak, "ben Mavi Kanat'ın komutanıyım. Yerim, askerlerimin yanı..."

Ariakas memnun olmuştu. Bu güçlü iki Kadın, kendilerine çok güvenmeye başlamışlardı.

"Kararımı değiştirdim," dedi sert sesiyle ikisinin sözünü de keserek.

"İolanthe, Yüceefendi haklı. Şövalyeler büyüye ve onu kullananlara güvenmezler; senin gitmeni kabul ederken aklıma gelmeyen bir gerçek bu. Kitiara bir savaşçı ve bu görev için çok daha uygun. Sana gelince, Yüceefendi, senin askerlerin kış boyunca hareket etmeyecekler. Bir süre onlardan ayrı kalabilirsin."

Kit sırtını döndü, hayal kırıklığına uğradığını göstermemeye kararlıydı. Pencerenin kenarına giderek gözlerini avluya dikti; bir grup esir, ayak bileklerinden birbirlerine zincirlenmiş, bir darağacının ayaklarının dibinde sıralanmıştı. Bugün, hainleri asma günüydü. Celladın, ilmeği genç bir adamın boynuna takmasını izledi tepkisizce; adam dizlerinin üzerine çökmüş masum olduğunu haykırıyor, hayatının bağışlanması için yalvarıyordu. Muhafızlar onu ayağa kaldırarak kafasına bir çuval geçirdiler.

"Bizi yalnız bırak, İolanthe," dedi Ariakas kısa bir süre sonra. "Yüceefendi ile konuşmam lazım."

İolanthe, Kitiara'ya tehditkar bir ifade ile baktı, sonra da ipek elbisesini savurarak ayrıldı. Kapıyı ardından çarparak kapattı. Kitiara, duygularını tekrar kontrol altına almıştı.

"Hanımefendi bundan memnun olmadı. Korkarım bu gece soğuk bir yatakta uyuyacaksınız, lordum."

"Hiçbir kadın bana '*hayır*' diyemez, Kitiara," dedi Ariakas sakince. "Bunu biliyorsun ve şu gizli bıçağınla oynamayı da kes. Crownguard'la olan işi senin halletmen gerektiğine karar verdim. Bu görevi tamamladığında; ki senin pek vaktini almaması lazım, elbette doğru bir şekilde ele alırsan..."

"O konuda şimdiden bazı fikirlerim var lordum," dedi Kitiara.

"İyi. Ondan sonra Liman'a uçmanı ve Kırmızı Kanat'taki karmaşık durum hakkında bana rapor vermeni istiyorum."

Kitiara buna karşı çıkacaktı, zira Kırmızı Kanat'ı gerçekten de hiç umursamıyordu, ama bir anda aklına bir şey geldi. Liman, Solace'a yakındı. Eskiden gezdiği yere yapacağı kısa bir yolculuk çok ilginç olabilirdi.

"Emrinizdeyim, lordum," dedi.

"Sonra da Buzsınırı'na gideceksin. Bu elf büyücüye güvenmiyorum. Bir ejderha küresine sahip olduğunu bir anda '*hatırlamış*' olmasını rahatsız edici buluyorum."

Ariakas ilerleyerek kadının yanına geldi. Darağacının altındaki kapağın açılmasını ve genç adamın düşerek ölmesini izlediler birlikte. Düşüş, genç adamın boynunu kırmadı ve adam bir süre boyunca ilmeğin ucunda kıvrandı.

"Ah, bir tekmeci," diye belirtti Ariakas eğlenerek.

Kitiara, adamın bedeni kıpırdanmayı kesip rüzgarda sallanmaya başlayana kadar izledi. Ariakas'ın daha söyleyecekleri vardı. Adamın konuşmasını bekledi.

"İolanthe'nin şövalyenin ejderha küresini çalması planını desteklememin asıl nedeni bu. Onun Feal-Thas'ın elinde olmasını istemiyorum."

"Küreyi ondan alabilirim," dedi Kitiara.

Ariakas, kadına soğuk bir ifadeyle baktı. "Ona senin sahip olmanı da istemiyorum."

Kitiara hafifçe gülümsedi. Askerlerin ipi kesip bedeni yere indirmesini ve ilmeği sıradaki bir sonraki adam için hazırlamasını sesini çıkarmadan izledi.

"Ancak yine de Feal-Thas'ın ona güvenmediğimi düşünmesini

istemiyorum," diyerek devam etti Ariakas konuşmaya. "Bana faydası var; o donmuş çorak arazide yaşamaya ikna edebileceğim başka kimseyi tanımıyorum. Onunla ilgilenirken kurnaz olmalısın."

"Elbette, lordum."

"Ejderha küresine gelince, bu Crownguard ile işim bittiğinde o öldürülecek ve küreyi kendim alacağım. Bu plandaki dehayı görebiliyor musun?"

Kitiara, Yüce Ermiş Kulesi'ne saldırmak olan kendi planındaki dehayı görüyordu. Sessizce iç geçirdi.

"Evet, lordum," diye yanıtladı saygıyla.

Avluda, muhafızlar sıradaki adamı basamaklardan yukarı çıkartıyorlardı. Kadın pencereye sırtını döndü.

"Lord hazretleri, Feal-Thas'a sunmam için bana yazılı bir emir vermeli. Yoksa bana inanmaz."

"Elbette. Sabaha elinde olur. Ayrılmadan önce uğra."

"Crownguard'ı nerede bulacağımı biliyor musunuz, lordum? Bir süre önce kalesini yıktığımı hatırlar gibiyim..."

"Casuslarıma göre Sancrist Adası'nda, Wistan Kalesi'nde kalıyormuş. Ancak Palanthas'a geri dönmek için oradan ayrılacakmış."

Kitiara, kuşku içinde Ariakas'a baktı. "Orası düşman toprakları, lordum!"

"Tehlikeli bir görev Kit," dedi Ariakas sakin bir şekilde. "Seni seçmemin nedeni de bu."

Kitiara, bunun yanında başka nedenler de olduğu hissine kapıldı. Çok kısa bir süre önce Solamniya'ya İolanthe'yi göndermeyi düşünüyordu. Ariakas, anlık hislerle hareket eden biri değildi. Bu değişikliği yapmakta bir nedeni vardı. Kit, huzursuzca bunun ne olduğunu düşündü. Kendisini ele mi vermişti? Ona karşı gelmeyi ve Kule'ye saldırmayı düşündüğünü mü tahmin etmişti? Ağzından çıkan kelimeleri, hareketlerini düşündü ve kendini ele verecek bir şey yapmadığına karar verdi. Hayır, sadece Yüce Ermiş Kulesi'ne saldırma konusunda ona baskı yapmasına sinirlenmiş olmalıydı.

İşleri bittiğinden, Kitiara ayrılmak için izin istedi. Görünüşe göre,

birbirlerinden ayrılırlarken araları epey iyiydi.

"Senin hakkında hoşlandığım şeylerden biri bu, Kitiara," dedi Ariakas kadın kapıya doğru yürürken. "Yenilgiyi bir erkek gibi kabulleniyorsun. İstediğin olmadı diye suratını asmıyorsun, somurtmuyorsun. Gelişmeler hakkında beni haberdar et."

Kitiara odadan çıkarken düşüncelerine o kadar dalmıştı ki; ne başka bir odanın kapısının gıcırdayarak açıldığını duydu, ne de uzun siyah kirpiklerin altındaki sürmeli, parlak menekşe gözlerin kendisini izlediğini gördü.

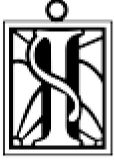
Kit, kılıcını ve çizme bıçağını ogrelerden geri aldı. Grag'ın aksine, kadının elleri kılıç kemerini takarken titremiyordu ama benzer bir rahatlama hissi onda da vardı. Rahatlık hissetmeden çok az kişi Ariakas'ın huzurundan canlı ayrılırdı.

"En yakın meyhanenin yerini öğrenmek ister misin?" diye sordu kılıcını uzatan ogre.

"Sağ ol, biliyorum," dedi Kitiara.

- 3 -
Kırık Kalkan Hanı.
Gümüş Büyü.

olanthe, Kitiara'nın sokaktan aşağı yürüdüğünü gördükten sonra döndü Ariakas'ın yanına. Adam masasına oturmuş, söz verdiği sevk emrini yazıyordu. İolanthe adamın yanına gitti, ellerini geniş omuzlarına koydu ve boynunu ovmaya başladı.

"Bunu yapması için yazıcınızı çağırtabilirim, lordum..."

"Ne kadar az kişi bilirse o kadar iyi," dedi Ariakas.

Söylemek istediğinin tam olarak anlaşılması için büyük harflerle ama hızlı hızlı yazıyordu. Adamın omzunun üzerinden bakan İolanthe, yazının ejderha küresi hakkında olduğunu gördü.

"Neden planı değiştirdiniz, lordum?" diye sordu İolanthe.

"Neden Solamniya'ya beni değil de Yüceefendi'yi gönderiyorsunuz? Bu konuda bir karara varmıştık..."

"Kitiara'ya da söylediğim gibi o, bu görev için daha uygun. Aklında şimdiden bir plan oluşturdu."

"Başka bir nedenin daha olduğunu hissediyorum, lordum."

İolanthe, kollarını adamın deri zırhının altına soktu ve elleri adamın çıplak göğsünde gezdirdi. Adam yazmaya devam etti.

"Yüceefendi, benim emirlerimi yok saymak ve Yüce Ermiş Kulesi'ne saldırmak için bir plan yapıyordu."

İolanthe saçları etrafına dökülsün ve parfümünü koklayabilsin diye biraz daha yaklaştı adama.

"Başka?" diye sordu yumuşak bir sesle.

"Çok çabuk pes etti, özellikle de onu Liman'a göndermekten bahsettikten

sonra. Benden bir şey gizliyor," dedi Ariakas. Sesi sertleşmiş ve derinden gelmeye başlamıştı.

"Hepimizin sırları var, lordum," dedi İolanthe adamın kulağını öperken.

"Onunkileri bilmek istiyorum."

"Bu yapılabilir," dedi İolanthe.

"Bundan şüphelenmemeli."

"Bu daha zor olacak," İolanthe bir an için düşündü. "Bir yolu var ama onun odasına girebilmeliyim. Hangi kışlada kalıyor?"

"Kitiara, kışlada mı?" Ariakas, bunu düşününce kıkırdadı. "Şehirde rahat bir han varken kamp yatağında mı yatacak? Senin için öğrenirim."

Adam, İoranthe'nin bileklerini tuttu, morartırcasına sıktı ve bir anda çekerek kadının ayaklarını yerden kesti ve kadını önündeki masanın üzerine attı. Kollarını masaya bastırarak kadının üzerine eğildi.

"Benim için iyi çalışıyorsun, İolanthe."

Kadın, parlak gözleriyle adama baktı; gülümsüyordu, dudakları aralanmıştı. Adam, eli kadının eteğinin altında gezinirken kadının üzerine yattı.

"Bu benim için bir zevk, lordum." diyerek iç çekti İolanthe.

* * * * *

Ariakas'la işini bitirdikten sonra İolanthe cübbesini düzeltti ve omuzlarına şekilsiz, siyah bir pelerin atıp başlığını kafasına geçirdi. Cübbesinin üzerine altın ipliklerle işlenmiş olan rünler, onun bir büyü kullanıcısı olduğunu ilan ediyordu ve onu taciz etmeye kalkışabilecek kişiler için bir uyarı mahiyetindelerdi. Neraka'nın sokakları dar, iğrenç, pis ve tehlikeliydi. Şehri Kara Kraliçe'nin askerleri yönetiyorlar, istedikleri her şeyi ve her kişiyi alma hakkını kendilerinde görüyorlardı; Ariakas da komutanları arasında rekabeti desteklediğinden, askerler devamlı birbirleriyle kavga ediyorlardı. Kavgayı ayırıp ayırmamaya komutanları karar veriyordu.

Ayrıca Hırsızlar Tanrısı Hiddukel'in takipçileri, Kara Kraliçe'nin tapınağına gelen ziyaretçileri ve inananları karşılamak, onları cüzdanları gibi

yüklerinden kurtarmak için hep etraftaydılar. Her türden suçlu Neraka'da güvende olabiliyordu, en azından ödül avcıları izlerini bulana kadar.

Yine de, kanunsuz yapısına karşın, Neraka zengindi ve daha da zenginleşiyordu. Savaş iyi gidiyordu ve kadının halkı da kazanan taraftaydı. Savaş ganimetleri şehre yağıyordu. Rehinci dükkanları, fethedilen Silvanesti, Qualinesti, Abanasinya ve doğu Solamniya'dan yağmalanan altın ve mücevherler, gümüş sofra takımları ve kristaller, resimler ve mobilyalarla doluydu. İnsan ve elf köleler, köle pazarlarını dolduruyorlardı ve kaliteleri o kadar iyiydi ki, çok uzaklardan, kıtanın diğer tarafındaki Flotsam'dan bile alıcılar geliyordu.

Neraka'daki bir caddenin tamamı, çalıntı büyülü eşyalar, kitaplar, parşömenler ve iksirler satan dükkanlara verilmişti. Bu malların bir çoğu sahteydi, dolayısıyla alışverişe çıkmış kişinin ne yaptığını bilmesi gerekiyordu. İyi bir uyku çekmek için satılan bir iksir, alanın bir daha uyanmamasını sağlayabilirdi. Kutsal eşyaları bulmaksa daha zordu. Böyle bir eşya arayan birinin Kara Kraliçe'nin Tapınağı'na gitmesi gerekiyordu ve etrafı duvarlarla çevrili İç Şehir'e sadece orada işi olanlar ve bunu kanıtlayabilenler girebiliyordu. Tapınak ürkütücü bir yer olduğundan ve Takhisis'in hizmetkarları olan kara rahipler ziyaretçileri hoş bir şekilde karşılamadıklarından, kutsal eşyaların alım satımı pek hareketli değildi.

İolanthe'nin evi Tapınak duvarlarının dışında bulunan ve dükkanlarla evlerden oluşan Büyücüler Sokağı'ndaydı. Neraka'ya nispeten yeni gelmiş olduğundan, İolanthe, büyü eşyaları satan bir dükkanın üzerinde bulunan küçük bir daire kiralamıştı. Neraka'da ev bulmak çok zordu ve kadın da üç küçük oda için cömert bir ödeme yapmıştı. Yine de şikayet etmiyordu. Hatta bir evi olduğu için kendini şanslı addediyordu. Şehir o kadar kalabalıktı ki, bir çok insan sokaklarda yatmak ya da pislik içindeki evlerdeki bir odayı altı kişiyle paylaşmak zorunda kalıyorlardı.

Khur'lu hali vakti yerinde bir ailenin kızı olan İolanthe, on beş yaşındayken ailesinin kendisi için seçmiş olduğu kırk yaşındaki bir adamla evlenmeyi reddedince ailesinin yüzünü kızartmıştı. Kızı evlenmeye zorlamak için güce başvurduklarında da çeyizi olarak verilen para ve mücevherleri çalmış ve başkent olan Khuri-Khan'a kaçmıştı. Para kazanmaya ihtiyacı olduğundan, gezgin bir büyücüye kendisine büyü öğretmesi için para vermişti.

Sonunda nişanlısı onu bulmuş ve kendisiyle evlenmeye zorlamak için ona tecavüz etmeye kalkışmıştı. Adamı öldüren İolanthe, maalesef adamın uşağını öldürmeyi ihmal etmişti; uşak hızla geri dönüp olanları anlatınca, aile intikam almaya yemin etmişti. İolanthe artık bir kan davasına bulaşmıştı. Khur'da hayatının hiç değeri yoktu.

Büyücü öğretmeni, kadının Wayreth Kulesi'ne sığınması için izin çıkarmaya çalışmıştı ve kadın da ünlü büyücü Ladonna'nın öğrencisi olmak üzere kabul edilmişti. İolanthe, yetenekli bir öğrenci olduğunu kanıtlamıştı. Yüksek Büyücülük Kulesi'ndeki korkunç Sınav'ına yirmi altı yaşındayken giren İolanthe, sarsılmış ama yaralanmadan bir Siyah Cübbe olarak kabul edilmiş olarak çıkmıştı. Kule'de büyü çalışarak geçecek bir hayatın kârsız ve sıkıcı olduğunu düşünen İolanthe, hırsının tohumunu ekebileceği bir yer aramaya başlamıştı. Neraka'nıı pisliği ve sefaleti, ona verimli bir toprak sunmuştu.

Büyücüler, Kara Kraliçe'nin ermişleri tarafından sevgi dolu kollarla karşılanmazlardı ve bu yüzden, Neraka'ya ilk geldiğinde, İolanthe açlığın sınırında yaşamıştı. Meyhanelerden birinde halkının egzotik danslarını sergileyerek para kazanmış ve Lord Ariakas'm dikkatini çekmeyi başarmıştı şansına. Adam, aynı gece kadını yatağına almıştı ve kadının bir büyücü olduğunu öğrendiğinde de ona kendi özel cadısı olarak iş vermişti. İolanthe'nin tohumu ekilmişti ve bir zamanlar ufak bir ağaçla tatmin olabilecek olan kadın, artık büyük bir orman istiyordu.

Mavi Kışla'dan çıkıp da Büyücüler Sokağı'na doğru yürümeye başladığında, içtiği kalitesiz içki yüzünden görüşünün bulanıklaştığı belli olan bir hobgoblin asker kadını yakaladı, pis kokulu nefesiyle kadını öpmeye çalıştı. İolanthe bir büyü kelimesi söyledi ve adamın bütün saçlarının dikildiğini, gözlerinin yuvalarından fırladığını ve iri bedeninin sarsılarak titrediğini görme zevkine erişti. Hobgoblin yere devrilip çamurun içinde titremeye devam ederken arkadaşları kahkahalarla güldüler.

İolanthe, başka bir olayla karşılaşmadan evine vardı. Büyücü kilidini kaldırarak ufak dairesine girdi ve doğrudan kütüphanesine gitti. Kitaplarını karıştırarak aradığı kitabı buldu; Büyü Malzemelerinin Uygun Kullanımı ile Gözetleme ve Uzağı Görme Büyüleri. Masasına oturarak sayfaları çevirmeye, bir büyü aramaya başladı. Buldukları ya yapamayacağı kadar zordu ya da zamanında bulamayacağı kadar nadir malzemeler istiyordu.

Hayal kırıklığı gittikçe artıyordu ama sonra, en sonunda, uygun olan bir tane buldu. Biraz tehlikeliydi ama İolanthe, Kitiara uth Matar üzerinde hakimiyet kazanma yetisine sahip olmanın kendini biraz tehlikeye atmasına değeceğine karar verdi.

İolanthe, dairesinin altındaki büyü malzemesi dükkanına uzanan karanlık ve dar merdivenlerden indi. Dükkanın sahibi olan porsumuş yaşlı adam, tezgahın arkasındaki taburesinde oturmuş bitki çayını içiyor ve sokaktan geçen insanları penceresinden izliyordu.

Adı Snaggle olan yaşlı adam bir melezdi, ancak o kadar kurumuş ve kırışmıştı ki, o iki yarının ne olduğunu söyleyebilmek imkansızdı. Bir büyücü olmadığını iddia ediyordu ancak gizli sanatta o kadar bilgi sahibiydi ki, İolanthe bundan içten içe şüpheleniyordu. Sattığı malların kalitesiyle tanınırdı. Rafta üç aydır duran kuzu kanı veya kuzgun tüyü diye karga tüyü almak gibi bir şeyden endişelenmeye gerek yoktu. Snaggle'ın nadir ve değerli büyülü eşyalar bulma konusunda bir mahareti vardı ve imparatorun kendisi de bu büyü malzemeleri dükkanına sık sık uğrayarak gelmiş olabilecek yeni mallara bakardı.

Snaggle, İolanthe'nin arkadaşı ve aynı zamanda da ev sahibiydi; zira Kadın dairesini ondan kiralamıştı. Adam, kadını dişsiz bir gülümseme ile karşıladı ve bir bardak bitki çayı önerdi; bunu sadece en değerli müşterilerine yapardı.

"Teşekkür ederim, dostum," dedi İolanthe gülümseyerek. Yaşlı adamdan gerçekten hoşlanıyordu ve bu his karşılıklıydı. Kadın çayı aldı ve nazikçe yudumladı.

"Bir bıçak arıyorum," dedi.

Büyü malzemeleri dükkanı temiz ve düzenliydi ki bu durum, bu iş için pek alışılmış değildi. Çoğu dükkan saksağan yuvasını andırırdı. Snaggle'ın bütün malları, yerden tavana dek yükselen raflarda birbiri üzerine düzenli bir şekilde dizilmiş, üzerlerine etiketler yapıştırılmış sandıklarda ve kutularda dururdu. Teşbirde veya görünürde hiçbir şey yoktu. Kutular, dükkan boyunca uzanan uzun tezgahın arkasında bulunuyordu. Hiçbir müşterinin tezgahın arkasına geçmek için izni yoktu. Yaşlı adam, ölümcül güçlere sahip olduğu söylenen garip görünüşlü bir asa sayesinde bu kurala uyulmasını sağlayabiliyordu.

Müşteri, Snaggle'a neye ihtiyacı olduğunu söylerdi. Snaggle da taburesinden ve çayından ayrılır, her biri anlamı sadece Snaggle tarafından bilinen bir kodla işaretlenmiş kutulardan uygun olanını alırdı.

"Ne tür bir bıçak?" diye sordu yaşlı adam İolanthe'ye. "Korunmak için mi, malzemeleri kesmek ve doğramak için mi, kurban vermek..."

"Gözetlemek için bir bıçak," dedi kadın ve kullanımını anlattı.

Snaggle kaşlarını çatarak bir an için düşündü, sonra da taburesinden kalkıp tekerlekler üzerine hareket eden bir merdiveni alarak doğru rafa itti ve çevik bir şekilde yarısına kadar tırmandı. Bir kutuyu çekti, tezgahın üzerine indirdi ve kapağını açtı.

İçinde düzgün bir şekilde dizilmiş bir seri bıçak vardı. Bıçakların bazıları gümüş, bazıları altın, bazılarıysa çelikti. Bazıları büyük, bazıları küçüktü. Bazılarının sapları mücevherlerle süslenmişti, bazıları sadeydi. Hepsinin ağzına rünler işlenmişti.

"Bu çok güzel," dedi Snaggle. Sapında elmaslar ve zümrütler olan altın bir bıçak çıkarttı.

"Ama benim ödeyebileceğimden çok daha pahalı," dedi İolanthe, "ve çok büyük ve altından yapılmış. Ben gümüşten hoşlanıyorum."

"Doğru," dedi yaşlı adam. "Unutmuşum."

Kadının bakışlarının arkada olan ince bir bıçağa kaydığını gördü ve hemen tepki verdi.

"Ah, iyi bir gözün var, İolanthe. Bu sana benziyor; görünüşte narin ama epey güçlü."

Bıçağı yerinden aldı ve İolanthe'nin eline koydu. Sapı gümüştü ve basit bir tasarımı vardı, çapraz çizgiler oluşturur şekilde sedefle süslenmişti. Ağzı keskindi. Üzerine işlenmiş olan rünler bir örümcek ağı gibi karmaşıktı. Kadın bıçağı tutup kaldırdı. Hafifti ve eline uymuştu.

"Kolaylıkla gizlenebilir," dedi Snaggle.

"Ne kadar?" diye sordu İolanthe.

Adam fiyatını söyledi ve kadın kabul etti. İkisi asla pazarlık etmezlerdi.

Kadın, adamın daha baştan en düşük fiyatını söyleyeceğini, adam da kadının zeki bir alıcı olduğunu ve malın değerinden bir bakır fazla vermeyeceğini bilirdi.

"Yakmak için sedir ağacından bir parça tahtaya ihtiyacın olacak," dedi adam, kadın bıçağı elbisesinin kolundan içeri sokarken.

"Öyle mi?" İolanthe, şaşırarak adama baktı. "Büyünün talimatında böyle bir şey söylemiyordu."

"Bana güven," dedi Snaggle. "En iyisi sedirdir. Bunu kaldırana kadar bekle."

İçinde bıçakların durduğu kutunun kapağını kapattı, merdivenden tırmandı, kutuyu yerine yerleştirdi, sonra da merdiveni hareket ettirerek başka bir rafa gitti. Bir kutuyu açtı, içinden işaret parmağı uzunluğunda birkaç tahta çubuk çıkarttı ve yere indi.

"Bir tutam deniz tuzu ekle," dedi adam, çubukları düzgün bir deste oluşturacak şekilde bir parça iple bağlarken.

"Teşekkür ederim, dostum."

İolanthe tam dükkandan ayrılacakken, üzerinde Lord Ariakas'ın armasını taşıyan bir baaz ejderan dükkana girdi.

"Size yardımcı olabilir miyim, efendim?" diye sordu Snaggle.

"Cadı İolanthe'yi arıyorum. Bu dükkanın üzerindeki dairede yaşadığı söylendi bana," dedi baaz. "Lord Ariakas adına geldim."

Snaggle, İolanthe'ye baktı, kadının vereceği işarete göre onu tanıyacak ya da onun adını bile duymadığını söyleyecekti. İolanthe, adamı bu dertten kurtardı.

"İolanthe benim."

Baaz eğilerek selam verdi. "Aradığınız bilgiyi getirdim, Hanımefendi. Kırık Kalkan Hanı. 16 numaralı oda."

"Teşekkür ederim," dedi İolanthe.

Baaz, yumruğunu kalbine götürerek selam verdi ve pullu ayakları üzerinde dönerek dükkandan çıktı.

"Bir fincan çay daha?" diye sordu Snaggle.

"Hayır, teşekkürler dostum. Karanlık çökmeden önce halletmem gereken bir işim var."

İolanthe oradan ayrıldı. Kendini koruyabilmek için gündüz vakti yeteneklerine güveniyor olsa da, geceleri tek başına Neraka sokaklarında yürümemesi gerektiğini çok iyi biliyordu ve Kırık Kalkan'a uğraması lazımdı.

Herkes tarafından bilinen Kırık Kalkan Hanı, Beyaz Kışla mahallesinde bulunuyordu ve Neraka'daki en eski ve en büyük binalardan biriydi. Tahta parçalarını birbiri üzerine koyarak oyun oynayan bir çocuk tarafından inşa edilmişe benziyordu. Han, Tapınak'ta ibadet etmeye gelmiş ilk kara inananlara içecek ve yiyecek sunan tek odalı bir kulübe olarak işe başlamıştı. Popülerliği arttıkça kulübeye bir oda eklenmiş ve ona meyhane denmeye başlanmıştı. Meyhaneye birkaç oda daha eklenince de han olmuştu. Hana odalardan oluşan bir kanadın eklenmesiyle, artık gururla meyhane, han ve pansiyon olarak adlandırılıyordu.

Kırık Kalkan'ın Neraka'daki tüccarlar, inananlar ve ermişler tarafından tercih edilmesinin en önemli nedeni, sadece "*insanlar için*" olmasıydı. Diğer türler, özellikle de ejderanlar, goblinler ve hobgoblinler içeri alınmıyorlardı. Bu politikayı hanın sahipleri uyguluyordu ve "*ejdercikler*" ve "*hoblar*" ve "*goblar*"ın Kıllı Troll'de içtiklerinden emin oluyorlardı.

Bu gece han kalabalıktı, nöbetleri yeni bitmiş aç askerlerle doluydu. İolanthe ipek cübbesini, siyah ermişlerin basit siyah cübbesi ile değiştirmişti. Yüzünü peçeyle gizlemiş olan kadın, bir grup siyah ermiş sıra halinde hana girene kadar dışarıda bekledi. Onların arkasına katıldı ve hana hep beraber girdiler.

Kadın, Kitiara'yı derhal gördü. Ejderha Yüceefendisi tek başına oturuyor, yemeğini hızla yiyor ve bira içiyordu. Ermişler dağılarak, ikili ve üçlü gruplar halinde farklı masalara oturdular. İolanthe, diğerlerine yakın bir masaya yerleşerek onlardan ayrı durdu. Kimse ona özel bir ilgi göstermedi.

Kadın, Kitiara'nın boş tabağını ileri itmesini ve bardağı elinde, iskemlesine sırtını dayamasını izledi. Kit sıkıntılıydı, düşüncelere dalmıştı. Bir kiralık kılıç, uzun sarı saçları ve yanağından aşağı inen bir façası olan yakışıklı bir

genç adam kadının masasının yanına yaklaştı. Kadın onu fark etmemiş gibiydi. Adam boş bir iskemleyi çekmeye başladı.

Kitiara, çizmeli ayağını iskemlenin üzerine koydu. "Bu gece olmaz, Trampas." dedi. Kafasını salladı. "Sana arkadaşlık edemem."

"Hadi ama Kit," dedi genç adam ikna etmeye çalışarak, "en azından sana bir bardak bira ısmarlamama izin ver."

Kadın ayağını kıpırdatmadı ve başka bir iskemle de yoktu.

Trampas omuzlarını silkti ve ayrıldı. Kitiara, birasını başına dikerek bitirdi. Meyhaneci, kadına bir tane daha getirdi ve masasına koydu, boş bardağı da aldı. Kitiara, düşünmeye devam ederek, onu da içti. İolanthe, kadının düşüncelerini tahmin etmeye çalıştı. Kit kızgın ya da sinirli gözükmüyordu, bu yüzden de kadın onun Ariakas tarafından azarlandığından endişelenmedi.

Kadın kendisi hakkında düşünüyor gibiydi. Gözleri bira bardağındaydı ama onu görmüyordu. Arada sırada kendi kendine gülümsüyordu. Eski günleri hatırlayan, mutlu günlerini anımsayan birine benziyordu.

"Çok ilginç," diye mırıldandı İolanthe kendi kendine.

Kit ve Ariakas'ın konuşmasını düşündü. Geçmiş günlerden bahsetmişlerdi; Kit'in Solace'taki günlerinden. Büyücü olan kardeşinden konuşmuşlardı, ama kadının gülümsemesindeki sıcaklığa ve koyu gözlerindeki parıltıya bakılırsa, Kitiara'nın düşündüğü kişi hastalıklı kardeşi değildi.

"Lordum haklıymış. Gerçekten de sırların var," dedi İolanthe yumuşak bir sesle. "Tehlikeli sırlar."

Kitiara, birasından büyük bir yudum aldı ve iskemlesine daha da yerleşti; iki ayağını da karşısındaki iskemleye koyarak, bu gece yalnız kalmak istediğini meyhanedeki herkese belli etti.

"İyi," dedi İolanthe. Bir aşığın varlığı ciddi bir rahatsızlık yaratabilirdi.

İolanthe masasından kalktı ve bira, cüce içkisi ya da şarap ya da bunlardan birkaçını birden isteyen askerlerle dolu tezgaha ilerledi. Kırmızı suratlı ve terli meyhaneciler bir o yana bir bu yana koşuyor, istekleri yerine getirmeye çalışıyorlardı. Askerler gürültücü ve kabaydılar, meyhanecilere

küfrediyorlar ve garson kızları sıkıştırıyorlardı; çalışanlar bu kaba kalabalığa alışmışlar ve ellerinden geldiğince iyi davranmaya çalışıyorlardı. İolanthe önündekileri ittirerek yolunu açtı. Bir kara ermiş gören askerler hızla geri çekilirken saygılı bir şekilde ama homurdanarak ona yol açtılar. Kara Majestelerinin bir rahibesine hakaret etmeye cüret edecek bir adamın gerçekten de çok sarhoş olması gerekirdi.

"Evet, Saygıdeğer Kişi?" dedi acelesi olan bir meyhaneci, her bir elinde üç bardak köpüklü bira vardı.

"Odamın anahtarımı almak istiyorum," dedi İolanthe. "On altı numara."

Meyhaneci, elindeki biraları müşterilerinin ellerine tutuşturduktan sonra oda anahtarlarının asılı olduğu çengellere döndü, her birinin üzerinde bir numara vardı. Askerler, yavaşlığı yüzünden adama küfrettiler. Adam da onlara küfretti ve yumruğunu salladı. 16'yı bulan adam anahtarı aldı ve tezgahın üzerinden gönderdi. İolanthe, kayarak kendisine doğru gelen anahtarı kolaylıkla yakaladı. Kadın, elindeki anahtarla birlikte, üst kattaki odalara çıkan merdivenden tırmandı.

Balkondan aşağıdaki salona bakmak için karanlık koridorda durdu. Kitiara hâlâ yerinde oturuyor, hâlâ elindeki yarısı boşalmış bira bardağına bakıyordu. İolanthe kapılardaki numaralara bakarak koridorda ilerledi. Aradığı odayı bulunca anahtarı kilide soktu ve içeri girdi.

Boynuzlu, Mavi Ejderha Yüceefendisi miğferi, Kit'in onu fırlatmış olduğu bir köşede duruyordu, etrafında da bir ejderha binicisinin diğer önemli eşyaları vardı. Zırh, özel olarak tasarlanmış ve Kara Kraliçe tarafından kutsanmıştı. Biniciyi sadece ejderha sırtında yapılan yolculuğun hırpalayıcı rüzgarından değil, aynı zamanda düşman silahlarından da koruyordu. Kadının zırhı ve yatağı dışında oda boştu. Görünüşe göre Kitiara yolculuk ederken yanına pek bir şey almıyordu.

İolanthe, odadaki eşyalara ilgi göstermedi. Odanın kendisine iyice bakarak, aklına kazıdı. Gerektiğinde hatırlayabileceğinden emin olunca kapıyı kapattı ve kilitledi. Anahtarı meyhaneciye geri götürdü ve adamın meşgul olduğunu görünce tezgaha bıraktı ve oradan ayrıldı.

Omzunun üzerinden arkasına bakınca, hâlâ tek başına oturan Kitiara'nın bir bardak birayı daha devirdiğini gördü. Belli ki kadın kendini anıları içinde

boğmak istiyordu.

* * * * *

Ufak oturma odasında oturan İolanthe, ateşin ışığında büyüsünü çalışıyordu. Yanında, balmumunun erimesiyle birlikte geçen zamanı gösteren, üzeri eşit aralıklarla işaretlenmiş bir mum vardı; saatler, birbiri ardına eriyordu. Altı saat geçtiğinde, İolanthe zamanın doğru olduğuna karar verdi. Büyü kitabını kapattı, başka bir kitap aldı ve laboratuvarına götürdü. Büyü cübbesini giymişti; geceye karışmak için üzerinde herhangi bir süs olmayan kalın siyah cübbesini.

İolanthe, bu ikinci kitabı masaya koydu. Adı Rüyalar Çağından Kudret Çağına Ansalon'un Tarihi, Palanthas'ın Saygın Kütüphanesi'nin Bilge Estetiklerinden Biri Olan Yazarının Açıklamalarıyla olan bu kitabın büyüyle hiç alakası yoktu. Kimse bundan daha sıkıcı bir kitap bulmayı düşünemezdi, herhangi bir rafta toz toplamaya mahkumdu. Kimse böylesi bir kitabı eline almazdı ki bu da onu yapanın amacıydı; zira bu aslında bir kitap değildi. Bir kutuydu. İolanthe, Estetik kelimesindeki "E" harfine dokundu ve kutunun kapağı nazikçe açıldı.

"*Sayfalar*"ın içine kesilmiş olan bir delikte, kapağı balmumu ve altın telkari ile mühürlenmiş cam bir kavanoz duruyordu. Kavanozun yanındaki başka bir cepte de kılları aslan yelesinden bir resim fırçası vardı.

İolanthe, kavanozu dikkatle yerinden aldı. Masanın üzerine yerleştirerek balmumu mührü kırdı ve mantar tıpayı çıkarttı. Kavanozun içindeki madde cıva gibi koyu ve yoğundu ve ışıkta parlıyordu. Bu, İolanthe'nin en değerli varlığıydı, sınavını başarıyla tamamlaması üzerine Siyah Cübbeler Tarikatı'nın başı olan Ladonna'dan bir hediyeydi.

İolanthe, kavanozu odanın kalın perdelerle gözlerden gizlenmiş kısmına taşırken madde ve fırça titremişti. İolanthe perdeyi açtı, ardından kapanmasına izin verdi. Odanın bu kısmında hiçbir şey yoktu. Mobilya bulunmuyordu. Beyaz sıvalı duvarında hiçbir resim asılı değildi. İolanthe, kavanozu yere koydu. Fırçayı gümüşi maddenin içine batırdı ve zeminden başlayarak, duvara düz bir çizgi çekti; çizginin yüksekliği kadının boyu kadardı. Birincisine dik başka bir çizgi çekti ve sonra da yere kadar üçüncü bir çizgi ekledi. Bunu halledince, kavanozun tapasını geri taktı. Mantarın

üzerine erimiş balmumu döktü ve kuruması için bir kenara aldı. Ufak gümüş bıçağının, cübbesinin kolunun içinde durduğundan emin olduktan sonra odasının perdeyle ayrılmış kısmına geri döndü.

İolanthe, duvara çizdiği çizgilerin önünde durdu ve büyünün gerekli kelimelerini telaffuz etti. Duvardaki gümüş boya parlak bir ışıkla yanarak gözlerini kamaştırdı. Bir an için görebildiği tek şey kör edici beyaz bir ışık oldu. Kırık Kalkan Hanı'ndaki odayı zihninde canlandırdı ve kendini parlak ışığa bakmaya zorladı.

Üzerine gümüş çizgiler çizilmiş olan duvar ortadan kayboldu. Handaki koridor önünde uzandı. İolanthe hemen koridora girmedi, rahatsız edilmek istemediğinden öncelikle etrafına bakındı. Ortalıkta kimsenin bulunmadığından emin olana kadar ilerlemedi, sonra da bir kapıdan geçer gibi duvarın ve gümüş çizgilerin içinden geçti ve büyü koridorlarından yürüyerek 16 numaralı odanın içine girdi.

İolanthe, arkasına baktı. Bir salyangozun sümüksü izine benzer gümüş rengi hafif bir ışık duvarda parlıyor, dönüş yolunu gösteriyordu. Şöminede yanan közlerin ışığı sayesinde kadın, yatağı ve içinde uyuyanı görebiliyordu. Oda bira kokuyordu. İolanthe, gümüş bıçağını yeninden çıkarttı.

Terlikli ayakları ile ilerledi ve yatağın yanında dikildi. Kitiara sırt üstü, sere serpe yatmıştı, bir kolu başının üzerindeydi. Çizmeleri ve giysileri hâlâ üzerindeydi; çıkartamayacak kadar yorgun ya da alkollü olmalıydı. Solukları düzenli, uykusu derindi. Kılıcı, karyola direklerinden birine asılmış olan kını içinde sallanıyordu.

İolanthe, elinde bıçağıyla, uyuyan kadının üzerine eğildi. Kit'in uyuyor numarası yapmadığına emindi ama bu ihtimal hep vardı, İolanthe, bıçağını Kitiara'nın bileği üzerinde tuttu ve bıçağı kadının koluna batırarak bir damla kan aldı.

Kitiara hareket bile etmedi.

"Benden çok iyi bir suikastçı olurdu," dedi İolanthe. "Ama bu kadar saçmalık yeter. İşe dönme vakti."

Bıçağı Kitiara'nın boynundan saçlarına götürdü. Yastığın üzerinde dağınık duran ipeksi siyah saçlardan bir tutam aldı, dikkatle çekerek kesti. Sonra bir lüle, ve bir lüle daha aldı ve dördüncüyü de alacakken Kitiara derin bir iç

çekti, kaşlarını çattı ve yatağında döndü.

Olduğu yerde donan İolanthe ne hareket etti ne de nefes aldı. Tehlikede değildi. Uyku büyüsünün kelimeleri dudaklarında, ihtiyacı olan bir tutam kum da elinde, uyumakta olana serpilmek için hazırdı. Ancak büyü yapmak zorunda kalmayı istemiyordu, zira Kitiara ertesi gün uyandığında yatağında kum taneleri bulursa, gece büyülendiğini anlayabilirdi. Hiçbir şeyden şüphelenmemeliydi. Kolundaki kesiğe gelince, savaşçılar zırhları ya da silahları ile daima kendilerini yaralarlardı. Bu kadar ufak bir kesiği görmeyecekti bile.

Kit, kollarını yastığına doladı ve "*deniz*"e benzer bir kelime mırıldandı, göğüs geçirdi, gülümsedi ve uyumaya devam etti. İolanthe, Kitiara'nın rüyasında neden denize girdiğini gördüğünü merak etti. Kestiği lüleleri kadife bir keseye koyan İolanthe, keseyi kemerine bağladı ve Kitiara'nın yanından ayrıldı.

Gümüşten sümüksü salyangoz izine benzer bir iz duvarda hafifçe parlıyor, dönüş yolunu gösteriyordu. İolanthe, gümüş kapıdan geçti ve kendi evinde bulunan perdeyle ayrılmış odaya girdi; gece görevi başarıyla tamamlanmıştı.

- 4 -
Bir ejderha ve sürücüsü.

itiara'nın bineği, Skie isimli bir mavi ejderha, şehrin dışındaki gizli bir yerde kadını bekliyordu. Yüceefendiler'in Neraka'daki kışlalarının her birinin yanında ejderhalar için ahırlar vardı ama tıpkı Kitiara'nın kışladaki sıkışık odalardansa bir handa kalmayı tercih etmesi gibi, Skie de ejderha ahırlarının kalabalığı arasında barınamayacak kadar çok düşkündü mahremiyetine ve rahatına. Ancak yine de diğer ejderhaların yanına uğramıştı ve Kitiara geldiğinde son dedikodulardan ve ejderhaların aralarında konuştuklarından haberdardı.

Mavi ejderha, rahat bir akşam geçirmişti. O sabah avlanmaya çıkmış ve tombul bir geyik yakalamıştı. Yemeğini yedikten sonra sonbahar güneşi altında bir yer bulmuş ve yere yatarak mavi kanatlarını açmıştı. Başını sıcak kayaların üzerine koyarak, güneşlenmenin keyfini çıkartmıştı. Kitiara geldiğinde mavi pullu kafasını sallayıp uzun, pullu kuyruğunu şaklatarak ayağa kalktı.

Yüceefendi ve ejderha, birbirlerini içtenlikle selamladılar. Skie, Kitiara'nın gerçekten güvendiği tek varlıktı ve ejderha da sürücüsüne kalpten bağlıydı ki bu, bütün düşük seviyeli yaşam türlerini küçümseyen ejderhalar açısından nadir rastlanan bir durumdu. Skie, Kitiara'nın savaştaki cesaretine ve soğukkanlı yeteneğine hayran olduğundan kusurlarını görmezden geliyor, onun maalesef bir insan olarak doğmasından kaynaklandığını düşünüyordu.

"Öyle bir ejderha olurdu ki..." diyerek hayıflanıyordu Skie sık sık.

Kitiara, mavi ejderhanın uzun ve pullu boynunu eliyle okşadı ve yemek yeyip yemediğini sordu.

Skie, yakındaki geyik leşini işaret etti, ejderhalarının durumunu kontrol eden çok az insan sürücü vardı ama Kitiara bunu asla unutmazdı. Kadın kafasını salladı ve sonra, ejderhanın beklentisinin aksine, onun üzerine tırmanmadı; elini boynundan ayırmadan ejderhanın yanında durup çizmelerine baktı. Skie, bir sorun olduğunu derhal fark etti.

"Yüce Ermiş Kulesi'ne saldırma planın hakkında imparator ne düşündü?" diye sordu Skie.

Kitiara iç çekti. "Çok tehlikeli, çok riskli olduğunu düşünüyor ve bu yüzden de onaylamadı. Bu doğru sanırım ama bence sıcak odalarımızda oturmakla daha fazla şeyi tehlikeye atıyoruz."

"Adam bir salak," diye belirtti Skie.

"Hayır, eğer Ariakas salak olsaydı önemsemezdim," dedi Kitiara kasvetle. "O çok zeki bir komutan. Ordularının, Ansalon'un neredeyse tamamını kontrol ediyor olması bunun kanıtı. Ama bu zaferler, onun çöküşü olacak. Eskiden, savaşın yeni başladığı zamanlarda, kaybedecek hiçbir şeyimiz yokken, benim önerimi dinler ve Yüce Enniş Kulesi'ne saldırırdı. O zamandan beri zafer kazanmaya çok alıştı. Yenilgiden o kadar korkuyor ki, sadece kesin kazanacaklarına oynuyor. Risk almıyor, sonra da zaferlerinin neden azaldığını merak ediyor."

Skie başını salladı. Midesi guruldadı. Çok hızlı yemişti ve geyik de yerinde durmuyordu.

"Ejderha ahırlarını ziyaret ettin mi?" diye sordu Kitiara. "Ne duydun?"

"Senin de söylediğin gibi, imparatorun savaşı iyi gidiyor," diye yanıtladı Skie sinirli bir sesle.

"Siyah Ejderha Yüceefendisi, Takarlı Lucien, ufak ayaklanmaları ve isyanları bastırarak doğu topraklarındaki hakimiyetini güçlendirmiş ama en büyük başarısı, o sümüklü siyah ejderhaları bataklıklardan çıkıp savaşmaya zorlaması olmuş. Lucien, Goodlund Yarımadası'nı fethetmek için Buzsınırı'nın Yüceefendisi Feal-Thas ve onun beyaz ejderhaları ile güçlerini birleştirmiş. Feal-Thas zaferden kendisinin sorumlu olduğunu söylüyormuş ama herkes, o sivri kulaklı elfin sadece Lucien'in emirlerini yerine getirdiğini biliyor."

"Elbette, hiçbir insan bir elfin kafasının içinde bir beyin olduğunu düşünmez, bu yüzden de Feal-Thas'ı küçümsüyorlar," diye belirtti Kitiara, "ki muhtemelen bu pek akıl kârı bir iş değil. Kendi gözlerimizle göreceğiz bunu. Bu elf Yüceefendiyi ziyaret edeceğiz. Onun hakkında daha çok şey öğrenmem gerekiyor."

"Ne, Buzsınırı'na mı gideceğiz?" Skie homurdandı. Dişlerinin arasından kıvılcımlar çıktı. "Eğer gidersen, bensiz gideceksin. Orada kar ve buzdan başka hiçbir şey yok. Herhangi bir kimsenin o kadar korkunç bir yere gitmek istemesinin nedenini kesinlikle anlayamam!"

Söylemek istediği bu değildi elbette. Skie, Kit'in hayatını başka bir bineğe emanet etmeyi asla düşünmezdi. Yine de kadının biraz endişelenmesi iyiydi. Kitiara, ağır deri koşumu güvende olması için sakladığı çalılığın içinden çıkarttı. Skie, kendine saygısı olan bütün ejderhalar gibi, koşumdan nefret ediyordu. "*Koşum*" Skie'nin gözünde "*at*" anlamına geliyordu ve onu takmayı kabul etmesinin tek nedeni, sürücüsünün güvenliğini sağlamasıydı. Bazı sürücüler, hatalı bir şekilde, koşumla birlikte ejderhayı yönetebilecekleri ve kontrol edebilecekleri düşüncesine kapılırlardı. Bütün ejderhalar da sürücülerini kısa bir süre içinde bu hatadan kurtarırdı.

Ejderha ve sürücünün birlikte çalışmasının en iyi yolu, bir ekip olmalarıydı. Ejderha ve sürücü birbirlerine tam olarak güvenmeliydi; zira ikisinin de hayatı diğerine bağlıydı. Böylesi bir güvenin kazanılması çoğu ejderha ve sürücü için zordu, özellikle de kimseye, hatta birbirlerine bile güvenmeyen renkli ejderhalar açısından. Mavi ejderhaların en iyi binekler olduğu ortaya çıkmıştı. Mavi ejderhalar, hemcinslerinden daha arkadaş canlısıydılar ve insanlarla daha iyi çalışıyorlardı. Yine de, her ejderha ve sürücüsünün ilişkisinde öyle bir zaman gelirdi ki ejderha, kontrolün kimde olduğunu sürücüye öğretmek zorunda kalırdı. Bu da çoğu zaman ejderhanın uçarken ters dönmesi ve sinir bozucu sürücüsünü göle düşürmesi ile yapılırdı.

Skie, bunu Kit'e yaptığı zamanı hatırlarken içinden güldü. Kadının üzerinde metal zırhı vardı ve kaya gibi batmıştı. Skie, kadının ardından suya dalmak ve boğulmak üzere olan kadını sudan çıkartmak zorunda kalmıştı. Kadının öfkeden köpüreceğini sanmıştı ama suları tükürmesi bitince, kadın kahkahalarla gülmeye başlamıştı. Ejderhanın haklı, kendisinin haksız olduğunu kabul etmiş ve bir daha asla kendi dediğini yaptırmaya çalışmamıştı.

Kitiara'nın Skie'den öğrendiği ilk şey, hava savaşlarının yerde yürütülenlerden çok daha farklı olduğuydu. Havada, insanın bir ejderha gibi düşünmeyi ve savaşmayı öğrenmesi gerekiyordu. Bunları anımsamak, Skie'nin haberlerin geri kalanını hatırlamasını sağladı.

"Dedikoduya göre metalik ejderhalar yakında savaşa katılacaklarmış," dedi mavi ejderha. "Eğer bu olursa, Ariakas'ın zaferleri bitebilir. Metalikler bize eşdeğerdirler, ölümcül nefes silahları ve güçlü büyüleri vardır."

"Peh! Buna inanmıyorum." dedi Kit, kafasını sallayarak. "Metalikler, savaşa girmeyeceklerine dair yemin ettiler. Değerli yumurtalarını biz rehin tutarken buna cesaret edemezler."

"Sen de ben de o yumurtalara ne olduğunu biliyoruz ve metalikler de bunu bir gün anlayacaklar. Bazıları şüphelenmeye başlamış bile. Denen o ki, Sadıkyıldız isimli bir tanesi ejderanlar hakkında sorular sormaya başlamış. Altınlar ve gümüşler hakikati öğrendiklerinde savaşa gireceklerdir; intikam arzusuyla!"

"Bu da bana başka bir şey hatırlattı. Verminaard'ın öldüğünü duymuşsundur herhalde," diye ekledi Skie kayıtsızca.

"Evet, duydum," dedi Kitiara.

Skie, boynunun etrafına, göğsüne ve ön bacaklarına oturan koşumu kadının takmasına yardım etti. En azından Kitiara o hantal ve rahatsız ejderha semerlerinden kullanmak için ısrar etmiyordu. Ejderhaya eyersiz biniyor, kanatlarının arasına yerleşiyordu.

"Gerçekte nasıl öldüğünü duydun mu?" diye sordu Skie.

"İnanmamızı istedikleri gibi cüce krallığında cücelerle dövüşürken değil, alçaltıcı bir şekilde, kölelerin elinde ölmüş!"

"Ejderan komutan, suikastçılar tarafından öldürüldüğünü söyledi," dedi Kitiara ve kıkırdayarak ekledi, "O ölünce, bir aurak, Verminaard'ın kılığına girmiş. Epey akıllıca bir hareket."

"O pullu, küçük piç, hizmeti altındaki ejderhaları kandıramamış ama." dedi Skie küçümseyerek.

"Ejderanlardan hoşlanmıyorsun," diye belirtti Kit, Skie'nin sırtına tırmanırken.

"Hiçbir ejderha hoşlanmaz," dedi Skie öfkeyle. "Onlar çarpık iğrenç. Kara Majesteleri'nin böylesi tiksindirici bir şeyi tasvip ettiğine inanamıyorum."

"O halde Karanlık Majesteleri'ni hiç tanımıyorsun," dedi Kitiara. Etrafa

bakındıktan sonra sessizce, "Konuyu değiştirmemizi öneririm. Kimin dinliyor olabileceğini asla bilemezsin."

Skie homurdanarak onayladı. "Nereye gidiyoruz? Kampımıza mı?"

"Neden ki?" diye sordu Kitiara acı acı. "Orada içmek ve geğirmek ve kendimizi kaşımak dışında yapacak hiçbir şey yok. Savaşmamıza izin verilmeyecek."

Kadın tekrar iç çekti ve, "Hem Lord Ariakas bana başka görevler verdi. Önce Palanthas'a gidiyoruz..."

"Palanthas mı?" diye tekrarladı Skie şaşırarak. "Orası düşman bölgesi, Palanthas'ta ne işin var?"

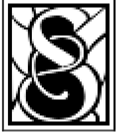
"Alışveriş yapacağım," dedi Kitiara gülerek.

Skie, kadına bakmak için boynunu çevirdi. "Alışveriş mi? Ne alacaksın?"

"Bir erkeğin ruhunu," diye yanıtladı Kitiara.

- 5 -
Yemin ve Düstur.
Görev.

ör Derek Crownguard, Wistan Kalesi'nde misafir olmaktan hoşlanmıyordu ama şövalyenin bu konuda pek bir seçeneği yoktu. Kendi evi –Solanthus'un kuzeyinde bir sınır kalesi– Kara Kraliçe'nin güçleri tarafından saldırıya uğramış ve, duyduğuna göre, Solamniya'nın doğusunu kontrolü altında bulunduran düşman birlikleri tarafından ele geçirilmiş ve tamir edilmişti. Derek'in kardeşi, kaleye yapılan saldırıda ölmüştü. Kalenin düşeceği kesinleştiğinde Derek'in önünde iki seçenek kalmıştı: umutsuz bir dava için ölmek ya da bir gün geri dönerek ailesinin mallarını ve onurunu geri kazanmak. O da arkadaşları ve hayatta kalan askerleri ile kaçmıştı. Karısını ve çocuklarını, akrabaları ile birlikte yaşamaları için Palanthas'a göndermiş, kendisi ise Sancrist Adası'na gitmiş ve düşmanı ana vatanından kovacak bir gücü nasıl toplayacağını ve örgütleyeceğini şövalye dostları ile tartışarak üç hafta geçirmişti.

Derek, Palanthas'a daha yeni dönmüştü; planlarının her adımda, kendisine göre yüreksiz, inançsız ve basiretsiz adamlar tarafından reddedilmiş olmasından dolayı öfkeli ve hiddetliydi.

"Gunthar yaşlı bir kadın olmuş, Brian," dedi Derek suratsız bir şekilde. "Düşmanın yürüyüşe çıktığını duyunca '*Heyhat!*' diye bağırıyor ve yatağının altına saklanıyor!"

Brian Donner, bunun saçmalık olduğunu biliyordu ama Derek'in bir gnom aleti gibi buhar bırakması gerektiğini, yoksa patlayarak etrafındakilere zarar vereceğini de biliyordu.

İki şövalye yapı ve renk olarak birbirine benziyordu ve bazen kendilerini tanımayanlar tarafından kardeş sanılıyorlardı; Derek, böyle bir ilişkiyi derhal reddediyordu zira Crownguard'lar uzun bir geçmişe sahip soylu bir aileydi ama Donner'lar sıradandı. İkisi de çoğu Solamn gibi sarışın ve mavi gözlüydü. Derek'in saçları daha koyu bir sarıydı ve bıyıkları –bir Solamniya Şövalyesinin geleneksel uzun ve dalgalanan bıyıkları– gibi artık grileşmeye

başlamıştı çünkü adam otuzlarının sonuna gelmişti. Asıl fark gözlerindeydi. Brian'ın mavi gözleri gülümserdi. Derek'in mavi gözleri ise parıldardı.

"Gunthar'ın görüşlerine katılmıyorum ama o bir korkak değil, Derek," dedi Brian yumuşak bir şekilde. "Sadece tedbirli. Belki de çok tedbirli..."

"Onun '*tedbiri*' yüzünden Crownguard Kalesi'ni kaybettim!" diye tersledi Derek. "Eğer Gunthar istediğim destek kuvvetlerini göndermiş olsaydı, saldırıyı durdurabilirdik."

Brian bundan da o kadar emin değildi ama o, Derek'in dostu ve arkadaşı olan bir şövalyeydi, bu yüzden de ısrar etmedi. İstediği birlikler gelmiş olsaydı neler yapacağını Derek'in detaylı bir şekilde anlatmasıyla, ikisi saldırıda yüzlerce kez tekrar savaşmışlardı. Brian sabırla dinledi ve onayladı, Derek'in söylediği her şeyi onayladığı gibi.

İkili, Palanthas'ın şehir duvarlarının dışındaki çayırlar ve ormanlarda atlarını hareket ettiriyorlardı. Yalnızlardı, yoksa Derek bu şekilde konuşmazdı. Derek, Lord Gunthar'ı ne kadar küçümsese de Düstur, bir şövalyenin üstünü hem söylediklerinde hem de yaptıklarında desteklemesini emrederdi ve Düstur uyarınca yaşayan Derek, başkalarının önünde Gunthar aleyhine asla konuşmazdı. Ancak Düstur, kişinin özel düşüncelerinde üstüne saygı duymasını ve onu desteklemesini emretmiyordu; böylece Derek de öfkesini sadece bir arkadaşına kusabiliyor ve Solamniya Şövalyeleri'nin hayatlarını yöneten davranış kurallarına uymadığı için suçlu duruma düşmüyordu.

Derek ve arkadaşı, şehirden biraz uzakta gezinmeye çıkmışlardı. İkisi, Sancrist Adası'ndaki Şövalye Konseyi toplantısından –ki sonunda toplantı bir bağırma yarışmasına dönüşmüştü– dün dönmüştü. Derek ve onu destekleyenler, ejderha ordularına saldırmak için birliklerin derhal savaşa gönderilmesini savunmuşlardı; öte yandan Gunthar ve onu destekleyenler, birlikler eğitimlerini tamamlayana ve daha iyi hazırlanana kadar beklenmesini önermişler, hatta elflerle ittifak kurmak için bir girişimde bulunmayı teklif etmişlerdi.

Hiçbir taraf üstün gelecek kadar güçlü değildi. Şövalyeler bölünmüştü; hiçbir karar alınamıyor, hiçbir hareket gerçekleştirilemiyordu. Derek, Lord Gunthar'ın şövalyelerin bölünmesini istediğine inanıyordu; bu durum hiçbir şeyin yapılamayacağı anlamına geldiğinden, öfke içinde toplantıyı terk

etmiş, bir erkeğin başka bir şövalyeye asla söylememesi gereken sözleri yutmuştu. Brian, Derek'le aynı fikirde olmasa da arkadaşını sonuna kadar desteklemişti ve birlikte, Sancrist'le Palanthas arasındaki boğazı geçmek için ilk gemiye binmişlerdi.

"Eğer Büyük Usta ben olsaydım..." diyerek söze başladı Derek.

"...ki değilsin," diye belirtti Brian.

"Olmalıyım!" dedi Derek hiddetle.

"Lord Alfred öyle düşünüyor ve lordlarım Peterkin ve Malborough da..."

"Ama bu şövalyelerden sadece biri Büyük Halka'nın üyesi ve oy verme hakkına sahip; tabii eğer Büyük Halka toplanabilirse ki toplanamaz zira yeterince üyesi yok."

"Düstur, şu anda içinde bulunduğumuz gibi zor durumlarda Büyük Halka'nın toplanmasına olanak sağlıyor. Gunthar toplantıyı özellikle engelliyor çünkü biliyor ki eğer Büyük Halka bugün toplanırsa, ben Büyük Usta seçilirim."

Brian bundan o kadar emin değildi. Derek'i destekleyenler vardı ama onlar bile Derek hakkında şüphelere sahiplerdi, tıpkı Gunthar hakkında olduğu gibi. Yaşı kendilerininkinden daha büyük olan şövalye, diğer şövalyelerin onayı olmadan Büyük Halka'nın toplanmasını engelleyemezdi. Bunun nedeni neydi? Tedbir. Bugünlerde herkes tedbirliydi. Brian, tedbirin korku yerine kullanılan bir kelime olup olmadığını düşündü.

Korku; kokusu, toplantı salonunda kolaylıkla alınabiliyordu. Solamniya'nın ejderha ordularının gücü karşısında düşeceği korkusu. Solamniya'nın hükümdarının, kurucuları olan Vinas Solamnus zamanından beri bu toprakları yöneten Şövalyeler olmayacağı korkusu. Artık kendine "*Ansalon'un İmparatoru*" diyen adamın korkusu.

En çok da ejderha korkusu. Ejderha ordularının şövalyelere karşı bariz ve korkunç bir avantajı vardı; ejderhalar. İki kırmızı ejderha, göz açıp kapayana kadar binlerce silahlı adamdan oluşmuş bir orduyu yok edebilirdi. Brian biliyordu ki, Lord Gunthar destek güç göndermiş olsaydı bile Crownguard Kalesi düşerdi. Bunu muhtemelen Derek de biliyordu ama reddetmek zorundaydı yoksa kasvetli gerçeği kabullenmek zorunda

kalacaktı; şövalyeler ne yaparlarsa yapsınlar, Solamniya sonunda düşecekti. Böylesi ezici bir üstünlük karşısında asla kazanamazlardı.

İki adam hiç konuşmadan bir süre at sürdüler, atlarının sonbahar otlarında otlamasına izin verdiler; denizden gelen ılık esintiler sayesinde otlar hâlâ yeşildi ama ağaçlar, sonbahar renklerini kaybetmeye başlamışlardı.

En sonunda Brian, "Bu savaşla ilgili bir şey bana çok garip geliyor," dedi.

"Neymiş o?" diye sordu Derek.

"Diyorlar ki, ejderha orduları savaşa girerken kara tanrıçalarına dua ediyorlarmış ve ona ilahiler söylüyorlarmış. Kötülüğün güçleri inanç bayrağı altında saldırırken iyinin tarafında olan bizlerin, tanrıların var olduğunu bile reddetmemizi garip buluyorum."

"İnanç!" diyerek dudak büktü Derek. "Batıl itikatlı palavralar demek daha doğru. Sahte '*rahipler*' mucize olarak nitelendirdikleri birkaç gösterişli numara yapıyorlar, avanaklar da inliyor, feryat ediyor ve tapınmak için çirkin suratlarının üzerine kapanıyorlar."

"Yani tanrıça Takhisis'in dünyaya geri döndüğüne ve bu savaşı başlattığına inanmıyor musun?"

"Bu savaşı başlatanların insanlar olduğuna inanıyorum," dedi Derek.

"O halde bir zamanlar tanrıların olduğuna da inanmıyorsun," dedi Brian. "Eski günlerde. Paladine ve Kiri-Jolith gibi Işık Tanrıları'na?"

"Hayır," dedi Derek kısaca.

"Ya Afet?"

"Doğal bir felaket," dedi Derek, "deprem veya kasırga gibi. Tanrıların işi değil."

"Huma tanrılara inanırdı..."

"Bu günlere Huma'ya inanan kim var ki?" diye sordu Derek omuzlarını silkerek. "Benim küçük oğlum, elbette; ama o daha altı yaşında."

"Eskiden ejderhalara da inanmazdık," diye belirtti Brian sıkıntıyla.

Derek homurdandı ama buna cevap vermedi.

"Düstur, inançtan bahseder," diyerek devam etti Brian konuşmaya. "Yüce Ermiş'in görevi, en az Yüce Savaşçı'nınki kadar önemlidir. Senin gibi Gül Şövalyeleri, bir zamanlar ilahi büyüler yapabiliyorlarmış, en azından tarihçeler bunu yazıyor. Düstur, eskinin şövalyelerinin dualarıyla savaşta yaralananları nasıl iyileştirdiklerinden bahseder."

Brian, Derek'in bu iddiaya nasıl karşılık vereceğini merak ediyordu. Derek, kendini Düstur'a adamıştı. Çoğu kısmını ezbere bilirdi. Hayatını ona göre yaşardı. İnançsız olduğunu açıkça söylerken bir şövalyenin tanrılara inanması gerektiği konusunda Düstur'un verdiği öğüdü nasıl tutabilirdi?

"Düstur'u bu konuda dikkatle okudum," dedi Derek, "ayrıca önde gelen bilginlerden biri olan Sör Adrian Montgomery'nin yazılarını da. O, Düstur'un sadece bir şövalyenin inancı olması gerektiğini söylediğine dikkat çeker. Düstur, bir şövalyenin tanrılara inanması gerektiğini söylemez; hem Düstur'da hiçbir tanrının adı da geçmez ki eğer onu yazanlar tanrıların bir şövalyenin hayatının önemli bir parçası olduğunu düşünselerdi kesinlikle belirtirlerdi. Sör Adrian, Düstur'da bahsi geçen inancın, kişinin kendine inancı olduğunu ileri sürer, her şeyi bilen, ölümsüz bir varlığa değil."

"Ya Düstur'da tanrıların isimlerinin olmamasının nedeni yazarların, tanrıların isimlendirilmeye ihtiyaçlarının olmadığını düşünmeleriyse?" diye itiraz etti Brian.

Derek kaşlarını çattı. "Saygısızlık ediyorsun."

"Hayır, elbette etmiyorum," dedi Brian aceleyle. "Demek istediğim şu; ya tanrılar hakkında bilgi ve tanrılara olan inancın yaygınlığı yüzünden yazarlar günün birinde şövalyelerin tanrılar hakkında hiçbir şey bilmeyeceklerini düşünmedilerse? Tanrılardan isimleriyle bahsetmeye gerek yoktu çünkü onları herkes biliyordu."

Derek kafasını salladı. "Bu pek olası gözükmüyor."

Brian bundan emin değildi. "Ya şifa? Sör Montgomery..."

Sözü, arkalarından gelen bir haykırışla kesildi. "Lordum!"

İki adam oturdukları eyerde arkalarına dönünce, kendilerine doğru bağırarak ve şapkasını elinde sallayarak dörtnala gelen atlıyı gördüler.

"Silahtarım," dedi Derek ve onu karşılamak için atını sürdü.

"Lordum," dedi genç adam. "Bunu vermek için sizi bulmaya gönderildim."

Silahtar deri kemerinden katlanmış bir mektup çıkarttı ve efendisine uzattı. Derek notu aldı, hızla okudu ve adama baktı.

"Bunu sana kim verdi?"

Silahtar kızardı, utanmıştı.

"Pek emin değilim, lordum. Bu sabah pazarda yürürken biri aniden elime tutuşturdu. Kimin verdiğini görmek için derhal etrafa bakındım ama her kimse, kalabalığın arasına karışmıştı bile."

Derek, okuması için notu Brian'a verdi. İleti kısaydı.

> *Seni Yüksek Komutan yapabilirim. Güneş batarken benimle Şövalyenin Miğferi'nde buluş. Eğer bana güvenmiyorsan, yanında bir arkadaşını getirebilirsin. Ayrıca 100 çelik de getirmelisin. "Sör Uth Matar"ı sorarsan seni odama yönlendirirler.*

Brian, notu Derek'e geri verince adam tekrar okudu, alnı düşünceyle kırışmıştı.

"Uth Matar," dedi Brian'a.

"Bu isim bir yerden tanıdık geliyor." Arkadaşına baktı.

"Gitmeyi düşünüyor olamazsın!" dedi Brian şaşkınlıkla.

Derek notu dikkatle katladı ve eldiveninin içine soktu. Atını, Palanthas yönüne doğru sürmeye başladı. Silahtar arkalarından ilerledi.

"Derek," dedi Brian, "bu bir tuzak..."

"Ne amaçla?" diye sordu Derek. "Beni öldürmek için mi? Notta buna karşı yanımda bir arkadaşımı getirebileceğim yazıyor. Beni soymak için mi? Cüzdanımı karanlık bir sokak arasında almak çok, kolay ve elverişli olurdu. Şövalyenin Miğferi itibarlı bir işletmedir."

"Bir meyhanede görüşmek istemelerinin nedeni ne olabilir, Derek?" diye

sordu Brian. "Böylesi bir şeyi nasıl bir şövalye yapar? Eger bu Sör Uth Matar sana namuslu bir şey önerecekse, neden yaşadığın yere gelmiyor?"

"Belki de Gunthar'ın casusları tarafından görülmek istemiyordur," dedi Derek.

Brian, böylesi bir suçlamanın geçip gitmesine izin veremezdi. Arkalarındaki silahtarın duyamayacağı kadar uzakta olduğundan emin olmak için genç adama bir göz attı, sonra da sert bir şekilde, "Lord Gunthar, onurlu ve soylu bir adamdır, Derek. Seni gizlice gözetlemektense kendi elini keser!"

Derek yorum yapmadı. Sadece, "Bu gece bana eşlik edecek misin, Brian; yoksa sırtımı kollayacak gerçek dostu başka bir yerde mi aramalıyım?"

"Seninle geleceğimi biliyorsun," dedi Brian.

Derek, gülümseme yerine geçen bir ifade ile –sıkı, gergin dudakların buruşmasından başka bir şey değildi bu, uzun sarı bıyığı altından zorlukla gözüküyordu– baktı ona. Palanthas'a geri dönerken hiç konuşmadılar.

* * * * *

Şövalyenin Miğferi, Derek'in de belirtmiş olduğu üzere itibarlı bir işletmeydi ancak eskiden olduğu kadar yüksek değildi itibarı. Meyhane, şehrin Eski Şehir olarak bilinen kısmında kurulmuştu ve şimdiki sahibi, Palanthas'ın sayılı eski binalarından olduğunu söyleyerek övünmekten hoşlanırdı; fakat bu iddianın gerçekliği tartışmalıydı. Meyhane yer altındaydı, dağ eteğine doğru uzanıyordu ve kış aylarında rahat ve sıcak, yaz aylarında ise loş ve serindi.

Müşteriler, üçgen çatının altındaki tahta bir kapıdan geçip girerlerdi içeri. Aşağıya uzanan merdiven, dövme demir şamdanlarda yanan yüzlerce mum ve taştan yapılmış muazzam bir şöminede yanan ateş ile aydınlanan büyük bir salona inerdi.

Tezgah yoktu. İçecekler ve yiyeceklerin servisi bitişik mutfaktan yapılırdı. Arkada, dağ eteklerinin iyice içine kazılmış bira ve şarap mahzenleri, özel toplantılar için daha küçük odalar ve "*Asil Oda*" olarak bilinen büyük bir oda vardı. Bu odada yüksek arkalı otuz iki adet iskemle ile çevrili yekpare, dikdörtgen bir masa vardı; hepsi aynı tahtadan yapılmıştı ve kuşlar ve diğer hayvanlar, güller ve yalıçapkınları –şövalyeliğin simgeleri–ile süslenmişti.

Meyhanenin sahibi, şövalyeliğin kurucusu olan Vinas Solamnus'un bu odada, bu masada şenlikler düzenlediğini söyleyerek övünürdü. Kimse ona gerçekten inanmasa da, bu odayı kullanan herkes, şövalyenin gölgesi onuruna masada bir iskemleyi boş bırakırdı.

Afet'ten önce, Şövalyenin Miğferi şövalyeler ve onların silahtarları için gözde bir buluşma yeriydi ve çok iyi iş yapıyordu. Afet'ten sonra, şövalyelik harabeye döndüğünde ve şövalyeler Palanthas'ta hoş karşılanmadıklarında, Şövalyenin Miğferi dara düşmüştü. Meyhane, faturaları ödeyebilmek için sıradan halka yaltaklanmak zorunda kalmıştı. Ancak sahibi, şövalyeleri hoş karşılamaya devam edince –ki bunu onun dışında çok azı yapıyordu– şövalyeler de ellerinden geldiğince sık meyhaneye giderek adamın sadakatinin karşılığını vermişlerdi. Şimdiki sahipleri de bu geleneği devam ettirdiklerinden Solamniya Şövalyeleri bu meyhanede hep onur konuğu olarak ağırlanıyorlardı.

Derek ve Brian merdivenden aşağı inerek salona girdiler. Bu gece meyhane ışıl ışıldı, güzel kokular ve kahkahalarla doluydu. İki şövalyeyi gören meyhaneci aceleyle onları karşılamaya geldi ve işletmesine gelme onurunu kendisine bahşettikleri için teşekkür ederek, meyhanedeki en iyi masayı önerdi.

"Teşekkürler Efendi; ama bize Sör Uth Matar'ı sormamız söylendi," dedi Derek. Hevesle gözlerini gezdirdi odanın içinde.

Brian arkadaşının arkasında duruyordu; eli, kılıcının kabzasındaydı. İkisinin de üstünde bir pelerin vardı, pelerinin altına kalın deri yelek giymişlerdi. Akşam yemeği zamanı olduğundan meyhane kalabalıktı. Müşterilerin çoğu gelişen orta sınıfa mensuptu; dükkan sahipleri, avukatlar, Palanthas Üniversitesi'nden eğitmenler ve alimler, ünlü Kütüphane'den Estetikler. Kalabalığın arasındaki birçok kişi iki şövalyeye dostça gülümsedi ya da başını eğerek selam verdi, sonra da yemeğine, içkisine ve muhabbetine döndü.

Ve Derek, Brian'a doğru eğilerek, "Bana bir mağara dolusu hırsız gibi gözüktüler," dedi soğuk bir edayla.

Brian gülümsedi ama elini kılıcının üzerinde tutmaya devam etti.

"Sör Uth Matar," dedi meyhaneci. "Bu taraftan."

Koridorun karanlık olduğunu söyleyerek her birine birer şamdan verdi ve şövalyeleri meyhanenin arka tarafına götürdü. Belirtilen odaya geldiklerinde Derek kapıyı çaldı. Çizmeli ayakların yürüdüğünü duydular ve kapı aralandı. Uzun, koyu renkli kirpiklerle çevrili parlak, kahverengi bir göz aralıktan onlara baktı.

"İsimleriniz?" diye sordu.

Brian şaşırdı. Bu ses bir kadına aitti. Bu Derek'i şaşırtmış olsa bile, adam hiç göstermedi.

"Ben Sör Derek Crownguard'ım, leydim. Bu da Sör Brian Donner."

Kahverengi göz pırıldadı. Kadının dudakları çarpık bir gülümsemeyle ayrıldı birbirinden. "İçeri girin, sayın şövalyeler," dedi ve kapıyı ardına kadar açtı.

İki şövalye, odaya ihtiyatla girdi. Masanın üzerinde tek bir lamba vardı. Şöminede ufak bir ateş yanıyordu. Özel yemekler için kullanılan bu odada bir yemek masası, iskemleler ve bir servis masası vardı. Brian, kapıyı kapatmadan önce arkasına baktı.

"Gördüğünüz gibi yalnızım," dedi kadın.

İki adam kadınla yüzleşmek için döndü. İkisi de ne söyleyeceğini şaşırmıştı; zira şimdiye kadar onun gibi bir kadın hiç görmemişlerdi. Öncelikle, üzerinde siyah deri pantolon, siyah deri yelek, uzun kollu kırmızı bir gömlek ve siyah çizmeler olan kadın bir erkek gibi giyinmişti. Bir kılıcı vardı ve kılıç taşımaya alışkın gibi gözüküyordu, muhtemelen onu kullanmakta da ustaydı. Siyah kıvırcık saçları kısa kesilmişti. Kadın, adamlara bir erkek gibi, küstah bir ifadeyle bakıyordu, bir kadın gibi uslu bir ifade ile değil. Elleri kalçasında, adamlara bakmaya devam etti. Ne reverans yaptı ne de utanarak gözlerini indirdi.

"Buraya Sör Uth Matar ile buluşmaya geldik hanımefendi," dedi.

"Gelirdi," dedi kadın, "ama yapması mümkün değil."

"Engellendi mi?" diye sordu Derek.

"Sonsuza dek," dedi kadın çarpık gülümsemesi genişleyerek. " ölü."

Kadın eldivenlerini çıkarttı ve masaya attı, sonra da ağır hareketlerle bir

iskemleye oturup adamlara işaret etti. "Lütfen beyler, oturun. Şarap isteyeceğim..."

"Buraya içki alemi yapmaya gelmedik hanımefendi," dedi Derek kaba bir şekilde. "Görünüşe göre, buraya yalanla çağrılmışız. Size iyi geceler diliyorum."

Soğuk bir edayla başını eğerek selam verdi ve topuklarının üzerinde döndü. Brian kapıya gitmişti bile. Buna başından beri karşı çıkmıştı ve bu garip kadına güvenmiyordu.

"Ay doğarken Lord Gunthar'ın adamları benimle burada buluşacaklar," dedi kadın. Yumuşak ve esnek eldivenini alarak derisini eliyle düzeltti. "O, benim önerimi dinlemekle ilgileniyor."

"Derek, haydi gidelim," dedi Brian.

Derek bir işaret verdi, arkasına döndü. "Önerecek neyiniz var hanımefendi?"

"Oturun, Sör Derek ve benimle içki için," dedi kadın. "Vaktimiz bol. Ayın yükselmesine bir saat daha var."

Kadın, ayağıyla bir iskemleyi tuttu ve adama doğru itti. Derek'in dudakları gerildi. Kendisine böyle davranılmasına, kendisiyle bu kadar rahat ve hürmetsiz konuşulmasına alışkın değildi. Kılıcının kabzasını kavrayarak, olduğu yerde dikilmeye devam etti ve kadına sert bir edayla baktı.

"Söyleyeceklerinizi dinleyeceğim ama ben sadece arkadaşlarımla içerim. Brian, kapıda nöbet tut. Siz kimsiniz hanımefendi?"

Kadın gülümsedi. "Benim adım Kitiara Uth Matar. Babam bir Solamniya Şövalyesi'ydi..."

"Gregor Uth Matar," dedi Brian aniden, adın neden tanıdık geldiğini anımsayarak. "Bir şövalyeydi; hatırladığım kadarıyla yiğit bir şövalye hem de."

"Şövalyelikten utanç içinde atılmıştı," dedi Derek kaşlarını çatarak. "Olayları anımsamıyorum ama bir kadınla ilgili olduğunu hatırlar gibiyim "

"Muhtemelen," dedi Kitiara. "Babam, kadınları asla yalnız bırakamazdı. Yine de şövalyeliği ve Solamniya'yı severdi. Ölümünün üzerinden pek uzun

zaman geçmedi; Solanthus'ta ejderha ordularıyla savaşırken öldü. Burada olmamın nedeni o... onun hatırası."

"Devam edin," dedi Derek.

"İşim gereği, Palanthas'taki en iyi evlere giriyorum." Çizmeli ayaklarını kaldıran Kitiara, ayaklarını önündeki iskemlenin üzerine koydu ve geriye yaslanarak iyice rahat bir pozisyon aldı. "Sizlere dürüst olmam gerekirse beyler, bu evlere davet edilmiyorum, onlara girmemin nedeni de ejderha ordularına karşı yürüttüğünüz savaşta davanıza yardımcı olabilecek bilgiler bulmak değil. Ancak bazen, benim için değerli olan eşyaları ararken, başkaları için değerli olabilecek bilgiler buluyorum."

"Başka bir deyişle," dedi Derek soğuk bir tavırla, "bir hırsızsınız."

Kitiara sırıttı ve omuzlarını silkti, sonrada masanın üzerindeki bir çantaya uzandı ve hiçbir özelliği olmayan ahşap bir parşömen kutusu çıkarttı. Kapağını açarak içinden çıkarttığı bir kağıt parçasını elinde tuttu.

"Bu, öyle bir şey," dedi. "Savaşta sizlere epey yardımcı olacağına inanıyorum. Ben kötü bir insan olabilirim," diye ekledi tevazuyla, "ama babam gibi, iyi bir Solamn'ım."

Derek ayağa kalktı. "Zamanınızı boşa harcamışsınız hanımefendi. Çalınmış malları satın almam..."

Kitiara alayla gülümsedi. "Elbette almazsınız Sör Derek, o halde kenderlerin dediği gibi, bunu '*bulmuş*' olduğumu farz edelim. Tanınmış bir Siyah Cübbenin evinin önündeki sokakta buldum. Düşmanlarımızla işbirliği içinde olduğunu düşündüklerinden, Palanthaslı yetkililer onu uzun bir süredir izliyorlar. Şehri terk etmeye zorlayacaklardı ama onlardan önce davrandı. Şehirden kovulacağına dair dedikoduları duyunca kendi kendine gitti. Hızla ayrıldığını duyunca, arkasında değerli bir şey bırakıp bırakmadığını görmek için evine girmeye karar verdim."

"Bırakmıştı. Bunu..." Kadın, parşömeni masanın üzerine koydu. "Sonunun yanmış olduğunu görebilirsiniz. Gitmeden önce epey bir kağıt yakmış. Maalesef onların kül olup olmadığını kontrol edecek kadar vakti yokmuş."

Parşömeni açtı ve ışığa tuttu. "Siz beyefendilerin, malı görmeden satın almayacağını düşündüğümden size bir kısmını okuyacağım. Bu, Neraka'da yaşayan birine yazılmış bir mektup. Mektubun yazım şeklinden, bu kişinin

de bir Siyah Cübbe olduğunu tahmin ediyorum. İlginç olan kısım bu:

> "*Verminaard*"*ın beceriksizliği yüzünden bir süredir, çöküşümüze neden olabilecek en büyük sırrımızı düşmanlarımızın öğrendiğinden korkuyorum. Bahsettiğim korkunç nesneyi biliyorsun. Eğer Işığın güçleri –boşluk– Afet sırasında yok olmadığını, –boşluk– hâlâ var olduğunu öğrenirlerse ve hatta onun –boşluk– elinde olduğunu ortaya çıkartırlarsa, şövalyeler onu ellerine geçirmek için gökleri ve Abyss'i yerle bir ederler.*"

Kitiara, parşömeni sardı ve cazibeli bir şekilde Derek'e gülümsedi. "Bunun hakkında ne düşünüyorsunuz sayın şövalye?"

"Yararsız olduğunu düşünüyorum," dedi Derek, "Ne nesnenin ne olduğunu ne de nerede bulunabileceğini söylüyor."

"Ah... ama söylüyor," dedi kadın.

"Söylemeyen bendim." Parşömeni sivri çenesine vurdu hafifçe.

"Nesnenin ne olduğu burada yazıyor, ona sahip olan kişinin adı da. Yüz çelik, bu mektubu alır."

Derek, kadına sert sert baktı. "Onun için para istiyorsun. İyi bir Solamn olduğunu söylediğini sanmıştım."

"O kadar da iyi değil," diye karşılık verdi Kitiara sırıtıp bir kaşını kaldırarak. "Bir kızın yemek yemesi lazım."

"İlgilenmiyorum," dedi Derek kısaca. Ayağa kalktı ve kapıya doğru yürümeye başladı. Brian zaten oradaydı. Eli kapı kolundaydı ve kapıyı açmaya hazırdı.

"İşte bu beni şaşırttı," dedi kadın. Daha rahat bir pozisyona geçmek için iskemlenin üzerindeki ayaklarını hareket ettirdi. "Büyük Usta mevkisi için Lord Gunthar ile acı bir mücadelenin içinde sıkışıp kalmışsınız. Eğer bu ödülü bulup geri getirirseniz, Konsey'deki her şövalyenin sizi destekleyeceğini garanti ederim. Ama öte yandan, eğer bunu bulan Lord Gunthar olursa..."

Derek, yolun ortasında durdu. Parmakları, kılıcının kabzasını kavrayıp

bıraktı. Yüzünde derin ve sert çizgiler vardı. Brian, arkadaşının bunu ciddi ciddi düşündüğünü gördü ve sarsıldı.

"Derek," dedi Brian fısıldayarak, "bu mektubun gerçek olup olmadığı konusunda hiçbir fikrimiz yok. En azından biraz araştırma yapmalı, yetkililere gitmeli, anlattığı hikayenin doğru olup olmadığını öğrenmeliyiz..."

"Bu arada Gunthar mektubu almış olur."

"Alsa ne olur?" diye sordu Brian. "Eğer mektup gerçekse, bundan şövalyelik kârlı çıkar..."

"Gunthar kârlı çıkar," diye tersledi Derek.

Para kesesine uzandı. Brian iç çekti ve kafasını salladı.

"İşte yüz çeliğiniz hanımefendi," dedi Derek. "Sizi uyarıyorum. Benim kollarım uzundur. Eğer beni aldatmışsanız sizi bulana kadar gözüme uyku girmez."

"Anlıyorum Sör Derek," dedi kadın usulca. İçi çelik paralarla dolu keseyi aldı ve kemerinin altına soktu. "Gördünüz mü? Saymaya bile gerek görmedim. Size güveniyorum sayın şövalye ve siz de bana güvenmekle hata etmediniz."

Kağıdı adamın eline verdi. "Hayal kırıklığına uğramayacaksınız, sizi temin ederim. Siz beyefendilere iyi akşamlar diliyorum." Çarpık gülümsemesiyle adamlara baktı ve veda etmek için elini kaldırdı. Kapıya geldiğinde durdu ve, "Ah, Lord Gunthar'ın adamları geldiğinde çok geç kaldıklarını söyleyin."

Kadın çıkarken kapıyı arkasından kapattı.

"Çabuk oku," dedi Brian. "Hâlâ arkasından gidebiliriz."

Derek mektubu okumaya başlamıştı bile. Derin bir nefes aldı ve bir ıslık çaldı.

"Ee, ne yazıyor?" diye sordu Brian sabırsızca.

"Nesnenin Buzsınırı'nda olduğunu söylüyor, Feal-Thas isimli bir büyücünün elindeymiş."

"Nesne neymiş?"

" '*Ejderha küresi*' denen bir şey."

"Bir ejderha küresi. Hiç duymadım," dedi Brian. Oturdu. "Burada olduğumuza göre, yemek ısmarlayabiliriz."

Derek kağıdı sardı, dikkatle eldiveninin içine koydu. "Gevşeme. Gidiyoruz."

"Nereye gidiyoruz?"

"Haklı olup olmadığını görmeye, dostum. Bir salak olup olmadığımı öğrenmeye."

"Derek, onu demek isteme..."

"Biliyorum," dedi Derek ve neredeyse gülümsedi. Arkadaşının omzuna vurdu hafifçe. "Haydi gidelim. Zaman kaybediyoruz."

- 6 -

Yanlış Giriş.
Derek'in isteği.
Bertrem'in reddi.

Derek ve Brian, Şövalyenin Miğferi'nden çıktıklarında karanlık çökmüştü. Sokaklar çoğunlukla boşalmıştı çünkü dükkanlar kapanmıştı; tüccarlar ve müşteriler ya evlerinde aileleriyle birlikte ya da meyhanelerde arkadaşlarıyla birlikte eğleniyorlardı. Sokaklarda yürüyen çok az sayıdaki insanın elinde, yollarım aydınlatmak için meşaleler vardı ancak buna pek de gerek yoktu, zira Solinari, gümüş ay, gökte parlıyordu.

Yeni Şehir'in binaları üzerinde yükselen ay, göğe uzanan parmaklara benzeyen kuleler tarafından yakalanmış ve tutuluyor gibi gözüküyordu; en azından Brian öyle hayal etti. Gümüş rengi bir ışıkla kaplı sokaklarda Derek ile birlikte hızla ilerlerken ayı seyretti adam. Bir hokkabazın parayı parmakları arasında gezdirmesi gibi, parmakların ayla oynamasını izledi, ta ki parmaklar ayı serbest bırakana kadar; sonra serbest kalan ay yıldızlar arasında süzülmeye Haşladı.

"Nereye gittiğine dikkat et," dedi Derek, Brian'ı yakalayıp onu at dışkılarından oluşmuş büyük bir yığından uzaklaştırırken.

"Bu sokaklar birer yüz karası!" diye ekledi Derek iğrenerek. "Hey, sen, ne yaptığını sanıyorsun? Git de şunu temizle!"

İşi sokakları temizlemek olan bir lağım cücesi, büyük süpürgesini kolunun altına sıkıştırmış, bir kapının önüne yerleşip derin bir uykuya dalmıştı. Derek, sefil yaratığı sarsarak aniden uyandırdı ve ittirdi. Lağım cücesi onlara ters ters baktı ve pisliği temizlemeden önce onlara hareket çekti. Brian, görüş alanından çıktıkları anda lağım cücesinin uykusuna döneceğini tahmin etti.

"Sen neye bakıyordun ki?" diye sordu Derek.

"Aya," diye yanıtladı Brian. "Solinari bu gece çok güzel."

Derek homurdandı. "Aya bakmaktan daha önemli işlerimiz var. Ah, işte geldik." Derek, elini uyarırcasına Brian'ın koluna koydu. "Bırak da ben konuşayım."

Bir yan yoldan çıkarak, İkinci Halka olarak bilinen caddeye girdiler; caddenin adının bu olmasının nedeni, Eski Şehir'deki caddelerin eş merkezli halkalar şeklinde ve buna göre numaralandırılmış olmasıydı. Palanthas'ın bütün önemli binaları ikinci halka üzerindeydi; bu binaların en büyüğü ve en önemlisi de büyük Palanthas Kütüphanesi'ydi.

Göğe doğru yükselen üç katlı binanın beyaz duvarları gümüş renkli bir alevle aydınlatılmış gibi parlıyordu ay ışığı altında. Yarı dairesel mermer merdiven, tunca gömülmüş kalın camdan çift kanatlı kapıyı koruyan sütunlu bir verandaya çıkıyordu. Kütüphanenin üst pencerelerinde ışık vardı. Estetikler, kendilerini Kitap Tanrısı Gilean'a adamış olan keşişlerin tarikatı, burada gece gündüz çalışıyorlardı; yazıyorlar, kopyalıyorlar, kaydediyorlar, dosyalıyorlar, sıraya koyuyorlardı. Kütüphane, engin bir bilgi deposuydu. Her konuya dair bilgi burada bulunurdu. Giriş paralı değildi. Kapılar hemen herkese açıktı; belirli saatlerde gelindiği sürece.

"Kütüphane gecenin bu saatinde kapalı olur," diye belirtti Brian merdivenden yukarı çıkarken.

"Benim için açarlar," dedi Derek soğukkanlı bir kendine güvenle. Avucunun içiyle kapıya vurdu ve yukarıdaki açık pencerelerden duyulabilmek için sesini yükseltti. "Sör Derek Crownguard!" diye bağırdı. "Şövalyelikle ilgili acil bir iş için geldim. İçeri girmek istiyorum."

Bir pencereden bir iki kel kafa çıktı. İşlerine ara vermekten memnun olan çömezler, kıyametin neden koptuğunu anlamak için merakla aşağı baktılar.

"Yanlış giriştesiniz, sayın şövalye," diye seslendi biri işaret ederek. "Yan tarafa gidin."

"Benim ne olduğumu sanıyor bu? Bir tüccar mı?" dedi Derek sinirle ve elini yumruk yapıp tunç ve cam kapıya vurmaya devam etti.

"Sabah geri gelmeliyiz," diye önerdi Brian.

"Kadının sana verdiği bilgi yalansa bile, onu yakalamak için zaten çok geç

kaldık."

"Sabahı beklemeyeceğim," diye tersledi Derek ve bağırarak kapıyı yumruklamaya devam etti.

"Geliyorum, geliyorum!" diyen bir ses geldi içeriden.

Kelimelerin yanında sandalet sesleri ve oflayıp puflamalar da geldi. Kapının kanatları açıldı ve Estetiklerden biri –orta yaşlı, kafası kazınmış, Tarikatı'nın gri cübbesini giyen bir adam kapının ardından onlara baktı.

"Kütüphane kapalı," dedi adam sert bir şekilde. "Sabah tekrar açılacağız ve tekrar geldiğinizde, yan kapıdan girin. Hey, sen! Buradan giremez..."

Hiç umursamayan Derek, tıknaz adamı iterek geçti; adam kızgınlıkla söylendi ve ellerini onlara doğru salladı ama adamı durdurmak için başka bir şey yapmadı. Utanan Brian, Derek ile birlikte içeri girerken mırıldanarak özür diledi ama kimse onu duymadı.

"Astinus'u görmek istiyorum, Birader..." Derek, adamın ismini söylemesini bekledi.

"Bertrem," dedi Estetik.

Öfkeyle Derek'e baktı. "Yanlış kapıdan girdiniz! Ve sesinizi alçaltın!"

"Üzgünüm ama bu çok önemli bir konu. Astinus'u görmek istiyorum."

"Olanaksız," dedi Bertrem. "Usta kimseyi görmez."

"Beni görecek," dedi Derek.

"Astinus'a, Gül Şövalyesi Sör Derek Crownguard'ın son derece önemli bir konuda ona danışmak istediğini söyle. Solamn ulusunun kaderinin bu görüşmeye bağlı olduğunu söylemek yanlış olmaz."

Bertrem kımıldamadı.

"Arkadaşım ve ben, sen mesajımı Astinus'a iletene kadar burada bekleyeceğiz," dedi Derek kaşlarını çatarak. "Neden oyalanıyorsun, birader? Söylediklerimi duymadın mı? Astinus ile konuşmam lazım!"

Bertrem onları baştan aşağı süzdü. Bunu onaylamadığı belliydi. "Gidip soracağım," dedi. "Siz burada kalacaksınız ve sessiz olacaksınız!"

İçinde durdukları odayı parmağıyla işaret etti, sonra da parmağını dudaklarına götürdü. En sonunda haysiyeti yaralanmış gibi sandaletlerini sürüyerek gitti.

Yatıştırıcı ve huzurlu bir sessizlik çöktü üzerlerine. Brian, büyük odalardan birinin içine baktı. Yerden tavana kadar kitaplar sıralanmıştı ve oda masalar ve iskemlelerle doluydu. Birkaç Estetik harıl harıl çalışıyor, mum ışığı altında ya okuyor ya da yazıyordu. Birkaçı şövalyelerin olduğu tarafa baktı ama Bertrem'in durumu kontrol altına aldığını görünce işlerine geri döndüler.

"Daha nazik olabilirdin," dedi Brian, Derek'e fısıldayarak. "Tatlı dil ve yılan ve delik hikayesi."

"Kurtuluşumuz için savaş halindeyiz," dedi Derek, "ama buraya bakan kimse bunu düşünmez! Şunlara bir bak, yazıp çiziyorlar, hiç şüphesiz iyi insanlar savaşıp ölürken bunlar karıncanın hayat döngüsünü kayda geçiriyorlardır!"

"Savaşıp ölmemizin nedeni de bu değil mi zaten?" diye sordu Brian. "Böylece bu zararsız kişiler karınca hakkında yazabilsinler ve bir köle kampında madencilik yapmasınlar diye değil mi?"

Derek duyduysa bile Brian'ın sözlerine kulak asmadı. Volta atmaya başlayınca çizmeli ayaklarının mermer üzerinde çıkarttığı ses yankılandı. Estetiklerden birkaçı kafalarını kaldırdılar ve dik dik baktılar; hatta biri, "Şşşşt!" dedi yüksek sesle.

Derek öfkelendi ama volta atmayı kesti. Mermere çarpan sandaletlerin sesi, Bertrem'in aceleyle döndüğünü haber verdi.

"Üzgünüm Sör Derek; ancak Usta'nın sizinle konuşmak için pek vakti yok."

"Benim zamanım değerlidir," dedi Derek sabırsızlıkla. "Daha ne kadar bekleyeceğim?"

Bertrem telaşlandı. "Affınıza sığınıyorum, Sör Derek, beni yanlış anladınız. Beklemenize gerek yok. Usta sizinle görüşmeyecek."

Derek'in yüzü kızardı, kaşları çatıldı, çenesi kasıldı. Parmaklarını şıklatmaya ve insanların kaçıştığını izlemeye alışkındı ve son zamanlarda parmaklarını şıklattığında insanların ona sırtını döndüğünü görüyordu.

"Ona benim kim olduğumu söyledin mi?" diye sordu Derek hırslanarak. "Ona mesajımı verdin mi?"

"Gerek yoktu," dedi Bertrem basit bir biçimde. "Usta sizi tanıyor ve neden geldiğinizi biliyor ve sizi görmeyecek. Ancak size bunu vermemi istedi."

Bertrem, bir parça kağıdın üzerine çizilmiş kaba bir haritaya benzer bir şey verdi adama.

"Bu nedir?" diye sordu Derek.

Bertrem kağıda baktı ve üzerindeki yazıyı okudu. "Khrystann Kütüphanesi'ne giden yolun haritası."

"Onu görebiliyorum! Demek istediğim, lanet olası bir kütüphaneye giden yolu gösteren bir haritayı ben ne napayım?" diye tersledi Derek.

"Bilmiyorum, Lordum," dedi Bertrem, şövalyenin öfkesi karşısında sinerek. "Usta bunu açıklamadı bana. Sadece size vermemi söyledi."

"Belki de ejderha küresini bulacağın yer orasıdır," diye önerdi Brian.

"Peh! Bir kütüphanede mi?" Derek cüzdanını çıkarttı. "Beni görmesi için Astinus'a kaç para vermem lazım?"

Bertrem sırtını dikleştirdi, bu da onun boyunu Derek'in çenesine kadar uzattı. Estetik çok gücenmişti.

"Paranızı kaldırın, sayın şövalye. Usta sizi görmeyi reddetti ve onun sözü sondur."

"Düstur adına, bana bu şekilde davranamazsınız!" Derek bir adım ilerledi. "Kenara çekil, birader. Sana zarar vermek istemiyorum!"

Estetik, sandaletli ayaklarını yere iyice bastırdı. Korktuğu aşikardı ama Bertrem onların yolunu kesmek için cesur bir şekilde yerinde durmaya hazırdı. Brian, bu tıknaz, kansız alimin öfkeli şövalye karşısında durması yüzünden bir anda kahkahalarla gülmek istedi. Ancak bu sadece Derek'i daha da sinirlendirirdi, o yüzden kahkahalarını yuttu ve elini Derek'in koluna koydu.

"Ne yaptığını düşün! Seni görmeyi reddeden bu adamın yanına paldır küldür giremezsin. Hatalı duruma düşürüyorsun kendini Eğer tek istediğin

ejderha küresi hakkında bilgi almaksa, belki de bu beyefendi sana yardımcı olabilir."

"Evet, elbette, sayın şövalye," dedi Bertrem alnında biriken teri silerken. "Size elimden geldiğince yardım etmekten kıvanç duyarım; kütüphane kapalı olsa da ve siz yanlış kapıdan girmiş olsanız da."

Derek kolunu çekti. Hâlâ öfkeden köpürüyordu ama kendini kontrol altına aldı. "Sana söyleyeceğim her şey gizli kalmalı."

"Elbette, sayın şövalye," dedi Bertrem. "Söylediğiniz her şeyi gizli tutacağıma Gilean adına yemin ederim."

"Artık ortalıkta olmayan bir tanrı adına ettiğin yemini kabul etmemi mi bekliyorsun?" dedi Derek sert bir ses tonuyla.

Bertrem kayıtsızca gülümsedi ve ellerini tombul karnının üzerinde birleştirdi. "Kutsal Gilean bizimle birlikte, sayın şövalye. Bu konuda hiçbir şüpheniz olmasın."

Derek kafasını salladı ama ilahi bir tartışmaya girmeyecekti. "Pekala," dedi istemeye istemeye. " '*Ejderha küresi*' olarak bilinen bir nesne hakkında bilgiye ihtiyacım var. Bana onun hakkında ne söyleyebilirsin?"

Bertrem düşünürken gözlerini kırpıştırdı. "Korkarım hiçbir şey söyleyemem, lordum. Öyle bir nesne hakkında hiçbir şey duymadım. Ancak konu üzerinde biraz araştırma yapabilirim. Nesneden hangi kapsamda bahsedildiği ya da onu nerede ve nasıl öğrendiğinizi söyleyebilir misiniz bana? Böylesi bilgiler, nereye bakmam gerektiği konusunda bana yardımcı olacaktır."

"Çok az şey biliyorum," dedi Derek. "Bir Siyah Cübbeli büyücü onun hakkında konuşurken duydum..."

"Ah, o halde büyülü bir nesne," Bertrem bilgece salladı kafasını. "Öylesi şeyler hakkındaki bilgimiz çok az, Sör Derek. Büyücüler, kendi bilgilerini kendilerine saklamayı tercih ederler ama başvurabileceğim birkaç kaynağımız var. Bilgiyi hemen mi istiyorsunuz?"

"Sizin için uygunsa, birader," dedi Derek.

"O halde rahatınıza bakın beyler. Ne bulabileceğime bir bakacağım. Ah,

lütfen sessiz olun!"

Bertrem hızlı adımlarla ilerleyerek raflarla dolu büyük bir kısma doğru gitti. Rafların arkasına geçince gözden kayboldu. İki adam da bir masaya oturdu ve beklemeye başladı.

"Astinus'la konuşmak istememin nedeni buydu," diye mırıldandı Derek. "Bütün bilgilerin parmaklarının uçlarında olduğu söyleniyor. Acaba benimle görüşmeyi neden kabul etmedi?"

"Duyduklarıma göre, o kimseyle görüşmüyor... asla." dedi Brian.

"Bütün gün ve gece boyunca masasında oturuyor, dünyadaki her canlının tarihini gözlerinin önünden geçerken kaydediyor. Burada olduğunu da bu sayede bildi."

Derek'in yüksek sesle burnundan soluması üzerine başlar yükseldi, kalemler yazmayı bıraktı. Adam özür dilercesine salladı elini ve Estetikler kafalarını sallayarak işlerinin başına döndüler.

"Bazıları onun tanrı Gilean olduğunu söylüyor," diye fısıldadı Brian.

Derek, adama bezginlikle baktı. "Sen de böyle düşünüyor olamazsın! Böylesi anlamsız inanışları daha fazla bağış toplayabilmek için keşişler teşvik ediyorlar."

"Yine de Astinus sana o haritayı verdi."

"Bir kütüphanenin yerini gösteriyor sadece! Yararsız. Bir tür şaka olmalı."

Derek satın almış olduğu parşömeni tekrar okumak için kemerinden çıkarttı. Brian ise alimlerin öfkesini üzerine çekmemek için hareket bile etmeden sessizce yerinde oturdu. Dışarıda gece bekçisinin bağırarak vakti söylediğini duydu ve başını masaya koyarak uykuya daldı.

Derek'in onu sarsması ve yere çarpan sandalet sesiyle uyandı; iki çift sandalet vardı. Bertrem hızla onlara doğru geliyordu, yanında da elinde bir parşömen taşıyan başka bir keşiş vardı.

"Umarım sizin için sakıncası yoktur sayın şövalye, zira büyülü nesneler konusunda uzman olan Birader Barnabus'a danıştım."

Birader Barnabus –Birader Bertrem'in daha uzun, daha ince, daha genç

hali– parşömeni açtı ve Derek'in önüne serdi.

"Bu, Afet'ten bir yıl önce İstar'da bulunmuş olan keşişlerimizden biri tarafından yazılmış. Onun orada geçirdiği zamanın bir kaydı."

Derek parşömene baktı, sonra kafasını kaldırdı. "Bu kargacık burgacık karalamaları okuyamıyorum. Ne yazıyor?"

"Birader Michael Ergothlu'ydu," diye açıkladı Birader Barnabus "ve bu yüzden de o dilde yazmış. Kralrahip'in askerlerine büyülü nesnelerin bir listesinin verildiğini ve askerlerin, bu listede olan nesneleri bulmaları için büyü malzemeleri satan dükkanları talan etmeye gönderildiğini yazıyor. Bu listelerden birini eline geçirmiş ve aranan nesneleri kaydetmiş. Bu nesnelerden biri de ejderha küresi. Ne aradıklarını bilsinler diye askerlere tanımlamalar da verilmiş; '*Kristal bir küre, yirmi beş santim çapında, garip girdaplar halinde dönen bir sisle dolu.*' Birader Michael, askerlere küreye dikkat etmelerinin emredildiğini yazmış; zira kürenin tam olarak ne işe yaradığını kimse bilmiyormuş ama burada yazanı söylüyorum, '*Üçüncü Ejderha Savaşı sırasında ejderhaları kontrol etmek için kullanıldığına inanılıyor.*' "

"Ejderhaları kontrol etmek," diye tekrarladı Derek usulca. Gözleri parladı ama heyecanlandığını gizledi. "Bulabilmişler mi?" diye sordu umursamaz bir ses tonuyla.

"Birader Michael bundan bahsetmemiş."

"Ve bu ejderha küreleri hakkında elinizdeki tek bilgi bu mu?" diye sordu Derek.

"Kütüphanemizde olanın tamamı bu," dedi Birader Barnabus.

"Ama daha fazla bilgi için bakılması gereken yeri gösteren bir not var." Parşömenin kenarına yazılmış ufak bir kaydı gösterdi. "Buna göre, ejderha küreleri hakkında daha fazla bilgi veren kitap, Tarsis'teki kadim kütüphanede bulunuyormuş; Khrystann'ın Kayıp Kütüphanesi'nde. Ancak maalesef, adından da anlaşılabileceği üzere, kütüphanenin yerini artık çok az kişi hatırlıyor. Sadece biz Estetikler biliyoruz ama kimseye..."

Derek, keşişe şaşkınlık içinde baktı. Sonra da sinirle buruşturduğu haritayı çıkarttı ve düzelterek masanın üzerine koydu. "Bu mu?" diye sordu

parmağıyla göstererek.

Birader Barnabus kağıda baktı. "Khrystann'ın Kayıp Kütüphanesi. Evet; bu." Adam şüpheyle baktı Derek'e. "Bu harita elinize nasıl geçti, lordum?"

Bertrem, Barnabus'un yenini çekiştirdi ve ona bir şeyler fısıldadı, birader dinledi, rahatladı ve gülümsedi. "Ah, elbette. Usta."

"Garip," diye mırıldandı Derek. "Çok garip."

Haritayı öncesine göre çok daha özenli bir şekilde katladı ve kemerindeki mektubun yanına yerleştirdi.

"Bağışta bulunmak isteyebilirsin," diye önerdi Brian, gülmemek için kendini zorlarken. Derek adama sert sert baktı, sonra para kesesinden birkaç sikke çıkarttı ve Bertrem'e verdi. "İyi bir amaç için kullanın," dedi huysuzca.

"Teşekkür ediyorum, lordum," dedi Bertrem. "Siz lord hazretlerine başka bir yardımım dokunabilir mi bu gece?"

"Hayır, birader," dedi Derek. "Yardımlarınız için teşekkür ederim." Durdu, sonra gerilerek, "Önceki davranışım için özür diliyorum," dedi.

"Hiç gerek yok, lordum," dedi Bertrem nazikçe. "Çoktan unutuldu."

* * * * *

"Belki Astinus gerçekten de tanrı Gilean'dır," dedi Brian, Derek ile birlikte ay ışığıyla aydınlanan Büyük Kütüphane'nin merdivenlerinden inerken. Derek bir şeyler homurdandı ve sokakta hızla ilerledi.

"Derek," dedi Brian, yetişmek için neredeyse koşarken, "sana bir soru sorabilir miyim?"

"Zorundaysan," dedi Derek kısaca.

"Büyücülerden nefret edersin. Büyücülerle ilgili her şeyden nefret edersin. Bir büyücünün yanından geçmemek için karşı kaldırıma geçersin. Bu ejderha küresi de büyücüler tarafından yapılmış. Küre büyülü, Derek. Onu kullanmak istiyor musun?"

Derek yürümeye devam etti.

"Bir fikrim var," dedi Brian. "Wayreth Kulesi'ndeki büyücülere haber gönder. Büyülü nesnelerinden biri hakkında bilgin olduğunu söyle. Bırak da onunla ne yapacaklarına onlar karar versin."

Derek durdu ve dönerek gözlerini arkadaşına dikti. "Sen deli misin?"

"Her zamankinden fazla değil," dedi Brian alayla. Derek'in ne söyleyeceğini tahmin etmişti.

"Bu güçlü nesneyi büyücülere vermemizi mi öneriyorsun?"

"Onlar tarafından yapıldı, Derek," diye belirtti Brian.

"Onların ellerinden uzak tutmak için bir neden daha!" dedi Derek sert bir şekilde. "Bu küreyi büyücülerin yapmış olması, onu kullanmalarına izin verilmesi gerektiği anlamına gelmiyor. Bilmen gerekiyorsa, büyücülere güvenmediğim için ejderha küresini aramaya çıkacağım."

"Bulursan sen ne yapacaksın?"

Derek pis pis sırıttı. "Onu Sancrist Adası'na götüreceğim ve Lord Gunthar'ın çorbasına atacağım. Sonra, beni Büyük Usta yaptıklarında de çıkıp savaşı kazanacağım."

"Elbette," dedi Brian. Bu konuda söyleyecek daha çok şeyi vardı ama tartışmanın nafile olduğunu biliyordu. "Lord Gunthar'a mektup yazmak, bu sefere çıkmayı önerdiğini söylemek ve onun iznini almak zorundasın."

Derek suratını astı. Ancak bundan kurtulması mümkün değildi. Düstur'a göre bir şövalye, böylesi uzun bir yolculuğa –kıtanın neredeyse dörtte üçünü aşması gerekiyordu– çıkmadan önce üstünün iznini almak zorundaydı ki o kişi de Lord Gunthar'dı.

"Basit bir formalite. Beni reddetmeye cüret edemez."

"Hayır, yapacağını sanmıyorum," dedi Brian usulca.

"Bana göz kulak olması için adamlarından birini gönderecektir," dedi Derek. "Muhtemelen Aran Tallbow."

Brian başını salladı. "Umarım öyle olur. Aran iyi bir adam."

"Eskiden iyi bir adamdı. Şimdiyse Gunthar'ın sözünden dışarı çıkmayan bir sarhoş. Ama sırtımı korumak için sen varsın," diye belirtti Derek.

Brian, bir kere olsun Derek'in ona bir şeyi yapmasını söylemesindense sormasını dilerdi ama bunu yapmış olsaydı bile bir şey değişmezdi. Brian her şekilde arkadaşıyla gidecekti, tıpkı geçmişte yapmış olduğu gibi.

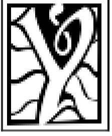
"Şunu bir düşün, dostum. Bu seferle parlayabilirsin. Seni Yüce ermiş bile yapabilirler!"

"Yüce Ermiş olmak istediğimi sanmıyorum," dedi Brian uysalca.

"Saçmalama," dedi Derek. "Elbette istiyorsun."

- 7 -
Seçkinamir terliyor.
İolanthe İmparator'u eğlendiriyor.

ani şövalye yemi yuttu," dedi Skie ertesi sabah.

O ve Kitiara, ejderhanın Palanthas duvarlarından çok uzakta sık bir ormanda bulunan gizlenme yerinden ayrılmak için hazırlanıyorlardı.

"El yazımın bir örneğini istememesi iyi oldu," dedi Kit sırıtarak. "Sahte mektubu almakla kalmadı, bir de onun için bana 100 çelik ödedi. Kendi mahvoluşu için bu kadar cömertçe para harcamaya istekli çok kişi olmaz."

"Eğer küre onu yok ederse," diye mırıldandı Skie, "bizi de yok edebilir. Büyücülere güvenmiyorum. Eğer bu şövalye bir tehditse, neden bir bıçakla işini bitirmedin?"

"Çünkü Ariakas yeni metresini memnun etmek istiyor," dedi Kit umursamazca. "Bu '*ejderha küreleri*' hakkında ne biliyorsun?"

"Çok az şey," diyerek homurdandı Skie. "Beni endişelendiren bu; ve seni de endişelendirmeli. Neden ona gerçek adını söyledin? Ya Kitiara uth Matar'm bir hırsız değil de bir Ejderha Yüceefendisi olduğunu öğrenirse?"

"Adımı bilmeden benimle buluşmaya gelmezdi. Şövalyeler züppe olurlar," dedi Kitiara küçümseyerek. "Babamın bir şövalye olduğu gerçeği, itibarını kaybetmiş bir şövalye olmasına karşın, Sör Ahmak'ı kalbimde Solamniya'nın iyiliğinin olduğuna ikna etmeme yardımcı oldu. Ona, babamın Solamniya için savaşırken öldüğünü bile söyledim." Kit güldü. "Aslına bakarsan, babam muhtemelen öfkeli bir kocanın kılıcıyla ölmüştür!"

Kadın omuzlarım silkti. "Sör Derek'in benim bir Ejderha Yüceefendisi olduğumu öğrenmesi ise çok uzak bir ihtimal. Benim kendi askerlerim bile gerçek adımı bilmiyor. Kitiara uth Matar isminin onlar için bir anlamı yok. Askerlerim ve dünyanın geri kalanını için ben, bir gün hepsini yönetecek

olan '*Mavi Leydi*'yim."

"Bir gün" diyerek homurdandı ejderha. "Şimdi değil."

Kitiara, Skie'nin boynunu okşamak için uzandı. "Ne hissettiğini biliyorum ama şu an için emirlere uymamız gerekiyor."

"Savaşmamıza izin vermediklerine göre nereye gidiyoruz, Mavi Leydi?" diye sordu ejderha tatsız bir şekilde.

"Kırmızı Ejderha Ordusu'nun karargahını kurduğu Haven'a uçacağız. Ejderha Yüceefendisi olabilecek uygun bir aday bulmamız gerekiyor."

"Başka bir zaman ve emek kaybı," dedi Skie, kanatlarını açabileceği bir alan bulmak için çalıları ezip ufak ağaçları ayaklarının altında çiğnerken.

"Belki öyledir," dedi Kitiara ve miğferinin altında görünmeyen dudakları gülümsemeyle kıvrıldı, "ama belki de öyle değildir."

* * * * *

Haven yakınlarındaki ejderha ordusu kampı, aslında ufak bir karakoldan fazlası değildi. Kırmızı Ejderha Ordusu birliklerinin çoğu Abanasinya'ya dağılmış, fethetmiş oldukları yerler üzerindeki egemenliklerini koruyorlardı. Kampa gitmeden önce Kitiara, ejderha ordusu içindeki casusları ile buluştu. Casuslar, Thorbardin'den Toz Ovaları'na kadar geniş bir alana yayılmış olan ordunun kargaşa halinde olduğunu bildirdiler; subaylar kendi aralarında tartışıyorlardı, birlikler şikayet ediyorlardı, durumlarından memnun değillerdi ve ejderhalar da öfkeliydi.

Subaylardan birkaçı, Yüceefendi olmak için yarışıyordu. Kitiara'nın elinde olası adayların bir listesi vardı ve her biri hakkında detaylı bilgiye sahipti.

"Birkaç gün boyunca burada olacağım," dedi Kitiara, Skie'ye. Ejderha, kadını kamptan uzakta bir alana indirmişti. "Kırmızılarla konuşmam lazım."
"Beyinsiz behemothlar," diye hırladı Skie. "Kaslı alıklar. Onlarla konuşmak sadece zaman kaybı. Tek heceli kelimelerden fazlasını bildikleri nadirdir."

"Anlıyorum, ama ne düşündüklerini bilmem lazım..."

"Onlar düşünmez," diyerek kesti Skie kadının lafını. "Sorun da bu. Onların düşünce süreçlerini üç kelime ile özetleyebilirim; yak, ye, yağmala; ve o

kadar aptallar ki, çoğu zaman bu sırayla yaparlar."

Kitiara güldü. "Çok şey istediğimin farkındayım dostum ama kırmızılar gerçekten de duyduğum gibi mutsuzlarsa ve ayrılmakla tehdit ediyorlarsa, Ariakas'ın bir şey yapması lazım. Senden istediğim, sadece karın mı ağrıttıklarını yoksa gerçekten de ciddi mi olduklarını öğrenmen."

"Muhtemelen kendileri de bilmiyorlardır." Skie öfkeyle yelesini salladı. "Kuzeyde savaşıyor olmalıydık."

"Biliyorum," dedi Kitiara usulca. "Biliyorum."

Skie, uçarak uzaklaşırken hâlâ homurdanıyordu. Kitiara, ejderhanın yükselerek bulutların arasına çıkmasını izledi. Başı aşağı doğru eğikti. Yemek arıyordu. Bir şey görmüş olmalıydı, zira aniden daldı; pençeli ayağı, avını yakalamak için ileri uzanmıştı. Kitiara, ejderhayı ağaçların arasında kaybedene dek izlemeye devam etti. Sonra etrafına baktı, eşyalarını aldı ve çalılıkların arasından geçerek, havadan gördüğü dumanın olduğu yöne doğru ilerledi. Kampı henüz göremiyordu ama yemek ve demirci ateşlerinden yükselen duman sayesinde nerede olduğunu biliyordu.

Kitiara yavaş yavaş yürüdü, ayrılmadan önce aldığı mesajları inceledi yolda. Ariakas'tan geleni tekrar okudu, kırmızı ejderhalar Kraliçe'ye sıkılıyor olduklarından yakınmışlardı. Bu savaşa girmelerinin nedeni yağma ve yakmaydı ve eğer ikisinden birini yapmak için emir almayacaklarsa, bunları kendi başlarına yapacaklardı. Kraliçe, bununla ilgilenmekten daha önemli işlerinin olduğunu ve eğer bu durumu halledemezse, halledebilecek birini bulacağını söylemişti Ariakas'a. Ariakas da sorunu Kit'in kucağına atarak çözmüştü.

"Elimden geleni yaparım ama bu karmaşanın sorumlusu ben değilim, lordum," diye mırıldandı Kitiara. "Bunu yapan sizin gözünüzün bebeği olan Veminaard'dı. Gelecek sefere savaş yönetmesi için bir ermişi atamadan önce iki kez düşünürsünüz belki!"

İkinci mesajı açtı; tam yola çıkarken almıştı bunu. Mektup, Solamniya'da bir casustan, Lord Gunthar'ın zırh taşıyıcılarından biri olan ve kadından para alan bir adamdan gelmişti. Mektup uzundu, ve Kit bütün dikkatini ona vermek için bir ağacın altında mola verdi.

Derek Crownguard ve iki şövalye, bugün Sancrist 'ten ayrılarak Tarsis şehrine doğru yola çıktılar.

"Tarsis," diye tekrarladı Kitiara kendi kendine. "Neden Tarsis'e giderek vakit kaybediyorlar ki? Ejderha küresinin Buzsınırı'nda olduğunu o salaklara söylemiştim."

Daha fazlasını okuyunca cevabını buldu.

Ejderha küresi hakkında daha fazla bilgiye Tarsis'te ulaşabilecekleri söylendi. O şehir Buzsınırı'ndan pek de uzak olmadığından, orada durmaya karar verdiler. Bu kadim nesnenin varlığını öğrendiği için Crownguard'a bir kahraman gözüyle bakılıyor. Küreyle dönmesi ve şövalyelerin inandığı üzere, kürenin onlara ejderhaları kontrol etme gücü vermesi durumunda, Derek'in Büyük Usta yapılacağı konusunda bir görüş birliği var.

Lord Gunthar, bu küreler hakkında hiçbir şey bilmediklerini ve onlara bulaşmamaları gerektiğini söyledi. Derek'in bu göreve çıkmasını istemiyordu ama onu durduracak güce sahip değil. Derek çok akıllıca davrandı. Ejderha küresinin nerede bulunduğunu öğrendiğini herkese açık bir toplantıda söyledi. Onu duyan bütün şövalyeler heyecanlandılar. Gunthar, Derek'in gitmesini engellemeye kalkmış olsaydı isyan çıkardı. Bu salaklar çok umutsuzlar, leydim. Bir mucizenin gerçekleşerek kendilerini kurtarmasını bekliyorlar ve bunun da o olduğunu düşünüyorlar.

"Cadının planı işliyor gibi gözüküyor lordum," dedi Kitiara gönülsüzce.

Okumaya devam etti.

Gunthar, Wayreth Kulesi'nin efendisi olan Beyaz Cübbeli ParSalian'a danışmalarını ve bu küre hakkında bilgi almalarını önermeye bile cesaret etti; böylece onun güçleri hakkında bir uzmanın görüşünü de alabilirlerdi. Derek, büyücülerin bu kadim nesnenin yerini öğrenmeleri durumunda kendilerine almak

isteyeceklerini söyleyerek buna karşı çıktı. Lord Gunthar bu savın doğru olabileceğini kabul etmek zorunda kaldı. En nihayetinde bütün şövalyeler bu görevin aslını gizli tutmak üzerine bir yemin ettiler ve Derek ile iki yol arkadaşı tezahüratlarla yola koyuldular.

Lord Gunthar, kendi adamlarından birini Derek'le birlikte göndermeyi başardı; Sör Aran Tallbow. Sör Aran, Derek'in eski bir arkadaşıdır ve onu çok iyi tanır. Lord Gunthar, Aran'ın Derek üzerinde sakinleştirici bir etki bırakmasını umuyor. Aran, planlarınız üzerine bir tehlike yaratabilir, leydim. Derek'e eşlik eden diğer şövalye de onun eski dostu. Adı Brian Donner ve değerlendirdiğim kadarıyla, hiç önemli biri değil.

Derek ve arkadaşları süratli bir gemiyle yola koyuldular ve yılın bu döneminde rüzgar genelde iyi olduğundan, hızlı ve güvenli bir yolculuk yapacakları tahmin ediliyor.

Kitiara mektubu bitirdi ve sonra da diğer mektupların durduğu çantaya koydu. Mektubu Ariakas'a gönderecekti ve o da olayların beklediğinden bile iyi geliştiğini duymaktan son derece memnun olacaktı. Kadın, yoldaki bir taşı tekmeleyerek yuvarladı. Şövalyeler "*bölünmüş ve umutsuzlardı, bir mucize bekliyorlardı.*" Şu an, onlara saldırmak için mükemmel bir zamandı! Ve işte kendisi buradaydı; Solamniya'dan uzakta, küstah budalalığı yüzünden mahvolmuş bir adamın yerine geçecek birini bulmaya çalışıyordu.

Ariakas, Ejderha Yüceefendisi mevkii için Toede olarak tanınan Seçkinamir'le görüşmesini önermişti. Bir hobgoblin olan Seçkinamir, batıdaki savaş hakkında merkeze raporlar yağdırıyordu. Bu, raporlar, Ariakas tarafından askeri bir dehanın eseri olarak değerlendiriliyordu.

"Önce bir ejderciği Yüceefendi yapmak istedi, şimdi de bu hobu istiyor," diye mırıldandı Kitiara. Başka bir taşı tekmeledi ve ıskaladı. Durdu, taşı sinirle tekrar tekmeledi ve bu sefer başardı.

"Sanırım mantıklı. Artık savaşın kazanılması yakın olduğundan, Ariakas insan komutanlarını bir tehlike olarak görmeye başladı. Dövüşecek bir düşmanımız olmadığında ona döneceğimizden korkuyor."

Kitiara sert bir şekilde gülümsedi. "Aslında pekala da haklı."

* * * * *

Kitiara, Haven şehrine girmekten özellikle kaçındı. Abanasinya memleketiydi. Şehrin yakınlarında yer alan, ağaçların tepesindeki Solace kasabasında doğmuş ve büyümüştü. Haven'da onu hatırlayabilecek insanlar olabilirdi hâlâ, Tanis ve ikiz kardeşleriyle, ki hepsi şehirde tanınıyordu, birlikte birkaç kez şehre gittiğini de hatırlıyor olabilirlerdi.

Tanis Yarımelf. Kitiara, bu günlerde onu sık sık düşünür olmuştu, Grag'ın, Ariakas'a Solace'tan bir yarımelfin Verminaard'ın öldürülmesine karışmış olduğunu söylediğini duyduğundan beri böyleydi. Ansalon'da çok yarımelf yoktu ve Kit, Solace'lı olan sadece bir tane tanıyordu. Tanis'in kölelere ve Yüceefendiler'e nasıl bulaştığı konusunda hiçbir fikri yoktu ama Verminaard'ı alt edecek biri varsa, o da Tanis'ti. Kit'in düşünceleri ona kaydı, kahkaha ve macerayla geçen günleri, adamın kollarında geçen geceleri anımsadı.

Anılarında o kadar kaybolmuştu ki, nereye gittiğine bakmadığı için derin bir çukura bastı ve neredeyse boynunu kıracaktı. Yerden kalkarak kendini azarladı.

"Onu düşünerek vakit harcayarak ne yaptığını sanıyorsun? O hikaye bitti. Geçmişte kaldı. İlgilenmen gereken daha önemli şeyler var."

Kitiara, Tanis'i aklından uzaklaştırdı. Dedikodulara göre Verminaard'ı haklayan yerel "*kahramanlarla*" arasında bir ilişki kurulması kendisi için iyi olmazdı. Ariakas zaten kendisinden şüpheleniyordu.

Çok kötü, diye düşünen Kit iç çekti. Haven'ın iyi hanlarından birinde çok rahat edebilirdi. Ancak ejderha ordusu kampında kalmaya razı olmuştu; en azından mevcut en iyi odanın kendisine verilmesini talep ederek tatmin olacaktı orada.

Kit'in Kırmızı Ejderha Ordusu karargahına beklenmedik gelişi, herkesi telaşlandırdı. Askerler şaşkınlıkla etrafta koşuşturdular, kadını memnun etmek için çabaladılar. Bir parça karmaşa çıkması olağandı, zira haber vermeden gelmişti. Aslında kamp iyi bir şekilde idare ediliyordu ve örgütlüydü. Ejderan nöbetçiler yerlerindelerdi Ve görevlerini yapıyorlardı.

Kampa ulaşmadan önce en az altı kez durdurulmuştu.

Kitiara, hobgobline hak ettiği değeri vermediğini düşünmeye başlamıştı.

Belki Toede gerçekten de askeri bir dehaydı. Kitiara, Seçkinamir ile görüşmeyi dört gözle bekliyordu ama bu zevk ertelenmek zorunda kaldı. Görünüşe göre kimse onun nerede olduğunu bilmiyordu. Bir ejderan, Seçkinamir'i bulması için bir ulak gönderdi ve Kitiara'ya da Seçkinamir'in ya ok sahasında yay kullanma becerisini mükemmelleştirmek için çalıştığını ya da talim sahasında askerleri eğittiğini söyledi. Ejderan, bunların hepsini karışık ırklardan olan askerlerin kullandığı Ortak Lisan ve askeri jargon karışımıyla söylemişti. Ejdercik, başka bir ejderciğe kendi dilinde bir şey daha söyledi; kadının anlamayacağını düşündüğü belliydi zira ikisi de sırıttı.

Aslında Kitiara'nın kişisel muhafızları sivak ejderanlardan oluşuyordu. Astlarının –özellikle de hayatını emanet ettiklerinin–kendisinin anlamadığı bir dilde arkasından konuşmasının iyi olmadığını düşündüğünden, ejderan dilini öğrenmişti. Bu yüzden de Kitiara, ejderanların ulağı ne ok sahasına ne de talim sahasına göndermediğini duydu. Ejderanlar, ulağı Haven'ın en kötü şöhretli kerhanelerinden biri olan Kırmızı Terlik'e göndermişlerdi.

Kitiara'ya Seçkinamir'in çadırına kadar eşlik ettiler. İçeri giren kadın, çadırın yarısının muhtemelen çalıntı olan mobilyalar, halılar ve başka ıvır zıvırlarla dolu olduğunu gördü. Çadırın diğer yarısı toplu ve düzenliydi. Bir tarafa çeşitli silahlar sıralanmıştı. Toprak zemine yayılmış büyük bir harita, farklı orduların mevkilerini gösteriyordu. Kitiara haritanın üzerinde durmuş onu incelerken, bir ejderan çadırın kapısını açtı ve içeri girdi. Kadın, ejderan subayın Ariakas'ın ofisinde tanıştığı kişi olduğunu hatırladı.

"Komutan Grag," dedi.

"Sizi uygun bir şekilde karşılamak için müsait olmadığımdan dolayı özür dilerim," dedi bozak, gözleri önde, hazırolda dururken. "Geleceğinizden haberimiz yoktu."

"Bunu özellikle yaptım Komutan," dedi kadın. "Gösteriş için düzenlenmediği zaman ordunun nasıl olduğunu görmek istedim. Dürüst olmak gerekirse, Seçkinamiriniz'in burayı nasıl idare ettiğini görmekti amacım."

Komutanın gözü parladı ama bakışlarını çevirmedi. "Seçkinamir'e haber

gönderdik, Yüceefendi. Sahada talim..."

"...yaparak saplama ve çekme çalışıyor," diye tamamladı Kitiara cümleyi sinsice.

Komutan Grag sonunda rahatladı. "Öyle de söyleyebilirsiniz, Yüceefendi." Durdu, kadını dikkatle inceledi. "Ejderan lisanını biliyorsunuz, değil mi?"

"İdare edecek kadar. Lütfen, otur." Grag, elf yapımı narin iskemlelere aşağılayıcı bir ifadeyle baktı.

"Teşekkürler Yüceefendi ama ayakta durmayı tercih ederim."

"Muhtemelen daha güvenli olur," dedi Kitiara. "Neden burada olduğumu biliyorsun, Komutan."

"Bir fikrim var, evet, lordum."

"Yeni Yüceefendi olması için birini önermem gerekiyor. İmparator'u etkiledin, Grag."

Ejderan eğilerek selam verdi.

"Bu işi ister misin?" diye sordu Kitiara.

Grag tereddütsüz cevap verdi. "Hayır Yüceefendi, ancak beni düşündüğünüz için teşekkür ederim."

"Neden peki?" Kitiara, gerçekten merak etmişti. Grag tereddüt etti. "Rahatça konuşabilirsin," diyerek temin etti kadın adamı.

"Ben bir savaşçıyım Yüceefendi, politikacı değil," diye yanıtladı Grag. "Adamlarımı savaşa götürmek istiyorum, zamanımı güç sahiplerine yaltaklanarak geçiremem. Sözüm meclisten dışarı, Yüceefendi."

"Anlıyorum," dedi Kitiara ve göğüs geçirdi. "İnan bana, anlıyorum. Yani sen askerlik yapıyorsun, şu Seçkinamir Toede de yaltaklanıyor."

"Seçkinamir işinde epey başarılı, Yüceefendi," dedi Grag ciddi bir yüzle.

Tam o anda, Seçkinamir çadırın içine girdi apar topar. Kitiara'yı gören Toede kadına doğru koşturdu. Sarı ağzından çıkan ilk kelimeler, Grag'ın değerlendirmesinin ne kadar doğru olduğunu gösteriyordu.

"Yüceefendi, sizi karşılamak için burada olamadığım için beni affedin,"

dedi hobgoblin nefes nefese. "Bu ahmaklar" –komutana öfkeyle baktı– "ziyaretiniz hakkında beni bilgilendirmediler!"

Kit, hobgoblinlerle daha önce de karşılaşmıştı. Savaş başlamadan önce birkaçıyla dövüşmüşlüğü bile vardı. Dövüş zorlaştığı anda sırtını dönüp kaçacağına hiç şüphe olmayan goblinlerle hiç işi olmazdı ama kuzenlerinden daha iri, daha çirkin ve daha akıllı olan hobgoblinlere saygı duymayı öğrenmişti.

Daha büyük ve daha çirkin kısmı Toede için geçerliydi; kısa boylu ve şişko adamın sarkık bir karnı, grimsi, sarımsı ve yeşilimsi bir teni, domuza benzer gözleri ve cesetlerinkine benzer, kenarlarında tükürük toplamaya meyilli keseleri olan bir ağzı vardı. Soruya açık olan daha akıllı kısmıydı. Toede'nin kendi tasarımı olan aşırı gösterişli üniforması, Kitiara'nın şimdiye dek gördüğü hiçbir üniformaya benzemiyordu. Kıyafetlerinin aceleyle giyildiği belliydi zira ceketindeki düğmelerin hepsi yanlış iliklerdeydi ve pantolonunu düğmelemeyi de unutmuştu; pantolonu ve gömleği arasındaki boşluğu tombul, sarı karnı dolduruyordu. Yolun çoğunu koşarak gelmişti belli ki, üstü başı toz içindeydi ve sular gibi terliyordu.

Kitiara'nın sağlam bir midesi vardı. Çürüyen cesetlerin kokusuyla dolu sayısız savaş alanında yürümüş ve sonrasında da afiyetle yemek yemişti. Çadırın içinde terleyen Toede'den çıkan koku, kadının kaldıramayacağı kadar kötüydü. Temiz hava alabilmek için çadırın girişine doğru ilerledi.

Toede kadına yaklaştı; koca ayaklarıyla kadının topuklarına basıyordu resmen. "Çok tehlikeli bir izcilik görevine çıkmıştım Yüceefendi, o kadar tehlikeliydi ki adamlarımdan hiçbirine veremedim."

"Düşmanla boğuştunuz mu, Seçkinamir?" diye sordu Kitiara, gözünün kenarından Grag'a bakarak.

"Boğuştum," dedi Toede kendinden emin bir şekilde. "Çok vahşi bir dövüş oldu."

"Hiç şüphesiz, çünkü sanırım '*düşman*' saldırınıza '*yatarak*' karşılık vermemiştir," dedi Kitiara.

Grag boğulurcasına bir ses çıkarttı ve bunu öksürerek kapattı. Toede'nin aklı karışmış gibiydi. "Hayır, hayır, düşman yatmıyordu Yüceefendi."

"Ejderanları duvarın önüne mi dizmiştin?" diye sordu Kitiara.

Bunun üzerine Komutan Grag izin istemek zorunda kaldı. "Yapacak işlerim var Yüceefendi," dedi ve çadırdan kaçtı.

Toede, bu arada, şüphelenmeye başlamıştı. Yanlarından ayrılan Ejderana öfkeyle bakarken pembe gözleri kısıldı. "Bu yaltakçı kertenkelenin size ne anlattığını bilmiyorum Yüceefendi ama kesinlikle doğru değil. Kırmızı Terlik'te olabilirim ama görev icabıydı. Ben..."

"...gizli görevdeydin," diye önerdi Kitiara.

"Kesinlikle," dedi Toede. Rahatlayarak iç çekti ve sarı suratını ceketinin koluyla sildi.

Seçkinamir'in aklı ve zekası hakkında yeterince fikir edinmiş olan Kitiara, onun mükemmel bir Yüceefendi olacağını düşündü; hiçbir zaman tehlikeli bir rakip haline gelmeyecekti. Toede, Kırmızı Terlik'teki "*dövüşlerine*" devam ederken, savaşmak olan gerçek iş yetenekli Komutan Grag tarafından idare edilecekti. Hem bu salağı terfi ettirmeyi Ariakas hak etmişti. Kitiara, kararını Toede'ye söylemeyi henüz düşünmüyordu.

"Böylesi tehlikeli bir görevi üstlenme cesaretini göstermenden çok etkilendiğimi söyleyebilirim. Buraya, Lord Verminaard'ın yerine seçilecek yeni Yüceefendinin belirlenmesinde öneride bulunmak üzere, Lord Ariakas tarafından gönderildim..."

Konuşmaya devam edemedi. Seçkinamir kadının elini yakalamıştı. "Kendimi önermekte tereddüt ediyorum Yüceefendi ama Yüceefendilik gibi önemli bir mevki için düşünülmüş olmaktan onur duyardım..."

Kitiara elini adamdan kurtardı ve pelerinine sildi. Aşağıya baktı. "Çizmelerimin parlatılmaya ihtiyacı var," dedi.

"Gerçekten de biraz çamurlular Yüceefendi," dedi Toede. "İzin verin."

Adam dizlerinin üzerine çöktü ve kadının çizmelerini, hevesle, ceketinin koluyla temizlemeye başladı.

"Bu kadarı yeterli Seçkinamir," dedi Kit, yansımasını deride görünce. "Artık ayağa kalkabilirsin."

Toede, nefes nefese ayağa kalktı. "Teşekkür ederim Yüceefendi Size içecek

bir şey sunabilir miyim?" Arkasını döndü ve bağırdı, "Yüceefendi için soğuk bira getirin!"

"Sana sormam gereken birkaç soru var Seçkinamir," dedi Kitiara. Bir kamp iskemlesi bularak üzerine oturdu.

Toede, ellerini ovuşturarak, kadının önünde dikilmeye devam etti.

"Size her şekilde yardımcı olmaktan memnuniyet duyarım Yüceefendi."

"Lord Verminaard'ın suikastçılarından bahset bana. Anladığım kadarıyla şimdiye kadar senden kaçmayı başarmışlar."

"Bu benim suçum değildi," dedi Toede derhal. "Grag ve şu aurak işi ellerine yüzlerine bulaştırdılar. Suçluların nerede olduğunu biliyorum. Ben sadece... ıııh... onları bulamıyorum. Yani, cüce krallığındalar. Size söyleyebilirim ki..."

"İlgilenmiyorum," dedi Kitiara, adamı susturmak için elini kaldırarak. "İmparator da ilgilenmiyor."

"Elbette," dedi Toede. "Neden ilgilensin ki?"

"Suikastçılara geri dönelim. İsimlerini biliyor musun? Onlar hakkında bilgin var mı? Nereden gelmişler..."

"Ah, evet," dedi Toede mutluluk içinde. "Onları tutuklamıştım!"

"Öyle mi?" Kitiara gözlerini adama dikti.

"Demek istediğim," diyerek geveledi Toede, "aslında onları tutuklamış değildim. Onları kafeslere kitlemiştim."

"Ama tutuklamamıştın," dedi Kit, dudakları seğirirken.

Toede yutkundu. "O sıralarda topladığımız köleler gibi olduklarını düşünmüştüm. Suikastçı olduklarını bilmiyordum. Nasıl bilebilirdim ki Yüceefendim?" Toede, acıklı bir ifade ile ellerini iki yana açtı. "Hem ben onları tutukladığımda henüz birine suikast düzenlememişlerdi."

Kitiara gülmemek için kendini zor tuttu. Elini salladı. Toede alnını kırıştırdı.

"Köleleri madenlerde çalışmaları için Pax Tharkas'a götürüyordum ki

kafile, beş bin elften oluşan bir ordunun saldırısına uğradı."

"Beş bin elf!" dedi Kitiara hayret içinde.

"Parlak liderliğim sayesinde Yüceefendim, az sayıdaki askerle elflere karşı birkaç gün dayanmayı başardık," dedi Toede muzdarip bir ses tonuyla. "On dört yerimden yaralanmış olmama karşın ölene kadar dövüşmeye hazırlıklıydım. Ancak maalesef, bilincimi kaybettim ve yardımcım –o korkak piç– geri çekilme emrini verdi. Adamlarım beni savaş alanından taşıdılar. Ölmek üzereydim ama Kraliçe Takhisis'in kendisi beni iyileştirdi."

"Majestelerinin seni bu kadar çok sevmesi, davamız açısından ne büyük bir kazanç," dedi Kitiara duygusuz bir sesle. "Şimdi, suikastçılar..."

"Evet, izin verin onları hatırlamaya çalışayım."

Toede yüzünü buruşturdu. Muhtemelen bu korkunç yüz ekşitme, bir çeşit anımsama sürecine işaret ediyordu.

"O zavallı yaratıklarla ilk olarak Solace'ta, lord hazretleri beni bir mavi kristal asayı aramaya gönderdiğinde karşılaştım. Eğer bana bir saniye izin verirseniz..."

Toede hızla çadırdan çıktı. Kitiara adamın bir o yana bir bu yana koşturduğunu, askerlerle konuştuğunu, sorular sorduğunu gördü. Cevaplarını almış gibiydi zira koca midesi sallanan, gıdısı titreyen Toede koşarak geri döndü.

"Hatırladım lordum. Onları unutmak imkansız. Tanis isimli kırma bir yarımelf, Raistlin Majere olarak tanınan hastalıklı bir büyücü ve kardeşi, Caramon. Bir şövalye. Bir şey Brightblade. Ve Flint isimli bir cüce ve Hotfoot olarak bilinen küçük bir canavar, bir kender..."

Kit bir şeyler mırıldandı. Toede anlatmayı keserek, "Bu suçluları tanıyor musunuz, Yüceefendi?" diye sordu.

"Elbette ki hayır," dedi Kitiara sertçe. "Neden tanıyacakmışım ki?"

"Hiçbir nedeni yok Yüceefendim," dedi rengi atan Toede. "Hem de hiç. Sadece sizin bir şey söylediğinizi duyduğumu sandım..."

"Öksürdüm, hepsi bu," dedi kadın ve sinirli bir şekilde, "Burası çok kötü kokuyor," diye ekledi.

"Ejderanlar yüzünden," dedi Toede. "Kokuşmuş sürüngenler. Onlardan kurtulurdum ama işe yaradıkları yerler var. Şimdi, nerede kalmıştım? Ah, evet, suikastçılar barbarlarla beraber yolculuk ediyorlarmış..."

Kitiara artık dinlemiyordu. Toede'yi sorgulamaya başladığında her şey bir oyundu aslında. Suikastçıların gerçekten de Tanis, kardeşleri ve eski arkadaşları olup olmadığını anlamak istemişti. İsimlerini duymanın, doğruyu öğrenmenin kendisini bu kadar derinden etkileyeceğini tahmin etmemişti. Hissettiği duygular karmakarışıktı. Güçlü Yüceefendi'yi arkadaşlarının öldürmüş olmasından ötürü gurur duyuyordu; onlarla arasında bir ilişki kurulması ihtimalinden de korkuyor ve huzursuzlanıyordu. Her şeyin ötesinde, hepsini –özellikle de Tanis'i– tekrar görme isteğine kapılmıştı.

"...bozuk kan ve arkadaşları Pax Tharkas'a ulaştılar," diyordu Toede, kadın adamı tekrar dinlemeye başladığında, "ki ben o sırada kendime gelmiştim ve Lord Verminaard'a danışmanlık yapıyordum. Suçlular birkaç elfle birlikte yolculuk ediyorlardı, bir ağabey ve kız kardeşi. Adamın adı Gilthanas'tı ve kızın adı da, düşünmeme izin verin..." –Toede'nin yüzünde derin kırışıklıklar oluştu– "Filanfalanansa ya da buna benzer bir şeydi."

"Lauralanthalasa," dedi Kitiara.

"İşte bu!" Toede elini bacağına vurdu, sonra da kadına şaşkınlık içinde baktı. "Bunu nasıl bildiniz Yüceefendim?"

Kitiara, neredeyse kendini ele verecek olduğunu farketti. "Beyni olan herkes bunu bilir," diye tersledi kadın. "Pis ellerinde tutmuş olduğun kadın bir elf prensesi, Güneşin Sözcüsü'nün kızı."

Toede'nin nefesi kesildi "Gerçekten mi?" dedi titrek bir sesle.

Kitiara, Toede'ye öfkeli bir ifade ile baktı. "Elflerin kralının kızı avucunun içindeydi ve sen hiçbir şey yapmadın!"

"Ben değil Yüceefendim!" dedi Toede gıcırdayan bir sesle, korkudan sesi tizleşmişti.

"Yapmayan Lord Verminaard'dı! Şimdi hatırladım. Ben, o sırada Pax Tharkas'ın yakınlarında bile değildim! Eğer Pax Tharkas'ta olsaydım prensesi derhal tanıyacağımdan eminim çünkü sizinde söylediğiniz gibi, bu

Falanfialanansa... bu, bu...prensesi herkes tanır ve ben de Lord Verminaard'a derdim ki... ııh...ııh..." Toede tereddüt etti.

"Ona kızı rehine olarak tutmasını önerirdin. Elflere de teslim olmalarını ya da kızı öldüreceğini söylemek için kullanırdın kızı. Kız için isteyeceğin fidye sayesinde bir servet yapardın."

"Evet!" diye haykırdı Toede. "Lord hazretlerine önereceğim şey de tam olarak buydu. Biliyorsunuz, Verminaard sık sık ona nasihatte bulunmam için bana yalvarırdı. Ölürken söylediği son sözlerinin, '*Keşke Toede'yi dinlemiş olsaydım,*' olduğunu söylediler bana... Nereye gidiyorsunuz Yüceefendim? Her şey yolunda mı?"

Kitiara bir anda ayağa kalkmıştı. "Bu konuşmadan çok sıkıldım. Çadırım nerede?"

Toede fırladı. "Size kendim eşlik edeceğim Yüceefendi..."

Kitiara hobgoblinin üzerine yürüdü. "Kahrolası bir refakatçiye ihtiyacım yok! Sadece şu lanet olası çadırın nerede olduğunu söyle!"

Toede sindi. "Evet, Yüceefendim. Buradan görebilirsiniz." Uysallıkla, kamptaki büyük çadırlardan birini gösterdi. "Şurada..."

Kitiara hızla yürüdü. Bir fıçıyı tekmeleyerek kenara itti ve yolundan yeterince hızlı çekilmeyen bir ejderanı yere devirdi. Çadırın serin karanlığına memnuniyetle dalan kadın, kaba yatağa oturdu. Neredeyse anında tekrar ayağa kalktı ve volta atmaya başladı.

Laurana olarak anılan Lauralanthalasa; elf prensesi, Güneşin Sözcüsü'nün kızı... ve Tanis Yarımelf'in nişanlısı.

Tanis, eski çocukluk aşkı hakkında her şeyi Kitiara'ya anlatmıştı. Kadına aynı zamanda onu unuttuğunu da söylemişti. Dünyada sadece bir kadını seviyordu ve o da Kitiara'ydı.

Beş yıl önce kendisiyle birlikte kuzeye gelmesini söylediğinde, adam kadını reddetmişti. İçindeki karmaşayı bahane göstermişti; bazı şeyleri düşünmesi, kendisini tanıması, durmadan kavga eden iki yarısını huzura kavuşturması gerekiyordu. Gerçek tanrıların geri döndüğüne dair dedikodular duymuştu. Gidip araştıracaktı...

"Tanrıları araştıracakmışmış!" Kitiara burnundan soluyordu. "*Eski kız arkadaşını araştırmaya gitmiş... yalancı piç!*"

Aradan geçen yıllar boyunca Kitiara'nın bir çok aşığı olmuştu ki bunların arasında Tanis'in yakın arkadaşı olan ve kendisiyle birlikte kuzeye doğru yola çıkan Sturm Brightblade de vardı. İlişkileri sadece bir gece sürmüştü. Genç adamı baştan çıkarmasının asıl nedeni, Tanis'e kızgın olmasıydı. Sturm'den sonra Ariakas olmuştu ve şimdi de yakışıklı yardımcısı, Bakaris vardı. Hiçbirini sevmemişti. Tanis'i sevip sevmediğinden de emin değildi ama adamın kendisine aşık olması gerektiğini çok iyi biliyordu; cılız bacaklı, çekik gözlü, sivri kulaklı bir elf orospusuna değil.

Kitiara arkadaşlarının Lord Verminaard'ı neden ya da nasıl öldürdükleriyle ilgilenmiyordu artık. Tek düşünebildiği şey Tanis ve o elf kadındı. Acaba hâlâ birlikte miydiler? Pax Tharkas'ta beraberlerken ne olmuştu? Kitiara'nın daha çok bilgiye ihtiyacı vardı ve Toede'nin lafını yarıda kesip yanından ayrıldığına pişman oldu. Ama o zaten Pax Tharkas'ta bulunmamıştı. Bunu kendisi söylemişti. Orada olan birini bulmalıydı.

Komutan Grag'a sorabilirdi. Ancak ona arkadaşları hakkında soru sormak için bir mazeret bulmalıydı. Adamı şüphelendirmemeliydi. Kimse şüphelenmemeliydi. Ariakas zaten şüpheleniyordu ve eğer Tanis'in Kit'in sevgilisi olduğunu öğrenirse...

Kitiara yatağına yığıldı. Kaşlarını çatıp bez tavana dikti gözlerini ve kendini azarladı.

"Ben ne yapıyorum? Neden umursuyorum ki? Tanis'in, şimdiye kadar tanıdığım erkeklerden hiçbir farkı yok. Aslında var," diye ekledi Kitiara yumuşak ama kin dolu bir sesle. Tanis'le beraber olduktan sonra hayatına giren bütün o erkekler. Kitiara, o adamları kollarına ve yatağına almasının nedeninin, her yeni aşığın eskisini unutturacağı umudu olduğunu farketti. Onu reddeden, geri çeviren, ona sırtını dönen ve hayatından çıkıp giden tek sevgiliyi.

Kitiara uykuya dalarken Tanis'in yüzünü gördü; başka bir adamla her seviştiğinde onun yüzünü gördüğü gibi.

*** * * * ***

Çok uzakta, Neraka'da, mangaldaki ateş parlak bir şekilde yanıyordu.

Alevler Ariakas'ın gözlerinde yansıyordu ama adam alevleri görmüyordu. Onun gördüğü, büyülü alevlerin içindeki görüntülerdi. Adam, gittikçe artan bir memnuniyetsizlikle izliyor ve dinliyordu.

En sonunda büyülü ateş, İolanthe'nin mangala dikkatle yerleştirmiş olduğu birkaç tel kıvırcık siyah saçı kül etti. Kitiara hızla çadırına giderken hobgoblin Toede ve Kitiara'nın görüntüleri yok oldu.

Bu İolanthe ve Ariakas'ın gözetleme büyüsünü Kitiara üzerinde üçüncü kullanışlarıydı ve ilk defa ilginç bir şey görmüşlerdi. Bundan önce kadın ve Ariakas, Kitiara'nın Derek Crownguard'la koşmasını izlemişlerdi ve diğerinde de kadın Skie'yi sürüyordu. Ariakas, Kit'in kendisine sadık olduğunu keşfetmekten memnun olmuştu, gerçekten güvenebileceği tek Yüceefendi gibiydi kadın. Fakat şimdi, adam gerçekle yüzleşmek zorunda kalmıştı.

İolanthe, "Sizin de farkettiğiniz gibi lordum, konuşmanın yönünü değiştirerek konuyu Solace'tan gelen kişilere getirdi. Aralarında isimleri geçenler üvey kardeşleri değil miydi lordum? Raistlin ve Caramon Majere?" dedi usulca.

"Öyle," dedi Ariakas keyifsizce.

Meşum bakışlarını, içinden kıvrılan dumanlar yükselen mangaldan İolanthe'ye çevirdi. "Kitiara bana onlardan bahsetmişti. Bir zamanlar kendisine katılacaklarını umduğunu düşünüyordum ama öyle bile olsa, gerçekleşmedi. Bu adamları o tuttuysa, neden onlar hakkında soru soruyor ki? Bence dikkati kendisine çekmemek için onlardan bahsetmekten bile kaçınırdı."

"Kendisinden şüphelenilebileceğinden korkmuyorsa, evet, lordum. Kendisinin suçlanmasına neden olabilecek herhangi bir şey söyleyip söylemediklerini ya da yapıp yapmadıklarını öğrenmeye çalışıyor olabilir."

Ariakas homurdandı ve iskemlesini geriye itti. Ayağa kaktı, pelerinini öfkeyle savurarak tek kelime etmeden yürümeye başladı. Bilmek istemediği bir şeyi kendisine gösterdiği için kadına sinirlenmişti. İolanthe'nin adamı sakinleştirmesi gerekirdi ama yaptığı büyü yüzünden ardından gidemeyecek kadar yorgun düşmüştü. Gözetleme büyüsü çok güçlüydü, odaklanma ve yoğunlaşma gerektiriyordu. Kadının başı dönüyor ve midesi bulanıyordu ve

yanık saç kokusunun da yardımcı olduğu söylenemezdi.

Ariakas, kadının odasının kapısına geldiğinde durdu.

"İkna olmadım," dedi kadına. "Bunu tekrar yapacağız."

"Emrinizdeyim lordum," dedi İolanthe bitkin bir şekilde ve ayağa kalkıp başını eğerek selam verecek gücü bulmayı başardı.

Adam gittiğinde, Kadın iskemlesine yığıldı ve tütmekte olan mangala dikti gözlerini. Ne yapmakta olduğunu düşündü. Ariakas için Kitiara'ya ihanet ederek Ariakas'ın iyice gözüne girdiğini biliyordu ama Kit bunu öğrenirse ne olacaktı? Kitiara'yı izlemiş olan İolanthe, kadından etkilenmişti. O güçlü, kararlı ve zekiydi. Tehlikeli bir oyun oynadığı gerçekti; ancak bu oyunun ne olduğunu İolanthe anlayamıyordu.

Khur halkı atları severdi. Dünyadaki en iyi atları yetiştirirlerdi ve hangi kabilenin en iyisini yetiştirdiğini belirlemek için atları yarıştırırlar, sonuç üzerine de bahse girerlerdi.

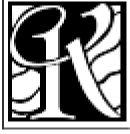
İolanthe, parasını yanlış ata yatırıp yatırmadığını düşünmeye başlamıştı.

İolanthe, Ariakas'ın görmediği bir şeyi fark etmişti; sadece bir kadının görebileceği bir şeydi bu. Kitiara, istediği bilgiyi alırken bile dalga geçiyor, o embesil hobgoblinle oyun oynuyordu. Elf prensesinin adından bahsedene kadar Toede'nin anlattıklarından memnun olmuştu. Kitiara'nın tutumu o anda değişmişti. Toede'ye kıs kıs gülerken bir anda öfkeyle köpürmüştü. Kıskançlığın keskin dişlerinin delici ısırışını hissettiği andı o. Kitiara, elf kadınını kıskanmıştı. Bunun anlamı da, suikastçılardan birinin sadece parayla tutulmamış olduğuydu. O, aynı zamanda Kitiara'nın yatağındaydı da.

İolanthe, bundan Ariakas'a bahsedebilirdi. Elinde kanıtı yoktu ama bir miktar siyah saçı daha vardı. Parasını birine yatırmadan önce atların yarışmaya devam etmesine bir süre daha izin vermeye karar verdi.

- 8 -
Casus.
Rakip.

itiara, o gece pek iyi uyuyamadı. Gecenin yarısını uyanık yatarak, Tanis'i bir an memnuniyetle, bir an adına küfrederek düşünmekle geçirdi. En sonunda uyuyakaldığında, Kraliçe Takhisis rüyalarını ziyaret etti, onu Haven'dan ayrılmaya ve derhal Dargaard Kalesi'ne gitmeye, orada da ölüm şövalyesi Lord Soth'a meydan okumaya zorladı. Kit, Kraliçeyi elinden geldiğince uzaklaştırdı ve korkunç bir baş ağrısıyla uyandı. Kraliçesinin ziyareti yüzünden tekrar uyuyakalmaktan korkan Kit erkenden kalktı ve Komutan Grag'ı aramaya koyuldu.

Şafak gri ve soğuktu. Gece üşüten bir yağmur çiselemişti ve artık durmuş olmasına rağmen ağaçlardan ve çadırların kenarlarından su damlıyordu, çamurlu zeminde su birikintileri oluşmuştu. İnsan askerler homurdanıyor ve şikayet ediyorlardı. Ejderanlar da şikayet ediyorlardı ama onlarınki hava yüzünden değildi. İstedikleri şey savaşmak olduğu halde buraya tıkanıp kalmalarından ve hiçbir şey yapamamalarından ötürü sinirlilerdi. Kit, komutanı nöbet noktalarını gezerken buldu.

"Komutan," dedi Kitiara, ejderan subayın yanına geldiğinde, "İmparator, Yüceefendi Verminaard'ın ölümünü araştırma görevini verdi bana..."

Grag yüzünü ekşitti.

"Bu görevden ben de çok hoşnut değilim," dedi Kitiara. "Bence ölümünün tek sorumlusu Verminaard'ın kendisi. Ama emir emirdir."

Grag, anladığını belirtmek için başını salladı. "Dün akşam Seçkinamir'le konuştum. Suikastçılar hakkında bana ne söyleyebilirsin?" diye sordu Kitiara.

Grag, gözünün kenarından kadına baktı. Suikastçılara bunca ilgi. Kendi ayak izini mi örtmeye çalışıyordu? Grag bu konuyu değerlendirdi. Kadından hoşlanmıştı ve Verminaard'ın bir hödük olduğunu düşünüyordu. Eğer Mavi Leydi buna bulaşmışsa, bu kendi işi değildi. Grag. pullu

omuzlarını silkti.

"Üzgünüm ki söyleyebileceğim pek bir şey yok Yüceefendi. Kölelerdi ve dolayısıyla, onlarla pek ilişkim olmadı. Bize saldırana kadar onları önemsemedim bile. O zaman bile olaylar o kadar hızlı gelişti ve ortalık o kadar karıştı ki –ejderhalar dövüşüyor ve dağın yarısı kafamıza devriliyordu– kölelerle hiç ilgilenmedim; adamlarıma onları öldürmelerini emretmek dışında elbette."

Kitiara tam yiyecek bir şeyler bulmak için ayrılacaktı ki Grag, sanki sonradan aklına gelmiş gibi, "Size daha çok şey anlatabilecek bir adam var. Verminaard'ın casuslarından biriydi. Bu kişilerin güvenini kazanmayı başararak aralarına karışmış ve Verminaard'ı öldürmeye kalkışabileceklerini söyleyerek Yüceefendi'yi uyarmıştı. En azından adam bunu iddia ediyor," diye ekledi.

"Böyle bir bilgi işime yarayabilir," dedi Kit. "Bu adam nerede?"

"Haven'a doğru yürüyün," dedi Grag. "Ondan geriye kalanları yolun kenarında bulabilirsiniz."

Kitiara kafasını salladı, anlamamıştı. "Sanki bir çukurun dibinde ölmüş gibi konuşuyorsun."

"Muhtemelen ölmüş olmayı diliyordur. Sefil yaratık, Pax Tharkas'taki heyelanın altında kalmıştı. Onu çıkarttığımızda öldüğünü düşünmüştük ama hâlâ nefes alıyordu. Sülükler hayatını kurtardı ama bacaklarını değil. Dilenci her zamanki yerinde değilse, Haven'a girin ve etrafa sorun. Nerede olduğunu biri kesin biliyordur. Adı Eben Shatterstone."

*** * * * ***

Ondan geriye kalanları yolun kenarında bulabilirsiniz.

Grag'ın tarifi eksiksizdi.

Şehrin dışında epey bir dilenci yerini almış, paralarını pazarda harcamadan önce yolcuların dikkatini çekmeyi umuyorlardı. Adam savaşta yaralanmıştı; çoğunun bazı uzuvları yoktu. Çoğu paçavra haline gelmiş üniformalarını hâlâ giyen bu adamları görünce Kit'in midesi düğümlendi. Kendini yolun kenarında, elini uzatış dilenirken gördü.

"Ben değil," diye yemin etti Kit. "Kılıcımı kullanabileceğim sürece asla."

Kesesini açarak para dağıtmaya ve Shatterstone isimli adamı sormaya başladı. Dilencilerin çoğu kafasını salladı; başkasıyla ilgilenemeyecek kadar kendi ıstıraplarına gömülmüşlerdi. Fakat biri, sakat eliyle, ağacın altına atılmış paçavra yığını gibi gözüken bir şeyi işaret etti. Kitiara yığına doğru yürüdü ve yaklaştıkça, bunun bir adam –ya da, bir adamın kırılmış kalıntıları– olduğunu gördü. Adamın bacakları yoktu –iki bacağı da kesilmişti– ve kendisinden geriye kalanları tekerlekli, ufak bir arabaya bağlamış olan adam, hareket etmek için ellerini kullanıyordu. Yüzü o kadar bozulmuştu ki, eskiden neye benzediğini söylemek zordu ama Kitiara onun bir zamanlar yakışıklı bir genç adam olabileceğini düşündü. Kirli saçları kaşlarının üzerine düşüyor ve omuzlarından aşağı dökülüyordu. Kadın yaklaşınca, adam pis elini uzattı.

"Eben Shatterstone'u arıyorum," dedi Kit, adamla aynı seviyeye gelmek için çömelirken.

"Hiç duymadım," dedi adam çabucak.

Gözleri kesenin üzerinde kitlenmişti. Kitiara bir çelik çıkarttı ve ileri uzattı. "Bu Eben Shatterstone için. Eğer ona rastlarsan..."

Adam, çelik parayı kapmak için hamle yaptı. Kit, ona göre çok hızlıydı. Parayı geriye, uzanamayacağı bir yere çekti.

"Para, Eben Shatterstone için."

"Shatterstone benim," dedi adam, kadına düşmanca bakarak. "Ne istiyorsun?"

"Bilgi." Kitiara parayı verdi. Sahte olmadığından emin olmak için adam onu ısırdı, sonra da boynuna bir deri parçasıyla asılmış olan kesesinin içine attı.

"Öğrenmek istediklerimi söylersen, onun gibi bir tane daha var."

"Ne hakkında?" Eben kuşkuluydu.

"Bir elf Kadın. Pax Tharkas'a gelen bir grup maceracı ile birlikte yolculuk ediyormuş..."

Eben'in dudakları pis bir sırıtışla birbirinden ayrıldı. "Laurana."

Kitiara, ağacın yüzeye çıkmış köklerinden birine oturdu. "Adı bu olabilir. Emin değilim."

"Pax Tharkas'taki tek elf Kadın oydu," dedi Eben. "Ve çok güzeldi. Gözlerinin sadece bir adamı görmesi çok kötüydü; aslında yarı adamı demek daha doğru. Adamın diğer yarısı bir elfti." Kendi esprisine güldü. Kitiara da güldü.

"Bu elf hakkında bildiklerini anlat. Nasıl oldu da oraya geldi? Bu yarımelfle beraber mi yolculuk ediyordu? Onun sevgilisi miydi?" Öylesine konuşuyor gibiydi.

Eben, ilk olarak kadına iyice baktı. Kitiara, adamın ne düşünüyor olduğunu tahmin edebiliyordu. Ejderha Yüceefendisi kıyafetlerini çıkartmış, kılıcını kiralayan birinin kullanacağı türden, sıradan yolculuk kıyafetleri giymişti; deri yelek, yün pelerin, gömlek, çizme. Ancak kıyafetleri kaliteliydi, tıpkı kalçasındaki kılıcı gibi. Otoriter ve yönetmeye alışkın tarzı, pahalı bir parfüm gibi yapışmıştı üzerine. Adam, kadının önemli biri olduğunu biliyordu, bilmediği şey ise kim olduğuydu. Bunların hepsi de Kitiara'nın işine geliyordu.

Eben konuşmaya başladı. Kit, sırtını ağaca yasladı ve dinledi.

Adı Tanis olan yarımelf ve farklı ırklardan serserilerden oluşan grubun geri kalanı, Solace'ta esir alınmışlar ve Pax Tharkas'a götürülüyorlardı ki köle kervanı, bir grup Qualinestili elfin (kesinlikle beş bin kişi değillerdi!) saldırısına uğramıştı. Elflerin oklarını atmaya başlamasıyla birlikte kervanın Seçkinamir Toede liderliğindeki muhafızları hızla kaçmışlardı. Elfler köleleri serbest bırakmışlar ve çoğunu yollarına göndermişlerdi. Elflerden adı Gilthanas olanı –ki Eben onu önceden tanıyordu– yarımelfi tanımıştı. İkisinin birlikte büyüdüğü ya da aralarında ona benzer bir şey olduğu belliydi. Yarımelf ve arkadaşları, elflerle birlikte, o sırada ejderha ordularının saldırısı altında bulunan Qualinesti'ye gitmişlerdi.

Şu Laurana, yarımelfle nişanlıydı ve eğer babasının bundan haberi olsaydı, onaylamayacağı belliydi. Elfler, Tanis ve ekibini Pax Tharkas'a giderek bir köle ayaklanması başlatmaya ve böylece ejderha ordularının oyalanmalarını sağlayarak elflere ülkelerini boşaltmaları için zaman kazandırmaya ikna etmişlerdi.

Grup, Pax Tharkas'a gitmek için yola çıkmıştı. Yanlarında Laurana'nın kardeşi Gilthanas ve gizlice arkalarından gelerek evine dönmeyi reddeden Laurana da vardı.

Eben Shatterstone'un bunları bilmesinin nedeni, kendisinin de o grubun içinde bulunarak Lord Verminaard için casusluk yapmasıydı. Bu tehlikeli kişiler hakkında Verminaard'ı uyarmıştı ama kibirli Yüceefendi onu dinlememişti. Laurana'ya gelince, sevimli ama zamanın çoğunu yarımelfin peşinde geçiren şımarık bir veletti.

"Yarımelf buna nasıl karşılık verdi?" diye sordu Kitiara.

"Tanis, kızın kendisiyle ilgilenmesinden ve kendisini takip etmesinden hoşlanmadığını söylüyordu ama bundan çok keyif aldığı belliydi," dedi Eben sırıtarak. "Hangi adam almaz ki? Şimdiye kadar gördüğüm en güzel kadındı o."

"Bir elf için," dedi Kitiara.

"Elf, insan..." Eben pis pis sırıttı. "Onu yatağımdan kovmazdım. Ve yarımelfin de kovmadığına bahse girerim. Biz geri kalanlar uyuduğumuzda o ikisinin neler yaptığını kim bilebilir? Ah, elbette, kızın ağabeyi bir atmaca gibi onları izlerken Tanis aralarında hiçbir şey yokmuş gibi davranmak zorundaydı. Ama hepimiz gerçeği görebiliyorduk. O ikisi kimseyi kandıramıyorlardı."

Kitiara bir anda ayağa fırladı. Yeterince duymuştu. Gereğinden fazlasını duymuştu. Kalbi, birbirine dolanmış yılanlar gibi düğümlenmişti.

Eben, kadının para kesesine baktı. "Lord Verminaard'a ne yaptıklarını duymak istemiyor musun?"

"Umurumda bile değil," dedi Kit. Hiç keyfi yoktu. "Pax Tharkas'ın yıkılışından sonra elf kadına ne olduğu konusunda hiçbir bilgin yoktur herhalde."

Eben omuzlarını silkti. "Ejderciklerin bazılarından, hepsinin cüce krallığına gitmiş olduğunu duydum."

"Cüce krallığı mı?" diye tekrarladı Kit.

"Thorbardin. Görünüşe göre, ejderha ordularından saklanmak için oraya

gitmişler. Eğer yarımelf Thorbardin'deyse, bahse girerim Laurana da orada onunla birliktedir."

Kitiara ayrılmak için döndü.

"Hey!" diye seslendi Eben öfkeyle. "Param nerede?"

Kitiara, kesesinden bir sikke çıkarttı ve çamurun içine attı, sonra da ejderha ordusu kampına dönmek için yoldan ilerlemeye başladı. Hiç bu kadar sinirlenmemişti. Tanis, kendisinden başka kimseyi sevmediği konusunda yemin ettikten sadece birkaç hafta sonra başka bir kadınla oynaşıyordu. Ve o kadın da pis bir elfti! Eğer Kit, Tanis'e o anda rastlamış olsaydı, onu bir vuruşta yere devirir ve üzerinde tepinirdi.

* * * * *

Skie hâlâ görevinin başındaydı ve Kitiara'nın ona ulaşmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu; bu yüzden de kadın, ahmak Seçkinamir'den elinden geldiğince uzak durmaya çalışarak ejderha ordusu kampında kalmak zorunda kaldı. Komutan Grag'ın askerlerini savaşa hazır tutmak için düzenlediği talimlere katılarak oyalandı. Kit, kılıçlarını ustalıkla kullanan ejderanlarla idman yaparak sinirini boşalttı ve kendi yeteneklerini geliştirdi.

Ancak Grag'la vuruş çalışmadığında ya da çevre arazilerde baskına çıkmadığında, çadırında tek başına oturup kara kara düşünüyordu. Aslında yalnız değildi. Altın rengi saçları ve çekik, mavi gözleri olan bir elf kadını hep yanındaydı, Kit'in yatağının ucuna oturup ona gülüyordu.

Kitiara, Laurana'yı aklından atamadı. Kit, rakibi hakkında daha çok şey öğrenmeliydi. Ne de olsa iyi bir general, başarılı bir sefer yönetmek için düşmanı hakkında bilgiye sahip olmalıydı. Kitiara, cüce krallığı etrafındaki araziye kendi casuslarını gönderdi. Dağdan kaleye girmeyi başaramayacaklardı ama en azından dağı izleyebilir ve dağın altındaki diyarı terk eden insan, elf ya da yarımelf (özellikle de yarımelf) olursa haber verebilirlerdi.

"Tanis'i tanıyorsam," dedi kendi kendine, emirlerini yazarken, dağın altında bir grup cüceyle birlikte uzun süre kalamayacaktır. Birincisi, kapalı mekanlardan nefret eder. Yerin altında devasa bir delikte yaşamak onu çıldırtıyor olmalı. İkincisi, yukarıda devam eden bir savaş var ve o da bunun

içinde olmak isteyecektir."

Kit, artık Buzsınırı'na gitmek için sabırsızlanıyordu. Sadece burada sıkıldığından değil, aynı zamanda, bir elf olan Yüceefendi Feal-Thas'ın bir elf olan Laurana'yı tanıdığını da düşünüyordu. Elbette bu, Kitiara'nın bir insan olduğu için Palanthas lordunu tanıyor olması gerektiğini söylemek kadar mantıksızdı ama Kit mantıklı düşünemiyordu. Bulutları dikkatle izledi ve güneşin, havada daireler çizen Skie'nin mavi pulları üzerinde yansıdığını gördüğü gün çok mutlu oldu.

Skie'nin kırmızı ejderhalar hakkındaki raporu iyi değildi. Öfkeli ve hoşnutsuzlardı. Ansalon'un diğer bölgelerinde ejderhaların yağma yaptıklarına dair dedikodular duymuşlardı ve aynısını kendileri de istiyordu. Eğer Kırmızı Kanat yakın zamanda bir yere saldırmazsa, kırmızılar tek başlarına gideceklerdi ve hedeflerinin ne olacağını da umursamıyorlardı. Bu koşullar altında düşman yerine dostlarına da saldırabilirlerdi.

Kitiara, bunu Ariakas'a uygun bir şekilde aktardı, lord hazretlerinin bir Ejderha Yüceefendisi'nde aradığı her şeye Seçkinamir Toede'nin sahip olduğunu da ekledi raporuna. Toede'ye onu önerdiğini söylediğinde adamın hem minnettarlığı hem de kokusu boğucuydu; görünen o ki sevinç, hobun ter bezlerinin çıldırmasına neden oluyordu. Kitiara, çizmelerindeki hobgoblin salyasını silmeyi başardığında, Grag'a veda etmeye gitti.

Ona, Toede'yi Yüceefendiliğe önerdiğini söyledi ve bunu neden yaptığını açıkladı.

"Sorumluluk sende olacak," dedi Kit.

Komutan Grag sırıttı; uzun dili, dişlerinin arasından dışarı çıktı. İkili, el ve pençe sıkıştı ve Kitiara, Buzsınırı'na yolculuk fikrinden hiç memnun olmadığından homurdanan Skie'ye binerek oradan uzaklaştı.

"Endişelenme," dedi Kit, ejderhanın sırtındaki yerini alırken. Kalmayacaksın. Seni kuzeye geri göndereceğim."

"Savaşmaya mı?" diye sordu Skie hevesle.

Kırmızı kuzenlerini pek seviyor olmasa da, harekete geçmiyor olmaktan duydukları hoşnutsuzluğu onlarla paylaşıyordu.

"Hayır," dedi Kitiara. "Senden, Mavi Kanat'ın bir kısmını güneye getirmeni

istiyorum; ejderanları ve ejderhaları."

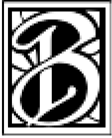
Skie, kadına bakmak için kafasını çevirdi; ciddi olup olmadığını merak ediyordu. Şaşırarak, "Güney mi?" diye sordu, onaylamaz bir ifadeyle "Neden güney? Savaşımız kuzeyde."

"Sonra konuşuruz," dedi Kitiara. "Sadece dönerken kanadı yanında getir. Nedenini kısa bir süre sonra öğreneceksin."

Skie'nin bununla yetinmesi gerekiyordu, zira Kit ona daha fazla bir şey söylemeyecekti.

- 9 -
Kışnornu.
Buz Sarayı.

eyaz kurt, karla kaplı koridorda sessizce, karlı postu buzla kaplı ortamla karıştığından görünmeden ilerledi. Kurt, uzun koridor boyunca uzanan ve buzdan, kemerli tavanı destekleyen, duru buzdan oluşmuş yarı saydam sütunların arasından hızla geçti. Batan güneş, duvar boyunca uzanan kemerli, şeffaf buzdan pencerelerin ardından titrekçe parlayan kırmızı bir küre şeklinde görülüyor ve kar bloklarından oluşmuş duvarların alev gibi parlamasına neden oluyordu.

Buzdan duvarlar, gün boyunca yüzlerce kez renk değiştirirdi; güneş doğarken alev kırmızısı ve portakal rengi, karın devamlı yağdığı gün boyunca beyaz, gece de tekinsiz bir mavi tonunda parlardı. Kristal koridorun devamlı değişen güzelliği çarpıcı ve nefes kesiciydi ama bunun kurt için bir önemi yoktu. Onun için her şey griydi. Kurt, görevine odaklanmış bir halde, sağa sola bakmadan koridor boyunca ilerledi.

Kurt, birkaç kilometre ötede bulunan, harabeleri çok sayıdaki kristal camın her birinden görülebilen Buzduvarı Kalesi'nden gelmişti. Buzduvarı Kalesi, gerçek bir kale değildi. Aslında, Afet öncesinde bir deniz feneri hisarı olarak, ünlü liman şehri Tarsis'in güneyinde yer alan, artık unutulmuş bir adaya yapılmıştı. Kulelerinin tepesindeki işaret ateşleri, bir zamanlar gemileri sis ve karanlıktan güvenle geçirerek limana getirmiş ya da düşman gemileri yaklaşırken şehri uyarmıştı.

Afet çarptığında, karanın yükselmesi yüzünden deniz çekilmiş, Tarsis ve onun ak kanatlı gemileri kuma saplanmıştı. Deniz feneri ve üzerinde bulunduğu ada, güneyden gelen devasa bir buzul tarafından yutulmuştu. Buzun sıkıştırması yüzünden hırpalanan hisarın duvarları kırılmış ve ufalanmıştı. Geriye sadece taştan bir kule kalmıştı ve o da tehlikeli bir biçimde eğilmişti, buz tepecikleri ile destekleniyordu sadece. Hisarın geri kalanının orijinal taş işçiliği, uzun zamandır kat kat buz altına gömülü olduğundan, artık görünürde değildi.

Dünyanın bu kısmında yaşayanlar –hayvan derilerinden yapılmış barakalarda yaşayan balıkçılar– Buzduvarı Kalesi'ne bakmışlar ve onun ilginç bir şey olduğunu düşünmüşlerdi, daha fazlasını değil Buz üzerinde hızla hareket eden kayıklarıyla balıkları takip ederek yaşayan göçebelerden oluşan Buz Halkı, kaleyle hiç ilgilenmiyordu. İçini araştırdıktan ve zalim bir şekilde değiştirilmiş arazide yaşamak için günlük olarak ettikleri mücadelede kendilerine yardımcı olabilecek her şeyi aldıktan sonra, onu kendi haline bırakmışlardı.

Bölgenin diğer sakinleri –mors halkı olarak da tanınan ve Buz Halkı'nın ezeli düşmanları olan hayvansı thanoi'ler– kaleyi hemen hemen bir yıl süreyle ele geçirmişler, Buz Halkı'na saldırı düzenleyebilecekleri bir ileri karakol olarak kullanmışlardı. Sonra da thanoi'ler, kışın vücut bulmuş hali olduğunu korkuyla iddia ettikleri bir adam tarafından oradan sürülmüşlerdi. Feal-Thas geri dönmüştü.

Mızrak Savaşı başladığında Ariakas, kıtanın bu kısmında bir Ejderha Yüceefendisi'ne ihtiyaç duymuştu. Ancak bu zahmetli görevi üstlenecek birini bulmakta zorlanmıştı. İklim korkunçtu, güneyde pek savaş olmadığından şan ve şeref kazanma fırsatı bulunmuyordu ve kişi tütsülenmiş balıkla ilgilenmiyorsa, yağmalanacak bir şey de yoktu. Ariakas, birine Buzsınırı'nı almasını emretmeyi düşünüyordu ama o zaman da memnuniyetsiz bir Yüceefendiye katlanmak zorunda kalacak, onun surat asmasını çekmek, sızlanmalarını ve şikayetlerini dinlemek mecburiyetinde olacaktı. Lakin Ariakas'ın şansı gülmüştü. Feal-Thas'ı bulmuştu.

Bir elf, kara elf de olsa, İmparator'un ilk seçimi olmazdı zira Ariakas ne elfleri seviyor ne de onlara güveniyordu. En iyi elfin ölü elf olduğu konusunda Kraliçesi ile anlaşıyordu ve Majesteleri'nin bu konudaki isteklerinin yerine getirilmesini sağlamak için elinden geleni yapıyordu Ancak Feal-Thas, Buzsınırı'na gitmek istediğini belirten tek kişiydi. Bunun üzerine Ariakas, Feal-Thas'ın sadakatini sınamak için onu ana yurdu olan Silvanesti'ye göndererek elf savaşçıları hakkında bilgi toplamasını istedi. Feal-Thas, Ariakas'a eksiksiz bir rapor ile birlikte Kral Lorac'ın kalbinde gizli olan karanlık bir sır –sonunda Lorac'ın mahvolmasına neden olacak ejderha küresi– hakkında bilgi verdi.

Ariakas elfe yine de güvenmiyordu. Feal-Thas küstah ve alaycıydı ve imparatora, Ariakas'ın hakkı olduğunu düşündüğü saygıyı göstermiyordu. Fakat Buzsınırı'nda yaşamaya gönüllü başka bir aday bulamadığından, Ariakas, buzlarla kaplı çorak bölgeyi istemeye istemeye elfe verdi. Takhisis, Yüceefendi'ye göz kulak olması için beyaz ejderhası Sulusepken'i Buzsınırı'na gönderdi ve sonra hem Kraliçe hem de İmparator onu hızla unuttu.

Feal-Thas'a gelince, kendisini tanıyan herkes için bir muammaydı o. Yeşil

ve büyüyen her şeye sevgi ve hürmet gösterdiği bilinen bir ırkın üyesi, bir elf, bütün bitkilerin donarak öldüğü, onların varlığına dair hatıraların bile kar ve buz altına gömülüp yok olduğu bir yerde neden yaşamayı seçerdi ki?

Bu soruya kimse cevap veremiyordu zira Silvanestili kimse artık Feal-Thas'ı hatırlamıyordu, Kral Lorac dışında, ama o da delirmişti. Birileri ilgilenseydi, büyücünün bir zamanlar yaşadığı ve çalıştığı yer olan Wayreth'teki Yüksek Büyücülük Kulesi'nde ona dair kayıtlar bulunabilirdi. Ama kimsenin ilgilenmesi için bir neden yoktu.

Kurdun Yüceefendi hakkında hiçbir soruya cevap veremeyeceği kesindi. Onun tek bildiği, Yüceefendi'nin kendi efendisi olduğuydu. Efendisinin odasına ulaşan kurt, kapıyı burnuyla itti ve içeri girdi.

*** * * * ***

Feal-Thas, beyaz kürkten uzun pelerinine sıkıca sarılmış, Buz Sarayı'ndaki hemen hemen bütün mobilyalar gibi buzdan yapılma masasında oturuyordu. Kurt odaya girdiğinde elf, İmparator'a rapor yazmakla meşguldü. Feal-Thas, tüy kalemle yazıyor, büyülenmemiş olsaydı donacak olan mürekkebi kullanıyordu. Yüceefendi'nin el yazısı küçük, okunaksız ve narindi ve Ariakas'ı her gördüğünde sinirlendiriyordu; zira yazanın elf olduğu çok belliydi.

Ariakas, elfin karalamalarını sökmek için nadiren zaman ayırıyordu. Feal-Thas'ın hiçbir zaman ilginç olmayan raporlarını okuma ve özetleme işini yardımcılarından birine veriyordu genelde. Abanasinya'nın güneyi ve Toz Ovaları ejderha ordularının eline geçtiğinde Feal-Thas'ın görevi, ikmal hatlarını korumak olacaktı, o zamana kadar tek yapması gereken, donmuş çorak arazisinde kalmak ve savaşın gerçek yükünü üstlenmiş olanların yoluna çıkmamaktı.

Feal-Thas, imparatorun kendisinden hoşlanmadığının ve kendisine güvenmediğinin farkındaydı. Feal-Thas bunu biliyordu, çünkü Ariakas'ın ruhunun sırlarını biliyordu, tıpkı başkalarının ruhlarında saklanan sırları bildiği gibi. Feal-Thas'ın da kendine ait sırları vardı; tehlikeli sırlardı bunlar, en gizli olanı ise kendisinin bir kışnornu, başka güçlerin ötesinde, kısa bir süre (saniyenin yüzde biri) boyunca Zaman Nehri'ni büyüyle "*dondurabilme*" yetisine sahip nadir büyücülerden biri olduğuydu. Bu

zaman zarfında karşısındaki kişinin en derin duygularını ve düşüncelerini hızla öğrenebilirdi; kendisi ve hedefi arasında soğuk bir rüzgar hızla eserek, hedefinin beynine kazınmış olan duyguları adama taşırdı sanki. Bilgileri bir anda edinmiyordu. Değerli bir şey bulabilmek için kişilerin kalplerini kirleten çöpler arasında sabırla çalışması gerekiyordu. Bulduğunda da daha sonra kullanmak için onu saklıyordu.

Kışnornu büyüsü, Feal-Thas'a başkaları üzerinde bir güç vermişti, ama aynı zamanda bir lanet olduğu da ortaya çıkmıştı. Bir elf, bir yabancı olduğundan, kışnornunun sırları Feal-Thas'a asla öğretilmemiş olmalıydı.

Feal-Thas, genç sevgilisini öldürme suçundan üç yüz yıldan daha uzun bir süre önce, kara elf-ışıktan kovulan kişi olarak ilan edilmiş ve ana vatanından kovulmuştu. Buzsınırı olarak bilinen güneydeki topraklara, elf savaşçılar tarafından zincirlenerek getirilmişti. Afet sonrasının donmuş arazisi olmasa da, Buzsınırı o zamanlar yazları kısa, kışlarıysa son derece uzun olan çorak ve merhametsiz bir bölgeydi. Elf savaşçılar, Feal-Thas'ı ölmeye bırakmışlardı ve eğer yakışıklı genç elfe (o sırada sadece on sekiz yaşındaydı) acıyarak hayatını kurtaran yerel halk tarafından bulunmasaydı, muhtemelen ölürdü.

Bu korkunç toprağa sürülmüş olmasından ötürü öfkeli ve gücenmiş olan adam, bir kışnornu olan insan bir kadınla aşk yaşamıştı. Kadını kendisini öğrencisi olarak almaya ikna etmişti. Yabancılara büyüyü öğretmek yasak olmasına karşın, kadın adamın isteklerine boyun eğmiş ve sonsuza dek bundan pişman olmuştu.

Adamın ruhunun karanlığı, başkalarının ruhlarında gördüklerini gölgeliyordu. Onların kalplerine baktığında, en karanlık köşeleri inceliyordu ve bu yüzden de herkesin bencil yalancılar olduğuna inanmıştı. Kimseye güvenemeyeceğini düşündüğü için sevgilisini terk etmişti. Gücüyle silahlı bir şekilde Wayreth Kulesi'ne gitmiş, orada korkunç Sınav'a girdikten sonra çalışmalarını sürdürmüştü. Kralrahip'in saldırısının beklendiği dönemde, Afet'ten kısa bir süre önce Kule'den kaçmıştı. Buzsınırı'na geri dönmüş ve en sonunda da, Ariakas'ın hizmetine girmişti. Aynı zamanda da elflere ihanet ederek onlardan öcünü almıştı. Şimdi tek başına Buz Sarayı'nda yaşıyordu, tek güvendiği dostları, beyaz kurtlarıydı.

Feal-Thas, imparatorun asla okumayacağını bildiği raporunu yazarken ekşi

ekşi gülümsedi. Yine de bu aylık raporları yazmak, bir Yüceefendi olarak göreviydi ve görevini aksattığının söylenmesine asla izin vermeyecekti.

Kurt, adama doğru ilerledi ve ayağında taşıdığı branda paketi adamın ayağının dibine bıraktı. Feal-Thas pakete lakayıt bir şekilde baktı ve işine geri döndü.

Kurt, paketi ittirdi. Kurt her gün Buzduvarı Kalesi'ne gidiyor, raporları ve mesajları alıyor, Feal-Thas'ın emirlerini de orada gönülsüz bir şekilde bulunan, kapak ejderanlardan oluşan ufak birliğin komutanına veriyordu.

Feal-Thas kurda gülümsedi ve hayvanı, kürkünü okşayıp bir parça geyik eti vererek ödüllendirdi. Kurt ikramı kabul etti ve bir lokmada yuttuktan sonra yere oturarak efendisinin yeni emrini bekledi. Feal-Thas yazmayı bıraktı. Paketi açtı ve mesajı aldı. Hızla okurken kaşları çatıldı ve daha dikkatli bir şekilde tekrar okudu.

İnce dudakları öfkeyle kıvrıldı. Mesajı buruşturdu ve odanın diğer tarafına fırlattı. Bunun, aralarında sıklıkla oynadıkları oyun olduğunu düşünen kurt, "*top*"u yakaladı, Feal-Thas'a geri getirerek ayaklarının dibine bıraktı. Feal-Thas gülümsemesini engelleyemedi.

"Teşekkür ederim dostum," dedi kurda. "Bana, benim de efendime hizmet ettiğimi hatırlattın. Sana efendimin benden ne istediğini anlatayım mı? Bunu dinle."

Mektubu masasına koydu, kırışıklıklarını düzeltti ve yüksek sesle okumaya başladı. Kurtlarıyla konuşma, onlarla tek taraflı muhabbet etme, düşüncelerini paylaşma ve planlarını tartışma alışkanlığına kapılmıştı. Feal-Thas, kurtların insanlardan çok daha zeki olduğunu düşündüğünü söylemekten hoşlanırdı, ki bu düşüncesinin başlıca nedeni onların asla cevap vermemesiydi.

" '*İmparator Ariakas, Beyaz Ejderha Ordusu'nun Ejderha Yüceefendisi Feal-Thas'a saygılarını sunar...*' vesaire vesaire."

Kurt, kışnornuna park gözler ve sabit bir ilgiyle baktı.

" '*Mavi Kanat'ın Ejderha Yüceefendisi, Mavi Leydi, savaşımız açısından hayati öneme sahip olduğuna inandığım bazı planlarımı görüşmek için kısa bir süre sonra sizinle buluşacak. Bu mektubun amacı, Mavi Leydi'ye*

güvenimin tam olduğunu bilmenizi sağlamaktır. Onun verdiği emirlere, ben vermiyormuşum gibi uyacaksınız.' İmza, Ariakas, Ansalon İmparatoru, vesaire vesaire."

Kurt esnedi ve özel bölgelerini yalamak için kafasını eğdi.

"Ben de öyle düşünüyorum," diye mırıldandı Feal-Thas.

İkinci mektubu aldı, açarak içindekilere göz attı. Yazı büyük ve kargacık burgacıktı. İmza da çarpıcı, gösterişli ve neredeyse okunaksızdı.

Buradayım. Buluşmamızı dört gözle bekliyorum... yakında!

Kitiara

"*Yakında*" kelimesinin altı üç kere çizilmişti.

Feal-Thas ayağa kalktı ve karla kaplı odada volta atmaya başladığında beyaz yün cübbesinin üzerine giydiği uzun beyaz kürkü, yerdeki karı süpürüyordu. Siyah Cübbeli bir büyücü olmasına rağmen, kışnornu her zaman beyaz giyerdi; beyaz cübbe, beyaz deri çizmeler. Narin yüz hatları olan uzun boylu ve ince bir adamdı; solgun teni neredeyse buz gibi yarı saydamdı. Beyaz saçı ve kar bulutlarının rengindeki gri gözleri ile Feal-Thas, kendisinin, kışın vücut bulmuş hali olduğuna inanıyor ve genç bir adamken haksız yere sürüldüğü ama beklenmedik ve artıcı bir şekilde aşık olduğu bu yerle bir bütündü.

"Bu durum bizim için hayra alamet değil dostum," dedi Feal-Thas kurda. "Ariakas benden bir şey istiyor, vermek istemeyeceğim bir şey. Bu yüzden de beni korkutması için bu Yüceefendiyi gönderiyor. Bu Mavi Leydi'yi tanıyorum. Ben aşağılık bir elf ve o da bir insan olduğundan, dolayısıyla da benden daha üstün bir varlık olduğuna inandığı için, beni ezip geçmesine izin vereceğimi sanıyor."

"Ariakas'ın ne istediğine gelince, bu suali cevaplamak çok kolay. Değer verdiğim tek şeyi istiyor. Lanet olası ejderha; her şeye burnunu sokan, yalaka hayvan. Kürenin burada olduğunu Takhisis'e söyleyen oydu zaten ve Takhisis de Ariakas'a söyledi. Sanırım, onu istediğine karar vermesi zaten an meselesiydi."

Feal-Thas etrafına bakındı ve sıkıntıyla iç geçirdi. Sakin bir öğleden sonra geçirerek baharatlı sıcak şarap içmeyi ve büyülerine çalışmayı ummuştu. Ancak şimdi Buzduvarı Kalesi'ne giderek şu Yüceefendiyi karşılaması ve Ariakas'ın ahmakça planlarından birini dinlemesi gerekiyordu.

"Ekibi bul," diye emredince, kurt kulaklarını dikip kuyruğunu sallayarak derhal ayrıldı.

Kürküne sarılan kışnornu saraydan çıktı. Kurt ekibi onu bekliyordu; kurtlar kızağın önüne sıralanmışlardı ve her biri kendi yerini almıştı. Liderleri dişi bir kurttu ve sıra boyunca bir ileri bir geri yürüyor, diğerlerinin üzerindeki egemenliğini gösteriyor ve işleriyle ilgilenmek yerine birbirlerine bulaşan bir çift genç erkeğe hırlıyordu.

Feal-Thas hayvanları koştuktan sonra kızağa yerleşti. Kürk ve deriler arasında, adam neredeyse gözden kaybolmuştu. Hayvanlara emir verdi, dişi kurt koşmaya başlayarak hızı belirledi, diğerleri de onun arkasından fırladılar. Kurtlar, kızağı kar ve buz üzerinde çekiyorlardı. Feal-Thas'ın kurtları idare etmesine gerek yoktu. Nereye gittiklerini biliyorlardı.

Batmakta olan güneşin pençeleri gökyüzünü tırmıklayarak, adamın yolunun tepesinde–Buzduvarı Kalesi'nin buzla kaplı duvarları ve tek başına duran kulesi uzun, kanlı çizgiler bıraktı.

Çok yukarıda, bir mavi ejderha kulenin üstünde birkaç kez daire çizdi ve sonra, kanatlarını çırparak kuzeye doğru ilerlemeye başladı.

- 10 -

Soğuk ısırması.
Beline kadar büyücülere batmak.

uzsınırı'na yaptıkları yolculuk, hem Kitiara hem de Skie'nin şimdiye kadar yaşadığı en kötü deneyimdi. Kitiara, hayatında hiç bu kadar çok üşümemişti. Böylesi bir soğuğun olabileceğini düşünmemişti bile. Hava o kadar soğuktu ki, soluk almak acı veriyordu; akciğerlerine sivri iğneler batıyor gibi hissediyordu. Burnundaki kıllar donmuştu; nefesindeki nem yüzünden dudakları ve ağzı da buzla kaplıydı. Artık "*soğuktan kaskatı kesilmek*" teriminin ne anlama geldiğini biliyordu. Skie en sonunda yere indiğinde, avlanmaya çıkmış birkaç kapak tarafından bulunmuş olmasaydı, Kit hareket edemediğinden titreyerek ejderhanın sırtında oturmaya devam ediyor olurdu. Ejderanlar kadını ejderhanın sırtından indirdiler ve Buzduvarı Kalesi'ne taşıdılar. Kit yürüyemiyordu. Ayakları soğuktan o kadar uyuşmuştu ki onları hissedemiyordu.

Kit, soğuğun keskin dişleri yüzünden el ve ayak parmaklarını kaybeden insanlar olduğunu duymuştu. Haven'ın dışındaki sakat dilencileri hatırladı ve kendisini de onların arasında gördü. Kendisini bu korkunç yere gönderdiği için Ariakas'a lanet etti; Laurana hakkında daha fazla şey öğrenmek amacıyla buraya gelmeye heveslendiğini unutmuştu. Aşk da kıskançlık da donup kaskatı kesilmişti.

Kit, görebileceklerinden korkarak, çizmelerini çıkartmaya çekiniyordu. Feal-Thas'a bir not karalamasına yetecek kadar bir süre boyunca titremesini kontrol altına almayı başardı. Adam, kadının beklediğinin aksine, Buzduvarı Kalesi'nde yaşamıyordu; kendisine bir saray inşa etmişti. Bu sözde kalenin durumunu göz önüne alan kadın, buna şaşırmamıştı.

Kapak'lar, kadını Yüceefendinin Odası olarak bilinen odaya taşıdılar ancak o odada kalan bir Yüceefendi yoktu. Bir zamanlar Feal-Thas burada kalmıştı; Wayreth'ten dönüp Buz Sarayı'nı yaparken içi bir çeşit yağla dolu büyük, taştan bir kasenin içinde ateş yanıyor ve odayı az da olsa ısıtıyordu. Kitiara, hızla ateşin yanına yaklaştı. Kapak, zırhını çıkartması için kadına

yardım etti ancak kadın çizmelerini çıkartmaya hâlâ korkuyordu, zira ayaklarını hissetmiyordu.

Kapı açılıp içeri kürklere bürünmüş uzun, ince bir elf girdiğinde korkusu iyice artmıştı. Kitiara, girmeden önce kapıyı çalmadığı için elfi azarlardı ama çok sefil bir durumdaydı ve dişleri takırdıyordu. Yapabildiği tek şey, öfkeli bir şekilde bakmak oldu. Elf, kısa bir süre boyunca hiç sesini çıkartmadan baktı kadına ve arkasını dönüp odadan çıktı.

Geri geldiğinde yanında, pençeli elleriyle bir kova sıcak su taşıyan bir kapak vardı. Kapak kovayı, ona ve elfe şüpheyle bakan Kitiara'nın önüne koydu. Titremesini bastıran kadın, "Ne yapmamı bekliyorsun? Banyo mu?" diye mırıldanmayı başardı.

Elfin ince dudakları, bulundukları ortam kadar soğuk bir gülümseme ile kıvrıldı. "Ayaklarını ve ellerini ılık suya batır."

Kitiara kuşkucu bir ifade ile elfe baktı ve anlaşılmaz bir şeyler homurdanarak ateşe biraz daha yaklaştı.

"Suyun şifa özelliği var," diyerek devam etti elf. "Henüz tanışmadık. Ben, Yüceefendi Feal-Thas'ım. Siz de, tahminimce, Mavi Leydi olarak bilinen Yüceefendisiniz, değil mi?"

Kadının önünde diz çöktü ve kadın onun ne yaptığını anlayamadan, çizmelerinden birini tuttuğu gibi çekip çıkarttı. Kitiara baktı ve umutsuzluk içinde gözlerini kapattı. Ayak parmakları ölü gibi beyazlaşmıştı ve içinde korkunç bir mavi tonu da vardı. Feal-Thas kadının ayaklarına baktı ve başını sallayarak bakışlarını kadına çevirdi.

"Görünüşe göre adınıza uygun yaşıyorsunuz, Mavi Leydi."

Kit, sinirle adama bakmak için gözlerini açtı.

"Hasar çok fazla," diyerek devam etti adam. "Kanınız donmuş, buza dönüşmüş. Eğer önerdiğim şeyi yapmazsanız, ayak parmaklarınızın kesilmesi gerekecek. Ayağınızı bile kaybedebilirsiniz."

Kitiara reddetmeye devam ederdi ama adamın dokunuşunu hissetmiyordu ve bu, kadının ödünü patlattı. Adamın diğer çizmesini çıkartmasına izin verdikten sonra, ihtiyatla, ürkerek, önce bir ayağını sonra da diğer ayağını ılık suya soktu. Ilık su iyi gelmişti, rahatlatıcıydı ama sonra ayak

parmaklarını tekrar hissetmeye başladı. Sıvı ateşten iğneler etine batıyordu. Acı dayanılmazdı. Hafifçe inledi ve ayaklarını sudan çıkartmaya çalıştı. Elf ellerini kadının bacaklarına koydu.

"Orada tutmanız lazım," dedi adam emredercesine.

Sesi, bütün elfler gibi ahenkliydi. Kadının bacakları üzerindeki elleri inceydi ve narin gözüküyordu ancak kadın bütün gücüyle tekmelemesine karşın adamın kavrayışından kurtulamadı. Bacakları seğirirken öne arkaya sallandı. Sonra ayaklarına renk geldiğini gördü. Kemiklerine kadar işlemiş gibi gözüken korkunç soğuk gerilemeye, acısı azalmaya başladı. Kitiara gevşedi, iskemlesinde kaykıldı.

"Bu suyun şifa özelliği olduğunu söylemiştiniz. Kutsal su mu? Siz mi yaptınız, Yüceefendi?"

"İkiyüzlülük etmeyin, Yüceefendi," dedi Feal-Thas. Ellerini kadının bacaklarından çekti ve kadının önünde uzun boylu ve ince, beyazlara bürünmüş olarak dikildi. "Burada ya benden bir şey talep etmek ya da beni bir şeye kandırmak için bulunuyorsunuz. Her halükarda, benim hakkımda bir şeyler öğrenmiş, beni soruşturmuş olmalısınız. Pek bir şey bulamamış olduğunuzu tahmin ediyorum" –gri gözleri parladı– "lakin benim bir rahip değil büyücü olduğumu öğrenmiş olmalısınız."

Kitiara ağzını açtı ve tekrar kapattı. Yakalanmıştı. Adamın söylediği her şey doğruydu. Buraya gelmesinin nedeni, adamdan ejderha küresini istemekti ve onun hakkında sorular sormuş ama çok az şey öğrenebilmişti. Tek bildiği, onun bir kara elf ve büyücü olduğuydu.

"Suya gelince, Yüceefendi..." diye başladı söze Feal-Thas.

"Ah, şu Yüceefendiliği bir kenara bırakalım," dedi Kitiara, en hoş, çarpık gülümsemesiyle adama bakarak. "Ben, askerlerim tarafından Mavi Leydi olarak bilinirim. Arkadaşlarım bana Kitiara der."

"Su, kalenin içindeki bir pınardan geliyor, *Yüceefendi,*" dedi, gözünde alaycı bir parıltıyla son kelimeyi vurgulayarak. "Bir rahip olmadığımdan, suyu hangi tanrının kutsadığını bilmiyorum ama bir varsayımda bulunabilirim. Bu kale, buzlar tarafından çevrelenmeden önce, denizin ortasında bir hisardı. Pınarın üzerinde bir Zümrüdüanka sembolü var; dolayısıyla da onun Balıkçı Tanrı Habakkuk'un bir hediyesi olduğunu

tahmin ediyorum."

Kitiara, kovanın içindeki ayak parmaklarını oynattı. Kendisini iyileştirdiği sürece, onun hangi tanrı olduğu umurunda değildi. Adamı tanıyabilmek için elfle konuşmaya çalışıyordu.

"Aklı başında birinin bu korkunç yerde nasıl yaşamak isteyebileceğini anlamıyorum," dedi kadın, ayaklarını çıkartıp kurularken. İhtiyatla ayağa kalktı ve kan dolaşımını düzeltmek için odada dolaşmaya başladı. "Ve sen bir elfsin. Sizler, otlara soneler bestelemek için günler harcarsınız. Bir ağaç kesince ağlarsınız. Buradan nefret ediyor olmalısın, Feal-Thas."

"Yüceefendi Feal-Thas," diyerek düzeltti adam sakince. "Tam aksine ben, bu topraklarda Afet öncesinden beri yaşıyorum. Burası benim evim. Sert koşullara alıştım. Kısa bir süre önce ana vatanım olan Silvanesti'ye dönmüştüm. Sıcaklık boğucu, ağır geldi. Yoğun bitki örtüsü üzerime üzerime geldi. Çiçeklerin ve bitkilerin kokusu burnumu tıkadı. Nefes alamadım. Elimden geldiğince hızlı bir şekilde döndüm buraya."

"Neden Silvanesti'deydiniz, Yüceefendi Feal-Thas?" Kitiara, unvanı alaylı bir ifadeyle söylemişti.

"Kral Lorac’la yarım kalmış bir işim vardı," diye yanıtladı Feal-Thas.

Kitiara, adamın hikayeyi anlatmasını bekledi ama elf başka bir şey söylemedi. Kadına bakarak dikilmeye devam edince Kitiara muhabbeti sürdürmek zorunda kaldı.

"Kralının, tasarrufu altında bulunan bir ejderha küresinin tutsağı olduğunu duymuşsunuzdur sanırım," dedi. "Lorac, kürenin kölesi olarak, anayurdunu saran ve bozan korkunç kabusların ağına dolamış bir halde yaşıyor."

"Onun hakkında bir şey duyduğum kanaatindeyim," dedi Feal-Thas "Ve yanılıyorsunuz, Yüceefendi. Lorac benim kralım değil, İmparator Ariakas'a hizmet ediyorum."

Sözleri, donmuş bir göl kadar sertti. Kit'in delici bakışları buza çarptı ve kaydı. Kadın tekrar denedi.

"Ejderha küreleri. Tehlikeli eşyalar," dedi meşum bir şekilde. "Etrafta bulunmaları pek güvenli değil."

"Öyle mi?" Feal-Thas ince, beyaz kaşlarından birini kaldırdı. "Ejderha küreleri üzerine bir çalışma mı yaptınız, Yüceefendi?"

Kitiara, bu soruya şaşırmıştı. "Hayır," demek zorunda kaldı.

"Ben yaptım," dedi adam.

"Ne öğrendiniz?" diye sordu Kitiara.

"Ejderha kürelerinin tehlikeli eşyalar olduklarını," diye yanıtladı Feal-Thas. "Etrafta bulunmalarının pek güvenli olmadığını."

Kitiara'nın avcu kaşındı ama bu soğuktan değildi. Onu, elfin solgun, ince kemikli yüzünü tokatlamakta kullanmak istiyordu. Buraya yarı donmuş bir halde gelerek kendini adamın merhametine bırakmıştı. Durumun kontrolünü kaybetmişti ve onu nasıl geri kazanacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Daha başından, işi yüzüne gözüne bulaştırmıştı. Bu Yüceefendiyle karşılaşmaya daha hazırlıklı olmalıydı ama bir elf olduğundan onu pek önemsememişti. Onun sinsi, yalaka ve hilekar olmasını beklemişti. Bunun yerine karşısındaki adam vakur, açık sözlü ve korkusuzdu ve belli ki kendisinden hiç etkilenmemişti.

Kit, düşüncelere dalmışcasına odada dolandı fakat asıl yaptığı, siyah kirpiklerinin altından elfi izlemekti. O bir erkekti ve onu baştan çıkartmayı deneyebilirdi ama bir buz dağını baştan çıkartmanın daha kolay olacağını düşündü. Üzerinde yaşadığı zalim topraklar gibi bu adam da donmuştu, tutkusuzdu. Hiçbir ateş onu ısıtmıyordu. Adamın mangaldan uzakta, odanın en soğuk kısmında durduğunu fark etti.

"Neden Buzsınırı'na geldiniz, Yüceefendi Kitiara?" diye sordu Feal-Thas aniden. "İklimimizin keyfini çıkartmak için olmadığı kesin."

Kitiara tam savaşla ilgili olarak onunla konuşmak istediği önemli konular olduğunu söyleyecekti ki, adam lafı ağzına tıktı.

"Ariakas, sizi buraya ejderha küremi almanız için gönderdi."

"Yanlış!" dedi Kitiara muzafferane bir edayla. "Buraya ejderha, küresini almaya gelmedim..."

Feal-Thas, sabırsızlandığını gösteren bir el hareketi yaptı.

"Salak bir Solamniya Şövalyesini onu alması için kandırdım."

"Bu hemen hemen aynı şey; zira küre onu yok edecek ve imparator da küreyi kendisine alacak. Lord hazretleri açısından akıllıca bir plan, lakin benim ejderha kürem üzerinde nasıl hak iddia ettiğini sorguluyorum ben."

"Ariakas'ın sizinle bu konu hakkında konuşmuş olduğunu bilmiyordum Yüceefendi," dedi Kitiara sinirlenerek.

"Ariakas, benimle olabildiğince az konuşur," dedi Feal-Thas yavan bir şekilde. İmparatorun mektubunu yere, kadının ayaklarının dibine fırlattı. "Eğer isterseniz, lord hazretlerinin ne yazmış olduğunu okuyabilirsiniz."

Kitiara mektubu yerden aldı, hızla okudu ve kaşlarını çattı. "Haklısınız ama eğer o bundan bahsetmediyse siz nasıl olur da şövalyenin... Dur!" diye bağırdı irkilerek. "Konuşmayı daha bitirmedik. Nereye gidiyorsunuz?"

"Sarayıma," dedi Feal-Thas, kapıya doğru yürürken. "Bu konuşmadan sıkıldım."

"Lord hazretlerinin emirlerini henüz açıklamadım!"

"Gerek yok. Yeterince anladım," dedi Feal-Thas. "Size yiyecek ve içecek gönderteceğim."

"Aç değilim," dedi kadın öfkeyle, "ve konuşmamız da bitmedi."

Adam kapıyı açtı. Duraksayarak arkasına baktı ve, "Ha, ve elf kadını, Lauralanthalasa'ya gelince... Adını biliyorum ama onu tanımıyorum ve onun hakkında da hiçbir şey bilmiyorum. O bir Qualinesti elfi" dedi.

Son kelimeleri, sanki dudaklarını kirletmiş gibi tiksinerek söyleyen adam odadan çıktı ve kapıyı sessizce ardından kapattı.

"Qualinesti!" diye tekrarladı Kit, aptala dönmüştü. "O şeytan bununla ne demek istedi? Qualinesti! Ve elf kadın hakkında soru soracağımı nereden bildi? Ariakas ona söylemediyse ejderha küresini ve şövalyeyi nasıl bildi?"

Yataktan bir kürk battaniye alan Kit, onu omuzlarına sararken kendi kendine mırıldanıyordu.

"Bu kahrolası yer büyüyle dolu. Ben dibine kadar büyücülere batmış durumdayım; önce o cadı, İolanthe, şimdi de bu elf. Büyücüler sinsi sinsi etrafta dolanıyor, şarkı söylüyor, fısıldıyor ve parmaklarını oynatıyor. Soğuk çelikle yapılan adil bir dövüşü tercih ederim."

Buzsınırı'nı terk etmeyi düşündü bir süre. Bırak, elfiyle Ariakas uğraşa çıksın. Ariakas'ın kendisi de bir büyü kullanıcısıydı. Bu Feal-Thas'a haddini bildirirdi.

Cazip bir fikirdi bu ama yapamazdı. Elleri boş dönmek, başarısız olduğunu kabullenmek anlamına gelirdi. İmparatorun başarısız olanlara karşı hiç müsamahası yoktu. Yetkisini kaybedeceği kesindi. Hayatını bile kaybedebilirdi. Yine de Kitiara, elfin bildiklerinden ve bu bilgileri nasıl kullanacağından huzursuzdu. Eğer Feal-Thas, Laurana'yı biliyorsa, Tanis'i de biliyor olabilirdi. Ve eğer Ariakas, kadının Verminaard'ı öldürenlerle bir ilişkisinin olduğunu öğrenirse...

Kitiara soğuk soğuk terlemeye başladı.

Kendini yatağa attı. Ayrılamazdı, bu işi çözene kadar olmazdı. Bu Feal-Thas'ı parçalamalı, ezmeli, kendisine itaat etmeye zorlamalıydı. Tanis dışında, fethedemeyeceği bir adamla karşılaşmamıştı daha. Bu elf de farklı olmayacaktı. Sadece onun zayıf noktasını bulmalıydı.

Kitiara, büyük bir tabak geyik yahnisi yedi ve kapak'ların ürettiği sert içkiden birkaç bardak içti. Kendine güvenerek kürk ve örtülerin altına girdi ve derin bir uykuya daldı. Sabah uyandığında, Feal-Thas'ın Toede'nin kampında casuslarının olduğuna karar vermişti; belki de casus, Toede'nin kendisiydi. Biri, onun Laurana hakkında sorular sorduğunu duymuş ve bunu Feal-Thas'a bildirmiş olmalıydı ve tıpkı bir falcı gibi, elf bu bilgiyi süslemiş ve kadını, özel bir şey yapmış olduğu konusunda kandırmaya çalışmıştı.

Feal-Thas'a ejderha küresiyle ilgili emirlerini bu sabah verecekti. Eğer elf, emirlerine uymazsa, bu kendi suçu değildi. Lordunun emrettiği her şeyi yapmıştı. Skie döndüğünde bu buzlarla kaplı diyarı ve onun buz kesmiş büyücüsünü terk edecekti.

Kürk battaniyelerden birini yataktan alan Kitiara ona sarıldı ve Feal-Thas'ı aramaya koyuldu. Buzlu koridorlardan oluşan labirentte anında kayboldu. Bir süre dolandıktan sonra bir kapak'a rastladı; kapak, büyücünün eğer kaledeyse muhtemelen kütüphanede bulunacağını, kütüphanenin de kadının geceyi geçirdiği odanın yanında olduğunu söyledi.

Kitiara odayı buldu. Kapı kapalıydı ama kilitli değildi, çünkü kadın biraz ittirince hemen aralandı. Bir önceki gece adamın, odasına nasıl daldığını

hatırlayan Kitiara kapıyı ardına dek açtı ve odanın içine girdi.

Bir koltuğun yanındaki halıda uzanan büyük, beyaz bir kurt derhal ayaklarının üzerine fırladı. Kurdun kızıl gözleri Kitiara'nın üzerine kitlendi. Kurdun boğazından bir homurtu yükseldi. Başı aşağı indi, kulakları geriye çekildi. Kurt, hırlayarak dişlerini gösterdi. Kitiara, elini kılıcına attı.

"Siz silahınızı çekemeden boğazınıza yapışmış olur," diye mırıldandı Feal-Thas.

Adam, büyük, deri ciltli bir kitap okuyordu ve başını kaldırmadı. Kurda kendi dilinde bir şeyler söyledi ve elini uzatarak, hafifçe hayvanın başına dokundu. Kurt oturdu ama kızıl gözleri Kitiara'dan ayrılmadı. Kadın, elini kılıcının kabzasında tutmaya devam etti.

Kadın köpürüyordu. Adam onu bir kez daha boş yakalamış, savunmaya geçmesine neden olmuş, aptal gibi görünmesini sağlamıştı.

"Lütfen oturun, Yüceefendi," dedi Feal-Thas, başka bir koltuğu işaret ederek.

"Burada o kadar uzun kalmayacağım," dedi kadın sertçe. "Size imparatorun ejderha küresiyle ilgili..."

"Benim ejderha kürem!" dedi Feal-Thas.

Kitiara, bu tartışmaya hazırdı. "Bir Ejderha Yüceefendisi olduğunuzda, Kraliçe'ye yemin ettiniz. Ona hizmet edeceğinize ant içtiniz. İmparator, onun bu dünyadaki temsilcisi. Ejderha küresine ihtiyacı var ve onu istemek hakkı."

Elfin gri gözleri hareket etti.

"Bundan o kadar emin değilim, ama Kraliçemiz hatırına kabul ettiğimi düşünelim." Derin bir nefes aldı ve kitabı kapattı. "Planı anlatın."

"Bildiğinizi' sanıyordum," dedi Kit küçümseyerek.

"Huyuma gidin," dedi elf.

Kitiara, şövalye Derek Crownguard'ı ejderha küresini bulmak için Buzsınırı'na gitmeye nasıl kandırdığını anlattı. Bunun üzerine Feal-Thas kaşlarını çattı. Elf, uzun beyaz saçlarını yüzünden geriye yatırmıştı ve

memnuniyetsizliğini gösteren koyu renkli çizgi alnında görülüyordu.

"Ejderha küresinin sırrını başkalarına söyleyeceğiniz konusunda beni bilgilendirmiş olmalıydınız. Küreyi büyük bir tehlikeye attınız. Sorun şövalye değil."

Feal-Thas, Derek'i önemsiz görerek küçümsedi. "Kule büyücüleri bu küreyi yüzyıllardır arıyorlar. Eğer Büyücüler Konseyi bunu duyarsa..."

"Duymayacaklar," dedi Kitiara. "Şövalyeler, küreyi kendileri için istiyorlar. Bunu gizli tutabilmek için ellerinden gelen her şeyi yapıyorlar. Büyücülerin onu ele geçirmesini en az senin kadar istemiyorlar."

Bu, konuyu tekrar değerlendiren Feal-Thas'ın aklına yatmış gibiydi, zira adam tartışmayı uzatmadı. "Ejderha küresini beyaz ejderha Sulusepken'e vereceksiniz. Derek Crownguard geldiğinde," diyerek devam etti Kitiara, "onun ejderha küresini bulmasına göz yumacaksınız. Takhisis, ejderhaya emir verecek. Sulusepken, eğer istiyorsa, ona eşlik edenleri öldürebilir ama Crownguard'a zarar vermeyecek. Şövalye küreyi aldığında ve küre onu ele geçirdiğinde –nasıl olacaksa– adamın gitmesine izin verilecek. O da küreyi Solamniya'ya götürecek ve ülke, tıpkı Silvanesti gibi çökecek."

Elfin tepkisi beklenmedikti.

"Bu plandan hoşlanmıyorsunuz, değil mi, Yüceefendi?"

Kitiara, bu planın bir deha ürünü, Ariakas'ın en iyi planlarından biri olduğunu söylemek için ağzını açtı ama yalanı boğazında düğümlendi. "Hoşlanıp hoşlanmamak benim üzerime vazife değil," dedi omuzlarını silkerek. "Kraliçeme hizmet etmeye ant içtim."

"Ben de her konuda Karanlık Majesteleri'ne riayet etmeye çalışıyorum," dedi Feal-Thas sahte bir alçakgönüllülükle. Elf, elini aşağıya uzatarak kurdun kulaklarının arkasını kaşıdı. "Ancak bir soru var. Şövalye Crownguard'ın ejderha küresine ulaşmasını sağlayabilirim, ancak ona sahip çıkacak kadar yaşayacağını garanti edemem Sizi temin ederim, ölümü benim elimden olmayacak," dedi Kit'in sinirlendiğini görünce. "Bıyığının bir teline bile dokunmayacağım."

Kitiara'nın sabrı taşmıştı artık. "Size söylediğim gibi Yüceefendi, Sulusepken emirlerini Takhisis'ten alacak..."

"Maalesef, ben küreyi ejderhaya veremem."

"Demek istediğiniz, vermezsiniz," dedi Kitiara öfkeyle.

"Beni dinleyin," dedi Feal-Thas, narin ellerinden birini kaldırarak. "Size söylemiş olduğum üzere, ejderha küreleri hakkında bir çalışma yaptım. Onların tehlikeli olduğunu söylerken haklıydınız. Ne kadar tehlikeli olduklarını ise çok az kişi biliyor. Ben tehlikeyi biliyorum. Lorac'ın kaderi benim olabilirdi. Küre, üç yüz yılı aşkın bir süredir bende, büyücüler onu Kralrahip'ten saklamak için benden almamı istediklerinden beri. Pek çok kez, küre üzerinde hakimiyet kurmayı denemek istedim. Pek çok kez, içine hapsedilmiş ejderha özleriyle savaşmaya niyetlendim. '*Kürenin bana hizmet etmesini sağlayacak kadar güçlü müyüm?*' diye sordum."

"Bunları umursuyor muyum diye soruyorum ben de kendime," dedi Kit alayla.

Feal-Thas, kadını duymamış gibi devam etti konuşmaya. "Kendimi biliyorum. Kimse, ruhunu incelemeden üç yüz yıl boyunca yaşamaz. Güçlerimi ve zayıflıklarımı biliyorum. Bir ejderha küresini kontrol etmeyi denemeye ancak olağanüstü biri kalkışabilir; kendisine tam anlamıyla güvenen ve aynı zamanda da kendisini, güvenliğini hiç önemsemeyen biri. Öylesi bir kişi her şeyi –hayatını, ruhunu– kaybetmeyi göze alabilir."

"Ben kibirliyim. Bunu itiraf ediyorum. Kendime çok önem veriyorum. Ejderha küresiyle bir mücadeleye girersem, muhtemelen, sağ kurtulabilecek kadar güçlü olmadığımın farkına vardım. '*Muhtemelen*' dediğimi farketmişsinizdir. Her zaman bir kuşku zerresi vardır. Geceleri onun sesini duyarak uyandım, ona çekildiğimi hissettim. Onun yanına gider, ona bakar, ellerimi üzerine koyma arzusu hissederdim. Bir zayıflık anında cazibesine kapılabilirdim. Bu tehlikeyi göze alamazdım."

Kitiara, ayağını yere vurdu. "Sonuca gelin."

"Yüzlerce yıl önce," dedi Feal-Thas, "büyülü bir muhafız yarattım ve onu ejderha küresi ile birlikte, özel olarak inşa edilmiş bir odaya yerleştirdim. Muhafıza, onu almaya çalışan herkesi öldürmesini emrettim. Buna ben de dahilim. O zamandan beri çok daha iyi uyuyorum."

Kitiara'nın ağzı açık kaldı. Adama inanamayarak baktı. "Yalan söylüyorsunuz."

"Sizi temin ederim, söylemiyorum," dedi Feal-Thas havadan sudan konuşur gibi.

"O halde..." Kitiara ne diyeceğini bilemedi. "Muhafızı geri çekin. Ona gitmesini söyleyin."

Feal-Thas hafifçe gülümsedi ve kafasını salladı, sonra da kitabını okumaya kaldığı yerden devam etti. "Eğer o kadar kontrol edebiliyor olsaydım pek iyi bir muhafız olmazdı."

Kitiara adama doğru bir adım attı.

Kurt hızla ve sessizce ayağa kalktı ve Kitiara durdu.

"Onu kontrol edemediğinizi söyleyerek ne demek istiyorsunuz? Yapmak zorundasınız!" dedi. "Bunlar Ariakas'ın emirleri!"

"Ariakas bana, bu Derek Crownguard'ın kaleme girmesine izin vermemi emretti. Bunu yapacağım. Bana, Derek Crownguard'ın ejderha küresini bulmasına izin vermemi emretti. Bunu yapacağım..."

"Ve o da muhafız tarafından öldürülecek," dedi Kitiara.

"Bu şövalyeye bağlı. Crownguard, muhafızla dövüşür ya da dövüşmez, onun seçimi. Eğer muhafızı öldürürse küreyi alabilir. Eğer muhafız onu öldürürse, eh, değerli eşyaları bulmak için çıkılan maceralar her zaman tehlikelidir. Yoksa şu iğrenç şövalyeler bunu yapmazdı."

"Kürenizi kaybetmekten hiç endişelenmiyorsunuz," dedi Kit suçlarcasına. "Muhafızın Crownguard'ı öldüreceğini biliyorsunuz."

"Muhafız gerçekten de epey zorlu," diye itiraf etti Feal-Thas. Çok, çok uzun yıllardır küreyi koruyor ve bu zaman zarfında son derece tahakküm edici oldu. Onu çekemeyeceğimi söylerken nazlanmıyordum. Sizi temin ederim, beni gördüğü anda öldürür."

"Hâlâ size inanmıyorum," dedi Kitiara.

"Bu beni hiç ilgilendirmez," dedi Feal-Thas bir sayfa çevirirken.

"Lordum Ariakas sizi ziyaret ettiğinde ilgilendirecek," diyerek tehdit etti Kitiara.

"İmparator, beni azarlamak için değerli savaşını bırakıp buraya gelmez,

Yüceefendi." Feal-Thas başını kaldırıp kadına baktı, gri gözleri keyifle parlıyordu. "Onun memnuniyetsizliğiyle yüzleşecek olan ben değilim."

Omzundaki kürke sarınan Kitiara, elfe güçsüz bir öfkeyle baktı. Lanet olasıca adam haklıydı. Kitiara, hiç bu denli delirtici bir adamla karşılaşmamıştı ve ne yapması gerektiğini bilmiyordu.

"Takhisis bundan hoşlanmayacaktır," dedi Kitiara en sonunda.

Feal-Thas omuzlarını silkti. "Benim tanrım Nuitari, Takhisis'in oğlu. Annesine duyduğu sevgi az, saygı daha da az; bunlar, sizin anlayabileceğiniz duygular, Kitiara uth Matar, zira siz de kendi annenizi hakir görüyordunuz."

Kitiara ağzını açtı, sonra kapattı. Kan, şakaklarına sıçramıştı. Bu elfle uğraşmak, zalim bataklık yaratıklarından biri olan bataklık yakamozuyla dövüşmek gibiydi. Devamlı hareket ediyor, aklını karıştırmaya çalışıyor, en beklenmedik yerlerine vuruyordu. Kitiara, tırnaklarını avuçlarına batırdı. Adam, onu bir şaşkınlık bataklığına çekmeye çalışıyordu. Mevcut soruna odaklanmalı, onunla ilgisiz her şeyi yok saymalıydı; tıpkı annesinden nefret ettiği gerçeği gibi.

"Bizim tarafın savaşı kazanmasını istiyorsun..." diye başladı söze.

"Ah, vatanseverlik kartı," dedi Feal-Thas. "Bunu ne zaman çekeceğinizi merak ediyordum. Birkaç asırdır bu dünyada yaşıyorum ve beklenmedik bir şey olmadığı sürece birkaç asır daha yaşayacağım. İmparatorların gelip geçtiğini gördüm. Siz, Ariakas ve onun semavi Yüceefendileri çürüyüp toprağa karıştıktan sonra ben burada olacağım. İnşa etmekte olduğu bu ulu imparatorluk toz haline geldikten uzun süre sonra ben burada olacağım. Başka bir deyişle, Yüceefendi, savaş umurumda bile değil."

"O zaman neden Yüceefendi olma zahmetine katlandınız? Duyduğuma göre Silvanesti'ye dönüp kendi halkına karşı casusluk yaparak hayatınızı tehlikeye atmışsınız. Kendi kralınıza ihanet ettiniz..."

"O kişiseldi," dedi Feal-Thas soğuk soğuk.

"Neden yaptınız? Çünkü siz de hepimiz gibi hırslısınız! Güç istiyorsunuz. Yönetmek istiyorsunuz. Bence Ariakas'a meydan okumayı planlıyorsunuz..."

"Kendi hırslarınızla benimkini karıştırmayın Yüceefendi," dedi Feal-Thas, kitabını okumaya devam ederken. "Benim tek istediğim, çalışmalarıma devam edebilmek için rahat bırakılmak."

Kitiara küçümsercesine bir kahkaha attı. Elf lordu kitabı kapattı ve kenara koydu. Elini uzatıp Kitiara'nın yüksek sesli kahkahasından ve ani hareketlerinden hoşlanmayan kurdu okşayarak sakinleştirdi.

"Ben Silvanesti'de doğup büyüdüm. Bütün elfler gibi, ana yurdumu hayatın kendisinden bile daha çok sevdim. Artık önemli olmadıkları için bahsetmeyeceğim nedenlerden ötürü, zengin, yeşil cennetimden haksız yere kovuldum ve hiçbir şeyin yaşamadığı, hiçbir şeyin yetişmediği bir diyara gönderildim. Ölüm ve yalnızlık diyarına. Benim ölümüme, en azından öyle düşünüyordum."

"Kışın ortasıydı. Bu yörenin halkı beni yarı donmuş bir halde buldu. Daha önce hiç elf görmemişlerdi. Ne olduğumu bilmiyorlardı ama bunun bir önemi yoktu. Beni evlerine aldılar ve ısıttılar, beslediler ve barındırdılar. Beni hayata geri döndürdüler. Onların sırlarını öğrendim; bir yabancıya asla açmadıkları sırlarını. Bir kadın, bu sırları bana olan sevgisinden açıkladı, zira yakışıklı ve genç bir elftim."

"Onun sırlarını çaldım. Onun aşkını çaldım ve ona ve beni kurtarmış olan halkına ihanet ettim; onları, eskiden bu topraklarda yaşamış olan ogrelere sattım. Sevgilim ve halkı katledildi ve hepsi öldüğünde topraklarını ve mallarını aldım. Sarayım, cesetlerini yaktığım ahırın üzerinde duruyor."

"Ben, bu toprağım, Yüceefendi. Ben buzum. Merhamet, sevgi, şefkat gibi duygular, benim donuk yüzeyimden kayıp gider. Bir şekilde güneşe dokunma yolunu bulursam, alevlerinin benim buzlarımı çözebileceğinden şüpheliyim."

"Ne mi istiyorum? Huzur. Yalnızlık. Hayatımın geri kalanında –ki ben elflere göre bile uzun yaşayan bir aileden geliyorum– burada, sarayımda, kış kurtları ve kitaplarımla birlikte yaşamak istiyorum ve rahatsız edilmek istemiyorum. Yönetmek demek, ilişki kurmak demektir. Kanunlar koymak ve vergi toplamak ve savaşmak demektir, zira her zaman senin sahip olduğunu isteyen ve onu senden almaya kalkışacak biri olacaktır."

"Benim Yüceefendi olmamın nedeni, bunun benim istediğim sona ulaşmama yardım edeceğini görmüş olmam. Dünyanın bu kısmından bütün canlıları temizlemeye niyetliyim. Thanoi'ler, Buz Halkı'nı yok edecek. Kapak'lar thanoi'leri yok edecek. Kurtlarım ve ben kapak'ları yok edeceğiz. Diyarım, kutlu bir sessizliğe bürünecek; sadece temiz kar altında uzanan boş ve ölü bir toprağın olabileceği kadar sessiz olacak."

"Yani ne istediğimi mi soruyorsunuz Yüceefendi? Ben sessizlik istiyorum." Feal-Thas başka bir kitap aldı ve açtı.

"Ölünce her yer sessiz olur, biliyorsunuz," dedi Kitiara acımasızca.

"Deneyin," dedi adam.

"Bir el hareketi ve bir kelime ile sizi bir buz kalıbına dönüştürebilirim. O zaman heykelinizi koridora yerleştiririm; salaklığınızın sonsuz bir anıtı olarak."

Okumaya geri döndü.

Kitiara öfkeyle elfe baktı fakat bakışı boşa gitti, çünkü elf, başını kaldırmadı. Kadın, seçeneklerini düşündü. Ariakas'a dönebilir ve Feal-Thas hakkında şikayet edebilirdi, ancak bu sadece Ariakas'ı daha çok sinirlendirirdi. Buzsınırı'nı terk edebilir ve aptal şövalyenin buraya gelerek kendisini öldürtmesine izin verebilirdi ama o zaman da Ariakas kadını suçlardı. Ya da sorunla kendi ilgilenebilirdi.

"Sanırım bu muhafızı benim öldürmeme itirazınız yoktur," dedi Kit.

Feal-Thas bir sayfa çevirdi. "İstediğinizi yapın. Her zaman bir başkasını yaratabilirim."

"Gerekli olmayacak," dedi Kitiara iğneleyici bir şekilde. Sulusepken'e vereceğim ve küreyi sizin almanıza izin vermemesini emredeceğim. Böylece gece uyuyabileceksiniz. Ne tür bir büyü bu?"

Büyücünün olası yeteneklerini, odanın muhtemel durumunu değerlendirdi. "Buz devi mi? Buz hayaleti mi?"

Feal-Thas'ın dudakları kıvrıldı, birkaç yüzyıldır ilk kez gülmeye bu kadar yaklaşmıştı.

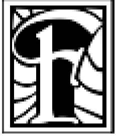
"O kadar klişe bir şey değil, Yüceefendi," diye yanıtladı. "Muhafız benim

kendi tasarımım. Epey nevi şahsına münhasır, en azından ben öyle olduğunu düşünüyorum."

Kitiara topukları üzerinde geriye döndü ve kapıyı hızla çarparak çıktı. Feal-Thas gülümsedi, kurdunun kulaklarının arkasını kaşıdı ve okumaya devam etti.

- I I -
Buzda ölüm.
Ejderha küresi.

eal-Thas'ın yanından ayrılan Kitiara, kapak birliğinin komutanını aramaya gitti. Yüceefendi'nin kütüphanesinin bulunduğu binadan çıkınca, buzun üzerinde parlayan güneşin ışığı yüzünden hiçbir şey göremedi. Gözlerini gölgeledi ve en sonunda görmeyi başardığında, pek bir şey kaçırmadığını fark etti. Hisardan geriye tek kalanlar buz kaplı bir avlu, buzdan yapılmış birkaç yıkık bina ve buzdan çıkan taş bir kuleydi. Avlunun ortasında, zümrüd-ü anka şeklinde yontulmuş bir pınardan köpürerek fışkıran su, altındaki bir havuzcuğa dökülüyordu.

Kitiara, elfin büyülü kutsal su hikayesine pek inanmamıştı ama bu soğukta pınardan akan suyun donmamış olması bile kendi başına bir mucizeydi. Pınara hayretle bakmakla vakit kaybetmedi. Buzul üzerinden esen dondurucu rüzgar, kadının yüzünü donduracak gibiydi. Ejderanların binalardan birine girip çıktıklarını gören Kit, bu binanın onların karargahı olduğunu tahmin etti. Kürküne iyice sarınıp, koşarak avludan geçti. Buzlu taşlar üzerinde kaydı ve pençeli ayaklara sahip oldukları için ejderanları kıskandı.

Ahşap kapı, soğuk yüzünden kapalı duruyordu. Kit, kapıyı çalmak için üzerindeki kürkleri bırakmak istemiyordu. Çizmeli ayağıyla kapıyı tekmeledi ve soğuktan donan dudakları arasından lanetler okudu; ta ki biri gelip kapıyı açana dek.

İki yağ mangalından yayılan sıcaklık kadını sardı. İçeride birkaç kapak vardı; biri emirler veriyor, çevresini sarmış olan diğerleri de onu dinliyordu. Görünüşe göre, komutan ve birliği avlanmaya çıkıyordu. Kapak'lar, pullarının üzerine kalın kürk deriler giyiyorlardı, kürk kısmı içerideydi. Kürk, deri ve pullarıyla, ejderanlar korkunç bir hayvan gibi gözüküyorlardı.

Kapak'lar, çalışırlarken kadına baktılar ancak ona pek ilgi göstermediler. Kit, Feal-Thas'ın kapak'ları yok etmeyi planlamasını açıklamasını hatırladı ve efendisine güvenemeyeceği konusunda kapak komutanı uyarmasının

gerekli olup olmadığını düşündü. Uyarmasına gerek olmadığına karar verdi. Ejderanlar kimseye güvenmezlerdi.

Komutana onunla konuşmak istediğini söyledi. Ejderan, adamını gönderdikten sonra kadına döndü. Bakır rengi pulları ateş ışığı altında parlıyordu. Kadınla konuşmaya epey hevesliydi, arkadaşlıktan memnun oluyor gibiydi.

Hayat burada Abyss kadar sıkıcı olmalı, diye düşündü Kit. Önce ejderha küresi hakkında konuştular.

Komutanın küreden haberi vardı ama onu hiç görmemişti ve onunla hiç işi olmamıştı.

"Nerede?" diye sordu Kitiara.

"Aşağıdaki buz tünellerinde," diye yanıtladı kapak.

Pençesiyle, ayaklarının altındaki seviyeyi göstermek için yeri işaret etti. "Ejderhanın ininin yakınında."

"Kürenin bir muhafızı olduğunu duydum," dedi Kit. "Onun ne olduğunu söyleyebilir misin?"

"Biliyorsam kahrolayım," dedi kapak.

"Hiç görmedin mi?"

"Gerek yoktu. Elf, bana ejderha küresinden bahsetti ve bana ve askerlerime kalenin o kısmından uzak durmamızı emretti. Ben emirlere uyarım."

"Tanrım! Ne kadar iyi bir küçük ejderciksin sen," dedi Kitiara sıkılarak.

Kapak, bütün dişlerini göstererek sırıttı. "Ah, kendi gözlerimle görmek için gittim, Kara Majesteleri'nin menfaatlerinin korunduğunu görmek için elbette."

"Elbette," dedi Kitiara tatsızca. "Korunuyor muydu?"

"Gördüklerime göre evet," dedi komutan.

"Yani muhafızı gördün mü?"

"Hayır, ama onu görenlere ne yaptığını gördüm; bir grup thanoi ya da onlardan geriye kalanlar ki pek de fazla değildi. Buzun üstüne sürülmüş kan

ve kemik, saç ve yağ."

"Bu thanoi'ler kürenin peşinde miydiler?"

"Sanmam. Thanoi'ler pek zeki değillerdir. Muhtemelen yemek ararken yanlışlıkla kürenin odasına girmişlerdir."

"Birkaç kemik görmüş olman, bir muhafız olduğu anlamına gelmez," diye belirtti Kitiara.

"Feal-Thas onları kendisi öldürmüş, sonra da korkunç bir canavar tarafından öldürülmüşler gibi gözükmesini sağlamış olabilir."

Kapak güldü. "Hiç bir thanoi bacak kemiği gördün mü?"

"Bacak kemiğini geç," dedi Kit sabırsızca, "hiç thanoi görmedim. Onlar ne?"

"Buz Halkı'nın deyimiyle mors adamlar. İnsan gibi yürüyen devasa, yağlı hayvanlar ve bir deniz aygırı gibi uzun dişleri ve derileri var. İri ve güçlüler. Bir thanoi beni –kuyruk ve kanatlar, zırh, her şey dahil– kolunun altına alabilir ve ağırlığı asla hissetmez. Ağaç gövdeleri kadar kalın bacak kemikleri var. Belki de daha kalın."

Kapak'ın kuyruğu seğirdi ve zemine vurdu. "O ağaç gövdeleri ikiye kırılmış ve ince dallar gibi etrafa saçılmıştı. Bunu Feal-Thas yapmadı. O narin elleriyle yapamaz."

Kitiara hâlâ ikna olmamıştı. "Ejderhanın işiymiş gibi geliyor kulağa," diye önerdi.

"Thanoi'lere Sulusepken gelmeden çok önce saldırılmıştı. Onlardan geriye kalanlar buzun içinde gayet iyi korunmuş durumda ve bana sorarsan, ejderha bile muhafızdan korkuyor. Sulusepken, kürenin gizlendiği odanın yakınına bile gitmez."

Kitiara kafasını salladı. Ayaklarını ısıtmak için yere vurdu ve odada volta atmaya başladı; sadece kaygılandığından değil, aynı zamanda donmamak için.

"Muhafız hakkında bu soruları neden soruyorsun?" diye sordu komutan.

"Çünkü onunla dövüşmem lazım," dedi Kit asık bir suratla.

Kapak'ın dili, şaşkınlıkla ağzından dışarı çıktı. "Küreyi Feal-Thas'tan çalacak mısın?"

"Hayır, çalmayacağım," dedi Kitiara ters ters. "Bir ejderha küresini ne yapayım? Keşke o kahrolası şeyi hiç duymamış olsaydım. Başıma beladan başka bir şey getirmedi."

Yakınmasını kesti, yüzünü kapağa çevirdi. "Eğer yanımda askerlerim olsaydı..."

Komutan kafasını salladı. "Hayatını versen bile olmaz hanımefendi."

"Ben bir Ejderha Yüceefendisiyim," dedi Kit tehditkar bir ifadeyle bakarak. "Sana, bana yardım etmeni emredebilirim."

"Ben emirlerimi Yüceefendi Feal-Thas'tan alırım," dedi komutan sırıtarak, "ve ejderha küresini çalman için sana yardım etmemi emredeceğini hiç sanmıyorum."

"Ben onu çalmayacağım!" diye itiraz etti Kitiara. "Onu güvende tutması için ejderhaya vereceğim."

"İnan bana, şu anda yeterince güvende," dedi kapak.

"Bana verilen emirlere göre hareket ediyorum," dedi Kitiara. "Bana oraya nasıl gideceğimi söyle sadece."

Kapak omuzlarını silkti. "Ölmek senin seçimin."

Adam, Palanthas'ın karmaşık kanalizasyon sistemine benzettiği tüneller labirentinde yolunu nasıl bulacağını anlattı kadına ve sonra da adamlarının ardından yola çıktı.

Kit, onun ve oklar ve yaylarla kuşanmış askerlerinin yürüyerek uzaklaşmasını izledi. Kitiara tekrar volta atmaya ve düşünmeye başladı.

Pekala, demek bir muhafız vardı. Ne kadar kötü olabilirdi ki? Kapak'ın anlattığı, ejderhanın ondan korktuğu saçmalığına bir an bile inanmadı. Ejderhalar, besin zincirinin en üstündelerdi. Onlar hiçbir şeyden korkmazlardı. Komutan sadece onu korkutmaya çalışıyordu. Hele o kırık bacak kemikleri hakkındaki çılgın masal! Muhtemelen adamlarıyla birlikte kadının saflığına gülüyorlardı şimdi.

Muhafızın ne olduğunu tahmin ederek ona karşı kullanacağı silahları belirlemeye çalışan Kit, değerli hazineleri korumakla görevli muhafızlar hakkında duyduğu hikayeleri düşündü. Ölümsüz müydü? Bir gulyabani ya da hayalet miydi? Büyülü olduğu kesindi, belki bir golemdi. Feal-Thas'ın öyle olmadığını söylemesine karşın buz devi de olabilirdi. Ancak bodrumda zincire vurulmuş bir canavar olsaydı kalede yaşayanlar bunu kesin bilirdi. Kit, canavarı uzun uzun düşündü ve bir anda, bu yoğun düşünmenin ona korkunç bir baş ağrısı vermek dışında hiçbir işe yaramadığını fark etti.

"Kahretsin!" dedi öfkeyle.

Üstündeki kürkü sıkıca tutarak, kapak'ın silah deposunu alt üst etmeye gitti. Kendi kılıcı vardı ama bir kapak silahı istiyordu ve kendisine uygun bir tane buldu –kemerine sığan küçük, kavisli bir kılıç– birkaç hançer ve bir mızrak. Ejderan silahlarının ağızlarına dokunmamak için dikkat ediyordu, zira kapak'lar silahlarının ağızlarını zehirli tükürükleriyle kaplamak için yalarlardı ve Kit'in onları kullanmak istemesinin nedeni de buydu. Çıkarken bir de kalkan aldı.

Kit, odasına dönmek için avludan tekrar geçti, Feal-Thas'a bir iki kelime etmek için önce kütüphaneye uğradı. Ancak elf orada değildi. Kurt oradaydı ve Kitiara oyalanmadı. Yokluğunda birisinin odasına yemek getirmiş olduğunu gördü. İyi bir yemek yedi ve kanını ısıtmak için cep matarasından cüce içkisi yudumladı, sonra da içkinin geri kalanını yere döktü.

Zırhını giydi, kınında kendi kısa kılıcı duran kılıç kemerini taktı. İlave kılıcı ve boş cep matarasını kemerine soktu. Kürklere sarındı ve tekrar dışarı çıkarak matarayı pınarın muhtemelen kutsal suyuyla doldurdu.

Devlerden zombilere kadar her şeyle karşılaşmaya kendini hazır hisseden Kitiara, kalenin alt seviyelerine doğru yola koyuldu.

* * * * *

Kitiara'nın muhafızdan korkusu yoktu. Onu yeneceğini biliyordu. Zamanını ve gücünü ona harcamak zorunda kalmasına kızmıştı. Bu salakça bir ironiydi. Solamniya'da şövalyeleri öldürüyor olmalıydı ama işte burada, aptal bir şövalyenin sağ kalması için bir canavarla dövüşüyordu.

Kapak'a göre, harabe halindeki kalenin altındaki buzda ilk tünelleri açan,

soğuk kaynak suları olmuştu. Feal-Thas da ejderha küresinin odasını yapmak için, doğal tünelleri büyüsüyle geliştirmişti. Sulusepken gelince, asırlar önce bir beyaz ejderha tarafından büyüyle yapılan bir ine yerleşmiş, ini kendi zevkine göre genişletmiş, inişler ve çıkışlar eklemiş ve hatta yeni tüneller kazmıştı.

Kapak'ın dediğine göre, yolunu bulmakta zorlanmayacaktı. Buzulun bazı kısımları kırılmış, tünellerin açığa çıkmasına neden olmuştu.

Buz içinde köstebek yuvasına benzer bir şeye açılan bir giriş buldu. İhtiyatlı bir şekilde yürüyerek dikkatle inmeye başladı, ancak neredeyse derhal ayağı kaydı. Düşüşünü yavaşlatmak için kalkanını ve mızrağını attı ve tünelin neredeyse yarısına kadar sırt üstü kaydı. Kalkan tünelin sonuna kadar gitti ve duvara çarparak Flotsam'dan bile duyulabilecek bir gürültü çıkarttı.

Her yerdeki bütün büyücülere küfreden Kitiara, buzlu tünelin kalan kısmında elleri ve dizleri üzerinde emekledi. Dibe varınca kalkanını aldı ve ayağa kalkmayı başardı. Buzun içinden geçen parlak güneş ışığı, tünelleri tekinsiz yeşil bir ışıkla aydınlatıyordu. Kadın duvarlara baktı.

Adamlarını labirentte kaybetmekten bıkmış olan komutan, aşağıda dolanan birinin yüzeye çıkan yolu bulabilmesini kolaylaştıracak bir yöntem geliştirdiğini söylemişti kadına. İşaretler buza kazınmıştı ve her kesişimde vardı. Kaba oklar, dönüş yolunu gösteriyordu. Kanatları ve kuyruğu olan bir şekil, ejderhanın inini belirtiyordu. Kürenin odasına giden tüneller ise meşum bir X ile işaretlenmişti.

Kitiara, ejderhanın olduğu yöne ilerledi. Kapak'ın, ejderhanın muhafızdan korktuğunu söylemiş olmasına rağmen Kit, ejderhadan yardım almaya çalışmanın işine yarayacağını düşündü. Ejderha küresinin muhafızını neden yok etmesi gerektiğine dair bir yalan uydurmuştu kafasında. Yalan kusurluydu, pek inandırıcı değildi ama zaten beyaz ejderhalar da pek akıllı olmazlardı. Skie beyazların, ejderhaların lağım cüceleri olduklarını söylemişti. Kit, yalanının işe yaramaması durumunda, kendisine yardım etmesi için beyazı korkutabileceğine karar verdi.

Ancak bütün bu çabası boşa çıktı.

Kit Sulusepken'in inini buldu ama Sulusepken'i bulamadı. Yarısı yenmiş geyik leşine bakılırsa, ejderha buradan ayrılalı çok olmamıştı.

Ama şu anda yoktu. Hayal kırıklığına uğrayan Kitiara ayrılmak için döndü ve tam arkasında duran Feal-Thas'a çarptı.

"Hızlı tepki veriyorsunuz," dedi Feal-Thas, Kit'in elinde atlamış gibi gözüken hançeri görünce.

"Aptal gırtlağınızı kesmediğim için şanslısınız!" diye hırladı Kit, adamın kendisine bu kadar yaklaşmasına izin verdiği için kendisine kızarak. Bu dondurucu soğukta kimsenin ter içinde kalabileceğini asla düşünmezdi fakat bunun olabileceğinin kanıtı kendisiydi.

"Ejderhayı mı arıyordunuz?" diye sordu Feal-Thas yumuşak bir sesle. "Burada değil. Onu, Khur'daki Yüceefendi arkadaşıma gönderdim bir mesaj götürmesi için. Bence Sulusepken uzunca bir süre dönmez." Feal-Thas, dudaklarını birbirine bastırarak gülümsedi. "Khur'un nerede olduğunu bildiğinden emin değilim."

Ayrılmak için arkasını döndü, sonra tekrar kadına döndü.

"Canınızı çok sıkmayın. Kısa bir süre sonra anlayacağınız üzere, muhafıza karşı ejderhanın size hiç yararı olmazdı. İyi şanslar Yüceefendi."

Kaygan zemin üzerinde sessiz bir rahatlıkla yürüyerek uzaklaştı. Kit'in hançerin kabzası üzerindeki eli kasıldı. Onu Yüceefendinin kürek kemiklerinin arasına sokma isteğiyle savaşmak zorunda kaldı. Hançeri çizmesine geri koydu.

Ejderhanın ininden çıktı ve tünellerde dikkatle ilerledi; içeri girenleri uyarmak için konmuş olan X işaretlerini izliyordu. Odayı bulduğunda onu nasıl tanıyacağını merak etti fakat sonunda bunda hiç zorluk yaşamadı.

Dar bir tünelin ana tünelden ayrıldığı bir kesişime geldi. Burada X yoktu. Gerek de yoktu. Buzun içinde donmuş bir kan dereciği akıyordu dar tünelden ana tünele. Kit, tüyler ürpertici izi takip etti ve korkunç ölümün gerçekleştiği noktaya geldi; manzara tam kapak komutanın tarif ettiği gibiydi.

Kit süratle kılıcını çekti ve kalkanını kaldırdı. Hayatı boyunca pek çok korkunç görüntüye maruz kalmıştı. Hem insan, hem canavar öldürmüştü ve dumanı tüten bağırsaklar ya da kopmuş uzuvlar görünce ürken biri değildi. Bu gördüğü en korkunç şey değildi ama içlerinde en acayip olandı; buzun

içinde donmuş bir katliam.

Kesilen uzuvlar buzdan duvarlara sürülmüş ve yerde iğrenç bir halde tavandan damlamış, donarak garip, pembemsi sarkıtlar oluşmuştu. Üzerinde kürk olan donmuş et parçaları ve yağ yığınları, bütün duvar boyunca iğrenç tepeler şeklinde dağılmıştı. Kırık bir diş ve birkaç çatlak kemik buldu.

Onu gerçekten durduran ve kılıcını çekmesine neden olan şey, buza kazınmış olan kanlı pençe izlerinin görüntüsüydü. Yerde bulduğu ağır pençenin bir thanoi'ye ait olduğunu tahmin etti ve o şeyleri yapan pençe her neyse, thanoi'nin kısa ve kalın pençesi değildi. Gördüğü izler birbirinden ayrıktı ama aralarındaki mesafe düzenliydi ki bunun da anlamı, onları yapan pençeli el veya ayağın çok iri olduğuydu.

Tünelde etrafına bakınan Kitiara, burada neler olduğunu az çok anlamıştı. Thanoi'ler, tünele kazara girmiş ya da özellikle sokulmuştu. Muhafıza rastlamışlar ve ümitsiz bir dövüşe girmişlerdi. Zavallı hayatları için savaşan birçok bedenin yaydığı ısı koridordaki sıcaklığı arttırınca kan ve diğer parçalar, dövüş bitince tekrar donan erimiş buzun içine batmıştı. Thanoi'lerin geri kalanına ne olduğunu ise –kafalar kayıptı– Kit düşünmek istemiyordu.

Tünelin sonuna baktı ve doğru yere geldiğini anladı. Tünel, buzdan yapılmış bir odayla sonlanıyordu. Odanın ortasında, kubbe şeklindeki buz tavanın altında buzdan bir kaidenin üzerinde bir nesne duruyordu ki muhtemelen bu ejderha küresiydi. Oda apaçıktı; küreyi koruyan ne bir kapı, ne de bir kilit yoktu. Sadece muhafız vardı.

Her neyse. Her neredeyse.

Bulunduğu yerden tüm odayı görüyordu ve ejderha küresini korumak için, oda boştu.

Kılıcını önünde, kalkanını yukarıda tutarak, Kitiara koridorda yavaşça ilerledi. *Biraz korku senin için iyidir, derdi babası hep ona. Seni canlı, gergin tutar. Ancak korkunun sana hükmetmesine asla izin verme.* Kitiara, korkmaktan ziyade kararlıydı. Şu muhafızı, şu canavarı görmek istiyordu. Onu öldürmek, kanlar damlayan kafasını Feal-Thas'a götürmek ve onun narin ayaklarının dibine atmak istiyordu.

Yaklaştıkça, ejderha küresinin içinde durduğu odanın lekesiz olduğunu

farketti. Ne duvarlarını, ne de duvarların, tavanın ve zeminin el değmemiş beyazlığını bir damla kan lekelemişti. Ya muhafız odayı temiz tutuyordu ya da katliamını koridorda gerçekleştiriyordu. Bunun üzerine Kit sırtını buzdan duvara yasladı ve etrafına dikkati bakarak thanoi'lerin kanlı kalıntılarının üzerinden geçip ilerledi.

Baktığı kadar dikkatle dinliyordu ama hiçbir şey duymuyordu ve sessizlik onu iyice gerdi. Bu kadar korkunç bir sessizlik hiç duymamıştı. Sanki dünya sona ermiş ve onun dışında bütün canlılar ölmüştü. Çıkardığı en ufak ses ayaklarının altında ezilen buzun kıtırtısı, zırhının tıngırtısı, zincir zırhının şakırtısı, Ejderha Yüceefendisi miğferi içinde nefesinin ıslık çalması yankılanarak göklere yükseliyor gibiydi. Soğuğa rağmen terliyordu ve muhafızın saldırarak bu gerginliği bitirmesini diledi. Kitiara asla sabırlı bir insan olmamıştı.

Bir anda, ejderha küresinin kendi kendisinin muhafızı olabileceğini idrak etti ve ona hiddetle baktı. Keşke ejderha küreleri hakkında biraz araştırma yapmayı akıl etmiş olsaydım, diye düşündü zira bu şeyin ne yaptığını ya da yapmadığını, hatta neye benzediğini bile bilmiyordu. Elbette bir küreydi. Kristalden yapılmıştı ve çok narin gözüküyordu, sanki yüksek sesli bir çığlıkla parçalanabilecekmiş gibiydi. İçinde dönen sis devamlı renk değiştiriyordu; içinde beyaz çizgiler olan soluk kırmızılar ve maviler, yeşiller, siyahlar.

Kadın biraz daha yaklaştı. Kürenin içindeki renkler çok güzeldi; parlıyorlardı, dönüyorlardı. Küreye dokunmak için ani bir istek duydu. Kristali pürüzsüz gözüküyordu. Kadın kılıcını ve kalkanını indirdi ve tam onları yere bırakacaktı ki, duyduğu bir sesle irkildi.

Korkuyorum...

Kitiara derhal savunma pozisyonu alarak etrafına bakındı.

Oda boştu. İçeride kimse yoktu. Karşı konulamaz bir şekilde küreye döndü ve sesin küreden geldiğini fark etti. Konuşan oydu.

Altın bir kaidenin üzerinde duruyorum ve insanlar yanımdan

geçiyor ama beni fark etmiyorlar, zira o kadar uzun bir süredir kulede bulunuyorum ki onlar için artık toz tutan diğer büyülü nesnelerden hiçbir farkım yok. Mobilyalardan biriyim. Yanımda duruyorlar, kısık ve korku dolu seslerle konuşuyorlar ve ben de onları ejderhaların zihinleriyle dinliyorum ve söylediklerini duyuyorum. Söyledikleri şeyler beni korkutuyor.

Duyabileceğimi veya anlayabileceğimi düşünmüyorlar, yaratılmamın üzerinden o kadar uzun zaman geçti ki, güçlerimi unuttular.

Fakat ben anlıyorum. Kralrahip olarak bilinen bir adamın yüksek sesini duyuyorum. Onları kontrol edemediği için büyü kullanan herkesten korktuğunu duyuyorum. Onları yok etmekle tehdit etmiş. Daltigoth'taki Yüksek Büyücülük Kulesi'ne saldırması için ordu göndermiş. Büyünün korkunç gücünü anlamayan birinin eline düşmesine izin vermektense, büyücüler o kuleyi yok ettiler. Sıradakinin Wayreth'teki kulemiz olduğundan korkuyorlar. Adamın ordusu yola çıktı ve evi burada olan çok sayıda büyücü kaçmaya çoktan karar verdi.

Ve benim de kaçmam lazım. Bir ejderha küresi asla Kralrahip'in eline düşmemeli. Onun beni imha edeceğini ya da daha kötüsü, kontrolümü kazanmaya çalışacağını ve kendi amaçları için benim gücümü kullanacağını söylüyorlar.

Bu yüzden, büyülerini kullanarak beni ethere taşımaya, zaman ve uzayda saklı olan büyü yollarından yürüyerek beni uzaktaki bir diyara götürmeye karar verdiler. Yolculuk tehlikelerle dolu olacaktı; zira Kralrahip'in ermişlerinin büyü yollarında yürüyebilecek, yolculuk eden büyücüleri etherden çekebilecek, ve onları doğruluk adına katledebilecek kadar güçlendikleri hakkında dedikodular vardı.

Kışnornu Feal-Thas, beni güvenli bir yere götürmeye gönüllü oldu; burası soğuk ve çorak bir araziydi, işlediği suç yüzünden yargılandığında ve hakkında verilen hüküm ona Silvanesti Kralı Lorac Caladon tarafından söylendiğinde sürüldüğü diyardı.

Büyücüler orada güvende olacağıma inanıyorlar, çünkü

Kralrahip, hiçbir zenginliği olmayan ve kendisine inanan çok az kişinin bulunduğu bu topraklarla ilgilenmiyor.

Feal-Thas'la gideceğim ama istediğim için değil, burada kalmaktan korktuğum için. Zira kara bulutların toplandığını ve korkunç bir rüzgarın estiğini ve denizlerin kaynadığını ve gökyüzünden ateş yağdığını görüyorum. Tanrıların gazabının bir çekiç gibi Krynn'in üzerine indiğini görüyorum. Herkesin tanrılara yakardığını görüyorum ve hiçbir cevap duymuyorum.

Eğer burada kalırsam yok olacağım ve sürgünümden tedirgin oluyorsam da onu kabul ediyorum. Bu büyücünün himayesinde Buzsınırı diyarına gideceğim ve tanrıların gücünün dünya üzerinde döndüğü zamana dek bu menfur arazide kalacağım.

O zaman geldiğinde de kaçmak için bir yol bulacağım.

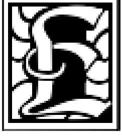
Sis kıvrıldı; ve renkler çok güzeldi, büyüleyiciydi. Kit, kendisine uzanan eller gördüğünü düşündü.

Bu o zamandı. Zaman değişti. Tanrılar geri döndü. Seni tanrılar gönderdi. Yaklaş. Bana dokun. Kaçmama yardım et.

Kit, büyülenmiş bir şekilde dinledi. Küreye yaklaştı. "Sen kimsin?" diye sordu hafifçe soluyarak. "Güçlerin ne? Sana yardım edersem onları bana verir misin..."

- 12 -
Muhafız.

daya bir şeyin girdiğini görmekten çok hissetti. Kitiara hiç kıpırdamadı. Gözleri kısıldı. Savunma pozisyonu aldı. Henüz saniyeler önce oda boştu; sonra bu adam içeride cisimleşmişti, ejderha küresinin yanında duruyordu. Adam bir insandı. Üzerinde savaş görmüş bir zırh vardı; zırh eziklerle doluydu ve çizik içindeydi, ama adam onu tamir ettirmişti. Kit zırhı hatırladı. Bir Solamniya Şövalyesinin zırhıydı bu.

Şövalye onu görmedi. Sırtı kadına dönüktü ve tavana bakıyordu. Onunla ilgili bir şey, duruşuyla, hareket edişiyle –zarif ve hafif ancak güçlü, bir dağ aslanı gibi– ilgili bir şey tanıdıktı. Şövalyenin bir kılıcı vardı ama miğferi yoktu. Siyah kıvırcık saçı kısa kesilmişti. Bir şey bekliyor gibiydi zira gözlerini tavandan duvarlara çevirdi ve sonra da dönmeye başladı.

"Orada dur!" diye emretti Kitiara. "Ellerini silahlarından uzak tut ve yavaşça bana dön."

Şövalye kendisine denileni yaptı; hareketleri kıvraktı, kadının çok iyi bildiği tembel bir rahatlıkla hareket ediyordu. Kadının kalbi sıkıştı, sonra hızlandı. Şövalye dönerek kadınla yüzleşti. Kadın hareketi tanıdı; siyah kıvırcık saçı, gösterişli bıyığı, esmer yakışıklı yüzü tanıdı. Adam kadına bakıyor, süslü, boynuzlu Ejderha Yüceefendisi miğferinin göz yarıklarının ardındaki yüzü görmeye çalışıyordu.

"O kovanın içindeki sen misin Kit?" diye sordu.

Kadın bu dolgun, içten sesi yıllardır duymamıştı ama kendi sesi gibi iyi tanıyordu onu.

"Beni tanımadın mı? Kılıcını aşağı indir. Ben senin babanım, kızım."

Kitiara kılıcını sıkıca tuttu ve cevap vermedi. Bu bir aldatmacaydı.

"İyice büyümüşsün, Kit," diyerek devam etti Gregor uth Matar konuşmaya, takdirkar bir ses tonuyla. "Bunu beklememiştim. Sanırım senin, ardımda

bıraktığım genç kız olarak kalacağını düşündüm hep. Bu arada, onun için üzgünüm," diye ekledi omuzlarını silkerek. "Söz verdiğim gibi senin için geri dönmek istedim. Yarım düzine kez Solace'a dönmeye kalktım ama asla başaramadım. Her zaman dövüşülecek bir savaş veya sevilecek bir kadın vardı..."

Birçok kalbi büyülemiş olan o sıcak, çarpık gülümsemesiyle gülümsedi. "Sanırım bir zararı olmamış. Bana ihtiyacın yokmuş. İyi işler başardığın belli. Bir Ejderha Yüceefendisi. Seninle gurur duyuyorum Kit..."

İleri doğru bir adım attı.

"Kıpırdama!" diye emretti Kit boğuk bir sesle. Boğazını temizlemek için öksürdü. "Olduğun yerde kal. Bunun hiçbir anlamı yok. Benim babam öldü."

"Cesedimi buldun mu?" diye sordu Gregor neşeyle. "Mezarımın yerini biliyor musun? Öldüğümü gören biriyle karşılaştın mı?"

Bu soruların yanıtı hayırdı ama Kitiara cevap vermedi. "Soruları ben soruyorum. Ejderha küresi ile birlikte odada ne işin var? Muhafız sen misin?"

"Ben! Muhafız!" Gregor kıkırdadı. "Krynn üzerindeki en iyi kılıç ustalarından biriyim ama kabul etmek lazım sevgili kızım, bu kadar değerli bir şeyi korumak için beni tutar mıydın?"

"O halde muhafız nerede?"

Gregor omuzlarını silkti; hareketi o kadar tanıdıktı ki, Kit kendini aynada seyrediyor da olabilirdi. "Yok ettim onu. Paketleyip gönderdim." Gregor bir adım daha attı. Sırıttı.

"Yanında bir cep mataran olduğunu görüyorum. Onun içinde bir yudum cüce içkisi olma ihtimali nedir Kit? Küreleri ve muhafızları unut. İçkiyi paylaşalım ve bütün bu yıllar boyunca neler yaptığını konuşalım."

Kit tereddüt ettikten sonra, "Pekala, ama daha fazla yaklaşma. Matarayı sana atacağım," dedi.

Gregor omuzlarını silkti ve gülümsedi fakat kendisine söyleneni yaptı. Kadından birkaç adım uzakta durdu. Kitiara kılıcını yukarıda tuttu ve

kalkanını indirerek kayışından omzuna astı. Boş olan eliyle kemerine uzandı ve matarasını tuttu, tıpasını dişleriyle çıkarttı, mantarı tükürdü, sonra da içindeki suyu Gregor'un yüzüne attı.

Yüzüne çarpan su yüzünden şaşkınlık içinde nefesi kesilen adam, kadına bakakaldı. Burnundan, çenesinden ve bıyığından sular damlıyordu.

"Tanrıların nefesi adına, kızım, bunu neden yaptın?" diye sordu Gregor, gözlerindeki suyu silerken.

Gergin bir şekilde kılıcıyla saldırmaya hazır kadına baktı ve sonra kahkahalarla gülmeye başladı. Oda, adamın en az kendisi kadar büyük, kaba ve ölçüsüz olan kahkahalarıyla çınladı. Kitiara, babasının güldüğünü duymayı hep sevmişti.

"Kutsal su!" Gregor, gülmekten zorlukla konuşuyordu. "Bir hayalet olduğumu sanıyorsun! Ha, ha, ha!"

"Ne olduğunu bilmiyorum!" dedi Kitiara sıktığı dişlerinin arasından. Gözyaşları gözlerine battı ve yanaklarında dondu. "Ama sen babam değilsin. Benim babam öldü. Bu yüzden bana geri dönmedi. O öldü!"

Kılıcıyla muhafıza saldırdı.

Korkunç bir koku, öğürmesine neden oldu. Vahşi bir kükreme, babasının kahkahalarının sesini kesti. Bir an Gregor oradaydı ve sonrakinde kadın pis bir kokuyla çevrelenmiş ve kocaman kolları ve ağır pençeleri olan, pis, gri beyaz kıllarla kaplı devasa bir yaratıkla karşı karşıyaydı. Gözleri varsa bile, kadın o karmaşık kılların arasından onları göremiyordu. Keskin sivri dişleri ve uzun, salyaları damlayan bir dili vardı. Kadın, kılıcını bu yaratığa çılgınca sapladı ve kılıcının etini kestiğini hissetti. Yaratık tekrar ama bu sefer acıyla kükredi. Kılıçlar kadar uzun pençeler kadını boydan boya kesti.

Ustura keskinliğindeki pençeler ejderha zırhını yırtıp kollarındaki ve karnındaki eti keserken Kitiara'nın nefesi kesildi. Yaralarından kanlar akan kadın geriye doğru sendeledi. Koluna astığı kalkanını, kendini korumak için zorlukla kaldırdı ve kılıcını hazır tuttu. Henüz acı hissetmiyordu ancak her an hissetmeye başlayacağını biliyordu ve kendini buna hazırladı. Gücünü topladı ve saldırmaya hazırlandı... Tanis'e.

Adam kadının önünde duruyor, ona sevgi dolu bir endişeyle bakıyordu.

Kitiara bu hayalin karşısında gözlerini sıkıca kapattı ve tam o anda acıyı hissetti. Bağırmamak için dudağını ısırdı. Gözlerini tekrar açtığında Tanis'in hâlâ karşısında durduğunu gördü.

"Kit," dedi adam tatlılıkla. "Yaralısın."

Adam, tam kadının hatırladığı gibiydi; uzun ve kaslı, usta bir okçunun güçlü kollarına ve ellerine sahip. Uzun saçlarıyla, elf mirasını ortaya seren sivri kulaklarını gizliyordu. Gülümsemesi sıcak ve ferah, çenesi güçlü ve tıraşlıydı.

"Kit," dedi Tanis üzgün bir şekilde, "hana gelmedin. Yeminini bozdun. Hepimiz oradaydık. Kardeşlerin Caramon ve Raistlin; ve Tasslehoff ve Flint. Sturm da geldi ve ben de oradaydım. Senin için gittim Kit. Senin için geri döndüm, sana hata yaptığımı söylemek için. Seni seviyorum. Her zaman seninle olmak istiyorum..."

"Hayır," diye haykırdı Kitiara, yanan acıdan dolayı nefesi kesilerek. Kendi kanının bacaklarından aşağı süzülmesini ve buzlu zemine çarparak sıçramasını izledi. "Sana inanmıyorum." Öfkeyle kafasını salladı. "Sana inanmıyorum; her neysen..."

"Söz verdiğin gibi handa olmadığından," dedi Tanis, "beni önemsemediğini düşündüm."

"Seni önemsiyorum," dedi Kit, bunun gerçek olmadığını bildiği halde öyle olmasını isteyerek. "Sadece... meşguldüm. Ariakas beni bir Ejderha Yüceefendisi yaptı. Bir orduya komuta ediyorum. Büyük topraklar fethettim. Dövüşmem gereken bir savaşım var..."

"Sen gelmeyince, bir başkasını sevmeye karar verdim," diyerek devam etti Tanis, sanki kadını duymamış gibi, "bir elf kadın, adı...!"

"Laurana. Biliyorum!" diye bağırdı Kitiara sinirle. "Bana ondan bahsetmiştin, hatırladın mı? Onun şımarık bir kız olduğunu, toy olduğunu söylemiştin. Bir kadın istiyordun..."

"Seni istiyorum, Kitiara," dedi Tanis ve kadını kucaklamak için kollarını açtı.

"Geri çekil!" diye uyardı Kit.

Kutsal su. Hayalet saldırdığında matarayı düşürmüştü. Şişe, karlı zeminde, ayağının dibinde duruyordu. Bakışlarını Tanis'in üzerinden ayırmadan kılıcını yukarıda tutarak onu çabucak Miğferinin siperliğini kaldırdı ve iyileştirici sudan bir yudum aldı. Acısı azaldı. Kan kaybı durdu.

Şimdi tekrar saldırması gerekiyordu. Bu şeyi bir kere yaralamıştı. Ne kadar zarar verdiğini bilmiyordu ama buzu kaplayan kanın hepsinin kendisine ait olmadığını sanıyordu. Saldırmak, ona yaklaşmak ve keskin pençelere tekrar göğüs germek anlamına geliyordu. Şişeyi bıraktı ve siperliğini indirip kalkanını kaldırdı. Kılıcını sıkıca tutarak Tanis'e doğru koştu.

Yaratık kükredi. Koku, kadının midesini bulandırdı. Yaratığa kılıcıyla saldırdı ve kirli, beyaz kürk kan içinde kaldı. Alev alev yanan siyah gözler öfkeyle kadına baktı. Pençeler omuzlarını, göğsünü ve baldırlarını boydan boya kesti. Pençeler iyice derine batarak etini parçaladı. Pençelerin kemiğine sürtündüğünü duydu ve hissetti ve içini parçalayan acıdan dolayı titredi ama kılıcıyla yaratığa saldırmaya devam etti ve en sonunda kılıcının sert bir şeye çarptığını hissetti. Bütün ağırlığıyla bastırarak, kılıcını yaratığın kıllı bedenine iyice sokup çevirdi.

Yaratık acı ve hiddetle kükredi ve vahşi bir şekilde kadını pençeledi. Kan, kadının siperliğine sıçradı ve gözlerine dolarak görüşünü engelledi. Kit, kılıcını çekip çıkarttı. Geriye doğru sendeledi ve ayağı kayınca yere düştü.

Eli buza çarpınca kılıcını düşürdü. Silah, yetişemeyeceği kadar uzağa kaydı. Deliler gibi kalkmaya çabaladı ama canı çok acıyordu ve nefes almakta zorlanıyordu. Pençeler onu parçalamak için üzerine doğru geldiğinde, Kit yuvarlanarak kaçtı. Kapak'ın kılıcını hatırladı ve zorlukla onu kemerinden çıkarttı. Kıllı canavar kükreyerek üzerine gelene kadar bekledi ve sonra; körlemesine, kılıcını yaratığın bedenine soktu, kemiğe dayanana kadar sapladı. Kan, ellerinin üzerinden aktı. Korkunç bir haykırış kadını sağır etti ve muazzam bir yumruk onu yere devirdi.

Kitiara, yüzüstü yatar buldu kendini yerde. Kanı temizlemek için gözlerini kırpıştırdı ve şişeyi gördü, erişemeyeceği bir yerdeydi Ona doğru emekleyerek, titrek elini uzattı.

Annesi oradaydı. Rosamun, bir eli şişenin üzerinde, yerde yatıyordu. Her daim, mevcut zamanda pek odaklanamıyor gibi görünürken, kendisinden başka kimsenin görmediği puslu ufuklara bakan iri ceylan gözlerini

Kitiara'ya dikmişti.

"Baban dün gece eve gelmedi," dedi Rosamun suçlarcasına.

Kitiara sindi. Bunu tekrar yaşamak istemiyordu. Yaralarının neden olduğu acı korkunçtu ama ebeveynlerinin onu her kavga ettikleri zaman aralarına çektiklerinde yaşadığı işkencenin verdiği acıyla karşılaştırılamazdı.

"O kadınla birlikteydi, değil mi?" Rosamun'un sesi tizleşerek yükseldi. "Dün pazar yerinde oynaştığını gördüğüm kızıl saçlıyla birlikte."

"Yalak'taydı anne, arkadaşlarıyla içiyordu," diye mırıldandı Kit. Matarasına ulaşması gerekiyordu. Emekleyerek ilerledi, kılıcını saldırmaya hazır bir halde tutuyordu.

"Onun için yalan söyleme," diye bağırdı Rosamun, çığlık çığlığa. "Kadınlarla gönül eğlendirmesi en az benim kadar seni de incitiyor. Bir gün ikimizi de terk edecek. Buraya yazıyorum..."

Kitiara yere çöktü. Gözleri yorgunluktan kapandı. Babasını o kızıl saçlı meyhane sürtüğüyle gördü. Kadın sırtını binanın duvarına dayamıştı; bacakları açık, eteği kalkıktı. Gregor, kadına yaklaşarak çıplak göğüslerini okşadı. Kit, kadının bağırdığını ve babasının homurdandığını duydu ve bağırtılar, annesinin isterik hezeyanlarına karıştı.

Kit, acı içinde, kızıl buzdan itti kendini. Sendeleyerek ayağa kalktı. Kılıcını kaldırarak annesinin vücuduna sapladı, sonra babasının vücuduna batırdı. İkisini de kesmeye devam etti; ta ki kükreme ve ağlama kesilene ve yaratık kasılmayı bırakana kadar.

Kitiara yere yığıldı.

Buzun üzerinde yatarak, gözlerini üzerine kan sıçramış tavana dikti. Eli mataranın üzerinde kapandı ve onu ağzına götürmeye çalıştı.

"Geri gelmek istedim, Tanis," dedi adama. "Gerçek şu ki... unuttum..."

Eli gevşeyerek buzlu zemine düştü.

ELMORE

- 13 -
İyileşme... Seçkinamir Toede, beklentileri aşıyor.

itiara dövüşmeye devam etti. Pençeli eller onu tuttu ve kadın tekmeleyip yumruklayarak ve lanetler okuyarak saldırdı.

"Onu tutun!" diye emretti gırtlaksı bir ses.

"Deniyorum, efendim!" dedi bir başkası nefes nefese.

"Belek, ayaklarına otur. Rult, ağzına daha çok su dök!"

Büyük bir ağırlık Kit'in bacaklarını hareketsizleştirdi. Güçlü eller bileklerini tuttu ve zorla çenesini açtı. Biri ağzından su döktü.

Su yanlış yere gitti ve Kitiara öksürdü. Nefes almaya çalışmak, kadının aklını başına getirdi. Gözlerini açtı ve kendisine bakan canavarca yüzler gördü. Hareket edemiyordu ve dövüşmeye hazırlanmıştı, ama sonra pus dağıldı ve yüzlerin kılla değil pulla kaplı olduğunu gördü ve bu yüzlerden hiçbiri geçmişine ait değildi.

Bunlar kapak yüzleriydi ve kertenkele adamlar ona hiç bu kadar güzel gözükmemişlerdi.

"Beni bırakabilirsiniz," diye mırıldandı.

Komutan, kadına dikkatle baktıktan sonra kafasını salladı. Bacaklarının üstünde oturan kapak ayağa kalktı, inledi ve aksayarak uzaklaştı; belli ki hassas bir noktasına diz atmıştı. Bileklerini tutan iki kapak asker geri çekildi.

"Muhafız?" diye sordu Kit.

"Ölü," dedi komutan.

Kit minnettarlıkla kafasını salladı ve baş dönmesinin geçmesi için gözlerini

kapattı.

"Neymiş?" diye sordu.

"Söylemesi zor," dedi kapak. "Onu lime lime etmişsin. Her neyse, hiçbirimiz ona benzer bir şey görmedik şimdiye kadar."

"Büyücünün iğrenç bir yaratığı," dedi Kit ürpererek. "Öldüğünden emin misin?"

"Kesinlikle," diye cevapladı komutan.

Kitiara iç çekti ve gevşedi. Acısı yoktu ama kendini zayıf ve ürkek hissediyordu ve beyni düzgün çalışmıyordu. Babası oradaydı ve Tanis. Ama bu mümkün değildi ve kendisiyle konuşan ejderha küresi...

Kit'in gözleri bir anda açıldı.

"Ejderha küresi! Gidip onu kurtarmak zorundayım..."

"Hayır, değilsin," dedi komutan. "Küreyi Sulusepken koruyor. Takhisis'in emirleri. Senin dinlenmen lazım. Bunu hak ettin."

"Ne kadardır baygınım?" diye sordu Kitiara şaşkın bir şekilde.

"Bir hafta," dedi kapak.

"Bir hafta!" diye tekrarladı Kitiara, adama inanamayarak.

"Şifalı su yaralarını kapattı ama çok kan kaybetmiştin, sonra da ateşlendin. Birkaç kez öldüğünü düşündük. Karanlık Majesteleri seni seviyor olmalı."

"Ve siz de beni kurtarmak için bu kadar uğraştınız." Kit kafasını salladı ve bu ufak hareketin bile takatini bitirdiğini farketti.

"Neden beni ölmeye terk etmediniz? Siz ejderler insanlardan pek hoşlanmazsınız."

"İnsanlardan hoşlanmayız," diyerek kabul etti kapak, "ama elfleri daha çok seviyor değiliz."

Kit zorlukla gülümsedi. "Elflerden konu açılmışken, Feal-Thas'ın beni öldürmemesine şaştım."

"Buraya çiçeklerle gelmedi," dedi kapak ifadesiz bir sesle. "Aslında buraya

hiç gelmedi. Buz sarayına tıkılıp kalmış durumda."

"Belki de muhafızının öldüğünü bilmiyordur."

"Ah, biliyor," dedi kapak. "Kışnornu her şeyi bilir. Akıl okuyabildiğini söylerler. O kurnaz biri. Bir yılan gibi sürünüp kıvrılır. Fikrimi istersen, bence seni ölmen için gönderdi. Yolundan çekilmeni istiyor. Bir rakip azalmış olacaktı."

Kit bunu düşündü. Mantıklı geliyordu, buralardaki herhangi bir şeyin mantıklığı olabileceği kadar.

"Sanırım onu öldürmem gerekecek," dedi kadın. "Bana kılıcımı ver..."

Doğrulup oturmaya çalıştı. Kapak onu itti ve Kit inleyerek yataktan geri düştü.

"Galiba yarına kadar bekleyeceğim..." diye mırıldandı.

Komutan kıkırdadı. "Nasıl Ejderha Yüceefendisi olduğunu anlıyorum. Ve ejderhalardan bahsetmişken, senin için çok endişeli bir mavi ortalıkta dolanıyor. Sana bir şey olursa bu kaleyi yıkmakla tehdit etti. Bir ejderhanın bu kadar telaşlı olduğunu hiç görmemiştim."

"Skie olmalı. Sevgili Skie." Kitiara derinden ve halinden memnun bir şekilde iç geçirdi. "Skie'ye iyi olduğumu söyle, olur mu? Ve teşekkürler, komutan. Her şey için."

Yatağında yan döndü, etrafındaki kürk battaniyelerine sarıldı ve uyumaya başladı.

* * * * *

İki gün ve birkaç geyik bifteğinden sonra Kitiara, yatağını terk edecek kadar iyi hissediyordu kendini. İlk yaptığı şey, muhafızın gerçekten ölmüş olduğunu kendi gözleriyle görmek oldu. Elinde kılıcıyla, dikkatli bir şekilde dar tünele indi. Kan –kendi kanı– buzun içinde donmuştu ama ceset orada değildi. Kapak, canavardan geriye pek bir şey kalmadığını söylemişti ve artık hiçbir şey yoktu.

Ondan geriye kalanları Feal-Thas yok etmiş olmalıydı. Ya da kendi kendilerine yok olmuşlardı.

Kit, neredeyse öleceği odayı terk etti ve ejderhanın inine uzanan tünelden ilerledi; Ariakas'ın ejderha küresi hakkındaki planını konuşmak istiyordu. Bu pek iyi geçmedi zira Sulusepken, Skie'nin öngördüğü kadar donuk ve kalın kafalıydı. Beyaz ejderha, ağır göz kapaklarını kırparak Kit'e baktı, pençeli ayaklarından biriyle kulağını kaşıdı ve sanki Kitiara'yı o açıdan görünce kendisine söylenenin daha iyi anlayacakmış gibi kafasını yana eğdi. En sonunda Sulusepken esnedi, kafasını buzun üzerine koydu ve gözlerini kapattı.

"Ne yapman gerektiğini anladın mı?" diye sordu Kit, dili damağı kurumuş bir halde.

"Ejderha küresini koruyacağım," diye mırıldandı Sulusepken.

"Feal-Thas'tan koruyacaksın," dedi Kit.

"Feal-Thas'tan nefret ediyorum." Ejderhanın dudağı, dişler üzerine kıvrıldı.

"Solamniya Şövalyesi geldiğinde sen..."

"Solamniya Şövalyelerinden nefret ederim," diye ekledi ejderha ve sırtının üzerine dönerek bacakları havada ve dili ağzından sarkık bir halde uyumaya başladı.

Kit vazgeçti ve dışarı çıktı. Hepsinin birbirini öldürmesini umuyordu.

* * * * *

Kit, Buzsınırı'ndan ayrılmaya hazırdı. Feal-Thas'tan intikamını almamaya karar vermişti. Ariakas, Lord Verminaard'ın ölümünde parmağı olduğuna zaten neredeyse emindi. İmparator'un, Yüceefendilerini öldürmek amacıyla Ansalon'da dolaştığını düşünmesini istemiyordu. Elften öcünü alacaktı ama bu kendi seçtiği bir zaman ve yerde olacaktı, onun seçtiği değil.

Artık ayrılıyor olduğunu söylemek için Buz Sarayı'ndaki Feal-Thas'a bir mesaj gönderdi. Adamın kadına gönderdiği cevapta, hâlâ burada olduğunu bilmiyordum, yazıyordu.

"İmparator, bir kara elfi herhangi bir şeyin başına getirmekle aptallık etmiş," dedi Skie, Kitiara ona hikayesini anlattığında. "İyi elfler kötüdür ama kötü elfler daha da beterdir."

İkili, kale duvarlarının dışındaki rüzgarla süpürülen buzluk alanda dikiliyordu. Kitiara kürklere sarılmıştı ve buzdan yansıyan güneşin kör edici parlaklığından kendini korumak için elini gözlerinin üzerinde tutuyordu. Bu denli parlak bir güneşin nasıl olup da bu kadar az ısıttığını düşündü sinirle.

"İçeri girmelisin," diye ekledi Skie. "Dişlerin takırdıyor."

"Seninkiler de," dedi Kit, mavi ejderhanın boynunu sevgiyle okşarken. Skie'nin çenesinden sarkan buz sarkıtları yüzünden ejderha kır bir sakal bırakmış gibi gözüküyordu.

"Hem içim hem dışım dondu," dedi ejderha suratını asarak. "Bu korkunç yerden ne zaman ayrılıyoruz?"

"Ariakas'ın bana gönderdiği mesajları okumam, bana bir emir veriyor mu ona bakmam lazım."

Kadın, sıcak kalmak için buzulun üzerinde yürüyüp kanatlarını çırpan ejderhanın yanından ayrıldı.

* * * * *

Okuduğu ilk mesaj İmparator Ariakas'tandı; adam, Krynn'in üstünde kazandığı zaferlerinden haberdar ediyordu kadını. Yüceefendi Lucien, kıtanın yarısını kontrolü altına almıştı. Ama en azından Ariakas'ın iddiası buydu. Kitiara, bunu okurken dişlerini sıktı. Ariakas izin vermiş olsaydı, şu anda Solamniya da onun kontrolünde olurdu. Lucien'e gelince, o ne fethetmişti ki? Kenderler, elfler ve keçi çobanları. Peh!

Ariakas, kadının Feal-Thas'la olan görüşmesinin iyi geçtiğini umut ettiğini söylüyordu. Bunun üzerine Kitiara içten içe küfretti. Adam, kadının ona eksiksiz bir rapor göndermesini bekliyordu.

Kitiara bir süre oturdu, mesajı değerlendirdi. Yanlış bir şey vardı. Ariakas ona hiç bu kadar resmi ve sert bir mektup yazmamıştı. Mektup adamın kendi el yazısıyla bile yazılmamıştı. Birine dikte ettirmişti. Daha önce ona hep kendisi yazardı.

Ariakas'ın bu mesajı dikte ettirmiş olmasının bir sürü nedeni olabilirdi; savaşıyordu, büyük bir orduyu idare etmeye çalışıyordu, Yeşil Ziynetli Adamı arıyordu, sabırsız bir tanrıçayı idare ediyordu. Ona kişisel bir mesaj

yazmamış olmasına şaşmamak gerekirdi.

Yine de, Kitiara bundan ve başka birkaç ayrıntıdan rahatsız oldu. Adamın raporunu kendisinden duymayı istemesini beklemişti ama adam bunun yerine yazması için ısrar etmişti. Bundan sonra yapacaklarına ait hiçbir şey söylememişti. Solamniya'dan bahsetmemişti bile. Kitiara, Thorbardin'de Tanis'i aramayı mavi kanada bırakmaya karar verdi. Kendisi derhal Neraka'ya gidecek ve neler olup bittiğini öğrenecekti.

Mesajı sıkıca büktü ve ayı balığı yağının üzerinde yanan ateşe tuttu. Ateşin onu tüketmesini izledi, ateş tam parmaklarını yakmak üzereyken bıraktı kağıdı elinden.

Bundan sonraki otuz küsur yazının tamamı Seçkinamir Toede'dendi. Kit, sırıtarak yazılara bir göz attı. Kırmızı Ejderha Ordusu birliklerinin komutanlarına gönderilen yazıların kopyası idi bunlar; vermiş olduğu emirleri iptal ederek önceki emirlerle çelişen emirlerdi hepsi. Kitiara, komutanların bunları bir kenara atıyor olduğunu tahmin etti, zira kendisinin de yapacağı şey buydu ki, aralarından birinin kendisine yazılmış olduğunu farketti.

Kitiara yerine yerleşti ve hobgoblinin aptalca sözlerinin kendini en azından eğlendireceğini düşünerek mektubun keyfini çıkartmaya hazırlandı.

Açılış selamlaması tam olarak bunu yaptı. Kesinlikle hobgobline ait olmadığı belli olan bir el yazısıyla yazılmış olan mektup, yarım sayfa boyunca Kitiara'ya hitap ediyordu.

> *En Yüce, Saygıdeğer ve İtibarlı Yüceefendi; Kullar, Tanrılar ve Halklar tarafından saygı duyulan...*

diye başlıyordu.

Kadın, mektubun asıl kısmına ulaşmak için, Seçkinamir'in kendisiyle tanışmaktan duyduğu memnuniyeti anlatan ve tekrar karşılaştıklarında, ki bunun kısa bir süre içinde olmasını umut ediyor ve bunun için Karanlık Majesteleri'ne yakarıyordu, çizmelerini temizlemesine izin verilmesini dilediğini anlatan büyük bir kısmını atladı. Sonra Kitiara'nın kıkırdamaları

kesildi. Oturduğu yerde dikleşti ve paragrafı tekrar okudu.

Thorbardin'deki casuslarım, pek çok sevdiğimiz ve matemini tuttuğumuz Lord Verminaard'ı (Chemosh onu kollarına alsın) öldüren ve ilgilendiğinizi nazik bir şekilde dile getirdiğiniz bu kişilerin, cücelerin dağ kalesini terk ederek hak ettikleri adaletten kaçmak amacıyla Tarsis'e doğru yola koyulduklarını bildirdiler.

"Tarsis..." diye mırıldandı Kitiara, merakla. Okumaya devam etti.

Bu haber üzerine derhal suçluların başına ödül koydum ve kısa bir süre içinde kesinlikle yakalanacaklarını tahmin ediyorum. Siz lütufkâr lord hazretlerinin bu zavallıların yaptıklarının hesaplarını verdiklerini görmek istediğinizi bildiğimden ve yine siz lord hazretleri tarafından terbiye edilmeleri için, yazdığım ödül ilanının bir kopyasını mektubuma ekliyorum. Bu ilanları, bölgedeki şanlı birliklerimizin komutanlarına gönderdim. Bu suçluları her an kilit altına alabileceğimize kaniyim.

Mevzubahis komutanlardan birinin bile bu mektuplara baktığından şüpheliydi Kitiara.

Bu cihette, "*bu suçlular*" Tanis ve arkadaşları olmayabilirlerdi de. Thorbardin'de sekiz yüz insan mülteci vardı. Yüceefendi mektubunun arkasında yer alan ilanı açtı ve kalbi küt küt atarak isimleri okudu.

Geçmişi, muhafızla birlikte odadayken olduğu gibi, bir anda karşısına çıkmış gibiydi. Zamanın sisleri arasından yüzler belirdi.

Tanis Yarımelf. Sakallı bir yarımelf. Liderleri olduğu düşünülüyor.

Elbette, diye düşündü Kit. Her zamanki gibi.

Sturm Brightblade. İnsan. Solamniya Şövalyesi.

Sturm'le yaşadığı ilişki pek de planladığı gibi gelişmemişti.

Flint Fireforge. Cüce.

Aksi, yaşlı Flint. Kendisinden asla pek hoşlanmamıştı.

Tasslehoff Burrfoot. Kender.

O ufak baş belasının hâlâ hayatta olduğuna inanmak zordu.

Raistlin ve Caramon Majere. İnsan. Büyücü, savaşçı.

Küçük kardeşleri. Aslında üvey kardeşleriydiler. Başarıları için kendisine müteşekkir olmalılardı.

Tika Waylan. İnsan.

İsim tanıdık gelmişti ama Kit kim olduğunu çıkartamadı.

Elistan. İnsan. Paladine Ermişi. Tehlikeli bir kışkırtıcı.

Paladine gibi zayıf bir tanrının ermişi ne kadar tehlikeli olabilirdi ki?

Gilthanas, elf; Altınay, Mishakal ermişi...

Evet, evet... Kit, isimleri sabırsızlıkla geçti. Aradığı isim neredeydi...

Laurana. Elf prensesi. Canlı yakalayın! Dişi elf Seçkinamir Toede'nin malıdır ve ona zarar verilmeyecek, sıkı bir güvenlik altında derhal Seçkinamir'e gönderilecektir. Başına ödül vardır.

"İşte buradasın," dedi Kitiara hoşnutsuzca. "Hâlâ onunla berabersin."

Sanki kafasında kadının resmini görebilirmiş gibi dikkatle baktı resme; sarışın, ince, güzel...

Arkadaşlar. Aile. Sevgili. Rakip. Tarsis'e gidiyorlar. Muhtemelen Derek Crownguard da oraya gidiyordu! Casusları, onun bir kütüphaneyi bulmak için Tarsis'e doğru yola koyulduğunu söylemişti. Karşılaşırlarsa ne olacaktı? Hem Sturm, hem de Derek şövalyeydi. Hiç şüphesiz birbirlerini tanıyorlardı. Hatta arkadaş bile olabilirlerdi. Tarsis'te karşılaşırlarsa bunun sonucu ne olurdu? Derek kadının adından bahseder miydi?

Kit bunu düşündü ve adamın bunu yapması için bir neden bulamadı fakat onu gördüğünü ve onunla konuştuğunu söylemesi ihtimali içini sıkıyordu. Adama gerçek adını söylememiş olmayı diledi. Bu biraz cesaret gösterisi gibi olmuştu.

Tarsis... ejderha ile bir günlük bir yolculuk.

Kitiara, uzun bir süre boyunca ayı balığı yağı ile dolu kasede yanan ateşe bakarak plan yaptı. Ariakas'ı unutmamıştı. Ariakas'ı unutanlar genelde kısa yaşarlardı. Onun yatıştırılması, mutlu tutulması gerekiyordu. Kadının yapmak üzere olduğu şeyi imparatoru için yaptığını düşünmesinin sağlanması gerekiyordu.

Kadın gülümseyip kafasında planlar kurmayı kesti ve Toede'nin mektubunu okumaya devam etti; hobun salaklığı sayesinde biraz daha eğlenmeyi umuyordu. Maalesef adamın salaklığı eğlenceli değildi. Kitiara, öfkeyle aldığı nefesini lanetler okuyarak verdi.

"Seni geri zekalı!"

Mektubu avucunun içinde buruşturarak ayağa fırladı. Tam ateşe atacaktı ki kendine hakim oldu. Bir kere daha okumaya zorladı kendini ama ikinci ya da üçüncü okuyuşta yazılanlar değişmedi. Sonra mektubu ateşe attı ve bütün planlarının duman haline gelişini izledi.

O ahmak hobgoblin Tarsis'e saldıracaktı!

Nedenini biliyordu. Kırmızı ejderhalar savaşmak için Toede'ye baskı yapıyorlardı ve hob, her şeyi hazmedebiliyor olsa da ejderhaların hakaretlerini sindiremediği belliydi.

Toede, güçlerini Thorbardin'e saldırmak için topluyor, bütün aklını buna

veriyor olmalıydı. Ancak bunun yerine hiçbir askeri değeri ve zenginliği olmayan, elinde tutmayı umut bile edemeyeceği bir şehre askerlerini saldırtmaya hazırlanıyordu. Şehri işgal edecek kadar askeri yoktu. Bir zamanlar, Afet'ten önceki zamanlarda bir liman şehriyken Tarsis değerli bir ganimet olabilirdi. Alev çarpmasından sonra deniz çekilmiş, Tarsis'i denize kıyısı olmayan bir şehir yapmış, tüccarlarını iflas ettirmişti.

Teoede'nin ne düşündüğü konusunda hiçbir fikri yoktu. Cevap, için hiçbir şey düşünmemişti. Kitiara ayağa kalkmış, Haven'a kadar buna dur demeye hazırlanıyordu ki bir anda, hobun bu budala kararını kendi yararına kullanabileceğini fark etti.

Adamın saldırı için verdiği günü hatırladı; iki hafta sonra. Çok zamanı yoktu ve yapılması gereken çok şey vardı; ve her şeyin dikkatle yapılması gerekiyordu. Asıl amacından Skie bile şüphelenmemeliydi. Üzerinde Lord Verminaard'ın katillerinin isimleri ve tasvirleri olan parşömeni gömleğinin altına tıkıştırdı, yolculuğun dondurucu soğuğuna dayanmak için birkaç yudum cüce içkisi içti ve kürklerine sarınmış bir halde eşyalarını toplayıp ejderhasının yanına gitmek için dışarı çıktı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Skie. Ayrılmak için acele ediyordu.

"Mavi Kanat'ı yakalamak için Thorbardin'e," dedi Kitiara. "Sonra da Tarsis'e gideceğiz."

Skie, kadına bakmak için kafasını çevirdi. "Tarsis mi? Tarsis'te ne işimiz var?"

"Sonra açıklarım," dedi Kit, boynuzlu miğferinin içinde yankılanan sesiyle.

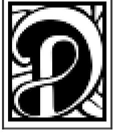
Skie, mavi kanadı Tarsis'e götürmek hakkındaki bu çılgınca fikir hakkında daha çok şey duymak istiyordu ama konuyu kuyruğunun buza yapışmadığı bir yerde tartışmak için beklemeye karar verdi. Kanatlarını açtı, kuyruğunu serbest bıraktı, güçlü arka bacaklarıyla zıpladı ve müteşekkir bir halde, parlak mavi gökyüzüne süzüldü.

II. KİTAP

- I -

Zeboim'e bir adak. Derek, Düstur'dan alıntı yapıyor.

erek Crownguard ve yoldaşı olan şövalyeler Brian Donner ile Aran Tallbow, ticaret gemisinin parmaklıklarına dayanmışlar, Tarsis'ten yaklaşık yüz kilometre uzakta bulunan liman şehri Rigitt'e girişlerini izliyorlardı. Kaptanın kızı *Nergisim* adını taşıyan gemi, yolculuk boyunca iyi bir hava ve durgun denizlerde yol almıştı.

Aran Tallbow, şövalye arkadaşlarından bir baş daha uzundu. İri bir adam olan Aran, ehlikeyf, neşeli, iyi huylu, eğlenceyi seven biriydi. Kumlu kızıl saçları vardı ve bıyığı –bir Solamniya şövalyesinin geleneksel bıyığı– uzun ve gürdü. Cücelerin deyimiyle "*çakırkeyif*" olmayı severdi ve kılıç kemerine takılı bir deri kılıf içinde ufak bir şişe taşırdı. Şişenin içinde bulunan kaliteli kanyaktan devamlı bir yudum içerdi. Asla sarhoş olmazdı, sadece keyifli olurdu. Kahkahaları midesinden gelirdi ve en az kendisi kadar iriydiler. Pek şövalye gibi gözükmezdi ama Aran Tallbow vahşi bir savaşçıydı, savaştaki cesareti ve yeteneği ün kazanmıştı. Derek bile bu konuda ona kusur bulamazdı.

Gemi, Rigitt limanına girerken şövalyeler, gemicilerin şükran etmek için hediyeler sunmasını hayretle izlediler. Hediyeler, deniz kabuklarından yapılmış kolyelerden derin denizlerde yaşayan canavarların ahşap heykelciklerine kadar değişiyordu ve hepsi de gemiciler tarafından yolculuk boyunca yapılmıştı. Güvenli yolculukları için şükranlarını şarkı söyleyip ilahiler okuyarak dile getiren denizciler, hediyelerini suya attılar.

"Devamlı tekrarladıkları kelime nedir, efendim?" diye sordu Aran kaptana. " '*Zeboim*, *Zeboim*' diyorlarmış gibi."

"Öyle, beyim," dedi kaptan. "Zeboim, deniz tanrıçası. Siz de bir adak verseniz iyi olur lordum. Önemsenmemekten hoşlanmaz."

"Üç yüz yıldır bu tanrıçaya dair herhangi bir iz olmamasına rağmen mi?" diye sordu Aran, arkadaşlarına göz kırparak.

"Ondan haber almamış ya da bir işaret görmemiş olmam Zeboim'in gözünü üzerimizde tutmadığı anlamına gelmez," dedi kaptan ciddiyetle.

Konuşurken tırabzanın üzerinden eğildi ve mavi kristallerden yapılmış güzel bir bileziği yeşil sulara attı. "Teşekkürler, Zeboim" diye seslendi, "eve dönüş yolumuzu kutsadığın için!"

Derek, bu olanları memnuniyetsizlikle izliyordu. "Cahil denizcilerin batıl itikatları olmasını anlayabilirim ama size inanamıyorum kaptan; sizin gibi eğitimli bir insanın böyle bir törene katılmasını anlamıyorum."

"İlk olarak lordum, yapmasam adamlarım ayaklanır," dedi kaptan, "ve ikicisi de," –adam omuzlarını silkti– "üzgün olmaktansa önlem almak daha iyidir, hele ki söz konusu olan Deniz Cadısı ise. Şimdi, eğer siz beyefendiler, bana izin verirseniz limana girmek üzere olduğumuzdan, işimin başına dönmem gerekiyor."

Şövalyeler tırabzanın yanında durarak limanı izlediler ve sesleri dinlediler. Kışın gelmesine çok az kaldığından, en hiddetli kış rüzgarları haricinde her şeye dayanabilen balıkçı tekneleri dışında neredeyse boştu liman.

"Affedersiniz delikanlılar," diyen bir ses geldi arkalarından.

Üç şövalye arkalarına döndüklerinde, denizcilerden birinin eğilerek onlara selam verdiğini gördüler. Bu adamı iyi tanıyorlardı. Adam, gemideki en yaşlı kişiydi. Altmış yıldır denizci olduğunu iddia ediyor, on yaşında küçük bir çocukken denize çıkmaya başladığını söylüyordu. Porsumuş ve sırtı eğilmiş, yüzü güneşten yanmış ve ilerlemiş yaşından kırışmıştı. Ancak iplere hâlâ genç adamlar kadar hızlı tırmanabiliyordu. Martıların uçuşuna bakarak fırtınanın gelişini tahmin edebiliyordu ve yunuslarla konuştuğunu iddia ediyordu. Bir deniz kazasından sağ çıkmıştı ve boğulmaktan, çok güzel bir deniz elfi sayesinde kurtulduğunu söylüyordu.

"Sizler için, evlatlar," dedi yaşlı adam, dişlerinin büyük bir kısmını iskorbüt yüzünden kaybetmiş olduğundan kelimeleri garip bir şekilde telaffuz ederek. "Deniz Cadısı'na vermeniz için..."

Ellerinde tahtadan oyularak yapılmış iki hayvan vardı ve eğilip sırıtarak bunları Aran ve Brian'a verdi.

"Bu nedir?" diye sordu Brian, elindeki ufak ahşap hayvana bakarken.

"Bir kurda benziyor," diye belirtti Aran.

"Evet, evlat. Kurt," dedi yaşlı adam, eliyle alnına dokunarak. "İkiniz için de birer tane." Yamru yumru parmaklarından birini önce Aran'a, sonra da Brian'a doğrulttu. "Onları Deniz Cadısı'na verin. Böylece sizden memnun olur."

"Neden kurt, Yaşlı Tuz?" diye sordu Aran. "Kurtlar deniz hayvanı değillerdir. Bir balina ona daha çok yakışmaz mıydı?"

"Rüyamda bana kurt vermem söylendi," dedi yaşlı adam, keskin gözleri parlayarak. Denizi işaret etti. "Onları tanrıçaya verin. Lütfunu isteyin."

"Bunu yaparsanız, sizi Konsey önünde suçlarım," dedi Derek.

Derek, espri anlayışıyla tanınmazdı ama bazen ufak, tatsız şakalar yapardı (o kadar tatsız ve o kadar ufak olurlardı ki, genelde farkedilmezlerdi). Dalga geçiyor olabilirdi ama olmayabilirdi de. Brian anlayamadı. Bunun Aran için bir önemi yoktu; o, her şeyi şakaya vurabilirdi.

"Beni korkuttun. Bu suçlamalar ne olurdu Derek?" diye sordu Aran sahte bir endişeyle.

"Puta tapma," dedi Derek.

"Hah! Hah!" Aran'ın kahkahaları suyun üzerinde yankılandı. "Sen bir kurt almadın diye kıskanıyorsun sadece."

Derek yolculuk boyunca kamarasında kalmış, zamanını, yanında taşıdığı Düstur'un bir kopyasını okuyup kenar boşluklarına notlar alarak geçirmişti. Sadece güvertede günlük idmanını yapmak için çıkmıştı kamarasından; ki bunun anlamı da bir saat boyunca güvertede yürümek ya da kaptanla yemek yemekti. Aran sabahtan akşama güvertede dolanmış, denizcilerle kaynaşmış, "*düğümleri*" öğrenmiş ve dans etmişti. Yelken açmayı üstlenmişti ve seren ucundan düştüğünde neredeyse boynunu kıracaktı.

Brian ise deniz üzerindeki zamanının büyük bir kısmını Aran'ın keyfini dizginlemekle geçirmişti.

"Yani bunu sadece suya atıyorum..." dedi Aran yaşlı adama, hareketlerini sözlerine uydurmaya hazırlanmıştı. "Dua ediyor muyum?"

"Hayır, etmiyorsun," dedi Derek sert bir sesle. Uzandı ve yontma kurdu

Aran'ın elinden alarak yaşlı adama iade etti.

"Sağol arkadaş ama bu şövalyelerin kılıçları var. Kutsanmaya ihtiyaçları yok."

Derek ters ters Brian'a bakınca adam teşekkürlerini mırıldandı ve kurdunu yaşlı adama geri verdi.

"Bundan emin misiniz, evlatlar?" diye sordu yaşlı adam, onlara dikkatle bakarak. Bu keskin inceleme Brian'ı rahatsız etti ama o cevap veremeden Derek araya girdi.

"Peri masallarına ayıracak zamanımız yok," dedi Derek kısaca.

"Beyler, kısa bir süre sonra karaya çıkacağız ve eşyalarımızı toplamamız lazım."

Tırabzanın yanından ayrıldı ve hızla güverteden geçti.

"Onu benim için tanrıçaya ver," dedi Aran yaşlı adama, omzuna vururken, "şükranlarımla birlikte."

Arkasına bakan Brian, yaşlı adamın hâlâ orada durduğunu, onları izlediğini gördü. Sonra herkesin demir atmaya hazırlanmasını söyleyen kaptanın sesi duyuldu. Yaşlı adam kurt heykelciklerini denize attı ve verilen emre uymak için hızla hareket etti.

Derek, üç şövalyenin paylaştığı ufak kamaraya gitmek için güvertenin altında kayboldu. Aran onu takip etti, ilerlerken de matarasından bir yudum aldı. Brian, denize bakmak için oyalandı. Güneydeki buzullardan esen rüzgar, içinde kış esintileri taşıyordu. Dalgalar, üstte altuni, altta maviydi. Rüzgar, pelerininin kenarlarını çekiştirdi. Deniz kuşları ya gökyüzünde halkalar çiziyor ya da suyun içine dalıp çıkıyorlardı.

Brian, yaşlı adamın kurt oymasını almış olmayı diledi. Deniz tanrıçasına –her kimse– bir adak vermiş olmayı diledi. Onu aklında canlandırdı; güzel ve kaprisli, tehlikeli ve ölümcül. Brian, kadını selamlamak için elini kaldırdı.

"Güvenli yolculuk için teşekkürlerimi sunuyorum, hanımım," yarı ciddi ve yarı şaka.

Derek'in sinirli sesi, güvertenin altından yankılandı.

"Geliyorum!" diye seslendi Brian.

* * * * *

Şövalyeler, Rigitt'te fazla kalmadılar. Kuzeydeki Tarsis'e gitmek için at kiraladılar; yolculuklarında Toz Bozkırları'ndan geçeceklerdi. Yol hâlâ açıktı ancak kuzeyde, Thorbardin civarında kar vardı, en azından o yoldan henüz gelmiş bir paralı asker olan içki arkadaşından öyle duymuştu Aran.

"Tarsis'in içinde kalmamamızı önerdi," dedi Aran onlara, erzaklarını atlarına yüklerlerken. "Tepelerde kamp kurmamızı ve gündüz şehre girmemizi önerdi. Solamniya Şövalyesi olduğumuz gerçeğini kendimize saklamamız gerektiğini söyledi. Görünüşe göre Tarsisliler bizi pek sevmiyorlar."

"Düstur der ki: '*Bir şövalye, gün ışığında alenen yürümelidir, asaletini dünyaya gururla duyurmalıdır,*' " diyerek alıntı yaptı Derek.

"Peki ya Tarsisliler bizi asil kıçlarımızdan tutup dışarı atarlarsa, ejderha küresini bulma görevimize ne olacak?" diye sordu Aran sırıtarak.

"Bizi atmazlar. Yetkililer hakkındaki bu bilgiyi ne olduğu belirsiz bir kiralık askerden aldın," dedi Derek küçümseyerek.

"Kaptan da bana aynı şeyi söyledi Derek," dedi Brian.

"Afet'ten önce şövalyeler, yüzlerce kilometre uzakta olmasına rağmen Tarsis'i Solamniya'nın bir Lord Şehri yapmışlardı. Böylece şövalyeler, şehri düşmanlardan koruyabileceklerdi. Afet gerçekleştikten sonra şövalyeler kendilerini koruyamadılar, Solamniya'dan bu kadar uzak olan bu şehri de. Tarsis'te yaşayan şövalyeler –sağ kalanlar– Palanthas'a döndüler ve Tarsisliler'i kendi savaşlarıyla baş başa bıraktılar."

"Tarsisliler, onları terk ettiğimiz için bizi asla affetmediler," diye bitirdi Brian konuşmasını.

"Belki de bir boşluk bulabiliriz..." diye başladı Aran konuşmaya.

Brian ona uyarırcasına baktı ve Aran, burnunu kaşıyarak, önerisini başka türlü söyledi.

"Belki Düstur'da böylesi hassas bir politik durum için bir hüküm vardır."

"Düstur hakkında daha çok bilgin olmalıydı," dedi Derek serzenişte bulunarak, "yoksa ne dediğini bilirdin. Tarsis'e sahte bir görünüşle girmeyeceğiz. Yetkililere kimliğimizi gösteren belgelerimizi takdim edeceğiz ve şehre girmek için izinlerini alacağız. Eğer düzgün davranırsak sorun çıkmaz, lakin hırsızlar gibi şehre girmeye çalışırken yakalanırsak başımız belaya girer."

"Sanki kafalarımızın üzerine kara torbalar geçirip girelim demişim gibi konuşuyorsun," dedi Aran, kıkırdayarak.

"Şövalye olduğumuz gerçeğini azametle teşhir etmeye gerek yok. Yalan söylememiz gerekmiyor; sadece şık yeleklerimizi ve el işi deri zırhlarımızı kaldıracağız, süslü miğferlerimizin yerine sadelerini takacağız, seviyemizi gösteren nişanlarımızı ve mahmuzlarımızı çıkartıp sıradan, işlevsel giysiler giyeceğiz. Belki bıyıklarımızı bile keseriz."

Son cümlesi, kesinlikle söylememesi gereken bir şeydi. Derek cevap vermeye tenezzül bile etmedi. Atının başlığını son kez düzelterek, hancıya olan borçlarını ödemek amacıyla içeri girdi.

Aran omzunu silkti ve matarasına uzandı. Birkaç damla alıp Brian'a uzattı ama adam kafasını sallayarak reddetti.

"Derek mantıklı konuşuyor, Aran," dedi Brian. "Eğer kimliklerimizi saklarken yakalanırsak bizim için kötü olabilir. Hem, üç yüz yıl sonra Tarsisliler'in bizden hâlâ nefret ettiklerini düşünmüyorum!"

Aran adama baktı ve gülümsedi. "Bunun nedeni, senin kimseden nefret etmeyi düşünmemen Brian." Ahırın kapısına bakmak için tembel tembel yürüdü, sonra Derek'in duyamayacağı kadar uzakta olduğunu görünce, arkadaşının yanına döndü. "Lord Gunthar'ın neden bu göreve çıkmamı istediğini biliyor musun?"

Brian tahmin edebilirdi ama yapmak istemiyordu.

"Aran, sanmıyorum ki..."

"Derek'in bu işi yüzüne gözüne bulaştırmadığından emin olmak için buradayım," dedi Aran düz bir sesle.

Bir yudum daha içti. Brian, ifadenin sertliği dolayısıyla yüzünü buruşturdu. "Derek bir Gül Şövalyesi, Aran. İkimizin de üstü. Düstur'a göre..."

"Düstur'a tüküreyim," dedi Aran sert bir sesle, neşeli havası kayboluyordu. "Derek ulusumuzu kurtarmaktansa eskimiş ve küflü kurallara uymayı önemsiyor diye bu görevin başarısızlığa uğramasına izin vermeyeceğim."

"Belki de bu kurallar ve temsil ettikleri asil gelenek olmazsa kurtarmanın bir anlamı yoktur," diye belirtti Brian ters ters.

Aran, elini sevgiyle arkadaşının omzuna koydu. "Sen iyi bir adamsın, Brian."

"Derek de öyle," dedi Brian içtenlikle. "Onu uzun zamandır tanıyoruz, Aran. Uzun yıllardır onun arkadaşıyız."

"Doğru," dedi Aran omzunu silkerek, "ve onun ne kadar sertleştiğini ve değiştiğini gördük."

Brian iç çekti. "Ona karşı sabırlı ol, Aran. Çok şey yaşadı. Kalenin kaybı, kardeşinin korkunç ölümü..."

"Sabırlı olacağım," dedi Aran, "ama bir noktaya kadar. Şimdi gidip bir veda içkisi içeceğim. Bana katılır mısın?"

Brian kafasını salladı. "Sen git. Ben Derek'i bekleyeceğim."

Aran atına bindi ve yola çıkmadan önce son bir bardak biranın keyfini çıkartıp matarasını doldurmaya gitti.

Brian ahırda kaldı, atının dizginlerini ayarladı. Lanet olasıca Aran! Brian, Aran'ın onlara katılmasının gerçek nedenini söylememiş olmasını dilerdi. Brian, Lord Gunthar'ın Derek'e çok az güvendiği için bir arkadaşlarını casusluk etmesi için yanlarında göndermesinden hoşlanmamıştı ve Brian, Aran'ın böylesi alçaltıcı bir görevi kabul ettiğini duymaktan da hoşlanmamıştı. Şövalyeler birbirlerini gizli gizli gözetlemezlerdi. Bu, Düstur'da bir yerlerde yazıyor olmalıydı.

Öyle olsa bile, Derek o kısımlardan alıntı yapmıyordu zira onun kendi casusları da Lord Gunthar'ın sarayındaydı. Belki de Derek'in casusları, Aran'ın bir casus olduğunu ona söylemişlerdi. Brian, başını atın boynuna yasladı. Kraliçe Takhisis'in dünyaya dönmüş olduğuna, bir zamanlar şeref ve kahramanlığın şampiyonları olanların arasında ihtilaf tohumları ektiğine neredeyse inanacaktı. Tohumlar, korkunun içinde köklenmişlerdi ve şimdi de nefret ve kuşkunun zararlı tohumlarını döküyorlardı.

"Aran nerede?" Derek'in sesi, Brian'ı karanlık düşüncelerinden uyandırdı.

"Bira içmeye gitti," dedi Brian.

"Kender gezisine çıkmıyoruz," dedi Derek suratsızca. "Hiç bir şeyi ciddiye almıyor ve şimdi de gidip onu meyhanelerde aramam gerekecek."

Derek yanılıyordu. Aran'ı, Tarsis'e giden yolda onları beklerken buldular; ağzındaki köpükleri siliyordu. Aran ortada, Derek onun sağında ve Brian da solunda, üçü birlikte yola koyuldular. Bir anda başka bir maceralarını, ilk maceralarını hatırladı Brian.

"Üçümüzün de silahtar olduğu zamanı hatırlar mısınız? Birbirimize ve kuklalara tahta kılıçlarla saldırmaktan sıkılmıştık. Kendimizi kanıtlamaya karar vermiştik ve..."

"Ölüm şövalyesini bulmak için Nightlund'a gitmiştik!" Aran kıkırdamaya başladı. "Ruhum adına, o olayı uzun süredir düşünmemiştim. Nightlund olduğunu düşündüğümüz yere doğru üç gün boyunca at sürmüştük ama aslında ona yaklaşamamıştık bile ve sonunda o boş kaleye ulaşmıştık. Terk edilmişti. Duvarları çatlamış, burçları parçalanmıştı. Kulelerden biri yanmış ve kararmıştı ve biz de onu –Dargaard Kalesi'ni– bulduğumuzu sanmıştık. Korkunç Lord Soth'un lanetli evini." Aran'ın kıkırdamaları kahkahaya dönüştü. "Sonra ne olduğunu hatırlıyor musun?"

"Unutacağımı hiç sanmıyorum," dedi Brian. "O gece hayatımdan beş yıl kaybettim. Gözlemek için kalenin yakınında kamp kurmuştuk ve pencerelerden birinde garip mavi bir ışığın titrediğini gördük."

"Ha, ha! Mavi ışık!" Aran kahkahalarla güldü.

"Zırhımızı kuşandık..."

"...ama bize uymuyorlardı çünkü onları ustalarımızdan çalmıştık," diye hatırladı Aran. "Hepimizin ödü patlamıştı ama hiçbirimiz bunu itiraf edemedik ve bu yüzden de ilerledik."

"Derek liderimizdi. Hatırladın mı, Derek? İşaret verdin ve içeri saldırdık ve" –Brian gülmekten zorlukla konuşuyordu– "karşımıza bir cüce çıktı..."

"Kalenin içine kaçak bir damıtım evi kurmuştu..." Aran kahkahalara boğuldu. "Gördüğümüz mavi ışık, maltı pişirmek için yakmış olduğu ateşti!

Oraya birasını çalmaya geldiğimizi düşünmüştü, şişelerin içinden, lanet olasıca büyük baltasını sallayarak üzerimize saldırmıştı. Yemin ederim, en az üç metre uzunluğunda gözüküyordu!"

"Ve biz kahraman şövalyeler, o kulaklarımızı keseceğini haykırarak bizi kovalarken, üç ayrı yöne kaçışmıştık!"

Aran, eyerinin üzerinde iki büklüm olmuştu. Brian o kadar çok uluyordu ki, neredeyse hiçbir şey göremiyordu. Gözyaşlarını sildi ve Derek'e baktı.

Şövalye, atının üzerinde dimdik oturuyordu. Dümdüz önüne bakıyordu ve kaşlarını hafifçe çatmıştı. Brian'ın kahkahaları kesildi.

"Bunu hatırlamıyor musun, Derek?" diye sordu.

"Hayır," dedi Derek. "Hatırlamıyorum."

Atını mahmuzlayarak dörtnala koşturmaya başladı, tek başına gitmek istediğini alenen gösterdi.

Aran matarasını çıkarttı, sonra da Derek'in ardından hızlandı. Brian geride kalmayı seçti. Bundan sonra hikayeler, kahkahalar olmayacaktı. Yolculuklarını neşelendirmek için kahramanlıklarla ilgili şarkılar söylemeye gelince, Brian bir tanesini hatırlamaya çalıştı ama başaramadı.

Hem şarkı söylemek sadece Derek'i sinirlendirirdi.

Gri bulutlar toplanıp kar yağmaya başlarken, üçü sessizlik içinde kuzeye doğru yol aldılar.

- 2 -
Rahat yolculuğun kötü sonu. Düstur gözden geçiriliyor.

arsis'e yolculuk uzun, soğuk ve berbattı. Toz Bozkırları boyunca devamlı esen rüzgar hem bir lanet hem de bir nimetti; laneti soğuk parmaklarının pelerinleri açması ve en sıcak kıyafetlerin bile altına girmesi, lütfu da yolda karın birikmesini engellemesiydi.

Şövalyeler, yollarının üzerinde yakacak bir şey bulamayacaklarını düşünerek, yanlarında ateş yakmak için odun getirmişlerdi. Ancak onları kullanacak vakit bulamadılar zira ilk gecelerinde, bu haşin arazide yaşayan bedeviler tarafından davet edildiler.

Bozkırlılar, onlara hayvan derisinden yapılmış bir çadır ile atları ve kendileri için yiyecek verdiler. Bu süre boyunca onlarla tek kelime bile konuşmadılar. Şövalyeler şafağın griliğinde uyandıklarında, Bozkırlılar'ın çadırlarını sökmekte olduğunu gördüler. Şövalyeler sabah temizliklerini yaptıklarında, bedeviler ayrılmaya hazırlardı. Derek, Bozkırlılar'a teşekkürlerini iletmek için dost canlısı Aran'ı gönderdi.

"Çok garip," dedi Aran döndüğünde, Brian ve Derek atlarını hazırlarlarken.

"Garip olan ne?" diye sordu Derek.

"Liderleri olduğunu düşündüğümüz adam, bana bir şey söylemeye çalışıyor gibiydi. Devamlı kuzeyi işaret etti, kaşlarını çattı ve kafasını salladı. Ona ne söylemeye çalıştığını sordum ama Ortak Lisanı ya da denediğim diğer dilleri bilmiyordu. Üç kere kuzeyi işaret etti, sonra da arkasını dönüp yürüdü."

"Belki de kuzeye giden yol kardan kapanmıştır," diye önerdi Brian.

"Söylemek istediği o olabilir elbette ama ben öyle düşünmüyorum. Bundan daha ciddi bir şey gibiydi, sanki bizi ilerideki kötü bir şeye karşı uyarıyordu."

"Bozkırlılar'ın yılın bu zamanında yolculuğa çıkmasının garip olduğunu düşünüyordum dün gece," dedi Brian. "Genelde kış aylarında kalıcı bir kamp kurmazlar mı?"

"Belki de bir şeyden kaçıyorlardır," dedi Aran. "Bu sabah acele içindelerdi ve şef de çok suratsızdı."

"Böylesi vahşilerin neyi neden yaptığını kim bilebilir ki?" dedi Derek hafife alarak.

"Yine de tetikte olmalıyız," diye önerdi Brian.

"Ben her zaman tetikteyim," dedi Derek.

* * * * *

Kar durdu ve ferahlatıcı bir rüzgar eserek bulutları dağıttı. Güneş parlayarak şövalyeleri ısıttı ve yolculuklarını daha hoş bir hale getirdi. Derek'in ısrarı üzerine, hâlâ şövalyeliğin donanımlarını giyiyorlardı; seviyelerine göre gül, taç ya da kılıçla işli kolsuz cübbe, işlemeli miğferler, her birinin kazandığı mahmuzlarla süslü uzun çizmeler ve kaliteli yün pelerinler. Bir önceki gün kilometreler boyunca ilerlemişler ve gece çökmeden Tarsis'e varabilmek için sadece atlarını dinlendirmek için mola vermişlerdi.

Gün sorunsuz geçti. Yolun kapandığı hiçbir yere rastlamadılar. Ne birilerine denk geldiler ne de birilerinin bu yoldan geçtiğine işaret eden izler gördüler. Bozkırlı'nın ne anlatmaya çalıştığını çözmeye çabalamaktan vazgeçtiler.

Öğleden sonra bulutlar geri döndü ve güneş kayboldu. Kar başladı, bir süre hızla yağdı, sonra fırtına dindi ve güneş geri döndü. Bu durum, öğleden sonra boyunca devam etti; şövalyeler kah kar altında kah güneş altında ilerlediler ve en sonunda hava –Aran'ın deyimiyle– o kadar şaşkına döndü ki, kar tanelerinin güneş ışığında parladığını gördüler.

Fırtınalardan birinde şövalyeler ufak bir tepeye tırmandılar ve aşağı inerken engin ovanın altlarında uzanmasını seyrettiler. Çorak arazi boyunca süzülen kar kuşaklarını izlediler ve ufak fırtınalardan biri ara verdiğinde, duvarlarla çevrili şehri görebildiler.

Şehir, hızla esen karın bir anda bastırması sonucunda, kayboldu ama onun Tarsis olduğuna şüphe yoktu. Manzara onları neşelendirdi, içinde bir ateşin

yandığı ve sıcak yemeğin bulunduğu bir hanın düşüncesi de. Aran, tepelerde kamp kurmakla ilgili hiçbir şey söylemedi.

"Geminin kaptanı, Kırmızı Ejderha olarak bilinen bir hanı tavsiye etti," dedi Brian.

"Pek hayırlı bir isim değil," diye belirtti Aran soğuk bir tavırla. "İçeri girmeden önce omzunun üzerinden tuz atıp on üç kere kendi etrafında dönebilirsin," dedi Derek.

Aran, adama şaşkınlık içinde baktı, sonra Derek'in gülümsediğini gördü. Gülümseme sertti, pek kullanılmamış gibiydi ama adam gülümsüyordu.

"Yaparım," dedi Aran sırıtarak.

Brian rahatlayarak göğüs geçirdi, aralarındaki gerginliğin yumuşamasından memnundu. Başka bir alçak tepeye tırmanarak yollarına devam ettiler. Bunu aşınca, önlerinde derin, kayalık bir yarın üzerinden geçen ahşap bir köprü olduğunu gördüler.

Şövalyeler, kendilerini bir anda sararak görüşlerini engelleyen kar fırtınası yüzünden durdular. Kar azalıp da köprüyü tekrar görebildiklerinde Aran, atını ilerlemeye zorladı. Derek, elini uyarırcasına kaldırdı.

"Biraz bekle," dedi.

"Neden?" Aran durdu. "Bir şey mi gördün?"

"Gördüğümü sandım, son fırtınadan önce. Köprünün diğer tarafında hareket eden insanlar gördüm."

"Şimdi orada kimse yok," dedi Aran, eyerinde yükselip ileriye bakarken.

"Farkındayım," dedi Derek. "Beni endişelendiren de bu."

"Burası bir pusu için iyi bir yer," diye belirtti Brian, kınındaki kılıcını hafifçe çekerek.

"Geçmek için başka bir yer bulabiliriz," diye önerdi Aran. Okçulukta yetenekli birkaç şövalyeden biriydi ve sırtındaki yayına uzandı.

"Bizi gördüler. Eğer geri dönersek, şüphe çeker. Hem," diyerek sakince, "bu köprüde kimin ve neden dolandığını merak ediyorum."

"Belki de trollerdir," dedi Aran, eski bir çocuk masalını hatırlatarak, "ve biz de erkek keçilerizdir."

Derek duymamış gibi davrandı. "Köprü dar. Tek sıra halinde geçmemiz gerekiyor. Ben önden gideceğim. Yakınımda kalın. Silahları bırak Aran. Bırak da onları görmediğimizi düşünsünler."

Derek, bir başka kar fırtınası üzerilerine çökene dek bekledi, sonra da atının sağrısına hafifçe dokundu ve yavaşça ilerlemeye başladı.

Atı köprüye ulaştığında Aran, alçak bir sesle, "Ben geldim, Erkek Keçi Gruff!" dedi.

Derek, eyerinde arkasına döndü. "Lanet olsun Aran, bir kerecik ciddi ol!"

Aran sadece güldü ve atını ilerlemesi için mahmuzlayarak Derek'in arkasına düştü. Brian, omzunun üzerinden arkayı kollayarak en sonda ilerledi.

Şövalyeler, köprüden yavaş yavaş geçtiler. Kar tarafından gizleniyor olmalarına rağmen, atlarının kalasların üzerinde takırdayan toynakları, geldiklerini bildiriyordu. Kulaklarını açık tuttular ama hiçbir şey duyamadılar. Aralıklı fırtınalar arasında arkasına bakan Brian, onları izleyen kimse görmedi. Derek'in gölgeler yüzünden zıpladığı sonucuna varabilirdi ama adamı bunu yapmayacak kadar iyi tanıyordu. Derek bazen tam bir eşek olabilirdi ama mükemmel bir askerdi; sezgileri kuvvetliydi ve çok dikkatliydi. Aran bile, erkek keçilerle ilgili şakalar yapmış olmasına karşın artık dalga geçmiyordu; eli kılıcının kabzasındaydı ve pür dikkat kesilmişti.

Derek, köprünün ortasına gelmişti. Aran'ın atı tahtaları takırdatarak ilerliyordu ve Brian'ın atı da Aran'ınkinin arkasındaydı. Aniden karın içinden üç yabancı çıktı ve onlara doğru yürümeye başladı. Yabancılar, karlı zemini süpüren uzun pelerinler giymişlerdi, başlıklarını kafalarına geçirerek yüzlerinin görünmesini engellemişlerdi. Büyük deri eldivenler ellerini kaplıyordu ve ayaklarında çizmeler vardı.

Her ne iseler, atlar onlardan hoşlanmamışlardı. Derek'inki burnundan soludu ve kulaklarını geriye yatırdı. Aran'ın atı yan yan yürüdü, Brian'ın atıysa gergince geriye çekildi.

"Selamlar olsun, dost yolcular!" diye seslendi yabancılardan biri, köprüye doğru ilerlerken. "Böylesi kötü bir havada nereye gidiyorsunuz?"

Brian, eyerinde kıpırdandı. Yabancı Ortak Lisanı gayet iyi konuşuyordu ve arkadaşça davranmaya çalışıyordu ama Brian gerildi. "*Selam*" kelimesinin başında hafif bir tıslama duymuştu. Ejderanlar bu kelimeyi böyle telaffuz ediyor olabilirlerdi. Ve ejderanların pullu bedenlerini başlıklı uzun pelerinlerle örterek gizledikleri bilinen bir durumdu. Brian, yol arkadaşlarının da bu tıslamayı duyup duymadıklarını ve onların da tetikte olup olmadıklarını merak etti. Dönüp onlara bakmadı ya da garip bir durum olduğunu gösterir hiçbir şey yapmadı.

Sonra önündeki Aran, Solamn dilinde, "Troll değil, kertenkeleler," dedi kısaca.

Brian, pelerininin altındaki elini hareket ettirerek kılıcının kabzasını kavradı.

Derek, yabancılara ihtiyatla baktıktan sonra, "Tarsis yolunda olduğumuza ve şehir tam önümüzde bulunduğuna göre, gittiğimiz yerin Tarsis olduğunu söylemekte bir sakınca görmüyorum," dedi.

"Size birkaç soru sorabilir miyiz?" dedi ejderhan, hâlâ arkadaşça konuşuyordu.

"Hayır, soramazsınız," dedi Derek. "Şimdi kenara çekilin ve bırakın geçelim."

"Bazı insanları arıyoruz," diyerek devam etti ejderan konuşmaya, sanki duymamış gibi. "Efendimizden onlara bir mesaj var."

Brian, gözünün kenarıyla bir hareket gördü. Dördüncü bir ejderan yolun kenarında, bir işaret tabelasının arkasına saklanmıştı. Diğerleri gibi başlıklı ve pelerinli olan bu ejderan, diğerlerinden daha kısaydı. Pelerininin içinde kıpırdanıyordu ve Brian, yaratığın silahını çekmek üzere olabileceğini düşündü. Ama ejderan bir çeşit doküman çıkarttı. Dokümanı okuyan yaratık, arkadaşlarına bir şey söyledi ve kafasını salladı.

Liderleri elinde kağıt olan ejderana baktı ve sonra, omuzlarını silkti. "Benim hatam. Size iyi yolculuklar dilerim beyler," dedi. Sonra arkasını dönüp uzaklaştı.

Ve şövalyeler birbirlerine baktılar. "İlerlemeye devam edin," diye emretti Derek.

Şövalyeler ilerlediler. Derek'in atı köprüyü geçti ve Aran'ınki geçecekti ki, yarın içinden hızla esen bir rüzgar, Derek'in pelerininin kenarını yakaladı ve omzunun üzeriden geriye attı. Tarikatının gülü, kolsuz cübbesine işlenmiş olan simge, beyaz, karla kaplı arazideki tek renk olarak kırmızı kırmızı parladı.

"Solamn'lar!" Kelime, işaret tabelasının yanındaki kısa boylu bücür ejderandan yükseldi. "Öldürün onları!"

Ejderanlar etrafa dağıldılar. Pelerinlerini atarak, ejderha ordusunun piyadeleri olan baaz ejderanlar olduklarını ortaya serdiler. Eldivenlerini çıkartarak uzun, kavisli kılıçlarını çektiler. Vücutları pullarla kaplı olabilirdi, silahlarını pençeli ellerinde tutuyor olabilirlerdi fakat onlar vahşi ve akıllı savaşçılardı ki bunu üç şövalye de biliyordu; zira Vingaard'da ve Crownguard Kalesi'nde onlarla çarpışmışlardı.

Elinde kılıcı, Derek atını liderlerinin üzerine sürdü, hayvanın ayakları sayesinde ejderanın çekilmesini ya da ezilmesini sağlayacağını umarak. Ancak Derek'in atı kiralık bir beygirdi, eğitimli bir savaş atı değildi. At, bu garip kokulu kertenkele adamdan korkmuştu ve arka ayakları üzerinde gerileyerek çılgınlar gibi kişneyince neredeyse Derek'i eyerinden düşürecekti.

Derek, atı sakinleştirmeye ve yerinde kalmaya çalıştı ve bir an için başka hiçbir şeye dikkat edemedi. Bir şövalyenin zor durumda kaldığını gören bir ejderan, kılıcını kaldırıp ona yaklaştı. Aran, atını Derek'in beygiriyle ona saldıran yaratık arasına soktu. Ejderana kılıcıyla saldıran Aran, canavarın suratını ikiye kesti.

Kan fışkırdı. Büyük bir parça kanlı et yaratığın çenesinden koptu. Ejderan acıyla tısladı ama ilerlemeye devam etti ve kavisli kılıcını Aran'ın baldırına saplamaya çalıştı. Aran, çizmeli ayağıyla kılıcı tekmeledi ve ejderanın elinden düşürdü.

Brian, atını hızla köprüden indirdi ve diğerlerine katılmak için koşan üçüncü ejderanı engellemeye gitti. Atını sürerken gözünü işaret tabelasının yanında duran kısa, bücür ejderanda tuttu ve şaşkınlık içinde yaratığın irileştiğini gördü! Sonra Brian ejderanın büyümediğini idrak etti; sadece ayağa kalkıyordu. Bir bozak ejderan yere çömelmişti. Şimdi ayağa kalktığında boyu iki metreyi geçiyordu.

Bozak, silahına uzanmadı. İlahi okumaya başladı, kaldırdığı elinin parmakları Aran'ı gösteriyordu.

Brian haykırdı, "Aran! Eğil!"

Aran, bunun nedenini sormakla vakit kaybetmedi ve atının boynuna yattı. Yağan karın arasından tekinsiz bir pembe ışık parladı. Ejderanın parmaklarından ateşler çıkıyordu. Ateşli oklar zarar vermeden Aran'ın sırtının üzerinden geçerken kıvılcımlar saçtılar.

Meydan okuyarak haykıran Brian, kılıcını çekti ve atını dörtnala bozak'ın üzerine sürdü, yaratığın bir büyü daha yapmasını engellemeyi umuyordu. Arkasından birbirine çarpan çelik sesi ve Derek'in bir şeyler bağırdığını duydu ama Brian, neler olduğunu görmek için düşmanını gözden kaybetmeye cesaret edemedi.

Bozak, sakin bir şekilde Brian'ı görmezden geldi. Ejderan bir tehlikede olduğuna inanmıyordu ve Brian bunun bir nedeninin olması gerektiğini fark etti. Brian etrafına bakındı. Bir ejderan, atının yanında koşuyordu ve saldırarak onu yere çekmeye hazırdı.

Brian, kılıcını elinin tersiyle biçimsiz bir şekilde savurdu. Ejderana vurmuş olmalıydı zira kan fışkırdı ve yaratık gözden kayboldu. Brian atının ilerlemesini durdurmaya kalkıştı ama hayvan kan kokusundan, haykırışlardan ve dövüşten o kadar korkmuştu ki tamamen kontrolden çıkmıştı. Gözü dönmüş, tükürükler saçan at, Brian'ı bozağa yaklaştırdı. Ejderan pençeli ellerini kaldırdı, parmakları Brian'ı işaret ediyordu.

Brian, kılıcını kara fırlattı ve delirmiş hayvanın üzerinden bozak'ın üzerine atladı. Ejderana çarpan Brian, bozak'ı tamamen gafil avladı. Ateşli oklar dört bir yana dağıldı. Kollarını deliler gibi sallayan bozak, üzerinde Brian'la birlikte sırt üstü devrildi.

Brian ayağa kalktı. Düşüşten dolayı sarsılan bozak, kılıcını çekmeye çalışıyordu. Brian kemerindeki bıçağını çekti ve tüm gücüyle bozak'ın gırtlağına sapladı. Ejderan, kanı bıçağın etrafında toplanırken boğazından sesler çıkarttı ve öksürdü ve ölüm onu alırken hızla bir öfkeyle adama baktı.

Bozak'ların öldüklerinde de en az yaşarkenki kadar tehlikeli olduklarını zamanında hatırlayan Brian, arkadaşlarını uyarmak için kalktıktan sonra yaratıktan olabildiğince uzaklaşmaya çalıştı. Patlayan sıcaklık dalgası ona

çarptığında karla kaplı yere karın üstü düşerek bir kaya yüzünden kaburgalarını zedeledi. Patlama yüzünden sersemlemiş bir halde bir an için olduğu yerde yattı, sonra arkasına baktı.

Bozak artık yanmış kemikler, tüten etler ve zırh parçalarından oluşuyordu. Yüksek sesle küfreden Aran ölü düşmanının üzerinde durmuş, eskiden bir baaz olan taş heykelin içinde kalan kılıcını çıkartmaya çalışıyordu. Aran, kılıcını hızla çekti. Taş, küle dönüşünce adam neredeyse sırt üstü düşüyordu. Dengesini sağladı ve küfretmeye devam ederek çenesindeki kesikten akan kanı sildi.

"Yaralanan var mı?" diye sordu Derek. Titreyen atının yanında duruyordu. Kılıcı kanla ıslanmıştı. Ayaklarının dibinde bir kül yığını vardı.

Aran, homurdanarak cevapladı soruyu.

Brian atını arıyordu ki; onun bozkır boyunca dörtnala koşarak evine döndüğünü gördü. Islık çaldı ve bağırdı ama her şey boşaydı. At, adamı umursamadan koşmaya devam etti.

"Her şeyim gidiyor!" diye haykırdı umutsuzluk içinde. "Zırhımın geri kalanı, yemeğim, giysilerim..."

Göğüs zırhı ve miğferi üzerindeydi ama geri kalanını kaybettiğine üzülmüştü; kollukları, eldivenleri...

Kafasını sallayarak, kılıcını almak için eğilen Brian, bozak'ın baktığı dokümanın karın üzerinde durduğunu gördü. Ejderan, büyü yapmaya odaklanmak için onu yere atmış olmalıydı. Meraklanan Brian kağıdı eline aldı.

"Ejderanlar karın altında, bir köprünün kenarında ne halt etmeye kamp kurmuşlar?" diye sordu Aran. "Hiç mantıklı değil bu."

"Yolculara pusu kurmak onlar için mantıklı," dedi Derek.

"Bize saldırmayacaklardı ki. Senin parlak kırmızı gülünü görüp de Solamniya Şövalyeleri olduğumuzu anlayana kadar gitmemize izin vermişlerdi," diye yanıtladı Aran.

"Peh! Her durumda bize arkamızdan saldıracaklardı." dedi Derek.

"Ben o kadar emin değilim," dedi Brian, elindeki dokümanla ayağa

kalkarken. "Bence onlar ödül avcılarıydı. Biz geçerken buna baktığını gördüm. Bizim buradaki tariflere uymadığımızı farketti ve baaz'a geçmemize izin vermesini emretti."

Dokümanda isimler vardı, yanlarında da bu kişilerin tanımları ve yakalanmaları halinde verilecek ödül yazıyordu. Tanis Yarımelf listedeki ilk isimdi, Flint Fireforge adının yanında "*cüce*" yazıyordu. Bir kender, Tasslehoff Burrfoot; iki elf, bir büyücü, Raistlin Majere ve Paladine ermişi olarak tanımlanmış bir adam vardı.

"Ve şuna bir bakın," Brian bir ismi gösterdi. "Eski bir dostumuz."

Sturm Brightblade. İsminin yanına *Solamniya Şövalyesi* yazılmıştı.

"Hah! Brightblade bir şövalye değil," dedi Derek kızgın bir şekilde.

Aran, adama şaşkınlıkla baktı. "Bir şövalye olup olmaması kimin umurunda?" Kağıda vurdu. "Ejderanların bu köprüyü gözlemelerinin nedeni bu. Bu adamları arıyorlardı ki bunlardan biri de bizim arkadaşımız ve bir Solamn."

"Senin arkadaşın olabilir," dedi Derek. "Brightblade benim arkadaşım değil."

"Burada durup tartışmamızın doğru olduğunu sanmıyorum," diye belirtti Brian. "Etrafta daha çok ejderan olabilir. Tarsis düşman eline düşmüş olabilir." Kağıdı dikkatle katlayarak kemerine soktu.

"Sanmıyorum," dedi Derek. "Öyle olsaydı Rigitt'te bununla ilgili bir şeyler duyardık ve bu ejderanlar kılık değiştirmişlerdi. Tarsis'in kontrolü onlarda olsaydı, bunu herkesin gözüne sokarlardı. Burada gizlice bulunuyorlar, kendi başlarına hareket ediyorlardı."

"Ya da efendilerinin emirleri uyarınca," diyerek fikrini söyledi Aran. "Fark ettiniz mi; bize Solamniya'da saldıran ejderanlar gibi mavi nişanları vardı."

"Bak bu garip," dedi Brian. "Raporlara göre, kırmızı ejderha ordusu Tarsis'e maviden daha yakın."

"Mavi ya da kırmızı, hepsi bizim düşmanımız ve Brian haklı, "Burada gereğinden fazla kaldık. Brian, sen Aran'ın arkasına bin. Onun atı en iri ve en güçlü olan. Onun eşyalarını da benim atıma yükleyeceğiz."

Heybeleri Aran'ın atından Derek'inkine geçirdiler, sonra da binen Aran, Brian'ı arkasına aldı. Brian'ın atı gözden kaybolalı çok olmuştu.

Aran ve Brian, yoldan aşağı ilerlemeye başladılar.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Derek.

"Tarsis," dedi Aran, atını durdurarak. "Başka nereye olabilir ki?"

"Tarsis'e alenen girmememiz gerektiğini düşünüyorum," dedi Derek.

"Neler olduğu konusunda daha çok bilgi sahibi olana kadar olmaz."

"Yani asil varlığımızı bildirmeyecek miyiz?" Aran sahte bir dehşetle haykırdı. "Dehşete düştüm Derek, böylesi bir şeyi önerebiliyor olmandan dolayı dehşete düştüm! Bir daha asla kendime gelemeyebilirim." Matarasını çıkarttı ve teselli bulmak için bir yudum içki içti.

Derek adama öfkeyle baktı ve cevap vermedi. Brian gökyüzüne baktı. Beyaz ve gri renkli bulutlar dönüyorlardı. Arkalarından solgun bir ışık parladı. Bulutlar çekilirse, gece çok soğuk olacaktı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Haritaya göre, Tarsis'in batısında ağaçlık bir alan var. Bu gece orada kamp kurup şehri gözler, ne yapacağımıza yarın sabah karar veririz." Derek, atının başını çevirdi, ovaya doğru ilerledi.

Kendi kendine kıkırdayan Aran adamın arkasına düştü.

"Brightblade'in adını bir ödül listesinde görmek çok ilginç," dedi Aran, Brian'a. "Ve görünüşe göre kendisine garip arkadaşlar edinmiş; elfler, cüceler ve benzerleri. Sanırım Solace gibi dört yol ağzında bulunan bir kasabada yaşayınca böyle oluyor. Garip bir yer olduğunu duymuştum. Sana oradaki hayatıyla ilgili herhangi bir şey anlatmış mıydı?"

"Hayır, hiçbir şey anlatmadı. Ama zaten Sturm içine kapanık biriydi. Kendisinden neredeyse hiç bahsetmezdi. Daha çok babasıyla ilgileniyordu."

"Buna çok üzüldüm," diyen Aran iç geçirdi. "Sturm'ün başının nasıl bir belada olduğunu merak ediyorum."

"Ne olursa olsun, Ansalon'un bu kısmında; ya öyle ya da biri öyle olduğunu düşünüyor," dedi Brian.

"Brightblade'i tekrar görmek isterim. O iyi bir adam, bazıları ne düşünürse düşünsün." Aran, Derek'e ters ters baktı. "Fakat bunun pek mümkün olduğunu sanmıyorum."

"Bu günlerde yolda kime rastlayacağını asla bilemezsin," dedi Brian.

"Bunda haklısın," dedi Aran gülerek ve hâlâ kanayıp kanamadığını anlamak için çenesine dokundu.

* * * * *

Üç şövalye, Tarsis'in etrafındaki tepelerde bulunan sığ bir mağarada yaktıkları ateşin çevresinde soğuk ve kasvetli bir gece geçirdi. Kar fırtınası kendini tüketmişti ve gece bulut yoktu, hem Solinari hem de Lunitari gümüş ve kırmızı ışığını yayıyordu.

Kamplarından, şövalyeler ana kapılardan birini görebiliyorlardı; sabaha kadar kapatılmış ve sürgülenmişti. Duvarlardaki muhafızlar yavaş ve ölçülü bir hızla gezinerek nöbet tutuyorlardı. Şehir karanlıktı, çoğu insan yataklarındaydı.

"Şehir yeterince sakin gözüküyor," dedi Brian, Aran nöbeti ondan almak için yanına geldiğinde.

"Evet ve ejderanlar buradan on beş kilometre bile uzakta değiller," dedi Aran kafasını sallarken.

Şövalyeler, kapıların açılışını görmek için erken kalktılar. Kimse içeri girmek için beklemiyordu ve sadece birkaç kişi dışarı çıktı (bunların çoğu da şehirden atılan kenderlerdi). Ayrılanlar Rigitt'e giden yolu izlerdiler. Kapı muhafızları kulelerinde kaldılar, sadece içeri girmek isteyen birileri olduğunda soğuğa çıktılar. Burçlardaki muhafızların yürüyüşlerinden sıkıldıkları belliydi, büyük demir mangallarda yanan ateşlerde ellerini ısıtmak ve arkadaşlarıyla muhabbet etmek için sık sık yürüyüşlerini kesiyorlardı. Tarsis, kendisi ve dünyanın geri kalanıyla barış içinde olan bir şehrin resmiydi.

"Eğer ejderanlar Tarsis'e uzanan bir köprüden bu adamların geçmesini bekliyorlarsa, Tarsis'in kendisini de göz altında bulundurduklarına iddiaya girebilirsin," dedi Brian. "Kapıların yakınında biri vardır mutlaka."

Aran, Brian'a göz kırptı. "Pekala Derek, Tarsis'e gösterişli kıyafetimizi giyip. Yalıçapkını ve gül ile süslü sancaklarımızı taşıyarak gireceğiz?"

Derek son derece sinirli gözüküyordu.

"Düstur'a baktım," dedi, iyice yıpranmış cildi çıkartarak. "Konsey tarafından tasdik edilerek bir şövalye tarafından üstlenilen bir arayışın, şövalyenin birincil önceliği olması gerektiği yazıyor. Bu arayışın yerine getirilmesi sırasında şövalyenin gerçek kimliğini sizlemesi gerekiyorsa, arayışın başarıyla tamamlanması, şövalyenin gerçek kimliğini gururla ilan etmesine takaddüm ediyor."

"Beni öncelik ve takaddüm arasında bir yerde kaybettin," dedi Aran. "Kısaca söylemek gerekirse Derek, kim olduğumuzu gizliyor muyuz yoksa gizlemiyor muyuz?"

"Düstur'a göre, şerefimizi feda etmeden kimliğimizi gizleyebiliriz."

Aran'ın dudakları seğirdi. Ancak Brian'ın uyaran bakışını gördü ve iğneleyici yorumunu, matarasından aldığı bir yudum içki ile birlikte yuttu. Şövalyeler, günün geri kalanını nişanlarını çıkartmakla geçirdiler. Giysilerindeki işlemeleri kestiler ve zırhlarını, mağaranın dibine sakladılar. Kılıçlarını takacaklardı ve Aran yayını ve oklarını taşıyacaktı. Silahların sorun çıkarması pek muhtemel değildi zira bu günlerde kimse silahsız dolaşmıyordu.

"Şövalyeliğimizden geri kalan tek şey bıyıklarımız," dedi Aran, kendisininkini çekiştirirken.

"Eh, tıraş olmayacağımız kesin," dedi Derek sert bir şekilde.

"Bıyıklarımız tekrar uzar Derek," dedi Aran.

"Hayır." Derek kararını vermişti. "Başlıklarımızı iyice aşağıya Çekeceğiz ve kafalarımızın etrafına atkı saracağız. Bu soğukta kimse bizimle ilgilenmeyecektir."

Aran gözlerini devirdi ama Derek'i şaşırtarak kararı kabullendi.

"Derek'e borçlusun," dedi Brian, Aran'la beraber mağaranın girişini çalılıklarla kapatırken.

Aran mahcup bir ifade ile gülümsedi. Şövalyenin uzun, gür sakalı ve bıyığı,

onun gurur kaynağıydı. "Sanırım öyle. Dikkatini çekerim, bıyığımı keserdim ama kılıç kolumu kesmek gibi bir şey olurdu. Derek'e söyleme ama. Ağzını bir daha asla kapatamam."

Brian omuzlarını silkti. "Üst dudağımızın üzerindeki birkaç tüyü korumak için görevimizi tehlikeye atıyormuşuz gibi geliyor bana."

"Buna '*tüy*' diye hitap edemezsin," dedi Aran şiddetle, bıyığını sevgiyle düzeltirken. "Hem eğer tıraş olsaydık daha kötü gözükebilirdi. Yüzümüz deniz yolculuğunda yandı ve dudaklarımızdaki beyaz ten şüphe çekerdi, ama eğer tıraş olmazsak... eh... Tarsis'te bıyıkları olan tek adamların biz olmayacağımıza bahse girerim."

* * * * *

Şehre ayrı ayrı girmeye karar verdiler, bunun nedeni de silahlı bir adamın şehre girmesinin, silahlı üç adamın beraber şehre girmesinden daha az dikkat çekecek olmasıydı. Khrystann kütüphanesinde buluşacaklardı.

"Ancak bu kütüphanenin nerede olduğunu ya da onu nasıl bulabileceğimizi bilmiyoruz," diye belirtti Aran. "Oraya vardığımızda ne arayacağımızı da bilmiyoruz. İyi bir şekilde organize edilmiş hezimetten daha çok sevdiğim bir şey yoktur."

Pelerinlerine iyice sarılmış, başlıklarını kafalarına geçirmiş ve atkılarını burunlarından boyunlarına kadar sarmış bir halde, Aran ve Brian, Derek'in atını tepeden aşağıya sürerek ana şehir kapısına ilerlemesini izlediler.

"Neyi daha farklı yapabileceğimizi bilmiyorum," dedi Brian.

Aran, huzursuzca kıpırdandı eyerinde. Her zamanki keyifli hali adamı bir anda terk etmiş, onu aksi ve sinirli bir şekilde bırakmıştı.

"Sorun ne?" diye sordu Brian. "Mataran mı boşaldı?"

"Evet ama sorun bu değil," diye yanıtladı Aran kasvetle. Etrafına bakarak eyerinde tekrar kıpırdandı. "Havada kötü bir şey var. Sen farketmedin mi?"

"Rüzgar yön değiştirdi, eğer söylemek istediğin buysa," dedi Brian.

"O değil. Daha çok mezarımın üzerinde bir kaz yürüyor gibi. Bir anda kaz oraya bir yuva kurdu ve yavruladı. Crownguard Kalesi'ne yapılan saldırıdan

önce de böyle hissetmiştim. Eğer gideceksen yola çıksan iyi olur," diye ekledi Aran birdenbire.

Tereddüt etti. Arkadaşına endişeyle baktı. Aran'ı çılgından neşeliye kadar her ruh halinde görmüştü. Ancak onun bu kadar karamsar olduğunu ilk kez görüyordu.

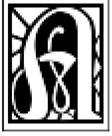
"Hadi." Aran, az önce bahsettiği kazı kışkışlar gibi kolunu salladı. "Muhtemelen üç yüz yıl önce yıkılmış olan kütüphanede buluruz."

"Bu hiç komik değil," diye hırladı Brian omzunun üzerinden, Tarsis'in kapılarına ulaşmak için tepeden aşağı inerken.

"Bazen komiklik yapmam," dedi Aran usulca.

- 3 -
Pazarlık.
Khrystann'ın Kütüphanesi.

fet'ten önce Tarsis, Güzel Tarsis olarak bilinirdi. Aynasına baktığında, kültür ve nezaket, zenginlik, güzellik ve cazibe dolu bir şehir görürdü aksinde. Parasını savurganca harcardı ve harcayacak çok parası vardı; zira gemiler, limanlarına zengin yükler getirirler ve ayaklarının dibine yığarlardı onları. Çiçek açan bitkilerle dolu gösterişli bahçeler, mücevherler gibi süslerdi onu. Şövalyeler, lordlar ve leydiler, ağaçların sıralandığı caddelerinde yürürlerdi. Kütüphanesinde çalışmak için yüzlerce kilometre öteden alimler gelirlerdi çünkü Tarsis sadece şık, nazik ve sevimli değil; aynı zamanda çok da eğitimliydi. Parlak körfezine bakar ve ufukta neşe ve mutluluk dışında hiçbir şey görmezdi.

Sonra tanrılar Krynn üzerine alevli bir dağ attılar ve Tarsis sonsuza dek değişti. Parlak körfezi yok oldu. Su çekildi. Gemileri, enkaz haline gelmiş limanındaki çamur ve pislik içinde saplı kaldı. Tarsis aynaya baktı ve güzelliğinin harap olduğunu, zengin kıyafetlerinin kirlenip yırtıldığını, mücevherlere benzeyen bahçelerinin solup öldüğünü gördü.

Felaketler ve sıkıntılar yaşayıp tekrar yükselmek için zarafetini, haysiyetini ve cesaretini kullanan pek çoğunun aksine Tarsis, felaketin kendisini batırmasına izin verdi. Kendine acıyarak, çöküşü yüzünden Solamniya Şövalyeleri'ni suçladı ve şövalyeleri evlerinden sürdü. Büyücüleri, cüceleri, elfleri ve "*bizden*" olmayan herkesi suçladı. Kadim Khrystann Kütüphanesi'nde çalışmak için şehre gelmiş olan bilgin kadın ve erkekleri suçladı ve onları şehirden kovdu. Kütüphaneyi harabe halinde bıraktı ve içine girilmesini yasakladı.

Adi ve paragöz, tamahkar ve haris oldu. Güzel şeylerden zevk almayı bıraktı. Onun gözlerindeki tek güzellik, çelik sikkeleriydi. Limanı gitmişti ama kara ticaret yolları hâlâ ondan geçiyordu ve o da komşularıyla ticareti teşvik etmek için entrikalara başvurup sonunda, üç yüz yıl sonra, Tarsis aynaya tekrar bakabilirdi.

Güzelliğini asla geri kazanamayacaktı ama en azından ödünç alıp güzel kıyafetleri giyebilir, yanaklarına allık sürebilir ve dudaklarını boyayabilirdi. Kimsenin onu tam olarak göremeyeceği gölgelerin içinde oturarak, bir kez daha Güzel Tarsis gibi davranabilirdi.

Tarsis şehri, düzenli aralıklarla sıralanan kuleler ve kapılarla bölünmüş altı metre yüksekliğindeki bir taş duvar ve denizle korunuyordu bir zamanlar. Duvar, denizin başladığı limanda bitiyordu. Denizin bittiği yerde de duvar yeniden başlıyordu. Duvar yerinde kalmıştı ama denizin yokluğu, şehrin güvenliğinde bir boşluk oluşturmuştu.

Denizciler ve gemi ustaları, yelken imalatçıları ve tüccarlar ve hayatlarını deniz üzerinden kazanan herkesin gitmesi sonucunda nüfusun azalması, vergi gelirlerinin ani bir şekilde düşmesine neden olmuştu. Tarsis resmen bir gecede zenginlikten fakirliğe düşmüştü. Altı metre yükseklikteki duvarın eksik kısmını tamamlayacak para yoktu. Ellerinden sadece bir buçuk metrelik bir duvar yapmak gelmişti. Hem Tarsisli bir lordun kasvetle söylediği gibi, zaten korunmaya da ihtiyaçları yoktu. Tarsis'te kimsenin istediği bir şey yoktu.

Bu yıllar önceydi. Artık Tarsis daha zengindi. Tarsisliler, kuzeyde savaş olduğuna dair dedikodular duymuşlardı. Solamniya'nın saldırı altında olduğunu biliyorlardı ("*Kibirli şövalyeler! İyi olmuş!*") ve elflerin Qualinesti'den sürüldüğünü işitmişlerdi ("*Elflerden başka ne beklenir ki? Korkaklar sürüsü!*"). Pax Tharkas'ın düşmüş olduğu hakkında laflar vardı ("*Pax ne? Hiç duymadım*"). Tarsis, olup bitenlere hiç ilgi göstermiyordu. Zenginlikle beraber kayıtsızlık da gelmişti. Tarsis şimdiye dek hep barış içindeydi ve halkı da ufukta bir tehdit görmüyordu, o halde güzel evler ve gösterişli belediye binalan yapmak varken parayı bir duvar gibi donuk ve sıkıcı bir şeye harcamaya ne gerek vardı? Bu yüzden de bir buçuk metrelik duvar kalmıştı.

Duvarın kuzeyinde ve doğusunda yer alan iki adet demir kapısı vardı. Derek, trafiğin en yoğun olduğu kuzey kapısından şehre girecekti. Aran, atını doğu kapısından içeri sürdü ve Brian da yayan bir şekilde şehrin güney tarafında –bilinen adıyla Liman Duvarı– yer alan kapıdan içeri girmeye çalışmak zorunda kaldı.

Şehir savunmasının en zayıf kısmı olduğundan, şövalyeler Liman

Duvarı'nın en sıkı korunan kısım olacağını farz etmişlerdi. Derek'in Brian için bu yolu seçmesi bir tür iltifattı. Brian'ın sakin ve kaygısız tavırlarından, durgun cesaretinden bahsetmişti. Ayrıca üçünün arasında bir şövalyeye en az benzeyenin de Brian olduğunu söylemişti.

Brian, Derek'in sözlerindeki gerçeği kabul etmiş ve alınmamıştı. Asil bir kandan geliyor olsa da, Brian zor koşullarda büyümüştü, zengin Derek gibi ayrıcalıklı değildi. Brian'ın babası ekmeğini miras almamıştı; onu kazanmak zorunda kalmıştı. Eğitimli bir adam olduğundan Derek'in öğretmeni olarak işe alınmıştı ve ona ve ailesine Crownguard Kalesi'nde ev verilmişti. Aran, komşu lordun oğlu, diğer oğlanlarla beraber ders çalışması için davet edilmişti ve böylece üç arkadaş tanışmışlardı.

Brian'ın soyu Derek ya da Aran'ınki kadar uzun ya da soylu değildi ve Brian aralarındaki farkı hep hissetmişti. Aran bunu asla ima etmemiş ya da bununla ilgili hiçbir şey düşünmemişti. Brian bir balıkçının oğlu olsaydı da Aran ona aynı şekilde davranırdı. Derek de onun geçmişiyle ilgili hiçbir şeyden bahsetmemiş ya da Brian'a nezaketsiz bir şey söylememişti ancak; muhtemelen bilinçsiz bir şekilde, Derek ikisi arasında bir çizgi çekmişti. Bir tarafta Derek Crownguard, diğer tarafta da parayla tutulmuş bir yardımcının oğlu vardı. Derek, Brian'a bir şövalyeye benzemediğini söylerken kibirli davranmamıştı. Sadece Derek gibi davranmıştı.

Gün güneşli ve soğuk, hava sakindi. Brian düzlükten rahat bir şekilde, ölçülü bir hızla yürüdü, etrafından gelip geçenlere dikkat etti. Her kapı iki ya da üç adam tarafından korunuyordu ve bunların hepsi de Tarsis muhafızlarının üyeleriydi. Ejderanlara ait hiçbir iz yoktu.

Brian kapıya dikkatle yaklaştı, şehre girenlere olağandışı bir ilgi gösteren birinin varlığını belirlemek amacıyla kuledeki gölgeleri araştırdı. Ortalıkta aylak aylak dolanan birkaç kişi vardı ve hepsi de afet yüzünden bir araya toplanmıştı. Aralarından biri ejderansa bile onu belirlemek zordu.

Tarsis muhafızları demir bir mangalın içinde yanan ateşin çevresine toplanmışlardı ve oradan ayrılmaya pek hevesli görünmüyorlardı. Brian kapıya doğru yürümeye devam etti ve kimse yoluna çıkmadı. Muhafızlar ona uzaktan şöyle bir baktılar ve onunla pek ilgilenmiş gözükmediler, zira ellerini ateşe tutmaya devam ettiler. Brian kapıya vardığında durdu ve muhafızlara baktı.

Muhafızların ikisi üçüncü birine döndüler. Belli ki içeri girmek isteyenle ilgilenme sırası ondaydı. Ateşin yanındaki sıcak yerinden koparılmasına bozulan muhafız, kürk başlığını kafasına geçirdi ve Brian'ın yanına gitti.

"İsim?" diye sordu muhafız.

"Brian Donner," dedi Brian.

"Nerelisin?"

"Solamniya," dedi Brian.

Muhafız bunu aksanından anlayabilirdi. Muhafız suratını astı ve daha iyi duymak için kürk başlığını kulaklarından geriye attı.

"Şu şövalye arkadaşlardan biri değilsin herhalde?" diye sordu muhafız.

"Hayır," dedi Brian. "Ben şarap tüccarıyım. Bu günlerde Tarsis'te çok kaliteli şarapların bulunabileceğini duydum. Qualinesti'nin düşmesi ve diğer nedenlerden dolayı," diye ekledi kayıtsızca.

Muhafız kaşlarını çattı ve yüksek sesle, "Burada elf şarabı yok. Tarsis'te böyle şeyler olmaz bayım," dedi. Kısık bir sesle de, "Böyle '*zor bulunur*' malların satışıyla uğraşan bir kuzenim var. Tüccarlar Sokağı'na git ve Jen'i sor. Sana bol bol bulabilir," diye ekledi.

"Gideceğim bayım, teşekkürler," dedi Brian.

Muhafız, ona Tüccarlar Sokağı'nın nerede olduğunu anlattı ve, Jen'i unutma," dedikten sonra içeri girebileceğini söyledi. Brian denedi ama muhafız kapıda durup yolunu kesmeye devam etti.

Brian ne olduğunu merak etti, sonra muhafızın baş parmağını ve iki parmağını gizlice birbirine sürttüğünü gördü. Brian para kesesine uzandı ve bir çelik sikke çıkarttı. Onu muhafıza verince muhafız elini sikkenin üzerinde kapattı ve kenara çekildi.

"Adil şehrimizde güzel zaman geçirmenizi dilerim bayım" dedi muhafız, şapkasına dokunurken.

Yüzündeki atkının gülümsemesini gizlemesinden memnun olan Brian kapıdan içeri yürüdü. Muhafızın kendisini izliyor olması ihtimaline karşın Tüccarlar Sokağı'na doğru ilerledi. Soğuğa rağmen sokaklar kalabalıktı,

insanlar ya işe ya pazara gidiyorlar ya da kar kesildiğinden sadece dolanıyorlardı.

Sokağa varınca, Yukarı Şehir'e doğru ilerledi. Burası, Estetik Bertrem'e göre kayıp kütüphanenin bilinen en son yeriydi. Brian kendisini izleyen birinin olup olmadığını anlamak için sık sık arkasına baktı ama görebildiği kadarıyla kimse onunla ilgilenmiyordu. Arkadaşlarının da şehre kendisi gibi kolaylıkla girmiş olduklarını umdu.

* * * * *

Üç şövalye, şehrin eski kısmında buluştu. Derek ve Aran, şehre herhangi bir zorluk yaşamadan girmişlerdi fakat Derek, Brian gibi, şehre girmenin bir bedeli olduğunu öğrenmişti. Ana kapıdaki muhafız, "*baş*" olarak tanımladığı ödeme için iki çelik istemişti. Aran hiç "*vergilendirilmemişti*"; belki de Tarsis'te hâlâ dürüst kişiler vardı, en azından o öyle söyledi. En son gelen oydu; matarasını doldurmak için yolda durmuştu ve çok daha iyi bir ruh halindeydi.

Hem Aran hem de Derek, kapıların etrafında duran kişiler görmüşlerdi ancak bunlar kimin gelip kimin gittiğini merak eden her zamanki avareler olabilirlerdi. Bu da konuyu Sturm Brightblade ve onun garip yol arkadaşlarına getirdi.

"Sturm Brightblade'den neden bu kadar hoşlanmadığını asla anlayamadım Derek," dedi Aran, ekmek ve et yeyip Aran'ın kanyak içmesi için kırık dökük bir bahçe duvarında otururlarken. "Ya da neden onun şövalyeliğe aday olmasına karşı çıktığını."

"Düzgün bir şekilde yetiştirilmemişti," dedi Derek.

"Bunu benim için de söyleyebilirsin," dedi Brian. "Babam senin silahtarındı."

"Akranlarınla birlikte benim babamın evinde yetiştirildin," dedi Derek, "tuhaf kişiler arasında, hiçbir yerin kenarında yer alan kasabasında değil. Hem Brian, senin baban şerefli bir kişiydi."

"Angriff Brightblade de şerefliydi. Sadece talihsizdi," dedi Aran, omuzlarını silkerek.

"Lord Gunthar'a göre..." Derek homurdandı.

"Gunthar, Brightblade'ler için her zaman bir yer bulmuştur. Babasını asla tanımamış bir adamı gerçekten de şövalye olması için önerir misin? Tabii eğer Angriff gerçekten Sturm'ün babasıysa..."

"Bunu söylemeye hakkın yok, Derek!" dedi Brian sinirle.

Derek arkadaşına göz attı. Brian genelde uysal bir insandı, pek sinirlenmezdi. Şu anda sinirliydi ve Derek çok ileri gittiğini farketti. Her şeyin ötesinde, asil bir kadının itibarını zedelemişti ve bu, Düstur'a tamamen aykırıydı.

"Sturm'ün bir piç olduğunu ima etmek istemedim," dedi Derek boğuk bir sesle. "Sadece Sör Angriff'in bir anda karısıyla çocuğunu, sanki onlardan utanıyormuş gibi, Solamniya'dan kimsenin temas kuramayacağı bir yere göndermesini çok garip buluyorum."

"Ya da hayatlarını kurtarmaya çalışıyormuş gibi," diye önerdi Aran. Matarayı diğerlerine önerdi, kimse istemeyince tek başına keyfini çıkarttı. "Angriff Brightblade çok kötü düşmanlar kazanmıştı, zavallı adam. Ailesini uzağa göndererek en iyisi olduğunu düşündüğü şeyi yaptı. Babasına ne olduğunu öğrenmek için bütün o yolları aşıp Solamniya'ya geri dönmesinin Sturm'ün lehine olduğunu düşünüyorum..."

"Servetini bulmak için geldi," dedi Derek küçük görerek, "ve geriye hiçbir şey kalmadığını görünce aile mülkünün tamamını sattı ve ağaç evinde yaşamaya döndü."

"Her şeyi en kötü açıdan görüyorsun," dedi Brian. "Sturm, ailesinin borçlarını ödemek için aile mülklerini sattı ve Solace'a dönmesinin nedeni de Solamniya'da pek hoş karşılanmamış olması."

"Vazgeç, Brian," dedi Aran sırıtarak. "Sturm Brightblade, yeni bir Huma olsa ve tek eliyle Kraliçe Taklıisis'i Abyss'e gönderse bile, Derek onun mahmuzlarını hak etmediğini düşünecektir. Bu durum büyükbabaları arasındaki kan davasına dayanıyor..."

"Bunun onunla hiçbir ilgisi yok!" dedi Derek öfkelenerek, "Hem neden Sturm Brightblade'den bahsediyoruz ki?"

"Çünkü onun Tarsis'te bulunması ve yardımımıza ihtiyacı olması ihtimali

varsa, ona yardım etmekle yükümlüyüz," dedi Brian. "Şövalye olsun ya da olmasın, o bir Solamn."

"Düşmanlarımızın pullu elleriyle onu yakalamak istedikleri gerçeğinden bahsetmiyorum bile," diye ekledi Aran. "Düşmanımın dostu benim dostumdur... yoksa düşmanım mıydı? Bunu asla öğrenemedim."

"Görevimiz önce gelir," dedi Derek sert bir şekilde, "ve bu konuşmayı kesmemiz gerekiyor. Kimin dinliyor olabileceğini asla bilemezsiniz."

Brian etrafa bakındı. Eski şehir bir harabe gibiydi. Caddenin kaldırımları çatlamış ve kırılmıştı, taş ve moloz parçalarıyla doluydu. Çürüyen yapraklar, tamamen ya da kısmen yıkılmış, terk edilmiş binalardan arta kalan kırık duvarların garip köşelerine yığılmışlardı. Parçalanmış sokakların ortasındaki yarıklardan büyümüş iri meşe ağaçları, şehrin bu kısmının yıllardır, hatta Afet'ten beri harabe halinde olduğunu gösteriyordu.

"Ejderha orduları sıçanları eğitmek için bir yol bulmamışlarsa, epey güvende olduğumuzu söyleyebilirim," dedi Aran, yaratıklardan birini büyük bir taşla uzaklaştırırken. "Son bir saat içinde başka bir canlı görmedik."

Brian, elleri kalçasında dikildi ve tozlu caddenin bir aşağısına, bir yukarısına baktı. "Sanırım Bertrem bizi vahşi kender avına gönderdi Derek. Buralarda bir kütüphane olduğuna dair hiçbir işaret yok."

"Ancak bu değerli bir mülk," dedi Aran. "Tarsis'in iyi insanlarının onu ya yeniden inşa edeceğini ya da en azından molozunu kaldırıp bir park gibi bir şeye dönüştüreceğini umuyor insan."

"Ah, ancak o zaman bir zamanlar ne olduklarını hatırlamak zorunda kalırlardı. Güzelliği, şöhreti, ak kanatlı gemileri hatırlamak; ve Tarsis bunu yapması için kendisine izin veremez," dedi arkalarından gelen bir kadın sesi.

Şövalyeler, kılıçlarının kabzalarını tuttular fakat kılıçlarını çekmediler ve kendilerini gizlice dinleyen kişiyle yüzleşmek için döndüler. Kadının sesi tizdi, aydınlık ve coşkuluydu. Kadın ince, kısa ve kahverengi tenliydi, şımarık bir gülümsemesi vardı ve kızıl kahve saçları yüzüne ve omuzlarına vahşi ve gelişigüzel bir edayla düşüyordu.

Hareketleri seri ve sessizdi ve kocaman, saf gülümsemesinin güzelliği, sol

yanağındaki muzip bir gamzeyle artıyordu. Kıyafetleri basit ve özensizdi ve pek düşünmeden giyilmiş gibi duruyordu; zira bluzunun rengi eteğiyle zıttı ve kalın paltosu her ikisiyle de uyuşmuyordu. Ancak konuşmasına bakılırsa iyi bir eğitim almıştı. Solamn aksanı vardı. Yirmi ile otuz yaşları arasındaydı, en azından Brian öyle tahmin etti.

Bir ara sokağın gölgeleri altında durmuş, onlara gülümsüyordu ve hiç de istifini bozmamıştı.

Derek resmi bir şekilde eğilerek selam verdi. "Sizi uygun bir şekilde selamlayamadığımız için affınızı rica ediyorum hanımefendi." Karşısındaki bir kadın olduğundan nazik ama gizlice kendilerini dinlediği için soğuk bir edayla konuşmuştu. "Varlığınızdan haberim yoktu."

"Ah, hiç sorun değil," dedi kadın gülerek. "Sen, Sör Derek Crownguard olmalısın."

Derek'in ağzı açık kaldı. Kadına şaşkınlık içinde baktı, sonra kaşlarını çattı.

"Affınıza sığmıyorum hanımefendi, benden çok şey biliyorsunuz."

"Kendimi tanıştırmadım mı? Çok unutkanım. Lillith Hallmark." dedi kadın ve elini uzattı.

Derek kadına sarsılmış bir şekilde baktı. İyi eğitimli Solamn kadınlar reverans yaparlardı. Bir erkek gibi el sıkışmazlardı. Yine de kadının elini sıktı; yoksa kadına hakaret etmiş olurdu. Ancak kadının eliyle ne yapacağını bilemiyor gibiydi ve en kısa zamanda elini bıraktı.

"Varuslu Hallmark'lar ile bir akrabalığınız olabilir mi?" diye sordu Aran.

"Sör Eustace'in kızıyım," dedi kadın, memnuniyetle. "Dördüncüsü."

Derek bir kaşını kaldırdı. Bu aralar şövalyelerin kızları konusunda pek şanslı değildi kesinlikle. Önce Palanthas'ta Uth Matar isimli kadın vardı ki onun bir bir hırsız olduğu ortaya çıkmıştı. Şimdi de bu genç kadın, bir şövalyenin kızı, bir kenderden çalınmışa benzeyen kıyafetler içinde dolanıyor ve bir erkek gibi küstahça konuşup hareket ediyordu.

"Babam nasıl, bayım?" diye sordu Lillith.

"Asil babanızın, onu en son gördüğümde, iyi olduğunu bildirme şerefine nailim," dedi Derek. "Vingaard Kalesi savaşında yiğitçe savaştı ve biz

sayıca iyice azalana kadar alanı terk etmedi."

"Sevgili yaşlı babam," dedi Lillith gülerek. "Bunu yapacak bilince sahip olmasına bile şaşırdım. Normalde iri bir kukla gibi ortalıkta dikilir ve kafasına bir şeyin çarpmasını bekler."

Böylesi saygısızca bir konuşma karşısında, özellikle de bir kadından bunları duymaktan, Derek kelimelerle anlatılamayacak kadar şaşırmıştı.

Aran kahkahalarla güldü ve Lillith'le neşeyle el sıkıştı ve Brian da kadının elini öperek kadını tekrar güldürdü. Kadının elini kendi elinde tutarken, işaret parmağı ile baş parmağının koyu mor renginde olduğunu gördü; kadının yün bluzunda ve eteğinde de hem taze hem de solmuş, benzer mor lekeler vardı. Brian, kadının elini istemeye istemeye bıraktı. Kadının sol yanağındaki gamze kadar büyüleyici hiçbir şey görmediğini düşündü şimdiye kadar. Gamzesinin derinleştiğini, ela gözlerindeki altın rengi noktaların parıldadığını görmek için onu tekrar güldürmek istedi.

Derek arkadaşlarına sinirlendi, edepsizliği özendirdiklerini düşünüyordu. Bu hanımla konuşmak zorundaydı ancak onu kınadığını belirtmek için soğuk bir edayla konuşacaktı.

"Beni nasıl tanıdınız Bayan Hallmark?" diye sordu.

"Bertrem, efsanevi Khrystann Kütüphanesi'ni arayan Solamn Şövalyeleri'ni kollamam hakkında beni uyardı," diye yanıtladı Lillith.

"Siz bu civarlarda yıllardır gördüğüm ilk, son ve tek şövalyelersiniz, ve sonra Bertrem'in adınızdan bahsettiğinizi duydum; böylece Derek Crownguard olmanız gerektiğini tahmin ettim."

"Estetik Bertrem'e gelişimizi bildirmesi için izin vermemiştim," dedi Derek sertçe. "Hatta ona gizli kalmasını emretmiştim."

"Bertrem benim dışımda kimseye söylemedi ve ben de kimseye söylemedim, Sör Derek," dedi Lillith, gamzesi yanıp sönerken, "öyle yapmış olması iyi oldu. Kütüphaneyi arayarak yıllar geçirebilirdiniz ve onu asla bulamazdınız."

"Siz bir Estetiksiniz," diye tahmin etti Aran.

Lillith adama göz kırptı; bu, iyi eğitimli Solamn kadınları için son derece

uygunsuz bir hareketti.

"Siz beyefendiler, sizi kütüphaneye götürmemi ister misiniz?"

"Eğer sizin için bir sıkıntı yaratmazsa, hanımefendi," dedi Derek.

"Ah, hiç sıkıntı yaratmaz beyefendi," diye yanıtladı Lillith kollarını göğsünün üzerinde birleştirerek. "Ancak bunun karşılığında benim için bir şey yapmalısınız. Bir iyiliğe ihtiyacım var."

Derek kaşlarını çattı. Bu genç kadını sevmemişti ve şantaj yoluyla ona hizmet etmek zorunda kalmaktan da hoşlanmıştı. "Bize ne yaptıracaksınız hanımefendi?"

Lillith'in gamzesi silindi. Dertli gibi gözüktü ve bir anda yakınlaşmalarını istedi eliyle işaret ederek; konuştuğunda da bunu kısık bir sesle yaptı. "Bu şehirde çok yanlış bir şey var. Biz dedikodular duyduk..."

" '*Biz*' kim?" diyerek lafını kesti Derek.

"Dünyayla gerçekten ilgilenenler," diye yanıtladı Lillith, adamın bakışlarını karşısında gözlerini kaçırmadan. "Bu savaşta aynı taraftayız Sör Derek, sizi temin ederim. Söylediğim gibi, şehir duvarları içinde ejderanların görüldüğüne dair dedikodular duyduk."

Şövalyeler birbirlerine baktılar. "Şehir duvarlarının dışında da varlar," dedi Aran.

"O halde dedikodular gerçek. Onları gördünüz mü?" diye sordu Lillith acı dolu bir ifadeyle. "Nerede?"

"Tarsis yolunda. Bir köprünün yanında kamp kurmuşlardı. Geçenleri izliyorlardı..."

"Bu mantıklı," dedi Lillith." İçlerinden biri, Ejderha Yüceefendisi Verminaard'ın katillerinin başına konan ödülleri gösteren bir liste dağıtıyor. Bir kopyasını ele geçirmeyi başardım."

Kadın kemerine uzandı ve ejderanlardan aldıklarına benzer bir doküman çıkarttı. "Bu kişiyi uzun zamandır arıyordum ve bu listede buldum. Onu yakalamanızı ve bana getirmenizi istiyorum. Bunu kimsenin haberi olmadan yapmalısınız."

"Yanlış kişilere geldiniz hanımefendi," dedi Derek. "Yerel Hırsızlar Loncası ile konuşmalısınız. Adam kaçırma konusunda uzman olanlar onlar..."

"Onun kaçırılmasını istemiyorum! Ve hırsızların ya da ejderanların onu yakalamasını da istemiyorum." Lillith, durumun ciddiyetinden kızardı. "Çok değerli bir şey taşıyor ve onun ne kadar önemli olduğunu anlayamamasından korkuyorum. Sadece cehaletten onu düşmana verebilir. Bu listede adını gördüğümden beri onu yakalamak için bir yol bulmaya çalışıyordum. Siz beyefendileri tanrılar gönderdi. Bunu benim için yapacağınıza dair şövalye olarak şerefiniz üzerine söz verin ve ben de size kütüphaneyi nasıl bulacağınızı göstereyim."

"Bu şantaj... ve bir şövalyenin kızına yakışmıyor!" dedi Derek, ve Brian da, istemeden de olsa onunla aynı fikirdeydi.

Bu çok muğlak ve gölgeli bir şeydi. Lillith yılmadı.

"Bir şövalyenin başka bir şövalyenin kızına yardım etmeyi reddetmesinin de uygunsuz olduğunu düşünüyorum!" dedi canlı bir sesle.

"Bu kişinin taşıdığı şey ne?" diye sordu Aran merakla.

Lillith tereddüt etti, sonra kafasını salladı. "Size güvenmediğimden değil. Eğer benim sırrım olsaydı size söylerdim sayın şövalye, ancak bu sır bana ait olmadığından sizlerle paylaşamam. Bilgim, açığa çıkması durumunda büyük bir tehlike altında olacak birinden geliyor. Onun bizimle konuşmaması gerekiyordu. Bu kadarını bile söylediği için çok fazla şeyi tehlikeye attı, ancak bu değerli nesne ve onu taşıyan kişi hakkında endişeleniyor."

Derek ters ters bakmaya devam etti.

"Bu ödül listesindeki hangi kişiyi bulmamızı istiyorsunuz?" diye sordu Brian.

Lillith parmağını bir ismin üzerine koydu.

"Söz konusu bile olamaz!" diye haykırdı Derek.

"Derek..." dedi Brian.

"Siz beyefendileri, bu konuyu aranızda tartışmanız için yalnız bırakacağım." Lillith, konuşulanları duyamayacağı bir mesafeye çekildi.

"Bu erkeksi kadına güvenmiyorum," dedi Derek, "bir şövalyenin kızı olsa da, hem bir kenderi kaçırmaya hiç niyetim yok! Bizimle bir tür oyun oynuyor."

"Derek, sabahın büyük bir kısmında bu mahvolmuş caddede bir aşağı bir yukarı yürüdük ama kütüphanenin nerede olduğunu bırak, ona dair bir iz bile bulamadık," dedi Aran, sabrı taşmış bir şekilde. "Hayatımızın geri kalanını onu arayarak geçirebiliriz. Bence, kütüphaneyi bulmamıza yardım etmesi karşılığında kadının bu ufak işini halletmeyi kabul edelim."

"Hem, ejderanların pençelerini bu kendere geçirmek istemeleri bile onu kurtarmak için bize yeterli neden olmalı," diye belirtti Brian. "Görünüşe göre o, Sturm ile birlikte, Yüceefendi'yi öldürenlerden biriymiş."

"Bize Sturm'ü nerede bulabileceğimizi söyleyebilir," dedi Aran.

Brian kafasını sallayarak, bu iddianın Derek'i, Lillith'in planına uymaya ikna etmekte kullanılacak en son şey olduğunu işaret etti Aran'a. Aslında tam da aksine neden olabilirdi. Ancak her ne olursa olsun Brian, onun gülümsediğini tekrar görmek için Lillith'e yardım etmeye hevesliydi. Derek'in bu durumdan memnun olmadığı barizdi ama gerçekleri kabul etmesi gerekiyordu; kütüphaneyi bulamıyorlardı ve ejderanlar şehirde dolaşırken kaybedecek vakit yoktu. Lillith'e seslendi.

"Bu görevi sizin için üstleneceğiz hanımefendi. Şu kenderi nerede bulabiliriz?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi kadın neşeyle.

Derek'in kaşlarının birleşmeye başladığını görünce, "Estetik arkadaşlarım onu bulmaya çalışıyorlar. Bana haber verecekler. Bu arada, ben de size kütüphaneyi göstereceğim.. Gördünüz mü? Ben de şerefli olabilirim," diye ekledi.

"Ejderanlar Tarsis'te ne yapıyorlar hanımefendi?" diye sordu Brian.

Kadın, onları bir çıkmaz sokağa sokmuştu ve görünürde kütüphane yoktu. Lilith kafasını salladı.

"Bu adamları aramaktan başka bir şey yapmıyor olabilirler. Bilmiyoruz."

"Bunu yetkililere bildirdiniz mi?"

"Denedik," dedi Lillith suratını buruşturarak. "Lordla görüşmek için bir heyet gönderdik. Bizimle alay etti. Bize kışkırtıcılar dedi ve sorun çıkartmaya çalıştığımızı söyledi."

Lillith kafasını salladı. "Ancak onda bir gariplik vardı. Eskiden nazik bir adamdı, her zaman ricacılarını dinlemek için zaman ayırırdı ancak onu bu kez gördüğümüzde tersti, neredeyse kabaydı." Kadın derin derin iç geçirdi. "Bence sorun başladı bile."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Düşmanın onu kontrol altına aldığını düşünüyoruz. Elbette kanıtlayamayız ama en mantıklı açıklama bu. Onun üzerinde bir tür güçleri var. Lordumuzun bu canavarların yakınına bile gelmesine izin vermesinin tek nedeni bu olabilir."

Sokak, bir zamanlar zarif bir malikane olduğunu söylemenin zor olacağı kadar yıkılmış büyük bir binanın yanından geçti. Duvarlar, sanki biri üzerlerine üflese yıkılacakmış gibi gözüküyorlardı ama Lillith, binanın yüzlerce yıldır ayakta olduğunu söyleyerek temin etti adamları. Sokakta ilerlemeye devam etti; ara sıra arkasına bakmak için duruyor, izlenmediklerinden emin oluyordu.

"Rögar kapağına dikkat edin," dedi göstererek. "Cıvataları paslı ve güvenilmez. Kötü bir düşüş yaşayabilirsiniz."

Kapağa basmak üzere olan Aran, üstünden zıpladı. "Neden Tarsisliler bunları temizlemiyorlar?" diye sordu işaret ederek. "Üç yüz yıldan fazla geçmiş üzerinden."

"İlk başta, kaybedilenleri tekrar inşa edemeyecek kadar meşgullerdi hayatta kalmakla," diye cevap verdi Lillith. "Harap olan yapılardan tuğlaları, granit ve mermer blokları alarak evler yaptılar. Sanırım ilk başta şehri yeniden inşa etmek istiyorlardı ama zorluklar, tehlike ve başka yerlerde çalışmak için şehri terk edenler vardı, ve daha da önemlisi istek yoktu."

"Sonraki yıllarda zenginleştiklerinde, şehrin diğer tarafları gibi bu kısmını da tekrar inşa etmek istemiş olmalılar," dedi Brian. "Buraya gelirken yolda çok etkileyici yapılar gördüm."

Lillith kafasını salladı. "Kütüphane yüzünden. Şehrin bu kısmının yaşadığı

felaketlerin nedeni olan kişilerle özdeşleştirilmeye başlandı; büyücüler, ermişler, alimler ve sizin gibi Solamniya Şövalyeleriyle. Halk, kütüphaneyi ve üniversiteleri tekrar yaparlarsa bizim gibi kişilerin döneceğinden korktu."

"Kütüphaneyi yok etmemiş olmalarına şaşırdım," dedi Aran.

"Estetikler en kötüsünden korktular. Tarsis'teki sorunlarla ilgili haberler Tarikat'a ulaşınca, son derece endişelendiler. Şehre bir grup gönderdiler –o zamanlar çok tehlikeli bir yolculuktu bu; zira topraklarda kanunsuzluk hüküm sürüyordu– ve onlara ya kitapları korumaları ya da, eğer çok geç kalmışlarsa, kurtarabildiklerini kurtarmaları söylenmişti."

"Estetikler buraya ulaştıklarında, Afet'ten önce burada çalışan Gilean ermişlerinin korkunç bir şey olacağına dair uyarılar almış olduklarını öğrendiler. Ermişler, diğer tanrıların ermişleri ile birlikte güven içinde Krynn'den kaçmış olabilirlerdi ancak kitapları korumak için geride kalmayı seçmişlerdi. Bereket versin kütüphane yerin altına inşa edilmişti, böylece alevli dağ çarptığında kütüphane sağlam kalmıştı. Artık korktukları tek şey insanlardı."

"Ayaktakımı kütüphaneyi yakıp yağmalamaya geldiğinde, Estetiklerin onu koruduğunu gördüler. Estetiklerin çoğu savaşta öldü ama kütüphanenin girişini mühürlemeyi başarana kadar güruhu uzak tutmayı başardılar. Bundan sonra da sırrı bilmeyen hiç kimse kapıyı bulamasın ya da onu açamasın diye kapıyı gizlediler. Bu sayede, kendilerini sevenler tarafından korunan kitaplar bütün bu yüzyıllar boyunca güvende kaldılar."

"Sizin gibi," dedi Brian hayranlık içinde. Kadının elini tuttu, mürekkep lekeli parmaklarını işaret etti.

Lillith kızardı ama gerçekten öyle olduğunu gösterircesine kafasını salladı. Brian, kazara olmuş gibi, kadının elini tutmaya devam etti. Lillith adama gülümsedi, gamzesi aydınlandı ve kadın elini nazikçe adamın elinden çekti.

"Aradığınız hangi kitap ya da nasıl bir bilgi, Sör Brian? Belki onu bulmanıza yardımcı olabilirim. Aşağıda bulunan kitapların çoğunu biliyorum, ancak hepsini bilmediğime dikkatinizi çekerim. Bu birkaç yaşam süresini alırdı."

Derek, Brian'a sert bir şekilde bakarak adamı susturdu.

"Size güvenmediğimizden değil, Bayan Hallmark," dedi Derek, soğuk bir sesle. "Fakat bu bilgiyi kendimize saklamamız gerektiğini düşünüyorum. Yoksa sizi tehlikeye atabiliriz."

"Nasıl isterseniz," dedi Lillith. Durdu. "İşte geldik."

"Boş bir duvar," diye belirtti Aran.

Gölgeli bir revak altından geçerek çıkmaz sokağın sonuna ulaşmışlardı. Farklı renklerde, kenarları yuvarlak, yıpranmış ve harçla birbirine yapıştırılmış taşlardan yapılmış olan duvar, uzun otlarla kaplı bir tepenin önünde duruyordu.

"Khrystann Kütüphanesi," dedi Lillith.

Çizmesini, duvarın önündeki bir karonun üzerine koydu ve bastırdı. Sert taş duvar, şövalyeleri şaşırtarak sarsıldı ve yana kaydı.

"Taş bile değil," dedi Aran heyecanla, dokunmak için elini uzatınca. "Taş gibi gözükmesi için boyanmış tahta!" Güldü. "Tam bir şaheser! Beni tam anlamıyla kandırdı!"

Şövalyeler arkalarındaki sokağa baktılar ve onu farklı bir ışık altında gördüler.

"Sokak da kütüphanenin savunma sisteminin bir parçası," dedi Brian. "Kütüphaneye erişmek isteyen biri bu sokaktan geçmek zorunda."

"Ve neredeyse üzerine basacağım rögar kapağı; bir tuzak!" Aran, Lillith'e daha bir saygıyla baktı. "Siz ve diğer Estetikler kütüphaneyi korumak için dövüşmeye ve ölmeye hazır gibi görünüyorsunuz. Neden? Sadece bir avuç kitap."

"Geçmiş nesillerin hikmetinin parlak ışığını taşıyan bir avuç kitap, Sör Aran," dedi Lillith yumuşak bir sesle. "Bu ışığın sönmesi halinde bir daha asla içinden çıkamayacağımız bir karanlığa yuvarlanacağımızdan korkuyoruz."

Taş gibi görünmesi için boyanmış ahşap kapıyı itti. Onun arkasında başka bir ahşap kapı vardı ve bunun işçiliği epey eskiydi. Siyah bir kitap üzerinde dengede duran bir terazi işlenmişti.

"Gilean, Kitap Tanrısı ve Dengenin Koruyucusu'nun sembolü." Lillith

teraziye dokunmak için elini uzattı.

"Ondan saygıyla bahsediyorsunuz," dedi Brian. "Tanrıların geri döndüğüne inanıyor musunuz?"

Lillith, cevap vermek için ağzını açtı ama Derek kadının lafını ağzına tıkadı. "Böylesi saçmalıklarla harcayacak vaktimiz yok. Lütfen ilerleyin, hanımefendi."

Lillith, gözünün kenarından Brian'a baktı ve gizlice gülümsedi. "Bu konuyu sonra konuşuruz," dedi.

Terazinin kefelerinden birine iki kez, diğerine üç kez, sonra da kitabın üzerine dört kez bastırdı. İkinci kapı kayarak açıldı. Ardında uzun bir merdiven vardı karanlığa uzanan. Kapının yanındaki duvarda bulunan bir kancadan bir fener sallanıyordu. Lillith feneri aldı ve camını açarak içindeki mumu yaktı. Alev parlak bir ışık verdi etrafa. Kadın camı dikkatle kapattı ve merdivenden aşağı inerken yollarını aydınlattı.

Hava gitgide sıcaklaştı. Merdiven eski deri, pösteki ve toz kokuyordu. Merdivenin sonunda başka bir kapı vardı ve o da terazi ve kitap ile süslenmişti. Lillith hepsine tekrar bastı ama bu sefer farklı bir sırayla yaptı. Kapı, duvarın içine kaydı. Kadın, feneri yukarıda tutarak içeri girdi.

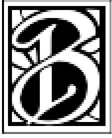
Oda devasaydı. Uzun ve geniş, fener ışığının erişemediği yerlere uzanıyordu ve yerden tavana kadar kitapla doluydu. Kitaplarla dolu raflar vardı duvarlarda. Kitaplarla dolu raflar uzun sıralar halinde zemini kesiyordu ve karanlığın içine kadar süzüyorlardı. Burası, raflardan oluşmuş gerçek bir ormandı ve bu raflardaki kitaplar da ağaçlardan oluşmuş bir ormandaki yapraklar kadar çoktu.

Üç şövalye, gittikçe artan bir kaygıyla karışık bir huşu içinde bakakaldı kitaplara.

"Yardımıma ihtiyacınız olmadığına *emin misiniz*, Sör Derek?" diye sordu Lillith sakince.

- 4 -
Umutsuz bir arayış.
Kargaşa.
Kender yakalama.

 inlerce var!" dedi Aran nefesi kesilerek.

"Binlerce kez binlerce," dedi Brian umutsuz bir sesle.

Derek, Lillith'e döndü. "Kitapların bir kataloğu olmalı Bayan Hallmark. Estetikler, titiz kayıt tutmalarıyla tanınırlar."

"Vardı," dedi Lillith. "Kitaplar adlarına, yazarlarına ve konularına göre kataloglanmışlardı."

"Geçmiş zamanda konuşuyorsunuz," diye belirtti Aran meşum bir ses tonuyla.

"Katalog yok edildi," dedi Lillith üzüntüye.

"Kim böyle bir şey yapar? Neden?" diye sordu Brian.

"Estetiklerin kendileri yok etti." Lillith derinden bir iç çekti. "Afet'ten hemen önce Kralrahip, Düşünce Kontrolü Fermanı'nı verdiğinde, infazcılarını kitap kataloğunu bulmaları için kütüphaneye göndermekle tehdit etti, böylece infazcılar "*inanca tehdit oluşturabilecek*" bütün kitapları toplayıp yakabileceklerdi. Estetikler buna izin vermezlerdi elbette, bu yüzden kataloğu yaktılar. Eğer infazcılar kitapların içinde ne olduğunu öğrenmek istiyorlarsa, onları okumaları gerekecekti. Hepsini."

"Ve görünüşe göre, biz de bunu yapmak zorundayız," dedi Brian ümitsizce.

Brian, Lillith'in mürekkep lekeli parmaklarını işaret etti. "Gerekli olmayabilir. Kataloğu tekrar yapıyorsunuz, değil mi, Bayan Hallmark?"

"Keşke hepiniz bana sadece Lillith deseniz; ve evet. Kataloğu tekrar yapmaya çalışıyorum. Pek ilerleyemedim. Çok büyük bir iş."

"Derek, neden burada olduğumuzu ona söylemeliyiz," diye mırıldandı Aran.

Derek küreyi bir sır olarak saklamaya kararlıydı ve bir an için direnecek gibi gözüktü. Sonra bakışları kitap dolu raflara, birbiri sıra uzanan raflara kaydı. Kısa bir süre dudaklarını birbirine bitiştirdi, sonra da kısaca, "Ejderha küreleri hakkında bilgi arıyoruz" ve kesin olarak bildiğimiz tek şey, büyücüler tarafından yaratılmış oldukları."

Lillith, kısa bir ıslık çaldı. "Büyücüler, ha? Ejderha küreleri ile ilgili bir bilgiye rastladığımı hatırlamıyorum ancak zaten büyüyle ilgili kitaplar üzerinde çalışmaya başlamadım henüz."

Derek ve Brian, birbirlerine kaygıyla baktılar. Aran, kafasını sallayarak matarasına uzandı.

"Gizli bilgilerle ilgili kitapların bulunduğu kısmı gösterebilirim size," diye önerdi Lillith. "Korkarım en arkadalar."

Raflar, birbirlerine yakın yerleştirilmişlerdi; aralarındaki yollar o kadar dardı ki Aran geçebilmek için sık sık yan dönmek zorunda kaldı. Fener ışığı pek uzağı aydınlatmadığından dikkatle ilerlediler. Brian, karanlıkta bir sandığa takılıp düştü ve neredeyse bütün bir rafı beraberinde yere indirecekti.

"Dağınıklık için üzgünüm," dedi Lillith, yere devrilerek içindekileri etrafa saçılmış birkaç rafın etrafından dolaşırlarken. "Bu kısımda henüz çalışmaya başlamadım ve hiçbir şeyi bozmak istemiyorum. Öyle gözükmüyor olabilir ama bu dağınıklıkta bir düzen var."

"Ki bu da bana bir şey hatırlattı beyler," diye ekledi Lillith ciddi bir şekilde, "eğer bir raftan bir kitap alırsanız, lütfen onu aldığınız yere koyun. Ah, eğer içeriği hakkında not alabilirseniz bana büyük bir yardımda bulunmuş olursunuz. Bu arada, kaç dil biliyorsunuz?"

"Solamnca," dedi Derek sabırsızlanarak, bu sorunun nereden çıktığını anlamamıştı, "ve Ortak, elbette."

Lillith, feneri kaldırarak durdu. "Başka bir şey yok mu? Elfçe? Khurca?"

Şövalyeler kafalarını salladılar.

"Ah, bu çok ayıp," dedi kadın dudağını ısırarak. "Biz Solamn'lar, dünyadaki

herkesin bizim dilimizi konuştuğunu varsayıyoruz, eğer konuşmuyorlarsa da öğrenmeliler. Büyücüler her ırktan ve her milletten olur. Onların yazıları da birçok farklı dildedir ki bu diller arasında büyü dili de vardır. Halkımızın büyücüler hakkında hisleri düşünülürse, Solamnca yazılmış pek kitap bulabileceğinizi sanmıyorum."

"Durum gitgide güzelleşiyor!" dedi Aran neşe içinde, "haftalarca uğraştıktan sonra ejderha küreleri hakkında bir parşömen bulabiliriz ve o da garip bir cüce lehçesinde yazılmış olduğundan tek kelime bile anlayamayabiliriz! Maceramız şerefine kaldırıyorum kadehimi!" Matarasından büyük bir yudum aldı.

"Dertlenme," diye tembih etti Derek. "Şans yüzümüze gülebilir."

Lillith, ellerini çırptı. "Gilean'ın Kitabı adına! Şans yüzünüze güldü. Aklıma bir şey geldi. Kurtaracağınız kender size yardımcı olabilir!"

"Bir kender mi?" diye sordu Derek nefretle. "Bundan gerçekten de emin değilim."

"Bize nasıl yardımcı olabilir?" diye sordu Brian.

Lillith kızardı. "Bunu size söyleyemem ama yapabilir."

"Yine o kender! Ne zaman bu kenderi aramaya çıkıyoruz?" diye sordu Derek teslim olarak.

"Arkadaşlarım onun Tarsis'e geldiğini bana söyleyince, tabii eğer gelirse, o liste yüzünden geleceğini umuyorum." Lillith, başka bir rafa tırmanmak için eteğini topladı. "Bu taraftan. Nereye bakacağınızı göstereceğim ve elimden geldiğince size yardım edeceğim."

* * * * *

Şövalyeler kütüphanede iki gün geçirdiler ama arayışları sinir bozucu ve verimsiz oldu. Kamplarına geri dönmemeye karar verdiler, zira bunun anlamı şehir kapılarından girip çıkmaktı ve bir kere içeri girmişken en akıllıca hareketin içeride kalmak olduğunu düşündüler, özellikle de etrafta ejderanlar varsa. Lillith, kütüphanede uyumalarını önerdi; Tarsis'te kimse buraya gelmediğinden harika bir saklanma yeriydi. Brian, şehirden kaçmak zorunda kalmaları ihtimaline karşı, atlarını ana kapının yakınındaki bir ahıra

götürdü . Lillith onlara yiyecek ve içecek aldı.

Yataklarını rafların arasına yapıp gün batımından şafağa kitapları, el yazmalarını, anlaşmaları, defterleri ve müsvedde kağıtların üzerine yazılmış kitapları incelediler. Raflardan oluşan bir labirente çevrelenmiş uzun masalarda oturdular; Aran, bakmadıkları zaman rafların yer değiştirdiğine yemin ediyordu, zira ne zaman masadan ayrılsalar, geri dönerken yollarını kaybediyorlardı. Kütüphanenin hiç penceresi olmadığından fener ışığı altında çalıştılar. Lillith, yüksek tavandaki pencereleri göstererek, bir zamanlar güneş ışığının onlardan içeri girdiğini söyledi. Ancak tepe camları artık toprak, döküntü ve molozla kaplıydı.

"Onları bu şekilde gizli bırakmanın daha iyi olacağına karar verdik" dedi Lillith ve özlemle ekledi, "Belki bir gün onların üzerlerini temizleyebilir ve ışığın tekrar üzerimizde parlamasını sağlayabiliriz. Ancak henüz bunun zamanı değil. Bu dünyadaki pek çok kişi bilgiyi tehdit olarak addediyor."

Kütüphane sadece karanlık değildi, aynı zamanda tekinsiz bir sessizliğe de sahipti. Bütün sesler kitaplar tarafından emiliyordu. Dünya, dışarıda büyük bir patlama sonucunda yok olabilirdi ama bundan haberleri bile olmazdı.

"Size dürüstçe söylüyorum," dedi Aran, üçüncü günün sabahında, "ölüm şövalyeleriyle dövüşmeyi tercih ederim." Bir kitabı açtı. İçinden çıkan tozlar burnuna girdi ve adam sert bir şekilde hapşırdı. "Aralarında yüz sarhoş cüce olan, ölüm şövalyelerinden oluşan bir alayla!"

Kitabın rengi solmuş sayfalarına keyifsizce baktı. "Bu kitap, bacaklarını mürekkebe sokup parşömen üzerinde koşuşturmuş örümcekler tarafından yazılmışa benziyor. Ancak içinde ejderha resimleri var, dolayısıyla bunun kürelerle bir ilgisi olabilir."

Lillith omzunun üzerinden bir göz attı. "Bu büyü dili. Ejderhalar hakkındaki diğer kitapların üzerine koy." Gözlerinin önüne düşen saçları geriye itti ve alnında kirli bir iz bıraktı. "Raftaki yerini işaretlemeyi unutma."

"Bu kitapta da ejderha resimleri var," dedi Brian, "ama sayfaları o kadar kırılgan ki onu incelemeye devam etmem halinde parçalayacağımdan korkuyorum; hem zaten okuyamıyorum bile."

Lillith kitabı adamdan aldı, dikkatle tutarak ufak yığının üzerine koydu. "Belki şehirde bu yazılanları bize tercüme edebilecek bir büyücü..." diye

başladı Brian konuşmaya.

"Büyücülere bundan bahsetmeyeceğiz," dedi Derek sertçe.

"Zaten Tarsis'te hiç büyücü yok," dedi Lillith, "en azından bunu açık açık söyleyen kimse yok. Kenderi bekleyeceğiz. Hiçbir şey için söz vermiyorum, bunu unutmayın, ama..."

"Lillith?" Kadının adını söyleyen bir erkek sesi duyuldu. "Burada mısın?"

Derek ayağa kalktı.

"Endişelenmeyin," dedi Lillith aceleyle. "Estetiklerden biri o." Kadın sesini yükseltti. "Geliyorum Marcus!"

Kadın hızla kütüphanenin ön tarafına ilerledi.

"Brian, onunla beraber git," diye emretti Derek.

Brian kendisine söyleneni yaptı, raflar arasında ilerlerken kendisini ıssız bir edebi adaya değil de kütüphanenin önüne götürecek dönemeçleri hatırlamaya çalıştı. Lillith'in fenerinin ışığını hep görüş alanında tuttu ve en sonunda kadına yetişti.

"Ne var? Bana güvenmiyor musun?" diye sordu Lillith gamzesini göstererek gülümserken.

Brian yanaklarının yandığını hissetti; kadın kızarışını göremediği için ortamın loş olmasına müteşekkirdi.

"Sadece... tehlikeli olabilir," dedi inandırıcılıktan uzak bir şekilde. Lillith'in tek yaptığı adama gülmek oldu.

Kapıda bir adam vardı. Pelerinine ve atkısına o kadar sarınmıştı ki onunla ilgili herhangi bir şey söylemek zordu. Lillith hızla adamın yanına gitti ve kısık bir ses tonuyla konuştular. Brian, Derek tarafından gönderilmesinin nedeninin kadını izlemek olduğunu bilmesine rağmen onlara pek yaklaşmadı. İkisi uzun konuşmadılar. Marcus gitti ve Lillith, Brian'ın yanına döndü. Fener ışığı altında gözlerinde gölgeler varmış gibi gözüküyordu. Dertli gibiydi.

"Sorun ne?" diye sordu Brian.

"Diğerlerini uyarmalısın," dedi kadın.

Duvarlardan yankılanan ve tavandaki tozları döken bir hapşırma Brian'ın dikkatini çekti. Aran'ın küfretmesini ve ağır cisimlerin yere düşme sesini duydu.

Lillith yüzünü ekşitti. "Dikkatli olun!" diye bağırdı endişeyle.

"Ah ben iyiyim," diye yanıtladı Aran.

Lillith bir şey mırıldandı ve Brian sırıttı. Kadının endişelendiği şey şövalye değildi. Değerli kitaplarıydı.

"Kender Tarsis'te," dedi kadın, Derek ve Aran karanlıktan fener ışığına çıkınca. "O ve arkadaşları bu sabah kapılardan birinden geçerek şehre girmişler. Kırmızı Ejderha'da kalıyorlar ama sorun çıkacak. Kapıdaki muhafızlar, gruptakilerden birinin, üzerinde Solamniya Şövalyeleri'nin işaretleri olan bir göğüs zırhı giydiğini görmüş ve bunu yetkililere bildirmiş. Onları tutuklamaları için hana muhafızlar göndermişler."

"Bu Brightblade olmalı," dedi Derek sinirle, "ve o bir şövalye değil. Öyle bir zırh giymeye hakkı yok!"

"Önemli olan bu değil Derek," dedi Aran sabrı taşarak. "Önemli olan Brightblade ve arkadaşlarının tutuklanmak üzere oldukları ve eğer ejderanlar onların aradıkları kişiler olduklarını farkederlerse..."

"Farketmemeliler!" dedi Lillith derhal. "Asla! Kenderin üzerini arayacaklardır ve ne taşıdığını göreceklerdir. Onu kurtarmanız lazım."

"Tarsisli muhafızlardan mı? Güpegündüz? Bayan, bu kenderin taşıdığını iddia ettiğiniz gizemli nesne umurumda bile değil. Bir kurtarma girişimi, sadece hapiste kendere eşlik etmemizle sonuçlanır." dedi Derek.

"Arkadaşlarım onların dikkatlerini dağıtacaklar," dedi Lillith. "Kargaşada kenderi yakalayabilirsiniz. Onu doğrudan buraya getirin. Ben sizi bekliyor olacağım. Şimdi acele edin!" Kadın, onları merdivenden yukarı çıkarttı.

"Bu hanı nasıl bulacağız?" diye sordu Brian. "Şehri bilmiyoruz!"

"Bir sorun yaşamazsınız," diye öngördü kadın. "Çıkınca ana yolu takip edin. Şehir meydanından geçip geldiğiniz tarafa doğru ilerleyin. Bundan sonra da bağrışmaları takip edin."

* * * * *

Parlak kış güneşinin altına çıkan Brian gözlerini kırpıştırıp ovuşturdu. Kütüphanede daimi bir karanlıkta yaşamıştı ve günün hangi saati olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu. Güneşin durumuna bakarak sabahın ortalarında olduklarını tahmin etti. Şövalyeler, Lillith'i onlara söylediği gibi hızla ana caddeden ilerlediler, şehir meydanın gelene kadar kimseye rastlamadılar. Burada, her biri heyecan içinde olan bir insan kalabalığı vardı. Dükkanların ve ahırların içinde olanlar sokaklara akıyorlar, diğerleri de koşuyorlardı. Şövalyeler, kıyıya vuran dalgalara benzeyen, alçak sesli bir kükreme duydular.

"Neler oluyor, arkadaş?" diye sordu Aran, müşterilerinin dükkanını terk etmesini üzüntüyle izleyen bir dükkan sahibiyle konuşmak için durarak. "Deniz geri mi geldi?"

"Çok komik," diye hırladı adam. "Görünüşe göre Kırmızı Ejderha Hanı'nda bir tür ayaklanma çıkmış. Bir Solamniya Şövalyesi, şehrimizde nişanlarını gösterme hatasına düşmüş. Muhafızlar onu Adalet Sarayı'na götürmeye çalışmışlar ama başarılı olamayabilirler. Onun gibileri Tarsis'te sevmeyiz. Ama adalet bulacağı kesin."

Aran, burnuyla ağzının üzerine sardığı atkısının düşmediğinden emin olmak için elini kaldırdı. "Bütün Solamniya Şövalyeleri frengi olsun derim ben. Sanırım gidip bir göz atacağız. Size iyi günler bayım."

"Al," dedi adam, Aran'a çürük bir domates verirken. "Ben dükkandan ayrılamam ama benim için bunu ona at."

"Atacağım bayım, teşekkürler," dedi Aran.

Üçü koşarak, tek yöne doğru ilerleyen insan yığınının arasına karıştılar. Hakaretler ederek bağıran ve taşlar atan insanlarla yollarının tıkandığını gördüler. Uzanan başlara bakılırsa, tutuklular onların olduğu tarafa doğru geliyorlardı. Brian, önündekinin omzunun üzerinden baktı ve küçük kafilenin görüş alanına girdiğini gördü. Tarsisli muhafızlar, tutuklularını sarmışlardı. Kalabalık, muhafızları görünce geriye çekildi ve sessizleşti.

"Brithtblade," diye bildirdi Aran. Kalabalıktan uzun olduğu için rahat görebiliyordu. "Ve kulaklarına bakılırsa oradaki adam yarımelf. Bir gerçek elf ve bir cüce var; ve şu da Lillith'in istediği kender olmalı."

"Şaşırtmaca nerede?" diye sordu Brian merakla.

"En azından onlara yaklaşabiliriz," dedi Derek ve olduğu yerde arsızca duran kalabalığı omzuyla yararak ilerledi. Kalabalık, bağırmaktan sıkılmıştı ve dağılacak gibi duruyordu ki birden kender ince sesini yükseltti ve muhafızlardan birine haykırdı, "Hey sen! Yer fıstığı kılıklı! Ağızlığına ne oldu?"

Muhafızın yüzü kıpkırmızı kesildi. Brian yer fıstığının neye benzediğini bilmiyordu ama belli ki muhafız biliyordu, zira kenderin üzerine atladı; kender atik bir şekilde eğilerek muhafızın ellerinden kurtuldu ve hoopakıyla adamın kafasına vurdu. Kalabalıktaki bazı insanlar yuhaladı, bazıları alkışladı, geri kalanıysa ellerine ne geçirirlerse onu attı; sebzeler, taşlar, ayakkabılar. Kimse nereye attığına bakmıyordu ve Tarsisli muhafızlar kendilerini ateş altında buldular. Kender, gözüne ilişen herkesle alay etmeye devam etti ve sonunda kalabalıktan bazıları muhafızların kurduğu barikatı yarıp onu eline geçirmeye çalıştı. Muhafızların komutanı ciğerlerini yırtarcasına bağırmaya başladı. Elfin ayakları yerden kesildi. Brian, Sturm'ün durup yere düşen elfi korumak için üzerine eğildiğini ve insanları elleriyle ittiğini gördü. Cüce, birini tekmeliyor ve yumruklarıyla vuruyordu, yarımelf de kendere ulaşmaya çabalıyordu.

"Şimdi!" dedi Derek. Bir sebze tezgahının önünde, yerde gördüğü bir çuvalı aldı ve kalabalığı omuzlarıyla yararak ilerledi. Brian ve Aran da onu izlediler. Yarımelf kenderi yakalamak üzereydi. Başka ne yapacağını bilemeyen Aran, domatesini attı ve yarımelfin yüzüne yapıştırarak adamı bir an için kör etti.

"Bunun için özür dilerim," dedi Aran pişmanlık içinde.

Derek, kenderin üstüne çullandı ve eliyle ağzını kapattı. Brian ve Aran, kenderi ayaklarından yakaladılar. Derek, çuvalı kenderin başından geçirdi ve kıvranıp bağırmasına rağmen onu sokak boyunca taşıdı.

Biri onları durdurmak için bağırdı ama şövalyeler o kadar hızlı hareket ettiler ki izleyenler ne olduğunu anlayana kadar gözden kaybolmuşlardı.

"Onu sen al!" diye bağırdı Derek aralarındaki en güçlü adam olan Aran'a.

Aran, kenderi omzuna attı, bir kolunu kenderin bacaklarından birinin üzerine doladı. Kenderin tepe saçı çuvaldan çıktı ve Aran'ın sırtına dolandı.

Derek, boş bir ara sokağa saptı. Brian en arkadan geliyor, sırtlarını kolluyordu. Nerede oldukları konusunda belli belirsiz bir fikirleri olduğundan kaybolmaktan korktular ve olabildiğince çabuk ana caddeye geri döndüler. Çuvaldaki kender boğuk boğuk inliyor ve bir yılan balığı gibi kıpırdanıyordu. Aran, onu sabit tutmakta zorlanıyordu ve insanlar da onlara bakmak için duruyorlardı.

"Sessiz ol küçük arkadaşım," diye önerdi Aran kendere, "ve tekmelemeyi kes. Biz senin tarafındayız."

"Buna inanmıyorum!" diye bağırdı kender.

"Sturm Brightblade'in arkadaşlarıyız biz," dedi Brian.

Kender inlemeyi kesti. "Siz de Sturm gibi şövalye misiniz?" diye sordu heyecanla.

Derek, Aran'a ters ters baktı; uzun konuşmalarından birine başlayacak gibiydi. Aran kafasını salladı.

"Evet," dedi, "biz de Sturm gibi şövalyeyiz ama gizleniyoruz. Bunu kimseye söyleyemezsin."

"Söylemem, söz," dedi kender. Sonra da, "Beni bu çuvaldan çıkartabilir misin? Başta çok eğlenceliydi ama artık soğan soğan kokmaya başladı," diye ekledi.

Derek kafasını salladı. "Kütüphaneye ulaştığımızda. Önce değil. Tarsis sokaklarında kender kovalamaya hiç niyetim yok."

"Şimdi olmaz," dedi Aran kısık bir sesle. "Çok tehlikeli olur. Seni tanırlar."

"Sanırım haklısın. Pax Tharkas savaşı kahramanlarından biriyim ben ve Kharas'ın Çekici'nin bulunmasına yardım ettim. Diğerlerini ne zaman kurtaracağız?"

Üç şövalye birbirine baktı.

"Sonra " dedi Aran. "Önce... ıh... bir plan yapmamız lazım."

"Yardım edebilirim," diye önerdi kender hevesle. "Plan yapma da bir uzmanımdır. Daha rahat nefes almam için ufak bir delik açman mümkün olabilir mi? Ve beni bu kadar çok zıplatmamaya çalışsan, belki kahvaltıda

çok yedim ve sanırım yediklerim yukarı çıkmaya başladılar. Hiç düşündün mü, acaba neden bir yemek aşağı giderken o lezzetli oluyor da yukarı çıkarken tadı korkunç..."

Aran kenderi yere bıraktı. "Üzerime kusmasına izin vermeyeceğim," dedi Derek'e.

"Sıkıca tut," diye emretti Derek. "O senin sorumluluğunda."

Aran çuvalı çekti. Dışarı çıkan kenderin yüzü, baş aşağı sarkıtılmaktan ve havasız kalmaktan kıpkırmızı olmuştu. Arkadaşlarının çoğu gibi kısa boylu ve inceydi ve parlak, meraklı, uyanık ve gülümseyen bir yüzü vardı. Kürk astarlı yeleğini ve parlak renkli kıyafetlerini düzeltti, tepe saçının hâlâ kafasının üzerinde durup durmadığını anlamak için başını elledi ve keselerinin hepsinin yanında olup olmadığını kontrol etti. Bütün bunları yaptıktan sonra ufak elini uzattı.

"Ben Tasslehoff Burrfoot'um," dedi. "Arkadaşlarım bana Tas der."

"Aran Tallbow," dedi Aran ve ciddiyetle el sıkıştıktan sonra matarasını uzattı. "Soğanı telafi etmek için."

"Teşekkür ederim," dedi Tas ve mataradan bir yudum aldı ve neredeyse matarayı da alıyordu, Aran'dan özür dilerken söylediği gibi tamamen yanlışlıkla.

"Brian Donner," dedi Brian elini uzatırken.

Tas, ümitle Derek'e baktı.

"Hareket edin," dedi Derek sabırsızca ve yürümeye başladı.

"Komik bir isim," diye mırıldandı kender, gözünde haylaz bir pırıltıyla. "Sör Hareket Edin."

"O, Derek Crownguard," dedi Aran, kenderin yakasına sıkıca yapışırken.

"Püf..." dedi Tas. "Onun bir şövalye olduğuna emin misin?"

"Evet, elbette öyle," dedi Aran, Brian'a sırıtıp göz kırparken. "Neden soruyorsun?"

"Sturm, şövalyelerin her zaman nazik olduğunu, herkese kibar davrandıklarını söyler. Sturm bana karşı hep naziktir," dedi ciddiyetle.

"Tehlike yüzünden, anlarsın ya," diye açıkladı Brian. "Ve bizim için endişeleniyor. Hepsi bu."

"Sturm de bizim için çok endişelenir." Tas iç çekti ve omzu üzerinden arkasına baktı. "Umarım o ve dostlarımın geri kalanları iyidir. Ben onların yanında değilsem başları hep belaya girer. Elbette," diye ekledi biraz düşündükten sonra, "ben onlarla beraberken de dostlarımın başı belaya giriyor ama o zaman onları kurtarmak için ben orada oluyorum, o yüzden sanırım geri dönmem lazım..."

Kender bir anda silkindi, kıvrıldı ve döndü ve Aran daha ne olduğunu anlayamadan elinde boş bir kürk yelek tutuyordu ve kender de hızla sokaktan aşağı koşuyordu. Brian, onun arkasından fırladı ve en sonunda yakalamayı başardı. Bereket, Derek onların önündeydi ve olanları görmemişti.

"Kaçmayı nasıl başardı?" diye sordu Aran arkadaşına.

"O bir kender," dedi Brian, Aran'ın yüzündeki şaşkın ifade karşısında gülmesini engellemiyordu. "Onların işi bu."

Tas'ın kürk yeleğini giymesine yardım etti ve sonra da, "Dostların için endişelendiğini biliyorum. Biz de endişeleniyoruz ama çok önemli bir görevi yerine getirmek için buradayız; seni bulmak için."

"Beni mi?" diye soran Tas şaşırmıştı. "Amacı beni–Tasslehoff Burrfoot'u bulmak olan önemli bir görev mi?"

"Seninle tanışmak isteyen biri var. Bir şövalye olarak," diye ekledi Brian ciddiyetle, "şerefim üzerine yemin ediyorum ki, seni arkadaşımızla konuşmaya götürdükten sonra dostlarını kurtarman için sana yardım edeceğim."

"Derek bundan hoşlanmayacak," dedi Aran sırıtarak. Brian omuzlarını silkti.

"Önemli bir görev!" dedi Tasslehoff nefesi kesilmiş bir halde. "Flint'e söyleyene kadar bekleyin. Evet, elbette, sizinle geleceğim. Arkadaşınızı hayal kırıklığına uğratmak istemem. Bu arada, arkadaşınız kim? Neden beni görmek istiyor? Nereye gidiyoruz? Oraya nasıl gideceğiz, o da orada olacak mı? Beni nerede bulacağınızı nasıl öğrendiniz?"

"Her şeyi sonra açıklayacağız," dedi Aran. "Şimdi acele etmemiz lazım."

Aran, Tas'ı bir kolundan tuttu, Brian da diğer kolundan yakaladı ve onu hızla götürdüler.

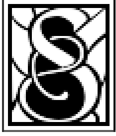

Blue
Dragon
Lawful Evil
Earth Domain
Desert
Underground
Flight
Old
24 ft.
Vain and territorial, blue dragons are well equipped for burrowing in sand
in which they often lie with just the tops of their heads exposed.

Hallucinatory terrain
Destroy water
Ventriloquism
Mirage arcana
Mimicry
Sub-adult
12 ft.
Young
6 ft.

Detail of upper and lower jaw fragment showing
supporting substructure of heavy bone.
Specimen foun
of alchemy shop
the rest of the sk
having already been
ground for potions.

Wyrmling
3 feet

- 5 -
Büyülü gözlük.
“Kromatik” kelimesi.
Tozların ortasında aşk.

illith, onları kütüphanenin girişinde bekliyordu. Aran ve Brian kenderi kadının önünde yere koyduklarında yüzü parladı.

"Onu bulmuşsunuz! Çok mutluyum," dedi Lillith, rahatlamıştı.

"Tasslehoff Burrfoot," dedi kender, elini uzatırken.

"Lillith Hallmark," dedi kadın, kenderin elini hararetle sıkarken "Sizinle tanışmak beni onurlandırdı, Burrfoot Efendi."

Bunun üzerine Tas memnuniyetle kızardı.

"Açıkta durmamalıyız," diye uyardı Derek. "Onu kütüphaneye götürün."

"Evet, haklısınız. İçeri gelin." Lillith yolu gösterdi.

Kender, kadını takip etti; bu beklenmedik maceranın zevkini çıkartıyordu.

"Bir kütüphane! Kütüphanelere bayılırım. Ama genelde içeri girmeme izin verilmez. Bir keresinde Palanthas'taki Büyük Kütüphane'yi ziyaret etmek istemiştim ama bana, kenderlerin içeri girmesine izin verilmediği söylendi. Bunun nedeni ne Lillith, sen biliyor musun? Bir hata yaptıklarını ve söylemek istedikleri şeyin aslında ogrelerin içeri girmelerine izin verilmediği olduğunu sandım ki bunu anlayabilirim ve kapıdakileri rahatsız etmemek için bir pencereden girmeye çalıştım ama sıkışıp kaldım ve Patetikler bana yardım etmeye geldiler..."

"Estetikler," diyerek düzeltti Lillith gülümseyerek.

"Evet, onlar da," dedi Tas. "Neyse, kuralın ogreler hakkında sessiz kaldığını ama '*kender giremez*' dediğini öğrendim. Senin kenderleri içeri almana sevindim."

"Aslında genel bir kural olarak bunu yapmıyoruz," dedi Lillith, "ama senin durumunda bir istisna yapacağız."

Bu süre zarfında merdivenlerden inerek kütüphaneye ulaşmış Tasslehoff huşu içinde etrafa bakarak bir süre sessiz kaldı. Lillith elini onun omzunda tuttu.

"Çok teşekkür ediyorum beyler, onu getirdiğiniz için ve şimdi, izin verirseniz, Burrfoot Efendi ile yalnız görüşmem gerekir." Lillith özür diler gibi ekledi, "Sizlere söylemiş olduğum gibi, sır bana ait değil."

"Sır mı?" diye sordu Tas hevesle.

"Elbette hanımefendi," dedi Derek ve sonra aceleyle ekledi, "Burrfoot'un bize yardımcı olacağı konusunda bir şeyler söylemiştiniz..."

"Yapıp yapamayacağını size bildireceğim," diye temin etti Lillith adamı. "Bu sırrın bir parçası."

"Sır saklama konusunda son derece başarılıyımdır," diye ilan etti Tas. "Ne sırrını saklıyorum?"

Derek anlayışla eğilerek selam verdi, sonra da kütüphanenin arka tarafına doğru ilerledi. Aran ve Brian ona eşlik ettiler ve Lillith, kısa bir süre sonra onları rafların arasında kaybetti. Ayak sesleri gittikçe boğuklaşıp azaldı ancak kadın, Aran'ın binada yankılanan, kitaplardaki tozları kaldıran kahkahalarını hâlâ duyabiliyordu.

"Gel, böyle otur," dedi Lillith, Tas'ı bir iskemleye doğru götürürken. Kendisi de onun yanına oturdu ve iskemlesini ona iyice yaklaştırdı.

"Sana sormam gereken çok önemli bir soru var. Yanıt benim ve başka birçok kişi için çok önemli Tasslehoff, o yüzden cevaplamadan önce iyice düşünmeni istiyorum. Bilmek istediğim; Simyacı'nın Gözlüğü yanında mı?"

"Kimin neyi?" diye sordu Tasslehoff, şaşırmıştı.

"Simyacı'nın Gözlüğü."

"Simyacı onu benim mi aldığımı söyledi?" diye sordu Tas, suçlama karşısında içerleyerek. "Çünkü almadım! Benim olmayan şeyleri asla almam."

"Gözlüğü Thorbardin'de, Kral Duncan'ın Süzülen Mezarı'nda bulduğunu söyleyen bir arkadaşım var, Sadıkyıldız isimli çok yakın bir arkadaş. Diyor ki onu düşürmüşsün ve o da yerden alıp sana geri vermiş..."

"Ha!" Tas, heyecanla zıpladı. "Şeyleri okumakta kullanılan sihirli özel gözlüğümden bahsediyorsun! Neden ilk başta öyle demedin ki? Evet, sanırım bende bir yerlerde. Aramamı ister misin?"

"Evet, lütfen," dedi Lillith, kenderin rahat tavrı karşısında dehşete düşmüştü ama onun bir kender olduğunu ve altın ejderhanın gözlüğünü onun saklamasına izin verdiğini hatırlattı kendine.

"Umarım kimseye Sadıkyıldız'dan bahsetmemişsindir," dedi Lillith, Tas'ın keselerini ters çevirmesini ve içlerindekileri yere dökmesini gittikçe artan bir endişeyle izlerken. Kenderlerin hem değerli hem saçma sapan hem de bu arada kalan her türlü ve her çeşitte ıvır zıvırı aldığını biliyordu. Ancak bir kenderin sahip olduklarının ne kadar fazla olduğunu yerdeki yığını görene kadar tam anlamıyla idrak etmemişti. "Eğer bize yardım ettiği öğrenilirse, arkadaşımızın başı belaya girebilir."

"Bir altın... tüylü mamutla karşılaştığımı kimseye söylemedim," dedi Tasslehoff. "Görüyorsun, Duncan'ın mezarındaydık; dostum Flint ve ben ve Kharas olduğunu söyleyen bir cüce vardı ama sonra gerçek Kharas'ı bulduk ve o ölmüştü; fena halde ölmüştü. Böylece biz de bu cücenin gerçekte kim olduğunu merak ettik ve ben mezarın içinde bu gözlüğü buldum ve taktım ve camlarından cüceye baktığımda o bir cüce değildi, bir altın... tüylü mamuttu."

Yürekler acısı bir ifadeyle baktı. "Nasıl olduğunu görüyor musun? Birilerine bir altın... tüylü mamutla karşılaştığımı söylemeye kalktığımda, her zaman ağzımdan altın... tüylü mamut olarak çıkıyor."

"Ah, anlıyorum," dedi Lillith anlayışla.

Belli ki altın ejderha bir kenderin dudaklarını sırrı hakkında mühürlü tutacak bir yol bulmuştu; bu sır, şimdiye kadar sadece Estetiklerle paylaşılmıştı.

Uzun yıllar önce altın ejderhalar uyanmışlar ve yumurtalarının Kraliçe Takhisis'in ejderhaları tarafından kendilerinden çalınmış olduğunu görmüşlerdi. Yumurtaları rehine olarak tutan Kraliçe, gelmekte olan savaşa

karışmayacaklarına dair altın ejderhaları söz vermeye zorlamıştı. Yavrularının hayatlarından endişe eden iyi ejderhalar bunu kabul etmişlerdi fakat aralarında bunun çok yanlış olduğunu söyleyenler de vardı. Sadıkyıldız onlardan biriydi. Böylesi bir rızaya şiddetle karşı çıkmış ve bu yemine bağlı kalmayacağını söylemişti. İsyanı yüzünden cezalandırılmıştı. Thorbardin'deki Kral Duncan'ın Süzülen Mezarı'na, Kharas'ın Çekici'ni korumak için sürülmüştü.

İki cüce, Flint Fireforge ve Arman Kharas, Tasslehoff ile birlikte kutsal çekici daha yeni bulmuşlar ve cücelere vererek Sadıkyıldız'ın esaretine son vermişlerdi. Mezardayken Tasslehoff, Sadıkyıldız ile karşılaşmış, ejderha da dünyanın durumu hakkında kenderden bilgi almıştı. Duydukları Sadıkyıldız'ı çok rahatsız etmişti, özellikle de ejderan olarak anılan yeni ve kötü bir ırkın Krynn üzerinde görüldüğünü öğrenmesi. Yavru metalik ejderhaların kaderiyle ilgili korkunç bir şüphe kemiriyordu zihnini. Sadıkyıldız henüz açığa çıkmaya cesaret edemiyordu. Karanlığın güçleri, bir altın ejderhanın uyanık olduğunu ve Karanlık Kraliçe'nin yaptıklarını izlediğini öğrenirse, Kraliçe şeytani ejderhaları onun peşine takardı ve yalnız olduğundan onlarla başa çıkamazdı. Bu yüzden de kenderin sırrını saklaması için büyülü bir yöntem bulmuştu.

"Gözlükten tekrar baktığımda adını hatırlayamadığım çok büyük bir salondaydık ve cüceler, Ejderha Yüceefendisi Verminaard ile dövüşüyorlardı, ama onun ölmüş olması gerekiyordu ve ben de gözlükle baktım ve onun Verminaard olmadığını gördüm. Bir ejderandı!"

Tas kendini yere attı ve hem konuşup hem de gözlüğü ararken değerli eşyalarını düzenlemeye başladı. Lillith, bu arayışın epey zaman alabileceğini farketti kaygıyla; zira kender eline aldığı her şeyi inceliyordu ve kadına gösteriyordu ve onu nasıl bulduğunu, onunla ne yaptığını ve onunla ne yapmayı düşündüğünü anlatıyordu.

"Tas," dedi Lillith, "bu büyülü gözlüğü bulmak için çok şey verecek çok tehlikeli kişiler var şehirde. Eğer onu handa unutmuş olabileceğini düşünüyorsan..."

"Ah! Biliyorum!" Tasslehoff, alnına vurdu. "Flint'in hep söylediği gibi, ben tam bir kapı kulbuyum." Tas elini, parlak renkli pantolonunun ceplerinden birine soktu. Bir sürü nesne çıkarttı; bir erik çekirdeği, taşlaşmış bir böcek,

eğik bir kaşık ki onun şansına sahip olması halinde ölümsüzleri öldürmekte kullanıldığını söyledi ve en sonunda, üzerine *C. Majere* harfleri işlenmiş olan mendile sarılı olarak, tel çerçeveli bir gözlük çıkardı.

"Gerçekten çok güzel," Tas, gözlüğe sevgi dolu bir gururla bakarak. "Bu yüzden ona çok dikkat ediyorum."

"Ah, evet," dedi Lillith rahatlayarak.

"Arkadaşın bunu geri mi istiyor?" diye sordu Tas düşünceli bir şekilde.

Lillith, buna nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. Sadıkyıldız Büyük Kütüphane'nin Efendisi Astinus'a kenderi aramasını ve Tas'ın gözlüğe sahip olduğundan emin olmasını söylemişti. Ejderha, gözlüğü kenderden almakla ya da kenderin gözlüğü kullanarak şövalyelere ya da bilgiye erişmek isteyenlere yardım etmesiyle ilgili hiçbir şey söylememişti.

Işık tanrıları ve karanlığın tanrıları arasındaki dengeyi sağlayan tarafsız bir tanrının takipçisi olduğundan, Lillith'in savaşta taraf tutmaması gerekiyordu. Ona verilen görev, bilgiyi korumaktı. Bu yapılırsa, asırların bilgisi muhafaza edilirse, iyinin ya da kötünün kazanması bir şeyi değiştirmezdi, bilginin alevi yanmaya devam ederek gelecek nesillerin yolunu aydınlatırdı.

Kralrahip, Işık Tanrısı Paladine'e tapıyor olmasına rağmen, bilgiden korkmuştu. Bireylerin, Paladine ve diğer Işık tanrılarından farklı tanrıları öğrenmelerine izin verilmesi durumunda, bu tanrılara tapınmaktan vazgeçilmesinden ve diğerlerine dönülmesinden korkmuştu. Bu nedenle de Paladine ve diğer Işık tanrıları ona sırtlarını dönmüşlerdi.

Şimdi Takhisis, Karanlıklar Kraliçesi, dünyayı fethetmeye çalışıyordu. Cehalet içinde yaşayanların soru sormayacağını ama kendilerine söylenen her şeyi yapacaklarını bildiğinden, o da bilgiden korkuyordu. Takhisis bilgiyi yok etmeye çalışıyordu ve Gilean ile takipçileri ona karşı koymaya kararlıydılar.

Bu savaşta Işık tanrıları neredeydi? Onlar da Gilean ile birlikte dönmüş müydüler? Paladine ve diğer Işık tanrılarının şampiyonları var mıydı ve eğer varsa, onlar da Kralrahip gibi mi olacaklardı? Kitapları yok etmek isteyecekler miydiler? İsterlerse, Lillith tıpkı ejderha ya da kütüphanesini yok etmek isteyen herkesle dövüşeceği gibi dövüşürdü onlarla.

Paladine'in dönmüş olduğu varsayılırsa, belki de Sadıkyıldız'ın, Paladine'e değil de Astinus'a gelmesinin nedeni buydu. Sadıkyıldız, Takhisis ve onun dalkavuklarına güvenmezdi ama Işık Tanrılarına güvenip güvenemeyeceği konusunda henüz emin değildi.

Şimdi Lillith kenderle karşı karşıyaydı ve kendisini açık fikirli ve önyargısız bir insan olarak görmesine rağmen, ejderhanın bu kadar değerli bir eşya için daha sorumlu bir muhafız bulabileceğini düşünmekten kendini alıkoyamıyordu. Kenderin Thorbardin'den Tarsis'e yaptığı uzun yolculuk boyunca gözlüğü kaybetmemiş olmasının büyük bir mucize olduğunu düşünüyordu.

Ancak hüküm vermek kendi haddi değildi, hele ki bütün gerçekleri bilmiyorken. Kenderi bulması ve gözlüğe hâlâ sahip olduğundan emin olması söylenmişti ona. Hâlâ onda olduğuna dair raporunu verebilirdi. İşi tamamlanmıştı ama şövalyelere yardım etmesine izin vermeli miydi?

"Hayır, Sadıkyıldız onu geri istemiyor," dedi Lillith, Tas'a. "Sende kalabilir."

"Gerçekten mi?" Tas çok mutlu olmuştu. "Bu mükemmel! Teşekkür ederim!"

"Arkadaşın altın tüylü mamuta teşekkür edebilirsin," dedi Lillith gülümseyerek. Ufak bir defter çıkarttı ve not tutmaya başladı. "Şimdi, gözlüğü taktığın zaman ne gördüğünü anlat bana..."

* * * * *

Kütüphanenin arka kısmında, şövalyeler arayışlarına dönmemişler ama tartışmaya başlamışlardı.

"Ne yaptın?" diye sordu Derek, Brian'a tehditkar bir ifadeyle bakarak.

"Sturm ve diğerlerini kurtarması için ona yardım edeceğime dair kendere bir şövalye olarak şerefim üzerine söz verdim," diye tekrarladı Brian sakince.

"Böyle bir söz vermeye hakkın yoktu!" diye tersledi Derek öfkeyle. "Bu ejderha küresini bulmak ve onu Solamniya'ya geri götürmek olan görevimizin ne kadar önemli olduğunu biliyorsun. Her şeyi tehlikeye

atmış..."

"Senin ona yardım etmenle ilgili hiçbir şey söylemedim Derek," dedi Brian. "Sen ve Aran ejderha küresini aramaya devam edebilirsiniz. Brightblade tanıdığım bir Solamn ve onu sadece kısa bir süreliğine tanımış olsam da arkadaşım olarak addediyorum. Tanımıyor olsaydım bile, onun ve arkadaşlarının düşman eline geçmemesi için gücümün elverdiği her şeyi yapardım. Hem," diye ekledi inatçı bir ifadeyle, "artık yemin etmiş durumdayım."

"Düstur, düşmanlarımızı engellemenin ve bozguna uğratmanın görevimiz olduğunu söyler," diye belirtti Aran, matarasını ağzına götürdükten sonra elinin tersiyle dudaklarım silerken.

"Bir yarımelf, bir cüce ve sahte bir şövalyeyi kurtararak düşmanlarımızı nasıl bozguna uğratacağımızı bana söyler misin?" dedi Derek; ama Brian, iddiasının etkili olduğunu görebiliyordu. Derek en azından önerisini değerlendiriyordu.

Brian işine geri döndü, Derek'e iyice düşünmesi için zaman verdi. Çalışmaları Lillith'in gelişiyle bölündü; kadın, elini yanında getirdiği kenderin omzuna koymuş, raflardan bir kitap almaya çalıştığında–dostane bir şekilde eline vuruyordu. Her üç şövalye de nezaketle ayağa kalktı.

"Evet hanımefendi, size nasıl yardımcı olabiliriz?" diye sordu Derek.

"Aslında ben, daha doğrusu Tasslehoff size nasıl yardımcı olabilir?"

Lillith,. ejderhalarla ilgili kitapların oluştuğu yığından bir kitap aldı. Rastgele bir sayfayı açarak kitabı fenerin yakınına getirdi. "Tas, bunu okuyabilir misin?"

Tasslehoff, yüksek bir tabureye tırmandı. Yerine yerleştikten sonra sayfaya baktı. Alnını kırıştırdı. "Bütün bu eğri büğrü çizgileri mi? Hayır, üzgünüm."

Derek homurdandı. "Herhangi bir şeyi okuyabiliyor olsa şaşardım!"

Lillith, usulca, "Tas, söylemek istediğim şey, okurken özel gözlüğünü takmandı. Hani şu hakkında konuştuğumuz."

"Ah evet! Doğru!" Tasslehoff elini cebine soktu ve cebini karıştırdı. "Sanırım diğer cepte," diye fısıldadı Lillith.

"Hanımefendi, değerli vaktimizi kaybediyoruz..."

Tasslehoff elini doğru cebe soktu ve gözlüğü çıkarttı. Onu ufak burnuna koydu, yerleştirdi ve sayfaya baktı. "Diyor ki, '*Kırmızı ejderhalar kro... krom...*' " –kelimeyi söylemeye çalıştı– "kromatik ejderhaların en irileri ve en korkulanlarıdır. İnsansılardan nefret etmelerine karşın, kırmızı ejderhalar kendileriyle aynı hedeflere ve tutkulara –ki bunların arasında güç sahibi olmaya duyulan arzu vardır– sahip olan kişilerle müttefik olabilirler. Kırmızı ejderhalar Kraliçe Takhisis'e taparlar..."

"Şunu görmeme izin ver!" Derek, kitabı Tasslehoff'un elinden kaptı. Baktı, sonra geri verdi. "Yalan söylüyor. Ben tek kelime bile okuyamıyorum."

"Ama o okuyabiliyor," dedi Lillith muzafferane bir edayla, "Simyacı'nın büyülü gözlüğü sayesinde."

"Uydurmadığını nereden biliyorsun?"

"Ah, hadi ama Derek," dedi Aran gülerken, "bir kender ya da herhangi bir başkası, '*kromatik*' kelimesini uydurur mu?"

Derek, Tas'a şüpheyle baktı. Elini uzattı. "Şu gözlüğe bir bakayım."

Tasslehoff, Lillith'e baktı. Kadın başını salladı ve Tas da adama gözlüğü verdi ama bunu istemeye istemeye yaptığı belliydi.

"O benim," dedi sivri bir dille, "bana bir altın tüylü mamut tarafından verildi."

Derek, gözlüğü takmaya çalıştı ama çok küçüktü. Camlarından kitaba baktı, kelimeleri görmeye çalışırken resmen şaşı olmuştu. Gözlüğü indirerek gözlerini ovaladı ve kendere daha bir saygıyla baktı.

"Doğruyu söylüyor," diye itiraf etti, inanılmaz bir şekilde şaşırmış gibi çıkıyordu sesi. "Bu gözlükle kitabı okuyabiliyorum, ancak nasıl olduğu konusunda hiçbir fikrim yok."

"O büyülü," dedi Tas gururla. Hızla gözlüğü Derek'in elinden aldı. "Eskiden Simetri adında bir adama aitti."

"Simyacı," dedi Lillith. "Afet öncesinde yaşamış yarımelf bir bilgeydi o. Bu gözlükten birkaç tane yaptı ve araştırmalarında kullanabilsinler diye Estetiklere verdi."

"Nasıl çalışıyorlar?" diye sordu Brian.

"Tam olarak bilmiyoruz. Düşünülen şu ki..." Ancak kadın sözünü bitirmeye fırsat bulamadı. Bir bağırış lafını kesti.

"Lillith, benim, Marcus!"

"İzninizle," dedi kadın.

"Marcus'u arkadaşlarına ne olduğunu öğrenmesi için göndermiştim Tas. Muhtemelen önemli haberlerle döndü."

"Ben de geliyorum," diyen Tas taburesinden yere atladı.

"Sen yerinde oturup okuyacaksın kender," dedi Derek.

Tas, bir anda öfkelendi. "Buraya bak, Sör Shinguard, dostlarım tehlikede olabilirler ve eğer öylelerse, bana ihtiyaçları var demektir bu yüzden kitabını alıp..."

"Lütfen, Burrfoot Efendi," diyerek araya girdi Brian derhal, "yardımınıza gerçekten ihtiyacımız var. Biz bu kitapları okuyamıyoruz ama siz yapabiliyorsunuz. Eğer onlara bir bakarsanız ve ejderha küreleriyle ilgili bir şeyler bulursanız size çok müteşekkir kalacağız. Dostlarınıza yardım etmek için yemin ettiğimi hatırlarsınız ve bir şövalye olarak söz veriyorum ki elimden gelen her şeyi yapacağım."

"Bu şövalyelere yapacağın yardım hayati olabilir Tas," diye ekledi Lillith ciddiyetle. "Bence altın tüylü mamut bunu kişisel bir lütuf olarak görecektir."

"Eh... olabilir," dedi Tas. Derek'e ters ters baktıktan sonra tabureye tırmandı ve dirseklerini masaya dayayıp okumaya başladı; okuduğu her kelimeyle birlikte dudakları da hareket ediyordu.

Lillith, arkadaşıyla konuşmak için kütüphanenin önüne doğru ilerlemeye başladı. Sadece birkaç adım atmıştı ki durdu, geri döndü ve Brian'a gamzesini göstererek gülümsedi. "İsterseniz benimle birlikte gelebilirsiniz. Sırlarınızı düşmana satmadığımdan emin olmak için."

Brian, Derek'e baktığında adam rahatsız olmuş gibi gözüküyordu ama kafasını salladı.

"Tavırları yüzünden özür dilerim," dedi kısık bir sesle, arkasından ilerlerken. "Umarım sizden şüphelenmediğimi biliyorsunuzdur..."

"Derinden kırıldım beyefendi," dedi Lillith durup. "Bunu atlatamayabilirim."

"Lütfen, hanımefendi." Brian kadının elini tuttu. "Gerçekten üzgünüm..."

Lillith kahkahalarla gülmeye başladı. "Dalga geçiyordum! Siz Şövalyeler her şeyi ciddiye mi alırsınız?"

Brian kıpkırmızı oldu. Kadının elini bıraktı ve gitmek için arkasını döndü.

"Şimdi üzgün olan benim," dedi Lillith. "Sizinle alay etmek istememiştim beyefendi."

Adamın elini gölgeli karanlıkta buldu ve sıkıca tuttu.

"Ben '*beyefendi*' değilim," dedi adam. "Brian'ım."

"Ben de Lillith'im," dedi kadın usulca, adamı kendisine çekerken.

Yüksek raflar onları çevreliyor, dünyadaki diğer herkesten ayırıyordu. Toz üzerlerine yapışmıştı. Işık olarak sadece Lillith'in feneri vardı ve kadın, adamın iki elini birden tutabilmek için onu yere koydu. İkisi, tatlı karanlıkta gizlenirken, mum ışığından oluşan bir havuzun içinde duruyor gibilerdi. Hiçbiri bunun tam olarak nasıl olduğunu bilmiyordu ama dudakları buluştu ve birbirine dokundu ve öpüştüler ve dudakları tekrar ayrıldı, tekrar buluştu ve tekrar öpüştüler.

"Lillith!" diye seslendi Marcus yeniden. "Bu önemli!"

"Bir dakika!" diye bağırdı kadın nefesi kesilmiş bir halde ve usulca ekledi, "Brian... gitmemiz gerekiyor..."

"Evet gitmeliyiz, Lillith..."

Ama hiçbiri hareket etmedi. Tekrar öpüştüler ve sonra Lillith, iç geçirerek feneri yerden aldı. El ele tutuşarak, yavaş yavaş, birbirlerinin temasından keyif alarak, rafların arasında ilerlediler. Öne yaklaştıklarında son bir hızlı öpücük için durdular.

Brian bıyığını, Lillith karışmış saçını düzeltti ve ikisi de son derece masum gözükmeye çalıştı. Bir rafın köşesinden döndüklerinde, beklemekten

sıkıldığı için onları aramaya çıkmış olan Marcus'a rastladılar.

"Ah, işte buradasın," dedi Marcus fenerini kaldırarak.

Marcus, Brian'ın bir Estetikin olmasını beklediği biri gibi değildi. Kafası kazınmamıştı ve üzerinde sıradan bir pantolon, gömlek ve palto vardı; cübbe ve sandalet değil. Bir kılıç taşıyordu ve Estetik'ten ziyade bir asker gibi gözüküyordu. Ancak Lillith de Brian'ın, Estetikin olmasını beklediği gibi biri değildi.

"Şövalyeler kenderi kurtardılar mı?" diye sordu Marcus.

"Evet," dedi Lillith, "sağ salim buraya getirdiler. Arkadaşlarından ne haber, şu başlarına ödül konanlar?"

"Yarımelf, cüce, elf ve şövalye, Lord'dan önce Adalet Sarayı'na götürüldüler. Duruşmanın bir kısmını dinlemek için kaldım. Lord bir Solamniya Şövalyesi görmekten şaşırmış gibiydi ama sanırım aynı zamanda memnun da olmuştu. Onlara yardım etmek için elinden geleni yaptı ama şu garip adam –pelerinli olan– araya girdi ve Lord'un kulağına bir şeyler fısıldadı."

"Yani yargılanıyorlar mı? Sturm ve diğerlerinin işlemiş olduğu iddia edilen suçlar ne?" diye sordu Brian merakla.

"Listeyi hatırla," dedi Lillith.

"Ah, doğru," dedi Brian. "Yüceefendi Verminaard'ı öldürmek."

"Kimsenin bunu biliyor olmaması lazım elbette," dedi Marcus.

"Ama birkaç ödül avcısı eski limanın orada bir meyhanede sarhoş olmuş ve hikayeyi anlatmış; hikaye bütün şehre yayılmış durumda. Başka haberler de var."

"Sanırım iyi değiller," dedi Lillith.

"Alfredo'ya göre..."

"...lord hazretlerinin katibi," diye açıkladı Lillith, Brian'a. "Alfredo da bizden biri."

"Lord hazretleri, biriyle buluşmak için geceleri gizlice şehirden çıkıyormuş. Bunun üzerine lord hazretlerinin bu aralar nasıl davrandığını –sinirli ve

tedirgin ve mutsuz– ekleyen Alfredo, onu takip edip neler olup bittiğini öğrenmeye karar vermiş."

"Çok büyük bir risk almış," dedi Lillith.

"Alfredo'nun hakkını vermek gerekirse," dedi Marcus alayla, lord hazretlerinin karısını aldattığını düşünüyormuş sadece. Ancak bu kez durumun farklı olduğunu görmüş. Lord hazretleri, bir Ejderha Yüceefendisinin temsilcileriyle buluşmaya gitmiş."

"Kutsal Gilean!" Dehşet içinde eliyle ağzını kapatan Lillith'in nefesi kesildi. "Haklıymışız!"

"Alfredo'nun dinlediklerinden çıkarttığı kadarıyla, lordumuz Kırmızı Kanat'ın yeni Yüceefendisi–Toede isimli bir hobgoblin ile pazarlık yapıyor. Eğer Tarsis kavgasız dövüşsüz teslim olursa, şehre saldırılmayacak..."

"Yüceefendi yalan söylüyor," dedi Brian sözünü sakınmadan. "Aynı yalan vaadini Vingaard'da da verdiler. Müzakere eder gibi gözüküyorlar ama bu, güçleri yerlerini alana kadar zaman kazanmak amaçlı yapılan bir oyun. Hazır olduklarında müzakereleri kesecekler ve saldıracaklar."

Brian, Lillith'e döndü. "Saldırı birkaç gün hatta saat içinde gerçekleşebilir. Sen bir Solamn'sın ve bir şövalyenin kızısın. Büyük bir tehlikede olacaksın. Bizimle gel. Seni güvenli bir yere götürürüz."

"Teşekkür ederim Brian," dedi Lillith nazikçe, "ama kütüphaneyi bırakamam. Senin bir görevin var, benim de. Kütüphane bana emanet edildi. Kitapları korumak için yemin ettim ve senin de söylediğin gibi, ben bir şövalyenin kızıyım, yeminlerine sadık kalan bir şövalyenin."

Brian ısrar etmeye başladı ama kadın gülümseyerek kafasını salladı ve arkadaşına döndü. Brian, söyleyeceği hiçbir şeyin kadını etkilemeyeceğini farketti ve sahip olduğu cesaret ve şeref yüzünden daha çok sevdi onu; yine de kadının daha az şerefli, daha az cesur olmasını diliyordu bütün kalbiyle.

Lillith ve Marcus, Brightblade ve arkadaşları hakkında konuşuyorlardı. "Grubun yarısı hâlâ Kırmızı Ejderha Hanı'nda ve bir Mishakal ermişi ile bir Paladine ermişi de var yanlarında."

"Şu geçmiş zamanların tanrıları mı? İnsanlar onların ermişleri olduklarını mı iddia ediyorlar?" diye sordu Brian.

Lillith ve Marcus, adama ağırbaşlı bir ifade ile baktılar ve Brian bir anda onların ciddi olduklarını anladı.

"Ah, hadi ama. Gerçekten öyle olduklarını düşünüyor olamazsınız; yani inanıyor musunuz..."

"Gerçek tanrılara mı? Elbette inanıyoruz," dedi Lillith hiç tereddüt etmeden.

"Ne de olsa biz de bu tanrılardan birine tapıyoruz. Estetikler, Gilean'ın ermişleriyiz, ona hizmet etmeye adadık hayatımızı."

Brian ağzını açtı ve kapattı, ne söyleyeceğini bilemiyordu. Lillith, aklı başında bir genç kadın gibi gözüküyordu ancak burda durmuş, insanlığı üç yüz yıl önce terk etmiş olan tanrılara hizmet etmekten bahsediyordu. Brian, Lillith'le inancı hakkında konuşmak isterdi ama şimdi ilahi bir tartışmanın zamanı değildi.

"Hanın etrafında dolanan pelerinli ve başlıklı yaratıklar gördüm," diye ekledi Marcus. "Onların ejderan olduğundan eminim ve onlar da içeridekileri göz altında tutuyorlar. Yüceefendi Paladine'in ermişi ve Mishakal'ın ermişini ele geçirirlerse..."

"Bunun olmasına izin veremeyiz," dedi Lillith kesin bir şekilde. "Diğerlerini de kütüphaneye getirmeliyiz. Eğer şehre saldırılırsa, güvende olabilecekleri tek yer burası. Marcus; dışarı çık ve kütüphanenin izlenip izlenmediğine bak."

Marcus başını salladı ve hızla merdivenden yukarı çıktı.

Lillith, Brian'a döndü. Elini adamın koluna koyarak, yüzüne baktı.

"Şövalye ve arkadaşlarını kurtarmaya çalışmalısın. Ejderanlar onları esir almayacaklar. Öldürecekler."

Brian kadına sarıldı ve kendine çekti.

"Benden istediğin her şeyi yaparım Lillith, ama önce bana cevap ver. İlk görüşte aşka inanır mısın?"

"İnanmazdım," dedi Lillith usulca, adama gülümserken, "bugüne kadar."

Uzun, tatlı bir an boyunca birbirlerine sarıldılar, sonra Lillith derin bir nefes aldı ve, "Gitsen iyi olur. Ben burada kalıp kendere göz kulak olacağım,"

dedi.

"Ben de kütüphanede seninle birlikte kalacağım, onu savunmana yardım edeceğim. Derek ve Aran bu ejderha küresi görevine bensiz devam edebilirler..."

Lillith kafasını salladı. "Hayır, bu doğru olmaz. Senin bir görevin var benim de." Gülümsedi. Gamzesi ortaya çıktı. "Her şey bittiğinde savaş hikayelerimizi anlatacağız birbirimize. Artık acele etmelisin," diye ekledi.

Boşa çabaladığını farkeden Brian, kadını ikna etmeye çalışmaktan vazgeçti. Derek ve Aran'a seslendi ve adamlar da kitapların aralarından yollarını bularak onun yanına geldiler. Derek'in okumaya devam etmesi yönündeki emirlerine rağmen Tasslehoff da onlarla birlikteydi.

"Dostlarımın başı gerçekten belada, değil mi?" Tas derin bir iç çekti. "Sanırım gidip onları kurtarmam lazım... yine. Size Caramon'u zalim, insan yiyen bir Stalag bitinden kurtarışımı anlatmış mıydım? Skullcap olarak bilinen perili, mükemmel bir kaledeydik ve..."

"Sen gitmiyorsun, kender," dedi Derek.

"Evet, gidiyorum, insan," dedi Tas.

"Onu taburesine zincirleyemeyiz. Onu yalnız bıraktığın anda kaçacaktır." diye belirtti Lillith. "Onu yanınıza almanız daha iyi olur. Böylece en azından nerede olduğunu bilirsiniz."

En sonunda Derek ikna oldu ancak mutlu değildi. "Geri döndüğümüzde, Burrfoot," dedi Derek, "ejderha küreleri ile ilgili bilgi aramaya devam edeceksin."

"Ah, onu zaten buldum," dedi Tas kayıtsızca.

"Buldun mu?" diye bağırdı Derek sinirli bir şekilde.

"Neden bana söylemedin?"

"Çünkü sormadın," dedi Tas bütün ciddiyetiyle.

Lillith eğilerek kenderin kulağına bir şeyler söyledi.

"Ah, öyle olsun, sana söyleyeceğim. Ejderha küreleri kristal ve büyüyle yapılmış ve içlerinde de bir şey var... unuttum..." Kısa bir süre düşündü.

"Öz... işte bu. Kromatik ejderhaların özü."

Tasslehoff, bu kelimeleri söylemekten hoşlanmıştı, bu yüzden Derek ona kesmesini söyleyene kadar birkaç kez keyifle tekrarladı.

"Kromatik ejderhanın özü nedir bilmiyorum," dedi Tas, kelimeleri bir kez daha söyleyebilme fırsatından neşeyle yararlanarak, "ancak onların içinde olan şey bu. Eğer bu ejderha kürelerinden birini kontrol edebilirseniz, onu ejderhaları yönetmek, çağırmak ya da bir şey yaptırmak için kullanabilirsiniz."

"Nasıl çalışıyor?" diye sordu Derek.

"Kitapta kullanma talimatları yoktu," diye yanıtladı Tas arkadaşları tehlikedeyken böyle soruların soruluyor olmasından dolayı sinirlenerek. Derek'in kaşlarını çattığını görünce, "Bir arkadaşım var, o bunlar hakkında her şeyi biliyordur. Adı Raistlin ve eğer ona sorarsak..."

"Hayır," dedi Derek, "soramayız. Kitap bu ejderha kürelerinin nerede bulabileceğimizi söylüyor mu?"

"Bir tanesinin Buzsınırı olarak bilinen bir yere götürüldüğü..." diye başladı Tas.

"Gerçekten acele etmelisiniz," diyerek araya girdi Lillith. Bütün bu zaman zarfında kapının yanında kıpırdanmış, sinirli sinirli merdivenden yukarı bakmıştı. "Bu konuyu döndüğünüzde konuşabiliriz. Şövalye arkadaşınız tutuklanmış ve muhtemelen öldürülecek."

"O bir şövalye değil," diye ısrar etti Derek.

"Ama," diye ekledi daha sakin bir ses tonuyla, "o bir Solamn. Brian, kend... Burrfoot Efendi'den sen sorumlusun."

O ve Aran merdivenden yukarı çıkmaya başladılar. Tasslehoff aşağıda durarak Brian'ı bekledi.

"Bir öpücük daha," dedi Brian, Lillith'e, gülümseyerek. "Şans için..."

"Şans için!" dedi kadın, sonra da dalgınca ekledi, "Hiç bütün hayatın boyunca aradığın bir şeyi bulup da onu kaybedeceğini ve belki de bir daha asla tekrar bulamayacağını hissettin mi?"

"Bu bana hep oluyor," diye haykırdı Tasslehoff, ikisinin yanına yaklaşırken. "Bir keresinde kötü bir büyücüye ait olan son derece ilginç bir yüzük bulmuştum. Beni oradan oraya zıplatıyordu; bir buraya, sonra oraya, sonra tekrar buraya. Ondan epey hoşlanıyordum ama sonra sanırım yanlış bir yere koydum..."

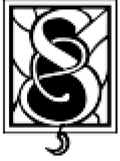
Tasslehoff konuşmayı kesti. Yüzük ve kötü büyücü hakkındaki hikayesi çok heyecanlı, çok ilginç ve genel itibariyle doğruydu ama dinleyicilerini kaybetmişti. Ne Lillith ne de Brian onu dinliyordu.

Derek, adamın adını sabırsızlıkla seslendi. Brian, Lillith'i son bir kez öptükten sonra Tasslehoff'u yakaladı ve ikisi birden koşarak merdivenden çıktılar.

Lillith iç geçirdi ve tozlu kitaplarına döndü.

- 6 -
Kurtarış.
Sturm tartışmayı tatlıya bağlıyor.

övalyeler ve kender, kütüphanenin gizli girişinden çıktıklarında kendilerini bir kar fırtınasının içinde buldular; havadaki değişiklik şaşırtıcıydı; zira yer altına indiklerinde gün güneşliydi.

Büyük, ağır kar taneleri gökten yağarak görüşlerini engelliyor ve taş sokakları kayganlaştırıp tehlikeli bir hale getiriyordu. Marcus sadece birkaç dakika önce çıkmış olmasına karşın, hızla yağan kar yüzünden adamın ayak izleri kapanmaya başlamıştı bile. Tas'ın söylediği gibi, kar o kadar çok yağıyordu ki yüzlerindeki burunlarını bile görmekte zorlanıyorlardı ve beyaz perdenin arkasından bir şekil bir anda önlerinde belirdiğinde irkildiler.

"Benim, Marcus," dedi adam, çelik şangırtısını duyarak ellerini kaldırırken. "Adalet Sarayı'na gitmek için bir rehbere ihtiyacınız olacağını düşündüm."

Derek kılıcını kaldırırken mırıldanarak teşekkür etti ve fırtınanın içinde hızla hareket ettiler; göz kapaklarını kırpıştırarak gözlerindeki karı temizliyorlar ve buzlu yollarda kayıyorlardı. Dünyanın geri kalanı bir kar örtüsünün altında sakinleşmiş ve sessizleşmiş olabilirdi ama onlara ait olan küçük kısım epey hareketliydi, zira kender hiç durmadan konuşuyordu.

"Karın her şeyi nasıl farklı gösterdiğini hiç fark ettiniz mi? Bir tipide kaybolmanın çok kolay olmasının nedeni bu sanırım. Kayıp mı olduk? Bu ağacı –şu yamuk yumuk olanı– daha önceden gördüğümü hatırlamıyorum. Bence yanlış tarafa döndük..."

En sonunda bir sokağın köşesine geldiler ve kender bir binayı tanıdı ama bu onun konuşmasını durdurmadı.

"Şu canavar heykellerine bir bakın. Hey, bir tanesinin hareket ettiğini gördüm! Brian, şu vahşi görünüşlü canavarın hareket ettiğini gördün mü? Şu binanın tepesindeki tüneğinden uçsa ve üzerimize saldırsa ve sivri pençeleriyle gözlerimizi oysa heyecanlı olmaz mıydı? Gözlerimin

oyulmasını istemiyorum, yanlış anlama, gözlerimi severim. Onlarsız pek bir şey göremezdim. Baksana Marcus, bence yine kaybolduk. Şu kasabın yanından geçtiğimizi hatırlıyorum; ah, bekle, evet, hatırladım..."

"Onu susturamaz mısın?" diye homurdandı Derek.

"Dilini kesmeden mümkün değil," dedi Aran.

Derek, bu öneriyi değerlendiriyor gibi gözüküyordu. Ancak bu sırada –Tas'ın şansına– büyük, çirkin, tuğladan yapılma bir bina olan Adalet Sarayı'na vardılar. Fırtınaya rağmen önünde bir kalabalık toplanmıştı ve aralarından bazıları, nefret ettikleri o Solamn'ın, lordun eteklerinin arasına saklanmayı bırakması ve kendisini göstermesi için bağırıyorlardı.

"Bu insanlar bizden gerçekten de nefret ediyorlar," dedi Derek.

"Bunun için sadece onları suçlayamazsın," dedi Marcus.

"Bize sırtlarını çevirenler onlardı," dedi Derek. "Afet'ten sonra bu şehirde pek çok Solamn öldü çetelerin elinde."

"Bu bir trajediydi," diye itiraf etti Marcus. "Ve kargaşa bittiğinde, buradaki insanların bazıları kendilerinden gerçekten utandılar. Tarsisliler, barışmak için Solamniya'ya bir heyet gönderdiler. Bunu biliyor muydun?"

Derek kafasını salladı.

"Barış teklifleri reddedildi. Gemilerinden çıkarak Solamn topraklarına ayak basmalarına bile izin verilmedi. Eğer Solamn'lar kendilerine yapılan yanlışları affetmiş olsalardı, Düstur'un yapmalarını söylediği gibi," diye ekledi Marcus gözünün kenarından Derek'e bakarak, "şövalyeler Tarsis'e buyur edilirlerdi ve belki de şehir, ejderha ordusu tarafından saldırıya uğramak üzere olmazdı."

"Solamniya'nın büyük bir kısmı şu anda düşmanın ellerinde, dedi Derek.

"Evet, biliyorum," dedi Marcus. "Ailem Vingaard'da yaşıyor. Uzun süredir onlardan haber alamıyorum."

Şövalyeler bir an için sessiz kaldılar, sonra Brian, "Sen Solamniya'dansın o halde," dedi usulca.

"Evet" dedi Marcus. "Kenderin deyimiyle '*Patetikler*'den." Karın arkasından

Tasslehoff a gülümsedi. "Buraya Lillith ve birkaç kişiyle birlikte kütüphaneyi korumak için gönderildim."

Ve "Onu korumanıza imkan yok!" dedi Brian, aniden ve hiç sebepsiz adama öfkelenerek. "Ejderha ordularından koruyamazsınız. Kütüphane gizli ve güven içinde. Sen ve Lillith onu kilitlemeli ve terk etmelisiniz. Birkaç kitap için hayatlarınızı tehlikeye atıyorsunuz."

Kızararak sustu. Bu kadar hiddetle konuşmak istememişti. Herkes şaşkınlık içinde ona bakıyordu.

Marcus nazik, cana yakın ama kararlıydı. "Tanrımızın bizimle beraber olduğunu unutuyorsunuz, Sör Şövalye. Eğer dövüşmemiz gerekirse, Gilean bizi yalnız bırakmayacaktır. Bir süre burada bekleyin. Meslektaşlarımdan biriyle görüşeceğim. Ona neler olduğunu soracağım."

Saraydan henüz çıkmış bir adamla konuşmak için hızla ilerledi karın altında. Kısa bir süre konuştuktan sonra, Marcus hızla geri döndü.

"Arkadaşlarınız hapse atılacaklar..."

"Umarım güzel bir hapishanedir," dedi Tasslehoff ortaya. "Bilirsiniz, bazıları güzeldir ve bazıları değildir. Tarsis hapishanesinde hiç bulunmadım şimdiye kadar, bu yüzden de nasıl olduğunu bilmi..."

"Sus Burrfoot!" diye emretti Derek sert bir sesle. "Aran, şu lanet olası mataranı kaldır!"

Tasslehoff aklındakileri şövalyeye söylemek için ağzını açtı ama bir yığın kar tanesi yuttu ve ondan sonraki birkaç saniyeyi öksürüp onları çıkarmaya çalışarak geçirdi.

"Saray nazırı, onları kalabalığın görebileceği bir yerden çıkarmayı göze alamıyor," diyerek devam etti Marcus, "onları tutuklamaya çalışırken olanları gördükten sonra özellikle. Arkadaki bir sokaktan çıkartacak onları."

"Şans bir kez olsun bizim yanımızda," dedi Derek.

"Şans değil," dedi Marcus ciddiyetle. "Gilean'ın bir lütfu. Acele edin! Bu taraftan."

"Belki kenderin tıkanmasını sağlayan da Gilean'dı," dedi Matarasını kemerine koymuş, öksüren Tasslehoff'un sırtına vuruyordu.

"Eğer öyleyse, onun takipçisi olabilirim," dedi Derek.

* * * * *

Marcus, onları Saray'ın etrafından dolandırarak binanın arkasındaki bir sokağa götürdü. Fırtına oyun oynamaktan hoşlanırmışcasına kar yağışı kesildi ve gün ışığı, yeni yağmış karın üzerinde parladı. Sonra gökyüzünde daha çok bulut belirdi ve güneş, kar yağışlarının arasından bir saklanıp bir yüzünü gösterdi; bir an için güneş parıl parıl parıldıyor, sonra kar yağıyordu.

Bina, karanlık ve kasvetli sokağın üzerine gölgesini düşürdü. Tam sokağa girdikleri sırada Brian, pelerinli ve kukuletalı iki suretin sokağın diğer ucundaki duvardan ayrıldıklarını ve onların aksi istikamete doğru yürüdüklerini gördü.

"Şuraya bakın!" dedi işaret ederek.

"Ejderanlar," dedi Aran, Derek'in bakmadığı bir anda gizlice bir yudum içki içerken. "Bizi köprüde durduranlar gibi giyinmişler."

"Sence bizi gördüler mi?"

"Sanmıyorum. Gölgedeyiz. Ben de onları görmezdim ama güneşin altına yürüdüler. Acaba neden bu kadar çabuk gittiler..."

"Susun! Bu gelenler onlar olmalı!" diye uyardı Marcus.

Bir kapı açıldı ve bazı sesler duydular.

"Kenderi al," dedi Derek, Marcus'a.

Tasslehoff, önlerindeki dövüşte yardımına ihtiyaçları olacağı konusunda ısrar etmeye çalıştı ama Marcus, eliyle Tas'ın ağzını kapattı ve tartışmayı kesti.

Nazır, Saray'dan çıktı. Arkasında beş tutuklu vardı ki bunlardan birinin kadın olduğunu gördü şövalyeler. Yanlarında üç muhafız yürüyordu. Brian, kadının yanında onu korurcasına yürüyen Sturm'ü tanıdı ve duyduklarının doğru olduğunu gördü; Sturm gerçekten de üzerine şövalyeliğin sembolleri olan gül ve yalı çapkını işli bir göğüs zırhı giyiyordu.

Derek, Sturm Brightblade hakkında ne söylerse söylesin, Brian adamın bir Solamniya Şövalyesi'nin olması gerektiği gibi biri olduğunu düşünürdü hep –nazik, yürekli ve asil– ki bu yüzden de şövalye olduğu hakkında yalan söylemek, giymeye hakkı olmayan zırhı giymek gibi utanç verici bir şey yapıyor olması çok tuhaftı.

Brian, kınından yavaşça ve sessizce çıkartarak, kılıcını çekti. Arkadaşları da silahlarını ellerine almışlardı. Marcus, ağzını tıkayarak kenderi geriye çekerek iyice gölgenin altına soktu.

Kapı tutukluların arkasından kapandı. Nazır onları sokakta ilerletti. Brian, Sturm'ün tutuklulardan biriyle bakıştığını gördü ve kurtulmaya çalışacaklarını tahmin etti.

"Ben nazırı alırım," dedi Derek. "Siz diğer muhafızlarla ilgilenin."

Nazır, binanın önündeki kalabalığın haykırışlarını duyabiliyordu ama arka sokakta güvende olduklarına inanıyordu. Sorun çıkmasını beklemediğinden, etrafa dikkatle bakmıyordu. Çelik üzerinden yansıyan ışığı görünce anladı başının belada olduğunu. Kendisine doğru koşan pelerinli üç suret görünce alarm vermek için düdüğünü ağzına götürdü. Derek, kılıcının kabzasıyla adamın kafasına vurdu ve yardım çağıramadan bayılttı. Aran ve Brian da üç muhafıza kılıçlarıyla saldırdılar ve onları kaçırdılar.

Şövalyeler, bu ani kurtuluş karşısında kendilerine şaşkınlık içinde bakan tutuklulara döndüler.

"Siz kimsiniz?" diye sordu yarımelf.

Brian, merakla adamı inceledi. Uzun boylu ve kaslıydı, deri ve kürkten giysiler giymişti ve muhtemelen yüzündeki elf izlerini gizlemek için sakal bırakmıştı ancak adamın elf yarısı, Brian'ın gördüğü kadarıyla, kulakları dışında pek belli değildi. Otuzlarının ortasında gibi gözüküyordu ama gözlerindeki ifade, dünyada uzun süredir yaşayan, hayatın hem üzüntülerini, hem de sevinçlerini bilen bir adama aitti. Elbette, damarlarındaki elf kanı ona çoğu insandan daha uzun bir ömür veriyordu. Brian, adamın aslında kaç yaşında olduğunu merak etti.

"Yağmurdan kaçarken doluya mı tutulduk?" diye sordu yarımelf. "Yüzlerinizi açın."

O ana kadar Brian kurtarıcılardan çok katillere benzediklerini farketmemişti. Atkısını indirdi, Sturm'e döndü ve hızla Solamn lisanında konuşarak, "*Oth Tsarthon e Paran,*" yani, "Dostluk ile geldik," dedi.

Sturm, dişi tutuklunun önüne geçmiş, kadını korurcasına ardında tutuyor, ona kendi vücuduyla siper oluyordu. Kadın peçeliydi ve kalın bir pelerin giyiyordu, bu yüzden Brian onun hakkında bir intibaya sahip değildi. Kadın süzülürcesine hareket ediyordu ve şövalyenin kolundaki eli zarafeti ve beyazlığıyla dikkat çekiyordu. Söylenileni anlayan Sturm'ün ağzı açık kaldı.

"*Est Tsarthai en Paranaith*" yani, "Yoldaşlarım sizin arkadaşınızdır," diye yanıtladı. Sonra da Ortak Lisan'da, "Bu adamlar Solamniya Şövalyeleri," dedi.

Hem yarımelf, hem de cüce, onlara kuşkuyla baktılar. "Şövalyeler mi? Neden..."

"Açıklayacak zaman yok Sturm Brightblade," dedi Derek, diğerlerinin Solamnca bilmiyor olduklarını düşünüp nezaketinden Ortak Lisan'da konuşarak. "Muhafızlar birazdan döner. Bizimle gelin."

"Bu kadar hızlı olmaz!" dedi Flint ters ters.

Uzun sakalındaki gri tellere bakılırsa yaşlı bir cüceydi ve Brian'ın tanıdığı pek çok cüce gibi huysuz, laf anlamaz ve inatçı bir hali vardı. Muhafızlardan birinin kaçarken düşürdüğü halberd'i[{1}] aldı ve iri, güçlü elleriyle sapını tutarak, daha rahat kullanabilmek için kıvrık dizinin üzerine vurup kırdı.

"Ya açıklamak için zaman bulursunuz ya da ben gelmem," dedi cüce onlara. "Şövalyenin adını nereden biliyorsunuz ve nasıl oldu da bizi burada beklediniz..."

Bu sırada Tasslehoff, Marcus'un ellerinden kurtulmayı başarmıştı. "Ah, ezip geçin şunu," diye bağırdı kender neşeyle. "Cesedini de kargalara bırakın. Onlar da ilgilenmezler ya, neyse; bu dünyada bir cüceye dayanabilecek çok az..."

Yarımelf rahatladı ve gülümsedi. Yüzü kıpkırmızı kesilmiş olan cüceye döndü. "Tatmin oldun mu?"

"Günün birinde bu kenderi geberteceğim," diye mırıldandı cüce sakalının

altından.

Bütün bu süre boyunca Sturm, atkısını yüzünden çekmiş olan Derek'e bakmıştı.

"Brightblade," diyerek selamladı Derek, soğuk bir edayla.

Sturm'ün dudakları gerildi, yüzü karardı ve eli, kılıcının kabzasını kavradı. Brian sorun çıkacağını öngörerek gerildi ama sonra Sturm yanındakilere, özellikle de peçeli kadına baktı. Brian, Sturm'ün ne düşündüğünü tahmin edebiliyordu. Yalnız olsaydı, kendisini ve ailesini alenen aşağılamış olan bu adamdan herhangi bir yardım almayı kabul etmezdi.

"Lordum," dedi Sturm, en az diğerininki kadar soğuk bir sesle. Eğilerek selam vermedi. Daha çok konuşacaklardıysa bile kendilerine doğru gelen düdük sesleri ve haykırışlar ile engellendiler.

"Muhafızlar! Bu taraftan!" diye seslendi Marcus.

Sturm'ün arkadaşları ona baktılar ve o da başını salladı. Marcus, sarhoş bir yılan gibi kıvrılıp bükülen caddeler ve sokaklardan oluşan labirente soktu onları. Kısa bir süre içinde muhafızları atlattılar ve düdük seslerini artık duyamadıkları zaman kovalamacadan kurtulduklarını düşündüler ve caddedeki insanların arasına karışmak için yavaşladılar.

"Seni kurtardığıma mutlu musun Flint?" diye sordu Tasslehoff, asık suratlı cücenin yanında yürürken.

"Hayır," diye yanıtladı cüce dik dik bakarak, "ve beni sen kurtarmadın, seni kapı kulbu kılıklı. Şövalyeler kurtardı." Kenderin yakınında yürüyen Brian'a isteksiz bir minnettarlıkla baktı.

Tasslehoff sırıttı ve Brian'a suç ortağıymışçasına göz kırptıktan sonra, "Elindeki halberd çok güzelmiş Flint!" dedi.

Flint kırık silahı atmak üzereydi ama kenderin alayı yüzünden sıkıca elinde tuttu. "İşime yarıyor," dedi, "ve ayrıca, o bir halberd değil. Bir hauberk."

"Hayır, değil!" Tasslehoff alçak sesle kıkırdadı. "Hauberk, Sör Brian'ın giymiş olduğu gibi zincir zırhlara denir. Halberd bir silahtır."

Flint homurdandı. "Bir kender silahlar hakkında ne bilir ki?" Kahkahalarla güldüğü için arkadaşlarına yetişmekte zorlanan Tasslehoff'a doğru salladı

silahını. "Bu bir hauberk!"

"Ah, evet! Tıpkı başındaki miğferde grifon yelesi olduğu gibi. Onun at kılı olduğunu hepimiz biliyoruz," diyerek karşılık verdi Tasslehoff.

Flint zaten koşmaktan kıpkırmızı kesilmiş ve soluk soluğa kalmıştı. Bu suçlama üzerine rengi mora döndü. Elini, miğferinden aşağı sarkan beyaz kuyruğun üzerine koydu. "Hiç de değil! At kılı beni hapşırtır! Bu bir grifonun yelesi!"

"Ama grifonların yelesi yoktur ki!" diye itiraz etti Tasslehoff, cücenin yanında sekerek ilerlerken keseleri de zıplıyor ve içindekiler dökülüyordu. "Grifonlar kartal başlı ve aslan vücutlulardır, diğer türlü değil. Tıpkı bunun bir hauberk değil de halberd olması..."

"Bu bir hauberk mi değil mi?" diye sordu Flint. Silahını resmen Sturm'ün burnuna sokmuştu.

"Bu, biz şövalyelerin bildiği ismiyle bir halberd," dedi Sturm ucunu hâlâ kolunda yürümekte olan kadından uzaklaştırarak.

Tasslehoff zaferle çığlık attı.

"Ancak," diye ekledi Sturm, Flint'in çok üzüldüğünü görünce, "sanırım Theiwar cüceleri '*halberd*' için '*hauberk*' kelimesine benzeyen bir kelime kullanıyorlar. Belki de senin aklındaki buydu, Flint."

"Bu doğru!" dedi Flint, itibarını tekrar kazanmıştı. "Ben... ıı... bir Theiwar olmadığımdan, şu anda kelimeyi tam olarak hatırlayamıyorum, anlarsın; ama hauberk'e benziyor ki benim demek istediğim de oydu."

Tasslehoff sırıttı ve bunun üzerine yorum yapacak gibiydi ama yarımelf, Sturm'e gülümsedikten sonra, kenderi yakalayıp grubun önüne iterek –o kadar hızlı itti ki kenderin ayakları yerden kesildi– tartışmayı sonlandırdı.

Brian, bu birbirlerine uymayan arkadaşların arasındaki dostluktan etkilenmişti. Özellikle de Sturm'den etkilenmişti. Korumasına aldığı kadını sıkıca tutmaya devam ediyordu ve onun için gerçekten endişelendiği belli olmasına karşın, kender ve cüce arasındaki tartışmayı, cücenin itibarını sarsmadan bitirecek sabra sahipti.

Sanki Brian'ın ne düşündüğünün farkındaymışcasına, Sturm adama baktı ve

yarım yamalak gülümseyip hafifçe omuzlarını silkti.

Caddelerden kaçınarak, ara sokaklarda ilerlemeye devam eden Tanis Yarımelf kenderi tutmuştu ve tutmaya devam ediyordu. Tas arkadaşının kavrayışı altında kıvrandı, tiz sesi ile yalvararak çırpındı. Tas'ın istediği her neyse, belli ki Tanis onu vermiyordu.

Kalabalık bir pazara geldiler ve burada, ara sokaklardan ayrılarak meydana çıkıp kütüphaneye uzanan ana caddeye girdiler. Birkaç muhafız halâ onları arıyor olabilirdi ama alışveriş yapan kalabalığın içinde bir avuç adamı bulmak zor olacaktı ve muhafızların da kaçan tutuklularını yakalamakla pek ilgilenmediği belliydi.

Brian, Lillith'in şehirde yanlış bir şey olduğu hakkında söylediklerini hatırladı. Görünüşe göre muhafızlar da öyle düşünüyorlardı, zira ters ve mutsuz gözüküyorlardı. Sıradan vatandaşlar işlerini yapmaya devam ediyorlardı ama şimdi dikkatli bakınca, insanların küçük gruplar halinde bir arada durduklarını, kısık sesle konuştuklarını ve gergin bir şekilde omuzlarının üzerinden bakarak arkalarını kolladıklarını gördü. Sturm ve diğerleri başlarını önlerine eğmişler, gözlerini kaldırmadan yürüyorlar, dikkati kendilerine çekecek hiçbir şey yapmıyorlardı. Brian, onların daha önce de buna benzer gergin durumlarda bulunduklarını farketti. Yarımelf, kenderi susturmayı bile başarmıştı.

Hiçbir sıkıntı yaşamadan pazardan geçtiler ve en sonunda şehrin eski kısmına ve kütüphaneye uzanan yola ulaştılar. Burada Tanis onları durdurdu. Kenderi yanında sürükleyerek, şövalyelerin yanına gitti.

"Bize yardım ettiğiniz için sizlere müteşekkiriz beyler," dedi Tanis. "Ancak sizden ayrılmamız gerekiyor. Kırmızı Ejderha Hanı'nda bizi bekleyen dostlarımızın neler olduğu konusunda hiçbir fikri..."

"Yapamazsın Tanis!" diye bağırdı Tasslehoff. "Sana söyleyip duruyorum! Neler bulduğumu görmek için kütüphaneye gelmelisin. Bu çok, çok önemli!"

"Tas, taşlaşmış bir kurbağa daha görmeye ihtiyacım yok," dedi Tanis sabırsızca. "Geri dönüp Laurana..."

"Ah, Laurana" dedi Tasslehoff bastırmaya çalıştığı kıkırdamasının arasında.

"...ve Raistlin, Caramon ve diğerlerine güvende olduğumuzu söylemeliyiz." diyerek devam etti Tanis konuşmasına. "Bizi son gördüklerinde hapishaneye götürülüyorduk. Endişeleneceklerdir." Elini uzattı. "Sör Derek, teşekkür..."

Tas fırsattan istifade kıvrıldı ve sıçradı ve Tanis'in elinden kurtulmayı başardı. Derek kenderi yakalamaya çalıştı ama başaramadı ve Tas caddeden aşağı koşmaya başladı.

"Kütüphanede buluşuruz!" diye bağırdı kender elini sallarken. "Şövalyeler nerede olduğunu biliyorlar!"

"Gidip onu yakalayacağım," diye önerdi Flint ama nefesi o kadar kesilmişti ki eğilerek ellerini dizlerine koydu. Soluk almakta zorlanıyor gibiydi.

"Hayır!" dedi Tanis. "Zaten ikiye bölünmüş durumdayız, üç ayrı yöne gitmemize izin veremem. Birlikte kalacağız."

Marcus onu takip etmeye gönüllü oldu ve kenderin peşine düştü.

"Bence kenderi bırakalım, başının çaresine baksın," dedi Flint.

"Aslında gerçekten de son derece önemli bir şey buldu," dedi Derek. "Bence bizimle gelip keşfettiğimiz şeyi görmelisiniz."

Brian ve Aran birbirlerine şaşkınlıkla baktılar.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Aran, Derek'e, adamı bir kenara çekerek. "Bu ejderha küresinin bir sır olduğunu sanıyordum."

"Yarımelfin işbirliğine ihtiyacım olacak," dedi Derek fısıldayarak. "Kenderi yanımızda Buzsınırı'na götürmek niyetindeyim..."

"Şaka yapıyorsun!" dedi Aran, dehşete düşmüştü.

"Ben asla şaka yapmam," dedi Derek sert bir sesle. "Bu büyülü yazıları bize tercüme edebilecek tek kişi o. Ona ihtiyacımız olacak."

"Gelmeyecektir," dedi Brian. "Arkadaşlarını terk etmeyecektir."

"O halde Brightblade onu ikna etmek zorunda ya da daha iyisi, Brightblade'e bize eşlik etmesini emredeceğim."

"Senin mütemadiyen bize hatırlattığın gibi Derek, o bir şövalye değil," dedi

Brian. "Senin emirlerine uymak zorunluluğu yok."

"Arkadaşlarına gerçeği anlatmamı istemiyorsa uyacak," dedi Derek ters ters. "Yolculuk süresinde atlar ve kenderle ilgilenerek işe yarayabilir."

Seslerini alçak tutmuşlardı ancak Sturm, adının geçtiğini duymuş olmalıydı ki onlara baktı ve Derek'in takbih[2] dolu bakışlarının zırhında olduğunu gördü. Sturm kızardı ve arkasını döndü.

Sessizce, "Derek, bunu yapma," diyerek yalvardı Brian arkadaşına, bırak gitsin. Bırak onlar kendi yollarına, biz de kendi yolumuza gidelim.

"Bizimle gel Brightblade," diye bağırdı Derek emir verircesine.

Yarımelf ve cüce tedirgin gözlerle baktılar birbirlerine, sonra da Sturm'e döndüler ama Sturm bunu duymamıştı; alçak ve güven verici bir sesle peçeli kadınla konuşuyordu.

"Sözlerimi unutma; bunun sonu iyi bitmeyecek," dedi cüce, "ve bu tamamen şu boş kafalı kenderin suçu!"

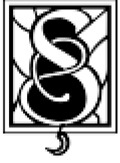
Yarımelf derinden bir iç çekti ve kasvetli bir şekilde başını sallayarak onayladı.

"Daha yarısını bile bilmiyorlar!" dedi Aran. Matarasını çıkarttı, ağzına götürdü, boş olduğunu farketti. Salladı. İçinden hiçbir şey akmadı.

"Harika," diye mırıldandı. "Artık ayık kafayla katlanmak zorundayım Derek'e."

- 7 -
Son öpücük.
Ateş ve Kan.

övalyeler ve yeni buldukları yol arkadaşları, kütüphaneye kazasız belasız eriştiler. Marcus, Tas'ın güven içinde kütüphaneye ulaştığını ve altı yüz muhafız ve avare bir devle nasıl dövüştüklerinin hikayesini Lillith'e anlattığını bildirmek için geri dönmüştü.

"Brian," dedi Derek, "kütüphaneye girmeden önce gidip Brightblade'i getir. Ona, onunla konuşmak istediğimi söyle."

Brian derin bir iç çekti, fakat ona söyleneni yapmaya gitti.

Sturm Brightblade şerefli bir aileden geliyordu ve ailesinin eski ve değerli bir dostu olan Lord Gunthar'ın desteğine sahipti. Sturm şövalyelik için değerlendirilmeyi talep ettiğinde, Lord Gunthar genç adama arka çıkmıştı. Sturm'ün şövalyeliğe aday olmasına birkaç nedenden dolayı karşı çıkan Derek olmuştu; Sturm, Solamniya'da yetiştirilmemişti, gelişim yıllarında babası yanında bulunmadığından annesi tarafından büyütülmüştü. Sturm uygun bir eğitim almamıştı, silahtar olarak bir şövalyeye hizmet etmemişti ve en kötüsü Derek, Sturm'ün babasının kim olduğunun belirsiz olduğunu ima etmişti.

Çok şükür Sturm konsey salonunda olmadığından, Derek'in kendisi ve ailesi hakkında söylediklerini dinlememişti yoksa salonda kan dökülürdü. Haliyle suçlamalara Lord Gunthar cevap vermiş, genç arkadaşı lehine hararetle tartışmıştı ama Derek'in suçlamaları Sturm'ün adaylığını mahvetmeye yetmişti.

Dedikodulara göre Sturm, Derek'in söyledikleri hakkında dedikodular duyunca, Derek'i bir şeref düellosuna davet etmeye çalışmıştı. Ancak bu mümkün değildi. Sturm Brightblade gibi bir kimse, bir Gül Şövalyesi'ni ölümüne bir düelloya çağıramazdı. Rezil olduğunu düşünen Sturm, Solamniya'dan ayrılmaya karar verince Lord Gunthar, boş yere Sturm'ü kalmaya ikna etmeye çalışmıştı. Lord Gunthar ona bir yıl beklemesini,

böylece adının tekrar sunulanacağını söylemişti. Bu arada Sturm, Derek'in iddialarını çürütüp, kalanları –babasının kılıcı ve zırhı– ki bunların bir kısmını Sturm reddetmişti. Bundan kısa bir süre sonra mirasından kalanları üzerinde taşıyordu ve buna hakkı hiç yoktu. Sturm bunları alarak Solamniya'yı terk etmişti.

İki gururlu ve inatçı adam, diye düşündü Brian, ikisi de hatalı.

"Seninle konuşmamız gerekiyor Sturm," dedi Brian. "Özel olarak. Belki hanımefendi biraz dinlenmek ister," diye bitirdi lafını garip bir şekilde.

Sturm, peçeli kadını, bir zamanlar mermer bir çeşme olan yıkıntının yakınındaki bir taş banka götürdü. Kibar bir şekilde bankın üzerindeki karı süpürdü, pelerinini çıkarttı ve bankın üzerine serdi, sonra da kadının oturmasına yardım etti. Gerçek elf, adı Gilthanas olan, bütün bu süre boyunca hiçbiriyle konuşmamıştı. Korumacı bir şekilde kadının yanına oturdu. Tanis dolanıyor, etrafa bakınıyordu. Sturm ona arkadaşlarıyla konuşmaya gideceğini söylediğinde başını sallayarak onayladı.

Derek, özel olarak konuşabilecekleri ve kimsenin onları duymayacağı bir yere götürdü onları. Brian, birazdan olacaklar hakkında korkunç bir hisse sahip olduğundan, Derek'i takip etmesi gereken Sturm'ü biraz bekleterek ona hızla bir şeyler söyleme fırsatını yakaladı.

"Olanlar; yani şövalyelikte sana olanlar yüzünden üzüldüğümü söylemek istiyorum. Derek benim dostum ve ondan daha çok sevip saydığım hiç kimse yok," Brian acıyla gülümsedi, "ancak bazen bir atın arka tarafı olabiliyor."

Sturm cevap vermedi. Bakışlarını yerde tuttu. Yüzü öfkeden kararmıştı.

"Hepimizin zayıf yönleri var," diyerek devam etti Brian. "Eğer Derek zırhını çıkartırsa, altında bir insan olduğunu görürüz ama zırhını çıkartamaz, Sturm. Onun yaradılışı böyle değil. Herkesten, özellikle de kendisinden mükemmeli bekliyor."

Sturm bunun üzerine yumuşamış gibiydi. Daha az suratsız gözüküyordu.

"Ejderha orduları Crownguard Kalesi'ni istila ettiklerinde" Brian devam etti, "bir ejderha küçük kardeşi Edwin'i öldürdü. Yani, öldüğünü tahmin ediyoruz." O korkunç günü hatırlayarak duraksadı ve sessizce devam etti,

"Öldüğünü umuyoruz. Derek'in karısı ve çocukları kayınpederinin yanında yaşamak zorunda kaldılar, çünkü Derek'in onlara verecek bir evi yok. Bir adam, hele ki Derek kadar gururlu bir adam, bu durumda nasıl hissedebilir ki? Hiçbir şeyi kalmadı, şövalyelik, bu görev..." Brian iç geçirdi "...ve gururu dışında. Bunu hatırla Sturm ve onu affet, eğer yapabilirsen."

Brian bunları söyledikten sonra ayrıldı, yoksa Derek onun bir şeyler söylediğinden şüphelenirdi. Sturm, Derek'in yanına gittiğinde sessiz, gergin ve resmiydi. Aran, Derek'in miğferinin üzerinden Brian'a baktı ve soru sorarcasına bir kaşını kaldırdı. Brian sadece kafasını sallayabildi. Derek'in ne yaptığı konusunda hiçbir fikri yoktu.

"Brightblade," dedi Derek birdenbire, "geçmişte anlaşmazlıklarımız oldu..."

Sturm'ün bedeni titredi, yumrukları sıkıldı. Hiçbir şey söylemedi ama onaylarcasına başını salladı.

"Düstur'a göre, savaş zamanında, bütün kişisel düşmanlıkların bir kenara konulması gerektiğini hatırlatırım sana. Ben bunu yapmaya niyetliyim," dedi Derek, "eğer sen de yaparsan. Bunu, sırrımızı sana ifşa ederek kanıtlıyorum. Sana görevimizin ne olduğunu açıklayacağım."

Brian, Derek'in ne yaptığını bir anda fark ederek şaşkına döndü. O kadar öfkelendi ki sert kelimelerini yutmak zorunda kaldı; Derek, kendere ihtiyacı olduğu için Sturm'le uzlaşmaya çalışıyordu.

Sturm tereddüt etti, sonra derin bir iç çekti, sanki ağır bir yükten kurtulmuş gibiydi ve usulca, "Güveninizden dolayı şeref duydum, lordum," dedi.

"Arkadaşlarına görevimizden bahsedebilirsin," dedi Derek, "ama bunu başka kimse bilmemeli."

"Anlıyorum," dedi Sturm. "Onların şerefine de kendiminki gibi kefilim."

Cüceler ve yarımelfler gibi tuhaf kişiler hakkında bu şekilde konuşması yüzünden Derek bir kaşını kaldırdı ama uzatmadı, kendere ihtiyacı vardı.

Derek konuşmaya devam edecekken, Aran araya girdi.

"Pax Tharkas'ta bir Ejderha Yüceefendisi'ni öldürdüğünüz doğru mu?" diye sordu ilgiyle.

"Dostlarım ve ben, Pax Tharkas'ta Yüceefendi'nin ölümüyle sonuçlanan bir

köle ayaklanmasının başlamasına yardım ettik," diye yanıtladı Sturm.

Aran etkilenmişti. "Mütevazılığın gereği yok Brightblade. Yüceefendi'nin başınıza ödül koyması için bununla daha fazla ilginizin olması lazım!"

"Öyle mi?" diye sordu Sturm, şaşırmıştı.

"Öyle. Senin ve yol arkadaşlarının isimleri var listede. Göster ona Brian."

"Bunu başka bir zaman yapabiliriz. Şu anda tartışmamız gereken daha önemli meseleler var," dedi Derek, Aran'a hiddetle bakarak. "Ejderha küresi olarak bilinen değerli bir nesneyi bulmak ve Sancrist'e götürmek için Şövalyeler Konseyi tarafından gönderildik. Bu kürenin Buzsınırı'nda olabileceğine dair dedikodular duyduk ve daha fazla bilgi edinmek için kadim kütüphaneye uğradık. Bu konuda kenderin bize paha biçilemez yardımları oldu."

Sturm, utanarak bıyıklarını düzeltti. "Kimse hakkında kötü konuşmaktan hoşlanmam lordlarım, özellikle de yıllardır tanıdığım ve dostum olarak addettiğim Tasslehoff hakkında..."

Derek, herhangi bir insanın bir kenderi dost olarak kabul etmesi düşüncesi karşısında kaşlarını çattı ama bereket ki Sturm bunu farketmedi.

"...lakin bilmelisiniz ki Tas, çok iyi kalpli bir kişi olmasına karşın, bazen...ııı... hikayeler..."

"Kenderin küçük bir yalancı olduğunu söylemeye çalışıyorsan, bunun farkındayım," dedi Derek sabırsızca. "Kender şu anda yalan söylemiyor. İddialarının gerçek olduğu konusunda kanıtımız var. Bence sen ve arkadaşların gelip bunu kendi gözlerinizle görmelisiniz."

"Eğer Tasslehoff size yardımcı olabilmişse bundan çok memnunum. Tanis'in onunla konuşmak isteyeceğine eminim," diye söylendi Sturm alayla. "Şimdi, eğer tartışacağımız başka bir şey yoksa,"

"Bir tek şey kaldı; şu peçeli kadın kim?" diye sordu Brian burnunun üzerinden arkasına bakarken.

Kadın hâlâ bankta oturuyor, gerçek elf ve yarımelfle konuşuyordu. Cüce de yakınlarında ayaklarını yere vuruyordu.

"Leydi Alhana, Silvanesti Kralı'nın kızı," diye yanıtladı Sturm. Bakışları

kadına bakarken yumuşadı.

"Silvanesti!" diye tekrarladı Aran hayretle. "Evinden çok uzakta. Bir Silvanesti elfinin Tarsis'te ne işi var?"

"Karanlık Kraliçe'nin elleri her yere uzanıyor," dedi Sturm acı acı.

"Ejderha orduları onun vatanını işgal etmek üzereler. Leydi düşmanlarıyla olan savaşlarında elflere yardım edebilecek paralı askerler bulmak için hayatını tehlikeye atarak Tarsis'e gelmiş. Bu yüzden tutuklanmıştı. Bu şehirde ne paralı askerlere ne de onları kiralamak isteyenlere iyi gözle bakılmıyor."

"Yani ejderha ordularının Silvanesti'ye saldırma tehdidini savurabilecekleri kadar güneye gittiklerini mi söylüyorsun?" diye sordu Brian şaşkına dönerek.

"Öyle gözüküyor lordum," diyerek cevap verdi Sturm. Derek'e baktı ve anlayış ve üzüntü dolu bir sesle, "Savaşın Solamniya'ya da ulaştığını duydum," dedi.

"Crownguard Kalesi ejderha ordularının eline düştü, Vingaard da," dedi Derek duygusuzca, "ve doğudaki her yer. Palanthas hâlâ duruyor, Yüce Ermiş Kulesi de, ancak iblisler her an saldırabilirler."

"Üzgünüm lordum," dedi Sturm içtenlikle ve ilk defa Derek'in gözlerinin içine baktı. "Gerçekten üzgünüm."

"Şefkate ihtiyacımız yok. İhtiyacımız olan, bu kasapları vatanımızdan sürecek güç," dedi Derek ters bir şekilde. "Ejderha küresinin bu kadar hayati öneme sahip olmasının nedeni de bu. (Kendere göre) kendisine hakim olana ejderhaları kontrol etme gücü veriyormuş."

"Bu doğruysa, özgürlük uğruna savaşan hepimiz için iyi bir haber demektir," dedi Sturm. "Gidip arkadaşlarımı bilgilendireceğim."

Yarımelfle konuşmak için ayrıldı.

"Sanırım bunlara nazik davranmalıyız," dedi Derek suratını asarak ve kendini toparlayıp Sturm'ün yanına gitti.

Aran onun arkasından bakakaldı. "Ne yaptığının farkındasın, değil mi Brian? Brightblade'e iyi davranıyor ki kenderi elimizde tutarak bize yardım

etsin. Yoksa Derek, Sturm'e günahını bile vermezdi."

"Olabilir," diyerek itiraf etti Brian. "Ancak, Derek'in böyle düşünmediğine gerçekten inanıyorum. Ona göre bunu Solamniya için yapıyor."

Aran bıyığını çekiştirdi. "Sen iyi bir dostsun Brian. Keşke seni hak etseydi." Matarasına uzandı, sonra boş olduğunu hatırladı ve iç geçirerek, Sturm Brightblade'in değersiz dostlarıyla arkadaşlık etmeye gitti.

*** * * * ***

Kimsenin değersiz olmadığı anlaşıldı, Derek için bile, zira Leydi Allıana ile tanıştırılırken itibarının zedelendiğini düşünmemişti. Solamn'lar yüzlerce yıldır bir kral tarafından yönetilmiyorlardı ancak soyluluğa hâlâ saygı duyuyorlar ve onun tarafından büyüleniyorlardı, özellikle de Alhana Yıldızmeltemi gibi eşsiz bir güzelliğe sahip olan soyluluk tarafından.

Kütüphaneye girdiklerinde, kenderin büyülü gözlükleri ile kitapları okuduğunu gördüler. Onlara Tanis Yarımelf olarak tanıştırılan ve zevzekliği yüzünden Tas'a sert davranmaya niyetlenen yarımelf bile, Tasslehoff'un kadim metinleri okuyabildiğini ve söylediklerini uydurmadığını anlayarak sonunda sakinleşmişti.

Şövalyeler, kender ve dostları konuşurlarken Brian, Lillith'i aramaya koyuldu. Döndüğünde kadının bir işi halletmek için oradan ayrıldığını öğrenince hayal kırıklığına uğramıştı. Girişe geri döndü ve Marcus'un gergin gergin merdivenden yukarı bakmakta olduğunu gördü.

"Havada kötü bir his var," dedi. "Fark ettin mi?"

Brian, Aran'ın da kısa bir süre önce buna benzer bir şey söylemiş olduğunu hatırladı. Marcus dikkatini bu konuya çekince, Brian da tedirgin oldu. Aran'ın söylemiş olduğu gibi, mezarının üzerinde gezinen biri varmış gibiydi.

"Lillith nerede?" diye sordu Brian.

"Küçük tapınağımızda dua ediyor," diye yanıtladı Marcus giriş kapısının yanındaki küçük bir odayı işaret etti. Kitap ve terazi simgelerini taşıyan başka bir kapı aralık duruyordu. Brian irkilmişti. Ne yapacağını bilemedi.

"Sadece... kısa bir süre sonra gidebiliriz... onu görmek istedim."

"İçeri girebilirsin," dedi Marcus gülümseyerek.

"Onun işine mani olmak iste..."

"Önemli değil."

Brian tereddüt ettikten sonra ilerledi ve nazikçe kapıyı itti.

Tapınak epey küçüktü, aynı anda sadece birkaç kişiyi alabilecek genişlikteydi. En ucunda bir sunak vardı. Sunağın üzerinde açık bir kitap ve yanında kefeleri mükemmel bir şekilde dengelendiğinden aynı hizada duran bir terazi bulunuyordu. Lillith, Brian'ın umduğunun aksine, diz çökmemişti. Bağdaş kurmuş, rahat bir tavırla oturuyordu sunağın önünde. Kısık bir sesle konuşuyordu ama tanrısına dua etmekten ziyade onunla muhabbet ediyor gibiydi, ara sıra el hareketleriyle destekliyordu sözlerini.

Brian kapıyı biraz daha itti, gizlice odaya girmeye niyetliydi fakat kapının menteşeleri gıcırdadı. Lillith arkasına döndü ve adama gülümsedi.

"Özür dilerim," dedi Brian. "Seni rahatsız etmek istememiştim."

"Gilean ve ben sadece konuşuyorduk," dedi kadın. "Ondan arkadaşınmış gibi bahsediyorsun," dedi Brian.

"Öyle," dedi Lillith ayağa kalkarak. Gamzesi göründü.

"Ama o bir tanrı. En azından, sen onun bir tanrı olduğuna inanıyorsun," dedi Brian.

"Ona bir tanrı olarak saygı duyuyorum ve hürmet ediyorum," diye yanıtladı Lillith, "ama ona geldiğim zaman, eski bir arkadaşımı ziyaret etmişim gibi karşılıyor beni."

Brian gözlerini sunağa dikti, konuyu değiştirmek için bir yol bulmaya çalıştı, zira bu onu huzursuz ediyordu. Kutsal bir metin olduğunu düşünerek kitaba baktı ve şaşkınlıkla, "Kitabın sayfaları boş. Bunun nedeni ne?" diye sordu.

"Hayatlarımızın doldurulmayı bekleyen boş sayfalardan oluştuğunu bize hatırlatmak için," diye cevapladı Lillith. "Hayat Kitabı doğumumuzda başlar ve öldüğümüzde biter. Devamlı içine bir şeyler yazarız ancak ne kadar yazarsak yazalım, yaşadığımız sevinçler yada yaptığımız hatalar ne olursa olsun, hep bir sonraki sayfayı çeviririz ve yarının sayfası daima

boştur."

"Bu bakış açısı bazıları için çok göz korkutucu olabilir," dedi Brian kasvetle, gözleri bembeyaz ve boş sayfaya takılmıştı.

"Onun umutla dolu olduğunu düşünüyorum ben," dedi Lillith. Adama yaklaştı.

Adam kadının ellerini tuttu ve kendininkilerin arasına aldı. "Yarının sayfasına ne yazmak istediğimi biliyorum. Sana olan aşkımı yazmak istiyorum."

"O halde onu bugünün sayfasına yazalım," dedi Lillith usulca. "Yarına kadar beklemeyelim."

Sunağın üzerinde kesme kristalden, içi mürekkeple dolu bir hokka vardı ve yanında da bir tüy kalem duruyordu. Lillith tüyü mürekkebe batırdı ve yarı ciddi bir halde gülerek sayfaya çocuklar gibi bir kalp çizip içine adamın adını –Brian– yazdı.

Brian kalemi aldı ve tam kadının adını yazacaktı ki, kütüphanenin dışından gelen boru seslerini duydu. Boru sesleri uzaktan geliyorlardı ama onların ne olduğunu anlamıştı. Midesi düğümlendi. Kalbi hızla atmaya başladı. Eli titredi ve "L" harfini yazmakta olan kalemi düşürdü.

Kapıya doğru döndü.

"Bu korkunç ses de ne?" diye sordu Lillith soluğu kesilerek.

O sırada ses gittikçe yükseliyordu. Kadın bu akortsuz, tatsız ses karşısında yüzünü buruşturdu.

"Bu ne?" diye sordu tekrar. "Ne anlama geliyor?"

"Ejderha orduları," dedi Brian, kadın için sakin kalmaya çalışarak. "Korktuğumuz şey gerçekleşti. Tarsis saldırı altında."

Adam ve Lillith bakıştılar. Ayrılmaları gereken zaman gelmişti; adam kendi işini yapacak, kadın da kendi görevini yerine getirecekti. Birbirlerine sarılmak, sevdiklerinin yüzünü akıllarına kazımak ve gelmekte olan karanlıkta ona dayanmak için değerli bir an. Daha sonra da ayrılarak birbirlerini bıraktılar.

"Marcus," diye seslendi Lillith, tapınaktan koşarak çıkarken, "Estetikleri bul! Hepsini buraya getir!"

"Derek!" diye bağırdı Brian. "Ejderha orduları! Bir göz atmak için dışarı çıkıyorum!"

Hızla merdivenden yukarı çıkmak üzereydi ki, kütüphanenin içinden gelen bağırtılar duydu. İçinden küfretti Brian. Neler olduğunu tahmin edebiliyordu. Merdivenden ayrıldı ve olabildiğince acele ederek, tartışmayı engelleyebileceği umuduyla kitap raflarının arasına daldı.

"Sen nereye gittiğini sanıyorsun kender?" Derek'in bağırdığını duyabiliyordu.

"Tanis'le gidiyorum!" diye bağırdı Tas, bu soru karşısında hayrete düşmüş gibiydi. "Sizler şövalyesiniz. Ben olmadan da kendi başınızın çaresine bakabilirsiniz ama dostlarımın bana ihtiyacı var!"

"Size himayemiz altında kalmanızı önerdim Yarımelf," diyordu Derek, Brian yanlarına geldiğinde. "Bunu ret mi ediyorsun?"

"Size teşekkür ederim sayın şövalye," diye yanıtladı Tanis, "fakat daha önce de söylemiş olduğum üzere, sizinle gelemeyiz. Kırmızı Ejderha Hanı'nda bizi bekleyen arkadaşlarımız var. Onlara geri dönmeli..."

"Kenderi getir Sturm," diye emretti Derek, "ve bizimle gel."

"Yapamam efendim," dedi Sturm. Elini, yarımelfin omzuna koydu. "O benim liderim ve asıl sadakatim dostlarıma karşı."

Derek, bir Solamn olan Sturm Brightblade'in doğuştan kendisinin üstü olan bir şövalyenin verdiği emre karşı koyma cüretini göstermesi ve yaptığı hataya bir de aşağılama ekleyerek melez bir elfin emirlerine uyacağını beyan etmesi karşısında küplere binmişti.

Tanis bunu anladı. Bir şey söyleyecek, belki de Derek'in hiddetini yatıştırmaya çalışacaktı ki Derek araya girdi.

"Eğer kararın buysa seni durduramam," dedi Derek, öfkeden buz kesmiş bir halde. "Ancak bu aleyhinde başka bir kara damga, Sturm Brightblade. Henüz bir şövalye olmadığını unutma. Henüz değilsin. Dua et de Konsey, şövalye olup olmayacağına karar verirken orada olmayayım,"

Sturm'un beti benzi soldu. Son derece şaşırmış gözüken Yarımelf vicdan azabıyla baktı.

"Ne söyledi?" diye sordu cüce. "Şövalye aslında şövalye değil mi?"

"Boşver Flint," dedi Tanis usulca. "Önemli değil."

"Eh elbette ki önemli değil." Flint, yumruğunu Derek'in burnu altında salladı. "Siz burnu havada demir kafalı şövalyelerden olmamasına çok memnunuz! Kenderi sizinle bıraksaydık belanızı bulurdunuz."

"Tanis," dedi Sturm alçak bir sesle, "açıklayabilir..."

"Açıklamalarla harcayacak zamanımız yok!" Acele içindeki Tanis bağırıyordu. "Dinleyin! Yaklaşıyorlar. Beyler, size başarılar dilerim. Sturm, Leydi Alhana ile ilgilen. Tasslehoff, sen benimle geliyorsun." Tanis, kenderin omzunu sıkıca tuttu. "Ayrı düşersek, Kırmızı Ejderha Hanı'nda buluşuruz."

Boru sesleri gittikçe yaklaşıyordu. Tanis arkadaşlarını bir araya toplamayı başardı ve rafların arasından nasıl çıkılacağını bilen kenderi izleyerek hızla oradan ayrıldılar. Derek, masanın üzerine yığılmış olan kitaplara öfkeyle baktı. Daha bakamadıkları bir sürü kitap kalmıştı.

"En azından Buzsınırı'nda bir küre olduğunu ve onun ne işe yaradığını biliyoruz," diye belirtti Aran. "Haydi, başımıza yıkılmadan bu şehirden çıkalım."

"Atlar ana kapının yakınındaki bir ahırda. Karmaşada kaçmayı başarabiliriz..." diye ekledi Brian.

"O kendere ihtiyacımız var!" diye belirtti Derek.

"Derek, mantıklı ol," dedi Aran, ancak Derek zırhını çantasından çıkartmaya başladı ve adama kulak asmadı.

Gizlenme zamanı geçmişti. Şehirden dövüşerek çıkmak zorunda kalabilirlerdi ve Aran ile Derek zincir zırhlarının üzerine göğüs zırhlarını giyip miğferlerini taktılar. Atı kaçınca çelik zırhını kaybetmiş olan Brian, derisiyle idare etmek zorundaydı. Eşyalarını gözden geçirdiler ve sadece en gerekli olduğunu düşündükleri şeyleri alarak gerisini arkalarında bıraktılar. Kitapların arasından geçerek girişe döndüler.

"Yardımlarınız için size teşekkür ederiz hanımefendi," dedi kapıda nöbet tutan Lillith'e. "Kırmızı Ejderha Hanı'nı nasıl bulabiliriz?"

Lillith, hayret içinde baktı adama. "Bir oda istemek için garip bir zaman, bayım."

"Lütfen hanımefendi, çok vaktimiz yok," dedi Derek.

Lillith omuzlarını silkti. "Şehrin merkezine geri dönün. Han Adalet Sarayı'ndan pek uzakta değil."

"Siz önden gidin," dedi Brian diğerlerine. "Arkanızdan yetişirim."

Derek bıkkın bir ifade ile baktı adama ama hiçbir şey söylemedi. Aran, Brian'a sırıttı ve göz kırptı, sonra da Derek ile birlikte merdivenden yukarı koşmaya başladılar.

Brian, Lillith'e döndü. "Kapıyı kapat ve kilitle. Onu bulamayacaklardır..."

"Yapacağım," dedi kadın. Sesi biraz titriyordu ancak kendine hakimdi, hatta gülümsemeyi bile başardı. "Diğer Estetiklerin gelmesini bekliyorum. Erzak depoladık. Güvende olacağız. Ejderanlar kitaplarla ilgilenmiyorlar..."

Hayır, diye düşündü Brian umutsuzluk içinde, tek ilgilendikleri şey öldürmek. Kadını son kez, uzun uzun öptü, sonra –Derek'in kükreyişini duyarak– kadından ayrıldı ve arkadaşlarına doğru koştu.

"Işık tanrıları seni korusun!" diye seslendi kadın adamın arkasından.

Brian omzunun üzerinden geriye baktı ve veda etmek için elini salladı. Kadını son gördüğünde gülümsüyor ve elini sallıyordu, sonra kafalarının üzerinden geçen bir gölge güneşi kapattı.

Brian yukarı baktığında bir ejderhanın kırmızı kanatlarını ve kocaman bedenini gördü. Ejderha korkusu içini kapladı, bütün umudunu ezip cesaretini kırdı. Kılıç tutan kolu titredi. Koşarken sendeliyor, etrafındaki her şeyi karartmış gibi gözüken korkudan dolayı zorlukla nefes alabiliyordu.

Ejderha orduları Tarsis'i fethetmeye gelmemişlerdi. Onu yok etmeye gelmişlerdi. Brian içinde kıvranarak kendisini hasta eden korkuyla savaştı. Derek ve Aran'ın kendisine bakıp bakmadıklarını merak etti, zayıflığına şahit olabileceklerini düşündüğünden gururu ve öfkesi ona destek oldu Koşmaya devam etti. Kırmızı canavar uçup gitti, şehrin panik içinde olan,

insanların sokaklarda koştuğu yöne doğru ilerledi.

Brian, Aran ve Derek'i yıkılmak üzere olan bir kapı aralığının gölgesinde saklanmış bir halde buldu.

Daha fazla kırmızı ejderha geldi ve kanatları göğü doldurdu. Şövalyeler, kocaman canavarların kükremelerini duydular, havada daireler çizip dalmalarını ve dokunduğu her şeyi ve herkesi yakan alevlerini püskürterek biçare kurbanlarına saldırmalarını izlediler. Bu mesafeden bile ölmekte olanların korkunç çığlıklarını duyabiliyorlardı.

Aran bembeyaz kesildi. Derek, kendine zorla hakim olarak sert ifadesini koruyabildi. Konuşmadan önce dudaklarını iki kez yalamak zorunda kaldı.

"Hana gidiyoruz."

Bir kırmızı ejderhanın tepelerinde, karnı ağaçların tepelerine sürünerek uçtuğunu duyunca istemsizce eğildiler. Ejderha aşağı bakmış olsaydı onları görürdü ama yaratığın vahşi gözleri aç aç ileriye bakıyordu. Katliama katılmaya can atıyordu.

"Derek, bu delilik," diye tısladı Aran. Miğferinin altındaki dudaklarının çevresi damla damla terle dolmuştu. "Önemli olan ejderha küresi. O lanet olası kenderi unut!" Kıvrılarak yukarı yükselen yoğun siyah dumanı işaret etti. "Şuna bir bak! Abyss'e gitmekten farksız söylediğin!"

Derek, adama soğuk soğuk baktı. "Ben hana gidiyorum. Korkuyorsan seninle eski kampımızda buluşuruz."

Caddeden aşağı koşmaya başladı; ejderhaların ilgisini çekmemeye çalışarak bir sığınaktan diğerine saklanıyor, bir kapı aralığından koruluğa, koruluktan bir binaya gizleniyordu.

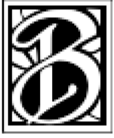
Brian, sabrı tükenerek ellerini kaldıran Aran'a baktı çaresizce.

"Sanırım onunla gitmemiz gerekiyor! En azından salağın kendisini öldürtmesini engelleyebiliriz belki."

III. KİTAP

- I -
Kırmızı Ejderha Hanı.
Kovalama.

uzsınırı'ndan ayrılan Kitiara ve Skie, kadının, Thorbardin'in civarında dolanmakta ve ödül listesindekileri yakalamak için cüce krallığını izlemekte olan mavi ejderhalardan oluşan ordusu ve sivak ejderan muhafızlarıyla buluştular. Kit'in Tarsis'e gitmek için iyi bir bahanesi vardı. Ariakas, Seçkinamir Toede'yi geçici olarak Kırmızı Kanat'ın Ejderha Yüceefendisi yapmıştı. Kit, hobgoblinin orada çıkmak üzere olan savaşı nasıl yönettiğini görmeye gittiğini söyleyebilirdi imparatora.

Mavi ejderhalar, şehre saldırma ihtimalinin olduğunu duymuşlardı ve savaşa katılmaya can atıyorlardı. Bu durumdan memnun olmayan tek ejderha Skie idi ve bunun da nedeni, onun gerçeği biliyor olmasıydı. Kitiara, Tarsis'e savaşmaya ya da hobgoblini değerlendirmeye değil, kendi kişisel nedenleri için gidiyordu. Ejderhaya bu kadarını söylemişti.

Skie, Krynn tarihinde sadece birkaç ejderhanın yapmış olabileceği kadar çok saygı duyuyordu Kitiara'ya. Kitiara'nın cesaretine değer veriyordu. Savaşmakla ilgili yeteneğine ve zekasına hayrandı. Solamniya'nın büyük bir kısmını fethetmelerini sağlayan manevraları ve stratejisi yüzünden onu takdir ediyordu ve savaşın sorumluluğu Ariakas yerine Kitiara'da olsaydı, şu anda Palanthas'ı kolaylıkla alıyor olacaklarına emindi. Kitiara, savaşta sakin ve soğukkanlı, kabiliyetli ve cesaretliydi. Ancak konu özel hayatına gelince, tutkularının ve arzularının kendisine hakim olmasına izin veriyordu.

Bir aşıktan diğerine geçmiş, onları kullanıp atmıştı. Bu ilişkilerin kontrolünün kendisinde olduğunu sanıyordu ama Skie gerçeği biliyordu. Kitiara, bazılarının cüce içkilerine olan düşkünlüğü kadar düşkündü aşka. Bir oburun yemeğe düşkünlüğü gibi açtı ona. Erkeklerin kendisine hayran olmasına ihtiyacı vardı ve onlardan sıkıldığı zaman bile erkekler onu sevmeye devam etmek zorundaydı. Muhtemelen Ariakas bu konudaki tek istisnaydı, zira Kitiara adamın kendisini sevmesine izin vermesinin tek

nedeni amacına ulaşmaktı. Birbirlerine benzedikleri için birbirlerini anlıyorlardı. Adamın bir kadından istedikleri, Kit'in bir erkekten istedikleriyle aynıydı. Adam, Kitiara'nın korktuğu tek erkekti ve kadın da Ariakas'ın gözünü korkutan tek kadındı.

Bakaris'i ele alalım, diye düşündü Skie. Kitiara'nın komutan yardımcısı ve şimdiki aşığı. Cazibeli ve yakışıklı adam kifayetli bir askerdi ama kesinlikle kadının dengi değildi. Şu anda Solamniya'da kendi birliğinin başında bulunan adam, dövüşmeleri gerekirse her şeyi eline yüzüne bulaştırırdı. Skie, güneye yaptıkları bu baskının kadını savaştan uzun süre uzak tutmamasını diledi sadece.

Skie, kadının Tarsis'te aradığı adamın kim olduğunu bilmiyordu. Kendisine söylememişti. Tek bildiği, gençliğinde tanıdığı bir adam olduğuydu. Skie, Kit'in kendisine her şeyi anlatmasının an meselesi olduğuna emindi. Kadının tam anlamıyla güvendiği tek varlık kendisiydi. Uzun süredir görmediği bu sevgilisi artık her kimse, onu bulsun, diye düşündü Skie ve hayatından çıkartsın. Sonra işinin başına dönebilir.

Karargahlarını şehrin dışında, Skie'nin keşfettiği bir sıcak su kaynağının yakınına kurmuşlardı. Kitiara, Toede'nin ödül listesini taşıyan casuslarını Tarsis'e ve bölgedeki diğer şehirlere gönderdi ve arama ekiplerini de başlıca ticaret yollarını izlemekle görevlendirdi.

Kar yüzünden çabaları bir hayli engelleniyor olsa da arama ekiplerinden biri bir şeye rastladılar ama bu Kit'in umduğu şey değildi.

"Neden Rag ve adamları rapor vermediler?" diye sordu Kitiara, ejderanlardan oluşan müfrezesinin sivak komutanına.

Sivak'ın hiçbir fikri yoktu ve ne olduğunu öğrenmek için bir ekip kurarak ejderha sırtında aramaya çıkarttı. Ejderanlar, kötü haberlerle döndüler.

"Rag ve adamları ölmüşler, lordum," diye rapor verdi sivak. "Ejderanlardan geriye kalanları Tarsis'in güneyindeki bir köprünün yanında bulduk. Kardaki izler, atlı üç adam olduklarını gösteriyor. Rigit'ten gelen yoldalarmış. Belli ki atlardan biri kaçmış, izleri güneye dönmüş olduğunu gösteriyordu. İki at köprüden beraber ayrılmış, batıya doğru ilerleyerek yoldan çıkmış."

"Kaçak atı bozkırda dolanırken bulduk," diye ekledi sivak, "ve üstünde bu

vardı."

Yalıçapkını ve gül ile süslenmiş bir bileklik gösterdi.

"Solamniya Şövalyeleri," diye mırıldandı Kitiara sinirle. Diğer casuslarından gelen raporları karıştırarak özellikle birini aradı.

> *Şövalye, Derek Crownguard, yanındaki iki şövalye ile birlikte Rigitt'e vardı. Üç adam, Tarsis'e gitmeyi düşündüklerini söyleyerek at kiraladılar...*

"Orospu çocukları," diye söylendi Kit.

Elbette, bunlar onlar olmalıydı. Solamniya Şövalyeleri'nden başka kim ejderan savaşçıları alt edebilirdi ki? Kadın buna inanamıyordu.

"Ne zaman ölmüşler?" diye sordu.

"Bir kaç gün önce herhalde," diye yanıtladı sivak.

"Orospu çocukları," diye söylendi Kit tekrar, bu sefer daha şiddetli bir şekilde. "Yani köprüyü günlerce kimse gözetlememiş. Aradığımız suçlular farkedilmeden geçmiş, bilgimiz olmadan Tarsis'e girmiş olabilirler."

"Başka ayak izi görmedik ama geçmişlerse buluruz lordum," diye söz verdi sivak ve bunun doğru olduğu ortaya çıktı.

"Aradıklarınız Tarsis'teler lordum," diyerek rapor verdi sivak ertesi gün. "Bu sabah kapıdan geçmişler. Hepsi." Ödül listesine işaret etti. "Tanımlara tam olarak uyuyorlar. Kırmızı Ejderha Hanı'nda kalıyorlar."

"Mükemmel," dedi Kitiara ayağa kalkarken. Yüzü kızarmış, gözleri heyecanla parlıyordu. "Skie'yi çağır. Derhal oraya uçacağım ve..."

"Iıh, bir sorun var," Sivak, kendini savunurcasına öksürdü. "Bazıları tutuklanmış."

"Ne?" Kitiara, elleri belinde, adama öfkeyle baktı. "Bunu hangi salak emretmiş?"

"*Salak*" kelimesini söylediği anda cevabın ne olduğunu anladı.

"Toede!"

"Yüceefendi Toede'nin kendisi değil," dedi sivak. "Kendi Tarsis Lordu ile '*pazarlıkları*' yürütmesi için ejderan bir elçi göndermiş. Görünen o ki, kapı muhafızlarından biri Solamniya şövalyesi Sturm Brightblade'i tanımış," dedi sivak listeye bakarak. "Kapı muhafızı, Tarsis Lordu'na söylemiş ama o bir şey yapmaya pek niyetli değilmiş. Ejderan elçi de şövalye ve arkadaşlarının sorgulanmak amacıyla tutuklanmaları için muhafızların gönderilmesi konusunda ısrar etmiş."

"O hobun boynunu kıracağım!" dedi Kit sıktığı dişlerinin arasından. "Şu elçi bu kişilerin listede olduğunu biliyor mu?"

"Aradaki bağlantıyı kurduğunu sanmıyorum lordum. Tek bildiği, şehre bir Solamniya Şövalyesi'nin geldiği. Bunu söylememin nedeni, grubun bir kısmının handa kalmasına izin verilmiş. Sadece yarımelf, şövalye, elf, cüce ve kender tutuklanmış."

Kitiara rahatladı. "Yani yarımelf ve diğerleri hapisteler."

Sivak tekrar öksürdü. "Hayır, lordum."

"Kraliçemiz adına, ne olmuş?" diye sordu Kitiara.

"Görünüşe göre bir arbede çıkmış ve o karmaşada kender yok olmuş. Diğerleri, Kral Lorac'ın kızı olduğu sonradan anlaşılan başka bir elfle birlikte mahkemeye çıkmışlar. Hapishaneye götürülüyorlarmış ki pelerinli üç adam muhafızlara saldırarak tutsakları kurtarmışlar."

"Sakın," dedi Kit tehlikeli bir sakinliğe sahip bir sesle, "onları kurtaran üç adamın Solamniya Şövalyeleri olduğunu söyleme."

"Belli ki öyle, lordum," dedi sivak bir an tereddüt ettikten sonra. "Muhbirim, onların Solamn lisanında konuştuklarını duymuş ve şövalye, Sturm Brightblade, onları tanımış."

Kitiara iskemlesinin üstüne yığıldı. "Şimdi neredeler?"

"Bunu söylediğim için pişmanım ancak şövalye ve arkadaşları kaçmış. Adamlarım onları arıyorlar. Fakat listedeki kadın ve diğer adamlar, büyücü ve Paladine ermişi de dahil, hâlâ handalar."

"En azından bir şey düzgün gitmiş," dedi Kit, keyfi yerine dönerek,

"Yarımelf bu kişileri terk etmeyecektir. Onlar dostları. Onlar için dönecektir. Casuslarını Kırmızı Ejderha Hanı'nda tut. Hayır bekle. Oraya kendim gideceğim..."

"Farklı bir sorun daha var lordum," dedi sivak, kadının öfkesine yenik düşmesine karşı kılıç mesafesinden çıkmak için birkaç adım geri giderek. "Yüceefendi Toede saldırı emrini verdi. Biz konuşurken Tarsis semalarında ejderhalar uçuyor."

* * * * *

"O salağa işaretimi beklemesini söylemiştim!" diye söylendi Kitiara, Skie'ye; ejderha bulutlara doğru yükselirken.

Rüzgar direncine olabildiğince az katkıda bulunmak için ejderhanın boynuna doğru yatarak Skie'nin bedenine iyice yapıştı. Kalkış, ejderhalar için her zaman en zor kısımdı. O kocaman bedenlerini havaya kaldırmak sürücüleri olmadan bile büyük bir güç gerektiriyordu. Bazı sürücüler bineklerine önem vermezler, onlara yardım etmek için pek bir şey yapmazlar ve hatta bazen onlara zorluk çıkartırlardı.

Kitiara, Skie'ye nasıl yardım edebileceğini içgüdüsel olarak anlıyordu, belki de uçmayı sevdiği içindi bu. Havadayken, o ve ejderhası bir bütün oluyorlardı. Kanatları olan sanki kendisiymiş gibi hissediyordu kadın. Savaştıkları zaman, Skie'nin her hareketini o yapmadan önce hissediyordu, tıpkı ejderhanın da kadının dizleriyle böğrüne veya eliyle boynuna dokunmasından onun nereye –daima savaşın en şiddetli olduğu yere– gitmek istediğini anladığı gibi.

Mavi ejderha sürüsü havaya fırlayarak liderleri Skie'yi takip edip onun arkasında süzüldüler. Bu, ejderhanın her zaman çok gurur duyduğu bir andı; kadın da aynı şekilde hissediyordu ve ejderha bunu biliyordu.

"Kırmızılar bizi gördüklerine sevinmeyecekler," diye bağırdı Skie, soğuk hava yüzüne çarparken.

Kitiara, ejderhaların ne yapabileceklerine dair bir şeyler söyledi ve bu arada Toede'yi de ne yapabileceklerine dair birkaç güzel laf etti.

"Kırmızı Ejderha isimli bir han arıyoruz," dedi Skie'ye.

"Sanırım biraz geç kaldın," dedi ejderha.

Tarsis görüş alanlarına girmişti; ya da bir zamanlar Tarsis olan yerden duman ve alevler göğe yükseliyordu.

Skie'nin burun deliği seğirdi ve ejderha kafasını salladı. Yıkım kokusunu severdi ama yoğun dumandan oluşan bulutlar, yerde olup bitenleri görmeyi zorlaştırıyordu.

Ancak durumun böyle olacağını önceden tahmin eden Kitiara şehre izcilerini göndermişti. O ve Skie, izcilerin geri dönmesini şehrin biraz uzağında beklediler; ejderha, duman bulutlarının hemen altında, havada daireler çizdi. Bir wyvern sürücüsünün yok olmaya mahkum şehrin üzerindeki örtüden çıktığını gördüklerinde daha çok zaman geçmemişti. Yüceefendiyi fark eden wyvern sürücüsü yönünü değiştirdi ve hızla onlara doğru uçtu.

"Yavaşla," diye emretti Kitiara ejderhasına.

Skie'nin dudakları aşağılayıcı bir ifadeyle büküldü ama ejderha kendisine söyleneni yaptı. Çoğu ejderha gibi o da wyvern'lerden nefret ederdi. Onların acayip kuş bacaklara, pullu bodur gövdelere ve dikenli kuyruklara sahip iğrenç hayvanlar, çakma ejderhalar olduklarını düşünürdü. Kendisine yaklaşan wyvern'e ters ters bakarak, çok yaklaşmaması için uyardı onu. Mavi ejderha vvyvern'i bir ısırıkta ikiye bölebileceğinden, wyvern, mavinin uyarısını ciddiye aldı ve üstündeki sivak sürücüyü ciğerlerini parçalarcasına bağırarak konuşmak zorunda bıraktı.

"Han saldırıya uğramış lordum! Bir kısmı çökmüş. Kırmızı Kanat her tarafından sarılmış durumda." Sivak ejderan eliyle işaret etti. "Gördüğünüz gibi, kırmızıların uçuş yönü..."

Kitiara, kırmızıların ne planladığını dinleyecek kadar beklemeye niyetli değildi. Skie, kadının ne istediğini anladı ve yönünü değiştirip Kadın daha ona emir vermeden kırmızıların peşine takıldı.

"Yerine geri dön!" diye bağırdı sivak'a, o da selam verdi ve wyvern memnuniyetle uzaklaştı.

Mavi ejderhalar hantal kırmızı ejderhalardan daha küçük olurlar ve daha kolay hareket ederlerdi. Skie ve maviler, kolaylıkla kırmızıları yakaladılar;

kırmızılar, Skie'nin öngörmüş olduğu üzere, mavileri görmekten hiç de memnun olmamışlardı. Tehditkar ifadelerle saldırdılar mavilere ve aynı şekilde karşılık aldılar.

Kitiara ve Kırmızı Kanat'ın lideri havada kısaca görüştüler; Teode'nin suçluların bulunmaları durumunda, öldürülmeleri –tutsak alınmamaları– emrini verdiğini söyledi. Kit de suikastçıların kendisine canlı ve iyi bir durumda getirilmemesi durumunda öldürülecek –tutsak alınmayacak– olanın kendisi olacağını söyledi adama. Kırmızı Kanat'ın komutanı Kit'i gayet iyi tanıyordu. Toede'yi de tanıyordu. Adam, Kit'e saygıyla selam verdi ve uçarak uzaklaştı.

"Hanı bulun," diye emretti Kit, Skie ve mavilerin geri kalanlarına. "Üç adam arıyoruz, unutmayın; bir yarımelf, bir insan büyücü ve onun iri, aptal görünüşlü kardeşi."

Ejderhalar dumanın içine uçtuklarında, gözlerini kırpıştırıp kanatlarının üzerindeki ince deriye için için yanan cürufların düşmemesine özen gösteriyorlardı. Mavilerin dikkatli olması lazımdı zira öldürmek ve yakmaktan duydukları keyiften sarhoş olan kırmızılar, uçarken pervasız ve sorumsuzca davranıyorlar, kaçmaya çalışan talihsiz insanların üzerine aniden saldırarak alev kusuyorlar, sonra da onların saçları ve giysileri alevler almış bir halde çığlıklar atarak ortalıkta koşuşturmalarını izliyorlardı.

Nereye gittiklerine hiç aldırmadıklarından, kırmızılar binalara çarptılar, onları ezdiler, kuyruklarını savurarak onları yıktılar. Duman ve karmaşa yüzünden birbirlerine de çarpabilirlerdi ve bu yüzden Skie ve diğer mavi ejderhaların ilginç manevralarla kırmızılardan kaçınmaları gerekti. Birkaç yıldırım nefes, çok yakınlarından uçan kırmızıları uzaklaştırmaya yetti.

Yanık et kokusu, ölmekte olanların haykırışları, yıkılan kulelerin gürültüsü, Kitiara için yeni değildi. Etrafında olan şeylere pek ilgi göstermedi ve Skie'nin kanat çırpmasıyla dumanın içinde oluşan temiz hava boşluklarından aşağıya bakmaya odaklandı.

Şehrin, hanın içinde yer aldığı bölgesini araştırmayı bitirdi ve bu bölgedeki en büyük binalardan biri olan hanı kısa bir süre içinde buldu; aslında bir zamanlar çok büyük bir binaymış demek daha doğru olurdu. Han, içeridekilerle savaşmakta olan ejderan birliklerinin saldırısı altındaydı.

Kitiara derin bir nefes aldı. Kimin içeride olduğunu, kimin ve dostlarının hayatı için savaştığını çok iyi biliyordu. Yıkık duvarların içinden hana girdiğini, bir moloz yığınının üzerinde tırmanan Tanis'i görerek elini ona uzattığını ve, "Benimle gel," dediğini hayal etti. Elbette, adam buna çok şaşırırdı. Kadın, adamın yüzünün alacağı ifadeyi hayal edebiliyordu.

"Grifonlar!" diye haykırdı Skie.

Kitiara daldığı hayalden uyandı ve miğferinin göz yarıklarından dikkatle etrafına baktı ancak bir şey göremediği için dumana küfretti. Sonra onları gördü; bir grifon sürüsü dumanın altından uçuyor, handa kapana kısılmış olanları kurtarmaya geliyordu.

Kitiara öfkeyle homurdandı. Hiçbir şeyden korkmayan vahşi yaratıklar olan grifonlar, hanı çevrelemiş olan ejderanların üzerine saldırdılar ve fare yiyen kartallar gibi onları sivri pençeleriyle kaparak kafalarını koparttılar.

"Bu işin içinde elfler var!" diye hırladı Skie.

Grifonlar, bağımsızlıklarına çok düşkün olmalarına karşın, elflere saygı duyarlardı ve bir kere sadakatlerinin kazanılması durumunda, onlara çok ihtiyaç duyulan hallerde elflere hizmet ederlerdi. Grifonlar, kendi başlarına asla devam etmekte olan bir savaşın içine uçmazlar, insanları kurtarmak için kendi hayatlarını tehlikeye atmazlardı. Bu grifonlar, bir elf lordundan aldıkları emirler yüzünden buradaydılar. Hanın enkazı altında kapana kısılan kişiler hızla grifonların sırtlarına tırmandılar. Yolcularını alan grifonlar da havalanarak kuzeye uçtular.

"Kim kaçtı?" diye bağırdı Kit. "Onları görebildin mi?"

Skie tam cevap verecekti ki dumanın içinden çıkan bir kırmızı ejderha belirdi önlerinde. Kaçmakta olan grifonları görünce, kırmızı onları yakmak için arkalarına düştü.

"Yolunu kes!" diye emretti Kitiara.

Skie, Kit'in kendisini bu dövüşe dahil etmesini onaylamıyordu ama daha büyük oldukları için daha iyi olduklarını düşünen kırmızı ejderhalardan birinin işini bozma fikrinden hoşlanmıştı. Bir anda kırmızının burnunun dibinde biten Skie, iri ejderhanın çarpışmaktan kaçınmak için neredeyse takla atmasına neden olacaktı.

"İyimisin sen?" diye kükredi kırmızı öfkeyle.

"Kaçıyorlar!" Ktiara, gidip şehrin başka bir bölgesindeki insanları öldürmesini emretti kırmızıya ve kendi mavi ejderhalarını da, grifonların taşıdıkları kişilerin canlı yakalanması ve doğrudan kendisine getirilmesi gerektiğini birkaç kez hatırlattıktan sonra, grifonların peşinden gönderdi.

"Biz de onların ardından gitmeyecek miyiz?" diye sordu Skie.

"Onların kim oldukları hakkında bir araştırma yapmam lazım. Kaçanların onlar olduğundan emin olmadan buradan ayrılmak istemiyorum. Onları göremiyorum. Ya sen?" diye bağırdı Skie'ye.

Kit, kırmızı ejderhayla tartışırken Skie onlara iyice bakma fırsatını buldu.

"Senin büyücün ve iri insan savaşçı, kızıl saçlı bir insan kadın ve deriler giymiş bir adam. Bir melez olabilir. Liderleriymiş gibi gözüküyor zira emirler veriyordu. Ah... ve bir çift barbar."

Kitiara sert bir sesle sordu, "Yanlarında sarışın bir elf kadın yok mu?"

"Hayır, lordum," dedi Skie, bunun herhangi bir şeyle ne alakası olabileceğini düşünerek.

"İyi," dedi Kitiara. "Belki de ölmüştür." Sonra kaşlarını çattı. "Flint, Sturm ve kender nerede? Tanis onları asla arkada bırakmaz... O halde grifonun üzerindeki o olmayabilir..."

"Emirleriniz nedir lordum?" diye sordu Skie sabırsızlanarak.

Ejderha, kadının bu saçmalığı iyice düşüneceğini ve grifonların arkasından gönderdiği mavileri geri çekme emrini kendisine vereceğini umuyordu. Grifonlar hızlı hayvanlardı. Neredeyse görüş alanından çıkmışlardı bile. Mavilerin onları yakalaması çok zordu. Geyiklerle dolu ormanların, dövüşülecek şanlı savaşlar ve fethedilecek şehirlerin olduğu Solamniya'ya döneceklerini söylemesini bekledi.

Kadının söyledikleri, ejderhanın umduğu ya da beklediği bir şey değildi. Emir, ejderhayı şaşırttı.

"Beni sokağa indir."

Skie, kadına bakmak için kafasını çevirdi. "Sen deli misin?"

"Ne yaptığımı biliyorum," dedi kadın. "Şu Paladine ermişi, Elistan, saydığın kişiler arasında değildi ama handa kalıyordu. Ona ne olduğunu bulmalıyım."

"Ermişin hiçbir öneminin olmadığını söylemiştin! Peşinde olduğun kişi o değildi. Yakalamak istediklerin şu anda ufukta kaybolmak üzereler."

"Fikrimi değiştirdim. Beni yere indir!" diye tekrarladı Kitiara sinirle. "Diğer mavilerle birlikte git. Grifonların sırtındakilerini bırakmayın ve onları yakaladığınızda kampa getirin. "Canlı!" dedi üstüne bastırarak. "Onları canlı istiyorum!"

"Yüceefendi," dedi Skie içtenlikle, kendisine söyleneni yapıyor ama bundan hoşlanmıyordu, "büyük bir tehlikeye atıyorsun kendini! Şehir alev alev yanıyor ve bela arayan ejderanlarla dolu. Seni önce öldürürler, sonra bir Yüceefendi olduğunu anlarlar!"

"Başımın çaresine bakabilirim," dedi Kit.

"Aradığın kişi Tarsis'ten kaçtı! Neden dönüyorsun? Aptal bir ermişi kovaladığını söyleme bana!"

Kitiara, eyerden kalkarken öfkeyle baktı ejderhaya ama bir şey söylemedi. Aklından geçenler hakkında ejderhanın hiçbir fikri yoktu. Ancak bunların savaşla hiçbir alakasının olmadığını, mevcut takıntısıyla ilgili olduğunu çok iyi biliyordu.

"Kitiara," diyerek yalvardı Skie, "bırak bu işin ucunu. Sadece emrindekileri değil, kendi hayatım da tehlikeye atıyorsun!"

"Emirlerini aldın," dedi Kitiara ve Skie, kadının gözündeki bakıştan bu tartışmaya devam etmesi halinde sonunun hiç iyi bitmeyeceğini anladı.

Skie, bulabildiği tek açık alana indi; pazara. Alan, cesetler, tezgahların tüten yıkıntıları ve ayaklar altında çiğnenmiş sebzeler, korku içinde havlayan köpekler ve kılıçları kandan kıpkırmızı olmuş ejderanlar ile doluydu. Kitiara, eyerden aşağı indi.

"Unutma!" dedi havalanmak üzere olan Skie'ye, "Onları canlı istiyorum!"

Skie homurdanarak, bunu sadece altı yüz kez duyduğunu söyledi. Başlangıçta kendisine çok güzel gelen ama ciğerlerine dolduğu ve gözlerine

battığı için artık rahatsız eden dumanın içinden uçarak uzaklaştı.

Ktiara'nın emirlerine uyacaktı ancak Kit'in ihtiyacı olan en son şey, Verminaard'ı öldüren yarımelfin yatağında Ariakas'a yakalanmasıydı.

Skie bu yarımelfin peşine düşecekti ama onu yakalamayı kesinlikle düşünmüyordu!

* * * * *

İolanthe, Kitiara'nın yakıp yıkılan şehrin sokaklarında gezinmesini izledi. Yanık kokusu burada da vardı ama bu için için yanan tahta kirişlerden ya da kömürleşmiş cesetlerden gelmiyordu. Koku, yanan siyah buklelerden yayılıyordu; birkaç tel saç, İolanthe'nin büyüsünün ateşinde eriyordu.

Neraka'daki odasında bulunan İolanthe, Kitiara'yı ilgiyle seyrediyor, raporunu sunarken Ariakas'la paylaşmaya karar verebileceği ayrıntıları not alıyordu. Adam, Kit'i izlemek için büyü yaparken İolanthe ile oturmuyordu artık. Çok meşgul olduğunu söylemişti kadına kısaca.

İolanthe gerçeği biliyordu. Adam bunu asla itiraf etmezdi ama Kitiara'nın ihaneti onu çok derinden yaralamıştı. Kitiara'nın cenaze ateşine en son taşı koyan Feal-Thas olmuştu. Adam, Ariakas'a gönderdiği raporda, kadının ruhunun derinliklerine baktığını ve orada, kadının Verminaard'ı öldürmekle suçlanan bir yarımelfe aşık olduğunu gördüğünü yazmıştı. İolanthe, Ariakas raporu okurken yanındaydı ve adam o kadar kör edici, hiddetli bir öfkeye kapılmıştı ki, İolanthe kendi hayatı için endişelenmişti bir süre.

Ariakas en sonunda sakinleşmişti ama öfkesi artık alev alev yanmıyor olsa da tütmeye devam ediyordu. Adam, Verminaard'ın ölümünden Kitiara'nın sorumlu olduğuna kesinlikle inanmıştı. Muhafızlarını Kit'i bulmaları için Solamniya'ya gönderen Ariakas, kadının orada olmadığını öğrenmişti yardımcısı olan Bakaris'ten. Kadın, Skie ile birlikte gizemli bir göreve gitmişti ve mavi ejderhaları da yanına almıştı.

Kadının melez sevgilisiyle buluşmaya gittiğinden hiç şüphesi yoktu Ariakas'ın; ve bu yarımelfle birlikte kendisine karşı bir komplo hazırlığı içinde olduğuna inanmaya başlamıştı. Mavileri yanına almış olması, adamın şüphelerini güçlendirmişti. Kadın, adamı devirmek için kendi güçlerini topluyordu, Güç Tacı için adama meydan okuyacaktı.

Ariakas, Kitiara'nın yerini bulmasını ve öğrendiklerini kendine rapor etmesini emretmişti İolanthe'ye.

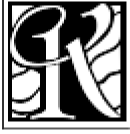
Bu yüzden de İolanthe, Kitiara'nın pazarda dolanan bir grup ejderanı komuta etmesini izliyordu. Kadın, Yüceefendi miğferini ve zırhını çıkarttı, onları pelerinine sararak bir moloz yığınının altına gizledi. Bir cesedin pelerinini alan Kit, kendi sırtına taktı. Kendini duman ve ölüm kokusundan korumak ve kimliğini gizlemek –siyah kıvırcık saçlarını da aynı cesetten çaldığı şapkanın içine tıkıştırmıştı– için burnunu ve ağzını bir fularla örttü.

Bunları halledince Kitiara, ejderanlarla birlikte caddeye dalarak İolanthe'nin, kadının ejderhaya yarımelfin kaldığını söylediğini duyduğu hana doğru ilerlemeye başladı. Bu arada yarımelf grifon sırtında kaçıyordu. İolanthe neler olduğunu anlayamadı. Neden Kit onun arkasından gitmemişti? İolanthe, Kit hakkında yanıldığını düşünmeye başladı. Belki de kadın şu Paladine ermişini yakalamaya karar vermişti ki bu durumda bir kahraman olarak geri dönerdi, zira Ansalon'un yarısı bu ermişi, diğer yarısı da Yeşil Ziynetli Adamı arıyordu.

İolanthe'nin merakı uyandı. Kitiara'nın şimdiye kadar yaptıklarını izledikten, verdiği aptalca kararları gördükten sonra İolanthe, parasını imparatora yatırmaya karar vermişti ama artık bundan o kadar emin değildi. Bu at, tahmin edilenden çok daha iyi bir başarı sergiliyordu.

- 2 -
Tanrının gazabı.
Rakipler.

itiara, Tarsis'in kanlı, yanmış sokaklarında yürüdü. Yanında bir ejderan mangası vardı ve adamlar bu Mavi Ejderha Yüceefendisi'nin ölmekte olan şehirden çıkan duman ve alevler arasından belirip kendisine eşlik etmelerini emretmesinden hiç de memnun değillerdi. Kitiara'nın zamansız ziyareti, ejderanların talan, tecavüz ve kasaplık planlarını bozmuştu. Şimdi bu kahrolası Yüceefendiyi korumaları gerekiyordu ki bunun da anlamı bütün eğlenceyi kaçıracaklarıydı. Baaz'lar kendilerine emredilenleri yaptılar fakat somurtkan ve homurdanmaya meyilliydiler.

Kitiara'nın ne yapacağına ilişkin planları belirsizdi; bu durum, iyice düşünülmüş bir saldırı planı olmadan hiçbir savaşa girmeyen kadın için alışıldık değildi. Kadının aklına ilk gelen düşünce, Tanis ve üvey kardeşlerini yakalamak için arkalarından uçmak olmuştu ama Skie'nin onları tek başına yakalayabileceğini idrak etmişti. Kitiara, rakibinin başına ne geldiğini öğrenmeliydi. Laurana ölmüş müydü? O ve Tanis kavga edip ayrılmış mıydılar, yoksa özellikle farklı yönlere mi gitmişlerdi?

Her şeyin ötesinde Kitiara, Laurana'yı görmek, onunla konuşmak istiyordu. Babasının öğütlerinden biriydi bu; düşmanını tanı!

Kırmızı ejderhalar şehrin üzerinde uçmaya devam ediyorlardı ama eğlenceleri kesilmişti; kendi askerleri şehre girmiş olduğundan artık saldıramıyorlardı. Kırmızı ejderhalar bir binaya alev kusmak veya şehirden çıkıp bozkırda koşarak kaçmaya çalışanların peşine düşmek için ara sıra yere yaklaşıyorlardı. Esmeye başlayan rüzgar, hâlâ yanmaya devam eden alevleri güçlendirdi ve kıvılcımlarla korlar etrafa saçarak yeni yangınlar başlamasına yol açtı.

Ejderanlar ve goblinler, şehirde sürüler halinde dolaşıyorlardı. Bazıları şimdiden sarhoş olmuştu ve yağmalamak ya da başka korkunç heveslerini tatmin etmekle meşguldüler. Dövüşmeye devam eden birkaç cesur ya da

umutsuz adam ve kadınla savaşı kesmişlerdi. Kitiara yalnız olsaydı başı belaya girebilirdi ama yanında ejderanlar vardı. Bir ejderan mangası eşliğinde, kararlı şekilde sokakta ilerleyen komutan görünüşlü bir adam (kadın "*gibi*" gözüküyordu) olunca, en sarhoş ejderan bile onun bir subay olduğunu anlıyordu ve subaylara her şekilde bulaşılmaması gerektiğini bildiklerinden kadına ilişmediler.

Sokaklar ölüler ve can çekişenlerle doluydu. Kurbanların bazıları ejderhaların alevden nefeslerine yakalanmışlar ve kömürleşmiş et parçalarına dönüşerek insan oldukları anlaşılamayacak bir hale gelmişlerdi. Diğerleri kılıçlarla kesilmişler, oklarla vurulmuşlar veya mızraklara takılmışlardı. Erkek, kadın ve çocukların cesetleri, korkunç bir şekilde eriyen karla karışan kanlarının oluşturduğu havuzlarda yatıyordu. Tarsis'in su kanallarından akan suyun rengi kırmızıydı.

Hâlâ hayatta olanlar vardı ama azap içindeki çığlıklarına bakılırsa şanssız olanlar onlardı. Bazıları hâlâ dövüşüyorlardı, bazıları tepelere kaçmayı başarmışlardı ve bazıları da korkuyla bir yerlere saklanmışlar, yerlerinin keşfedileceği endişesiyle yüksek sesle nefes almaya bile çekiniyorlardı.

Kitiara daha önce ceset görmüştü ve onların üstüne basıp geçiyor ya da etraflarından dolanıyor; ne acıma ne de şefkat hissetmiyordu. Yanındaki baaz'lardan biri, saldırıdan önce şehirde bulunmuş olanlardandı ve Kırmızı Ejderha Hanı'nın nerede olduğunu biliyordu. Tek başına olsa duman ve molozlardan yolunu kaybedecek olan Kit'i olabildiğince çabuk kurtulmak ve eğlenceye geri dönebilmek için hedefine o yönlendirdi.

Handan arta kalanlara ulaşan Kitiara, adamlarına gitti. Bu caddede, diğerlerine göre garip bir şekilde çeteler, yağmacılar yoktu. Alevler söndürülmüş, han harabeye dönmüştü, üst katları tütüyordu. Etrafta yerleştirmiş olduğu casuslar ortalıkta görünmüyordu. Dumandan korunmak için ağzına ve burnuna sardığı fuları cevap veren biri olur umuduyla seslenmek için indirdi. Ancak bağıramadan ciğerlerine duman doldu ve bir süre boyunca öksürdü Toede'ye küfretmek dışında hiçbir şey yapamadı.

Bu süre içinde biri onu görmüş ve tanımıştı. Binaların birinden bir gölge ayrıldı ve kadının yanına geldi. Bu bir sivak ejderandı ve başta kadın onun kendi adamlarından biri olduğunu sandı, ama sivak'ın Kırmızı Ejderha Ordusu'nun işaretini taşıdığını gördü.

"Malak nerede?" diye sordu Kit.

"Öldü," dedi yabancı sivak kısaca. "Bir kırmızı onu yanlışlıkla yaktı. Salak ejderha," diye ekledi mırıldanarak, sonra omuzlarını dikleştirerek selam verdi. "Malak, suikastçılarla ilgili emirlerinizi bana bildirmişti Yüceefendi ve o öldüğü ve geride baaz'lar dışında kimse kalmadığı için" –sivak onları küçümsercesine bir el işareti yaptı– "komutayı ben aldım."

"O halde burada neler oluyor?" diye sordu Kitiara, şehrin tuhaf bir şekilde sessiz olan, karmaşa fırtınasında sakin bir cennete benzeyen bu bölgesinde etrafına bakınarak.

"Caddenin her iki tarafına da askerler yerleştirdim lordum," diye yanıtladı sivak. "Siz suçluları yakalayana kadar hanın etrafındaki alanın çevrelenmesini isteyeceğinizi düşündüm, hele ki onlardan para kazanılacaksa," diye ekledi, sanki sonradan aklına gelmiş gibi.

"İyi fikir," dedi Kitiara, sivak'a daha bir dikkatli bakarak. "Listedekilerden herhangi birini yakaladınız mı?"

"Bazıları grifonlara binerek kaçtılar..."

"Bunu biliyorum!" Kit sabırsızca adamın sözünü kesti. "Diğerlerinden ne haber? Hayattalar mı?"

"Evet Yüceefendi," diye cevap verdi sivak. "Benimle gelin."

Sivak, molozla dolu caddeden ilerledi. Hasar görmemiş tek bir bina bile kalmamıştı. Kit taş yığınları, kırık kirişler ve parçalanmış camların üzerinden tırmanmak zorunda kaldı. İlerlerken, baaz ejderanların nöbet tuttuğunu, bu alana girebilecek diğer birlikleri engellediklerini görebiliyordu.

"Grubun geri kalanının yerini belirledik," diye bilgi verdi kadına, molozların üzerinden olabildiğince çabuk ilerlerken. "Hepsi bir arada. Onları korumaları için alanın çevresine adamlar yerleştirdim, emirlerinizi bekliyorlar. Yoksa şimdiye dek ölmüş olurlardı."

"Beni burada bekleyin," dedi Kitiara kendisini takip eden baaz'lara. Baaz'lar çömeldiler, dinlenmek için fırsat bulmaktan şikayetçi değillerdi.

Kadın ve sivak, bir blok daha ilerledikten sonra bir dört yol ağzına geldiler

ve sivak orada durmalarını söyledi. Üzerinde bulundukları sokaktan ayrılan başka bir sokağı işaret etti. Kit, dönerek yükselen dumanın içinden baktı. Bir ev, sokağa yıkılmıştı. Ufak bir grup, yerde yatan bir şeyin etrafını sarmıştı. Gruptakiler gergin görünüyorlar, saldırı ihtimaline karşın devamlı omuzlarının üzerinden arkalarına bakıyorlardı. Sivak, neler olduğunu açıkladı.

"Aralarından biri –kender– büyük bir kirişin altında kaldı. Diğerleri onu kurtarmayı başardılar ve sanırım sakallı olan adam onun için dua ediyor, onu iyileştirmeye çalışıyor." Sivak aşağılarcasına homurdandı. "Sanki herhangi bir tanrı bu ufak farelerden birini iyileştirme zahmetine katlanırmış gibi."

Sokak, duman ve gölgeler yüzünden karanlıktı. Kitiara'nın görebilmek için yaklaşması gerekiyordu. Eski arkadaşlarından ikisini tanıdı; Flint Fireforge ve Sturm Brightblade. Durduğu yerden kenderi göremiyordu ama onun Tasslehoff olduğuna emindi. Uzun uzun eski arkadaşlarına baktı. Yıllardır onları düşünmemişti ama şimdi, tekrar görünce, içinde bir ilgi kıvılcımı çaktığını hissetmişti; Flint'le ilgilenmesinin nedeni, Tanis'in en yakın dostu olmasıydı; Sturm ise... eh, bu, kadının kalbinin derinliklerine gömdüğü, kimseye söylemediği, ağzından kaçırabileceği endişesiyle düşünmekten bile korktuğu bir sırdı.

Flint biraz daha grileşmiş olmasının ötesinde değişmemişti. Cüceler uzun yaşarlardı ve yavaş yaşlanırlardı. Ama kadın Sturm'daki değişikliği görünce çok şaşırdı. Beş yıl önce beraber kuzeye doğru yola çıktıklarında adam, ağırbaşlı ve ciddi olsa da yakışıklı ve gençti. Bu beş yıl içinde çeyrek yüzyıl yaşlanmış gibi gözüküyordu ama, yüzünün süzgün ve solgun olmasının nedeni, düşman saldırısına uğrayan bir şehirde bulunmaları ve arkadaşlarının ölmüş ya da ölüyor olması da olabilirdi.

Kitiara'nın bakışları Flint ve Sturm'den uzaklaşarak gruptaki tek kadının üzerinde kilitlendi; sarışın ve belli ki bir elfti bu.

"Laurana." Kit, kelimeyi boğazından çıkartmıştı.

Bu kadın, diğerleri gibi, kurum ve toz içindeydi, yağmurdan sırılsıklam olmuş giysileri kirli ve darmadağınıktı, gözlerinden akan yaşlar yüzünde çizgiler oluşturmuştu. Yine de, Kitiara nasıl gökyüzüne baktığında yağlı, çirkin dumandan bulutların ardındaki güneşin parlak ışıklarını

görebiliyorsa, kir ve pislik, korku ve üzüntünün ardına baktığında da elf kadınının parlak ışıltısını görebiliyordu.

Kit, böylesine tehlikeli bir güzelliğe sahip bir rakibin yaşamasına izin verip vermemeyi düşünerek inceledi kadını. Şu an, onu öldürmek için mükemmel bir fırsattı. Tanis, sevgilisinin ölümünde Kit'in parmağı olduğunu asla bilemezdi. Çocukluk aşkının Tarsis'e yapılan saldırıları sırasında öldüğünü, sayısız kurbandan biri olduğunu düşünürdü.

Elbette, kadının diğer arkadaşlarının da yok edilmesi gerekecekti. Hayatta kalırlarsa olanları anlatacaklarından, bunun olmasına izin veremezdi. Kit az da olsa pişmanlık duydu bunun yüzünden. Flint ve Sturm'ü görmek, hayatının en mutlu günlerini hatırlatmıştı ona. Ancak ölümleri engellenemezdi. Onu tanıyabilirler ve sevgilisini onun öldürdüğünü Tanis'e söyleyebilirlerdi; kadın bu riski alamazdı.

Nasıl saldıracaktı? Aralarında silahlı olan bir tek şövalyeydi. Flint baltasını taşıyor olmalıydı ama kenderi kurtarmaya çabalarken onu düşürmüştü belli ki; zira baltası üzerinde değildi. Bir elf daha vardı; erkek, Laurana ile olan benzerliği, aralarında bir akrabalık olduğunu gösteriyordu, ağabeyiydi belki de. Ancak üstü başı kan içindeydi ve ayakta duruyor olmasına karşın dayanıksız ve hasta gibi gözüküyordu. Onun hakkında endişelenecek bir şey yoktu. Geriye sadece Paladine ermişi kalıyordu; zayıf, kuru, orta yaşlı bir adam; kir ve kanın içine diz çökmüş, kenderi iyileştirmesi için tanrısına dua ediyordu.

"Hepsinin ölmesini istiyorum," dedi Kitiara, kılıcını çekerek "ama önce elf kadını sorgulamam lazım. Ben bunu yaparken diğerlerini öldürün."

"Affınıza sığınıyorum lordum," dedi sivak, "ancak Toede bunların başına ödül koydu ve sadece sağ götürülürlerse ödeme yapacak."

"Toede ne önerdiyse iki katını veririm. İşte, bunu al," diye ekledi Kitiara, sivak'ın şüpheyle baktığını görünce. Kemerinden bir para kesesi çıkarttı ve ejderana attı. "Bunun içinde, şu zavallıların değerinden çok daha fazlası var."

Sivak hızla para kesesine baktı, çelik sikkelerin ışıltısını gördü, ağırlığını tartmak için keseyi kaldırdı, zihninden bazı hesaplamalar yaptı, sonra da keseyi savaş koşumuna bağladı. Eliyle bir hareket yapınca, baaz'lar sokağın

etrafındaki yerlerini bıraktılar ve sessiz bir şekilde pençeli ayaklarının üzerinde ilerleyerek sivak'ın yanına geldiler.

"Bana elfi yakalamam için zaman verin, sonra saldırın," diye emretti Kitiara.

"Önce şövalyeyi öldürün," diye önerdi sivak adamlarına. "En tehlikeli olan o."

Kitiara'nın çok zamanı yoktu. Kırmızı ejderhalar hâlâ kafalarının üzerinde uçuyor, şehirden ayrılırken ayakta duran her şeyi yok etmek için oyalanıyorlardı. Kadın çığlıklar, haykırışlar ve patlamalar duyabiliyordu. Salak bir kırmızı her an bir binayı kafasının üzerine yıkabilirdi. Ya da savaş tutkusuyla delirmiş bir manga goblin gelip her şeyi mahvedebilirdi. Kitiara bir gölgeden diğerine geçerek Laurana'nın durduğu noktanın tam karşısında bir yere mevzilendi.

Kit bekledi. Saldıracağı an gelecekti. Her zaman gelirdi.

Tasslehoff kalkıyordu. Kafası kanla kaplıydı ama kesinlikle hayattaydı. Ermiş, ellerini havaya kaldırdı. Zaferinin uzun sürmeyecek olması ne acı, diye düşündü Kit. Flint, elleriyle gözlerini kapattı ve burnunu çekti. Cüce, kenderin kendisini böyle görmesine asla izin vermezdi; yaklaşık bir dakika içinde Tas'a bağırmaya başlardı. Tas'ın yanında diz çöktü ve kolunu ona doladı. Laurana onları seyredip sessizce ağladı. Gruptan ayrı duruyordu, üzüntüden solmuş gibiydi.

Kitiara yerinden fırladı. Olabildiğince az ses çıkartmak için parmak uçlarında koştu. Sivak, kadının avının üzerine atlamasını izledi. Kadına kısa bir süre içinde boğazından yükselen bir sesle bağıran Baaz'lar, kılıçlarını çekmiş olarak ilerlediler. Bir gözünü Yücefendi'de tutan sivak da onlarla beraber koştu.

Kitiara, Laurana'yı sırtından yakaladı. Bir eliyle ağzını kapatıp diğerinde tuttuğu bıçağının ucuyla kadının kaburgalarını dürten Kit, kadını sürüklemeye başladı.

Kadın bir elfti, sevimli ve narindi. Kit, kadının korkudan bayılmasını beklemişti. Ummadığı şeyse, narin elf kadının narin dişleriyle Kit'in elini ısırması ve ön bacak kemiğine sert bir tekme atmasıydı.

Kit acıyla homurdandı ama kadını bırakmadı. Laurana'yı taşımayı denedi ama bu aç bir pumayı taşımaya çalışmaktan farksızdı. Elf kadın kıvrılıp büküldü. Tırnaklarını Kit'in etine batırdı ve ayaklarını savurdu, kadını neredeyse yere düşürecekti. Kit'in sabrı taşıyordu, orospuyu bıçaklayıp ondan kurtulmayı düşünürken sivak belirdi.

"Yardıma ihtiyacınız var mı lordum?" diye sordu ve kadın daha cevaplayamadan Laurana'nın ayaklarını yakalayıp yerden kaldırdı. İkisi birlikte tepinen kadını yakındaki bir ara sokağa taşıdılar.

Burada, Kit kadını bıraktı. Gökyüzü alevlerin korkunç ışığı ile kırmızıydı ve o ışık altında Kit, avucundaki ısırık izlerinde kan toplandığını görebiliyordu. Yumruğunu sıktı ve öfkeyle Laurana'ya baktı; o da gözlerinde meydan okuyan bir ifade ile karşılık verdi kadına. Sivak, elf kadını yere çivilemişti. Bıçağını kadının boynunda tutuyordu.

"Onu sessiz tut," dedi Kit. "Gidip diğerlerine ne olduğuna bakacağım.

"Baaz'ların kurbanlarına saldırmalarını izledi. Sturm ayağa kalkmış, kılıcını eline almıştı; Flint de korumak için elinde baltasıyla Tasslehoff'un başında duruyordu. Elf lordu ve ermiş etrafa bakmıyorlar, Laurana'nın adını haykırıyorlardı.

"Elistan, arkama geç!" diye bağırdı Sturm.

Ufak grup, gözlerini kan bürümüş yirmi baaz'la yüzleşti. Kit eski arkadaşlarını tanıyordu. Çarpışmadan teslim olmazlardı. Elini emip Laurana'ya lanetler okudu ve izledi. Sonucun ne olacağından hiç şüphesi yoktu ama dövüşün ilginç olacağı kesindi.

Sturm, ermişe arkasına saklanması için bağırıyordu hâlâ ama ermiş onu dinlemiyordu. Yerinde kaldı ve baaz ejderanlarla yüzleşmek için döndü; ejderanlar da bu kolay rakipler karşısında coşkuyla bağırdılar. Ermiş, ellerini göğe doğrulttu ve sesini yükselterek gürledi.

"Paladine, sana yalvarıyorum! En kutsal ışığınla gönder gazabını düşmanların üzerine!"

Kitiara kıkırdadı, kanayan elini emdi ve baaz'ların ermişi ikiye bölmesini bekledi. Beyaz, göz alıcı ve korkunç bir alev çağlayanı döküldü gökten gürleyerek. Tanrının gazabı, saldıran baaz'ların neredeyse yarısını yuttu.

Gözleri kamaşan Kit, çığlıkları ve korkunç cızırdamaları duyabiliyordu. Tekrar görebildiğinde, pullu etlerin eriyerek kemiklerden ayrılmasını, kemiklerin kömürleşmesini ve yok olmasını izledi şaşkınlık içinde. Kutsal alev söndükten sonra ejderanlardan geriye taşlar üzerindeki yağlı lekeler dışında hiçbir şey kalmamıştı.

"Kahretsin!" dedi Kitiara, çok etkilenmişti.

Tanrının gazabı, diğerlerine cesaret ve güç verdi. Sturm ve Flint, geri kalan ejderanlara saldırdılar. Silah arkadaşlarının korkunç bir şekilde öldüğüne tanık olan ejderanlar, ermişe doğru koşuşlarını yavaşlatmışlardı. Laurana'nın kardeşi hâlâ kadının adını haykırıyordu.

"Ben onu bulurum," diye bağırdı ermiş ve arkasını dönüp Kit'in olduğu tarafa baktı.

Kitiara arkasına topukları üzerinde döndü ve sivak'ın Laurana'yı sıkıca tutmaya devam ettiği yere gitti; ejderan, bıçağını kadının boynundan çekmemişti. Ellerini ise kendi tuniğinden kestiği bir deri parçasıyla bağlamıştı.

"Parlak ışık ve bütün o çığlıklar da neydi?" diye sordu sivak merakla.

"Senin baaz'ların alevler içinde kaldılar. Belli ki Paladine, Kara'nın iddia ettiği gibi zayıf ve korkak bir tanrı değil," dedi.

Sivak, pullu kafasını salladı. "Baaz'lar," diye mırıldandı küçümseyerek "ne bekleyebilirsin ki?" Omuzlarını silkerek sırıttı ve Kit'in kendisine vermiş olduğu para kesesini okşadı. "Ödülü bölüşmem gerekmeyecek."

"Çok vaktimiz yok. Elfi arayan ermiş bu tarafa doğru geliyor." Laurana'nın gözlerinin içine bakmak için çömeldi. "Bıçağı bana ver. Sen nöbet tut. Adam yaklaşırsa bana haber ver."

Sivak kendisine emredileni yaptı ve sokağın başına koştu. Laurana, aniden öne atılarak, ayağa kalkmaya çalıştı. Kitiara, kadının çenesine hafif bir yumruk attı; kadını bayıltmadı ama sersemletti. Laurana geriye düştü ve Kit de bıçağı kadının boynunda tutarak dizini Laurana'nın göğsüne bastırdı. Kırmızı kan sızmaya başladı kadının bembeyaz teninden.

"Seni öldüreceğim," dedi Kitiara gerçeği dile getirerek.

Öksürmekten kısılan sesi boğuk boğuk çıkıyordu. Laurana, Kitiara'ya korkuyla değil, cesaretle baktı.

"Sıradan bir katil olmadığımı bilmeni istedim sadece," diyerek devam etti Kit. "Neden yaptığımı bilmeni..."

Sokağın diğer ucundaki hareketlenme, Kit'in gözüne takıldı. Başını kaldırınca, dumanların arasından üç adamın çıktığını gördü. Ellerinde kanlı kılıçlar vardı ve biri de duman ve gelmekte olan gecenin karanlığında yollarını aydınlatması için bir meşale taşıyordu. Meşale, adamın yüzünü aydınlattı. Kitiara adamı derhal tanıdı.

Bildiği bütün küfürleri etti.

Derek Crownguard ve iki arkadaşı, kararlı bir şekilde sokakta ilerliyorlardı. Ejderha kürelerini aramak yerine burada ne yaptıkları konusunda hiçbir fikri yoktu kadının ama şu anda bu önemli değildi. Önemli olan, adamın kendisini görmemesiydi. Eğer görürse, kendisinin düşman tarafında olduğunu anlardı ve düşmanın onu neden bir ejderha küresinin peşine yolladığını düşünmeye başlardı derhal. Şüphelenirdi, belki de devam etmeyi reddederdi ve bu da Ariakas'ın sevgili planının sonu olurdu.

Sanki bu sorun yeterli değilmiş gibi sivak, kadına arkasından seslendi.

"Yüceefendi! Öldürmek için acele edin. Ermiş geliyor!"

Kitiara, bıçağını Laurana'nın boğazına dayadı.

"Haydi, öldür beni," dedi Laurana, gözyaşlarına boğularak. "Ölmek istiyorum. Böylece onunla beraber olurum."

Tanis, dedi Kitiara kendi kendine. Tanis'ten bahsediyor. Tanis'in öldüğünü düşünüyor! Hepsi Tanis'in öldüğünü düşünüyor!

O anda her şeyi açıkça gördü; han yıkılıyor, Tanis molozun altında kalıyor, bunlar kaçıyorlar, dostlar birbirinden ayrılıyor. Elbette her biri diğerinin öldüğünü düşünüyor olmalıydı ve rakibini bu fikirden mahrum edecek son kişi Kit olurdu. Kitiara bıçağını çizmesine soktu ve ayağa kalktı.

"Üzgünüm, bugün seni öldürmeye vaktim yok prenses ama yine görüşeceğiz... sen ve ben."

Sivakın pençeli ayakları, kaldırım taşlarını kazıdı. Kayarak durdu ve

şövalyelere baktı; onlar da bir ejderan görerek haykırıp koşmaya başlamışlardı.

Sokağın bir ucunda gazaba gelmiş bir ermiş. Diğer ucunda üç Solamniya Şövalyesi.

"Bu taraftan!" dedi sivak, yukarıyı işaret ederek.

İkinci kattaki bir pencereden sokağa doğru bir balkon uzanıyordu. Çatıdan duman çıkıyordu ama alevler henüz binayı kaplamamışlardı. Sivak balkonun altında çömeldi, sonra hızla zıpladı. Güçlü bacakları onu havaya yükseltti. Adam uzun kollarıyla balkonun parmaklıklarını yakalayarak kendini yukarı çekti. Aşağı eğilerek pençeli elini Kitiara'ya uzattı. Kadın, adamın bileğini yakalayınca, adam onu yukarı çekti.

Sivak, balkonun parmaklıklarının üstüne tırmandı ve dikkatle dengesini sağladı. Kısa bir zıplayış, onu çatıya çıkarttı. Pençelerini tahta kiremitlere sapladı, bir an çılgınca tekmeler atarak orada asılı kaldı, sonra bir bacağını yukarı çıkartmayı başardı. Yüzüstü yatarak Kitiara'yı çekti.

Kit aşağıya baktı. Şövalyelerden biri Laurana'nın üzerine eğilmişti. Diğer ikisi de ejderan ve Kit'e bakıyorlar, peşlerine düşüp düşmemeyi düşünüyorlardı. Kit yapacaklarını sanmıyordu ve haklıydı. Sokaklarda yüzlerce düşman askeri varken, iki tanesini kovalamakla zaman kaybetmenin alemi yoktu. Uzaktan bile onlara zarar verebilecek olan ermiş, Laurana'yla ilgilenmek için durmuştu.

Sivak kadına seslendi ve Kit çatı boyunca koşmaya başladı. Bulunduğu yerden, geri kalan ejderanların sokaklarda dolandığını görebiliyordu; mahvolmuş şehrin diğer kısımlarında daha kolay kurbanlar varken buradakiler için hayatlarını tehlikeye atmak istemiyorlardı. Aralarında, Kitiara'nın yanında getirdiği askerler de vardı.

"Baaz'lar!" Sivak kafasını salladı.

O ve Kit başka bina kalmayana kadar bir çatıdan diğer çatıya atlayarak ilerlediler. Kısa ve kalın kanatları kendisini güvenle yere indirebilecek olan sivak herhangi bir noktada aşağı atlayabilirdi. Ancak çatıdan pek uzak olmayan başka bir balkon bulana dek Kit'le kaldı. Bu balkondan, Kit kolaylıkla sokağa atlayabilirdi.

Kit yeterince güvende olacağını söyleyip itiraz etse de, sivak onu bırakmadı.

"Buraları biliyorum. Sana şehirden nasıl çıkacağını gösterebilirim," dedi ve nerede olduğu hakkında hiçbir fikri olmayan Kit kabul etti.

Etraf hâlâ alevler içindeydi. Söndürecek kimse olmadığından alevler, binalar tamamen yanmadan dinmeyecekti. Kırmızı ejderhalar, gecenin gelmesiyle birlikte gitmişler, kolay zaferlerinin keyfini çıkartmak ve dinlenmek için çekilmişlerdi. Ejderanlar, goblinler ve Karanlık Kraliçe'ye sadık olan insan askerler şehirde dolanıyor, eğlence arıyorlardı. Onları yöneten kimse yoktu. Yüceefendi Toede, savaşın uzağında kalmıştı. Hiçbir tehlike kalmadığı konusunda temin edilene kadar Tarsis'in yakınlarına bile gelmezdi. Şehirde subaylar varsa bile hiçbir komutan, içki ve kandan sarhoş olmuş adamları dizginlemeye çalışmazdı, yoksa kendi üstlerine saldırabilirlerdi. Zaten bunu yapacak pek komutan da kalmamıştı. Çoğu, en az askerleri kadar, hatta onlardan daha çok sarhoştu.

"Tarsis'e saldırmak aptalca bir fikirdi," dedi sivak.

Sarhoş bir goblin sendeleyerek yollarına çıktı. Sivak onun çenesine bir yumruk attı ve yere yığılan bedeni tekmeleyerek kenara itti.

"Şehri elimizde tutamayız," diyerek devam etti sivak konuşmaya. "İkmal hattı yok. Askerlerimizin buraya ulaşması iki gün sürer. Belki üç. Geri çekilmek zorunda kalacaklar."

Kitiara'ya baktı ve kurnaz bir şekilde, "Elbette, bu saldırı sizin fikriniz değilse böyle, Yüceefendi. Yoksa bunun parlak bir zekanın örneği olduğunu söyleyeceğim."

Kit kafasını salladı. "Hayır, benim fikrim değildi. Senin Yüceefendinin haşlanmış beyninden çıktı."

Sivak bir an için aklı karışmış gibi gözüktü. "Toede," dedi Kitiara. "Kırmızı Ejderha Ordusu Yüceefendisi". Sivak'ın koşumuna takmış olduğu armayı işaret etti. Sonra, daha yakından bakınca, Kit sırıttı.

Şehir kapısına ulaşmışlardı. Sivak durdu. Şehre doğru bakıyor, muhtemelen dönüp geri kalan zenginliklerden payını almayı düşünüyordu.

"Ama sen Kırmızı Ejderha Ordusu ile birlikte değilsin, değil mi?" dedi

Kitiara.

"Ha?" Sivak kadına bakmak için başını çevirdi. "Elbette öyleyim," dedi armasını göstererek.

"Ters duruyor," dedi Kit kuru kuru.

"Ah," diyen sivak sırıttı ve armayı düzeltti. "Oldu mu?"

"Seni yakalarlarsa asarlar. Asker kaçaklarına verilen ceza budur."

"Ben kaçmadım." Sivak pençesini salladı. "Komutanım ve ben, Tarsis'e saldırılacağını duyduk, kazanç sağlayabileceğimizi düşündük. Oğlanları buraya getirmeye ve bir araştırmaya karar verdik."

"Komutanın kim?"

"Bütün bu heyecan yüzünden onun adını unuttum," dedi sivak, kafasını kaşıyıp sırıtarak. "Beni yanlış anlamayın, Yüceefendi. Kraliçeye olan görevimizi yerine getiriyoruz ama kendimiz de bir şeyler kazanırsak bundan alınmayacağını farkettik. Bizi bağımsız yükleniciler olarak düşünebilirsiniz. Bu savaştan kurtçuklarla dolu tayınlar ve hela kazmak dışında bir şeyler kazanmak istiyoruz."

Kadına dikti gözünü. "Beni tutuklamaya çalışacak mısınız Yüceefendi?"

Kitiara güldü. "Bu akşam yaşadıklarımızdan sonra değil. Bana iyi hizmet ettin. Komutanına dönebilirsin. Buradan sonra yolumu bulurum. Kampım uzakta değil. Yardımın için teşekkür ederim."

Elini uzattı. Bana adını söylemekten rahatsız olmazsın herhalde?"

"Slith, lordum," dedi sivak. Kısa bir tereddütten sonra pençeli elini uzattı.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Slith. Ben..."

"Mavi Leydi'siniz. Sizi herkes tanır hanımefendi."

Slith, takdirkar bir ses tonuyla konuştu. İkisi, el ve pençe sıkıştılar, sonra sivak döndü ve bir zamanlar Tarsis olan moloz, kan ve küle doğru ilerledi.

"Hey, Slith," diye seslendi Kit ardından, "eğer bir gün bağımsız yüklenici olmaktan vazgeçersen, gelip benim için çalış!"

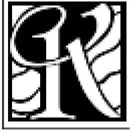
Sivak güldü, döndü ve el salladı ama yürümeye devam etti.

Kitiara yürümeye başladı. Bozkır önünde uzanıyordu. Gece burada, şehrin içindeki karmaşanın uzağında, karanlık ve sessizdi. Çizmelerinin altında çatırdayan kar, is ve kül yüzünden simsiyahtı. Onu çevreleyen gecenin içinden sinsi gölgeler kaydı; Tarsis'ten kaçabilecek kadar şanslı olanlardı bunlar.

Kit onlara ilişmedi.

- 3 -
Kenderi kurtarmak.
Tarsis'ten kaçış.

ütüphaneden çıktığında, Tarsis'ten sağ kurtulmayı ummuyordu Brian. Crownguard Kalesi ve Vingaard'da yüzleştikleri Mavi Leydi'nin güçleri gibi örgütlü ve kararlı bir düşmanla karşılaşmayı beklemişti ve cesur bir şekilde ölerek yanında olabildiğince çok ejderan götürmeye karar ver-mişti. Ancak beklentisinin aksine, o ve diğer şövalyeler sokağa çıktıklarında gördükleri şey, fethetmekten ziyade yağma ve talanla, cinayet ve tecavüzle ilgilenen sarhoş ve lidersiz çetelerdi.

En büyük tehlikeyi kırmızı ejderhalar oluşturuyorlardı ve gökte olmalarına rağmen, şehrin ve onun talihsiz sakinlerinin üstüne alev kustuklarından, şövalyeler tehlike altındaydılar. Ejderhalar üstlerinde kükreyip ateş saçarken, ara sıra dalarak bahtsız insanları pençelerine alırken ve onları havada midelerine indirirken, kapı aralıklarına saklanarak ya da molozların altına girerek ellerinden geldiğince sakındılar canavarlardan.

Dost ya da düşman, herkes ejderhaların tehdidi altındaydı, zira ejderhaların goblin derisi pişirmekten veya ejderanları pişerken izlemekten hiçbir çekinceleri yoktu. Bir noktada Brian, tütmekte olan bir meşe ağacının altına korkak bir goblinle beraber sığındı, kendine kurban arayan bir kırmızı ejderha alçaktan uçarken ikisi de hareket etmeye cesaret edemediler. Ejderha uzaklaşınca goblin, yağlı deriden bir su tulumunun içinden bir şey içti ve kısa bir tereddütten sonra Brian'a da önerdi. Brian muhtemelen bu yaratığı öldürmeliydi ama bunu yapamadı. Brian nazikçe içkiyi reddetti ve elini sallayarak gobline gidebileceğini işaret etti. Goblin silkindi ve ihtiyatla baktıktan sonra Brian'a başını sallayıp koşarak ayrıldı. Derek, bundan sonraki on dakikayı Brian'ı aptalca duygusallığı konusunda azarlayarak geçirdi.

Şövalyeler, Kırmızı Ejderha Hanı'na giden yolda dövüşerek, insanları hayvani düşmanlarından kurtararak ya da can çekişenlerin acılarını hafifleterek ilerlediler. Şövalyelerin karşılaştığı düşmanların çoğu onların

sert yüzlerine ve kanlı kılıçlarına bir kez baktı ve içlerinden daha cesur ve daha sarhoş olanlar dışında, hepsi kaçtı. Kısa bir süre sonra şövalyeler fark ettiler ki, ejderha ordusu Tarsis'i tahrip ettikten sonra, yağmaladıklarını ve kölelerini yanlarına alan sarhoş askerler geri çekilerek gecenin içine karışacaklardı. Yüceefendi bu şehri almak değil, onu yok etmek istiyordu.

Derek, Kırmızı Ejderha Hanı'nı bulmak ve kendere ne olduğunu öğrenmek olan hedefinden asla şaşmadı. Ancak hanın yakınlarındaki bir ara sokaktan ilerlerken, şövalyeler yere düşmüş bir kadının üzerine, belli ki kötü bir niyetle eğilmiş bir ejderan ve bir insan askere rastladılar. Şövalyeler kadını o ikisinden kurtarmak için hızlandılar ancak onlara ulaşamadan ejderan ve asker kaçtılar ve binaların çatılarında ilerleyerek gecenin içinde kayboldular.

"Onların peşinden gitsek mi?" diye sordu Aran yorgun bir şekilde.

Hepsi tükenmiş, dumandan boğulmak üzereydi. Brian'ın boğazı öksürmekten yırtılmış ve susuzluktan kurumuştu. Etraftaki hiçbir kuyudan su içmeye cesaret edemiyorlardı çünkü hepsinin içinde kırmızımsı bir renk vardı.

"Anlamı yok," dedi Derek kafasını sallarken. "Brian, kadına zarar gelmediğinden emin ol. Aran, benimle gel. Han hemen yandaki blokta."

Brian yardım etmek için ilerledi ve orta yaşlı bir adamın kadını ayağa kaldırmakta olduğunu gördü. Brian onların akraba olduklarını düşünüyordu ki; kadını iyice görünce onun bir elf olduğunu anladı ve yüzünün göz yaşlarıyla çizgi çizgi açılmış toprak, is ve kanla lekelenmiş olmasına karşın kadının güzelliği karşısında nefesi kesildi.

Adam, silahlı erkekleri görünce ayağa kalktı ve kadını korumaya hazır bir şekilde kadının önünde dikildi. Brian, adamın sakallı olduğunu ve bir zamanlar beyazmış gibi gözüken ancak şehrine yağan kurum ve külden dolayı griye dönmüş bir cübbe giydiğini gördü. Adam hiç silahı olmamasına rağmen sırtı dik, korkusuz duruyordu. Korkunç ışık altında göğsünde bir madalyon parıldıyordu. Adam bir ermişti.

Bir ermiş ve bir elf kadını.

"Korkmayın. Ben bir Solamniya Şövalyesiyim, efendim," dedi Brian. Arkasına döndü ve omzunun üzerinden, "Derek! Onları buldum," diye

seslendi.

"Siz Elistan olmalısınız," diye ekledi Brian kendisine şaşkınlık içinde bakan ikiliye dönerek. "Ve siz de Qualinestili Laurana. Yaralandınız mı hanımefendi? Size zarar verdiler mi?"

"Hayır ama amaçları oydu," dedi Laurana.

Sersemlemiş, ambale olmuş gibi gözüküyordu.

"O kadar korkunç, o kadar şaşırtıcıydı ki... Aralarından biri beni tanıyor gibiydi. Bana çok ilginç şeyler söyledi... ama bu nasıl mümkün olabilir?"

Elistan, bir kolunu kadına doladı. Kadın titreyerek adama yaslandı. "Yüzünü göremedim, bir fularla gizlemişti ama gözlerini görebildim..."

"Bizi nasıl tanıdınız beyler?" diye sordu Elistan, sokakta aniden esen rüzgarın taşıdığı duman yüzünden öksüren Derek ve Aran da onlara katılırken.

"Soruların zamanı değil bayım," dedi Derek amirane bir sesle. "Hâlâ tehlikedesiniz. Kender, Brightblade ve grubunuzun geri kalanı nerede?" Etrafına bakındı. "Tanis Yarımelf nerede?"

İsmi duyan Laurana hıçkırdı ve eliyle ağzını kapattı. Yanaklarından aşağı gözyaşları süzüldü ve kadın sendeledi. Elistan kadını tuttu ve bir elf erkek hızla kadının yanına geldi. Brian, elfin Gilthanas olduğunu farketti. O, Tanis ve diğerleriyle birlikte kütüphanedeydi. Gilthanas şövalyelere baktı, başını sallayarak kısaca bir selam verdi ve kardeşiyle ilgilendi. Kendi dillerinde, nazikçe konuştu Laurana ile.

"Ben onunla kalırım," dedi Gilthanas, Elistan'a. "Sen gidip kenderle ilgilen."

"Kender," diye tekrarladı Derek. "Tasslehoff'tan mı bahsediyor? Nerede?"

"Üzerine bir kiriş düşünce Tasslehoff yaralandı," diye açıkladı Elistan şövalyelerle birlikte sokaktan aşağı ilerlerken. "Ölmek üzereydi ama merhametli Paladine onu bize bağışladı. Orada, diğerleriyle beraber."

Brian, kafasını sallayıp alayla sırıtan Derek'e baktı.

"Tekrar selam, Sör Şövalyeler!" diye bağıran Tasslehoff elini salladı, sonra

da soluk borusuna dolan duman yüzünden öksürdü.

"Onun yaralı olmadığına emin misiniz?" diye sordu Brian hayretle. "Şu haline bir bakın!"

Kenderin giysileri yırtılmış ve kanla kaplanmıştı. Tepe saçı kandan yapış yapış olmuştu. Yüzü ve kolları yara bere içindeydi ancak bereleri geçiyor gibiydi. Tasslehoff, Brian'ın sorusunu ayağa fırlayarak cevapladı.

"İyiyim ben!" diye bildirdi. "Bir ev yıkıldı, bam, tam üzerime! Göğsüm içeri çökmüştü ve yapabildiğim zaman çok komik nefes alıyordum ki bazen alamıyordum bile ve çok canım acıyordu ve gidici olduğumu düşünüyordum. Ama Elistan, hayatımı kurtarması için Paladine'e yakardı ve o da yaptı! Düşününce," diye ekledi kender ve öksürmek için durakladıktan sonra, "Paladine hayatımı kurtardı!" dedi gururla.

"Bununla neden uğraştığını hiç anlamıyorum," dedi cüce ve kenderin sırtına vurdu. "Üstüne bir bina yıkılmasına izin verecek kadar salak bir kendere Reorx asla yardım etmezdi!"

"Binanın üzerime yıkılmasına izin falan vermedim ben!" dedi Tas sabırla. "Kendi işimle ilgilenerek koşuyordum ki bina zıplar gibi oldu ve sarsıldı ve bir baktım... hey, Laurana! Duydun mu? Üzerime bir bina yıkıldı ve Paladine hayatımı kurtardı!"

"Yeter!" dedi Derek. "Acele etmeliyiz! Burası hâlâ düşman kaynıyor. Grubunuzun geri kalanı nerede Brightblade? Yarımelf ve Leydi Alhana?"

"O karmaşada birbirimizden ayrı düşmüştük," dedi Sturm.

Bitkin gözüküyordu, yüzü üzüntü ve kederle çizgi çizgi olmuştu. "Han, bir ejderha ateşinin saldırısına uğradı. Diğerleri..." Sturm devam edemedi. Kafasını salladı.

"Anlıyorum," dedi Derek. "Başınız sağ olsun ancak şimdi kendimizi ve arkadaşlarını güvenli bir yere götürmeliyiz."

"Başımız mı sağ olsun? Hangi baş? Sen neden bahsediyorsun? Henüz buradan ayrılamayız! Tanis'e ne olacak? Ve Raistlin'e, Caramon'a?"

Flint, yüzünü eliyle örttü.

"Tas," dedi Sturm nazikçe, bir dizinin üzerine çöküp ellerini kenderin

omuzlarına koyarken, "yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Han çöktü ve o ve diğerleri altına gömüldüler..."

"Sana inanmıyorum," diye bağırdı Tas.

Sturm'ün kavrayışından kendini kurtararak güçsüzce sendeledi hana doğru. "Tanis! Caramon! Raistlin! Pes etmeyin! Sizi kurtarmaya geliyorum!"

Pek ilerleyemeden dizleri çözüldü ve yere yığıldı. Sturm, Tas'ı kucağına aldı ve şövalyelerin onları beklediği yere döndü.

"Bırak beni! Onları kurtarmam gerekiyor! Paladine onları geri getirecektir! Beni geri getirdi!" Tas, Sturm'den kurtulmaya çabaladı.

"Tas," dedi Elistan, Sturm onu yere bırakırken nazikçe omzuna vurarak, "dostlarımız artık tanrılarla beraber. Onların gitmelerine izin vermemiz lazım."

Tas inatla kafasını salladı ama çığlıkları hıçkırıklara dönüştü ve mücadele etmeyi bıraktı.

"Sana ihtiyacım var Tas," diye ekledi Laurana titrek bir sesle. Kolunu kendere doladı. "Artık Tanis burada... burada olmadığına göre..."

Tasslehoff, Laurana'nın elini tuttu ve sıktı. "Sana ben bakarım," dedi. "Söz veriyorum."

Derek grubu bir araya topladı ve güney kapısının olduğu yöne doğru ilerletmeye başladı. Aran, elinde kılıcıyla başa geçti. Brian her zamanki gibi arkayı kolladı. Derek, kenderin yakınından ayrılmadı.

İki gün! diye düşündü Brian. Sadece iki gün önce geçmiştim bu kapıdan. O kadar çok şey oldu ki, iki yıl gibi geliyor.

Brian, neredeyse kütüphaneye, Lillith'e dönecekti. Ejderha küresi avına Derek ve Aran beraber devam edebilirlerdi. Yolda durdu ve diğerlerinin ilerlemesini izledi.

Derek ve Aran. İkisi birlikte Buzsınırı'na asla varamazlardı; arabuluculuk yapmazsa, Derek'in hırslarına hakim olmazsa, daha çılgın dürtülerini dizginlemezse başaramazlardı. Aran onlara katılmak için Şövalyeler Konseyi'ne bir söz vermişti ve onu terk edemez ya da verdiği sözü bozamazdı,

Lillith, kendi sözünü tutuyordu. Bir şövalyenin kızı olsa da olmasa da, o gerçek bir Solamn'dı. Yemininden dönerse, kadını hayal kırıklıklığına uğratırdı. Yine de kadının iyi olduğundan emindi ama ayrılmaya dayanamıyordu. Ejderanların kadınlara yaptıkları korkunç şeyleri görmüştü.

Bir el dokundu koluna. Brian başını kaldırınca, Elistan'ın yanında durduğunu gördü. "Gilean, Lillith'i elinde tutuyor," dedi ermiş. "Onun ya da diğerleri için endişelenmene gerek yok. Güvendeler. Ejderanlar onları bulamadı."

Brian, ermişe dehşet içinde baktı. "Nasıl..."

Ermiş ona gülümsedi. Gülümsemesi yorgun ve bitkin ama rahatlatıcıydı. Elistan, diğerlerine katılmak için adamın yanından ayrıldı ve Brian da, bir an tereddüt ettikten sonra onların arkalarından koştu.

Laurana, Tas'la el ele yürüyordu. Gilthanas kadının hemen arkasından ilerliyordu. Flint, onların topuklarının dibinde yürüyordu ve Elistan'ın eli de cücenin omzundaydı. Sturm en arkadan gidiyor, korurcasına izliyordu hepsini.

Brian, onlara hayretle baktı. Daha garip bir arkadaş grubu bulunamazdı; insan, cüce, kender, elf. Ancak bu kişilerin birbirlerine hissettikleri dostluk ve sevgi o kadar güçlüydü ki, hiçbir şey onları parçalayamazdı; ölüm bile...

Böylesi dayanılmaz bir kayıptan sonra bile devam etmelerini sağlayan şeyin bu dostlukları olduğunu farketti Brian. Her biri, diğerlerini rahatlatmak ve onlara güç vermek için kendi kederini bir kenara koymuştu.

Brian, onları kıskandığını hissetti aniden. O, Aran ve Derek çocukluklarından beri arkadaşlardı ve bir zamanlar bu kadar yakın olmuş olmalarına rağmen, artık değillerdi. Derek, kendini ruhunun ateşine kilitleyerek diğer ikisiyle arasında bir duvar örmüştü. Aran artık Derek'e güvenmiyordu. Burada bulunmasının nedeni Derek'in başarısızlığa uğramadığından emin olmaktı, ya da belki de, Brian kasvetle düşündü, Aran'ın burada bulunmasının nedeni Derek'in başarısız olduğundan emin olmaktı. Her şeyin ötesinde Aran, Gunthar'ın adamı...

Brian ortada kalmıştı; aralarındaki çatlakların gittikçe genişledi-ğini bir tek o görüyor, hep beraber o karanlık yarıklara düşebileceklerini ve bir daha asla dönüş yolunu bulamayabileceklerini sadece o farkediyordu.

* * * * *

Şövalyeler ve korumaları altında olanlar, Tarsis'ten güven içinde çıktılar. Düşman askerleri ne onlara saldırdı ne de onları taciz etti, onlara ilgi gösterdikleri bile söylenemezdi. Ölümün pençesinde kıvranan Tarsis, kendi kanıyla dolu bir havuzun içinde yatıyordu. Gözlerinin feri sönüyor, ışığa kapanıyordu. Ejderhalar tarafından yıkılmış kapıdan çıkarak şehirden ayrılırken, parasını almış olan muhafızın bir kan birikintisi içinde ölmüş olduğunu gördü Brian.

Şövalyeler, mesuliyetleri altındakileri güven içinde tepelere, önceden kamp kurmuş oldukları yere götürdüler. Brian uyuyamadı ve ilk nöbeti almayı önerdi. Yamaçta oturarak, alevlerin kükreyerek yanmasını ve sonra azalmasını izledi; en sonunda, yanacak hiçbir şey kalmadığında, alevler öldü.

Tarsis de...

- 4 -
İolanthe'nin yalanı. Skie'nin isyanı.

arsis'ten uzakta, Neraka şehrinde, büyü malzemeleri dükkanının üstünde ufak bir dairede, Kitiara'nın duman ve saç bukleleriyle birlikte yok olmasını izledi İolanthe.

"Bu, onun saçından aldığım son bukleydi lordum," dedi İolanthe. "Daha fazlasını alamazsam, büyüyü bir daha yapamam."

"Önemli değil." Ariakas ellerini masaya koydu ve onlara dayanarak ayağa kalktı. Uzun bir süre boyunca, dumanın son ufak izlerine bakarak ayakta dikildi. "Artık bilmem gereken her şeyi biliyorum."

Tam giderken başını çevirdi ve, "Duruşmasında senin de bulunmanı istiyorum," dedi.

İolanthe, kaşlarını kaldırdı. "Duruşma mı lordum?"

Ariakas, böylesi formalitelerle nadiren ilgilenirdi. Sıkıldığını gösterir bir el hareketi yaptı. "Kitiara bir Yüceefendi. Askerleri ve daha da önemlisi ejderhaları ona kalpten bağlılar. Eğer onu hemen öldürürsem sorun çıkar. Suçlarının herkes tarafından bilinmesi gerekiyor. Büyün ile ortaya çıkardıkların konusunda tanıklık etmelisin."

"Bunu yapamam lordum," dedi İolanthe.

Adam kapının önünde durdu, yüzü öfkeden kararmıştı. Kadın, saygılı bir şekilde, "Bu büyünün sırrını asla ifşa etmeyeceğime dair Nuitari'ye, Kara Ayın Tanrısı'na yemin ettim. Hayatım Pahasına da olsa böylesi bir yemini bozamam."

"Şu anda hayatın tehlikede İolanthe," diye hırladı Ariakas yumruğunu sıkarak.

İolanthe titredi ama geri adım atmadı. "Size değer veriyorum ve saygı duyuyorum lordum " dedi kısık bir sesle, "ancak Nuitari benim tanrım."

Kadın güvenli bir zemindeydi. Ariakas tanrılar içinde Nuitari'ye hizmet etmiyor olsa da, sadakatini Kara Kraliçe Takhisis'e adadığı için, kara büyü tanrısına saygı duyuyor ve ondan korkuyordu. Ansalon'un İmparatoru bile Nuitari'yi gazaba getirecek bir şey yapmaktan çekinirdi.

Ariakas, gözünü korkutmaya çalışarak baktı kadına. Kadın adamın bakışlarına karşılık verdi, sinmedi. Ariakas hırladı ve homurdandı, sonra da arkasını dönüp odadan çıktı. Kapıyı ardından o kadar sert kapattı ki duvarlar sallandı. İolanthe rahatlayarak derin bir soluk aldı ve titredi, sonra da bir koltuğa oturdu, ayakta duramayacak kadar zayıf düşmüş ve sarsılmıştı.

Titreyen eliyle kendine bir bardak kanyak doldurdu, sert içkiyi içti ve kendini daha iyi hissetti. Elleri titremeyi kestiğinde, ipek kesesine uzandı ve bir tutam daha kıvırcık siyah saç çıkarttı. İolanthe, aleve bakarken düşünceler içinde elindeki bukleyle oynadı ve gülümsedi.

*** * * * ***

Kit, şafak sökerken ulaştı kampına. Tanis'i kendisini beklerken burada bulmayı umuyordu ancak Skie'nin yakalaması için arkasından gönderdiği ödülü henüz getirmediğini öğrendi. Kit, ejderhası göründüğü anda kendisine haber vermelerini muhafızlarına emrettikten sonra yatağa gitti. Bütün gün ve gece boyunca uyudu kadın. En sonunda uyandığında, Skie'den hâlâ bir iz yoktu.

Ejderhalardan haber almadan birkaç gün geçti. Kitiara öfkelendi, huysuzlandı ve hayatı ejderanlarına cehenneme çevirdi. Askerleri ondan olabildiğince uzak durmaya çalışıyorlardı. Sadece Tanis değil, rakibi hakkında da düşünecek bol bol zamanı oldu. Kıt, Laurana'yı öldürmemiş olduğuna memnundu. Kitiara rekabetten her zaman hoşlanmıştı.

"Başka bir kadının onu benden almış olabileceğini öğrenmeden önce Tanis'i istemiyordum," dedi Kit kendi kendine. "Durum buyken, onu tekrar benim yapmak daha tatlı olacak." Çarpık gülümsemesiyle gülümsedi. "Belki de onunla işim bittiğinde ondan arta kalanları elf kadınına gönderirim."

Ama gece yatağında –tek başına yatarak– Skie, Tanis'i getirdiğinde ne yapacağını düşünerek oyalandı.

"Tanis'e kızacağım. Ona, sadakatsizliğini öğrendiğimi söylemeliyim. Beni

Laurana için terk etmekle suçlayacağım onu. Bunu inkar edecek elbette ama ben dinlemeyeceğim. Suçlayacağım, bağıracağım. Gözyaşı yok. Ağlayan kadınlara katlanamam. Onu bağışlamam için yalvaracak. Beni kollarına alacak ve ben onunla mücadele edeceğim. Kanı akana kadar batıracağım tırnaklarımı etine ve küfürlerimi dudaklarıyla durduracak ve sonra ben de yavaş yavaş insafa geleceğim. Çok yavaş..."

Kitiara, dudaklarında bir gülümsemeyle uykuya daldı ve gülümsemesi, Kraliçe Takhisis onu rüyalarında bir kez daha ziyaret edip zorladığında, yalvardığında, kandırmaya çalıştığında yok oldu ancak. Kit takatsiz ve keyifsiz bir halde uyandığında, Skie ve diğer mavi ejderhaların en sonunda döndüğünü öğrendi.

Kitiara aceleyle onları karşılamaya gittiğinde görevlerini başaramamış olduklarını gördü.

"Lanet olası grifonları günler boyunca kovaladık," dedi Skie, kadına. "Onları yakalayamadık ve en sonunda da gözden kaybettik."

Mavi ejderhanın suratı asıktı.

"Yarımelfin nerede olduğu konusunda hiçbir fikrim yok," diye ekledi kadının sorularının cevabı olarak," ve umurumda da değil."

Kitiara küplere binmişti. Tarsis'e yapılan bu yolculuk tam anlamıyla zaman, para ve enerji kaybı olmuştu. Suçlayacak birine ihtiyacı vardı ve Toede'de karar kıldı. Hobgoblin hakkında sert bir rapor yazıyor, onun görevinden alınmasını ve kafasının kesilmesini öneriyordu ki; ejderha sırtında bir haberci gelerek, kadını Neraka'daki acil bir Yüceefendi toplantısına çağırdı.

Kitiara miğferini takarken, "Gitme," dedi Skie beklenmedik bir şekilde.

"Neden? Aptal olma. Tabii ki gideceğim. Toede'ye karşı suçlamalarımı yüzüne yapacağım. Çok daha etkili. Sorun ne?" diye sordu, Skie'nin kafasını eğdiğini ve kamburunu çıkarttığını görünce.

"Bu acil toplantı neyle ilgili?" diye sordu ejderha.

Kitiara omuzlarını silkti. "Ariakas söylemedi. Belki Tarsis bozgunu ya da ölüm şövalyesi hakkındadır."

Elleri belinde, Kit gözlerini ejderhaya dikti.

"Neden gitmemeliymişim?"

Skie sessizdi, kara kara düşünüyordu, sonra, "Çünkü hatalıydın. Sevgilini yakalamamız için bizi buraya getirmen yanlıştı. Bizi onun peşinden göndermen yanlıştı ve kıskanç bir orospu gibi rakibini aramak için hayatını tehlikeye atman daha da yanlıştı..."

"Kes sesini!" diye bağırdı Kitiara öfkeyle.

Skie sessiz kaldı ama kuyruğu seğirdi, pençeleri toprağı kazdı, sıktı ve bıraktı ve tekrar sıktı. Kadına baktı, sonra da bakışlarını çevirdi.

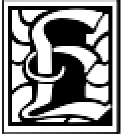
"Ben Neraka'ya gidiyorum," diye belirtti Kitiara.

"O halde başka bir ejderha bul kendine," dedi Skie ve kanatlarını kaldırdı, arka bacaklarıyla kendini itti ve kuzeye, Solamniya'ya doğru uçmaya başladı.

Kitiara, onun arkasından bakarak, bir süre olduğu yerde kaldı. Gözden kaybolana kadar şaşkınlık içinde izledi ejderhayı. Sonra ejderha miğferini çıkarttı, kolunun altına aldı, döndü ve yürüdü.

BoSCo 10

- 5 -
Tarsis'ten kaçış. Yukarıdan gelen tehlike. Laurana'nın kararı.

rtesi sabah, bir zamanlar Tarsis olan cenaze ateşinin dumanı hâlâ havaya yükselmeye devam ediyordu. Kar yağmaya başladı; bu gün, bundan sonra Kara Kar Günü olarak bilinecekti, zira beyaz kar taneleri kurum ve cürufla boyanmıştı. Kara kar, sokaklardaki cesetlerin ve aşırı cüce içkisi içmekten alkol komasına girmiş ejderanların üzerine yağdı. Günün sonunda subaylar, askerlerini uyandıracak kadar ayılmışlardı; kudretli Kırmızı Ejderha Ordusu –aksine bir emir almadıklarından– kuzeye doğru ilerlemeye başladı.

Üç şövalye kısa, soğuk ve rahatsız uykularından erken uyanmışlar ve durum değerlendirmesi yapmışlardı. Atları yoktu; hayvanlar ya şehre yapılan saldırı sırasında kaçmışlar ya da –ki bu daha muhtemeldi– çalınmışlardı. Ahırda buldukları at battaniyelerini yatak olarak kullanmak amacıyla almışlardı. Tas, Laurana için kalın, içi kürklü, başlıklı bir palto bulmuştu; kadın, saldırıya uğradığı sırada hanın içindeydi ve yün bir gömleğin üzerinde cüce işi bir deri tunik ve deri çizmelerin içine soktuğu deri bir pantolonla çıkmak zorunda kalmıştı soğuğa. Diğerlerinin kıyafetleri soğuğa uygundu fakat yiyecekleri yoktu. Erimiş kar suyu içtiler ama bunu da olabildiğince az yaptılar, çünkü tadı kan gibiydi.

Derek, nöbette geçirdiği saatleri boyunca plan yapmıştı.

"Güneye, Rigitt'e gideceğiz," diye belirtti Derek. "Oraya varınca ayrılaca..."

"Ya Rigitt'e de saldırılmışsa?" diyerek araya girdi Aran. "Tıpkı bunun gibi bir cehenneme yürüyor olabiliriz." Baş parmağıyla, arkalarındaki şehrin dumanı tüten enkazını gösterdi.

"Rigitt'in tehlikede olduğunu sanmıyorum," dedi Derek. "Ejderha ordularının Tarsis'i ellerinde tutmak için ne isteği ne de yeterli adamı var. Rigitt'e vardığımızda Aran; Gilthanas, Laurana ve Elistan'ı bir gemiye

bindirerek Solamniya'ya gönderecek. Ondan sonra elfler kendi halklarını arayabilirler ve Elistan da ne yapıyorsa onu yapar. Brian ve ben kenderi alıp Buzsınırı'na yelken açacağız..."

Aran'ın kafasını salladığını gören Derek, planını anlatmayı kesti.

"Ne var?" diye sordu bıkkınlıkla.

"Şehirde bir tane bile yelkenli kalmamıştır Derek," diye açıkladı Aran huysuz bir şekilde. Durmadan matarasına uzanıyor, sonra da boş olduğunu hatırlıyordu ve bu yüzden de ona hiç yakışmayan bir keyifsizlik içindeydi. "Rigitt'e saldırılmamış olsa bile, orada yaşayanlar sıranın kendilerinde olduğuna eminlerdir ve yüzebilen her şeyle şehirden kaçmışlardır."

Derek kaşlarını çattı ama buna karşı çıkamazdı.

"Ben de seninle birlikte Buzsınırı'na geliyorum," diyerek devam etti Aran konuşmaya. "Benden bu kadar kolay kurtulamazsın."

"Senden 'kurtulmak' gibi bir niyetim yok," dedi Derek. "Elf kardeşlerin selametini düşünüyorum sadece. Her şeyin ötesinde, onlar kraliyet ailesinden. Yaşlı beyefendi için de endişeleniyorum. Seni onlarla göndermeyi önermemin nedeni bu. Hâlâ da iyi bir fikir olduğunu düşünüyorum. Eğer bir gemi bulabilirsek..."

Aran itiraz etmeye başladı ama Brian aceleyle araya girdi.

"Bir balıkçı teknesi kiralayabiliriz," diye önerdi. "Balıkçılar zorlu kişilerdir. Kolay kolay korkmazlar ve ekmeklerini kazanmak zorundalar. Panik halinde kaçmış olmaları pek muhtemel değil."

Hem Derek hem de Aran –biraz homurdanmasına rağmen– bunun iyi bir fikir olduğunu düşündü. Bu tartışmalarını sonuca bağladı ve üçü, bunun hakkında konuşup diğer seçeneklerini değerlendirmeye devam ettiler; grubu bölmeyi nasıl başaracakları konusunu şu an için unutmuşlardı.

* * * * *

Gilthanas mağaranın girişinde durmuş, şövalyeleri dinliyordu. Arkasından gelen ayak seslerini duyan adam, arkasına döndü. Sesin Laurana'ya ait olduğunu görünce parmağını dudaklarına koyarak sessiz olmasını işaret etti kadına.

"Neden?" diye fısıldadı kadın.

"Böylece ne entrikalar çevirdiklerini duyabilirim," diye yanıtladı adam.

"Entrika mı?" diye tekrarladı Laurana hayret içinde. "Şövalyelerden sanki düşmanlarımızmış gibi bahsediyorsun."

"Ve onlar da Buzsınırı'na giderek bir ejderha küresi bulmaktan bahsediyorlar."

Kadın bir şeyler daha söyleyecekken adam onu susturdu ve dinlemeye devam etti. Ancak şövalyelerin konuşması bitmişti. Ayağa kalmışlar, donarak sertleşen kaslarını esnetmek için geriniyorlardı.

Gilthanas, Laurana'yı tuttu ve hızla girişten uzaklaştırarak ısınmak için birbirlerine sokulmuş bir şekilde uyumaya devam eden Flint, Elistan ve Tasslehoff'un yattığı yere, karanlığın derinliklerine sürükledi.

Laurana, onlara kıskançlıkla baktı.

Yorgunluktan bitkin düşmüştü ancak uyuyamamıştı. Ne zaman içi geçse, o insafsız kara gözleri görüyor, boğazına batan bıçağı hissediyor ve korkunun geri dönüşüyle birlikte hemen uyanıyordu. Uyanıkken Tanis'i hatırlıyordu ve acısı o kadar şiddetliydi ki içi kan ağlıyordu. O ölmüştü ve kendi ruhu da onunla beraber ölmüştü. Onu gömüp, hayat yolculuğunun geri kalanında ona yol gösterecek övgü ve aşk ilahilerini söyleyerek teselli bile bulamamıştı. Onunla beraber gitmiş olsaydı...

"Laurana, beni dinliyor musun?" diye sordu Gilthanas. "Bu önemli."

"Evet Gil," diye yalan söyledi Laurana. Adamın söylemekte olduğu şeyler hakkında belli belirsiz bir fikri vardı. "Ejderha kürelerinden bahsediyordun. Onlar ne?"

Gilthanas, kadının ne kadar solgun olduğunu farketti. Gözlerinin altını lekeleyen siyah halkaları, kırmızı ve şişkin gözlerini ve yanaklarındaki yaşlarla lekelenmiş kiri gördü. Kolunu ona doladı ve kadın da avunmak için adama yaslandı.

"Bunların hiçbirini umursamadığını biliyorum," dedi adam yumuşak bir sesle, "ama yapmalısın. Bu önemli..."

Laurana kafasını salladı. "Artık hiçbir şey önemli değil. Hiçbir şey. Gil"

"Bu önemli, Laurana. Beni dinle! Ejderha küreleri, uzun süre önce büyücüler tarafından yaratılmış olan, kudretli bir büyüye sahip eşyalar. Büyü çalışırken onlardan bahsedildiğini duymuştum, onlar hakkında ustama soru sordum ama o bana çok az şey anlatabildi Kayıp Savaşlar sırasında ya Kralrahip ya da büyücülerin kendileri tarafından yok edildiklerine inandığını söylemişti sadece. Tek bildiği, küreler üzerinde hakimiyet kurabilenlerin, ejderhaları kontrol edebilecek olduğuydu."

"O zamanlar dünyada ejderhaların kalıp kalmadığını bilmiyorduk, dolayısıyla hiçbirimiz bu konu hakkında düşünmedik." Elfin yüz ifadesi karardı. "Eğer bir ejderha küresi bulunmuşsa, insanların ellerine düşmemeli! Şu şövalye, Derek, bizi başından atmaya niyetli. Bizi bir gemiye bindirip eve göndermek istiyor ve ben bunun nedenini biliyorum. Solamn'lar, küreyi kendilerini kurtarmak için kullanmayı planlıyorlar. Bizim halkımızı düşünmüyorlar bile!"

Laurana omuzlarını silkti. "Ne fark eder ki Gil? Birine sahip olsak bile, bu kürelerden biri bize yardım edebilecek ne yapabilir? Yüzlerce küre olsa ne olur? Kara Kraliçe'nin kudreti karşısında kazanamayız. Bir gün ya da bir hafta ya da bir ay için sağ kalmayı umabiliriz sadece, sonunda şerrin bizi bulacağını bilerek hep..."

Sessiz bir umutsuzluk içinde ağladı. Kardeşi ona iyice sarıldı ancak kardeşini teselli ederken bile, ejderha küreleri hakkında konuşmaya devam etti.

"Görünen o ki, Tasslehoff bu ejderha küresi hakkında bir şey biliyor," diye fısıldadı Gilthanas. "Belki sana söylemesi için onu ikna edebilirsin..."

Laurana, gözyaşlarının arasından gülümsedi. "Eğer şövalyeler bu küre hakkında bilgi edinmek için Tasslehoff'a güveniyorlarsa, korkacak hiçbir şeyin olmadığını düşünüyorum kardeşim. Hiç şüphesiz Tas bu mükemmel hikayeyi uydurmuştur ve şövalyeler de ona inanacak kadar saflar."

"Onlar aptal değil. Bu konu hakkında hiçbir şey söyleme!" diye uyardı Laurana'yı ve şövalyeler içeri girerken mağaradan dışarı çıktı. Yanından geçerken Brian'a omuz attı. Elfin öfkesi o kadar barizdi ki Brian merakla ona bakmak için durdu

Dışarıda yağan kara karı izlerken Laurana usulca, umutsuzluk içinde göğüs

geçirdi.

"Hiçbir şeyin önemi yok Gil," diye tekrarladı bezgince. "Kazanamayız. Sadece ölme sıramızın gelmesini bekliyoruz."

* * * * *

Kar durdu ama gri bulutlar bütün gün ve gece boyunca onlarla kaldı. Hiç ejderha gözükmedi ve kimse etrafta bir ejderha olduğunda duyulan huzursuzluğu hissetmedi. Derek, ilerlemenin güvenli olduğuna karar verdi ve güneye doğru yürümeye koyuldular. Ejderha ordularıyla karşılaşmaktan korkarak ana yoldan uzak durdular ve yolculuk yavaş ilerledi. Sıcak kalmak için bir at battaniyesine sarınmış olan Tasslehoff hâlâ güçsüzdü ve oyunda olmasına karşın, titreyen bacakları kendi deyimiyle onu "*yarı yolda bırakıyor*"du.

Laurana transa girmiş gibi yürüyordu; ayaklarını hareket ettiriyor, kendisine söylenen yere gidiyor, durması söylendiğinde duruyordu ama nerede olduğu ve bunu neden yaptığı hakkında pek fikri yoktu. Handa, ejderhanın tepelerinde kükrediğini duydukları o son anları, patlamayı ve tavandaki kalın kirişlerin çöken üst katların ağırlığına dayanamayarak inlemesini ve o tavanda oluşmaya başlayan çatlakları anımsıyordu tekrar tekrar. Tanis onu tutmuş ve yerden kaldırarak elinden geldiğince uzağa fırlatmış, yıkımdan uzaklaştırmış ve çöküntünün altında kendisi kalmıştı.

Kederinde yalnız değildi. Sturm'ün üzüntüsü, solgun yüzüne kazınmıştı. Flint sessiz ve içine kapanıktı ancak eski dostlarının kaybı yüzünden yaşadığı acı, dipsiz bir deniz kadar derin olmalıydı. Tasslehoff, bir zamanlar Caramon'a ait olduğunu düşündüğü bir mendil çıkarttı ve burnunu silmeye çalıştı. Yine de cesaretle ilerliyorlar, hatta kadına şefkat dolu bir kelime mırıldanabilecek veya kadının eline arkadaşça vuracak gücü kendilerinde buluyorlardı. Elistan kadını teselli etmeye çalıştı ve nazik dokunuşuyla, kadın kederinin biraz azaldığını hissetti ama adam elini çekip gittiğinde, ıstırabına geri düştü.

Laurana, şövalyelerin gittikçe artan sabırsızlığını da hissediyordu. "Bu hızla," dediğini duydu Derek'in acımasızca, "Rigitt'e baharda varırız!" Herkesin gözlerini gökyüzünde tutan gergin korkuyu sezinledi. İçine düşmüş olduğu kara umutsuzluk kuyusundan çıkmayı deneyebileceğini

hissetti ama karanlığı bırakmak istemiyordu. Yukarıdaki ışık çok parlaktı. Sesler çok yüksek ve sinir bozucuydu. Sessizlikte huzur buluyordu. Tıpkı molozların Tanis'i gömmesi gibi, üstünü kayalar ve toprakla örtmeyi ve diğerlerinin de onu gömmesine izin vererek çektiği çilelere son vermeyi hayal etti

Karanlık tarafından sarılana kadar yürümeye devam ettiler. Laurana, eğer geçen gün kötüyse, gecenin daha beter olduğunu fark etti; zira yine uyuyamadı. Soğuk ve keyifsiz bir şafak söktü ve yola koyuldular. Bir zaman sonra, gece ve gündüz birleşmeye başladı Laurana için. Ayakta gördüğü rüyalara uyanıyor ve bir başkasına yürüdüğü rüyasını görüyordu. Hiçbir şey yiyemiyordu. Su içmesinin tek nedeni, birisinin su tulumunu ellerine tutuşturmasıydı. Keder ve bitkinlikten uyuşmuş bir halde, etrafında olup bitene aldırmadan yürümeye devam etti. Dostlarının kendisi için gittikçe daha çok endişelendiklerini biliyordu ve onlara umursamamalarını söylemek istiyordu ancak bu bile onun sarf edebileceğinden daha çok gayret istiyordu.

Sonra bir gün, uyarı haykırışları duydu kadın ve uyurgezerlik halinden çıktı.

Herkesin gökyüzüne bakarak bir şeyleri işaret ettiğini ve bağırdığını gördü. Aran yayını eline almış, ok sürmüştü. Derek, Tasslehoff'u tutup karla dolu bir hendeğe fırlatmıştı. Brian, diğerlerine gizlenmelerini söylüyordu.

Laurana bulutlara baktı ve önce bir şey göremedi ama sonra devasa kanatlı on hayvan belirdi daireler çizerek yere doğru inen.

Aran nişan alarak yayını kaldırdı.

Laurana nefessiz kaldı ve fısıldadı, "Hayır! Dur!" O sırada Gilthanas da bir çığlık attı ve kendini şövalyenin üzerine fırlatıp hedefini şaşırttı, neredeyse adamı yere düşürüyordu. Derek, Gilthanas'a döndü ve çenesine bir yumruk atarak adamı yere indirdi Elistan, hareketsiz bir şekilde karın üzerinde yatan Gilthanas'a yardım etmeye koştu. Flint, Sturm'ün yanında duruyor, ikisi de göğe bakıyordu. Sturm kılıcını çekmişti; Flint de baltasıyla oynuyordu.

Hendekteki karın içine dizlerine kadar batmış olan Tasslehoff kımıldandı, "Göremiyorum! Ne oluyor? Göremiyorum!"

Aran dengesini sağladı ve tekrar ok takmaya başladı yayına, Laurana kardeşine baktı ama adam hâlâ baygındı. Kadın ileri koştu, Aran'ın kolunu

yakaladı ve sıktı.

"Ok atmayın sayın şövalye! Onlar grifon!"

"Ee, yani?" dedi adam ters ters.

"Grifonlar tehlikelidirler," diye bağırdı Laurana, adamı tutmaya devam ederken, "ancak sadece düşmanlarımız için!"

Aran tereddüt etti. Derek'e baktı ve o da suratını asarak, "Ona güvenmiyorum. Hepsini vur," dedi Solamn lisanında.

Laurana adamın ne dediğini anlamadı ama kendisine ters ters bakışından, ne söylemiş olabileceğini tahmin etti. Aran tekrar nişan almaya başlamıştı.

"Hepsini tek bir okla vurabilir misiniz bayım?" diye sordu Laurana sinirle. "Çünkü yapmanız gereken bu. Birini vurursanız, diğerleri saldırıp hepimizi parçalara ayıracaklardır."

Sturm, sözleriyle kadına arka çıktı. "Ona güvenebilirsin Aran," dedi. "Söylediklerinin doğru olduğuna hayatımı koyarım."

Grifonlar artık neredeyse üstlerinde olduklarından, Aran'ın kadına güvenip güvenmemesinin bir önemi kalmamıştı. İri hayvanlar onlardan biraz uzağa indiler; tüylü kanatları açılmış, aslanınkine benzer arka bacakları zemine değiyor, kartal pençelerindeki sivri tırnaklarıyla yeri kazarak dengelerini koruyorlardı. Eğimli gagaların üstünde alev alev yanan siyah gözler, onlara düşmanca baktı.

"Yayını indir," dedi Laurana, Aran'a. "Sturm, Flint, geri kalanlar; silahlarınızı kaldırın."

Sturm, kadının söylediğini derhal yaptı. Flint baltasını sırtındaki koşumuna koydu ama elini sapının yakınında tuttu. Aran yayını indirdi. Derek inatla kafasını salladı ve silahını elinde tutmaya devam etti.

Grifonları izleyen Laurana, gözlerindeki parıltıyı gördü. Gagaları çatırdadı. Aslan tırnaklar toprağı kazıdı, aslan kuyruklar sallanarak kartal pençeler havaya kalktı ve büküldü.

"Kılıcını derhal kaldır sayın şövalye!" diyerek tısladı Laurana sıktığı dişlerinin arasından Derek'e, "Yoksa hepimizin mahvına neden olacaksın!"

Derek yüzünde sert bir ifadeyle baktı kadına. Sonra, sinirli bir hareketle, kılıcını kınına soktu.

Laurana, bu tehlikeli durumu halledebilmesini umarak, başını çevirip kardeşine baktı. Gilthanas kendisine gelmişti ancak Elistan'a yaslanmış çenesini ovalıyor ve sersem sersem etrafa bakıyordu. Bunu halletmek kadına kalmıştı.

Laurana, altın düğümleri az da olsa açabilmek için parmaklarıyla saçlarını taradı ve üstüne çeki düzen verdi. Bir avuç kar alarak yüzünü temizledi. Diğerleri, sanki aklını kaçırmış gibi bakıyorlardı ona ama kadın ne yaptığını biliyordu. Qualinesti'deyken sık sık grifonlarla iş yapmıştı.

Asil, vakarlı hayvanlar olan grifonlar, protokol ve formalitelere önem verirlerdi. Her şeye alındıklarından azami nezaketle yaklaşılmaları gerekirdi yoksa bir anda öfkelenirlerdi. Bütün dikkatlerini kadına vermişlerdi. Diğerlerini yok sayıyorlardı. Grifonlar insanlar, cüceler ve kenderlerden hoşlanmazlar, onlara güvenmezlerdi ve onları anında öldürebilirlerdi. Grifonlar elfleri de her zaman sevmezlerdi ama elfleri tanırlardı ve bazen onlara hizmet etmeye ikna edilebilirlerdi, özellikle de grifonlarla özel bir ilişkilerinin olmasından keyif alan kraliyet ailesine mensup elfler tarafından. Onlarla konuşmadan önce Laurana'nın kendisine çeki düzen vermeye çalışması, grifonları memnun edecekti.

Onlarla yüzleşmek için ileri doğru yürümeye başladı kadın. Sturm, kadına eşlik etmek için hareketlendi ama kadın hayvanların gözünün öfkeyle parladığını gördü ve kafasını salladı.

"Sen bir insansın ve bir kılıç taşıyorsun," dedi usulca. "Bundan hoşlanmazlar. Bunu tek başıma yapmalıyım."

Laurana, liderden iki metre kadar uzakta durdu ve eğilerek selam verdi. "Böylesine bir ihtişamın huzurunda bulunmaktan gurur duyuyorum." dedi Elf lisanında. "Ben ve yoldaşlarım" –arkasında duranları işaret etti– "size nasıl hizmet edebiliriz?"

Grifonlar, ejderhaların aksine, konuşma yetisine sahip değillerdir. Efsanelere göre, tanrılar bu hayvanlara insansılarla iletişim kurma yetisini önermişlerdi ancak grifonlar, kendilerinden çok daha alt seviyede olan bu yaratıklarla konuşmak için bir neden görmediklerinden, kibirle

reddetmişlerdi. Bu ve benzeri pek çok şey yüzünden grifonlar, kendilerini ejderhalardan üstün görürlerdi.

Ancak yüzyıllar içinde grifonlar ve elfler arasında özel bir ilişki gelişince, elf kraliyet ailesinin üyeleri zihinsel yollarla bu kanatlı hayvanlarla iletişim kurmayı öğrenmişlerdi. Laurana, vakti zamanında, babasının elçisi olarak, evleri Qualinesti yakınlarında olan grifonlarla ilişki kurmuştu. Onlara istedikleri saygı ve hürmetle davranmayı biliyordu ve kelimelerle olmasa da söylediklerinin özünü anlayabiliyordu.

Hayvanın düşünceleri kadının kafasına girdi. Grifon, onun gerçekten de Qualinestili Güneşin Sözcüsü'nün kızı olup olmadığını bilmek istiyordu. Grifonun şüpheli olduğu barizdi. Laurana bunun için hayvanı suçlayamazdı. Çünkü kendisi bir elf prensesi gibi gözükmüyordu.

"Qualinestili Güneşin Sözcüsü olan babamın kızı olma şerefine nailim." Laurana doğru bir şekilde cevaplamayı başardı fakat soru yüzünden çok şaşırmıştı. "Sorumu mazur görün Ulu Varlık, lakin beni nasıl tanıdınız? Beni nerede bulacağınızı nasıl bildiniz?"

"Ne oluyor?" diye sordu Derek kısık bir sesle. "Bu canavarlarla gerçekten iletişim kurduğuna inanmamızı mı bekliyor?" Elistan, adama azarlarcasına baktı.

"Qualinesti ve Silvanesti kraliyet ailelerine mensup olan kişilerin birçoğu gibi, Laurana da grifonlarla zihinsel iletişim kurma yetisine sahip."

Derek, inanmazlıkla kafasını salladı ve Brian'a fısıldadı, "Bundan dövüşerek kurtulmaya hazır ol."

Grifon, Laurana'yı baştan aşağı süzüp incelemeye devam etti ve sonunda ona inandı. Leydi Alhana Yıldızmeltemi tarafından, Güneşin Sözcüsü'nün kızı ve onun ağabeyini alıp istedikleri yere götürmeleri için gönderildiklerini söyledi.

Bu muammayı açıklıyordu. Laurana, Tanis'le beraber Silvanesti prensesine rastladıklarını ve Alhana'yı bir Tarsis hapishanesine düşmekten nasıl kurtardıklarını duymuştu Gilthanas'tan. Görünüşe göre, Silvanesti prensesi onlara olan borcuna sadıktı. Onları bulmaları ve güvende olmalarını sağlamaları için grifonları göndermişti.

Laurana ellerini çırptı. Sevinci yüzünden resmiyeti unutmuştu. "Bizi eve götürebilir misiniz?" diye bağırdı. "Qualinesti'ye?"

Grifon kabul etti.

Laurana evini özlemişti. Babasının sıcak kollarının arasında olmayı. Yeşil ormanları ve parlak nehirleri görmeyi. Mis kokulu havayı solumayı ve flütle arpın yumuşak, tatlı müziğini dinlemeyi. Güvende olduğunu ve sevildiğini bilmeyi. Uzun, yeşil otların arasına yatıp derin ve rüya görmediği bir uykuya dalmayı.

Laurana, evini düşünürken, halkının Qualinesti'den kovulduğunu, sürgünde yaşadığını unutmuştu fakat hatırlamış olsaydı bile bir şey fark etmezdi.

"Gilthanas!" diye bağırdı kardeşine Elf lisanında. "Bizi eve götürmek için gelmişler!" Diğerlerinin kendisini anlayamayacağını hatırlayarak kızardı ve sözlerini Ortak Dil'de tekrar etti. Tekrar grifonlara baktı. "Arkadaşlarımı da alır mısınız?"

Grifonlar bu öneriden pek memnun değil gibilerdi. Şövalyelere ters ters baktılar, en sonunda hendekten çıkmayı başarmış olan ve heyecan içindeki Tas, "Gerçekten de bir grifon üstünde uçabilecek miyim? Böyle bir şeyi asla yapmamıştım. Bir keresinde bir pegasusa binmiştim," diyen kendere ise bariz bir düşmanlıkla baktılar.

Grifonlar bunu kendi aralarında konuştular ve en nihayetinde, diğerlerini de taşımaya karar verdiler. Leydi Alhana'nın da bu iyiliği onlardan istediğine, ancak grifonların bunu asla itiraf etmeyeceğine dair belli belirsiz bir izlenime kapıldı Laurana. Fakat diğerlerinin, özellikle de kender ve şövalyelerin, yanlarına yaklaşmalarına izin vermeden önce bir sürü koşul sıraladılar.

Laurana, iyi haberleri diğerlerine vermek için döndüğünde, sözlerinin sert, şüpheli ya da huzursuz bakışlarla karşılandığını gördü.

"Siz, kardeşiniz ve geri kalanlar, eğer isterseniz, bu yaratıklarla gidebilirsiniz," dedi Derek soğuk bir edayla, "ancak kender bizimle kalıyor."

"Ya kender seninle kalmak istemezse?" diye sordu Tasslehoff, fakat kimse onu umursamadı.

Gilthanas ayağa kalkmıştı. Çenesi şişmişti ama heyheyleri üstündeydi. "Şövalyelerle birlikte kalıyorum," dedi Elf lisanında. "Onların bu ejderha küresini ellerine geçirmelerine izin vermeyeceğini ve bence sen de kalmalısın."

Laurana, umutsuzluk içinde baktı adama. "Gil, bu sadece Tas'ın uydurduğu bir hikaye..."

Gilthanas kafasını salladı. "Bu konuda yanılıyorsun. Şövalyeler, kürenin varlığıyla ilgili kanıtı Tarsis'teki kütüphanede buldular. Eğer bir ejderha küresinin bunca yüzyıldır sağlam kalmış olma ihtimali varsa, onu bulan ben olmak istiyorum."

"Siz ikiniz neden bahsediyorsunuz?" diye sordu Derek işkillenerek. "Ortak Lisan'da konuşun ki hepimiz anlayabilelim."

"Benimle kal Laurana," diye ısrar etti kardeşi, Elf lisanında konuşmaya devam ederek. "Bu küreyi almama yardım et. Yarımelf için yas tutacağına, halkımızın iyiliği için bunu yap."

"Tanis, benim için kendi hayatını feda etti!" diye bağırdı Laurana boğuk bir sesle. "O olmasaydı ben..."

Ancak Gilthanas dinlemiyordu. Şövalyelere baktı, sonra kardeşine döndü ve Ortak Lisan'da, "Grifonlardan bizi Buzsınırı'na götürmelerini iste," dedi.

Derek, Aran ve Brian bakıştılar. Pek alışılmış olmasa da, bu ulaşım yöntemi bütün sorunlarını çözüyordu. Grifonlar denizin üzerinden uçabilirler ve bu sayede onları kısa bir süre içinde doğrudan hedeflerine götürebilirlerdi; bir tekne bulsalar bile –ki bu da kesin değildi– yolculukları en az haftalarca sürerdi.

"Gil, lütfen, eve gidelim," diye yalvardı Laurana.

"Eve gideceğiz Laurana, ejderha küresini bulduğumuz zaman," dedi Gilthanas. "Bu dar anlarında arkadaşlarımızı terk eder misin? Onları geride bırakır mısın? Arkadaşlarımız seni yüzüstü bırakmazlardı. Sturm'e sor ne yapmayı düşündüğünü."

Kadının dostlarından hiçbiri konuşmamıştı henüz. Sessizce durup bir yandan izleyip dinliyorlar, araya karışmanın doğru olmadığını düşünüyorlardı. Kadına anlayışla baktılar, onu teselli etmeye hazırlanarak

ihtiyaçlarını anladılar, kararı ona bıraktılar.

"Ne yapmalıyım?" diye sordu kadın Sturm'e.

"Grifonlara seni evine götürmelerini söyle Laurana," dedi adam nazikçe. "Bizler Buzsınırı'na gideceğiz."

Laurana kafasını salladı. "Anlamıyorsun. Grifonlar, ancak ben yanınızda olursam siz insanları sırtlarına alırlar... Onları anlayabilen bir tek ben varım. Gilthanas bunu öğrenecek kadar sabırlı olmadı hiç."

"O halde biz de onların yardımı olmadan Buzsınırı'na gitmenin bir yolunu buluruz," diye belirtti Flint.

"Benimle birlikte Qualinesti'ye gelebilirsin," dedi Laurana. "Neden gelmiyorsun?"

"Kender yüzünden," diye açıkladı Flint. "Şövalyeler onu Buzsınırı'na götürmeyi planlıyorlar."

"Anlamıyorum," dedi Laurana. "Eğer Tas gitmek istemiyorsa, Derek onu zorlayamaz."

"Ona sen anlat," dedi Flint, Sturm'ü dürtükleyerek. Sturm, kısa bir tereddütten sonra, "Bence Tas gitmeli Laurana," dedi. "Bu ejderha küresinin bize çok yardımının dokunabileceğine katılıyorum ve eğer Tas giderse..." Durdu, sonra, "Derek, hedefine ulaşmak için kendi hayatını feda etmekte tereddüt etmez Laurana ve başkalarının hayatlarını da aynı kolaylıkla feda eder. Anlıyor musun?" diye sordu.

"Ben Sturm ve şövalyelerle birlikte gideceğim," dedi Flint ve huysuz huysuz ekledi, "Hem, birinin onları Tasslehoff'tan koruması gerekiyor." Cüce uzandı ve acemice kadının eline hafif hafif vurdu. "Sturm haklı. Sen evine git Laurana. Biz kendi başımızın çaresine bakarız."

Laurana en son akıl hocasına, rehberine, Elistan'a baktı. Adam, boynuna taktığı Paladine madalyonuna dokundu hafifçe.

Sorunu için Paladine'e danışması gerektiğini söylüyordu. Laurana'nın bunu tanrıya sormaya ihtiyacı yoktu. Ne yapmak istediğini ve ne yapması gerektiğini biliyordu. Arkadaşlarını Buzsınırı'na uzanan uzun ve tehlikeli yolda tek başlarına bırakıp güvenliğe gidemezdi, onlara hızlı ve güvenli bir

ulaşım yolu sunabilecekken olmazdı. Gilthanas haklıydı. Kendisini yalnız bırakmayı asla düşünmeyecek olan dostlarını terk edemezdi.

Laurana son bir kez düşündü evini özlemle ve sonra dostlarından ayrılarak grifonların yanına gitti. "Bizi Qualinesti'ye götürme teklifiniz için size şükranlarımı sunuyorum," dedi. Konuşmaya başladığında titreyen sesi, devam ettikçe güçlendi. "Lakin güneydeki Buzsınırı'nda ziyadesiyle müstacel bir vazifemiz var. Beni ve arkadaşlarımı oraya götürmeniz mümkün olabilir mi acaba?"

Derek, yüksek sesle, "Buzsınırı, Ejderha-Yüceefendisi'nin Feal-Thas isimli kötü bir elf büyücü olduğunu ve bizim de onu yok etmeye gittiğimizi söyle hayvanlara," dedi.

Bu sözler grifonları epey eğlendirmiş gibiydi. Birkaç tanesi yüksek sesle öttü ve arka ayaklarını yere vurarak aslan kuyruğunu salladı. Liderleri, bir pençesiyle gagasını kaşıdı ve Laurana'ya bu Feal-Thas'ı tanıdıklarını belirtti. O bir kara elfti, sevgilisini öldürdüğü için Afet'ten önce Silvanesti'den sürülmüştü ve demirlere bürünmüş bir avuç aptal tarafından alaşağı edilemeyecek kadar kudretli bir büyücüydü. Grifon, ilk kararının daha akıllıca olduğunu söyledi kadına. Hayvan, ona ait olduğu yere, evine, babasının yanına dönmesini önerdi.

"Teşekkür ederim Ulu Varlık," dedi Laurana nazik fakat kendinden emin bir şekilde, "Lakin Buzsınırı'na gideceğiz."

Grifonun "*ait olduğu yere*" gitmesi gerektiği hakkında –sanki sorumsuz, pervasız bir çocukmuşcasına– verdiği nasihat Laurana'ya çok dokundu. Bir zamanlar öyle bir çocuk olmuştu ancak artık değildi.

"Eğer siz bizi götürmüyorsanız," diyerek devam etti grifonların reddetmek üzere olduğunu görünce, "o halde oraya kendi başımıza gitmek zorundayız. Silvanesti'ye döndüğünüzde Leydi Alhana'ya ilgisi ve alakası için şükranlarımı iletmenizi istirham ediyorum."

Grifon, kadının ricasını değerlendirdi. Laurana ve diğerlerini istedikleri yere götürmeyi reddettiğini söylemek zorunda kalacaktı Leydi Alhana'ya. Grifonlar, bağlı olmadıkları elflere hizmet zorunda hissetmezlerdi kendilerini ama bu işi yapmayı kabul etmişlerdi ve hayvanlar bunu gerçekleştirmelerinin onur meselesi olduğunu düşünürlerdi. Ayrıca

düşününce, Buzsınırı, Silvanesti yakınlarında olan evlerine daha yakındı. Qualinesti ise çok uzaktı.

"Sizi götüreceğiz," diyerek kabul etti grifon isteksizce, "Leydi Alhana'nın hatırına."

"Size ve kardeşlerinize bütün kalbimle şükranlarımı sunuyorum," dedi Laurana eğilerek. "Evime döndüğümde sizleri ödüllendireceğim."

Grifon homurdandı. Bu nazik jesti takdir etmişti etmesine de Laurana'nm sözünü tutacak kadar yaşayacağından şüphe ettiği belliydi.

Flint bir grifona, özellikle de eyersiz binme fikrinden dolayı öfkeyle bakıyordu.

"Eyersiz ata binmekten pek farkı yok," dedi Gilthanas yatıştırıcı bir şekilde.

"Bir attan düşersen, şişliklerin ve eziklerin olur, sadece," dedi Flint. "Ama bu koca yaratığın sırtından düşersem parçalarım çok geniş bir alana yayılır!"

Grifonun sırtına binmek için Sturm'ün kendisine yardım etmesine izin verirken bile homurdanmaya devam etti.

Laurana, kanatların arasına oturmasını ve kollarını grifonun boynuna dolayarak sıkıca tutunmasını söyledi cüceye. Bu sonuncusu gereksizdi zira Flint hayvana öyle bir sarılmıştı ki, grifon boğulacak gibiydi.

"Aşağı bakma. Uçarken başın dönerse gözlerini kapat ve başını grifonun yelesine yasla," dedi adama.

Bunun üzerine Flint, muzafferane bir edayla Tasslehoff'a baktı.

"Sana grifonların yelelerinin olduğunu söylemiştim, seni kapı kulbu! "

Ama, Flint," diye yanıtladı Tas, "grifonun yelesi tüyden. Senin miğferindeki yele ise at kılı..."

"O grifon yelesi!" diye ısrar etti Flint.

Bundan sonra dik oturdu ve kavrayışını gevşetti; grifon sırtında uçmak cücelerin her gün yaptığı bir şeymiş gibi davranmaya çalıştı.

Şövalyeler çok tedirgindiler. Aran çok ağır olduğunu, hayvanın kendisini

taşıyamayacağını söyledi. Grifon sadece homurdandı ve gitmek için sabırsızlanarak hem kafasını hem de kuyruğunu salladı. Aran ve Brian, gönülsüzce bindiler hayvanlarına. Sturm, Buzsınırı'nda durduktan sonra onu Lunitari'yi ziyaret etmeye götürüp götüremeyeceklerini grifonlara sorarken yakalanan Tasslehoff'a göz kulak oldu. Derek'in şüpheleri varsa bile, hepsini kendisine sakladı. Herkes yerine yerleştiğinde Laurana'yı taşıyan lider grifon havaya sıçradı ve diğerleri de onu takip etti.

Laurana, grifon sırtında daha önce uçmuştu. Uçmaya alışkındı ve yol arkadaşlarını endişeyle gözledi. Havalanırlarken Brian bembeyaz kesilmişti ancak uçarken altında yayılan yeryüzüne dikti gözlerini ve huşu içinde bakarak keyfini çıkarttı. Derek sert ve suratsızdı, dudaklarını birbirine bastırmıştı. Aşağı bakmadı ama yüzünü de saklamadı. Aran eğleniyordu. Kara Kraliçe'nin adamlarının kötü ejderhaları sürmesi gibi, onların da grifonları kendilerini savaşa taşımaya ikna etmeye çalışmaları gerektiğini söyledi bağırarak. Sturm, bir bulut yakalamaya çalışırken neredeyse aşağıya düşecek olan Tasslehoff'u sıkıca tutmak dışında hiçbir şey yapamıyordu.

Altlarında karla kaplı Toz Bozkırları vardı. Bir grup Bozkırlı gördüler; üzerlerinden grifonların gölgeleri geçen adamlar durdular ve onlara baktılar. Hayvanlar, Rigitt üzerinden uçtular ve ejderha ordusuna dair hiçbir iz görmemiş olmalarına karşın, rıhtımın kaçmaya çalışan insanlarla dolup taştığını farkettiler. Limanda sadece birkaç gemi vardı, deniz yoluyla kaçmaya çalışan bunca insanı taşıyamayacak kadar azdı sayıları.

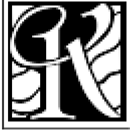
Rigitt'i arkalarında bırakarak, gri mavi denizin üzerinde uçtular ve artık hepsi yüzlerini grifonların yelelerine gömmüşlerdi; korkudan değil, ısınmak için. Buzuldan esen soğuk rüzgar yanaklarına batıyor, gözlerini yakıyor ve nefeslerini donduruyordu. Grifonlar daireler çizerek aşağı inmeye başladıklarında, Laurana tüylerin arasından dışarıya baktı ve altında mavi gölgelere sahip, donuk ve boş, beyaz bir arazi gördü.

Kafasını grifonun tüylerinin arasına soktu ve her zaman bahar mevsimini yaşayan, daima ılık olan, havası gül, lavanta ve hanımeli kokan evini hayal etti.

Gözyaşları derisinde dondu.

- 6 -
Yüceefendiler.
Hükümdara ihanet.

itiara'nın Tarsis'ten Neraka'ya olan yolculuğu hoş değildi. Gökyüzü gri ve kapalıydı. Karla karışık soğuk bir yağmur, neredeyse bütün yolculuk boyunca yağdı. Kadın hep ıslaktı. Akşam dinlenmek için durduklarında, kendini ısıtmak için ateş yakamadı çünkü bulabildiği tek odun da ıslaktı. Mavi ejderha saygılı ve riayetkardı ancak Skie değildi. Bu ejderhayla planları hakkında konuşamıyor, o çaldığı bir ineği afiyetle yeyip kendisi de bir tavşan pişirirken onunla muhabbet edemiyordu.

Kitiara, Skie'ye kızgındı. Böylesi suçlamalar yapmaya hakkı yoktu ama yine de kadın, ejderhanın sakinleşeceğini ve özür dilemek için arkasından geleceğini düşünmüştü. Ancak Skie ortalıkta gözükmedi.

Neraka'ya karanlık çökerken ulaştılar. Kitiara, mavi ejderhayı ejderha ahırına gönderdi, toplantı biter bitmez ayrılmak için hazır olmasını söylemeyi unutmadı. Kitiara, sokaklardaki kalabalığı yararak, Kırık Kalkan Hanı'na ilerledi. Üşümüştü, açtı ve sıcak bir yatak, alev alev yanan bir ateş ve sıcak, baharatlı şarap istiyordu. Fakat hana vardığında, hiç yer olmadığı üzüntüyle söylendi kadına. Han, Yüceefendi Toede'nin özel uşakları, maiyeti, askerleri ve korumaları ile dolmuştu.

Kitiara, Karanlık Kraliçe'nin Tapınağı'ndaki özel odasında uyuyabilirdi ancak hiç de rahat olmayan o odalar soğuk ve kasvetli, huzursuz ediciydi. Kapılarda ölümcül büyülere sahip tuzaklar vardı ve parolayı hatırlaması, silahlarını teslim etmesi ve bir sürü aptalca soruya cevap vermesi gerekecekti. Ejderan muhafızlarla arası iyiydi ama daima tütsü, ucuz boya ve ıslak koyun kokan ağır, siyah, yün cübbeler giyerek etrafta dolanan o kara rahiplere dayanamıyordu. Tapınak'taki odasında bulunan şöminede yanan ateş, sanki Geceefendisi kutsal karanlığını ihlal eden herhangi bir ışık kaynağından rahatsız oluyormuş gibi, ufak ve zayıf olacaktı. Baharatlı şarap bulunmayacaktı zira Tapınak sınırları dahilinde sert içkilerin tüketilmesi yasaktı ve Kitiara, tıpkı Ariakas gibi, orada bulunduğu zaman gözlerin onu

izlediğini, kulakların onu dinlediğini hissediyordu.

Hiç oda olmadığını söylediğinde Kitiara'nın kara gözlerindeki öfkeyi gören hancı, bir anda müsait bir odanın olabileceğini hatırladı. Hizmetçilerini aceleyle Toede'nin sızmış iki uşağını dışarı çıkartmaları için gönderdi. Kütük gibi sarhoş iki hobgoblini yataklarından altı adam kaldırabildi. Hoblar ertesi gün uyandıklarında, geceyi ahırda geçirmiş olmalarına şaşıracaklardı. Kitiara onların odasını aldı, iyice havalandırdı, birkaç bardak iç ısıtan şaraptan içti ve yatağa devrildi.

* * * * *

Bu acil bir Ejderha Yüceefendisi toplantısı olduğundan, normalde böylesi önemli bir toplantı öncesinde olan tören bu sefer yoktu. Yüceefendilerin resmi toplantıları sırasında parlak zırhlar giymiş askerler, sancaklarını yukarıda taşıyarak sokaklarda yürürler, resmi geçit yaparlardı. Bu kez Yüceefendilerin Neraka'da olduğunu çok az kişi biliyordu. İkisi, Salah Khan ve Lucien Takar, uşakları ve korumaları ile gelmişlerdi. Diğer ikisi, Kitiara ve Feal-Thas, tek başlarına yolculuk etmişlerdi.

Bütün maiyetini getiren tek kişi, yeni terfi etmiş olan Yüceefendi Toede olmuştu. Toede, kendisi siyah bir aygırın üzerindeyken, birliklerinin muzafferane bir edayla Neraka sokaklarında yürüdüğünü hayal etmişti. Çeşitli zorluklar tarafından yıkılmıştı hobun hayalleri. Aygır, adamın kokusu yüzünden kaçmıştı; askerlerinin yarısı gece firar etmiş, diğer yarısı da ayakta duramayacak kadar sarhoş olmuştu. Toede, ilk toplantısına parlak ejderha zırhı ile katılarak tatmin etmişti kendini; zırhının pulları sanki hâlâ ejderhanın üzerindelermişçesine ağır olduklarından zavallı hoba acı veriyor ve onu rahatsız ediyor ve hareket kabiliyetini o kadar engelliyordu ki adam aygırın üzerinde gitmek yerine toplantı yerine bir saman arabasında taşınmak zorunda kalmıştı. Miğfer görüşünü engelliyor ve zırhı bacaklarına dolanıyordu ama Toede, ulu –tam bir Yüceefendi gibi– göründüğünü düşünüyordu ve etkili bir giriş yapmayı umuyordu.

Toplantı, sabahın erken saatlerinde yapılacaktı. Kit, şafak vakti kaldırılmak istediğini söyledi ve yatağa erken gitti. Takhisis, neredeyse hemen rüyalarına girdi tekrar ve onu Dargaard Kalesi'ne gitmeye ikna etmeye çalıştı. Kit reddetti. Kara Kraliçe, Kitiara'yı azarladı ve onunla alay etti, hakaretler yağdırdı, ona bir korkak olduğunu söyledi. Kitiara, yastığını

başının üstüne kapattı ve; ya Karanlık Kraliçe ona şantaj yapmayı kesti ya da Kitiara çok yorgundu zira; Kadın rüyaların altına geçerek bitap bir uykuya daldı.

Kararlaştırılan saatte biri gelerek kadının kapısına vurdu sertçe. Kitiara ona küfretti ve defolup gitmesini söyledi. Kit sonunda uyandığında dışarıda güneş parlıyordu ve kadın geç kaldığını düşünerek korkuya kapıldı. Sersem ve ağır bir şekilde içliğini hızla üzerine geçirdi ve sonra da zırhını giydi.

Zırhının parlatılması ve çizmelerinin temizlenmesini emretmişti ve bu yapılmıştı ama kadının istediği gibi değildi. Ancak bunu düzeltecek vakit yoktu. Zaten geç kalacaktı. Az uyku ve çok şarap yüzünden şakakları zonkluyordu. Daha iyi düşünebilmek için kafasının daha temiz olmasını dilerdi.

Mavi ejderha pulundan zırhını ve çantasının içine tıkıştırılmaktan maalesef kırışmış olan uzun, mavi, kadife pelerinini giymiş olan Kitiara, Ejderha Yüceefendisi miğferini kafasına geçirdi ve yola koyuldu. Toplantı Mavi Kışla'da, Mavi Kanat'ın karargahında, Kit'in Tanis'in adını ilk kez işittiği, Ariakas'ın ejderha küresi hakkındaki planını ilk kez duyduğu, adını şu anda hatırlayamadığı Ariakas'ın cadısıyla ilk kez karşılaştığı yerde yapılacaktı.

Vatandaşlar ve askerler açılarak Kitiara'ya yol verdiler ve pek çoğu ona tezahürat yaptı. Güzel bir görüntüsü vardı, sırtı dik ve gururla, eli kılıcının kabzasında yürüyordu. Kit, yürüyüşten hoşlandı. Soğuk hava, şarabın son etkilerini geçirdi, alkışlar onu sardı ve cesaretlendirdi. Kitiara, kalabalığın dalkavukluğunu kabul etmek için oyalandı. Diğer Yüceefendilerin kendisini bekleyebileceğine karar verdi. Toede ve o piç Feal-Thas'ın yaptıklarını sayıp dökmeye acelesi yoktu. Yaptıkları hakkında Ariakas'a da söyleyecek birkaç sözü vardı.

* * * * *

Yüceefendiler, Mavi Kanat'ın onları ve korumalarını alacak kadar büyük olan tek binası olan yemekhanede toplanmışlardı. Hiçbir Yüceefendi diğerlerine güvenmediğinden, korumalara elzem gözüyle bakılıyordu.

Takarlı Lucien, Siyah Ordu'nun yarı insan yarı ogre Yüceefendisi, yanında iki tane kocaman ogre getirmişti; herkesten uzun olan bu iki ogre çürümüş et kokusu yayıyorlardı odaya. Salah Khan, Yeşil Ordu'nun Yüceefendisiydi.

İnsandı; adamları da savaşmaya karşı aşk besleyen bedevilerdi. Yanında, kemerlerine soktukları uzun eğimli kılıçları ve kalçalarındaki palalarıyla silahlı altı insan erkek vardı.

Seçkinamir Toede, otuz hobgoblin korumayla çevrilmiş olarak gelmişti; korumalar, ayak parmaklarına kadar silahlılardı ve Toede onların ortasında zorlukla görülüyordu. Ariakas, hoblardan sadece altısının içeri girmesine izin verdi. Zırhının ağırlığı altında ezilen Toede toplantı odasına zorlukla, korumalarının kılavuzluğunda girdi, zira işlemeli miğferi yüzünden etrafı görmekte zorlanıyordu.

Toede, diğer Yüceefendileri abartılı ve yaltaklanan sözlerle selamladı. Ariakas onu görmezden geldi. Lucien ona iğrenerek, Salah Khan ise küçümseyerek baktı. Onları pek iyi göremiyor olmasına karşın, Toede ortamdaki soğukluğu hissetti ve korumalarının arkasına sığındı. Toplantının geri kalanı boyunca da hoblarını sırtlarından dürterek tetikte kalmaya zorladı.

Feal-Thas odaya tek başına girdi; yanında sessizce yürüyen büyük, beyaz bir kurt vardı sadece.

"Topuklarının dibinde yürüyen askerlerin yok mu Feal-Thas. diye sordu yanında altı bozak ejderan olan Ariakas. Bu ejderanlardan biri, sakat bir kanadı olan bozak, odadakilerin şimdiye kadar gördüğü en iri ejderandı.

"Neden yanımda koruma getireyim ki lordum?" diye sordu Feal yüzünde sahte bir şaşkınlık ifadesi ile. "Burada hepimiz arkadaş değil miyiz?"

"Bazılarımız," diye hırladı Lucien.

Salah Kiran onayladığını belirtircesine homurdandı ve Ariakas kıkırdadı. Yüceefendiler ne kara elften hoşlanıyorlar ne de ona güveniyorlardı. Bir an içinde bıçaklarını kan dökmek için çekip ona uçabilirlerdi. Ancak Ariakas onlardan biri değildi. İmparator'un kara elfe karşı büyük bir sevgi beslediği falan yoktu, Kraliçe Takhisis de aynı şekilde hissediyordu. Ona şimdilik müsamaha göstermelerinin tek nedeni, kendilerine yararlı olmasıydı. Yararlılığı bittiği anda onların desteği de kesilecekti.

"Hem," diye ekledi Feal-Thas, sırtındaki kürk pelerine sarınarak, "bu odada korkacak pek bir şey göremiyorum."

Hiddeti efsanevi olan Salah Khan ayağa fırlayarak kılıcını çekti. Lucien yumruklarını sıkmış sandalyesinden kalkıyor, Toede de en yakın çıkışa bakıyordu. Yamuk kanatlı bozak bazı insanlar kadar büyük olan kılıcını çekti ve imparatorun önündeki yerini aldı. Feal-Thas istifini bozmadan oturmaya devam etti; uzun, ince tırnaklı elleri masanın üzerinde duruyordu. Beyaz kurt tehdit edercesine hırladı ve kuyruğunu sallarken başını yere koydu.

"Kaldır kılıcını Salah Khan," diye emretti Ariakas keyifli bir şekilde, çocuklarının kavgasını ayıran sevgi dolu bir ebeveyn gibi. "Yerine otur Lucien. Önemli bir iş için buraya toplandık. Feal-Thas, hayvanını sakinleştir."

Düzen az çok sağlandığında, yüzünü ekşiterek ekledi. "Hepimiz biraz sinirliyiz. Siz de benim gibiyseniz, dün gece çok az uyumuşsunuzdur."

"Ben gayet iyi uyudum Lord hazretleri," dedi Toede yüksek sesle. Kimse ona cevap vermedi ve ne söylediğinin anlaşılmadığını düşündüğünden, iki korumasının yardımıyla, miğferini çıkarttı.

"Kara Majestelerine tapıyorum ve saygı duyuyorum," dedi Salah, sözlerine dikkat ederek. "Ondan başkası yok benim için. Ama doğudaki savaşı bırakıp Dargaard Kalesi'ne gitmek benim için imkansız. Keşke Majesteleri'nin bunu anlaması sağlanabilse. Eğer onunla konuşabilirseniz, İmparator..."

"Dargaard Kalesi hakkındaki bu şey ne?" diye sordu Toede kaşlarını çatarak.

"Bana da tıpkı sana musallat olduğu gibi musallat oldu Khan," dedi Ariakas. "Soth'u savaşa sokma fikrini kafasına takmış durumda. Bundan ve Yeşil Ziynetli Adamı bulmaktan başka bir şeyden bahsetmiyor."

"Lord Soth mu?" diye sordu Toede. "Lord Soth kim?"

"Ben, bu ölüm şövalyesini etrafımda istemiyorum. Küstahlığa bakın. Bizi mi sınayacakmış?" Feal-Thas omuzlarını silkti. "Bizlerden birine hizmet etmekten şeref duymalı. Hemen hemen hepimize," diye düzeltti.

"Ah, şu Lord Soth." dedi Toede manalı bir şekilde göz kırparak. "Bana yaklaştı, benim için çalışmak istediğini söyledi. Elbette be onu reddettim.

'*Soth*' dedim. Ben ona '*Soth*' derim, anlarsınız ve o da bana..."

"Kitiara ne cehennemde?" diye sordu Ariakas, ellerini masaya vurarak. Hizmetkarlarından birine döndü. "Gidip onu getirin!"

Odadan çıkan hizmetkar kısa bir süre sonra geri dönerek Mavi Leydi'nin binaya girmekte olduğunu bildirdi.

Ariakas, yamuk kanatlı bozak'a bir iki şey söyledi. O ve birkaç bozak ejderan, kapının iki yanına yerleştiler. Lucien ve Salah Khan, neler olduğunu merak ederek birbirlerine baktılar. İkisi de hiçbir şey bilmiyor olmalarına karşın, bir terslik olduğunu hissettiler ve ellerini silahlarının yakınında tuttular. Toede, korumalarının başları ve omuzlarının üzerinden bir şey görmekte zorlanıyordu ancak kötü bir şeyin olmak üzere olduğuna dair bir hisse kapılmıştı ve tek çıkış, şu anda altı iri bozak tarafından kapatılmış durumdaydı. Hob, derin derin iç geçirdi.

Kitiara'yı arkadan vuran bir mektup yazmış olan Feal-Thas, ne olmak üzere olduğunu tahmin edebiliyordu. Umutla bekledi. Muhafızını öldürdüğü için kadını asla affetmemişti.

Çizmeli ayak sesleri koridorda çınladı, sonra Kitiara'nın korumaları selamlayan sesi geldi. Ariakas'ın karanlık, tehditkar bakışları girişe kilitlenmişti. Kapının yanlarındaki bozak'lar gerildiler. Kitiara içeri girdi; kılıcı kalçasında sallanıyor, mavi pelerini arkasında uçuşuyordu. Miğferini, kolunun altında taşıyordu.

"Selam Lordum, Ariakas..." diye başladı ve selamlamak için kolunu kaldırdı.

Yamuk kanatlı bozak, kadını yakalayarak kollarından tuttu. İkinci bozak da kadının kılıcını tuttu ve kınından çıkartıp aldı.

"Kitiara uth Matar," dedi Ariakas yüksek sesle, yavaş yavaş sandalyesinden kalkarken, "hükümdara ihanet suçuyla tutuklanmış bulunuyorsun: Eğer suçlu bulunursan, cezanın suçu ölümdür."

Kitiara olduğu yerde donakaldı; ağzı açık kalmış ve sersemlemiş bir halde bakıyordu adama, o kadar şaşırmıştı ki karşı koymadı bile. İlk düşüncesi, bunun bir tür şaka olduğuydu; Ariakas'ın sapkın bir şaka anlayışı olduğu bilinirdi. Ancak gözlerine bakınca, adamın ciddi –ölümüne ciddi– olduğunu

gördü.

Kitiara hızla etrafına bakındı. Diğer Yüceefendileri gördü –üçü en az kendisi kadar şaşırmıştı– ve buraya toplantı için çağrılmadığını farketti. Bu davaydı. Her biri kadının Mavi Ejderha Ordusu'nun Yüceefendisi rütbesine göz dikmiş olan bu adamlar, onun hakimleriydiler. Bunu fark ettiğinde, adamların yüzlerindeki ifadelerin şaşkınlıktan memnuniyete dönüştüğünü, her birinin diğerlerine pis pis baktığını, kadının yerini ele geçirmek için planlar ve entrikalar kurduğunu gördü. Onlar için kadın artık ölmüştü.

Kitiara'nın tepkisi dövüşmek olurdu ama bunun için geç kalmıştı. Kılıcı gitmişti. Hem kılıcı hem de güçlü büyüleriyle silahlanmış devasa bir bozak tarafından sıkı ve acı veren bir şekilde tutuluyordu. Ariakas'ın kendisi için düşündüğü işkenceler altında ölmektense, umudu olmayan bir dövüşe girip hemen ölmek fikri geçti Kit'in aklından. Ancak kadın kendine hakim oldu. Solamnlar'ın özdeyişi, "*Şerefim hayatımdır*"dı. Kit'inki ise, "*Asla öldüm deme*"ydi.

Kendini topladı. Ariakas'ın emirlerine her zaman uymamıştı. Bir kaleyi kuşatması gerekirken baskınlar yapmıştı. İmparator'a gitmesi gereken bazı vergileri kendi birlikleri için kullanmıştı. Bu suçların hiçbiri hükümdara ihanetin nedeni olarak sayılamazdı, ama elbette, imparator eğer isterse tabağından etli börek çalınmasını hükümdara ihanet olarak nitelendirilebilirdi. Kit'in olup bitenler hakkında hiçbir fikri yoktu. Sonra Feal-Thas'ın dudaklarındaki gülümsemeyi gördü ve Kit düşmanını derhal tanıdı.

Sırtı dik, korkusuz ve kendini tutanın ellerinde vakur bir eda ile durdu ve Ariakas'a baktı.

"Bunun anlamı nedir lordum?" diye sordu Kitiara, masum mağdur olmuş bir şekilde. "Hükümdara ihanetle suçlanmak için ne yapmışım? Size sadakatle hizmet ettim. Söyleyin bana lordum. Anlamıyorum."

"Ejderha Yüceefendisi Verminaard'ı öldürmek için plan kurmak ve bunu gerçekleştirmeleri için suikastçılar tutmakla suçlanıyorsun," dedi Ariakas.

Kitiara'nın ağzı hayretle açıldı. Kaderin cilvesi bu olsa gerekti. Masum olduğu tek suçla itham ediliyordu. Kadın, Feal-Thas'a baktı, hafif gülümsemenin genişlediğini gördü ve dişlerini birbirine çarparak ağzını

kapattı.

Sesi öfkeden titrerken Kitiara, "Bu suçlamayı kesinlikle reddediyorum lordum!" dedi.

"Lord Toede," dedi Ariakas, "Yüceefendi Kitiara, Verminaard'ı öldüren adamlar hakkında size şüphe uyandıran bir şekilde soru sordu mu?"

Toede, korumalarından oluşan ormandan çıkmayı başardı ve nefes nefese kalmış, kaşlarını çatmış bir şekilde, "Sordu lordum," dedi.

"Sormadım!" dedi Kitiara sert bir sesle.

"Bu kişiler hakkında bilgi almak için Eben Shatterstone adında bir adamla konuştu mu?"

"Konuştu lordum," dedi Toede, ilginin odağında olduğu için kendisinden gurur duyarak. "Pislik bana kendisi söyledi."

Kitiara, ufak boncuk gözleri sarı kafasından çıkıp yere düşene kadar boğmak istiyordu hobgoblini. Fakat yamuk kanatlı bozak'ın tutuşu çeliktendi ve kadın kendini kurtaramıyordu. Toede'ye, adamın sinip korku içinde korumalarının arkasına saklanmasına neden olan bir ifadeyle bakmakla tatmin etti kendini.

"Kelepçeye vurulması lazım lordum!" dedi hob titrek bir sesle. "Ayaklarına zincir takın!"

Kitiara, Ariakas'a döndü. "Bu titrek yağ çuvalının sözlerinden başka kanıtınız yoksa..."

"İmparator benim sağladığım kanıta sahip," dedi Feal-Thas. Cübbesinin eteklerini toplayıp zarafetle ayağa kalktı, hareketleri yavaş ve telaşsızdı. "Bir çoğunuzun bildiği üzere," dedi grubun üyelerine hitap ederek, "ben bir kışnornuyum. Bilgisi olmayanlara büyüsel yeteneği açıklayarak ayrıntıya girmeyeceğim. Bir kışornunun bir başkasının kalbinin derinliklerine bakabilme yeteneğine sahip olduğunu söylemek yeterli."

"Buzla kaplı yalnızlığımda beni ziyaret etme lütfunda bulunduğunda senin kalbine baktım Yüceefendi Kitiara ve hakikati gördüm. O suikastçıları Lord Vemıinaard'ı öldürmeleri için sen gönderdin, Kırmızı Ejderha Ordusu'nun Yüceefendisi olmak için."

"Yalan! Yalancı!" Kitiara, Feal-Thas'a öyle bir öfkeyle saldırdı ki, neredeyse onu tutan bozak'ın pençeli ayakları yerde sürünecekti. "Seni Buzsınırı'nda öldürmeliydim!"

Feal-Thas, "Daha fazla kanıta ihtiyacınız var mı lordum?" dercesine baktı ve gözü dönmüş Kit'e aldırmayarak yerine oturdu.

Durumu daha da kötüleştirdiğini fark eden Kitiara, biraz sakinleşmeyi başardı.

"Ona, bok yiyen bir elfe mi inanıyorsunuz lordum, yoksa bana mı? Verminaard'ın ölümüyle hiçbir ilgim yok! O tamamen kendi salaklığı yüzünden öldü!"

Ariakas kılıcını çekti ve masaya attı.

"Yüceefendiler, kanıtları duydunuz. Kararınız nedir? Kitiara uth Matar, Yüceefendi Vemıinaard'ı öldürmekten suçlu mudur yoksa onu suçsuz mu buluyorsunuz?"

"Suçlu," dedi Lucien pis bir sırıtışla.

"Suçlu," dedi Salah Khan kara gözlerinde bir pırıltıyla.

"Suçlu, suçlu!" diye bağırdı Toede, sonra da sinirle ekledi, "Bu yüzden de kesinlikle zincire vurulmalı!"

"Üzgünüm Kitiara," dedi Feal-Thas ciddiyetle. "Buzsınırı'ndaki görüşmemizden keyif almıştım lakin İmparatorum'a karşı bir görevim var. Seni suçlu bulmak zorundayım."

Ariakas kılıcını döndürdü. Ucu Kitiara'ya baktı. "Kitiara uth Matar, bir Ejderha Yüceefendisinin ölümünden suçlu bulundun. Bu suçun cezası ölümdür. Yarın şafak vaktinde Ölüm Arenası'na götürülecek ve orada asılacak, kesilecek ve parçalanacaksın senden geriye kalanlar aleme ibret olsun diye mızraklara saplanıp Tapınak kapılarının önüne dikilecek."

Kitiara sakin sakin durdu. Artık mücadele etmiyordu.

"Korkunç bir hata yapıyorsunuz lordum," dedi metanetle "Herkes sizi aldatırken, ben size sadık kaldım. Ancak bundan sonra kalmayacağım lordum. Artık değil. Bana ihanet eden siz oldunuz."

Ariakas, yamuk kanatlı bozak'a çöpü atmasını söylermiş gibi bir el işareti yaptı. "Onu buradan götür."

"Nereye lordum?" diye sordu bozak. "Ağıl'a mı yoksa Tapınak'taki zindana mı konacak?"

Ariakas düşündü. Ağıl, yerel hapishaneydi ve her zaman tıklım tıklım, karmaşanın sınırında olurdu. Firar pek sık görülmezdi ama olurdu ve hapisten kaçacak biri varsa, o da Kitiara'ydı. Başka tutuklular –erkek tutuklular– ile birlikte konacaktı bir hücreye. Kadının gardiyanı, muhafızlarını, hücre arkadaşlarını ayarttığını ve onları isyan etmeye ikna ettiğini hayal edebiliyordu.

Tapınak'taki zindanlar daha çok güvenli ve daha az kalabalıktı. Çoğu siyasi tutuklu oraya tıkılmıştı ancak Ariakas, Kitiara'yı Tapınak'a göndermekte de tereddütlüydü. Kara rahipler ve Geceefendisi, savaşı kazanmak için güçlükler içinde çalışırken onların yemek ve uyumak dışında hiçbir şey yapmayan tembel şakşakçılar olduğunu söyleyen Kitiara'yı sevmezlerdi. Yine de Geceefendisi, Ariakas'ı kıskanıyordu ve Kit onu kendi yanına çekmek için bir yol bulabilirdi.

Nereye hapsedilmiş olursa olsun, hayatta olduğu sürece Kitiara bir tehditti. Ariakas, keşke sabahı beklemek yerine onun hemen idam edilmesini isteseydim, diye düşündü. Artık kararını değiştirmesi için çok geçti. Diğer Yüceefendiler zayıflığın kokusunu alırlardı. Kadının güvende olacağı ve başkalarının erişemeyeceği tek bir yer geliyordu aklına.

"Onu Tapınak'taki odamın deposuna kilitleyin," dedi Ariakas. "Kapıya nöbetçiler koyun. Kimse odama girmeyecek. Kimse onunla konuşmayacak. Bunlara karşı çıkan herkes, onunla aynı kaderi paylaşacak."

Kanatlı bozak selam verdi ve Kitiara'yı odadan çıkartmaya hazırlandı. Kadının aklında son bir gözüpek ve umutsuz plan geldi. Tek karar vermesi gereken şey, bunu nerede ve ne zaman yapacağıydı. Kadının aklını okurmuşcasına, Ariakas öylesine konuştu, "Ah, arada, dikkatli ol Targ. Ejderha pulu zırhının içine gizlediği bir bıçağı var."

"Bıçak!" dedi ejderan ısrarlı bir edayla, pençeli elini uzatarak.

"Ya Targ'a nerede olduğunu gösterirsin Kitiara," dedi Ariakas kuru kuru, "ya da seni derhal burada soyar."

Kitiara, Targ'a bıçağın nerede olduğunu gösterdi. Bozak silahı aldı ve sonra da kadının bütün zırhını çıkartarak onu içliğiyle bıraktı. Her ihtimale karşı kadını baştan aşağı tekrar aradıktan sonra onu iki baaz ejderana teslim etti. Kit bu yakışıksız muameleye başı yukarıda, yumrukları sıkılı bir şekilde dayandı. Düşmanlarına terlediğini görme tatminini yaşatmayacaktı.

"Dışarı çıkartın," diye emretti Ariakas.

Baaz'lar onu götürmek üzereyken Kitiara, Feal-Thas'a döndü. "Madem kalplere bakma yeteneğin var," dedi, "o halde benimkine bak, şimdi."

Feal-Thas şaşırdı. Tam reddedecekti ki, Ariakas'ın kendisini izlediğini gördü ve bunun bir tür sınav olabileceğini düşündü. Belki de kadın onun yalancı olduğunu kanıtlamaya çalışıyordu. Omuzlarını silkerek kadının isteğini gerçekleştirdi. Kışnornu büyüsünü yaptı ve kadının kalbine baktı. Üç Solamniya Şövalyesi ve güçlü bir Paladine ermişinin Tarsis'ten çıktığını ve onun ejderha küresini çalmak için Buzsınırı'na doğru yola koyulduklarını gördü.

Feal-Thas öfkeyle titredi, kendi soğuk rüzgarları ile buz kesmiş gibiydi. Masadan kalktı.

"Affınızı diliyorum lordum ancak hemen gitmem gerekiyor." Elf, Kitiara'ya solgun, soğuk bir ifade ile baktı. "Gelişmeler, derhal Buzsınırı'na gitmemi icap ettiriyor."

Diğer Yüceefendiler adama baktılar. Kitiara'nın dudağı büküldü. Arkasına dönerek, muhafızlarının kendisini götürmesine izin verdi.

İmparator, zamanında Kit ile birlikte durup hainleri izledikleri pencereden dışarı baktı. Kit, muhafızlarının ortasında sokakta ilerledi, başı yukarıda, omuzları gerideydi. Kadın gülüyordu.

"Ne kadın," diye mırıldandı Ariakas. "Ne kadın!"

*** * * * ***

Tapınak'a giderken, Kitiara baaz muhafızlarını rüşvetle avlamaya çalıştı. Yamuk kanatlı bozak, kadının onlarla konuştuğunu duydu ve o ikisine gitmelerini emrederek yerlerine başkalarını getirdi.

Sonra Kit, bozak'a rüşvet vermeye kalkıştı. Targ, kadının cömert teklifine

cevap vermeye bile tenezzül etmedi. Kitiara sessizce iç geçirdi. Boşa gayret ettiğini biliyordu çünkü bu ejderan muhafızların Ariakas'a son derece sadık olduğu herkes tarafından bilinirdi. Yine de denemeye değerdi. Bozak, kadının kendisine rüşvet vermeye çalıştığını Ariakas'a söyleyecekti ama bunun ne önemi vardı ki artık? Onu cezalandırmak için ne yapabilirdi? İki kez öldüremezdi ne de olsa.

Ariakas'ın hizmetkarı, Tapınak yetkililerini uyarmak için onların önünden gitmişti. İhanet ile suçlanan bir Yüceefendiyi tutsak edecek olduklarını öğrenen Geceefendisi'nin aklı karışmıştı, ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Önce öfkelenmişti; Kitiara'nın ihaneti hakkında bilgilendirilmiş ve idam kararında kendisine danışılmış olması gerektiğini düşünüyordu. Özellikle de Ariakas'ın, kadını Tapınak'ın içine hapsedeceği ona önceden söylenmiş olmalıydı.

Yine de Geceefendisi, küstah Mavi Leydi'nin burnunun sürtüldüğünü ve aşağılandığını görmekten üzgün değildi, onun idamını izlerken büyük keyif alacaktı.

Geceefendisi, Ariakas'a kısa bir cevap gönderdi ama itirazının tamamı buydu. Kitiara'nın idamının uzun sürmesi ihtimaline karşılık özel locasında yemek olmasını sağlamak için Ölüm Arenası'na birkaç yardımcısını yolladı. Mahkumların bağırsakları çıkarıldıktan sonra hayret verici bir süre boyunca acılar içinde haykırdıkları bilinen bir gerçekti.

Neraka Tapınağı, etrafında gelişmiş olan şehrin tam ortasındaydı. Tapınak, aynı anda iki düzlemde birden –maddi ve manevi– bulunuyordu ve garip, tekinsiz bir yerdi. Kişi, kendini gerçekten ziyade havada bulunan bir binaya giriyor gibi hissediyordu. Organik, temelinin tohumundan büyümüş olan Tapınak'ın duvarları kıvrımlı ve kilsiz, koridorları dolambaçlı ve azap içinde gibiydi. Bir rüyadaki gibi kısa ve düz gözüken koridorlar aslında uzun ve yılankaviydi Tapınak'ta tek başına ya da kara rahiplerin rehberliği olmaksızın yürümeye kalkışanlar ya kaybolurlar ya da delirirlerdi.

Kitiara, diğer Yüceefendiler gibi, Tapınak'ın içinde döşeli bir bölüme sahipti. Her Yüceefendinin kendi askerleri tarafından korunan, kendisine ait bir girişi vardı. Yüceefendiler bu bölümleri sadece törenlerde kullanırlar, bir hanın sıcak ve basit rahatlığım, hatta kendi kışlalarını bile Tapınak'ın sinir bozucu ortamına tercih ederlerdi.

Ariakas'ın imparator bölümü, Geceefendisi'ninkinden sonra Tapınak'taki en lüks yerdi. Ariakas, orada pek vakit geçirmezdi. Geceefendisi'ne güvenmiyordu, Geceefendisi de ona güvenmiyordu. Bozak Targ, Tapınak'ta yolunu biliyordu ama yanlarında kara rahiplerden birinin bulunarak onlara rehberlik etmesinden memnun olmuştu. Kitiara'yı çarpık koridorlarda yürüttüler. Ancak Tapınak'ta çalışanların bile sık sık koridorlarda akılları karışırdı. Refakatçileri bir noktada durarak, başka bir kara rahibin onlara yön göstermesini beklemek zorunda kaldı.

Kitiara, konuşmayı bırakarak kendisine bakmayan iki baaz'ın arasında ilerlerken kaçmak için bir plan kurmaya çalıştı. Ariakas zekiydi. Tapınak mükemmel bir hapishaneydi. Hücresinden kaçmayı başarsa bile bu koridorlarda sonsuza dek dolanıp çıkışı asla bulamayabilirdi. Kara rahipler ona yardım etmezlerdi. Onun öldüğünü görmekten onlar da mutlu olacaklardı.

Sonu gelmişti. İşi bitmişti. Kendini öldürten Verminaard'a lanet okudu, onu öldüren Tanis'e lanet okudu, kendisini ele veren Feal-Thas'a lanet okudu, doğduğu için Toede'ye lanet okudu ve Solamniya'daki savaşa başlamasına izin vermeyen Ariakas'a lanet okudu. Şövalyelerle dövüşmek, onu bu dertten uzak tutardı.

Yamuk kanatlı bozak Targ, kadını yerin altında, halkın göremeyeceği bir yerde bulunan imparator bölmesine soktu. Yüceefendilere ait olan odaların hepsi tapınağın üst katlarında, Kabul Salonu üstündeydi. Kit, ev olarak Ariakas'ın neden kendisine bu bölümünü seçtiğini merak etmişti hep. Gördüğünde anladı, burası yaşamak için bir yer değildi. Bir sığınaktı. Burası, yeraltına dek dönerek inen basamaklarla ulaşılan bu bölme, askerler için bir odaydı ve yanındaki depo da erzakla doluydu. Küçük bir kuvvetle burada uzun bir süre, hatta sonsuza dek durabilirdi.

Rahip bir meşale yaktı ve tuzakları etkisiz hale getirmek için merdivenden ilk olarak o indi. Hava kokuşmuş ve nemliydi. Duvarlarda sıra sıra ölüm delikleri vardı. Bu merdiveni kullanan herhangi bir birlik tek sıra halinde inmek zorundaydı ve dar basamaklar özellikle eşit aralıklara sahip değildi. Pençeli ayakları olan ejderanlar bile düşmemek için adım attıkları yere dikkat etmek zorundaydılar Sonunda, karmaşık bir mekanizmayla hareket ettirilen büyük bir demir kapı açık duruyordu. Bozak'lar, Kit'i bu kapıdan geçirdiler ve geniş, lüks, karanlık ve boğucu bölüme soktular.

Ariakas'ın burada yaşamayı reddetmesine şaşmamak lazım, diye düşündü Kit ürpererek. Burası, her şeyin ters gitmesi durumunda, onun son dayanağı olacaktı, son savaşını burada verecekti ve; eğer yenilgi kaçınılmazsa burada ölecekti.

En azından dövüşerek ölecek, dedi Kit kendi kendine.

Ariakas, kadının depoya kilitleneceğini söylemişti. Targ, mutfağın yanında, karanlık ve penceresiz, büyük bir kiler olduğu ortaya çıkan odaya kadar eşlik etti kadına. Kara rahip, soğuk taş zemine sermesi için bir battaniye ve ihtiyaçları için bir atık kovası getirmişti ve yiyecek bir şey isteyip istemediğini sordu. Kit aşağılayarak reddetti. Aslında midesi düğüm düğüm olmuştu. Bir lokma yemesi durumunda kusmaktan korkuyordu.

Kara rahip kelepçeleri sordu. Toede'nin Kit'i zincirleme konusundaki ısrarlarına rağmen, bozak yanında zincir getirmeyi düşünmemişti ve burada da öyle bir şey yoktu. En sonunda Targ ve rahip, şu an için kelepçelere gerek olmadığına karar verdiler. Kitiara'nın sabaha kadar hiçbir yere gidemeyeceği belliydi ve o zaman da idamına götürülecekti. Rahip, o zaman yanında zincir getirmeye söz vererek kadını depoya itti ve kapıyı kapatmaya başladı.

"Ariakas'a masum olduğumu söyle!" diye yalvardı Kitiara ejderana. "Ona bunu kanıtlayabileceğimi söyle! Eğer beni görmeye gelirse."

Targ kapıyı kapattı ve anahtarı kilitte çevirdi.

Zifiri karanlıkta yalnız kalan Kitiara, bozak'ın pençeli ayaklarının taş zemine sürtündüğünü duydu. Sonra bütün sesler kesildi.

Kendi kalp atışlarını duyabiliyordu; her vuruş, kum taneleri gibi sessizliğe düşüyor, ölümüne kalan saniyeleri sayıyordu. Kit, hücresinin duvarları bu sesle genişleyip daralıyormuş gibi hissedene kadar dinledi kalbini.

Kit, hayatında ilk kez, korkudan neredeyse hastalanmıştı.

Başkalarının asılmasını, kesilmesini ve parçalanmasını izlemişti. İşkence korkunçtu. Eski askerlerin bu iğrenç görüntüye dayanamayarak başlarını çevirmek zorunda kaldıklarını biliyordu. İlk başta asılacaktı ama ölene kadar değil, sadece bilincini kaybedene kadar. Sonra ayağa kaldırılacak ve yere yatırılacaktı. Cellat, hâlâ hayatta olan bedenini keserek iç organlarını

çıkartacaktı. Dayanılmaz bir acı içinde bağırıp kıvranırken, bağırsaklarının ateşe atılmasını ve yakılmasını izlemek zorunda bırakılacaktı. Kan kaybından ölene dek orada bırakılacaktı ve sona yaklaştığında kollarıyla bacaklarını, sonra da kafasını keseceklerdi. Bedeninin çeşitli kısımları mızrakların uçlarına takılacak ve Tapınak kapılarının yanına konarak çürümeye bırakılacaktı.

Kitiara, bağırsaklarına giren bıçağın ne hissettireceğini düşündü. Kan fışkırırken kalabalığın tezahüratlarını hayal etti; o tezahüratlar ki, yüksek sesli olmalarına rağmen kendi çığlıklarını bastıramayacaktı. Soğuk ter aktı yüzünden ve boynundan. Midesi kalktı, elleri titremeye başladı. Yutkunamıyordu, nefes alamıyordu. Tıkanarak ayağa fırladı ve kafasını duvara vurup beynini taşın üzerine dağıtarak buna son vermeyi düşündü.

Mantık galip geldi. Delirmenin eşiğinde olduğundan korkarak her şeyi tekrar düşünmeye zorladı kendini. Düşmüştü ama henüz her şey bitmemişti. Daha sabahın ortasıydı. Bir kaçma planı yapabilmesi için önünde günün geri kalanı ve bütün gece vardı.

Ya sonra? Kaçmayı başarırsa ne olacaktı?

Kitiara iskemleye oturdu. Hayatta olacaktı, bu doğru; ve bunun bir önemi vardı ama hayatının geri kalanını kaçarak geçirecekti. Bir zamanlar bir Ejderha Yüceefendisi, orduların lideri, diyarların fatihi olan kendisi, ormanlarda gizlenecek, mağaralarda uyumak ve hırsızlık yapmak zorunda kalacaktı. Böylesi sefil bir varlığın yaşatacağı rezalet ve utanca dayanmak, idamında yaşayacağı birkaç saatlik acıdan daha zor olabilirdi.

Kitiara, kafasını ellerinin arasına aldı. Bir damla yaş aktı yanağına; kadın onu sinirle sildi. Böylesi umutsuzluğu hiç yaşamamıştı, bu kadar ümitsiz bir durumda hiç kalmamıştı. Ariakas'la tekrar pazarlık etmeyi deneyebilirdi ama verecek hiçbir şeyi yoktu.

Bir pazarlık.

Kitiara elini kaldırdı. Gözlerini karanlığa dikti. Bir pazarlık yapabilirdi ama Ariakas'la değil; daha yüksekte biriyle. Bunun işe yarayıp yaramayacağını bilmiyordu. Bir yarısı işe yarayabileceğini düşünüyor, diğer yarısıysa onunla alay ediyordu. Yine de denemekte yarar vardı.

Kitiara, hayatı boyunca kimseden bir iyilik istememişti. Hiç dua etmemişti,

nasıl dua edileceğini bile bilmiyordu. Rahipler ve ermişler dizleri üzerine çökerler, tanrının karşısında kendilerini alçaltırlar ve kibirlerinden arınırlardı. Kitiara herhangi bir tanrının bundan memnun olacağını düşünmüyordu, özellikle de güçlü bir tanrıçanın, bir savaşçı tanrıçanın, hem dünyaya hem de göklere savaş açmaya cesaret etmiş bir tanrıçanın.

Kitiara ayağa kalktı. Yumruğunu sıktı ve bağırdı, "Kraliçe Takhisis. Siz Lord Soth'u istiyorsunuz. Onu size getirebilirim. Ben, Kraliçem, senin Yüceefendilerin arasında ölüm şövalyesiyle kalesinde yüzleşme ve onu davamızın ne kadar önemli olduğuna ikna edebilme yeteneğine ve cesaretine sahip olan tek kişiyim. Bu gece bu hapishaneden kaçmama yardım edin Kara Majesteleri ve ben de gerisini yapayım."

Kitiara sustu. Ümitle bekledi ancak ne beklediğinden emin değildi. Tanrıçanın onun teklifini duyduğuna ve pazarlığı kabul ettiğine dair bir işaret belki. Rahiplerin böylesi işaretler aldığını söylemişti ya da onlar öyle iddia etmişlerdi. Sunaktan yükselen alev, taştan akan kan... Bunların göz bağcılığından başka bir şey olmadığını düşünmüştü hep. Küçük kardeşi Raistlin, ona böylesi sahtekarlıkların nasıl başarılabileceğini göstermişti.

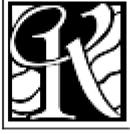
Kitiara mucizelere inanmazdı ama bir tane istemişti.

Belki de işaret gelmemesinin nedeni buydu. Karanlık, karanlık kalmaya devam etti. Kadın hiç ses duymadı, kendi kalp atışları dışında hiçbir şey işitmedi. Kit yerine geri oturdu. Aptal gibi hissediyordu kendini; ama aynı zamanda sakindi de; umutsuzluğun sakinliğiydi bu.

Artık tek yapabileceği şey ölmeyi beklemekti.

- 7 -
Beyaz ayı.
Buz halkı.

itiara'nın felaket bir şekilde başlayan günü, rakibi için iyiydi. Laurana, grifonlardan onları Buzsınırı'na götürmelerini istemişti ve grifonlar da bunu yaptılar, ancak beyaz bir ejderhanın orada yaşadığını söyleyerek Buzduvarı Kalesi'nin yakınına gitmeyi reddettiler. Grifonlar, ejderhadan korkmadıklarını fakat üzerlerinde sürücüler varken bir ejderhayla savaşmanın zor olacağını söylediler.

Grifonlar, bu bölgede kalacaklarsa onun ve yol arkadaşlarının korunaksız, yiyecek ve daha kalın giysiler olmadan uzun süre hayatta kalamayacaklarını belirterek yardıma ihtiyaçlarının olduğunu da söylediler Laurana'ya. Bu topraklarda Buz Halkı olarak bilinen göçebe insanlar yaşıyordu ve eğer onları kötü niyetli olmadıklarına inandırabilirlerse, onlardan yardım alabilirlerdi.

Denizi geçip de buzulun üzerine geldiklerinde bir kaç grifon gruptan ayrılarak keşfe çıktılar; bir taraftan ejderhaya bakarak diğer taraftan Buz Halkı'nı aradılar. Öncüler kısa bir süre sonra geri dönerek bir göçebe kampı bulduklarını bildirdiler. Grifonlar, büyük ve kanatlı hayvanları görmeleri durumunda Buz Halkı'nın yabancılara derhal düşmanca davranacaklarını düşünerek yolcularını kampın biraz uzağına bıraktılar.

Buz Halkı, Feal-Thas'ı hiç sevmez, dedi grifon, Laurana'ya ayrılmaya hazırlanırlarken ve büyücü ile thanoi'lerinin son birkaç aydır göçebelere savaş açmış olduklarını anlattı. Grifon ayrılırken kadına son bir uyarıda bulundu; Buz Halkı ile dost olun. Onlar, son derece değerli müttefikler ya da ölümcül düşmanlar olabilecek vahşi savaşçılardı.

Grifonlar ayrıldıktan sonra, buza çarparak parçalanmış gibi gözüken ve ters dönmüş büyük bir yelkenlinin kalıntıları arasında bir sığıntı gibiydi grup. Hiçbirinin şimdiye kadar gördüğü teknelere benzemeyen yelkenli suda değil buzun üzerinde yol almak için yapılmıştı. Gövdesine tahtadan yapılmış iri kayaklar takılmıştı. Yelken açıldığında tekne buzun üzerinde kayıyordu.

Yelkenlinin gövdesi dondurucu rüzgardan az da olsa koruma sağlıyordu ancak kemiklere kadar işleyen, sinirlerini hissizleştiren soğuğa karşı faydası yoktu. Grup, Buz Halkı'na nasıl yaklaşmaları gerektiğini tartıştı. Grifonlara göre, göçebelerin çoğu Ortak Lisan'ı biliyordu zira balık avlamanın kolay olduğu yaz ayları boyunca balıklarını Rigitt'in pazarlarında satıyorlardı. Elistan, diplomatik yetenekleri yüzünden onlarla konuşması için Laurana'yı göndermeyi önerdi. Derek ise Buz Halkı'nın elflere karşı ne hissettiğini ya da şimdiye kadar bir elf görüp görmediklerini bilmediklerini söyleyerek buna karşı çıktı.

Bir tekne enkazının içine sıkışmışlar, tartışıyorlar ya da tartışmaya çalışıyorlardı –ağızları, soğuktan kaskatı kesilmişti ve konuşmakta zorlanıyorlardı– ki boğuk bir çığlık, kükreyen ve böğüren bir ses duydular; acı çeken bir yaratıktan geliyor gibiydi ses. Diğerlerine teknenin içinde kalmalarını emreden Derek ve şövalyeleri, sorunun ne olduğunu görmek için dışarı çıktılar. Tasslehoff şövalyelerin hemen arkasından fırladı. Sturm, Tas'ın peşine düştü ve Flint de onunla beraber gitti. Gilthanas, Derek'e güvenmediğini söyledi ve yardımı dokunabileceğini düşünen Elistan'la beraber dışarı çıktı. Laurana'nın geride tek başına kalmaya niyeti yoktu ve böylece bütün grup Derek'in peşine takıldı; O, buna çok sinirlense de.

İki kapak ejderan, ellerindeki mızraklarla kocaman beyaz bir ayıya saldırıyorlardı. Ayı arka ayaklarının üzerinde kükrüyor ve iri pençeleri ile mızraklara vuruyordu. Laurana, ayının neden kaçmadığını merak etti ve sonra nedenini gördü. Ayı, arkasında duran birbirine sokulmuş iki beyaz yavruyu koruyordu.

"Eh, pis kertenkeleler burada da varlar," dedi Flint asık bir suratla.

Elini baltasına atarak sırtındaki koşumundan çıkartmaya çalıştı. Ancak eldivenli elleri soğuktan hantallaşmıştı ve baltayı tutamadı. Balta, gürültüyle düştü buzun üzerine.

Sesi duyan ejderanlar saldırmayı kestiler ve omuzlarının üstünden arkalarına baktılar. Sayıca epey azınlıkta olduklarını görüp dönüp kaçmaya başladılar.

"Bizi gördüler!" dedi Derek. "Bunu bildirmek için geri dönmelerine izin vermeyin. Aran, yayın!"

Aran, omzundaki yayını eline aldı. Flint gibi, şövalyenin eli de iliğine kadar donmuştu ve adam, kaskatı kesilmiş parmakları hareket ettirip bir ok tutamadı. Derek kılıcını çekti ve Brian'a kendisiyle gelmesini haykırarak ejderanların peşine düştü. Şövalyeler buzun üzerinde kayarak hareket ediyorlardı. Pençeli ayaklarıyla buzun üzerinde çok daha rahat hareket eden ejderanlar kısa bir süre sonra arayı açtılar ve beyaz çölde gözden kayboldular. Derek nefes nefese küfrederek döndü geri.

Beyaz ayı yere düşmüş, buzun üzerinde yatarken kan kaybediyordu. Yavruları yaralı bedenini patileriyle dürterek onu kaldırmaya çalıştılar. Derek'in yaralı ayının saldıracağına dair bağırışlarına aldırmayan Elistan, ayıya yaklaşarak yanında diz çöktü. Ayı ona takatsiz bir şekilde homurdandı, dişlerini gösterdi ve kafasını kaldırmaya çalıştı ama çok güçsüzdü. Onu rahatlatmak için bir şeyler mırıldanan Elistan, elini ayının başına koydu; ayı, onun dokunuşuyla sakinleşmiş gibiydi. Derinden, inlercesine iç çekti ve rahatladı.

"Ejderanlar geri döneceklerdir," dedi Derek sabırsızlanarak. "Hayvan ölüyor. Yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Onlar daha kalabalık bir şekilde geri dönmeden önce gitmemiz lazım. Buna bir son vereceğim."

"Dua ederken Elistan'ı rahatsız etmeyin efendim," dedi Sturm ve Derek onu görmezden gelecekmiş gibi davranınca, Derek'i kolundan tuttu.

Derek ona ters ters baktı ve Sturm elini çekti ama şövalye ile Elistan arasında durmaya devam etti. Derek bir şeyler mırıldandı ve yürüyüp gitti. Aran da onunla beraber gitti ama Brian olacakları izlemek için kaldı.

Elistan dua ederken, ayının göğsündeki ve sağrısındaki yarıklar ve kanlı delikler kapandı. Nefesi kesilen Brian, "Bunu nasıl yaptı?" diye sordu Sturm'e usulca.

"Elistan hiçbir şey yapmadığını, bu mucizeyi gerçekleştirenin Paladin olduğunu söyleyecektir," diyerek yanıtladı Sturm dudaklarında bir gülümseme ile.

"Sen inanıyor musun... buna?" dedi Brian, Elistan'ı göstererek.

"İnanmamak zor," dedi Sturm, "özellikle de kanıtı gözlerinizin önündeyken."

Brian daha çok soru sormak istedi. Paladine'e dua edip etmediğini sormak istedi Sturm'e ancak böylesi özel sorular sormak ayıptı ve bu yüzden Brian sessiz kaldı. Eğer Derek, Sturm Brightblade'in tanrılara inandığını ve onlara dua ettiğini öğrenirse bu, onun üzerinde bir başka kara leke olurdu.

Ayı ayağa kalkmaya başlıyordu. O hâlâ koruması gereken yavruları olan vahşi bir hayvandı ve Elistan, ayı yavrularıyla oynamaya başlamış olan Tasslehoff'u da yanında sürükleyerek, tedbirli bir şekilde derhal geriye çekildi. Grup tekneye geri döndü. Arkalarına baktıklarında, dört ayak üzerindeki ayının yanındaki yavruları ile birlikte yürüyerek uzaklaştığını gördüler.

Derek ve Aran, ejderanların bu kadar güneyde olması hakkında konuşuyorlardı.

"Ejderanlar, Feal-Thas'ın hizmetinde olmalılar," dedi Derek.

"Üç Solamniya Şövalyesinin şu anda Buzsınırı'nda olduğunu ona bildireceklerdir geri döndüklerinde."

"Bu haberin, Yüceefendinin kürk astarlı çizmeleri içinde titremesine neden olacağına eminim," dedi Aran kuru kuru.

"Buraya ejderha küresini bulmaya geldiğimizi tahmin edecektir," dedi Derek, "ve bize saldırmaları için adamlarını gönderecektir."

"Neden hemen kürenin peşinde olduğumuz sonucuna varsın ki?" diye sordu Aran. "Senin bu nesneyle kafayı bozmuş olman Derek, herkesin..."

"Bunu gördünüz mü?" diye bağırdı Brian heyecanla, onlara katıldığında. "Bakın! Ayı yürüyor. Elistan onun yaralarını iyileştirdi..."

"Çok safsın Brian," dedi Derek iğnelercesine. "Bir şarlatanın hilelerine kanıyorsun. Ayının yaraları tamamen yüzeyseldi. Bunu herkes görebilirdi."

"Hayır Derek, yanılıyorsun," diyerek konuşmaya başlayan Brian'ın sözü, kolunu tutup uyarırcasına sıkan Aran tarafından kesildi.

"Etrafınıza bakın. Yavaşça."

Şövalyeler, kürk ve derilere bürünmüş bir grup savaşçının kendilerine doğru yürümekte olduğunu gördüler. Savaşçıların mızrakları vardı ve bazıları, soğuk güneş ışığı altında kristalden yapılmış gibi gözüken garip görünüşlü

baltalar taşıyorlardı.

"Herkesi tekneye sok!" diye emretti Derek. "Onu sığınak olarak kullanabiliriz."

Brian geriye koşarken, diğerlerine tekneye doğru koşmalarını haykırdı. Tasslehoff'u yakaladı ve ittirdi. Flint, Gilthanas ve Laurana onun ardından hızla ilerlediler. Sturm de dengesini sağlamakta zorlanan Elistan'a yardım etti.

Savaşçılar yaklaşmaya devam ettiler. Aran, yayını kullanabilmek için ellerini nefesiyle ısıtmaya başladı. Flint teknenin gövdesinin üzerinden dışarıya göz attı, baltasına dokunuyor ve düşmanın garip görünüşlü baltalarına bakıyordu.

"Bunlar, grifonların bahsettiği Buz Halkı olmalılar," dedi Laurana, hızla Derek'in yanına giderek. "Onlarla konuşmayı denemeliyiz, dövüşmemeliyiz."

"Ben giderim," dedi Elistan.

"Çok tehlikeli," dedi Derek.

Elistan, soğuktan morarmış ve keselerini sarsarcasına titreyen Tasslehoff'a baktı. Diğerleri de ondan daha iyi bir durumda değillerdi.

"Bence şu anda başımızda olan en büyük tehlike, donarak ölmek," dedi Elistan. "Tehlikede olacağımı sanmıyorum. Bu savaşçılar saldırmak için üzerimize atılmadılar ki; Yüceefendinin ordularıyla birlikte olduğumuzu düşünselerdi, öyle yaparlardı."

Derek bunu değerlendirdi. "Pekala, ancak onlarla ben konuşacağım."

"Benim gitmeme izin vermeniz, Sör Derek, daha akıllıca olur," dedi Elistan kibarca. "Eğer bana bir şey olursa, burada size ihtiyaç olacaktır."

Derek ters bir tavırla salladı başını.

"Seni koruyacağız," dedi, Aran'ın yayını kullanabilecek kadar parmaklarını ısıttığını görerek. Adam yayına bir ok takmıştı ve atmaya hazırdı.

Laurana, Tasslehoff'un yanında durarak titreyen kendere sarıldı ve onu paltosunun içine aldı. Elistan'ın silahlı olmadığını göstermek için ellerini

kaldırıp tekneden ayrılmasını gergin bir sessizlik içinde izlediler. Savaşçılar onu gördüler; birkaçı onu işaret etti. Lider savaşçı –bu bembeyaz dünyadaki tek renk gibi gözüken alev kırmızısı saçlara sahip iri bir adam– da onu gördü. Lider savaşçı ilerlemeye devam etti ve savaşçılarını yürümeye zorladı.

"Şuna bakın!" diye haykırdı Aran, bir şeyi işaret ederek.

"Elistan!" diye bağırdı Brian uyarmak için. "Beyaz ayı seni takip ediyor!"

Elistan etrafına bakındı. Ayı, buzun üzerinde dört ayak üstünde ona doğru koşuyor, peşinden de yavruları geliyordu.

"Elistan, geri dön!" diye bağırdı Laurana korkuyla.

"Çok geç," dedi Derek sertçe. "Asla başaramaz. Aran, ayıyı vur."

Aran yayını kaldırdı. Telini germeye başladı ama kolu sallandı ve teli elinden kaçırdı.

"Bırak beni!" diye bağırdı sinirle.

"Kimse seni tutmuyor," dedi Brian.

Aran etrafına bakındı. Flint ve Sturm, teknenin diğer tarafında duruyorlardı. Tasslehoff –en olası şüpheli– Laurana'nın kollarında titriyordu. Brian, Derek'in yanındaydı ve Gilthanas da Flint'in arkasında duruyordu. Aran şaşırmış gözüküyordu.

"Üzgünüm." Kafasını salladı, "Birini hissettiğime yemin edebilirim," diye mırıldandı.

Yayını tekrar kaldırdı.

Ayı, Elistan'ın hemen arkasındaydı. Savaşçılar da hayvanı görmüşlerdi ve kızıl sakallı liderleri durmalarını emretti.

Elistan, uyarı çığlıklarını duymuş olmalıydı. Hayvanın buza sürten pençelerinin sesinin yaklaştığını da fark etmiş olmalıydı ama yine de dönmedi. Yürümeye devam etti.

"Vur!" diye emretti Derek, öfkeyle Aran'ın yanına gelerek.

"Yapamıyorum!" dedi Aran nefesi kesilmiş bir halde. Soğuğa karşın

terliyordu. Yayın telini tuttu, harcadığı çabadan kolu titredi ama oku atmadı. "Biri kolumu tutuyor!"

"Hayır, kimse tutmuyor," dedi Tasslehoff, dişleri takırdayarak. "Birimiz ona söylesek mi?"

"Sus," dedi Laurana usulca.

Ayı, Elistan'ın arkasındayken arka ayaklarının üzerinde doğruldu. İri pençelerini kaldırdı, adamın üzerinde tuttu ve yüksek bir sesle kükredi.

Savaşçıların lideri uzun uzun ayıya baktı, sonra da arkasına dönerek adamlarına bir işaret yaptı. Hepsi, teker teker silahlarını buza attılar. Kızıl sakallı savaşçı yavaşça Elistan'a doğru yürüdü. Ayı dört ayağının üzerine indi ama bakışları hâlâ savaşçıların üzerindeydi.

Kızıl sakallı adamın parlak mavi gözleri ve büyük bir burnu vardı. Yüzü kırış kırıştı ve sesi, bir çığ gibi gümbürdüyordu. Adam Ortak Lisan'da konuştu ama ağır bir aksanı vardı. Ayıyı işaret etti.

"Ayı yaralanmış. Kanla kaplı. Siz mi yaptınız?" diye sordu Elistan'a.

"Biz yapmış olsaydık, benimle yürür müydü?" diyerek yanıtladı Elistan. "Ayı, ejderanların saldırısına uğramıştı. Bu cesur şövalyeler" –teknenin içinden çıkmış olan Derek ve diğerlerini işaret etti– "onları kovaladılar. Ayının hayatını kurtardılar."

Savaşçı homurdandı. Elistan'a baktı ve ayıya baktı ve sonra mızrağını indirdi. Eğilerek ayıya selam verdi ve onunla kendi dilinde konuştu. Kemerine bağlı duran bir deri keseye uzanarak ayıya birkaç balık parçası attı; ayı da onları keyifle yedikten sonra yavrularını alarak buzulun üzerinde hızla uzaklaştı.

"Beyaz ayı bizim kabilemizin koruyucusudur," diye belirtti savaşçı. "Size kefil olduğu için şanslısınız yoksa sizi öldürürdük. Yabancıları sevmeyiz. Ancak artık saygıdeğer konuklarımızsınız."

"Yemin ederim Derek," diyordu Aran, şövalyeler Elistan'ın yanına giderlerken, "sanki biri demirden pençesiyle tutmuş gibiydi beni!"

"İyi de olmuş," dedi Brian. "O ayıyı öldürseydin, hepimiz ölmüş olacaktık."

"Peh, içkisiz kaldı, hepsi bu," dedi Derek iğrenerek.

"Ayyaş ha, hiç de değil!" dedi Aran, tehlikeli bir sükunetle. "Beni iyi tanırsın Derek. Biri kolumu tutmuştu."

Brian, Elistan'la göz göze geldi.

Ermiş gülümsedi ve göz kırptı.

* * * * *

Buz Halkı, onları içtenlikle karşıladı. Tütsülenmiş balık ve su ikram ettiler. Bir tanesi, kendi kalın kürklü paltosunu çıkartıp donmak üzere olan kendere giydirdi. Kızıl sakallı savaşçı onların reisiydi ve hepsinin soğuk ısırması ile karşı karşıya olduğunu söyleyerek konuşmayı ya da sorularına cevap vermeyi reddetti. Grubu, seyyar iskeletler üzerine gerilmiş hayvan derilerinden yapılma ufak çadırlardan oluşan kamplarına götürdü hızla. Her çadırın tepesindeki delikten duman çıkıyordu. Kampın merkezi, otağ olarak bilinen büyük bir çadırdı. Uzun ve dar olan otağ, gövdesi buzun içinde donmuş olan bir deniz hayvanının büyük göğüs kafesi üzerine geçirilmiş deri ve kürklerden yapılmıştı. Ufak çadırlar sadece uyumak için kullanılıyorlardı zira başka herhangi bir şey için çok küçüklerdi. Buz Halkı, zamanının büyük bir kısmını ya buzul göletlerde balık tutarak ya da reis çadırında geçiriyordu. Otağda toplanmış olanlar deri dikiyorlar, ağ örüyorlar ya da tamir ediyorlar, mızrak ve ok ucu yapıyorlar ve başka sayısız işi gerçekleştiriyorlardı. Erkekler, kadınlar ve çocuklar beraber çalışıyorlardı ve onlar çalışırlarken ya biri bir hikaye anlatır ya da hep beraber şarkı söylerler, avlanma olasılıklarını tartışırlar ya da son dedikoduları paylaşırlardı. Ufak çocuklar ayak altında oynarlardı; daha büyük çocukların yapmaları gereken görevleri olurdu. Bu sert iklimde kabilenin varlığı, herkesin kendi görevini yerine getirmesine bağlıydı.

Buz Halkı, misafirlerine buzul üzerinde yaşamak için yapılmış giysiler verdi ve onlar da müteşekkir bir şekilde sıcak, kürk kıyafetlerini giydiler, ayaklarına kalın, kürk astarlı çizmeler geçirdiler ve donmuş ellerini kalın eldivenlere soktular. Laurana'ya ayrı bir çadır verildi. Üç şövalye bir diğerini paylaştılar ve Sturm, Flint ve Tas da kendilerine bir çadır aldılar. Elistan kendi çadırına doğru yöneldiğinde uzun, beyaz bir sakalı olan, kürk ve gri bir cübbe giymiş adam yolunu kesti. Adamın görünen tek yeri, gri başlığından çıkmış bir atmacaya benzer burnu ve parlak gözleriydi.

Yaşlı adam, Elistan'ın önünde durdu. Elistan itaatkar bir şekilde durdu ve kambur bedeniyle boyu omzuna bile gelmeyen adama gülümseyerek baktı.

Yaşlı adam kürk eldivenlerinden birini çıkarttı. Yamuk elinin eklemleri şişmiş, parmakları romatizmadan kıvrılmıştı; mavi damarları bir örümcek ağı gibi çıkmıştı ortaya. Adam, elini Elistan'ın boynundaki madalyona doğru kaldırdı. Ona dokunmadı. Geçirdiği hafif bir felçten titreyen eli, madalyonun yakınında durdu.

Elistan madalyonu tuttu, boynundan çıkarttı ve yaşlı adamın eline bastırdı.

"Bunun için uzun bir süre sabırla bekledin, değil mi dostum?" dedi Elistan usulca.

"Bekledim," dedi adam ve yanaklarından aşağı iki damla yaş süzülerek kürklerin içinde kayboldu.

"Babam bekledi ve onun babası ve onun babası. Doğru mu? Tanrılar döndüler mi?" Heyecanla Elistan'a baktı.

"Asla bizi bırakmamışlardı," dedi Elistan.

"Ah," dedi yaşlı adam, bir an düşündükten sonra. "Sanırım anlıyorum. Çadırıma gel ve bana bildiğin her şeyi anlat."

İkisi beraber, derin bir muhabbete dalarak yürüdüler ve otağın yanında duranlardan biraz daha büyük bir çadıra girerek gözden kayboldular.

* * * * *

Laurana, çadırında bir süre tek başına oturdu. Kederi yanıyor, üzüntüsü acıyordu ancak artık karanlık bir kuyunun dibinde kaybolmuş, ışık, uzanamayacağı kadar uzaktaymış gibi hissetmiyordu. Son birkaç günü düşündüğünde pek bir şey hatırlayamadı ve utandı. Kendisini mahvedebilecek korkunç bir yolda yürümüş olduğunu gördü. Bir an için Tarsis'teki yabancının kendisini öldürmüş olmasını dilediğini şu anda dehşet içinde hatırlıyordu.

Onu grifonlar kurtarmıştı. Bu donmuş, beyaz, haşin dünya kurtarmıştı. Paladine kurtarmıştı. Beyaz ayı gibi hayata dönmüştü. Tanis'i her zaman sevecekti, her zaman onun acısını içinde taşıyacak onu daima hatırlayacaktı ancak şimdi onun için çalışacak, uğruna savaşırken öldüğü amacı

gerçekleştirmek için onun adına dövüşecekti. Laurana, Paladine'e teşekkürlerini sunmak için sessizce dua etti ve otağdaki arkadaşlarının yanına gitti.

Çadırda turba[3] ateşleri yanıyor, tavandaki deliklerden duman çıkıyordu. Buz Halkı, yere serili kürkler ve derilerin üzerinde bağdaş kurmuş oturuyor, kendi işleriyle ilgileniyordu. Ancak bugün şarkılar ve hikayeler yoktu, çünkü reislerinin yabancılarla olan konuşmasını dinliyorlardı.

Reisin adı Harald Haakan'dı. Derek'le konuşuyor olmasının nedeni, adamın kendisini grubun lideri olarak tanıtmış olmasıydı. Flint buna sinirlenmişti ama Sturm tarafından sakinleştirilmişti.

"Ayıya saldıranın '*ejderanlar*' olduğunu söyledin," dedi Harald. "Böylesi yaratıklardan bahsedildiğini hiç duymadım. Onlar ne?"

"Dana önce Ansalon'da hiç görülmemiş olan canavarlar," diye yanıtladı Derek. "İnsanlar gibi iki ayaklarının üzerinde yürüyorlar ama ejderhalar gibi pulları, kanatları ve pençeleri var."

Harald, kaşlarını çatarak salladı başını. "Ha, söylemek istediğin buydu yani. Biz onlara ejderha adamlar diyoruz. Kötü büyücü Feal-Thas getirdi o yaratıkları Buzduvarı Kalesi'ne, beyaz bir ejderhayla birlikte. Önceden hiç bir ejderha görmemiştik ama çok eski zamanlarda burada yaşamış olduklarına dair hikayeler duymuştuk. Ata Raggart bize söyleyene kadar o büyük, beyaz hayvanın ne olduğunu bile bilmiyorduk. Ama o bile bu ejderha adamları bilmiyordu."

"Raggart kim?" diye sordu Derek.

"Raggart Knug, rahibimiz," diye yanıtladı Harald. "Aramızdaki en yaşlı kişi. Alametleri ve işaretleri okur. Havanın ne zaman değişeceğini anlar, balıkları bitmeden ne zaman havuzlardan çekilmemiz gerektiğini söyler ve yenilerini nerede aramamız gerektiğini gösterir. Düşmanlarımız gelmeden önce bizi uyarır, böylece savaşa hazırlıklı olabiliriz."

"Yani bu adam beyaz ayının bir rahibi mi?"

Harald'ın sinirlendiği belliydi. Derek'e ters ters baktı "Bizi ne sanıyorsun sen Solamniyalı? Bir avuç vahşi mi? Biz ayılara tapmayız Ayı, kabile koruyucumuzdur, ona saygı gösteririz ama bir tanrı değildir."

Görünüşe göre Harald'ın mizacı alev rengi saçları gibiydi. Adam, kafasını Derek'e doğru sallayarak kendi dilinde bir şeyler homurdandı, Derek de birçok kez hatası yüzünden özür diledi. Sonunda reis sakinleşti.

"Şu anda hiçbir tanrıya tapmıyoruz," diyerek devam etti Harald konuşmasına. "Gerçek tanrılar bizi terk ettiler ve biz de onların dönmesini bekliyoruz. Raggart'a göre bu her an olabilir. Beyaz ejderhanın bir işaret olduğunu söylüyor."

"Gerçek tanrılar derken, Paladine, Mishakal ve Takhisis'ten mi bahsediyorsunuz?" diye sordu Sturm ilgiyle.

"Biz onları başka isimlerle tanırız," dedi Harald, "ancak Rigitt'teki balıkçılar tarafından böyle anıldıklarını duydum. Eğer bunlar eski tanrılarsa, evet, onların dönüşünü bekliyoruz biz."

Laurana, Elistan'a bakındı, bununla ilgilenebileceğini düşünüyordu ama adam çadıra gelmemişti ve kadın da adamın nereye gittiğini bilmiyordu.

Derek, konuyu Ejderha Yüceefendisi Feal-Thas'a çevirdi.

Harald, Feal-Thas'ın yüzlerce yıldır Buzsınırı'nda yaşadığını ve şimdiye kadar genelde kendi işine bakmış olduğunu söyledi. Harald, Feal-Thas'ın kendisine Ejderha Yüceefendisi dediğini duymuştu ama Harald'ın ne bu konuda, ne ejderha orduları, ne de Ansalon'un diğer kısımlarında yaşanan savaş hakkında bir bilgisi vardı.

"Umurumda da değil," dedi adam büyük elini sallayarak. "Her gün dövüşülen bir sonsuz savaş içine kitlenmiş durumdayız zaten; sadece hayatta kalmak için her gün savaşıyoruz. Ejderhalardan daha kadim ve en az onlar kadar tehlikeli düşmanlarımız var; soğuk, hastalık, açlık. Yiyecek için köylerimizi yağmalayan thanoi'lerle savaşıyoruz ve bu yüzden de dünyanın geri kalanında olup bitenlerle ilgilenmiyoruz." Harald, keskin bir ifadeyle baktı Derek'e. "Dünyanın kalanı bizi umursuyor mu?"

Derek rahatsız oldu, ne diyeceğini bilemiyordu.

Harald başını salladı ve sırtını yasladı. "Ben de öyle düşünüyordum." diye homurdandı.

"Büyücüye gelince, bize saldırmaları için thanoi'leri ejderha adamlarla birleştirerek sorun çıkartıyor. Orduları, küçük kabileleri yok etti. Kadınları

ve çocukları katlettiler. Feal-Thas, hepimizi öldürmek istediğini açık açık söyledi, Buzsınırı'nda Buz Halkı'ndan tek bir kişi bile sağ kalmayacakmış. Kabilemiz büyük ve savaşçılarım güçlü, bu yüzden de şimdiye kadar bize saldırmaya cesaret edemedi ama korkarım bu durum değişmek üzere. Kurtlarını bizi gözetlerken yakaladık ve gücümüzü sınamak için üzerimize ufak birlikler gönderdi. Grubunuzu onun askerleri sandım."

"Biz, Yüceefendi Feal-Thas'ın düşmanlarıyız," dedi Derek. "Büyücünün yok edilmesi için ahdettik."

"Dövüşte kılıçlarınızı yanımızda görmekten memnun oluruz sayın şövalye," dedi Harald, "ama savaşta Feal-Thas'a rastlayamazsınız. O, ya buz sarayında ya da Buzduvarı Kalesi'nin enkazında saklanır."

"O halde biz de savaşmak için oraya gideriz," dedi Derek. "Bu bölgede başka kabileler var mı? Kısa bir süre içinde ne büyüklükte bir ordu toplayabiliriz?"

Harald bir an için adama bakakaldı, sonra iri adam kendisi kadar büyük bir kahkaha patlattı. Kahkahaları çadırı sarstı ve halkı da onunla beraber gülmeye başladı.

"Güzel bir şaka," dedi Harald konuşabilir duruma gelince. Elini Derek'in omzuna koydu.

"Sizi temin ederim, şaka yapmıyordum," dedi Derek sert bir şekilde. "Büyücüyü savaşa davet etmek için Buzduvarı Kalesi'ne gitmek niyetindeyiz. Gerekirse kendi başımıza gideriz. Buzsınırı'na gönderilme nedenimiz çok önemli, gizli bir görevi..."

"Bir ejderha küresi bulmak için geldik!" diye bağırdı Tasslehoff çadırın diğer ucundan heyecanla. "Buralarda bir yerde hiç gördünüz mü?"

Bu, Derek'in reis ile olan konuşmasını garip bir şekilde bitirdi. Öfkeyle ayağa kalkan şövalye, özür diledi ve çadırdan dışarı yürüdü. Brian ve Aran'a kendisine katılmalarını işaret etti, yanından geçerken Tas'a delici bir bakışla baktı ve bakışı farkında bile olmadan başının bir tarafından girip diğerinden çıktı. Şövalyelerin çıkışından kısa bir süre sonra Gilthanas ayağa kalktı.

"Beni de bağışlamanızı rica ediyorum Reis," dedi elf nazikçe, "ancak

gözlerimi açık tutamıyorum. Dinlenmek için çadırıma gideceğim."

"Gil," dedi Laurana onu durdurmak için ama adam onu duymamış gibi davranarak çadırdan çıktı.

* * * * *

Üç şövalye, ufak çadırın içine zorlukla sığmıştı. Tavan çok alçak olduğundan hiçbiri ayağa kalkamıyordu. Yere çömelerek zorlukla sığdılar, omuzları birbirlerine değiyordu.

"Pekala Derek, işte buradayız," dedi Aran keyifli bir şekilde. Neredeyse ikiye bükülmüştü, dizleri kulaklarıyla aynı hizadaydı ama biten kanyağı yerine reisin verdiği içki sayesinde keyfi yerine gelmişti. İçki, su kadar berraktı ve patatesten damıtılarak elde ediliyordu; Buz Halkı, bunu balıkla takas ederek alıyordu. İlk yudumda Aran'ın soluğu kesildi ve gözleri yaşlandı ama ilkinden sonra alıştığını ve içkinin gayet yumuşak bir şekilde içildiğini iddia etti.

"Reise hakaret edecek ve bizi aceleyle çadırdan çıkartacak kadar önemli olan şey neydi?" diye sordu Aran, matarasını dudaklarına götürürken.

"Brian," dedi Derek, "kafanı hafifçe dışarı çıkart; yavaşça. Dikkat çekme. Ne görüyorsun? Orada mı?"

"Kim orada mı?" diye sordu Brian.

"Elf," dedi Derek.

Gilthanas, birkaç çocuğun buza açtıkları bir delikten olta sarkıtıp balık tutmalarını izliyordu. Brian, elfin gerçekten balık avlamakla ilgilendiğini düşünebilirdi, eğer elf, şövalyelerin çadırına bakıp durmasaydı.

"Evet," dedi Brian isteksizce, "orada."

"Ne olmuş?" diye sordu Aran omuzlarını silkerek.

"Bizi gözetliyor." Derek, diğerlerine kendisine yaklaşmalarını işaret etti. "Solamn lisanında ve kısık sesle konuşun. Ona güvenmiyorum. O ve kız kardeşi ejderha küresini çalmak istiyor."

"Biz de," dedi Aran, esneyerek.

"Onlar bizden çalmak istiyorlar," dedi Derek, "ve eğer onu ele geçirirlerse, elflere götüreceklerdir."

"Ama biz insanlara götüreceğiz," dedi Aran.

"Fark bu," dedi Derek sert bir şekilde.

"Ah, elbette," dedi Aran sırıtarak. "Biz insanız ve onlar elf, bu, bizi iyi onları kötü yapıyor. Tamamen anlıyorum."

"Buna cevap verme zahmetine bile katlanmayacağım," dedi Derek.

"Kürenin nasıl kullanılacağına karar verenler biz şövalyeler olmalıyız."

Brian, kafası çadırın tavanına değerken, sırtını olabildiğince dikleştirip oturdu. "Lord Gunthar, şövalyelerin küreyi Aktaş Konseyi'ne götüreceğine dair söz verdi. Elfler de o konseyin bir parçası ve küreye ne olacağına dair onların da söz söyleme hakkı var."

"Bu konu üzerinde biraz düşündüm," dedi Derek. "En akıllıca kararın bu olduğuna emin değilim ama bunları sonra halledebiliriz. Şimdilik, gözümüzü şu elf ve arkadaşları üzerinde tutmalıyız. Hepsinin, Brightblade de dahil, bu işin içinde olduğuna inanıyorum."

"Yani şimdi onları gizlice gözetleyecek miyiz? Düstur bu konuda ne diyor?" diye sordu Aran kuru kuru.

"Düşmanını tanı'," diye yanıtladı Derek.

* * * * *

Laurana, Gilthanas'ın Derek'i gözetleyeceğini gayet iyi biliyordu. Onu durdurmak için bir şey yapamayacağını da biliyordu. Oturduğu yerde rahatsızca kıpırdandı. Daha sadece saatler önce, bir daha asla ısınamayacağını düşünmüştü. Şimdiyse sıcaktan gittikçe rahatsız olmuş ve turba ateşlerinden çıkan duman ve balık kokusu ve kalabalığın içinde oturmak yüzünden midesi bulanmaya başlamıştı. Tam gidecekken Sturm, kadını bakışıyla tuttu ve Laurana yerine geri oturdu.

Harald, Derek'in Buzduvarı Kalesi'ni kuşatma fikrine son derece şaşırmıştı. Kaşlarını çatan reis, bakışlarını Sturm'e çevirdi. Adam, reisin bakışları altında sabırla oturdu ve onun konuşmasını bekledi.

"Deli, değil mi?" diye sordu Harald.

"Hayır, Reis," diyen Sturm yoruma şaşırmıştı. "Derek Crownguard şövalyeliğimizin yüksek mertebeli bir üyesidir. Bu ejderha küresini bulmak için uzun bir yol kat etti."

Harald homurdandı. "Ordular kurmaktan, büyücünün yasak Buzduvarı Kalesi'ni kuşatmaktan söz ediyor. Savaşacağız ama saldırıya uğrarsak. Eğer sayıca azınlıkta kalırsak, bizi buzun üzerinde taşıyarak tehlikeden uzaklaştıracak hızlı teknelerimiz var."

Harald, merakla Sturm'e baktı. "Sen bir şövalyesin, değil mi?" Reis, Sturm'ün uzun bıyıklarını işaret etti. "Şövalyelerle birlikte yolculuk ediyorsun. Neden onlarla beraber plan ya da artık ne halt ediyorlarsa onu yapmıyorsun?"

"Ben onların grubundan değilim efendim," dedi Sturm, bir şövalye olup olmadığıyla ilgili soruya cevap vermekten kaçınarak. "Dostlarım ve ben, Derek ve onun şövalye arkadaşlarıyla Tarsis'te karşılaştık. Şehir, ejderha ordusunun saldırısına uğradı ve yok edildi ve hayatımızı zar zor kurtardık. Beraber yolculuk etmenin daha akıllıca olduğuna karar verdik."

Harald sakalını kaşıdı. "Tarsis yok edildi mi diyorsun sen?"

Sturm başını salladı.

"Bahsettiğiniz bu savaşın Buzsınırı'na bu kadar yakın olduğundan haberim yoktu. Ya Rigitt?" Harald endişelenmiş gibiydi. "Teknelerimiz o sularda yol alıyor. Balıklarımızı onların pazarlarına götürüyoruz."

"En son gördüğümüzde şehir saldırıya uğramamıştı efendim," diye yanıtladı Sturm.

"Şu an için Rigitt'in güvende olduğuna inanıyorum. Ejderha orduları Tarsis'e saldırdıklarında çok açıldıkları için geri çekilmek zorunda kaldılar. Ama Feal-Thas burada, Buzsınırı'nda güçlenirse, karanlığın ordularına ikmal hatlarını ayakta tutacak korumayı sağlayabilir ve Rigitt düşer, kıyı boyunca sıralanan diğer şehirler de. Sonra da karanlık, Ansalon'un tamamını kaplar."

Harald, bunun üzerine hayrete düştü. "Şeytani emellerinde Feal-Thas yalnız değil mi yani? Başkaları da mı var?"

"Rahibiniz haklı," dedi Laurana, adama. "Beyaz ejderha bir işaret, Takhisis, Karanlıklar Kraliçesi geri döndü ve yanında şeytani ejderhalarını da getirdi. Karanlık ordularını kurdu. Bütün dünyayı fethetmek ve herkesi kölesi haline getirmek istiyor."

Çadırda bulunan Buz Halkı iş yapmayı kesti; ifadesiz yüzlerle, sessizce onları dinliyorlardı.

"Kişi karanlığın geldiğini görür ve sadece kendisi için korkar," diye belirtti Harald. "Başkalarını asla düşünmez."

"Ve başkalarını düşünse de, '*Bırak kendi başlarının çaresine baksınlar*' der," diye ekledi Laurana üzüntüyle.

Thorbardin'deki cüceleri düşünüyordu; ejderha ordularıyla savaşmaya karar vermişler ama bunu insanlar ve elflerle birlikte yapmayı reddetmişlerdi. Gilthanas, ejderha küresini elfler için almak, insanların almamasını sağlamak amacıyla gelmişti buraya. Eğer ejderha küresini ele geçirenler Derek ve şövalyeler olursa, onlar da kendileri için alacaklardı.

"Sizin halkınızın Buz Halkı'na yardım etmeye geldiğini görmedim," dedi Harald öfkelenerek. Kadının sözlerini yanlış anladığından alınmıştı.

"Buraya gelme nedenimiz..." diye söze başladı Sturm.

Harald homurdandı. "Bunca yol tepmiş olma nedeninizin Buz Halkı'na yardım etmek olduğuna mı inandıracaksın beni? Bir çeşit ejderha bir şeyini aramaya geldiğinizi söyledi kender."

"Bir ejderha küresi. Güçlü bir büyüye sahip bir eşya. Feal-Thas'ın ona sahip olduğu söyleniyor. Şövalyelerin küreyi bulmak için geldiği doğru, fakat eğer Feal-Thas öldürülürse, bunun sizin halkınıza da yararı olur."

"Onun peşinden gelecek olan büyücü ne olacak?" diye sordu Harald. "Yoksa siz ve şu ejderha küresi burada, Buzsınırı'nda kalıp bir sonraki belayla savaşmamıza yardım edecek misiniz?"

Sturm bir şeyler daha söyleyecekmiş gibi gözüküyordu. Kelimelerini iç çekerek yuttu ve bakışlarını indirdi, bilinçsiz bir şekilde paltosundaki beyaz kürkü okşayan ellerine dikti gözlerini.

Harald, Sturm'e baktı ve suratını astı. "Bozuk balık yemiş bir adam gibi

gözüküyorsun."

"Feal-Thas'la savaşmak konusunda," dedi Sturm, "başka seçeneğiniz olmayabilir efendim. Ejderanlar bizi gördüler. Solamniya Şövalyeleri olduğumuzu anlamışlardır. Geri dönünce kara büyücüye bildireceklerdir ve o da Solamnlar'ın evlerinden bu kadar uzakta ne yaptığını düşünecektir. Kurt casuslarının kampınızı gözetlediğini söylediniz. Bizi buyur ettiğinizi söyleyeceklerdir ona "

"...ve Feal-Thas da, biz istesek de istemesek de bize saldıracaktır," diyerek tamamladı Harald cümleyi. Sinirle Sturm'e baktı ve homurdandı, "Bu sık bir balık ağı!"

"Özür dilerim efendim," dedi Laurana, suçluluk içinde. "Halkınızı tehlikeye sokabileceğimizi fark etmedim! Sturm, yapabileceğimiz bir şey yok mu? Gidebiliriz..." Ayağa kalktı, sanki derhal ayrılmaya hazırlanıyor gibiydi.

"Derek ve diğerlerinin şu anda bunu planladıklarına eminim," dedi Sturm.

"Ben gitmiyorum," diye mırıldandı Flint sakalının içinden.

Harald nefes aldı ama lafı kesildi. Yaşlı adam, rahip Raggart, Elistan ile birlikte otağın içine girdi. Çadırdaki herkes, Harald da dahil, saygıyla ayağa kalktı. Raggart, Harald'a doğru yürüdü. Yaşlı adamın gözleri yaşla doluydu.

"Çok sevinçli haberlerim var," dedi Raggart, yabancılara ayıp olmasın diye Ortak Lisan'da konuşarak. "Tanrılar tekrar bizimle birlikte. Bu adam, bir Paladine ermişi. Önerisi üzerine Balıkçı Tanrı'ya dua ettim ve o da dualarımı yanıtladı." Yaşlı adam, Elistan'inkine benzer bir madalyona dokundu; madalyonun üzerinde bazıları tarafından Habakkuk, Buz Halkı tarafından ise Balıkçı Tanrı olarak tanınan tanrının simgesi vardı.

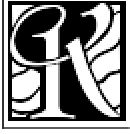
Harald, iki eliyle Raggart'ın elini tuttu ve yaşlı adama kendi dilinde bir şeyler söyledi fısıldayarak. Reis, Sturm'e döndü.

"Görünen o ki bir elinizle ölüm, diğeriyle de yaşam getiriyorsunuz bayım. Ne yapacağız?"

"Bunu Derek'in söyleyeceğine eminim," dedi Sturm tatsız bir şekilde.

- 8 -
Kara Manastır'da Gece Yarısı Duaları.

itiara, silah olarak kullanabileceği bir şey bulmak için depo hapishanesini arayarak biraz zaman geçirdi. Zifiri karanlıkta kalmış olduğu düşünülürse, bu boşuna bir gayretti. Bozak, kadını içeri kilitlemeden önce odayı incelemişti ve kadın da adam ışığı yanında götürmeden önce hızla etrafına bakmış ve hiçbir şey görememişti. Yine de yaklaşmakta olan ölümünü düşünmekten başka yapacak işi yoktu ve her şey bundan daha iyiydi. Sandıklara takıldı ve ayak parmaklarını fıçılara çarptı, elini yamuk bir çiviyle çizdi ve bir duvara kafasını vurdu ve... en sonunda, bir çeşit silah buldu.

Kutu olarak kullanılan bir sandığı parçaladı ve kırık tahtalardan kendine bir sopa yaptı. Onu daha da tehlikeli kılmak için bir fıçının kapağından birkaç çivi söktü ve başka bir tahtayı çekiç olarak kullanarak, çivileri eğreti sopasının ucuna çaktı. Kit, dövüşerek kurtulmayı ummuyordu. Tek ümidi, vahşice dövüşmesi yüzünden onu öldürmek zorunda kalmalarıydı.

Bundan sonra yapacak hiçbir şey yoktu. Bitap düşene kadar depoda volta attı, sonra da iskemleye oturdu. Zaman mefhumunu yitirmişti. Karanlık, bütün dakikaları ve saatleri yutuyordu. Geri kalan son saatlerini horlayarak geçirmeye niyeti olmadığı için uyumamaya kararlıydı ancak sessizlik ve sıkıntı, korku ve gerilim kadını tüketti. Gözlerini kapattı. Başı, göğsünün üzerine düştü.

Tedirgin uykusundan aniden uyandı, kapının dışında bir ses duyar gibi olmuştu. Haklıydı. Birisi, kilide bir anahtar sokuyordu.

Vakit gelmişti. Celladı buradaydı.

Kit'in kalbi boğazını tıkadı. Nefes alamıyordu ve bir an için korkudan öleceğini sandı. Sonra soluk almayı başardı. Sopasını tuttu ve emekleyerek odayı geçip, karanlıkta el yordamıyla kapıyı buldu. Sırtını duvara dayadı. Kapı açıldığında, içeri bakanlar onu göremeyeceklerdi. Şaşıracaklardı ve o

da bir şans yakalayacaktı. Elinde sopasıyla çömeldi ve bekledi.

Kapı gıcırdayarak yavaşça açıldı, sanki biri çok fazla gürültü yapmaktan çekinerek gizlice açıyor gibiydi. Bu garipti. Bir cellat kapıyı doğrudan açardı. İçeri ışık girdi ama bu günün parlak ışığı ya da meşalelerin alevi değil, depoda gezinen, boş iskemleye düşen, sonra da fıçılar ve kutular üzerinde dolanan ince bir ışıktı. Havada egzotik çiçeklerin kokusu vardı.

Hiçbir cellat bu kadar güzel kokmazdı.

"Kitiara?" diye fısıldadı bir ses; bir kadının sesi...

Kitiara sopasını indirdi. Onu bacağının arkasında saklayarak kapının önüne çıktı. Koyu mor astarlı siyah kadife bir harmaniye sarınmış bir kadın duruyordu kapının önünde. Kadın, kafasındaki başlığı indirdi. Yüzüğünün ışığı kadının yüzünü aydınlattı.

"İolanthe?" Kit, son anda hatırladığı ismi büyük bir şaşkınlıkla söylemişti.

"Kraliçe'ye şükürler olsun!" dedi İolanthe derin bir nefes alarak ve Kitiara'nın kolunu tuttu; sert ve gerçek bir şeye dokunmaktan rahatlamış gibiydi. Parmağındaki bir yüzükten çıkan ışık, odada çılgınlar gibi dolaştı. "Hâlâ hayatta olduğundan emin değildim!"

"Şu an için," dedi Kitiara, bu beklenmedik ziyaretçisi karşısında ne yapacağını bilemeden. Kadının elinden kurtuldu ve İolanthe'nin arkasına baktı, yanında muhafızlar getirmiş olduğunu düşünüyordu. Arkada kimse yoktu. Nefes alıp vermeler, zırh şıngırtısı ya da yere sürünen çizmelerin sesini duymadı.

Şüphe içinde, ne olduğunu tahmin bile edemese de bir tuzaktan korkarak, Kitiara, cadının etrafında döndü.

"Burada ne işin var?" diye sordu Kit. "Seni Ariakas mı gönderdi? Bu yeni bir işkence mi?"

"Bağırma! Kapıdaki muhafızları susturdum ama her an başkaları gelebilir. Neden burada olduğuma gelince, beni Ariakas göndermedi." İolanthe duraksadı, sonra da usulca, "Takhisis gönderdi." dedi.

"Takhisis!" diye tekrarladı Kitiara daha da büyüyen bir şaşkınlıkla. "Anlamıyorum."

"Kraliçemiz duanı duymuş ve seni serbest bırakmam için beni gönderdi. Ancak ona verdiğin sözü tutmalısın," diye ekledi İolanthe. "Dargaard Kalesi'nde bir gece geçirmelisin."

Kitiara afalladı. Duayı umutsuzluktan etmişti, bir an için bile kendisini dinleyen ölümsüz kulaklar ya da kilidi açacak ölümsüz eller olduğuna inanmamıştı. Takhisis'in duasını sadece duymakla kalmayıp ona cevap vermesi ve şimdi de sözünü tutmasını beklemesi, önündeki zalim ölüm kadar korkutucuydu.

Kit, Takhisis dinliyor olsa bile duasını duyanın İolanthe'nin kulakları olduğunu bilseydi çok daha iyi hissederdi kendini. Cadı, yanık saç kokusunu bastırmak için ellerine parfüm dökmüştü.

"Bana silah getirdin mi?" diye sordu Kitiara.

"İhtiyacın olmayacak."

"Beni yakalamaya kalkarlarsa olacak. Bağırsaklarım dışarı sarkarak ölmeyeceğim," dedi kadın sert bir şekilde.

İolanthe kısa bir tereddütten sonra sıkı yeninden, büyücülerin kendilerini korumaları için taşımalarına izin verilen türden, uzun bir bıçak çıkarttı. Onu Kit'e verdi ve kadın da hafif, kırılgan gözüken bıçak karşısında yüzünü ekşitti.

"Sanırım sana teşekkür etmeliyim," dedi Kit kaba bir şekilde. Kimseye, hele ki mis kokulu bir fahişeye borçlu kalmaktan hoşlanmazdı. Yine de borç borçtu. "Sana borçluyum..."

Bıçağı kemerine sokarak, kapıdan dışarı doğru yürümeye başladı.

"Kahretsin kadın!" dedi İolanthe şaşkınlık içinde. "Ne yapıyorsun?"

"Gidiyorum," dedi Kit kısaca.

"Kraliçe'nin Tapınağı'nda bu şekilde giyinmiş olarak mı yürüyeceksin?" İolanthe, üstünde sadece zırhının altına giydiği giysisi –üzerine Mavi Ejderha Ordusu'nun simgesinin altın ipliklerle işlenmiş mavi bir kombinezon– olan Kit'i işaret etti.

Kit omuzlarını silkti ve yürümeye devam etti.

"Akşam ibadetinden sonra kapanan Tapınak'a yabancıların girmesine izin verilmez," diye uyardı İolanthe kadını. "Kara rahipler, koridorlarda dolaşırlar. Seni kısa bir süre sonra buraya getireceklerinden, gitmesen de olur. Hem her kapıda bulunan büyülü ejderha tuzaklarını nasıl geçeceksin?"

Her kapı, kromatik ejderhaların renklerinden birine adanmış farklı bir Yüceefendinin askerleri tarafından korunuyordu. Dolayısıyla bir kırmızı kapı, bir mavi kapı, bir yeşil kapı ve benzeri vardı. Her kapıda, ait olduğu ejderhanın nefes silahını taklit eden bir tuzak vardı. Kırmızı kapıya uzanan koridorda sıralanan ve ateş kusan taştan kırmızı ejderha başları, içeri giren talihsiz kişileri daha yarı yola ulaşamadan yakıyordu. Mavi Ejderha Kapısı'nda şimşekler çakıyordu ve yeşil ejderhanınki de zehirli gaz saçıyordu.

"Tuzakları etkisizleştirecek parolayı biliyorum," dedi Kitiara omzunun üzerinden. "Her Yüceefendi bilir."

"Ariakas, sen tutuklandıktan sonra parolaların değiştirilmesini emretti," dedi İolanthe.

Kitiara durdu. Elleri kasıldı. Bir an için olduğu yerde durdu, içinden küfretti ve sonra da cadıya döndü yüzünü.

"Yeni parolayı biliyor musun?"

İolanthe gülümsedi. "Büyüyü kim yaptı sanıyorsun?"

Kitiara, cadıya güvenmiyordu. Olup biteni anlamıyordu. İolanthe'nin Kraliçe Takhisis tarafından gönderildiği hakkındaki hikayesine inanmıyordu ama cadı, Kit'in duasını başka nasıl bilebilirdi ki? Hoşlansa da hoşlanmasa da, Kit hayatını bu kadının ellerine bırakmak zorundaydı ve Kit bundan hoşlanmıyordu.

"O halde planın ne?" diye sordu.

İolanthe, Kitiara'ya bir giysi uzattı. "Önce bunu giy."

Kit, kara rahipler tarafından giyilen siyah kadife cübbeyi aldı. Akıllıca bir fikir, diye düşündü. Kıyafeti üzerine aceleyle geçirmeye çalışırken kafasını kol deliğinden çıkarttı, sonra da cübbeyi ters giydi. İolanthe'nin yardımıyla Kitiara giyinmeyi başardı. Siyah, örtücü kıvrımlar kadını sardı.

"Şimdi ne var sırada?"

"Kara Manastır'daki gece yarısı ayinine katılacağız," diye açıkladı İolanthe. "Orada kalabalığın arasına karışacak ve onlarla beraber çıkacağız, çünkü ejderha tuzakları onların geçmesine izin vermek için etkisizleştirilmiş olacaklar. Acele etmeliyiz," diye ekledi. "Ayin başladı bile. Şansımıza Manastır buradan pek uzakta değil."

Depodan çıktılar; İolanthe'nin büyülü yüzüğünden çıkan ışık Ariakas'ın odasından geçerken yollarını aydınlattı. Ana kapı aralıktı.

"Ya muhafızlar?" diye sordu Kitiara fısıldayarak.

"Öldüler," diye yanıtladı İolanthe sakin sakin.

Kit, ihtiyatla kapının ardına baktı. Cadının yüzüğünden çıkan ışıkta, iki toz yığını gördü; iki baaz ejderandan arta kalanlar. Kitiara, cadıya saygıyla baktı, İolanthe, tozlanmasın diye cübbesinin eteğini topladı ve yavaşça yığınların üzerinden geçti, dudakları iğrenerek kıvrılmıştı. Kitiara yığınların ortasından geçerek tozu etrafa saçtı.

"Bundan kurtulmalıyız," dedi, bozulmuş toz yığınlarını işaret ederek. "Gören herkes, bunun ölü bir ejderan olduğunu anlar."

"Vakit yok," dedi İolanthe. "Riski göze almalıyız. Şansımıza, bu koridor nadiren ışıklandırılıyor. Ve Tapınak'ın bu kısmına gelmek için çok az kişinin nedeni var. Bu taraftan."

Kitiara, muhafızlar eşliğinde aşağı indiği merdiveni hatırladı. O ve İolanthe merdivenin yanından geçerek yollarına devam ettiler ve kısa bir süre sonra kadın ilahiler okuyan, Kara Kraliçe'ye şükreden sesler duydu. Kitiara, Kara Manastır'daki ayinlerden birine hiç katılmamıştı. Aslında, onlardan kaçınmak için elinden geleni yapmıştı. Kara Manastır'ın nerede bulunduğundan bile emin değildi. Zindanların karşısında olduğuna dair belli belirsiz bir fikri vardı sadece. Koridorlar, belirli bir kaynağı olmayan, tekinsiz bir şekilde duvardan çıkıyormuş gibi gözüken morumsu beyaz bir ışıkla aydınlanıyordu. Işık bütün renkleri, bütün yüzleri, bütün farkları siliyor ve her şeyi çevresi karanlıkla çizilmiş korkunç bir beyaza çeviriyordu.

Bu koridorlarda yürüyen herkes, her gün buradan geçenler bile, gerçeğin

dışına çıkmış gibi hissederdi kendini. Zemin muntazamdı, duvarlar garip bir şekilde eğikti, koridorlar yön değiştiriyorlardı, odalar olmaları gereken yerde değillerdi, kapılar bir önceki gün bulundukları yerde durmuyorlardı. Yüzüğünün ışığıyla yolunu bulan İolanthe, garip koridorlarda güvenle ilerledi. Tek başına olsaydı, Kit burada kaybolurdu.

İlahilerin ayinden geldiğini tahmin etti. Sesleri takip etmenin kolay olacağını düşünmüştü ama burada bozuluyorlardı. İlahileri o kadar açık duyuyordu ki, Manastır'a vardıklarını düşünüyordu ama köşeyi dönünce sesler neredeyse kayboluyordu. Bir sonraki dönüşte de tekrar yükseliyorlardı. Ayinin bir noktasında tiz bir çığlık koridorlarda yankılanarak Kit'in tüylerinin diken diken olmasına neden oldu. Korkunç çığlık aniden kesildi.

"Bu neydi?" diye sordu Kit.

"Akşam kurbanı," dedi İolanthe. "Manastır ileride."

"Kraliçe'ye şükür," diye mırıldandı Kitiara. Daha önce zindan seviyesine hiç inmemişti ve buradan ayrılmak için sabırsızlanıyordu. Kit, hayatının basitliğinden, tanrılarla dolu olmamasından hoşlanırdı; ki bu da ona Kraliçe ile yaptığı pazarlığı hatırlattı. Kit, bunu aklından uzaklaştırdı. Şu anda düşünmesi gereken daha acil konular vardı ve; ayrıca, Takhisis daha onu kurtarmamıştı.

Bir dönemeçten dönen kadın ve İolanthe, neredeyse kara rahiplerden birine çarpacaklardı. Kitiara yüzünü gizlemek için başlığını iyice indirdi ve başını eğik tuttu. Geniş yeninde gizlediği eliyle bıçağının kabzasını tuttu.

Kara rahip onları süzdü. Kit nefesini tuttu ama adamın kızgın bakışları İolanthe üzerine kilitlenmişti. Adam, başlığını açarak kadına sinirli sinirli baktı. Solgun, sıska ve pörsümüştü. Burnunda korkunç görünüşlü kırmızı bir iz vardı.

"Çok geç bir saatte burada bulunuyorsun Siyah Cübbe," dedi İolanthe'ye onaylamaz bir ses tonuyla.

Kitiara bıçağının kabzasını sıktı.

İolanthe, başlığının kıvrımlarını geri çekti. Tekinsiz ışık kadının yüzünü aydınlatarak menekşe rengi gözlerinde parladı.

Kara rahip irkilmiş gibiydi ve bir adım geri çekildi.

"Görüyorum ki beni hatırladınız," dedi İolanthe. "Refakatçim ve ben ayine katılmak için geldik ve geciktik, o yüzden bizi oyalamayın."

Kara rahip kendisine gelmişti. Hiç ilgilenmeden Kit'e baktıktan sonra bakışlarını İolanthe'ye çevirdi. "Gerçekten de geç kaldınız hanımefendi. Ayinin neredeyse yarısı bitti."

"Bu yüzden, bizi mazur göreceğinize eminim."

İolanthe, siyah cübbesi etrafında savrularak adamın yanından geçti, çiçek kokusu koridorda kaldı. Kit saygılı bir şekilde kadını takip etti. Bir gözünü kara rahibin üzerinde tutmak için başlığını geri itti ve omzunun üzerinden arkasına baktı. Adam onları izlemeye devam etti ve bir an için Kit, adamın peşlerinden geleceğini düşündü. Sonra, adam bir şeyler mırıldanarak döndü ve oradan ayrıldı.

"Pek güvenli bir yol arkadaşı olduğunu sanmıyorum," dedi Kitiara. "Buralarda pek sevilmiyorsun."

"Kara rahipler bana güvenmezler," dedi İolanthe sakince. "Hiçbir büyü kullanıcısına güvenmezler. Aynı anda nasıl hem Takhisis'e sadık olup hem de Nuitari'ye hizmet ettiğimizi anlamıyorlar."

Dudak bükerek gülümsedi. "Ve gücümü kıskanıyorlar. Geceefendisi, büyücülerin Tapınak'a girmelerinin yasaklanması için Ariakas'ı ikna etmeye çalışıyor. Ermişlerinden bazıları bizi şehirden atmak istiyor. Pek mümkün değil elbette, özellikle de İmparator'un kendisinin bir büyü kullanıcısı olduğu düşünülürse."

"Artık sus," diye uyardı. "Manastır tam önümüzde. Hiç dua biliyor musun?"

Kitiara, elbette ki bilmiyordu. "O zaman biri sana neden katılmadığını sorarsa bu işareti yap,"

İolanthe, eliyle bir daire çizdi. "Bu, sessizlik yemini ettiğin anlamına gelir."

Manastır kalabalıktı. Kitiara ve İolanthe, girişin yakınında yer buldular kendilerine. Siyah cübbelerin altında terleyen bedenler, yanan mum, tütsü ve taze kan kokusu sarmıştı odayı. Sunakta genç bir kadının cesedi vardı, boğazındaki bir kesikten kan akıyordu. Ellerine kan bulaşmış bir rahip

ilahiler okuyor, kalabalığı Takhisis'i övmeye teşvik ediyordu.

Kitiara, burnunda kan kokusu, kulaklarında akortsuz yaygara, kalabalığın içinde huzursuz bir şekilde durdu ve bir anda gitmek zorunda olduğunu hissetti. Burada dikilerek birinin hücresinden çıktığını farketmesini ve alarm vermesini beklemeye dayanamıyordu.

"Hadi çıkalım," diye fısıldadı Kitiara aceleyle.

"Bizi kapıda durdururlar ve sorular sorarlar," dedi İolanthe fısıldayarak ve Kit'in yenini tuttu. "Kalabalıkla beraber çıkarsak bizi farketmez."

Kitiara iç geçirdi, öfkelenmişti ama bunun akıllıca bir plan olduğunu kabul etmek zorundaydı. İşkenceye dayanmak için zorladı.

Manastır, içinde Kraliçe Takhisis'in ejderha şeklinde büyük Kara heykelinin durduğu, yüksek tavanı kubbeli, daire şeklinde bir oda idi. Heykel, bir sanat eseriydi. Bedeni siyah mermerden oyulmuştu. Beş başın her biri farklı renkte bir mermerden yapılmıştı. Odayı aydınlatan büyülü bir ışıkla parlayan mücevherlerdi. Mucizevi bir şekilde, heykelin başları hareket ediyor gibi gözüküyordu. Gözler bir o tarafa bir bu tarafa bakıyor, her şeyi gören bakışlarının korkunç ışığını kalabalık üzerinde gezdiriyorlardı.

Kit, önce başları sallanan Kraliçe Takhisis'in heykeline, sonra da dumandan yön değiştiren renkli ışıkların altında zorlukla görülen yanındaki İolanthe'ye baktı. Kit, cadının yüzünü göremiyordu, zira kadın başlığını tekrar takmıştı. Kit gergindi, terli avucunda bıçağını tutuyordu, zamanın geçmesini ve buradan çok uzakta olmayı diliyordu, İolanthe ise sakindi, hareket etmiyordu, azıcık bile gergin değildi ama eğer Ariakas, Kit'in kaçmasına yardım edenin o olduğunu öğrenirse, İolanthe'nin hayatı yaşamaya değmezdi. Kit'in cezası ne olursa olsun, İolanthe onun üç mislini yaşayacaktı.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye fısıldadı Kit ilahinin perdesi altında. "Neden bana yardım ediyorsun? Ve sakın bana dualarımın yanıtı olduğunu söyleme."

İolanthe, başlığının altından Kitiara'ya baktı. Menekşe gözleri Kraliçe'nin çok renkli ve çok yüzlü gözlerinden çıkan ışıkta parladı, İolanthe bakışlarını heykele çevirdi ve Kit, kadının kendisine cevap vermeyi reddedeceğini düşündü.

Ancak en sonunda, İolanthe fısıldadı, "Düşmanım olmanı istemiyorum Mavi Leydi." Büyük ve derin menekşe gözler, Kit'in üzerine odaklandı. "Eğer yapacağını söylediğin şeyi yaparsan ve başarılı olursan, Krynn üzerindeki en güçlü varlıklardan birini yanına almış olacaksın. Lord Soth, seni kudretli bir güç haline getirecek. Anlamıyor musun Kitiara? Kara Majesteleri, Ariakas hakkında tereddüt etmeye başladı. Güç Tacı'nı takacak bir başkasını bulmak istiyor. Eğer sen o kişi olduğunu kanıtlarsan –ki ben yapacağını düşünüyorum– benim hakkımda iyi şeyler düşünmeni istiyorum."

Ve eğer Dargaard Kalesi'nden sağ dönmeyi başaramazsam, Ariakas, Tacı takmaya devam edecek ve cadı da denemekten hiçbir şey kaybetmemiş olacak, diye düşündü Kitiara. Bu kadın tam düşündüğüm gibi; kurnaz, bencil, entrikacı ve işbirlikçi.

Kit kadından hoşlanmaya başlamıştı.

İlahi iyice hızlandı ve Kit, bunun ayinin bitmek üzere olduğu anlamına geldiğini umarken, heykelin mavi kafası Kit'in olduğu tarafa döndü. Kraliçe'nin gök yakut gözleri, kadının etrafındaki kalabalığı aydınlattı. Işıklı gözler, bir an için Kit'in hafifçe önünde, solda duran kişinin üzerinde durdu; yamuk kanatlı bozak ejderan. O anda ilahi beklenmedik bir şekilde kesildi ve ardında ağır bir sessizlik bıraktı. Kraliçe'nin başları hareketsiz kaldı. Mucize sona ermişti. Heykel tekrar mermer olmuştu, tabii eğer başka bir şey olduysa; Kit, bir makinenin gıcırtısını ve gürültüsünü duyduğunu düşünüyordu. Manastır, tekinsiz beyaz bir ışıkla aydınlandı. Ayin bitmişti.

Kalabalık gözlerini kırpıştırdı ve ovaladı. Deneyimlerinden ayinin bitmek üzere olduğunu bilenler, kalabalığa kalmamak için çıkışa yaklaşmaya başlamışlardı bile. Herkes çıkışa doğru ilerliyordu. Yamuk kanatlı bozak döndü ve kadına doğru yürümeye başladı. Kit, başlığını kafasına geçirmişti ama yüzünü tamamen gizleyememişti ve nasıl olduysa başlık ayin sırasında kafasından kaymıştı. Hızla döndü ama Targ kadını görmüştü bile. Kit, Ariakas'ın evcil bozak'ının sürüngen gözlerinde onu tanıdığını gösterecek bir ışık gördüğüne emindi.

Yanılıyor olabilirdi ama bunu şansa bırakamazdı. Kit yavaşladı, kalabalığın etrafından akmasına izin verdi. Bıçağını tuttu ve bozak'ın yaklaşmasını bekledi.

Kalabalık, aniden ilerleyerek Targ'ın kadına doğru sendelemesine eden oldu. Belki Takhisis gerçekten de onun yanındaydı. Kırılgan görünüşlü bıçağın kırılmamasını ümit ederek, Kitiara bıçağı Targ'ın kaburgalarına sapladı; onu derhal öldürmemek için kalbi yerine ciğerlerini hedef almıştı.

Bozak, acıdan ziyade şaşkınlık gösteren bir şekilde bıçağı çekti ve yenine sakladı. Bozak, gözlerinde şaşkın bir ifadeyle yere yığılmaya başlamıştı. Kitiara, İolanthe'yi kolundan yakaladı ve kadını kapıya giden yoldan çekti.

"En yakın kapı nerede?" Birkaç rahibi iten Kit onları neredeyse düşürüyordu.

"Neden? Sorun ne?" diye sordu İolanthe, Kit'in yüzündeki ifadeden telaşa kapılarak.

"Nerede?" diye sordu Kitiara vahşice.

"Sağda," dedi İolanthe ve Kit kadını o tarafa doğru sürüklemeye başladı.

Bir patlama, duvarları sarsarak toz ve molozların etrafa saçılmasına neden olduğunda çok uzaklaşmamışlardı. Patlamanın gürültüsü azalırken çığlıklar, haykırışlar ve iniltiler yankılanmaya başladı koridorlarda. Bazı hacılar dehşet içinde donakalmışlar, bazılarıysa paniğe kapılarak bağırmaya başlamışlardı. Kimsenin ne olduğu konusunda bir fikri yoktu.

"Nuitari bizi kurtarsın, ne yaptın?" diye sordu İolanthe nefesi kesilmiş bir halde.

"Önümdeki bozak, Ariakas'ın muhafızlarından biriydi. Beni tanıdı. Onu bıçakladım. Başka bir seçeneğim yoktu," dedi Kitiara, koridorda hızla ilerlerken. İolanthe'nin allak bullak olduğunu görünce, Kit ekledi, "Bozak'lar öldüklerinde kemikleri patlar."

Muhafızlar ve kara rahipler onları iterek geçtiler, bazıları patlamanın olduğu yere doğru koşarken diğerleri oradan uzaklaşıyordu.

"Nuitari bizi kurtarsın," dedi İolanthe tekrar. Başlığını iyice indirerek yüzünü kapattı ve cübbesinin eteklerini toplayarak koşmaya başladı. Kitiara ona katıldı. Nerede oldukları hakkında hiçbir fikri yoktu ve İolanthe'nin bildiğini umuyordu. Bir köşeden döndüler ve koridorda koşarak ilerleyen ejderan Tapınak muhafızlarıyla burun buruna geldiler. Kaçmayı başaramadan muhafızlar onları yakaladı.

"Ne oldu?" diye sordu biri yollarını keserek.

"Bir patlama duyduk." İolanthe göz yaşlarına boğuldu. "Manastır'da. Bir Beyaz Cübbe kılık değiştirmiş... büyü yaptı... ölü ejderanlar... patlama... çok korkunç!" Küçük bir kız gibi konuşuyordu, kendi gırtlaksı kalın sesinden çok farklıydı bu.

"Beyaz Cübbe kaçtı," diye ekledi Kit. "Acele ederseniz, onu yakalayabilirsiniz. Kara rahip gibi giyinmiş. Fark etmemeniz imkansız. Burnunda uzun, kırmızı bir yara izi var."

Ejderan komutan daha fazla soru sorarak vakit kaybetmedi. Adamı yakalamak için adamlarıyla yola koyuldu.

"İyi düşünce," dedi İolanthe, aceleyle ilerlerken.

"Seninki de," dedi Kit.

Zindan seviyesinden kıvrılarak çıkan merdivenden tırmandılar, felaketin olduğu yere doğru ilerleyen askerler tarafından yolları mütemadiyen kesiliyordu. Kit ve İolanthe merdivenin tepesine ulaştılar, başka bir koridorda koşarak ilerlediler ve Beyaz Ejderha Kapısı'na ulaştılar.

Tapınak saldırıya uğrayınca, bütün kapılar kapatılmış ve mühürlenmiş, tuzaklar etkinleştirilmişti. Silahlarını çekmiş olan ejderan muhafızlar gergin ve sinirliydiler.

"Tüh," dedi Kitiara. Bunu akıl edememişti.

"Sakin ol," dedi İolanthe usulca. "Bırak da ben konuşayım."

Başlığını indirdi ve alçak Beyaz Cübbe hakkındaki hikayesini tekrarladı ağlayarak. Ejderanlar, Ariakas'ın cadısını tanıyorlardı; İolanthe daha o öğleden sonra oraya gelmiş ve yakalanan herkesi dondurarak hareketsiz bırakan beyaz ejderha tuzağı büyüsü üzerinde çalışmıştı. İolanthe elbette ki parolayı biliyordu ama muhafızlar ona sormadılar bile. Onun yerine refakatçisiyle ilgilendiler.

"Bu kim?" Sürüngen gözler, Kit'e şüpheyle baktılar.

"Rehberim," dedi İolanthe. Acizane bir şekilde iç çekti ve menekşe gözleri, komutana takatsizce baktı. "Koridorlar çok karmaşık. Hepsi birbirine benziyor. Kayboluyorum."

"Adın ne?" diye sordu ejderan Kit'e. Kadın, İolanthe'nin tavsiyesini hatırladı ve eliyle bir daire çizdi.

"Sessizlik yemini etti," diye açıkladı İolanthe.

Ejderan, kafası öne eğik duran, kanlı bıçağı elinde, yeninin içinde gizleyerek tutan Kit'e baktı. Sonra da komutan kapıdan geçmelerini işaret etti. Tam Tapınak'tan çıkmak üzereydiler ki arkalarından koşan aceleci ayak sesleri duydular. Kit durdu, gergin bir şekilde saldırmaya hazır bekledi.

"İolanthe Hanım," diye seslendi ejderan, "komutan, eve dönerken yanınızda bir refakatçi ister misiniz diye sormam için gönderdi beni. Sokaklar güvenli olmayabilir."

İolanthe derin bir nefes verdi. "Hayır, teşekkür ederim," dedi. "Seni görevinden alıkoymayacağım."

İki kadın kapıdan geçti, yürümeye devam ederek Tapınak civarından kurtularak sokağa girdi.

Kitiara kurtulmuştu. Temiz havayı soludu ve bir daha asla göremeyeceğini düşündüğü yıldızlarla süslü siyah gökyüzüne baktı. Sevinç ve ferahlıktan neredeyse başı dönmüştü ve İolanthe'nin söylediklerini duymadı.

"Beni dinle!" İolanthe, kadının ilgisini çekmek için kolunu çimdikledi. "Derhal Ariakas'a gitmeliyim. Bu haberlerle doğrudan ona gitmezsem garip gözükür ve pek vaktim yok! Nereye gidiyorsun?"

"Mavi ejderhama," dedi Kit.

İolanthe kafasını salladı. "Bunu tahmin etmiştim. Zamanını harcama. Ariakas, Neraka'daki bütün mavi ejderhaların Solamniya'ya dönmelerini emretti. Mavilerin sana sadık olduklarını biliyor ve ejderhalarının senin idam edileceğini öğrenmeleri durumunda olabileceklerden korktu."

Kitiara usulca küfretti.

İolanthe, bir ara sokağı işaret etti. "Bu sokağın sonunda Salah Kahn'ın atlarını tuttuğu bir ahır var. Khur atları dünyadaki en hızlı ve en iyi atlardır," diye ekledi gururla. "Aynı zamanda da en zekileridirler. Çalınmalarını önlemek için halkım onlara gizli bir kelime öğretir. Bu kelimeyi söylemelisin yoksa atlar üzerlerine binmene izin vermezler. At seni anında

sırtından atacak ve üzerine saldıracaktır. Ölebilirsin. Anlıyor musun?"

Kit anladı. İolanthe ona kelimeyi söyledi. Kit tekrarladı ve kafasını salladı.

"Bir şey daha," dedi İolanthe, Kit ayrılmak üzereyken kadına.

"Ne o?"

İolanthe, kadına sorgularcasına baktı. "Sözünü tutacak mısın? Dargaard Kalesi'ne gidecek misin?"

Kitiara tereddüt etti. Kaçarak geçen bir hayatı düşündü. Ariakas, kadının kaybolduğunu farkettiği anda başına ödül koyacaktı. Büyük bir ödül olacaktı bu. Ansalon'daki her ödül avcısı onu arıyor olacaktı. Hiçbir şehirde ya da kasabada bir daha yüzünü gösteremeyecekti. Daima arkasını kolluyor olacak, uyumaktan korkacaktı.

"Sözümü tutacağım," dedi Kit.

İolanthe gülümsedi. "Bunda ciddi olduğuna eminim. Dargaard Kalesi'ne girince buna ihtiyacın olacak."

Cadı, Kitiara'nın elini tuttu ve bileğine gümüşten yapılmış, balgam taşından üç mücevherle süslenmiş büyük bir bilezik taktı.

Kit sırıttı. "Ölüm şövalyesi için güzel gözükmemi mi istiyorsun? Bunun takımı olan küpeler de var mı?"

"Lord Soth hakkında ne biliyorsun?" diye sordu İolanthe.

"Pek bir şey değil," diye itiraf etti Kit. "Bir ölüm şövalyesi..."

"Seni tek bir kelimeyle öldürebilir," dedi İolanthe. "Onu korumak zorunda olan ölümsüz savaşçılardan oluşan bir ordusu var ve onları geçebilirsen –ki bu şüpheli– banşilerle karşılaşacaksın. Şarkıları o kadar korkunçtur ki, tek bir nota bile duyarsan kalbin atmayı keser ve anında ölürsün. Bütün geceyi geç, beş dakika bile hayatta kalamazsın Dargaard Kalesi'nde."

Kit sessizleşmişti.

"Yani bu bilezik büyülü." Kit, mücevhere şüpheyle baktı. "Beni koruyabilecek mi?"

"Seni korkudan ölmekten koruyacak. Ayrıca balgam taşı mücevherler sana

karşı yapılan bütün büyülü saldırıları emecek ancak bir noktaya kadar dayanabilirler sadece. Sonra parçalanacaklar ve bilezik de hiçbir işe yaramayacak. Yine de en azından ön kapıdan girmeni sağlayacaktır. Gücü sınırlı. Kullanmaya niyetli olmadığın sürece takma."

Kitiara, elini bileziğin üzerine koydu.

"İyi şanslar," diye ekledi İolanthe. Elini, parmağındaki yüzüğün üzerine koydu ve kendi kendine mırıldanmaya başladı.

"Bekle İolanthe," dedi Kit ve cadı büyüsünü yarıda kesti

"Ne var?"

Kit, minnettar olmaya alışkın değildi. Kelimeler boğazına düğümlendi ve boğuk ve garip bir şekilde çıktı. "Teşekkür ederim."

İolanthe gülümsedi. "Bana ne borçlu olduğunu unutma," dedi ve siyah cübbesi karanlık gecede eriyerek ortadan kayboldu.

Kitiara hızla ara sokakta ilerledi. Cani bir Beyaz Cübbe'nin Tapınak'a sızmak için büyüsünü kullanmış olduğu hikayesi Takhisis'in öfkeli takipçileri arasında yayılırken gittikçe artan haykırışları duyabiliyordu arkasından gelen.

Ahırı buldu ve siyah bir at seçti; atın güçlü adalelerini, asil duruşunu, boynunun gururlu kavisini ve gözündeki parlamayı beğenmişti. İolanthe'nin öğretmiş olduğu kelimeyi söyledi. At, kadının kendisini eyerlemesine izin verdi ve birkaç saniye sonra kadın dört nala şehirden uzaklaşıyordu.

Kitiara, Dargaard Kalesi'ne giden kuzey yoluna girdi.

* * * * *

Tapınak'ta, Beyaz Cübbe hikayesi tapınanların hayal gücünü ele geçirmişti bile; Geceefendisi olay yerine gelip de tanıkları sorgulamaya başladığında kara rahiplerden birkaçı, cüretkar büyücünün hemen yanında durduklarına yemin ettiler. Kel kafalı ve burnunda yara izi olan kara rahip, bir ejderan birliği tarafından yakalanmıştı. Targ'ın ölümü yüzünden öfkeli olan ejderanlar, adamın hemen oracıkta bağırsaklarını söktüler ve adamın büyü kullanıcısı olmadığını ancak adam öldükten sonra anlaşıldı. Şafak söktüğünde Neraka şehrinin altı üstüne getirilmiş ve ejderanlar o rezil

Beyaz Cübbeli büyücüyü bulmak için her eve girmişlerdi.

Tapınaktaki cinayetler yüzünden herkes o kadar öfkelenmişti ki, Kitiara uth Matar'ın idamıyla kimse ilgilenmez olmuştu. Kadını Ölüm Arenası'na getirmek için gönderilen muhafızlar, geceki karmaşada kadının kaçmış olduğunu anladılar. Öldürüleceğini düşündüğü için tir tir titreyen bir emir subayı vermişti haberi Ariakas'a. İolanthe, bir köşede ağlayarak sinir krizi geçiriyordu. Geceefendisi harabe olmuş Manastır'da çılgınlar gibi bağırıyor ve İmparator'un düzeltmek için ne yapacağını öğrenmeyi talep ediyordu. O konuşurken Salah Khan sinirle içeri girdi ve en sevdiği atının çalınmış olduğunu haykırdı.

Ariakas, herkesi şaşırtarak, bütün bu haberleri sakin bir ağırbaşlılıkla dinledi. Hiçbir şey söylemedi. Geceefendisi'nin hezeyanlarını, Salah Khan'ın sövgülerini ve İolanthe'nin hıçkırıklarını sessizlik içinde dinledikten sonra Geceefendisi'ne, Yüceefendiye, cadıya ve geri kalan herkese gitmelerini emretti.

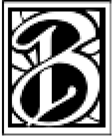
Tek başına kaldığında Ariakas volta attı ve Kitiara'nın idam edilmek üzere Tapınak'ta bir depoya kilitlendiği gece, Beyaz Cübbeli bir büyücünün Kara Manastır'da bir patlamaya neden olmasının şaşkınlık verici bir tesadüf olduğunu düşündü.

İmparator kafasını salladı ve kendi kendine, "Ne Kadın. Ne kadın!" dedi hayranlık içinde.

- 9 -
Casus. Rüya.
Ateş ve gökkuşakları.

rian, yorgunluğun derin uykusundan silkinerek uyandı bir anda. Hareket etmeden yattığı yerde kalarak kulak kesildi, ta ki sesler duyduğuna, rüya görmediğine emin olana kadar. Sesler tekrar konuştular ve adam kürk battaniyesini kenara attı ve sessiz ve gizli bir şekilde hareket ederek uyuyan Aran'ın yanından geçip çadırın kapısına gitti.

"Ne var?" diye mırıldandı Aran.

"Nöbet sıram geldi," diye fısıldadı Brian ve Aran kürk battaniyelerini kafasına çekerek yatağı olan hayvan derilerinin içine gömüldü iyice.

Brian, kürklere sarınmış bir halde, çadırın kapısını açtı ve karanlığa baktı. Ortalıkta kimse dolanmıyordu. Derek dışarıda bir yerlerdeydi. Buz Halkı'nın dikkatli nöbet tuttuğu konusunda Harald'ın onları temin etmesine karşın, kendi nöbetlerini tutmak konusunda ısrar etmişti. Yakınlarda bir çadırın içinden ışık geliyordu; Sturm'ün çadırı. Brian çadıra yaklaştı.

Buzsınırı'nda gece siyah ve gümüşi, soğuk ve yıldızlarla süslüydü. Hafif ışığın altında kolaylıkla etrafını görebiliyordu ve eğer görebiliyorsa, görülebiliyordu da. Gölgelerin içinde kaldı.

Onu uyandıran ses, Laurana'ya aitti. Kadın, Silvanesti hakkında bir şey söylemişti. Kadın, Sturm'ün çadırındaydı ve Brian onları gölgelerin içinden izlerken cücenin de onlara katıldığını gördü.

Sesler boğuktu. Brian, konuşulanları duyabilmek için çadırın etrafından dolanarak arkasına geçti. Dost olarak düşünmeye başladığı bu kişileri gizlice izlediği için kendisinden nefret ediyordu ancak Laurana'nın kadim elf krallığından bahsettiğini duyduğu anda kuşkulanmaya başlamıştı.

"Biliyoruz'" dediğini duydu Laurana'nın çadıra giren Flint'e. "Silvanesti hakkında bir rüya gördün."

"Belli ki bir tek ben görmemişim," dedi Flint soru sorar bir ifadeyle sesi boğuktu. Sinirli, gergin gibiydi. "Sen... sen bana ne gördüğünü anlatmak istersin herhalde?"

"Hayır!" dedi Sturm huysuz bir şekilde. "Hayır, bu konuda konuşmak istemiyorum; asla!.."

Laurana, Brian'ın duyamadığı bir şeyler mırıldandı.

Adamın aklı karışmıştı. Bir rüya, Silvanesti ile ilgili bir rüya hakkında konuşuyorlardı. Bunun hiç anlamı yoktu. Adam sıcak tutmak için ayaklarını hareket ettirdi ve dinlemeye devam etti.

"Ben de benimki hakkında konuşamam," dedi Flint. "Sadece gerçekten bir rüya olup olmadığını anlamak istedim. O kadar gerçek gibiydi ki ikinizi de..."

Brian ayak sesleri duydu ve gölgenin içinde sindi. Kender hızla yanından geçti, o kadar heyecanlanmıştı ki şövalyeyi farketmedi bile. Tas, çadırın kapısını açtı ve içeriye emekledi.

"Bir rüyadan bahsettiğinizi mi duydum? Ben hiç rüya görmem, en azından hatırlamıyorum. Kenderler görmez pek. Ah, sanırım görüyoruz. Hayvanlar bile görür ama..."

Cüce homurdandı ve Tas konuya döndü.

"En muhteşem rüyayı gördüm! Ağaçlar kan ağlıyorlardı. Korkunç ölü elfler etrafta dolanıp başkalarını öldürüyorlardı! Raistlin siyah cübbe giyiyordu! Kesinlikle inanılmazdı! Ve sen de oradaydın Sturm. Laurana ve Flint de. Ve herkes öldü! Eh, neredeyse herkes. Raistlin ölmedi. Ve bir de yeşil ejderha vardı..."

Çadırın içindeki hiç kimse tek bir kelime bile etmedi. Cüce bile sessiz kalmıştı ki bu garipti; zira Flint nadiren Tas'ın böyle saçmalamasına izin verirdi. Tas tereddüt ederek sustu. Tekrar konuştuğunda, diğerlerini bir şeyler söylemeleri için zorlamaya çalıştığı belliydi.

"Yeşil ejderha? Siyahlara bürünmüş Raistlin? Bundan bahsetmiş miydim? Aslında epey yakışmıştı. Kırmızı onu hastalıklı gibi gösteriyor, ne demek istediğimi anlamışsınızdır."

Görünüşe göre kimse anlamamıştı çünkü sessizlik devam etti, daha da derinleşti.

"Eh," dedi Tas. "Eğer daha fazlasını duymak istemiyorsanız yatağıma geri döneceğim." Umutla konuştu ama kimse üstüne alınmadı.

Bunun üstüne "İyi geceler," dedi Tas çadırdan geri geri çıkarken.

Şaşkınlık içinde kafasını sallayarak Brian'ın yanından çadırına giderken onu yine görmedi. "Herkesin nesi var? Sadece bir rüyaydı," diye mırıldandı kendi kendine ve sıkıntıyla ekledi, "Ama söylemem gerekir ki bütün hayatım boyunca gördüğüm en gerçekçi rüyaydı."

Çadırda kimse konuşmadı. Brian bunların çok garip olduğunu düşündü, fakat kendilerine karşı bir entrika çevirmediklerini öğrenmekten ötürü rahatladı. Tam çadırına dönecekti ki Flint'in, "Bir kabus görmeyi umursamıyorum ama onu bir kenderle paylaşmaya itirazım var. Sizce nasıl oldu da hepimiz aynı rüyayı görebildik? Bunun anlamı ne?" dediğini duydu.

"Garip bir yer; Silvanesti," dedi Laurana düşünceli bir sesle. Çadırın içindeki ışık titredi. Kadın çadırın kapısını araladı ve Brian, kadının kendisini görmemiş olmasını umarak gölgelerin içine gizlendi.

"Gerçek olduğunu mu düşünüyorsunuz?" Laurana'nın sesi titredi. "Bizim gördüğümüz gibi... öldüler mi?"

"Biz buradayız," diye yanıtladı Sturm temin edercesine. "Biz ölmedik. Diğerlerinin de ölmediğine emin olabiliriz; bu komik gözüküyor ama onların iyi olduğunu biliyorum."

Brian şaşırmıştı. Sturm kendisinden emin gibiydi ama bunların hepsi bir rüyaydı. Yine de hepsinin aynı rüyayı paylaşmış olması garipti.

Laurana dışarı çıktı. Elinde kalın bir mum taşıyordu ve mumun ışığı kadının yüzünü aydınlatıyordu. Kabusun yarattığı dehşet yüzünden rengi atmıştı ve düşüncelere dalmış gibi gözüküyordu. Gilthanas, Brian'ın hemen karşısında bulunan kendi çadırından çıkınca şövalye arada kaldı. O ikisi bulundukları yerde durdukları sürece geri dönemezdi.

"Laurana," dedi kardeşi kadını görünce. "Çok endişelendim. Senin öldüğün bir rüya gördüm!"

"Biliyorum," dedi Laurana. "Ben de aynı şeyi gördüm; Sturm, Flint ve Tas da. Hepimiz Tanis, Raistlin ve diğer arkadaşlarımız hakkında aynı rüyayı gördük. Rüya korkunçtu ama aynı zamanda rahatlatıcıydı da. Tanis'in yaşadığını biliyorum Gil. Biliyorum! Diğerleri de hayatta. Hiçbirimiz bunu anlayamadık..."

Kadın ve kardeşi, konuşmalarını bitirmek için adamın çadırına girdiler. Brian tam utanç içinde kendisininkine dönecekti ki bir hareket duydu. Brian tekrar gölgelere gizlendi ve yaşadığı süre boyunca bir daha asla kimseyi gizli gizli gözetlememeye yemin etti.

"Eh, uyku buraya kadarmış," dedi Flint. "Kendi nöbetimi şimdi tutacağım."

"Ben de sana katılayım," diye önerdi Sturm.

"Sanırım aynı rüyayı neden ve nasıl gördüğümüzü asla bilemeyeceğiz," dedi cüce.

"Bence de," dedi Sturm.

Cüce çadırdan çıktı. Sturm onu takip etmek üzereyken, çadırının içinde, yerde bir şey gördü. Onu yerden almak için durdu. Nesne parlak, mavi beyaz bir ışıkla parlıyordu, sanki bir yıldız düşerek Sturm'ün eline konmuş gibiydi. Şövalye parlak nesneye bakarak bir süre durdu ve onu elinde çevirdi. Brian onu açık bir şekilde görebiliyordu; yıldız şeklinde bir kolye ucuydu bu. Kolye, kendi ışığıyla parlıyordu. İnanılmaz derecede güzeldi.

"Bence de," diye tekrarladı Sturm, ama mücevhere bakarken o kadar da emin değil gibiydi bundan. Onu bulduğuna minnettar bir şekilde elinde sıktı.

Gilthanas'ın çadırını geçen Sturm, Laurana'nm sesinin oradan geldiğini duyunca içeri girdi. Brian hızla kendi çadırına gitti, içeri girdi, Aran'ın ayaklarına takıldı ve yatağını buldu. Diğer üçünün yandaki çadırda konuştuklarını duyabiliyordu.

"Laurana," dedi Sturm, "bana bunun hakkında bir şeyler söyleyebilir misin?"

Adam, kadının nefesinin kesildiğini duydu. Gilthanas, Elf Lisanı'nda bir şeyler söyledi.

"Sturm," dedi Laurana huşu içinde, "bu bir yıldız ziyneti! Böyle bir şeyi nasıl buldun?"[4]

"Ayrılmadan önce Leydi Alhana verdi," diye yanıtladı saygı dolu bir sesle. "Almak istemedim, çok değerli olduğunu biliyordum ama o ısrar etti..."

"Sturm," dedi Laurana ve sesi hissettiği duygulardan dolayı boğuk çıkıyordu, "cevap bu; en azından bir kısmı. Yıldız ziyneti bir aşığın sevdiğine verdiği bir hediyedir. Mücevher onları birbirlerine bağlar, ayrı olsalar bile birini daima diğerinin kalbinde, aklında, ruhunda tutar. Bu bağlantı fiziksel değil ruhanidir ve kırılma imkansızdır. Bazıları, bunun ölümden sonra bile devam ettiğine inanır."

Sturm'ün yanıtı boğuktu ve Brian ne dediğini duyamadı. Adamın düşünceleri Lillith'e kaydı –bütün yolculuk boyunca ondan hiç uzaklaşmamıştı– ve şövalyenin ne hissediyor olduğunu sadece hayal edebiliyordu.

"Bir yıldız ziynetinin bir insana verildiğini hiç duymadım," dedi Gilthanas ve iğneleyici bir şekilde ekledi, "Onun değerine paha biçilemez. Ufak bir krallık eder. İyi iş başarmışşın."

"Bunu satacağıma gerçekten inanıyor musun?" diye sordu Sturm. Sesi öfkeden titriyordu. "Eğer öyleyse, beni hiç tanımamışsın demektir."

Gilthanas bir an için sessiz kaldı, sonra usulca konuştu. "Seni tanıyorum Sturm Brightblade. Böyle bir şeyi ima etmekle hata yaptım. Lütfen beni affet."

Sturm, özrü kabul ettiğine dair bir şeyler mırıldandı ve çadırdan çıktı. Çıkarken Gilthanas tekrar Sturm'den kendini affetmesini rica etti. Sturm hiçbir şey söylemedi, sadece çıktı.

Laurana, Elf Lisanı'nda öfkeyle bir şeyler söyledi kardeşine. Gilthanas da Elf Lisanı'nda cevap verdi. Brian kelimeleri anlayamıyordu ama elf lordu kasvetli olmasına karşın pişmandı.

Laurana çadırdan çıktı ve Sturm'ün ardından koştu.

"Gil onu demek istemedi..." diye başladı konuşmaya.

"Hayır Laurana, öyle demek istedi," dedi Sturm. Sesi sertti. "Belki de

yorumunun ne kadar insafsız olduğunu düşününce farketti ama o kelimeler ağzından çıktığında ne dediğini çok iyi biliyordu."

Sturm duraksadı, sonra ekledi, "Ejderha küresini halkınız için istiyor değil mi? Onun şövalyelerin etrafında dolaştığını gördüm, Derek'i gizli gizli gözetlediğini biliyorum. Kardeşin bu küre hakkında ne biliyor?"

Laurana'nın soluğu kesildi. Sturm'ün dobra suçlaması kadını hazırlıksız yakalamıştı. "Bir şey bildiğini sanmıyorum. Sadece konuşuyor."

Sturm, sabrı tükenerek kesti kadının sözünü. "Her şeyin üzerine bal dökmeye çalışıyorsun. Derek'i yatıştırıyorsun. Kardeşinin üzerine titriyorsun. Bir kere olsun sırtını dikleştir ve inandığın şeyi söyle."

"Özür dilerim," dedi kadın ve Brian, kadının çizmelerinin karı ezdiğini duydu.

"Laurana," dedi Sturm insafa gelerek. "Özür dilemesi gereken asıl benim. Yaşadığın onca şeyden sonra seninle bu şekilde konuşmamalıydım. Bizi bir arada tuttun. Bizi buraya getirdin."

"Ne için?" diye sordu kadın umutsuz bir şekilde. "Donarak ölelim diye mi?"

"Bilmiyorum," diye yanıtladı adam. "Belki tanrılar biliyorlardır."

İkisi birden sessiz kaldılar, birbirlerini teselli ettiler.

Laurana konuştu. "Gitmeden önce sana bir soru sorabilir miyim?"

"Elbette," diye cevapladı Sturm.

"Tanis ve diğerlerinin hayatta olduğunu bildiğini söyledin..."

"Korktuğumuz gibi Tarsis'te ölmediler. O ve dostlarımız Leydi Alhana ile birlikte Silvanesti'deler ve büyük bir tehlike içinde olmalarına ve derin üzüntü hissetmelerine rağmen, şu an için güvendeler. Bunu nasıl bildiğimi bilmiyorum," diye ekledi adam, "ama biliyorum."

"Yıldız ziynetinin büyüsü," dedi Laurana. "Leydi Alhana, mücevher yoluyla kalbinle konuşuyor. İkiniz daima bağlantıda olacaksınız..."

"Sturm," dedi kadın usulca, sesi o kadar yumuşaktı ki Brian zorlukla duyabiliyordu, "rüyada gördüğüm şu insan kadın, Tanis'le birlikte olan. O... Kitiara mıydı?"

Sturm boğazını temizledi. Utanmış gibiydi. "O Kit'ti," dedi ters ters.

"Sence... birlikteler mi?"

"Bunun nasıl mümkün olabileceğini bilmiyorum Laurana. Kit'i en son gördüğümde Solamniya'ya gidiyordu ve zaten Silvanesti'de olması da pek mümkün değil. Kit'in elflerle hiç işi olmaz."

Laurana öyle bir iç çekti ki bunu Brian bile duyabildi. "Keşke buna inanabilseydim."

Sturm, kadını rahatlatmaya çalıştı. "Hepimiz rüyada birlikteydik ve biz Silvanesti'de değiliz. Tanis ve diğerleri hayatta ve bunu bilmek iyi. Ama unutma, ne söylenmiş ve ne yapılmış olursa olsun Laurana, bu sadece bir rüyaydı."

"Sanırım haklısın," dedi Laurana ve adama iyi geceler dileyip kendi çadırına döndü ama Brian'ın çadırının yanından geçerken adam kadının, "Büyülü bir rüya..." diye mırıldandığımı duydu.

Brian uzunca bir süre uyanık yattı olduğu yerde, uyuyamıyordu Hayatının büyük bir kısmı boyunca büyüyle hiç işi olmamıştı. Büyücüler Solamniya'da kuşkuyla karşılanırlardı ve o diyarda yaşamayı seçmiş olanlar –ki sayıları çok azdı– pek ortaya çıkmazlardı. Şimdiye kadar gördüğü tek büyü panayırlarda yapılanlardı ve o zaman bile babası onun el çabukluğu ve kandırmaca olduğunu söylemişti. Kutsal mucizelere gelince, Elistan'ın beyaz ayının yaralarını iyileştirdiğini kendi gözleriyle görmüştü. Bunun sahtekarlık olduğu konusunda Derek'e katılmıyordu ama Brian bunun tanrılar olduğuna da kendini inandıramıyordu.

Yine de küçüklüklerinden beri büyücülerle birlikte olmuş kişilerin yanındaydı; kırmızı cübbeli bir büyücü onların çocukluk arkadaşıydı. Nasıl çalıştığını bilmeseler de, büyüyü hayatlarının bir parçası olarak kabul etmişlerdi. Parlayan bir mücevher parçası yüzünden aynı rüyayı paylaştıklarına inanmışlardı. Aksi ve ters cüce bile buna inanıyordu.

Belki de, diye düşündü Brian, büyü aslında mücevherden ziyade ruhlarındadır. Birbirlerine duydukları sevgi ve arkadaşlık o kadar derin ki; ayrı olmalarına rağmen birlikteler, birbirlerinin kalplerinde ve ruhlarındalar. Bu kişiler arasındaki yakın bağı her gün görüyordu ve bir zamanlar üç genç adam arasında da böylesi bir bağ olduğunu hatırlıyordu. Bir zamanlar, uzun

zaman önce, bu üç genç adam bir rüyayı paylaşabilirdi. Ama bu artık mümkün değildi. Brian, bütün bu yolculuk boyunca dostluk bağlarını tekrar kurmaları için çabaladığını fark etti ama bu asla olmayacaktı. Savaş ve hırs, korku ve güvensizlik onları birleştirmek yerine birbirlerinden ayırmıştı. O, Derek ve Aran birbirlerine yabancı olmuşlardı.

Derek'in şüpheleri yüzünden Brian, kendisine güvenen arkadaşlarının en derin sırlarını öğrenmişti ve duydukları onu etkilemiş olsa da, bunları asla duymamış olması gerektiğini biliyordu. Derek nöbetinden döndüğünde nöbet tutmaları konusunda cüceye, Brightblade'e ve Buz Halkı'na güvenmediğini mırıldanınca Brian fırlayıp onu boğmamak için kendini zor tuttu.

* * * * *

Ertesi sabah Derek ve Aran, Buzduvarı Kalesi'ni kendi gözleriyle görmek için yola koyuldular. Rehber olarak yanlarına Raggart'ın torununu aldılar; onun adı da Raggart'tı.

Otuzuna yakın olmasına karşın Genç Raggart olarak bilinen adam, iki şövalyeye eşlik etmek için hevesle gönüllü olmuştu. Raggart, kabilenin tarihçisiydi ki bunun anlamı da kabile ozanı olduğuydu. Buz Halkı yazılı bir tarihçe tutmazdı (aralarından çok azı okuma yazma biliyordu) ve bu yüzden de bütün önemli olaylar bir şarkı ve hikaye olarak kaydediliyordu. Genç Raggart, tarihi on beş yıl kadar önce ölmüş olan bir önceki ozandan öğrenmişti ve hikayeleri her gün anlatıyor, bazen onları şarkı şeklinde söylüyor, bazen bütün rolleri kendisi oynayarak canlandırıyor, bazen de masal gibi anlatıyordu. Donmuş arazi üzerinde hızla kayan buz teknelerinden kurtların ulumasına ve kavga ederken deniz kuşlarının ötmesine kadar her sesi taklit edebiliyordu ve hikayelerine renk katmak için bu seslerden yararlanıyordu.

Genç Raggart, kabile tarihine şanlı bir bölüm ekleme fırsatını yakalamıştı ve buna birinci elden tanık olacaktı. Şövalyelere kalenin içini gösteren kaba bir çizim sundu ancak bunun ne işe yarayacağı tartışmalı bir konuydu, zira içeri girmek gibi bir niyetleri yoktu. Derek, Buzduvarı'nın içine hiç girmediğini itiraf etmiş olan adama kalenin içinin neye benzediğini nasıl bildiğini sorunca, kaleyi üç yüz yıl önce gezmiş olan atalarından birinin yazdığı eski bir şiirde bulduğunu söyledi bilgiyi. Derek'in harita hakkındaki

düşünceleri kuşku doluydu ama onun da söylediği gibi, hiç yoktan iyiydi; ve haritayı kabul eden adam yola çıkmadan önce iyice inceledi. Tasslehoff da yanlarındaydı. Derek istediği için değil, ondan kurtulmak için onu kılıçtan geçirmekten başka bir yöntem bulamadığından dolayı.

Brian'ın, arkadaşlarına eşlik edeceği umulmuştu ama adam reddetti. Derek bundan memnun olmadı ve Brian'a gelmesini emretmeyi düşünüyordu ama Brian'ın hareketlerinde garip asilik ve küstahlık vardı. Bunu büyütmek istemeyen Derek öfkesini yuttu ve Brian'a bir gözünü Brightblade ve diğerleri üzerinde tutmasını söyledi. Brian suratsız bir sessizlik içinde baktı Derek'e ve sırtını dönüp tek kelime bile etmeden uzaklaştı.

"Sanırım arkadaşımız elf kadına aşık oldu," dedi Derek, Aran'a onaylamaz bir tonda, yola çıkarlarken. "Bu konuda onunla konuşmam gerekecek."

Brian ve Lillith'in birbirlerine düşkün bakışmalarını görmüş olan Aran, Derek'in bu konuda tamamen yanılıyor olduğunu biliyordu ama Derek'i yanlış algılaması içinde bırakmak şövalyenin hoşuna gitti. Rehberlerinin ardından karda yürürlerken, Aran, Derek'in "*bizim türümüzden olmayan*" birine aşık olmanın ne kadar yanlış olduğu hakkındaki derslerinden birini dinlemeye can atıyordu.

Brian, çadırında tek başına kahvaltı edecekti. Laurana adamın diğerleriyle birlikte gitmediğini duyunca endişelendi ve yanına gidip sağlığının nasıl olduğunu sordu. Nazik, merhametli ve onunla gerçekten ilgileniyor gibiydi. Bir önceki gece kadını gizli gizli izlediğini hatırlayan Brian, Palanthas'ın lağımlarında şimdiye kadar gezinmiş olan en pis sıçandan bile daha aşağılık hissetti kendini. Brian kadının davetini reddedemedi; o ve arkadaşlarıyla birlikte otağa giderek reis ve Buz Halkı'na katıldı.

Yol arkadaşları bu sabah çok daha neşelilerdi. Kaybettikleri dostları hakkında rahat rahat konuşuyorlar, ölümlerine karşı hissettiklerini keder olmaksızın nerede olduklarından ve ne yaptıklarından bahsediyorlardı. Brian, bu mutlu haberleri duyduğuna şaşırmış gözüktü. Pek iyi rol yapamıyordu ama diğerleri o kadar neşelilerdi ki bunu fark etmediler.

Muhabbetin konusu ejderha küresine döndü. Harald söylenen her şeyi dinledi, düşüncelerini kendine sakladı. Gilthanas, kürenin elflere gitmesi gerektiğine inandığını gizlemedi.

"Lord Gunthar, kürenin Aktaş Konseyi'ne götürüleceğine dair söz verdi. Elfler, Aktaş Konseyi'nin bir parçası..." diye başladı söze Brian.

"Bu eskidendi," diyerek araya girdi Gilthanas. Dudakları büküldü. "Artık değiliz."

"Gil, lütfen başlama..." dedi Laurana.

Sonra, Sturm'e bakınca, muhtemelen her şeyi nasıl bala buladığını söylediğini düşünüyordu, sustu.

"İşte!" dedi Flint. "Bu ejderha küresi ne yapıyor ki bu kadar önemli?" Çalı kaşları çatılarak birleşti. Cüce önce Brian'a, sonra da Gilthanas'a baktı.

"Ee?" diye bastırdı Flint ve hiçbiri cevap vermeyince, "Ben de öyle tahmin etmiştim. Bütün bu saçmalığın nedeni, kenderin bir kitapta okuduğunu söylediği bir şeyi bulmak! Bu, cevabın ne olduğunu size söylüyor olmalı; o aptal küreyi yerinde bırakmak ve eve gitmek gerekiyor," diye homurdandı ve muzafferane bir edayla yerine oturdu.

Sturm, bir şey söylemeye hazırlanarak bıyıklarını düzeltti. Gilthanas da aynı zamanda ağzını açtı ama ikisinin lafı da hızla otağa dalan, söyleyeceği önemli şeyler yüzünden heyecanlı ve soğuktan tir tir titreyen Tasslehoff yüzünden ağızlarında kaldı.

"Buzduvarı Kalesi'ni bulduk!" diye bildirdi Tas. "Tahmin edebiliyor musunuz? Buzdan yapılmış! Yani, sanırım gerçekten değil. Derek diyor ki, bütün o buzun altında taş duvarlar varmış ve bu sadece" –Tas kelimeleri gururla söyledi– "yıllar boyunca birikmiş." Kendini yere bıraktı ve iç ısıtan buharı tüten bir sıvıyı minnettarlıkla kabul etti. "Bu beni ayak parmaklarıma kadar yakıyor," dedi. "Kaleye gelince, buzdan çok, çok, çok yüksek bir dağın en tepesine kurulmuş. Derek'in kaleye nasıl saldıracağımız ejderha küresini nasıl bulacağımız ve büyücüyü nasıl öldüreceğimiz hakkında harika bir fikri var. Kale mükemmel bir yer. Raggart onunla ilgili bir şarkı söyledi. Şarkıya göre orada yer altı tüneli ve suyu asla donmayan büyülü bir pınar ve sonra, elbette, bir ejderha küresinin bulunduğu ejderha ini ve içinde de bir ejderha vardır. Oraya gitmek için sabırsızlanıyorum!"

Tas, içeceğinden bir yudum daha aldı ve nemli bir nefes verdi "Vay, bu iyiydi! Her neyse, nerede kalmıştım?"

"...halkımı öldürüyordun," dedi Harald öfkeyle.

"Öyle mi?" Tasslehoff şaşırmış gözüküyordu. "Yapmak istememiştim."

"Buzduvarı Kalesi'ne ulaşmak için halkım buzul üzerinde yolculuk etmek zorunda kalacak ki bu durumda kilometreler öteden görülür, beyaz ejderha için av oluruz," diyerek devam etti Harald, konuştukça sinirleniyordu. "Sonra ejderhanın saldırısından mucizevi bir biçimde kurtulmuş olanlar, savaşçılarımı oklarla dikenli bir domuz gibi delik deşik edecek ejderha-adamların hedefi olacaklar!"

"Dikenli domuz nedir?" diye sordu Tas ama kimse yanıt vermedi.

Derek çadıra girdi.

Harald ayağa kalkmış, öfkeyle şövalyeye bakıyordu. "Yani halkımı ölümlerine göndereceksin!"

"Planımı kendim açıklamak niyetindeydim," dedi Derek, kızgın bir ifadeyle kendere bakarken.

Tasslehoff sırıttı ve elini sallayıp, "Önemli değil, sayın şövalye. Teşekkür etmene gerek yok" dedi tevazuyla.

Derek, Harald'a döndü. "Halkın karanlıkta kaleye yaklaşabilir..."

Harald kafasını salladı ve çadırın duvarlarını genişletmiş gibi gözüken bir nefes verdi. Otağ içindeki Buz Halkı işlerini bırakıp bütün dikkatlerini adama verdiler.

"Bu fikrin nesi yanlış?" diye sordu Derek, bir sürü koyu renkli ve duygusuz gözün kendisine çevrilmiş olmasından rahatsız olmuştu.

Harald, Ata Raggart'a baktı. Gri cübbeli yaşlı rahip ayağa kalktı, titreyen bacaklarının üzerinde dengede durmakta zorlanan adam destek almak için torununun koluna yaslanıyordu.

"Geceleri kalenin etrafında kurtlar dolanıyor," dedi Raggart. "Bizi göreceklerdir ve Feal-Thas'a haber vereceklerdir."

Derek önce adamın şaka yaptığını düşündü ama sonra yaşlı adamın ciddi olduğunu fark etti. Reise döndü. "Siz mantıklı bir insansınız. Böylesi bir saçmalığa inanıyor musunuz? Nöbetçi kurtlar... bu bir çocuk masalı!"

Harald bir kez daha öfkeyle şişti ve konuşmaya başlaması durumunda Derek'i çadırdan atacak gibi gözüküyordu. Raggart, engellemek için elini Harald'ın koluna koydu ve reis öfkesini yutarak sessiz kaldı.

"Sana göre, tanrıların kendileri de çocuk masalları, değil mi, sayın şövalye?" diye sordu yaşlı adam.

Derek dikkatle cevap verdi, "Bu tanrılara inanan çok sevdiğim bir kardeşim vardı. Kalemiz saldırıya uğrayıp ejderha orduları tarafından istila edildiğinde korkunç bir şekilde can verdi. Bizi kurtarmaları için onlara dua etti ve onlar hiçbir şey yapmadılar. Bu, tanrıların olmadığını kanıtlıyor bana."

Elistan bunun üzerine kıpırdandı, konuşacak gibiydi.

Derek bunu gördü ve adamı engelledi. "Nefesini kendine sakla, Ermiş. Eğer gerçekten de var olan bu sözde '*iyi*' tanrılar benim kardeşimin dualarına kulak asmayıp onun ölmesine izin verdilerse, onlarla hiç işim olmaz."

Çadırın içine, kendisini izleyen gözlere baktı. "Halkından pek çok kişi ölebilir Reis, bu doğru, ama soylu davamız için Krynn'in diğer taraflarında hayatlarını vermiş olan pek çok kişi var..."

"...bu ejderha küresini bulup kendi vatanınıza götürebilesiniz diye," dedi Harald ters ters.

"Ve büyücü Feal-Thas'ı da öldüreceğiz..."

Harald bir kez daha korkunç bir şekilde soluk verdi.

Derek sözlerini tamamlamasına izin verilmediğinden dolayı öfkeden kıpkırmızı kesilmişti. Kendisine itaat edilmesine ve saygı gösterilmesine alışkındı ve ikisini de göremiyordu. Harald'ın kalın kafalılığından –bunu öyle değerlendiriyordu– şaşkına dönmüştü.

"Bunun önemini anlamıyorsunuz..." diye başladı Derek sözüne.

"Hayır, anlamayan asıl sizsiniz," diye kükredi Harald. "Halkım sadece savaşmak zorunda olduğunda savaşır. Biz savaş aramayız. Teknelerimizin bu kadar hızlı olduğunu mu sanıyorsunuz? Her bir dövüşten kaçabilmek için. Biz korkak değiliz. Zorunda kalırsak savaşırız ama sadece zorunda kalırsak. Fırsatını bulursak kaçarız. Bunda utanılacak bir şey yok sayın

şövalye, çünkü biz her tür ölümcül düşmanla savaşırız; hareket eden buz, acı rüzgar, ısı, soğuk, hastalık, açlık. Bu düşmanlarla yüzlerce yıldır savaşıyoruz. Siz gittiğinizde onlarla savaşmaya devam edeceğiz. Şu sizin ejderha küreniz bizim için herhangi bir şey değiştirecek mi?"

"Değiştiredebilir, değiştirmeyedebilir," diyerek araya girdi Elistan. "Göle düşen tek bir çakıl, kıyıya erişene kadar gittikçe büyüyen dalgalar yaratır. Solamniya ve Buzsınırı arasındaki uzaklık muazzam, ama yine de tanrılar bizi bir araya getirmeyi uygun gördüler. Belki ejderha küresi yüzünden," dedi Derek'e bakarak, sonra da bakışlarını Harald'a çevirdi, "belki de birbirimize saygı göstermeyi öğrenmemize yardım etmek için."

"Ve eğer Feal-Thas yok edilirse, Ariakas'ın onun yerini alması için birini göndermesinin ihtimal dahilinde olmadığını düşünüyorum," dedi Sturm. "Bence Tarsis saldırısı Kara Kraliçe'nin ne kadar güçlü olduğunu kanıtlamadı; onun zayıflığını gösterdi. Eğer beraber çalışabilmemiz için bir yol olsaydı..."

"Size yolu söyledim," diyerek araya girdi Derek sinirle. "Buzduvarı'na saldırarak..."

Laurana dinlemeyi bıraktı. Tartışmalardan, münakaşalardan bıkmıştı. Derek, Harald'ı asla anlamayacaktı. Reis, Derek'i asla anlamayacaktı. Kadının düşünceleri Tarsis'e döndü. Artık o da Tanis'in hayatta olduğuna inandığından, o insan kadın Kitiara ile birlikte olup olmadığını düşündü. Laurana, rüyasında kadını Tanis'le birlikte görmüştü. Kit, siyah kıvırcık saçları, çarpık gülümsemesi, parlak siyah gözleri ile güzel bir kadındı...

Kadınla ilgili tanıdık gelen bir şey vardı. Laurana, o gözleri daha önceden görmüş gibi hissediyordu.

Şimdi aptallık ediyorsun, dedi kendi kendine. Kıskançlığının seni eline geçirmesine izin veriyorsun. Sturm haklı. Kitiara, Silvanesti yakınlarında değil. Neden orada olsun ki? Onunla aramda bir bağlantı varmış gibi hissetmem çok garip... sanki tanışmış gibiyiz.

"Biz planlarımızı gerçekleştireceğiz Reis, siz ne yapmayı seçerseniz seçin..." diyordu Derek hararetle.

Laurana ayağa kalktı ve uzaklaştı.

Tasslehoff, konuşmalardan uzun süre önce sıkılmıştı. Otağın arkasında, keselerindekileri dışarı çıkartarak etrafına toplanmış olan çocukları eğlendiriyordu. Hazinelerinin arasında, pürüzsüz düzlemleri ve sivri köşeleri bir üçgen oluşturan kırık bir kristal parçası vardı.

Onu Tarsis'te bulmuş olmalı, diye düşündü Laurana. Bir zamanlar zarif bir lambanın parçasıymış ya da kırık bir şarap kadehinin ayağıymış gibi gözüküyordu.

Tasslehoff, tavandaki havalandırma deliklerinden birinin tam altına oturmuştu. Öğle güneşi delikten aşağı giriyor, kenderin etrafında parlak bir halka oluşturuyordu.

"Şunu izleyin!" dedi kender, çocuklara. "Bana Raistlin Majere isimli çok büyük ve çok güçlü bir büyücü tarafından öğretilmiş bir büyü yapacağım."

Tas, kristali güneş ışığına tuttu. "Şimdi büyülü kelimeleri söyleyeceğim. '*Hokus pokus*'." Kristali döndürerek çadırın içinde dans eden ufak gökkuşakları yarattı. Çocuklar neşeyle bağırdılar ve çadırın ön tarafında olan Derek onlara sert bir ifadeyle baktı ve Tasslehoff'a saçmalamayı kesmesini söyledi.

"Sana saçmalamak neymiş gösteririm," diye mırıldandı Tas ve kristali tekrar çevirerek gökkuşaklarından birinin Derek'in yüzünde gezinmesini sağladı.

Işıktan gözleri kamaşan şövalye gözlerini kırpıştırdı. Çocuklar alkışladılar ve güldüler ve Tas kıkırdadı. Derek sinirle ayağa kalktı. Laurana, bunu halledeceğini belirtir bir el hareketi yaptı Derek'e ve Derek yerine geri oturdu.

"Bunu nasıl yapacağını gerçekten de Raistlin mi öğretti sana?" diye sordu Tas'ın yanına oturan Laurana, kenderin şövalyeye eziyet etmesini sonlandırmayı umarak.

"Evet, o öğretti," dedi Tas gururla ve hevesle ekledi, "Sana hikayesini anlatacağım. Çok ilginç. Flint, müşterilerinden biri için cevherli bir kolye tasarlıyordu ve kolye kayboldu. Bulması için yardım etmeyi önerdim ve kolyeyi görüp görmediklerini sormak için Raistlin ve Caramon'un evine gittim. Caramon evde değildi, Raistlin de kafasını kitabına gömmüştü. Onu rahatsız etmememi söyledi ve ben sadece bir köşede oturup Caramon'un dönmesini bekleyeceğimi söyledim ve o da bütün gün orada kalıp onun

canını mı sıkacağımı sordu ve ben de '*evet*' dedim, şu mücevherli kolyeyi bulmam gerekiyor, ve o kitabı bıraktı ve yanıma geldi ve bütün ceplerimi ters yüz etti ve inanır mısın? Kolye oradaydı!"

Tas, devam etmeden önce soluklanmak için durdu. "Onu bulduğum için çok mutlu olmuştum ve Flint'e geri götüreceğimi söyledim ama Raistlin, hayır, dedi, yemekten sonra onu kendisi götürecekti Flint'e ve ben de gidip onu yalnız bırakmalıydım. Ben de Caramon'u beklemeyi düşündüğümü söyledim çünkü onu dünden beri görmemiştim. Raistlin, bana içinde o bir şeyler sürünüyormuş gibi hissettiren bakışıyla baktı ve sonra da bana bir büyü öğretirse gidip gitmeyeceğimi sordu. Ben de o durumda gitmek zorunda olduğumu, çünkü büyüyü Flint'e göstermek istediğimi söyledim."

"Raistlin mücevheri ışığa kaldırdı ve büyülü kelimeleri söyledi ve gökkuşakları yaptı! Sonra da mücevheri bana tutturdu ve büyülü kelimeleri öğretti ve ben gökkuşakları yaptım! Bana başka bir büyü daha öğretti. Bak, senin için yapacağım."

Kristali güneşe tuttu ve böylece ışık içinden geçerek yerde parladı. Tas, kürk halılardan birini çekerek altındaki buzu ortaya çıkarttı. Kristali kıpırdatmadan tutarak buzun üzerinde odakladı. Işık buza yansıdı ve buzu eritmeye başladı. Çocuklar hayret içinde nefeslerini tuttular.

"Gördün mü?" dedi Tas gururla. "Büyü! Bunu Flint için yaptığımda masa örtüsünü tutuşturmuştum."

Laurana gülümsemesini gizledi. Bu büyü değildi. Elfler zamanın başından ve kristaller, ateş ve gökkuşakları olduğundan beri prizmaları kullanıyorlardı.

Ateş ve gökkuşakları.

Laurana eriyen buza dikti gözlerini ve bir anda, Buz Halkı'nın düşmanlarını nasıl yenebileceklerini farketti.

Laurana ayağa kalktı. Önce bunu diğerlerine söylemeyi düşündü, sonra bundan vazgeçti. Ne yapıyordu ki? Kendisi, bir elf kadın, bir çok savaş görmüş Solamniya Şövalyeleri'ne nasıl dövüşüleceğini anlatacaktı. Onu dinlemezlerdi bile. Daha da kötüsü, ona gülebilirlerdi. Başka bir sorun daha vardı. Fikri, tanrılara olan inanca dayanıyordu. İnancı yeterince güçlü müydü? Kendi hayatını ve dostlarının hayatını ve Buz Halkı'nın hayatını bu

inanç uğruna tehlikeye atabilir miydi?

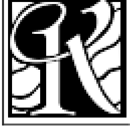
Laurana yavaş yavaş eski yerine yürüdü. Yüksek sesle konuşmayı hayal etti ve aniden midesinin bulandığını hissetti, ilk kez ebeveynlerinin arkadaşlarına arp çalacağı zamanki gibi. Çok güzel bir performans sergilemişti, en azından annesi öyle söylemişti. Laurana, gösterisinden sonra kustuğu dışında hiçbir şey hatırlamıyordu. Annesinin ölümünden beri Laurana babasına hep eşlik etmişti.[5] Misafirleri için sayısız kez gösteriler yapmıştı. Yüksek mevkideki kişilerin önünde konuşmuş ve sonra da toplanan mültecilere hitap etmişti ve hiçbirinde gergin olmamıştı, muhtemelen bunun nedeni ya babasının ya da Elistan'ın gölgesinde konuşmuş olmasıydı. Şimdi, eğer konuşursa, parlak güneş ışığı altında kendi başına durmak zorunda kalacaktı.

Sesini çıkarma, salak, diye azarladı Laurana kendini ve buna uymaya kararlıydı ama Sturm'ü, inandığı şeyler için sırtını dik tutması gerektiğini söylediğini düşündü.

"Buzduvarı Kalesi'ne nasıl saldıracağımızı biliyorum," dedi ve herkes ona hayret içinde bakarken, nefes bile almadan, gösterdiği cesarete şaşırmış bir halde, "Tanrıların yardımıyla, kalenin kendisine saldırmasını sağlayacağız."

- 10 -
İyi atın sıkıntısı.
Takhisis rahibi.

itiara bütün gece at sürdü. Salah Khan'ın atı birkaç gündür ahırında kalmıştı ve dörtnala koşturmaya can atıyordu. Kitiara onu yorgunluktan bitap düşürmemek için arda sırada dizginlemek zorunda kaldı. Önlerinde uzun bir yolculuk vardı. Dargaard Kalesi yüzlerce kilometre ötedeydi ve tehlike her çalının arkasında gizleniyor, her dört yol ağzını izliyordu.

At sırtında ilerlerken, ortadan kaybolduğunun ne zaman farkedileceğini hesaplamaya çalıştı. Bunun, idamı için belirlenen zaman olan şafak vaktine kadar olmamasını umuyordu ama Kara Manastır'ın harap edilmesi yüzünden oluşan karmaşa nedeniyle bundan emin olamıyordu. Ejderhalar, kaçışıyla ilgili haberleri her yere taşıyacaklardı. Haber hızla yayılacaktı.

Sahip olduğu tek avantaj, Ariakas'ın onun mavi ejderhalarına katılıp bir isyan başlatmak için Solamniya'ya doğru gittiğini varsayacak olmasıydı. Kadının yerinde olsaydı adam bunu yapardı. Arayıcılarını Solamniya'ya giden yollarda yoğunlaştıracaktı. Ödül avcıları hayal kırıklığına uğrayacaklardı. Kit batıya gitmiyordu. Kuzeye doğru yol alıyor, Nightlund[6] olarak bilinen lanetli diyara, ölmek isteyenler ya da başka bir yerde olmamak için istisnai bir nedeni olanlar dışında kimsenin ziyaret etmediği bir toprağa ilerliyordu.

Solamniya'nın bir parçası olan bu diyarın asıl adı Knightlund[7] idi. Arazi ormanlarla kaplı, engebeli ve dağlıktı. Çiftçilik için uygun olmayan topraklar, Afet'ten önce seyrek nüfusluydu. Zengin ve etkili bir Gül Şövalyesi, Sör Loren Soth, bölgenin yöneticisiydi. Ailesinin kalesi, Dargaard Dağları'nın kuzey kısmına inşa edilmişti. Bir güle benzer şekilde yapılmış olan kale, mimari bir şaheser olarak kabul ediliyordu. Aile efsanelerine göre, Soth'un büyük babası tarafından inşa etmesi için bir cüce zanaatkar getirilmişti ve inşaat yüz yıl sürmüştü. Kalenin etrafında Dargaard isimli bir şehir gelişmişti; ama Knightlund'daki yerleşimlerin çoğu

nehir boyunca sıralanmış değirmencilik, kerestecilik ve balıkçılık ile geçiniyordu.

Afet, Knightlund'u harap etmişti. Depremler dağları ayırmıştı. Nehir yatağından taşmış ve bazı yerlerde yatağını değiştirmişti. Nehir boyunca sıralanan yerleşimlerin hepsi yok olmuştu. İnsanlar ölmüş, hayat sona ermişti.

Solamniya'nın diğer bölgelerindekiler de felaketten nasiplerini almışlardı. Kendi kurtuluşlarına yoğunlaşan insanlar, Knightlund'da olanlar hakkında endişelenemezlerdi. Çoğu, bölgenin lordunun felaketle ilgisi olduğuna inanıyordu.

Sonra kurtulanlar o diyardan çıkmışlar ve garip, korkunç hikayeler anlatmışlardı. Bir zamanlar görkemli olan Dargaard Kalesi harap olmuştu; ve hikayenin en kötü kısmı bu değildi. Kalede cinayet işlenmişti; hanımı ve küçük çocuğu harikulade kaleyi kavurup mahfeden yangında yanmışlardı. Dedikodulara göre Kadın, son nefesinde kendisini ve çocuğunu kurtarabilecekken kıskançlık ve öfkesi yüzünden onları alevlerin içinde bırakan adamı lanetlemişti.

Bir zamanlar gururlu ve asil bir Solamniya Şövalyesi olan Sör Loren Soth, artık ölümsüzlerin gölgeli diyarında yaşamaya mahkum bir ölüm şövalyesiydi. Aynı laneti paylaşan elf kadınları her gece umutsuz çığlıklar atıyor, ona trajik çöküşünün öyküsünü anlatıyorlardı tekrar tekrar. Ateş, kemik ve kararmış zırhtan oluşan, kendi kanlarıyla lekelenmiş savaşçılar, parçalanan duvarlarda sonsuza dek nöbet tutmak ve onlara meydan okuyan herkesi öfkeyle öldürmek için efendilerinin lanetiyle bağlanmışlardı.

Işık tanrıları, Lord Soth'u eziyet içinde bir mevcudiyete mahkum etmişlerdi, kendi suçunu devamlı hatırlamak zorundaydı. En sonunda affedilmeyi isteyeceğini ummuşlardı. Takhisis onu kendi tarafına çekmek için ona güçlü büyüler ihsan etmişti, onu selametine sırt dönmeye ve kendisine hizmet etmeye ikna etmeye çalışıyordu. Ancak Soth sırtını bütün tanrılara –iyi ve kötü– çevirmişti, zira Takhisis'in istediği gibi dışarı çıkıp bütün dünyaya korku salmadı. Düşüncelerine dalarak kalesinde kaldı ve kendisini rahatsız etmeye cüret edenleri korkunç, acımasız bir şekilde öldürdü.

Knightlund'dan gelen haberler böyleydi ve ilk başta çok az kişi bunlara inanmıştı ama o karanlık diyardan daha fazla hikaye çıkıyor ve hepsi de

aynı şeyi anlatıyordu. Afet'ten nispeten zarar görmeden kurtulan Dargaard şehri terk edilmişti; vatandaşları asla geri dönmemeye yemin ederek korku içinde kaçmıştı; fakat korkunç banşiler ve ölümsüz savaşçılar ile ilgili hikayelerle birlikte kalenin depolarına gizlenmiş efsanevi bir hazine, hayal edilemez zenginliklerin hikayeleri de geldi. Şan, zenginlik ve şöhret için Dargaard'a giden açgözlülerin ve maceraperestlerin sayısı çoktu. Kalenin kararmış duvarlarını ve yıkılmış kulelerini görerek dehşete kapılan ve daha fazla yaklaşmayanlar geri dönmüşlerdi sadece. Diyarın kötü şöhreti o kadar yayıldı ki, biri adının "*Knightlund*"dan "*Nightlund*"a çevrilmesini önerdi. Zaman içinde diyarı herkes böyle tanır oldu ve artık haritalarda da adı böyle geçiyordu.

Kimse Lord Soth'u görmemişti ya da onu gören biri olduysa bile bunu anlatacak kadar yaşamamıştı. Ölüm şövalyesi, çocuklarını korkutarak terbiye etmeye çalışan annelerin yarattığı bir efsane miydi acaba? Ya da yaratıcı bir kenderin heyecanlı aklından çıkan bir masal mıydı? Yoksa gerçekten var mıydı?

Kitiara böylesi masallara kesinlikle inanmazdı ama kendisini devamlı sıkıştıran Kraliçe Takhisis ve bir neden daha vardı. Kit'in babası Nightlund'a gitmişti. Kelimelerle anlatılamaz bir hazine dedikodularına kapılan ve "*nine masallarına*" kulak asmayan Gregor uth Matar, aslında oradan sağ salim geri dönen birkaç kişiden biriydi. Bunu başarmasının nedeni, kendisinin açıkça itiraf ettiği üzere, kendini koruma içgüdüsünün hiçbir hazinenin bu tehlikeye değmeyeceği konusunda kendisini ikna etmiş olmasıydı. Nightlund yolculuğu hakkında hep şakalar yapardı ama küçük bir kızken, Kit hikayenin ayrıntılarını öğrenmek için bastırdığında, Gregor ona bazı şeylerin unutulması gerektiğini söylemişti. Bu söyledikten sonra da gülmüştü ama gözlerinde, Kit'in daha önce hiç görmemiş olduğu ve asla unutmadığı gölgeli bir bakış vardı.

Ve şimdi buradaydı; yaşayanların olduğu kadar ölülerin de evi olan, başka her yerde arandıkları için Nightlund'a sığınan umutsuz ve tehlikeli kişilerin bulunduğu o korkunç diyara doğru at sürüyordu.

Kitiara o gece at binerken bunu ve babasını düşündü, duymuş olduğu korku hikayelerini hatırladı. Neraka'dan pek uzaklaşmadan yolda bir çatala geldi. Yollardan biri batıya gidiyordu. Diğeri de kuzeye uzanıyordu. Kitiara, atının dizginlerini çekti. Batıya, şu anda suratını asmış yatan ve kadına ne

olduğunu merak eden Skie'ye baktı. Batıya uzanan yola girmek, birliklerine dönmek, Ariakas'a meydan okumak, adamın, kadının yapmasından korktuğu şeyi yapmak istiyordu.

Bu seçeneği düşündü, değerlendirmek için kendini zorladı. Skie kendi tarafında olurdu, bundan hiç şüphesi yoktu. Ancak diğer mavi ejderhalara güvenemezdi. Yeminini bozduğu için Kit'e öfkeli olan Kraliçe Takhisi ona sırtını dönerdi ve mavi ejderhalar da Kraliçelerine karşı gelmezlerdi. Kit'in birlikleri bölünürdü. Yarısını kendisine katılmaya ikna edebilirdi belki. Diğerleri onu terk ederdi. Yakışıklı Bakaris ona katılırdı ama o adam çok güvenilir biri değildi. Para yeterince iyiyse anında ona sırtını dönerdi.

Kitiara eyerinde kıpırdandı. Batıya gitmemesinin bir nedeni daha vardı ve en önemli neden buydu. Kraliçesine verdiği yeminini bozabilirdi fakat Kitiara uth Matar kendine verdiği yemini bozamazdı. Ariakas'a zaferle, güçlü ve kudretli bir şekilde dönmeye yemin etmişti; böylece adam ona karşı gelmeye cesaret edemeyecekti. Bunu başarmak için güçlü ve kudretli bir müttefike ihtiyacı vardı; Lord Soth gibi bir müttefike. Ya başarılı olacak ya da ölecekti.

Kitiara atını kuzeye sürdü.

* * * * *

Şafak parlak ve soğuk bir şekilde söktü ve Kitiara atın sorun olacağını fark etti. Tüyleri simsiyah ve parlak, yelesi ve kuyruğu uzun, bedeni kaslı olan muazzam aygırın değerli bir hayvan olduğu barizdi. Yanından geçenler duruyorlar ve hayran hayran ata bakıyorlardı. Sonra da gözleri sürücüsüne, üzerinde sadece içliği olan Kit'e kayıyordu. Çok kullanılmaktan eskimiş olan içliğinin üzerindeki işlemeyi sökmek için bıçağını kullanmıştı. Bu soğuk havada üzerinde bir pelerin yoktu ve bu durum, onu daha da zavallı gösteriyordu. Gören herkes, kendisi gibi kılıksız bir kiralık kılıcın böylesi nadir asil bir hayvanı nasıl ele geçirdiğini düşünecekti derhal. Karşılaştığı herkesin pahalı atı ve dilenciye benzer sürücüsünü hatırlayacağı kesindi.

Kit ana yoldan ayrılarak ağaçların arasında gizlendi. Atı bağlayabileceği sığ bir çukur bulana dek etrafı aradı. Yorucu gecenin sonrasında uyumaya ihtiyacı vardı. Uykuya dalarken, Kit'in aklı atının yarattığı sıkıntıdaydı. Ona Rüzgarlayarışan adını vermişti ve kendisini Nightlund'a taşıması için onun

gücüne, kuvvetine ve dayanıklılığına ihtiyacı vardı. Ariakas'ın adamlarının yaklaşması durumunda hızına ihtiyacı olacaktı. Yolda rahat rahat at sürmek ve dikkati üzerine çekmemek için bir yol bulmak zorundaydı.

Uyurken aklı çalışmaya devam etti; Kit öğleden sonra uyandığında tazelenmişti ve sorununa bir çözüm bulduğunu düşünüyordu.

Atını ormanda gizlenmiş olarak bırakarak, Kit, kendini daha da kılıksız bir hale getirdi. Yüzüne çamur sürdü, saçlarını gözlerinin üzerine düşürdü, sonra da ana yola geri döndü. Hâlâ rahatlayamayacak kadar yakındı Neraka'ya ve şehre doğru ilerleyen bir goblin taburu yanından geçince kalbi hızlandı. Bir ağacın arkasına çömeldi ve goblin askerleri onu fark etmeden geçip gittiler.

Bir tüccar arabası yaklaştı ama silahlı birkaç paralı asker tarafından korunduğundan kadın onun geçip gitmesine izin verdi. Ondan sonra da gece yaklaşmakta olduğundan yolcuların sayısı azaldı. Kit öfkelenmeye ve sabırsızlanmaya başlamıştı. Değerli zamanını kaybediyordu ve tam olduğu şekilde at sürme riskini göze almaya karar vermek üzereyken rastlamayı umduğu bir yolcu çıktı karşısına; yüksek rütbeli bir Takhisis rahibi... Boynundaki ağır bir altın zincir ucunda inancını gösteren büyük bir madalyon sallanıyordu. Siyah kadifeden bir cübbe ve kaliteli, koyun yününden bir pelerin giymişti. Parmakları, üzerlerinde kara kehribarlar ve balgam taşları bulunan altın yüzüklerle süslenmişti. Deri eyeri ve koşumları pahalı, el yapımıydı.

Kısa boylu, al yanaklı, kuvvetli bir adamdı. Tapınak'ın kara rahibinin aksine, yemek yemekten ve şarap içmekten hoşlandığı belliydi. Binici kırbacı dışında bir silahı yoktu. Kit, adamın silahlı korumalarının ortaya çıkmasını bekledi ama kimse gelmedi. Yere çarpan toynakların sesini duymadı. Neraka yakınlarındaki yollarda tek başına at sürüyor olmasına karşın, adam ne endişeli ne de gergin gözüküyordu. Kit bu garip durum hakkında düşünmeliydi ama acelesi vardı ve bu kurban kaçırılamayacak kadar mükemmeldi.

Rahibin atı yaklaşırken, Kit ağacın yanındaki yerinden kalktı. Yüzünü gizlemek için başını öne eğik tutarak, eli önde, topallayarak yaklaştı rahibe.

"Lütfen kara rahip," dedi boğuk bir sesle, "Kraliçemiz için savaşırken yaralanmış olan bu askere bir çelik sikke verin."

Rahip kadına ters ters baktı ve binici kırbacını tehditkar bir ifade ile kaldırdı.

"Sefil köpek, sana verecek hiçbir şeyim yok," dedi kaba bir şekilde. "Askerlerimizden birinin dilenirken yakalanması çok yakışıksız. Çek o zavallı leşini yoldan!"

"Lütfen rahip..." diye inledi Kitiara.

Rahip, binici kırbacını kadının başına doğru indirdi. Kırbaç isabet etmedi ama Kit darbe yemiş gibi bir çığlık attı ve kendini yere attı. Rahip ona bakmadan atını ilerletti. Kit onun yalnız olduğundan ve onu uzaktan izleyen korumalar bulunmadığından emin olmak için kısa bir süre bekledi. Yolda kimse olmadığını görünce hafif ve sessiz bir şekilde adamın ardından koştu. Zıpladı, atın arkasına oturdu ve kolunu rahibin boynuna doladı. Bıçağını adamın boğazına dayadı. Rahip gafil avlanmıştı. Soğuk çeliğin teması üzerine nefesi kesildi ve eyerinde kaskatı kaldı.

"Sana ilk seferinde nazikçe sordum kara rahip," dedi Kit sitemle. "Bana bir şey vermeyi reddettin, o yüzden de şimdi ısrar ediyorum. Boğazını kesmememin tek nedeni Kara Kraliçe'nin hizmetkarı olman, yani ona teşekkür etmek isteyebilirsin. Şimdi in atından aşağı."

Bıçağı adamın kaburgalarına kaydırdı ve adamı dürttü. Tıknaz vücudun titrediğini hissedebiliyordu ve bunun korkudan olduğunu düşündü. Kara rahip kasvetle indi attan. Kit, maharetle attan yere kaydı ve adamın arkasında durdu. Adam koşmaya başladı. Kadın adamın dizlerini tekmeledi ve adam da inleyerek yere yığıldı.

"Paranı ver..." diye başladı Kit söze.

Rahip, kadını şaşkınlık içinde bırakarak ayağa kalktı. Madalyonunu önünde tutarak öfkeyle haykırdı, "Kraliçe Takhisis dualarımı duysun ve kalbini kurutsun. Etini kemiklerinden ayırsın, bedeninden nefesini alsın ve seni helak etsin!"

Yağlı bedeni öfkeyle titriyor, sesi güvenle çıkıyordu. Kara Tanrıçanın ona cevap vereceğinden hiç şüphesi yoktu ve korkunç bir an boyunca Kitiara da buna inandı. Gece havası adamın duasının gücüyle çatırdadı ve kadın, Takhisis'in gazabına kurban olmayı bekleyerek sindi.

Hiçbir şey olmadı.

Çatırdama azaldı ve kayboldu. Kitiara'nın eti yerinde kaldı. Kalbi atmaya devam etti. Nefes almayı sürdürdü.

Kit elini kaldırdı. Rahip hâlâ madalyonunu tutuyordu ama rahatsız gözükmeye başlamıştı. "Takhisis!" diye haykıran adamın sesinde artık bir korku vardı, "Bu vicdansızın kalbini kurut ve etini..."

Kitiara kahkahalara boğuldu.

"Eğer beni durdurmak istiyorsan, yanlış tanrıya yakarıyorsun kara rahip. Bir dahaki sefere Paladine'e dua etmeyi dene. Şimdi cübbeni çıkart. Kemerini, mücevherlerini ve şişko keseni istiyorum. Çabuk ol!"

Bıçağıyla adamın diyaframını dürterek vurguladı kelimelerini. Rahip, zincirini çıkarttı ve kadının ayaklarının dibine fırlattı. Sonra da kollarını göğsünün üzerinde birleştirerek olduğu yerde dikildi.

"Kara rahip, bağırsaklarını deşmememin tek nedeni, o sıcak giysilerini mahvetmek istememem," dedi Kit adama.

Kadın gergindi, birisinin gelmesinden korkuyordu. Öne doğru yürüdü, bıçağının ucunu adamın gırtlağına yaklaştırdı iyice.

"Ama eğer beni zorlarsan..."

Rahip, kesesini kadının kafasına attı, sonra da aklına gelen bütün karanlık tanrılar adına kadına lanetler okuyarak cübbesini çıkarttı. Kit parayı ve mücevherleri cübbeyle pelerinin içine koyarak bir bohça yaptı. Adamın atının kıçına bir tokat atınca hayvan dörtnala yoldan aşağı ilerlemeye başladı ve hâlâ lanetler okuyan ve iç çamaşırlarıyla titreyen kara rahibi arkasında bıraktı.

Kit, kıkırdayarak ormana girdi ve sık çalılıkların arasından ilerleyerek Rüzgarlayarışan'ı gizlediği yere gitti. Son gördüğünde rahip yoldan aşağı koşuyor, atının adını haykırıyordu. Kit, adamın binici kırbacıyla hayvanın boynunda yaratığı kırbaç izlerini görmüştü; atın durup onu beklemeye meyletmeyeceğini düşündü.

Kitiara, yüksek rütbeli rahibin görkemli siyah kadife cübbesini kendi giysilerinin üzerine giydi. Kraliçe'nin madalyonunu taşıyan altın zinciri

boynuna geçirdi. Adamın yüzükleri kadının parmakları için çok büyüktü. Onları, çelik sikkelerle dolu kesenin içine koydu.

"Nasıl gözüküyorum?" diye sordu onaylamış gibi gözüken Rüzgarlayarışan'a. Belki o da en iyi hanları, en kaliteli yulafları, en sıcak ahırları canlandırabiliyordu gözünde.

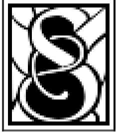
Kitiara, aşağılık bir kiralık kılıçtan zengin bir Takhisis rahibine dönüşmüştü. Artık kimse onun bu kadar değerli bir hayvana nasıl sahip olduğunu sorgulamayı düşünmeyecekti. Gündüz vakti ana yollardan ilerleyebilecekti. Gecelerini mağaralarda değil, gerçek yataklarda uyuyarak geçirebilecekti. Peşindekiler bir kaçak Yüceefendiyi, savaşçı bir kadını arıyor olacaktı. Yüksek rütbeli bir rahibi aramak akıllarına gelmeyecekti. Sefil rahip önüne çıkan ilk şerife başına gelenleri anlatacaktı ama onun bildiği, bir dilenci ya da Paladine'den bahsetmiş olduğundan, Işık Tanrısı'nın bir hizmetkarı tarafından saldırıya uğradığıydı.

Kitiara içten bir şekilde güldü. İyi bir yemek yedi –rahibin kendi yemeğini– ve sonra da atına bindi. Kuzeye doğru sürdü atını. Arkasında tek bir tehlike bırakmıştı.

Maalesef, bu durum ona önündeki tehlikeyi ciddi ciddi düşünme fırsatını verdi.

- I I -
Buzkıran.
Bir silahtar yaratmak.

aurana'nın Buzduvarı Kalesi'ne saldırmakla ilgili fikri karmaşa yarattı. Şövalyeler karşı çıktılar, dostları onu destekledi, Harald ise şüpheliydi ama meraklanmıştı. Bütün geceyi ve ertesi günü bunun üzerinde tartışarak geçirdiler. Harald'ın en sonunda kabul etmesinin nedeni, Ata Raggart'ın planı onaylamasıydı ama bunda Derek'in karşı çıkmasının da payı vardı. Derek, aklı başında hiçbir erkeğin sadece –var olsalar bile güvenilmez oldukları kanıtlanmış olan– tanrılara duyduğu inançla silahlanmış bir şekilde savaşa girmeyeceğini söyledi ters ters.

Brian, bu konuda Derek'le hemfikir olduğunu itiraf etmek zorundaydı. Laurana'nın planı dahiceydi ama tanrılara bağlıydı ve Elistan bile tanrıların savaşlarına katılacağı konusunda bir garanti veremeyeceğini söylemişti.

"Yine de tanrılara inandığınız için hayatınızı tehlikeye atmaya hazırsınız, belki yardım ederler umuduyla," dedi Aran, bir yudum almadan önce nazik bir şekilde matarasını diğerlerine de önererek.

"Ben bunu demedim. Tanrıların bize yardım edeceğine inancım olduğunu söyledim," dedi Elistan.

"Ama hemen sonra onların bunu yapacağına dair bir söz veremeyeceğinizi söylediniz," diye itiraz etti Aran iyi huylu bir şekilde.

"Tanrılar adına konuşabileceğimi asla iddia edemem," dedi Elistan. "Tevazuyla yardımlarını isteyeceğim ve bunun doğru olduğunu düşünürlerse, dileğimi bana ihsan edecekler. Eğer herhangi bir nedenden dolayı yardımlarını esirgerlerse, kararlarını kabul edeceğim; zira en iyisini onlar bilir."

Aran güldü. "Tanrılara çıkış yolu sağlıyorsunuz. Eğer size yardım ederlerse onları daha da onurlandıracaksınız ama etmezlerse de onlara bahaneler buluyorsunuz."

"İzin ver de açıklamaya çalışayım," dedi Elistan gülümseyerek. "Beş yaşında, çok sevdiğin bir yeğeninin olduğunu söylemiştin bana. Diyelim ki bu çocuk, kılıcınla oynamasına izin vermen için sana yalvarıyor. Ona istediği şeyi verir miydin?"

"Elbette hayır," dedi Aran.

"Yeğenini çok seviyorsun. Onun mutlu olmasını istiyorsun ama bunu ondan esirgiyorsun. Neden?"

"Çünkü o bir çocuk. Onun için kılıç sadece bir oyuncak. Kendisi ve etrafındakiler üzerinde yaratabileceği tehlikenin farkında olacak kadar büyümedi henüz." Aran sırıttı. "Ne söylemek istediğinizi anlıyorum efendim. Tanrıların bize istediğimiz her şeyi vermemesinin nedeninin bu olduğunu iddia ediyorsunuz. Kendimizi lime lime edebiliriz."

"Her isteğimizi ve her arzumuzu bize ihsan etmek, o küçük çocuğa kılıcınla oynaması için izin vermenle aynı şey olabilir. Tanrıların ebedi planını, onda nasıl bir yerimiz olduğunu bilemeyiz. Dolayısıyla isteğimizin bahsedilmesini umarız ama olmazsa, tanrıların bizim için neyin hayırlı olduğunu bildiğine inancımız vardır. Tanrıların iradesini kabulleniriz ve yürümeye devam ederiz."

Aran bunu düşündü, matarasından aldığı bir yudumla sindirmeye çalıştı ama hâlâ kafasını sallıyordu.

"Sen bu tanrılara inanıyor musun?" diye sordu Sturm'e dönerek.

"İnanıyorum," diye yanıtladı Sturm ciddiyetle.

"Tanrıların bizim için en hayırlısının ne olduğunu bildiğine inanıyor musun?"

"Buna kanıtım var," dedi Sturm.

"Thorbardin'de Kharas'ın Çekici'ni ararken, çekici bana vermeleri için tanrılara dua ettim. Efsanevi ejderha mızraklarını dövmek için istiyordum kutsal çekici. En azından kendime söylediğim buydu. Çekici cücelere vermeyi uygun gördüklerinde tanrılara öfkelenmiştim."

"Bu yüzden hâlâ öfkelisin!" dedi Flint kafasını sallayarak.

Sturm alayla gülümsedi. "Belki de öyleyimdir. Bizim çok ihtiyacımız

olmasına rağmen tanrıların, çekici neden Cüce Krallığı'nda bırakmayı uygun gördüklerini henüz anlayabilmiş değilim. Tanrıların çekici neden bana vermediklerini biliyorum. Çekici insanlığın iyiliği için değil, kendim için istediğimi farkettim. Bana şan ve şeref getireceği için istiyordum çekici. Utanç verici bir şekilde, çekici kendimize saklamak ve cüceleri kandırmak için kurulan bir planın parçası olmayı bile kabul ettim."

"Ne yaptığımı farkedince, tanrılardan beni affetmelerini diledim. Çekici iyilik için kullanacağımı düşünmek istiyorum ama bundan emin değilim. Onu ele geçirmek için bu kadar alçalabiliyorsam belki daha da alçalırdım. Tanrılar, istediğimi sandığım şeyi bana vermediler. Bana daha büyük bir hediye verdiler; kendimi, zayıflıklarımı, zaaflarımı tanımamı sağladılar. Bu hataları gidermek için her gün uğraşıyorum ve tanrıların ve dostlarımın yardımıyla, daha iyi bir insan olacağım."

Brian, Sturm konuşurken Derek'e baktı, özellikle de çekici kendi şan ve şerefi için istediğini söylediği yerde. Ancak Derek dinlemiyordu. Hâlâ Harald'la tartışıyor, reisi kendi planına uyması için ikna etmeye çalışıyordu. Muhtemelen Sturm'un itirafını Derek'in duymamış olması daha iyiydi. Derek'in Sturm hakkında zaten kötü olan düşünceleri, deniz seviyesinin altına düşerdi.

Aran, Elistan'a tanrılar hakkında sorular sormaya devam etti. İsimlerini, Mishakal'ın Chislev'den ne farkının olduğunu, Laurana'nın bahsettiği tarafsızlık tanrılarının neden var olduğunu, dünyadaki dengenin nasıl korunduğunu öğrenmek istedi. Aran, Elistan'ın cevaplarını dikkatle dinledi ancak Brian, Aran'ın bu yeni bulunan tanrılara olan ilgisini tamamen farazi olduğuna emindi. Brian, Aran'ın dini benimsediğini hayal bile edemiyordu.

Derek'in sesi sertçe yükselerek konuşmayı böldü.

"Görevimin kaderini bir çift yaşlı adamın hezeyanları ve bir kızın saçmalamalarına mı bırakmamı bekliyorsun? Sen çıldırmışsın."

Harald ayağa kalktı ve yukarıdan Derek'e baktı.

"Çılgın ya da değil, halkımın kaleye saldırmasını istiyorsan sayın şövalye, benim yolumla yaparız; ya da elf kadının yoluyla. Yarın sabah şafakta."

Harald yürüyerek uzaklaştı. Derek kızdı, öfkelendi ama hiçbir gücü yoktu. Ya bu teklifi kabul edecek ya da görevinden vazgeçecekti. Brian sessizce

göğüs geçirdi.

Nahoş bir düşünce geçti Brian'ın aklından aniden. Bu ejderha küresi hakkında kimse bir şey bilmiyordu. Ya kötülüğün bir eşyasıysa? Derek sadece kendi hırsları yüzünden onu yine de Solamniya'ya götürür müydü? Brian'ın içinde Derek'in bunu yapacağına dair kederli bir his vardı.

Brian, zayıflığını açıkça itiraf etmiş olan, kusurlarından ve hatalarından rahatlıkla bahseden Sturm'e baktı. Bir de savaşlara katılmış, kendine güvenen, bir Gül Şövalyesi olan Derek'e bakmak lazımdı; kendi kusurlarını itiraf etmeyi hor gören, zayıflıkları olduğunu kabullenmeyi reddeden bir adamdı o.

Onun bir şövalye olduğuna emin misin? diye sormuştu kender.

Çoğu yönden Sturm Brightblade, Derek Crownguard'dan daha gerçek bir şövalyeydi. Zayıflıkları, kusurları ve şüpheleri bulunan Sturm, şövalyeliğin yüce idealine uygun yaşamaya gayret ediyordu her gün. Sturm bu maceraya ejderha küresini bulmak için atılmamıştı. Gelmişti çünkü Derek kenderi mecbur etmişti ve Sturm de dostunu bırakmazdı. Oysa Brian biliyordu ki Derek istediğine ulaşmak için kenderi, Buz Halkı'nı, arkadaşları da dahil herkesi harcardı. Derek bunu, bütün insanlığın iyiliği için yaptığını söylerdi (ve hatta buna inanırdı) ama Brian, bunun sadece Derek Crownguard'ın iyiliği için olmasından korkuyordu.

Derek, otağdan öfkeyle çıktı. Aran, sakinleştirmeye çalışmak için Derek'in arkasından gitti. Harald, Raggart ve Elistan, Gilthanas ve Laurana ile birlikte, ertesi sabah kaleye yapacakları saldırı hakkında konuşmak için Raggart'ın artık tanrılara adamış olduğu çadıra çekildiler. Tasslehoff saatlerdir ortalıkta yoktu ve kenderin buzdaki bir deliğe düştüğünden emin olan Flint, onu bulmaya çalışmaya gittiğini söyledi.

Brian'ın Brightblade ile ilgili bir fikri vardı. Derek bu yüzden küplere binecek ve muhtemelen sonsuza dek Brian'a düşman olacaktı ama içinde bunun doğru olduğuna dair bir duygu vardı. Brian'ın Sturm'le ilgili tek bir şüphesi bulunuyordu, planını gerçekleştirmeden önce tek bir soru soracaktı. Sturm tam Flint'le kenderi aramaya gidecekti ki, Brian onu durdurdu.

"Sturm," dedi Brian, "seninle bir süre özel olarak konuşabilir miyim?"

Flint o lanet olası kenderi tek başına bulabileceğini söyledi ve Sturm'ü

Brian'la baş başa bıraktı.

"Sana bir sorum var," dedi Brian, kürklerin üzerine yerleştikten sonra. "Bu benim üzerime vazife değil ve sorum biraz münasebetsiz. Sorduğum için haklı olarak bana kızabilirsin. Kızarsan, önemli değil. Anlarım. Cevap vermeyi reddedersen de anlarım."

Sturm ciddi bir ifadeyle baktı ve Brian'a devam etmesini işaret etti.

"Neden dostlarına bir şövalye olduğun hakkında yalan söyledin? Yanıt vermeden önce" –Brian, uyarırcasına elini kaldırdı– "dostlarının sana ne kadar değer verdiğini ve saygı duyduğunu gördüm. Bir şövalye olup olmamanın onlar açısından herhangi bir fark yaratmayacağını biliyorum. Bunun doğru olduğu kabul ediyor musun?"

"Evet, bu doğru," dedi Sturm kısık bir sesle, sesi o kadar kısıktı ki Brian onu duymak için öne eğilmek zorunda kaldı.

"Ve yalan söylediğini anladıklarında umursamadılar. Hâlâ sana saygı gösteriyorlar ve sana güveniyorlar."

Sturm başını öne eğdi ve ellerini gözlerinin üzerinden geçirdi. Duyguları yüzünden konuşamıyordu.

"O halde neden yalan söyledin?" diye sordu Brian kibarca.

Sturm kafasını kaldırdı. Yüzü solgun ve renksizdi ama konuşurken gülümsedi. "Onlara asla yalan söylemediğimi söyleyebilirim sana. Yani, onlara bir şövalye olduğumu hiç söylemedim. Ama öyle olduğuma onları inandırdım. Zırhımı giydim. Şövalyelik hakkında konuştum. Biri benim bir şövalye olduğumu söylediğinde bunu inkar etmedim."

Duraksadı, geçmişi düşündü. "Döndükten sonra, eğer Tanis bana, '*Sturm, sen artık bir Solamniya Şövalyesi misin?*' diye sorsaydı, ona adaylığımın reddedildiğini söyleme cesaretine sahip olacağımı düşünüyorum."

"Bu haksızlıktı," dedi Brian kesin bir tavırla.

Sturm şaşırmış gibi baktı. Bu taraftan böylesi bir destek bulmayı ummamıştı.

"Lütfen açıklamaya devam et," dedi Brian. "Bunu meraktan sorduğumu düşünme. Kendi açımdan bazı şeyleri anlamaya çalışıyorum..."

Sturm aklı karışmış gibi gözüktü ama anlatmaya devam etti. "Tanis, bu soruyu bana sormadı. Bir şövalye olduğumu düşündü, tıpkı diğer dostlarım gibi. Durumu açıklayamadan her şey birbirine girdi. Mavi kristal asa ve hobgoblinler ve korunması gereken bir hanım vardı. Hayatlarımız bir anda sonsuza dek değişti ve dostlarıma gerçeği söyleyebileceğim zaman geldiğinde artık çok geçti. Gerçek, karışıklıklara neden olurdu."

"Sonra bir de benim gururum vardı." Sturm'ün yüz ifadesi karardı. "Raistlin'in kendini beğenmiş zaferine, kötü niyetli sözlerine dayanamazdım."

Sturm derinden bir iç çekti. Sesi yumuşadı ve sanki Brian orada değilmiş de kendi kendine konuşuyormuş gibi gözüktü, "Ve şövalye olmayı çok istiyordum. Ondan vazgeçmeye dayanamıyordum. Ona layık olmaya yemin ettim. Buna inanmalısın. Şövalyeliği rezil edecek hiçbir şey yapmamaya yemin ettim. Eğer hayatımı bir şövalye olarak yaşarsam, yalanı gerçek yapabileceğimi düşündüm. Yaptığım şeyin yanlış olduğunu biliyorum ve bu yüzden derin bir utanç duyuyorum. Bir şövalye olmak konusundaki bütün umutlarımı sonsuza dek mahvettim. Bunu cezam olarak kabul ediyorum. Fakat tanrıların izniyle, bir gün Konsey'in önünde durmayı, günahlarımı itiraf etmeyi ve onların affını dilemeyi umuyorum."

"Bence sen, bu unvanı taşıyan çoğumuzdan daha iyi bir şövalyesin," dedi Brian usulca.

Sturm sadece kafasını salladı ve gülümsedi. Tam bir şey söyleyecekti ki Flint başını çadırdan içeri sokup bağırdı, "O lanet olasıca kender! Bu sefer başını soktuğu belaya inanamayacaksın! Gelsen iyi olur."

Sturm özür diledi ve Tas'ı son belasından kurtarmak için hızla uzaklaştı. Brian çadırda kaldı, her şeyi tekrar düşündü ve en sonunda kararını verdi. Derek'in bir daha asla kendisiyle konuşmayacağını düşünmesine karşın bunu yapacaktı.

*** * * * ***

O gece Buz Halkı, tanrılara hürmet göstermek ve Buzduvarı Kalesi'ne yapacakları saldırı için lütuflarını istemek için bir kutlama yaptı. Derek, aksi halde ev sahibini gücendireceği için katılmak zorunda olduğunu söyledi ama uzun bir süre kalmayacağını ekledi asık bir suratla. Aran, iyi

partileri sevdiğinden kutlama için sabırsızlandığını belirtti. Brian da kutlama için sabırsızlanıyordu ama onun nedeni çok farklıydı.

Otağın içi temizlenmiş, dans etmek için alan yaratılmıştı. Birkaç yaşlı, devasa bir davulun etrafına oturmuş, Ata Raggart eski tanrılarla ilgili babasından ve onun babasından duymuş olduğu hikayeleri anlatırken yavaş yavaş davula vuruyorlardı. Kah ilahi okuyan kah şarkı söyleyen yaşlı adam, dans bile etti. Sonra yerini Genç Raggart aldı ve savaşçıların kalplerini cesaretlendirmek için geçmiş savaşların kahramanlarını anlattı. Hikayesini bitirdiğinde bir gözü morarmış olan Tasslehoff, bir yelkenli olmakla ilgili aşkını anlatan açık saçık bir şarkı söyledi; Buz Halkı şarkıdan dolayı hayrete düşmüş olmalarına karşın nazikçe alkışladılar.

Gilthanas, balina kemiğinden bir flüt ödünç aldı ve beraberinde ılık, nazik meltemlerle taşınan, baharda açan yaban çiçeklerinin kokusunu getirmişe benzeyen bir beste çaldı. Elfin çalışı o kadar etkiliydi ki, turba ateşlerinin dumanı ve baskın bir balık kokusuyla dolu otağ leylak ve taze ot koktu.

Şarkılar ve hikayeler bittiğinde ve herkes yeyip içtiğinde, Ata Raggart sessizlik için elini kaldırdı. Bu biraz zaman aldı, zira çocuklar (ve kender) kutlamalardan dolayı azmışlardı ve sakinleştirilemiyorlardı. Ancak en sonunda otağın içi sessizleşti. Buz Halkı, Raggart'a beklentiyle baktı; ne olacağını biliyorlardı. Derek artık ayrılabileceklerini düşündüğünü fısıldadı ama ne Aran ne de Brian kıpırdamadığından Derek kalmak zorunda kaldı.

Ata Raggart, ayağının dibinde duran, kürke sarılmış bir cisme uzandı. Saygıyla iki eliyle birden tutarak kaldırdı ve önünde tuttu. Usulca bir şey söyledi ve torunu, Genç Raggart, kürkü yerinde tutan bağları nazikçe açtı. Kürk yere düştü. Nesne, ateşlerin ışığında birden parıldadı.

Buz Halkı usulca iç çekti ve hep beraber ayağa kalktılar; bunun kendilerinden de beklendiğini anlayan misafirler de ayağa kalktı.

"O ne?" diye sordu Tasslehoff ayak parmaklarının üzerinde durup boynunu uzatarak. "Göremiyorum!"

"Buzdan yapılmış bir savaş baltası," dedi Sturm hayret içinde.

"Gerçekten mi? Buzdan mı? Flint, beni kaldır!" diye bağırdı kender, ellerini Flint'in omuzlarına koyup cücenin üzerine zıplamaya hazırlanırken.

"Öyle bir şey yapmayacağım!" dedi sinirlene cüce ve Tas'ın ellerini ittirdi.

Raggart, törenin kesilmesi yüzünden kaşlarını çattı. Sturm, Tas'ı yakaladı ve onu çekerek öne götürdü. Böylece hem kender her şeyi izleyebilecek hem de Sturm onu sıkıca tutabilecekti, zira adam, Tas'ın parmaklarının özlemle kıpırdandığını görebiliyordu.

Raggart konuşmaya başladı. "Uzun, uzun zaman önce, dünya henüz yeni yaratılmışken, halkımız buradan çok, çok uzak bir diyarda, alev alev yanan genç güneşin altında kavrulan topraklarda yaşıyordu. Yiyecek yoktu, su yoktu. Halkımız sıcakta kurudu ve pek çoğu öldü. En sonunda, reisin canına tak etti. Tanrılara yardım etmeleri için yakardı ve tanrılardan biri, Balıkçı Tanrı, ona cevap verdi. Balığın çok, kürklü hayvanların bol olduğu bir yer biliyordu. Halkımıza o diyara nasıl gideceklerini gösterebilirdi, zira kötü varlıkların orayı ellerine geçirmeye çalıştıklarından korkuyordu. Bir sorun vardı; o diyarda yaz çok kısa oluyordu. Orası bir kış diyarıydı, kar ve buz memleketiydi."

"Reis ve halkı yakıcı güneşten, boğucu sıcaktan ve daimi açlıktan bezmişlerdi. Göç etmeyi kabul ettiler ve Balıkçı Tanrı, onlara soğuğa uygun giysiler verdi ve uzun kışlarda nasıl sağ kalacaklarını öğretti. Sonra da onları eliyle kaldırdı ve Buzsınırı'na getirdi. Tanrının onlara verdiği son hediye, buzdan silah yapma bilgisiydi."

"Buzkıranlar, tanrılar tarafından kutsanmışlardı ve tanrılar haklı öfkeleriyle bize sırt çevirdiklerinde bile, tanrıların dönmesini sabırla bekleyenler buzkıranlar yapmaya devam ettiler ve tanrılar gitmiş olsa da lütufları kaldı, tıpkı bizlerin onlara olan inancı gibi."

"Savaşın eşiğinde, buzkıranları yapan ermişin herkesin kalbina bakması ve büyük bir savaşçı olma yeteneğine ve cesaretine, irfana ve bilgisine sahip olan kişiyi seçmesi adettendir. O kişiye buzkıran hediyesini verir."

Buz Halkı'nın savaşçıları reisin çadırının kenarında bir sıra olup turdular ve Harald, eliyle, misafirlerine de onlara katılmalarını işaret etti.

Flint kaşlarını çattı ve kafasını salladı. "Sade çelik Reorx için yeterlidir ve benim için de yeterlidir," dedi. "Size ya da Balıkçı Tanrı'ya hakaret etmek değil amacım," diye ekledi hızla.

Raggart cüceye gülümsedi ve başını salladı. Laurana sıraya katılmadı.

Elistan ile birlikte Flint'in yanında durdu. Sturm ve Gilthanas sırada yerlerini aldılar, Sturm'ün gitmesinin asıl nedeni bir gözünü Tasslehoff üzerinde tutmaktı. Brian, Derek ve Aran da sıranın sonunda durdular.

Beyaz kürk içinde duran silahı taşıyan Raggart, sıra boyunca yürüdü. Buz Halkı savaşçılarını geçti, Gilthanas ve Sturm'ü geçti ve kenderi son derece büyük bir hayal kırıklığına uğratarak parlak silahı ona dokunmak için elini uzatan Tasslehoff'un önünden geçirdi.

"Ah!" Tas, parmaklarını geri çekti. "Kendimi buzla yaktım!" diye bağırdı neşeyle. "Bak, Sturm, buz beni yaktı! Nasıl oldu bu?"

Sturm, kenderi susturdu.

Raggart, üç şövalyeye doğru devam etti.

Derek, bıkkın bir şekilde mırıldandı, "Buzdan yapılmış bir silahla ne yapabilirim ki? Sanırım onu almak zorundayım. Yoksa onlara hakaret etmiş olurum. Reislerini benim planıma uymaları için ikna edebilmeyi umuyorum hâlâ."

Raggart, silaha merakla bakan ve matarasını onun şerefine kaldıran Aran'ın yanından geçti. Ermiş, Brian'ı geçti ve Derek'e doğru ilerleyerek onu da arkasında bıraktı.

Raggart, kaşlarını çatarak durdu. Etrafına bakındı ve yüzü düzeldi. Savaşçıların oluşturduğu sıradan uzaklaşarak Laurana'ya doğru yürüdü. Eğilerek buzkıranı uzattı.

Laurana'nın nefesi kesildi. "Bir yanlışlık olmalı!"

"Uzun bir kule, bir mavi ejderha ve ışığı derin bir kederle solan gümüş bir mızrak görüyorum," dedi Raggart. "Kırık bir küre ve şeytanın kanıyla lekelenmiş başka bir küre görüyorum. Savaşın önünde bir deniz fenerinin ışığı gibi parlayan altın rengi bir zırh görüyorum. Tanrılar, bu hediyeyi almak için seni seçtiler, hanımefendi."

Raggart buzkıranı uzattı. Laurana şaşkınlık içinde etrafına bakarak ne yapacağını sordu sessizce. Sturm cesaretlendirircesine gülümsedi ve başını salladı. Gilthanas kaşlarını çattı ve kafasını salladı. Elf kadınlar, elf erkekler gibi savaş eğitimi alırlardı ama kadınlar, durum umutsuz bir hale gelene kadar savaşmazlardı ve hiçbir elf kadın, kendisini erkeklerin lideri gibi öne

çıkarmazdı!

"Al onu, Laurana!" diye bağırdı Tasslehoff hevesle. "Ama dikkatli ol. Beni yaktı. Bak, parmaklarımın halini gör!"

"Balta iyi bir işçiliğin ürünü, bu kadarını söyleyebilirim," dedi Flint, eleştirel bir gözle silahı incelerken. "Onu eline al, kızım. Ne hissettirdiğine bak."

Laurana kızardı. "Özür dilerim Raggart. Bu hediyeden dolayı gerçekten şeref duydum. Ancak içimde garip bir his var. Bunu kabul ederek, kaderimi elime almaktan korkuyorum."

"Belki de olması gereken budur," dedi Raggart.

"Ama benim istediğim şey bu değil," diye itiraz etti Laurana.

"Her birimiz kaderimizi ararız evladım ama sonunda bizi bulan kader olur."

Laurana hâlâ tereddüt ediyordu. Derek, Brian'a mırıldandı. "Bu yaşlı adamın kafadan çatlak olduğuna dair bir kanıta ihtiyacımız olduysa, işte onu şimdi edindik."

Solamn Lisanı'nda ve kısık bir sesle konuşmuştu ama Laurana duydu ve söylenilenleri anladı. Kadının dudakları gerildi. Yüzüne kararlı bir ifade yerleşti. Elini uzattı ve et yakan, kemik donduran bir soğuk beklentisiyle az da olsa ürkerek buzkıranı tuttu ve kürk yatağından kaldırdı.

Laurana rahatladı. Silahı rahatça tutuyordu. Garip bir şekilde buz, çelik bir kılıcın kabzasından daha soğuk değildi. Işığa doğru kaldırarak güzelliğine baktı. Buzkıran, kristal kadar temiz buzdan yapılmış, kesilmiş ve parlatılmıştı; pürüzsüz, zarif ve basitti.

Silah epey büyük ve ağır gözüküyordu ve kadının düşürmesini ya da beceriksizce kaldırmasını bekleyerek biraz gülüştüler. Laurana, onları şaşırtarak kaldırdı silahı, buzkıran eline mükemmel bir şekilde oturmuştu.

"Sanki benim için yapılmış," dedi kadın hayran hayran.

Raggart, bu garip bir şey değilmiş gibi salladı başını. Kadın silahı nasıl kullanacağını ve ona nasıl bakacağını anlattı, doğrudan güneş ışığına maruz bırakmaması ve ateş sıcağından uzak tutması için uyardı.

"Çünkü," dedi Raggart, "bunları yaptığımız buz, tanrılar tarafından kutsanmış ve normalden daha kalın ve yoğun olsa da, sıradan buz kadar çabuk olmasa da buzkıran eriyecektir."

Laurana, ona ve Buz Halkı'na, en son da tanrılara teşekkür etti. Buzkıranı kürk battaniyesine geri koydu ve yanakları kızararak kutlamaya devam edilmesini söyledi. Davul tekrar çalınmaya başlamıştı ki Brian, kalbi hızla atarken elini kaldırdı.

"Bir şey söyleyeceğim."

Davullar sessizleşti. Aran ve Derek şaşkınlık içinde ona baktılar; zira arkadaşlarının kalabalık önünde konuşmaktan ne kadar nefret ettiğini biliyorlardı. Diğer herkes ona teşvik edercesine, beklentiyle baktı.

"Ben... ııh..." Brian boğazını temizlemek için bir an için durmak zorunda kaldı ve sonra devam etti, bu işi hemen bitirmek için hızla konuşuyordu. "Bu yolculuk sırasında yakından tanıdığım biri var aramızda. Onun cesaretine tanık oldum. Dürüstlüğüne hayran kaldım. O, şerefinin bedene bürünmüş halidir. Dolayısıyla" –Brian derin bir nefes aldı, kendisine yöneltilecek tepkileri çok iyi biliyordu– "bu vesile ile Angriff Brightblade'in oğlu Sturm Brightblade'i silahtarım olarak alıyorum."

Brian'ın yanakları yandı. Kanı kulaklarında gümbürdedi. Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri olmayan Buz Halkı'nın nazik alkışlarının belli belirsiz farkındaydı. En sonunda kafasını kaldırabildi. Sturm'ün beti benzi atmıştı. Onun yanında oturan Laurana hararetle alkışlıyordu. Gilthanas, flütüyle askeri bir beste çaldı. Elistan, Sturm'e bir şey söyledi ve ellerini tuttu. Sturm'ün yüzüne renk geldi. Alevlerin ışığında gözleri parladı.

"Bundan emin misiniz lordum?" diye sordu Sturm alçak bir ses tonuyla. Yüzü karamış, öfkeyle kaplanmış Derek'e gözünün kenarından, anlamlı anlamlı bakarken.

"Eminim," dedi Brian ve uzanıp Sturm'ün elini tuttu. "Bunun senin için ne anlama geldiğinin farkındasın, değil mi?"

Sturm başını salladı ve bitkin bir şekilde, "Farkındayım lordum. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu size anlatamam..." İyice eğilerek selam verdi. "Beni kabul etmekle bana şeref verdiniz lordum. Sizi hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Duygularına boğulmuş olan Sturm daha fazla konuşamadı. Flint, Tasslehoff'la birlikte, onu tebrik etmek için yanına geldi.

Laurana, Brian'a soru sormak için uzandı, "Bunun, onun için bir anlama geldiğini söylediğini duydum. Ne işe yarayacak? Sturm bir silahtar olmak için çok yaşlı değil mi? Silahtarların bir şövalyeye hizmet eden genç erkekler olduklarını sanırdım."

"Genelde öyledirler ama yaş sınırlaması yoktur. Bazı erkekler, bu konumdan memnun olarak hayatları boyunca silahtar olarak kalırlar. Silahtarım olduğundan, Sturm artık şövalyelik sınavlarına girebilir; yoksa bunu yapamazdı."

"Neden?"

"Sturm'ü silahtarım yaptığım için, onu şövalyeliğe girmekten alıkoyan suçları silinmiş oldu."

Ufak bir kızgınlık çizgisi buruşturdu Laurana'nın pürüzsüz alnını. "Sturm ne gibi bir suç işlemiş olabilir ki?"

Brian, söylemek istemediği için tereddüt etti.

"Bir şövalye olduğu hakkında yalan söylediğini biliyorum," dedi Laurana. "Sturm bana anlattı. Söylemek istediğin şey bu mu?"

Brian başını salladı, sonra da buz gibi bir rüzgar otağın içinde esip alevlerin titremesine neden olunca kafasını kaldırıp etrafına baktı. Derek dışarı çıkmıştı.

Laurana'nın dertli bakışları onu takip etti. "Yani Derek'in, Sturm'ün başvurusunu engellemek için bunu kullanacağını mı söylüyorsun?"

"Ah, evet," dedi Brian, kesin bir şekilde başını sallayarak. "Sturm'ü silahtarım yaparak, Konsey'e onun kararındaki hatanın unutulup affedilmesi gerektiğine karar verdiğimi söylüyorum. Derek, Sturm'ün bir şövalye olduğu konusunda yalan söylediğini dile getiremeyecek."

Sturm, sabırla Tasslehoff'un sorularını cevaplıyor, günün birinde bir turnuvaya katılması halinde kalkanını taşıyacak olan kişinin Tas olacağına söz veriyordu; bu, kenderin yüzünün memnuniyetle parlamasına neden olan bir onurdu.

"Sturm'ün yalan söylediğini düşünmüyorum," dedi Laurana usulca.

"Ben de," dedi Brian.

Aran, Sturm'ün elini sıkmak için yanlarına geldi ve tebriklerini sunduktan sonra Brian'a döndü. "Derek dışarıda seni görmek istiyor," diye fısıldadı Brian'ın kulağına.

"Çok sinirli mi?" diye sordu Brian.

"Sanırım orada kılıcını kemiriyordur," dedi Aran neşeyle. Brian'ın omzuna vurdu. "Endişelenme. Doğru olanı yaptın. Bunu mezarında söyleyeceğim."

"Sağol," diye mırıldandı Brian.

Dans başladı. Yaşlılar davullarda hareketli bir ritim tutturdular ve şarkı söylemeye başladılar. Genç yaşlı herkes ortada toplanıp bir çember oluşturarak kollarını kenetlediler ve zıplayıp sallandılar. Laurana'yı aralarına aldılar ve hatta Flint'i bile ikna ettiler; cüce kendi ayaklarına dolanıp düşerek ve sırayı bozarak herkesi eğlendiriyordu. Brian, iç geçirerek çadırın kapısına doğru ilerledi.

Sturm adamı durdurdu. "Sanırım bu Derek'le sizin aranızda bir soruna yol açacak."

"Sanırım haklısın," dedi Brian alaylı bir gülümsemeyle.

"O halde bunu yapmayın," dedi Sturm içtenlikle. "Değmez..."

"Bence değer. Şövalyeliğin senin gibi erkeklere ihtiyacı var Sturm," dedi Brian. "Hatta bizim gibi erkeklere olan ihtiyacından daha fazla."

Sturm itiraz etmeye başladı. Brian kılıç kemerini çözdü ve ona uzattı. "Al, Silahtar. Sabah savaşa gidene kadar silahı temizleyip parlatmış ol."

Sturm tereddüt etti, sonra minnettar bir gülümseme ile aldı kılıcı. "Yapacağım lordum," dedi başını eğip selam vererek.

Brian, buzulun üzerinden esen dondurucu rüzgara çıktı. Çadırlardan oluşan dairenin etrafında dolanan solgun şekiller gördü; kurtlar onları izliyorlardı. Raggart'ın haklı olup olmadığını, kurtların casus olup olmadığını düşündü. Kendileriyle ilgileniyor gibi gözüküyorlardı kesinlikle. Soğukta titredi ve kendisini daha fazla soğuğun beklediğini gördü; soğuk öfke...

"Bunu benim itibarımı sarsmak için özellikle yaptın!" dedi Derek suçlayarak. "İnanırlığımı zedelemek ve beni aptal gibi göstermek için yaptın!"

Brian şaşkına dönmüştü. Beklediği kesinlikle bu değildi. "Buna inanamıyorum! Sturm'ü silahtarım yapmamın tek nedeninin seninle ödeşmek olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Elbette," diye tersledi Derek. "Yoksa bunu neden yapasın ki? Brightblade bir yalancı, muhtemelen de bir piç. Tanrılar adına, kenderi silahtarın yapsan daha iyi olurdu! Yoksa bunu yarın geceye mi saklıyorsun?" diye bağırdı şiddetle.

Brian, konuşamayacak kadar şaşkın bir şekilde bakıyordu Derek'e.

"Sen ve Aran'ı ay yükselmeden çadırımızda istiyorum," diyerek devam etti Derek. "Yarın için dinlenmeniz gerekiyor. Ve Brightblade'e söyle, bundan sonra bana rapor verecek. Bir silahtar olarak benim emrim altında. Artık bana karşı elflerle birlik olmak yok. Sözlerimi iyi dinle; Brightblade'in bana ilk itaatsizliği sonuncusu olacak."

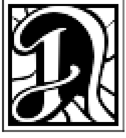
Derek arkasını döndü ve şövalyelerin paylaştığı çadıra doğru ilerledi; çizmeleri buzun üzerinde çatırdıyor, burnundan dumanlar çıkıyordu.

Brian, derinden bir iç geçirerek otağın sıcaklığına ve eğlencesine döndü. Gözünün kenarından, kurtların kampın etrafında dolandığını gördü.

- 12 -

Feal-Thas tuzak kuruyor. Derek rüyasında ejderhalar görüyor.

eraka'dan Buzduvarı Kalesi'ne dönen Feal-Thas, etrafta yabancılar görülüp görülmediğini sormak için ejderanların liderini çağırttı yanına. Ejderanlar, aralarında üç Solamniya Şövalyesi olan bir grup yabancının iki ejderan muhafıza saldırdığını rapor ettiler. Şövalyeler ve yol arkadaşlarının geri kalanları, Buz Halkı'nın kampında saklanıyorlardı. Bu şövalyelerin, Ariakas'ın ejderha küresini Solamn'lar arasına sokma planının bir parçası olarak Kitiara tarafından gönderildiğine Feal-Thas'ın hiç şüphesi yoktu.

Ariakas, Neraka'dayken planını Feal-Thas'a anlatmıştı. İmparator, salgın hastalıklar savunanlara bulaşsın diye, kuşatan orduların düşman şehrinin duvarlarının üstünden vebadan ölmüş hayvanların leşlerini atmalarını göstermişti örnek olarak. Ariakas burada da aynı şeyi yapıyordu; tek fark, vebalı ineğin yerini ejderha küresinin alacak olmasıydı. Şövalyeler, ejderha küresini Solamniya'ya taşıyacaklar ve böylece, Silvanestili zavallı Kral Lorac gibi yok olacaklardı. Feal-Thas, bu plana uymayı kabul etmişti. Başka hiçbir şey yapamazdı. Güç Tacı'nı Ariakas takıyordu. Takhisis onu seviyordu; Kraliçe ve Feal-Thas'ın konuştukları bile söylenemezdi. Feal-Thas kazalardan medet umuyordu, özellikle de şan peşindeki şövalyelerin başına gelen kazalardan. Bu Solamn'lar ejderhanın midesine inerlerse Ariakas, Feal-Thas'ı suçlayamazdı.

Ariakas'ın değerlendirmediği bir sorun daha bulunuyordu çünkü Feal-Thas ona söylememişti. Ejderha küresinin kendi planları vardı.

Yüzlerce yıl boyunca, Huma Ejderhafelaketi yüzünden Kara Kraliçe'nin yenilmesinden sonra ejderhalar uykuya çekildiklerinden beri, ejderhaların özünden yapılmış olan ejderha küreleri Kraliçelerinin dönüşünü beklemişlerdi. En nihayetinde Takhisis'in diğer ejderhaları gibi kendilerini de çağıran sesini duymuşlardı. Artık bu küre hapishanesinden kurtulmak ve

dünyaya geri dönmek istiyordu. Feal-Thas, onun ayartıcı fısıltılarını duymuştu ama kulaklarını onlara tıkayacak kadar akıllıydı. Başkaları –onu duymak isteyenler, ona inanmak isteyenler– dinlerdi.

Ejderanın raporunu dinleyen Feal-Thas, ejderha küresinin güvende olduğundan emin olmak için hızla Sulusepken'in inine gitti. Beyaz ejderhaya küreyi koruması emredilmişti ve o da elinden geldiğince bu emri yerine getirecekti. Ancak Sulusepken'in yetenekleri büyücünün içini güvenle doldurmuyordu. Beyaz ejderha pek zeki değildi, akıllı ya da kurnaz olduğu da söylenemezdi, lakin ejderha küresi bunların hepsi ve daha fazlasıydı.

Feal-Thas, kalenin altındaki donmuş tünellerde yürüdü. Yanında ışık taşımıyordu. Gelişiyle birlikte buzlu bir büyü, tünellerin mavi beyaz bir ışıkla parlamasını sağladı. Bir zamanlar küreye ev sahipliği yapan odayı geçti ve içine şöyle bir göz attı. Muhafızın kurbanlarının bıraktığı izler hâlâ görünüyordu; kan yeri kaplamış ve duvarlara sıçramıştı. Bu korkunç manzaraya bakmak için duraksadı. Kanın bir kısmı Kitiara'ya aitti. Feal-Thas, Neraka'dan ayrılırken, Kitiara'nın idamından kaçmış olduğu konusunda bilgilendirilmişti. Feal-Thas hayal kırıklığına uğramıştı ama şaşırdığı söylenemezdi.

Kadın şanslıydı; şanslı, korkusuz ve akıllıydı; tehlikeli bir bileşimdi bu.

Ariakas, onun bu kadar uzun yaşamasına asla izin vermemiş olmalıydı. Feal-Thas, ondan kurtularak herkese bir iyilik yapmış olacaktı. Sadece şu şansını alt edecek bir yol bulmalıydı. Feal-Thas, beyaz ejderhanın inine girdi. Ejderha tarafından yaratılmış büyülü bir kar yağıyordu ejderhanın etrafında. Kar onu serin tutuyor, yemek için keyfinin geleceği zamana kadar yiyeceklerinin –ölü iki thanoi ve bir insan– bozulmasını önlüyordu. Sulusepken uyukluyordu fakat elfin kokusunu alır almaz derhal uyandı. Burun delikleri seğirdi. Bir gözü, kırmızı kırmızı parlayan bir yarık şeklindeydi. Pençeleri buz zemine battı, beyaz dudakları kıvrılarak sarı sivri dişlerini ortaya çıkarttı. Feal-Thas'tan hoşlanmıyordu ve bu duygu karşılıklıydı.

Beyazlar, Karanlık Kraliçe'nin ordusundaki en küçük ve en aptal ejderhalardı. Sadece öldürmek için işe yararlardı. Sadece hevesli olmaları durumunda emirlere uyarlardı.

"Ne istiyorsun?" diye homurdandı Sulusepken.

Beyaz pulları, büyülü ışığın altında mavi mavi parlıyordu. Kanatları sırtında kıvrılmıştı, uzun kuyruğu iri, karla kaplı gövdesinin etrafına dolanmıştı. Bir kırmızı ejderhayla karşılaştırıldığında küçük kalmasına karşın, dişi ejderha, uzun, uzun zaman önce, muhtemelen Huma'nın döneminde başka bir beyazın olan büyük mağarayı neredeyse tamamen dolduruyordu. Solgun güneş ışığı, mağaranın diğer tarafındaki girişinden parlıyor, kar ve ejderhanın nefesinden çıkan donla kaplı duvarları aydınlatıyordu.

"Rahat ve ihtiyacın olan her şeye sahip olduğundan emin olmak için geldim," dedi Feal-Thas teskin edici bir sesle.

Ejderha, burnundan don püskürterek homurdandı. "Bana güvenmediğin için değerli ejderha küreni kontrol etmeye geldin. Güvende. Kendi gözlerinle gör. Sonra da gidip kafanı bir buzulun içine sok."

Beyaz ejderha, kafasını karın üzerine koydu. Kırmızı gözleri Feal-Thas'ı izledi.

Küre, buzdan bir kaidenin üzerinde duruyordu. Renkleri sabit, değişmeyen küre ölmüş gibi gözüküyordu. Feal-Thas küreye yaklaşırken ve düşünceleri onun üzerinde odaklanırken hayata geri döndü. Kürenin içinde renkler dönmeye başladı ve onu, gökkuşaklarıyla parıldayan bir sabun köpüğüne benzetti; mavi, yeşil, siyah, kırmızı ve beyaz... Devamlı değişiyor, birleşiyor ve ayrılıyordu.

Feal-Thas yaklaştı. Her zamanki gibi, elleri ona dokunmak için kaşınıyordu. Gücünü ona kabul ettirmek, onu yönetmek, kürenin hakimi olmak istiyordu. Bunu yapabileceğini biliyordu. Çok kolay olacaktı. Kendisi çok güçlüydü, şimdiye kadar yaşamış en kudretli elf başbüyücüydü. Küre kendisinin olunca tacı Ariakas'tan alabilir, Kraliçe Takhisis'in kendisine meydan okuyabilirdi...

"Ha, ha," Feal-Thas usulca güldü. Ejderha küresinin yanına gidip durdu, ellerini yenlerinin içinde sıkmıştı. "İyi deneme. Vazgeçebilirsin" diye önerdi küreye. "Seni bırakmayacağım. Ne kadar tehlikeli olduğunu biliyorum. Yaltaklanmalarını başkası üzerinde denemelisin, tıpkı seni kurtarmaya gelen şu Solamniya Şövalyesi gibi."

Renkler bir an için parladılar, öfkeyle döndüler, sonra da yavaş, üzülen,

amaçsız gözüken bir harekete başladılar.

"Bunun ilgini çekebileceğini düşündüm. Eğer kendini verirsen, onu ele geçirebileceğine eminim. Sen, onun tutkususun. Onu ele geçirmek, kendine çekmek, tıpkı kardeş kürenin Lorac'a yaptığı gibi, zor olmasa gerek senin için." Feal-Thas durdu, sonra usulca, sert bir ifade ile, "Senin bana yaptığın gibi," dedi.

Küre karardı, renkleri birbirine karışarak öfkeden siyahlaştı.

"Benimle başarısız oldun," diyerek devam etti Feal-Thas omuzlarını silkip. "Ama şövalyede başarılı olabilirsin. Onu buraya çağırabilir, sonra da uydurma bir görev için ejderhayı gönderebilirsin. Ama sana söylememe gerek yok." Feal-Thas, bir parmağını küreye doğru salladı. "Benimle oynuyor, beni tuzağına düşürmeye çalışıyorsun."

Ellerini tekrar sıktı ve küçük görürcesine, "Kendini sıkıntıya sokma. Baştan çıkarıcı sözlerin üç yüz yıldır işe yaramadı; şimdi de işe yaramayacaklar."

Renkler tekrar döndüler, bu sefer üstte yeşil vardı.

"Niyetlerimden şüpheleniyorsun ve bunda haklısın. Elbette bu bir tuzak. Sen şövalyeyi getireceksin, ben onu öldüreceğim." Feal-Thas tekrar omuzlarını silkti. "Yine de başarılı olabilirsin. Ben beceremeyebilirim. Restimi gör." Duraksadı, sonra usulca, "Başka ne seçeneğin var ki?" diye sordu.

Feal-Thas sırtını dönüp küreden uzaklaştı. Kürenin buz duvarlardan yansıyan ışığının kırmızı, sonra mor, sonra da kasvetli bir yeşilimsi siyaha döndüğünü görebiliyordu. Ancak ayrılırken bütün renklerin muzafferane bir edayla birleştiğini fark etmedi.

* * * * *

Derek, ejderhalarla dolu bir rüyadan daha uyandı. Soluk soluğa kalmış, zorlukla nefes alıyordu ama bunun nedeni korku değil heyecandı. Uyanık hâlde olduğu yerde yatarak gözlerini karanlığa dikti ve son derece gerçekçi olan rüyasını düşündü.

Genelde rüyaları gri ve siyah ve anlamsız olurdu. Rüyaları umursamaz, onları; uyuklayan, disiplinsiz bir zihnin saldırıları olarak addederdi. Derek, rüyalarını asla düşünmez ya da onları hatırlamaya çalışmazdı ve onlar

hakkında konuşanlara da tahammül edemezdi.

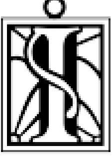
Ancak bu rüyalar farklıydı. Bu rüyalar renkliydi; kırmızılar ve maviler, yeşiller, siyahlar ve beyazın tonları vardı. Bu rüyalar ejderhalarla doluydu, gökyüzünü kaplayan düşman ejderhalarla. Pullarından yansıyan güneş ışığı korkunç gökkuşakları yaratıyordu Herkes ağzı açık bir şekilde korkuyla bağırarak onlardan kaçıyordu. Kan, duman ve alevler etrafına sıçramış, onu sarmış ve çatırdıyordu. Koşmuyordu. Olduğu yerde durup çırpılan kanatlara, açık ağızlara, uçlarından kan damlayan sivri dişlere bakıyordu. Kılıcını tutuyor olmalıydı ama onun yerine elinde kristal bir küre vardı. Küreyi göğe kaldırıyor ve haykırdığı sert bir emir üzerine, öfkeyle feryat atan ejderhalar göklerden düşüyorlar, vurulan yıldızlar gibi arkalarında alevden izler bırakarak ölüyorlardı.

Ter içinde kalmış olan Derek, kürk battaniyelerini bir kenara attı. Acı soğuk iyi geldi, onu rüyasından ayıltarak bilincini yerine getirdi.

"Küre," dedi adam, usulca, sevinçle.

- 13 -
Buzduvarı Kalesi'ne saldırı.

 kiniz de uyanın," diye emretti Derek.

"Ha? Ne?" Aran doğrulup oturdu, hâlâ uyuyordu, sersemlemiş ve telaşlanmıştı. "Ne oldu? Sorun ne?"

Brian kılıcına uzandı, karanlıkta göremediği için onu eliyle bulmaya çalıştı. Sonra hatırladı; silahını Sturm'e vermişti. Brian içten içe homurdandı. Kılıcı olmayan bir şövalye. Derek bunu ciddi bir günah olarak değerlendirirdi.

"Sessiz olun," dedi Derek kısık bir sesle. "Her şeyi en baştan düşündüm. Elf kadının kaleye saldırma konusundaki delice planına uyacağız..."

"Derek, gecenin bir yarısındayız," diyerek itiraz etti Aran, "ve bir goblinin kıçı kadar soğuk! Bunları sabah anlat bana."

"Sabah oldu, en azından yaklaştı," dedi Derek. "Şimdi dikkatinizi verin."

Brian, kalkıp soğukta titreyerek oturdu. Aran, battaniyesinin kenarının altından adama baktı.

"Yani kaleye saldırma planına uyacağız," dedi Aran, sakalı uzamış çenesini kaşıyarak. "Neden bunun hakkında konuşmamız gerekiyor?"

"Çünkü ejderha küresini nerede bulacağımızı biliyorum," dedi Derek. "Nerede olduğunu biliyorum."

"Nasıl öğrendin?" diye sordu Brian hayret içinde.

"Bu yeni bulunan tanrılardan büyülenmiş gibi gözüktüğüne göre, diyelim ki bana onlar söylediler," diye tersledi Derek. "Nasıl öğrendiğimin bir önemi yok. Planım şu. Saldırı başladığında gruptan ayrılacağız, gizlice kaleye gireceğiz, küreyi alacağız ve..." Durdu, dışarı bakmak için hafifçe döndü. "Bunu duydunuz mu?"

"Hayır," dedi Brian.

Derek, casuslar hakkında bir şeyler mırıldanarak çadırdan çıktı.

"Ona kürenin nerede olduğunu tanrılar söylemiş!" Aran inanmayarak kafasını salladı ve matarasına uzandı.

"Sanırım alay ediyordu. Bu Derek'e göre bir şey değil," dedi Brian huzursuzca.

"Haklısın. Derek kendini beğenmiş, kıçına kılıç kaçmış, küstah bir kaz kafa olabilir ama en azından şerefli, kendini beğenmiş, kıçına kılıç kaçmış, küstah bir kaz kafaydı. Artık o sevimli özelliğini de kaybetmiş."

Brian, kalkmasının iyi olacağını düşünerek kalın çizmelerini giydi. Şafağın gri ışığı çadırın içine sızmaya başlamıştı. "Belki haklıdır. Eğer kalenin içine gizlice girersek..."

"Benim demek istediğim de bu zaten," diyerek araya girdi Aran matarasıyla işaret ederek. "Ne zamandan beri Derek gizlice bir yerlere giriyor? Bu, herkese şövalye olduğumuzu ilan etmeden Tarsis'e girmek için Düstur'un altını üstüne getirerek bir yol bulmaya çalışan Derek'le aynı kişi. Şimdiyse gizlice kalelere giriyor ve ejderha küreleri çalıyor."

"Kale düşmanımız," diye belirtti Brian.

Aran kafasını salladı, ikna olmamıştı. "Eskiden tanıdığımız Derek o kalenin önüne yürür, kapısını çalar ve dışarı çıkıp dövüşmesi için büyücüyü düelloya davet ederdi. Kabul ediyorum, pek mantıklı bir hareket değil bu ama o... Derek bir bir hırsız gibi davranmayı asla düşünmezdi."

Brian cevap veremeden Derek çadırın içine döndü. "Elfin gizlice bizi dinlediğine eminim. Onu yakalayamadım. Artık önemi yok. Kamp hareketlenmeye başladı. Brian, git, Brightblade'i uyandır. Ona ne yapacağımızı anlat ve bunu kendisine saklamasını emret. Kimseye söylememeli, özellikle de o elfe. Ben gidip reisle konuşacağım."

Derek tekrar çıktı.

"Onun bu delice planına uyacak mısın?" diye sordu Aran.

"Derek biz bir emir verdi," diye yanıtladı Brian, "ve... o bizim arkadaşımız."

"Hepimizi öldürecek olan bir arkadaş," diye söylendi Aran. Kılıç kemerini taktı ve matarasından son bir yudum alıp onu paltosuna soktu ve sinirle

çadırdan çıktı. Brian, Sturm'ü uyandırmaya gittiğinde şövalyenin çoktan uyanmış olduğunu gördü. Çadırın altından ince, gümüş rengi bir ışık sızıyordu.

"Sturm?" diye seslendi usulca, çadırın kapısını açarken.

Işık, yağ dolu bir çanağın içine yerleştirilerek yakılmış bir fitilden geliyordu. Sturm bağdaş kurarak yere oturmuş, Brian'ın kılıcını yumuşak bir deriyle parlatıyordu.

"Bitmek üzere lordum," dedi Sturm kafasını kaldırıp. Ateşin ışığı, Sturm'ün gözlerinden yansıdı.

Brian yere çömeldi. "Kılıcımı temizlemen için verdiğim emir aslında bir şakaydı."

"Biliyorum," dedi Sturm gülümseyerek. Deri parçasını tutan eli, kılıcın üzerinde yavaşça, dikkatle hareket etti. "Bana yaptığınız şey, benim için tahmin edemeyeceğiniz kadar önemli lordum. Bu, şükranımı göstermenin acizane bir yolu."

Brian çok etkilenmişti. "Seninle konuşmam lazım," dedi. Derek'in saldırıyı bir şaşırtmaca olarak kullanarak kaleye sızma ve küreyi çalma planını anlattı.

"Derek, kürenin nerede bulunduğunu bildiğini söylüyor," diye ekledi Brian.

"Nasıl bilebilir ki?" diye sordu Sturm kaşlarını çatarak. Brian, Derek'in tanrılarla ilgili alaylı sözlerini tekrarlamak istemediğinden soruyu geçiştirdi.

"Derek, senin de bize katılmanı emretti."

Sturm, bunu düşünceli bir sessizlikle karşıladı. Alnındaki endişe çizgisi derinleşti. "Bir Gül Şövalyesinin emirlerini sorgulamak..."

"Ah, durma; sorgula!" dedi Brian bezgin bir şekilde. "Aran ve ben bu göreve çıktığımızdan beri başka hiçbir şey yapmıyoruz." Sesi kısıldı. "Derek için endişeleniyorum. Bu ejderha küresine olan saplantısı her geçen gün artıyor. Onun dışında bir şey düşünemez oldu."

Sturm çok ciddi bir ifade ile baktı. "Büyü hakkında bir şeyler biliyorum ama belirtmek isterim, bunun nedeni benim istemem değil, epey bir vaktimi Raistlin'in etrafında..."

"Kırmızı Cübbeli bir büyücü olan dostun," diye açıkladı Brian.

"Tam olarak dostum değil ama, evet, bahsettiğim kişi o. Raistin büyülü olabilecek nesnelerle karşılaşmamız durumunda onu almamamız, kullanmaya çalışmamamız konusunda bizi hep uyarırdı. Böylesi nesneler, büyü çalışmış ve onun ölümcül kapasitesini bilen ve anlayan kişiler tarafından kullanılmak üzere yapılmışlardı Cahiller için çok tehlikelidirler."

Sturm yüzünü buruşturdu. "Raistlin'in uyarısını umursamadığım bir sefer, bunun bedelini ödedim. Bulduğum bir büyülü miğferi kafama taktım ve o da beni ele geçirdi..." Sturm durdu, elini sallayarak hikayeyi geçiştirdi. "Fakat bu başka bir hikaye. Eğer Raistlin burada olsaydı, bizi küreye karşı uyarır, ona yaklaşmamamızı söylerdi diye düşünüyorum."

"Kürenin Derek'in değişimiyle bir ilgisi varmış gibi konuşuyorsun ama bu nasıl mümkün olabilir?" diyerek itiraz etti Brian.

"Cüce yapımı bir miğfer, bir insanın ruhunu nasıl çalabilir?" diye sordu Sturm pişmanlık dolu bir gülümsemeyle. "Cevabı bilmiyorum."

Deri parçasını kenara atıp kılıcı ateşe doğru tuttu ve alevin ışığının parlak metalde yansımasını izledi. Sturm, kılıcı kıvrık koluna yerleştirdi, bir dizinin üzerine çöktü ve kabzası dışa bakacak şekilde onu şövalyeye doğrulttu.

"Lordum," dedi içten bir saygıyla.

Brian kılıcı kabul etti ve paltosunun altındaki kabzasına soktu. Kemer, hacimli kürkün üzerinden takılabilecek kadar geniş değildi.

Sturm, Brightblade'lerin kadim kılıcını, babasından kendisine kalan en değerli mirasını aldı. Çadırın girişini işaret etti. "Önden buyurun lordum."

"Lütfen, bana Brian de," dedi Brian. "Her seferinde Derek'le konuştuğunu sanıyorum."

* * * * *

Tanrılar Derek ve Buz Halkı'yla birlikteymiş gibi gözüküyorlardı, en azından ilk başta, zira gökyüzü bulutsuzdu, güneş ışıl ışıl parlıyordu ve esen sert rüzgar, Harald'ın söylediğine göre, yılın bu zamanı için olağandışı bir şekilde ılıktı. Adam, Ata Raggart'a danışınca, tanrıların bu iyi havayı

bahşetmelerinin nedeninin göze aldıkları tehlikeyi onayladıklarına dair bir işaret olduğunu duydu. Ve tanrılar onlarla beraber oldukları için, o da bu baskını gerçekleştirecekti.

Hem Harald hem de Genç Raggart şaşırmışlardı. Yaşlı adam, kendi başına zorlukla yürüyebiliyordu. İkisi de Ata Raggart'ı vazgeçirmeye çalıştılar ama adam onları dinlemedi. Kendi buzkıranını taşıyarak buz teknesine doğru hiç yardım almadan sendeleyerek ilerledi. Genç Raggart ona yardım etmeye çalıştığında yaşlı adam, lanet olası bir anne ayı gibi etrafında dolanmasını kesmesini emretti torununa.

Laurana, kendi buzkıranını yanında getirmişti. Savaşta kullanmak için kılıcını da yanına almayı düşünmüştü. Kendisine baltanın hediye edilmesinden onur duymuştu ama onu kullanırken tedirgin oluyordu çünkü böylesi bir silahı kullanmak için eğitilmemişti. Ama kılıcı çadırında değildi. Laurana aramış, aramış ve en sonunda kılıcının son birkaç gün içinde kampta kaybolan diğer her şeyle birlikte muhtemelen Tasslehoff'un çadırında olduğunu düşünmüştü. Kenderin hazine yığınını alt üst edecek vakti yoktu, bu yüzden de, geç kalacağından korkarak buzkıranı alıp hızla çadırından çıkmıştı.

Gilthanas ona yetiştiğinde parlak güneş ışığına bakıyor, planının işe yarayabileceğini düşünüyordu.

"Diğer kadınlarla birlikte kampta kalman gerektiğini düşünmüyor musun?"

"Hayır," dedi Laurana içerleyerek ve yürümeye başladı.

Gilthanas kadının peşine düştü. "Laurana, bu sabah Derek'in arkadaşlarıyla konuşmasını duydum..."

Laurana kaşlarını çattı ve kafasını salladı.

"Yaptığım iyi oldu," dedi Gilthanas kendini savunurcasına. "Saldırı başladığında, şövalyeler onu, kaleye girip ejderha küresini çalmak için bir şaşırtmaca olarak kullanacaklar. Eğer Derek giderse ben de onunla birlikte giderim. Bilmeni istedim sadece."

Laurana, kardeşiyle yüzleşmek için arkasına döndü, "geride kalmamı istiyorsun çünkü ejderha küresini kendin almak niyetindesin ve seni durdurmaya çalışacağımı düşünüyorsun."

"Yapmaz mısın?" diye sordu adam dik dik bakarak.

"Ne yapacaksın? Şövalyelerle dövüşecek misin? Hepsiyle mi?"

"Büyüm var benim..." dedi Gilthanas.

Laurana kafasını salladı ve yürüdü. Gilthanas arkasından sinirli bir şekilde bağırdı ama kadın onu duymazdan geldi. Buz teknesine doğru yürüyen Elistan, Gilthanas'ın haykırışlarını duydu ve Laurana'nın yüzünün öfkeden kıpkırmızı kesildiğini gördü.

"Sanırım kardeşin gitmeni istemiyor," dedi Elistan.

"Kadınlarla birlikte kalmamı istiyor."

"Belki de onun uyarılarını dikkate almalısın," dedi Elistan. "Tanrılar şimdiye kadar bizi kutsadılar ve onların bize yardım edeceğine olan inancım tam ama bu, tehlikede olmayacağımız anlamına gelmiyor..."

"Benim emniyetim değil onu endişelendiren," dedi Laurana. "Derek ve diğer şövalyeler, saldırıyı bir şaşırtmaca olarak kullanmayı planlıyorlar. Ejderha küresini çalmak için gizlice Buzduvarı Kalesi'ne girecekler. Gilthanas onların peşinden gitmeye niyetli çünkü ejderha küresini istiyor. Onun için Derek'i öldürmeye hazır ya da en azından hazır olduğunu sanıyor; yani neden gitmek zorunda olduğumu görüyorsun."

Elistan'in kırlaşmaya başlamış kaşları birleşti; mavi gözleri parıldadı. "Harald bunu biliyor mu?"

"Hayır." Laurana'nın yanakları utançla yandı. "Ona söyleyemem. Ne yapacağımı bilmiyorum. Harald'a söylersek, bu sadece sorun yaratır ve tanrılar bugün bize gülümsüyorlar..."

Elistan, bulutsuz gökyüzüne, parlak güneşe baktı kafasını kaldırıp. "Gerçekten de öyle gözüküyor." Kadına düşünceli bir ifadeyle baktı. "Buzkıranı taşıyorsun bakıyorum."

"Evet, istemeden oldu. Onu nasıl kullanacağımı bilmiyorum. Fakat kılıcımı bulamadım. Tasslehoff onu almış olmalı ama yapmadığına yemin ediyor." Laurana iç geçirdi. "Ama zaten o bu konuda hep yemin ediyor!"

Elistan kadına dikkatle baktı, sonra da, "Bence kardeşin ve diğerleriyle birlikte gitmelisin," dedi. Gülümsedi ve anlaşılmaz bir şekilde, "Bu sefer,

bence Tasslehoff doğru söylüyor," diye ekledi.

Harald'ın yanına gitmek için uzaklaşınca Laurana, şaşkın bir halde, adamın ne demek istediğini anlamaya çalışarak arkasından baktı.

* * * * *

Buz Halkı, teknelerini buzulda doğal bir şekilde oluşmuş olan bir koyda saklıyordu. Savaşçılar teknelere doldular, her bir buz teknesine taşıyabileceği kadar adam bindi. Denizci görevini üstlenenler ipleri tutarak, büyük teknelerini kaldırma emrini beklediler. Emri vermesi için Harald'a baktılar. Reis ağzını açtı ama kelimesi dudaklarında söndü. Adam, rahatsız bir ifadeyle baktı gökyüzüne.

"Şimdi ne var?" diye sordu Derek sinirlenerek.

"Hissediyorum," dedi Sturm ve bir gemi direğinin gölgesine çömelerek Tasslehoff'u da yanına çekti.

"Ejderha. Bence siper almalısınız lordum."

Derek hiçbir şey söylemedi ama güvertede çömelip siper alarak, Solamn Lisanı'nda bunun saldırıyı önlemek için Harald'ın yaptığı başka bir oyun olduğunu mırıldandı.

Savaşçılar ya kendilerini güverteye atıp ya da teknenin altına saklanmak için kızaklara tırmanarak sığınacak bir yer aradılar. Herkes huzursuzluk duygusunu hissediyordu. Gemi donanımından ıslık çalarak geçen rüzgarın sesi dışında hiçbir şey duyamıyorlardı. Yine de kimse kıpırdamadı, korku hissi herkesin içinde büyüyordu. Derek bile iyice gölgelerin altına saklandı.

Beyaz ejderha Sulusepken, bir anda üstlerinde belirdi; beyaz kanatları açılmış, pulları sabah güneşi altında buz kristalleri gibi parlıyordu. Ejderha korkusu kalpleri sıkıştırdı ve solukları kesti. Erkekler, güvertelerin üzerinde sindi. Silahlar, gevşeyen ellerden düştü. Kampta çocuklar ağladı ve köpekler korkuyla havladı. Ejderhanın başı aşağı eğildi. Kırmızı gözleri kampa doğru baktı. Korkuyu yenmeyi başaran savaşçılar silahlarını kaptılar ve ailelerini korumaya hazırlandılar.

Sulusepken, kanatlarını tembel tembel çırptı. Onlara doğru alçaldı ve dişlerini gösterdi ama hepsi buydu. Buz teknelerinin üzerinden geçerek

uzaklaştı.

Korku içinde teknelerde gizlenenler, ejderhanın kocaman karnının gemi direklerinin üzerinden geçmesini izlediler. Dişi ejderha ağır ağır üzerlerinden uçarken kimse hareket etmeye ya da soluk almaya cesaret edemedi. Sulusepken'in uçarken bacaklarını kullanmak gibi garip bir alışkanlığı vardı; sanki havada yüzüyor gibiydi, bu yüzden de kanatları aşağı doğru indiğinde bacakları birleşiyor ve kanatları kalkarken de birbirlerinden ayrılıyorlardı. Bu durum, onun uçuşunu yavaşlatıyordu ve dolayısıyla ejderhanın doğrudan güneşe doğru uçarak gözden kaybolması biraz zaman aldı.

Onun gittiğinden emin olana dek kimse kıpırdamadı. Sonra korku kalplerinden çekilince ayağa kalktılar ve şaşkınlık içinde birbirlerine baktılar, umut etmeye cüret ettikleri şeyi dile getiremiyorlardı.

"Ejderha kaleyi terk etti!" diye haykırdı Harald inanamayarak. Gözyaşları görüşünü buğulandırana kadar parlak güneşe baktı, sonra da Ata Raggart'a döndü ve ermişi öyle bir kucakladı ki üzerindeki kürk olmasaydı yaşlı adamın narin kemikleri kırılırdı. "Tanrılara şükürler olsun! Ejderha Buzsınırı'nı terk etti!"

Elistan ayağa kalktı, eli hâlâ madalyonundaydı. Biraz sersemlemiş ve tanrıların alicenaplığından etkilenmiş gözüküyordu. Bir mucize olmasını bekliyordu ama beklediği bu kadar mucizevi bir şey değildi.

Savaşçılar sevinç içinde bağırmaya başladılar ama ejderhanın sesleri duyup geri dönmesinden korkan Harald, onları susturdu ve işlerine bakmalarını söyledi. Yelkenleri açtılar. Yelken bezini yakalayan rüzgar buz teknelerini ilerletti, keskin kızakları ile buz üzerinde kaydırdı.

Flint, elbette, her zaman güverteden aşağı düştüğünü söyleyerek tekneyle gitmeye itiraz etmişti. Cüce, buz teknelerinin suda giden tekneler gibi olmadıkları, sallanmayacaklarını ve dalgalara çarpmayacaklarını söyleyen Sturm tarafından ikna edilmişti. Eğer Flint tekneden aşağı düşerse, ki bu hiç muhtemel değildi, boğulması gibi bir ihtimal kesinlikle yoktu.

"Hayır, sadece buzulun üzerinde kafamı kırardım," diyerek homurdandı Flint ama seçenekleri ya tekneyle gitmek ya da geride bırakılmak olduğundan onlarla birlikte gitmeyi kabul etti.

Ne yazık ki Flint, kısa bir süre sonra buz teknelerinin şimdiye kadar kullandığı diğer bütün ulaşım şekillerinden –grifonlar da dahil– daha beter olduğunu anladı. Buz tekneleri, herhangi bir teknenin suyun üzerinde gidemeyeceği kadar hızlı hareket ediyordu buzun üzerinde ve yan yatmış ilerliyorlardı; hatta bazen o kadar hızlı gidiyorlardı ki rüzgar onları yerden kaldırıyordu ve tamamen yana yatıyorlardı.

Zavallı Flint bir köşeye çekilip kıvrıldı ve kollarıyla bir ipe iyice dolandı; her an korkunç bir şekilde devrileceklerine inandığı için gözlerini sıkıca kapatmıştı. Gözlerini bir kez açtı ve onda da Tasslehoff'un gagalı bir deniz canavarı şeklinde oyulmuş gemi aslanının boynunda sallandığını gördü. Kender, gözlerine batan rüzgar yüzünden gözyaşları yanaklarından süzülürken keyif çığlıkları atıyordu. Tepe saçı, bir bayrak gibi sallanıyordu arkasında. Titreyen Flint, bunun son olduğuna yemin etti. Bunda ciddiydi. Bir daha asla herhangi bir tekneye binmeyecekti. Asla.

Derek güvertede volta attı ya da bunu yapmaya çalıştı. Mütemadiyen yana doğru sendelediğinden, en sonunda beceriksizliğinin itibarını zedelediğini farketti (Buz Halkı, meyilli güvertede durmakta hiç zorluk çekmiyordu) ve korkuluklara dayanmış duran Harald'ın yanında dikildi. Ata Raggart ve Elistan, fıçıların üzerine oturmuş seyahatin keyfini çıkartıyor gibi gözüküyorlardı. Gilthanas, Derek'in yakınlarında kaldı. Sturm, Tasslehoff'un yanında durmuş kaçması durumunda kenderi yakalamaya hazır bekliyordu. Laurana diğerlerinden, özellikle de kadının kendilerine katılmaya karar vermesinden hiç memnun olmayan ve onu kampa geri göndermek için elinden geleni yapmış olan Derek'ten uzak duruyordu. Adam, Harald'a başvurmuş ama reisten hiç destek almamıştı. Buzkıran Laurana'ya verilmişti. O onay almış bir savaşçıydı ve gelmeye hakkı vardı. Harald, kadının gerçek amacını biliyor olsaydı fikrini değiştirebilirdi.

Rüzgar yüzüne çarparken güverte oturan Laurana, yarı planladığı şeyi düşündü ve kendisine şaşırdı. Düşüncesinden dolayı titredi, bunu gerçekleştirme cesaretine sahip olduğundan emin değildi. Birkaç kez kalbi ona ihanet etti ve hedeflerine vardıkları teknede kalmaya karar verdi. Kimse onu suçlamazdı. Herkes onaylardı. Buzkıranın ona verilmiş olduğu gerçeğine rağmen savaşçılar ortalarında bir kadın olmasından rahatsızdılar. Derek sinirliydi, Sturm bile kadına endişeyle bakıyordu.

Laurana, Pax Tharkas'ta ejderanlarla savaşmış ve kendini epey iyi idare

etmişti. Tanis ve diğerleri, onun dövüşteki yeteneğini ve cesaretini övmüşlerdi. Elf kadınlarının hepsi savaşmak için eğitilse de –bu, kökleri elflerin hayatta kalmak için savaştıkları Birinci Ejderha Savaşı'na uzanan bir gelenekti– Laurana bir savaşçı değildi. Ancak Gilthanas'ın şövalyelerle dövüşmesine izin veremezdi ve onu durduracak kimse olmazsa bunun gerçekleşeceğine dair korkunç bir his vardı içinde. Eskiden olsaydı, Sturm'ün Gilthanas'a destek olacağını, onu beladan uzak tutacağını düşünürdü ama onun sadakati artık başka bir yerdeydi. Lorduna itaat etmek zorundaydı o ve Laurana, onu görevi ve dostu arasında bir seçim yapmak zorunda bırakamazdı.

Buz tekneleri buzulun üzerinde hızla hareket ederek kaleye doğru ilerlediler. Savaşçılar, bu çılgın yolculuğun keyfini çıkartmak için kenarlara yığılmışlardı. Saldırı planı basitti. Eğer tanrılar onlara yardım ederlerse savaşçılar dövüşeceklerdi. Aksi halde hızlı tekneleri ile derhal uzaklaşacaklardı. Onları yakalayabilecek tek düşman ejderhaydı ve o gitmişti. Ama hepsinin, zaten yeterince şey yapmış olan tanrıların daha fazlasını da yapacaklarına inancı tamdı.

Zafer kesindi.

* * * * *

Buzduvarı Kalesi'nin göğe doğru yükselen tek kulesi, kalenin taştan yapılmışa benzeyen tek yeri gibi gözüküyordu. Kale duvarları, yüzlerce yıldır biriken buzla kaplıydı. Surlardaki nöbetçiler buzun üzerinde yürüyorlardı. Taş basamaklar kaybolalı uzun bir süre olmuş, buzla kaplanmışlardı. Duvarları o kadar çok buz tabakası kaplamıştı ki gözetleme kulelerinin tepeleri artık surlarla aynı hizaya gelmişti.

Tekneler yaklaşırken, askerlerin buzdan surlarda toplandıklarını gördüler. Askerler devasa, iri ve cüsselilerdi.

"Bunlar ejderan değil," dedi Derek.

"Thanoi." dedi Harald öfkeyle bakarken. "Kadim düşmanımız. Mors adamlar olarak da bilinirler çünkü bir morsun uzun ve sivri dişlerine ve büyük cüssesine sahiptirler ve bizim gibi iki ayaklarının üzerinde yürürler. Feal-Thas'ı sevmezler. Buraya sadece bizi öldürmek için bir şans yakalamak amacıyla gelmişlerdir. Ani baskın buraya kadarmış. Büyücü geleceğimizin

haberini almış."

"Kurtlar," dedi Ata Raggart bilmiş bir edayla. "Dün gece kampın etrafında dolanıyorlardı. Savaş kutlamamızı duydular ve geleceğimizi ona söylediler."

Derek gözlerini yuvarladı ama sesini çıkartmadı.

"Yine de Feal-Thas ejderhasını gönderdi," dedi Sturm şaşkın bir ses tonuyla. "Bu çok anlamsız."

"Belki de o bir hileydi," dedi Genç Raggart. "Belki de ejderha yakınlarda dolanıyor, bize saldırmaya hazırlanıyordur."

"Hayır," dedi Ata Raggart. Elini kalbine bastırdı. "Onun varlığını hissetmiyorum. Ejderha gitti."

"Pek çok neden olabilir," dedi Derek sert bir şekilde. "Ansalon'un diğer taraflarında savaş tüm hızıyla devam ediyor. Bu Feal-Thas kendine çok güveniyor olabilir. Bize karşı ejderhanın yardımına ihtiyaç duymadığını düşünüyordur. Bunun anlamı," dedi kısık bir sesle arkadaşlarına, "ejderha küresinin korunmasız kalmış olduğu."

"Bin mors adam ve birkaç yüz ejderan dışında, bir de kara elf büyücü tabii," diyerek homurdandı Aran.

"Endişelenme." Derek, ısıtmak için ayaklarını güverteye vurdu. Keyfi yerindeydi. "Brightblade'in tanrısı bize yardım eder."

Sturm, Derek'in alaylı sözlerini duymadı. Surlarda toplanan, silahlarını sallayan ve düşmanlarına hakaret ederek bağırmak için duvarlardan sarkan thanoi'leri izliyordu. Savaşçılar onlara karşılık verdiler ama gözleri korkmuş gibiydiler. Thanoi'ler duvarların üzerinde dizilmişler, kalenin tepesini saran koyu renkli, çelikten, aralıksız bir hat oluşturmuşlardı.

"Feal-Thas kaleyi korumak için binlerce adam getiriyor ama ejderhayı gönderiyor," diye belirtti Sturm kafasını sallayarak.

"Şurada beyaz ayılar var," diye haykırdı Tasslehoff.

"Kurtardığımız ayıya benziyorlar!" Reise döndü. "Ayıların, halkınızın dostu olduğunu sanıyordum."

"Thanoi'ler, beyaz ayıları köleleri yaparlar," dedi Harald. "Onlara işkence ederler, ta ki ayılar iki ayak üzerinde yürüyen her şeyden nefret edene kadar. Bizi gördükleri anda saldıracaklardır."

"Önce ejderanlar, sonra mors adamlar, şimdi de deli ayılar. Sırada ne var?" diyerek homurdandı Flint.

"İnançlı ol," dedi Elistan, elini cücenin omzuna koyarak.

"İnancım var," dedi Flint yürekten. Baltasını okşadı. "Buna. Ve Reorx'a," diye ekledi hızla Cüce Lisanı'nda, hassas olduğu bilinen tanrının buna alınabileceğini düşünerek.

Buz tekneleri, ok menzili içindelerdi. İlk başta savaşçılar endişeli değillerdi. Kalın elleri ve pençeleriyle thanoi'ler, okçu değillerdi. Ancak sonra önlerindeki buza oklar çarpmaya başladı ve duvarlarda ejderan okçuların bulunduğunu fark ettiler. İki ok teknenin yanına saplandı ve Harald teknelerin durmasını emretti. Yelken indirdiler. Tekneler yavaşladı ve kayarak durdu.

Savaşçılar, metin bir sessizlik içinde baktılar duvarlara. Başlangıçta yaptıklarının aksine kimse ne tezahürat etti ne de bir sevinç gösterisinde bulundu. Buz Halkı yaklaşık üç yüz kişiydi ve karşılarındaki ordu bin kişiden fazlaydı. Açıkta kalmışlardı. Düşmanları ise buzdan bir kalenin içinde siper almıştı. Derek henüz yenildiklerini itiraf etmiyordu ama o bile yılmıştı.

Duvardan atılan iri bir kaya, lider teknenin hemen yanında düştü buzun üzerine. Kaya hedefini bulmuş olsaydı teknenin dibini delerdi, hatta belki birkaç savaşçıyı da ezerek öldürürdü. Thanoi'lerin güçlü kolları tarafından fırlatılan kayalar yağmur gibi yağmaya başladı.

Harald, Elistan'a döndü. "Burada durup onların şanslı bir atış yapmalarını bekleyemeyiz. Tanrılar bize yardım etmeliler, yoksa geri çekilmemiz lazım."

"Anlıyorum," dedi Elistan. Ata Raggart'a bakınca adam başını salladı. "Merdiveni indirin," diye emretti Raggart.

Harald çok şaşırmıştı. "Tekneden ayrılmaya mı niyetlisin?"

"İkimiz de niyetliyiz," dedi Elistan sakin sakin.

Harald kafasını salladı. "İmkansız. Buna izin veremem."

"Kaleye yaklaşmamız gerekiyor," diye açıkladı Elistan.

"Bu sizi ok menziline sokar. Sizi hedef alıştırması olarak kullanırlar." Reis kafasını salladı. "Hayır. Kesinlikle olmaz."

"Tanrılar bizi koruyacaklardır," diye belirtti Raggart. Huysuz bir ifadeyle Harald'a baktı ve, "Ya inanıyorsundur ya da inanmıyorsundur Reis. İkisi birden olmaz," dedi hınzırca.

"Reis çadırında sıcacık, güven içinde otururken inanç sahibi olmak kolaydır," diye ekledi Elistan.

Harald kaşlarını çattı, sakalını sıvazladı ve sırayla iki adama baktı. Savaşçılar etraflarına toplanmış reislerini izliyorlar, ne yapacağını görmeyi bekliyorlardı. Laurana'nın içi ani bir şüpheyle dolmuştu. Bu onun fikriydi ama Elistan'ın hayatını tehlikeye atması gerekeceğini hiç düşünmemişti. Adamın söylediği gibi, sıcacık, güven içindeyken inanç sahibi olmak kolaydı. Adamı fikrinden çevirmek istiyordu. Kadının düşüncelerini okurmuş gibi adam, kadına baktı ve güven verircesine gülümsedi. Laurana da gülümseyerek karşılık verdi; gülümsemesiyle inandığını belli ettiğini, hissettiği kadar tedirgin gözükmediğini umut ediyordu.

"Merdiveni indirin," dedi Harald en sonunda, istemeye istemeye.

"Ben de onlarla gideceğim," diye önerdi Sturm.

"Hayır, gitmeyeceksin," dedi Derek. "Bizimle kalacaksın Brightblade," diye ekledi Solanın lisanında. "Eğer bu delice planları işe yararsa, ki bundan şüpheliyim, kaleye gireceğim ve sen de bize yardım etmek için yakınımızda olacaksın."

Sturm bundan hoşlanmadı ama yapabileceği hiçbir şey yoktu. O, Şövalyeler'e hizmet etmeye ant içmiş bir silahtardı.

"Zaten bizi korumak için hiçbir şey yapamazsın sayın şövalye," dedi Ata Raggart adama, "ancak düşüncen için teşekkür ederim."

Habakkuk ermişi, bir eliyle madalyonunu tuttu, diğerini de havaya kaldırarak herkesi susturdu. Savaşçılar sessizleştiler. Bir çoğu başını eğdi.

"Işık Tanrıları, yıllarca, kaybolmuş bir şekilde tek başına amaçsızca

dolandıktan sonra, en sonunda sevgi dolu kollarınıza dönüş yolunu bulmuş çocuklar gibi geldik size. Dünyayı ele geçirmeye çalışan kötülükle savaşmak için Balıkçı Tanrı, senin adına ve Baba Tanrı, senin adına yola koyulurken bizimle birlikte olun. Savaşçılarımızla birlikte olun, onların kollarını güçlendirin ve kalplerinden korkuyu silip atın. Bizimle olun. Kutsal lütfunuzu bahşedin bize."

Duasını bitiren Raggart yürüdü. Sendelemeden, güçlü bir şekilde yürüdü ve torununun yardım etmek için uzanan elini reddetti Teknenin kenarından sallanan ip merdivene ilerleyen yaşlı adam onu sıkıca tuttu ve yetmiş yıldan daha uzun bir süre önce genç bir delikanlıyken yaptığı gibi çabucak indi merdivenden. Teknelere ve merdivenlere alışkın olmayan Elistan onu daha yavaş bir şekilde takip etti ve en sonunda ikisi de sağ salim buzun üzerine inmeyi başardılar.

Düşman, duvarların üzerinde toplanmış, merakla olup bitenleri izliyordu. Biri beyaz, diğeri mavi gri renginde uzun beyaz cübbeler giymiş iki yaşlı adamın korkusuzca kendilerine doğru yürüdüğünü görünce, thanoi'ler yuhalayıp alayla homurdanmaya başladılar.

"Yaşlı karılarınızı mı gönderiyorsunuz savaşmaya?" diye bağırınca biri, tatsız kahkahalar sardı duvarı ve hemen sonra ok yağmaya başladı.

Laurana, kalbi ağzında, dehşet içinde izledi. Oklar, ermişlerin etrafına düştü. Bir ok, Elistan'ın yenini yırttı. Başka bir tanesi Raggart'ın ayaklarının arasına saplandı. İki adam korkusuzca, madalyonlarını sıkıca tutarak ilerledi.

"Okçular bir dahaki sefere hedeflerini tutturacaklardır," dedi Derek sert sert. "Bunun bir aptallık olduğunu biliyordum. Gel Brightblade, şu iki yaşlı salağı yakalayıp geri getirelim."

"Hayır!" Harald önlerinde dikilerek yollarını kesti. "Benim iznimle gittiler."

"O halde sonuçlarına katlanacaksın," dedi Derek.

Duvarlardan bir ok yağmuru daha başladı. Bunlar da hedeflerini şaşırdılar. Elistan ve Raggart'ın etrafına daha çok ok düştü ama hiçbiri onları vurmadı.

Bir savaşçı tezahürata başladı ama arkadaşları onu susturdu. Hiç seslerini çıkarmadan, saygıyla, huşu içinde izlediler. Duvarlardaki yuhalama bitti ve

yerini gürültülü bir öfke ve "Tekrar atın!" diyen bağırışlar aldı.

Elistan ve Raggart, ne yuhalamalara ne de oklara aldırmadılar. Kale duvarlarının gölgesine girince durdular. Ellerindeki madalyonlarını, sabah güneşinin ışıklarına ulaşana kadar kaldırdılar.

Rüzgar güçlendi ve yön değiştirdi; hiç de normal olmayan bir ılıklıkta esiyor, beraberinde bahar havası getiriyordu. Herkes gergin bir bekleyişe girdi, kimse ne olacağından emin değildi.

"Büyülü kelimeleri söylemediler," diye fısıldadı Tas endişeyle.

Sturm onu susturdu.

Parlak güneşin ışıkları önce bir madalyona, sonra da diğerine çarptı. Madalyonların ikisi de ışıl ışıl parladı. Ermişler madalyonlarını hareket ettirmeden tuttular ve ışık, izleyenler gözlerini çevirmek zorunda kalana dek şiddetini arttırdı. Sonra tek bir parlak, beyaz ışın, Elistan'ın madalyonundan çıktı. Güçlü ve kuvvetli ışık, Buzduvarı Kalesi'nin duvarına çarptı. Bir an sonra, başka bir ışın –bu seferki mavi renkliydi– Raggart'ın madalyonundan çıkarak duvarın başka bir kısmına çarptı.

Hareket eden ya da konuşan bir kişi bile olmadı. Pek çok kişinin soluğu kesildi huşu içinde. Herkes oldukları yerde mıhlamış bir şekilde olanlara bakıyordu, kılıç kemerindeki gevşek bir tokayı düzeltmekle uğraşan Derek dışında. Sturm onun dikkatini çekmek için bir şey söylemeye kalktı.

"Nefesini harcama," dedi Brian usulca. "Bakmaz, baksa bile görmez." Elistan'ın ışını, kalenin üzerindeki buzu deldi ve buz sarsıldı. Gök gürültüsüne benzer bir ses çıktı. Buz çatladı ve parçalanarak duvardan ayrılıp ağır, kükreyen bir gürültüyle yere kaydı. Raggart, kutsal ışıktan oluşan kendi ışınını hedefe yönlendirdiğinde büyük buz kütleleri yerinden koptu ve duvardan indi.

İki ışın, tanrılar güneşi yakalayıp buzdan duvara attıkça daha parlak bir şekilde ışıldıyordu. Burçlarda toplanmış olan thanoi'ler yuhalamayı kestiler ve dehşet içinde aşağıya doğru bakmaya başladılar. İlk başta içinde bulundukları tehlikenin farkına varmadılar. Ama sonra diğerlerinden daha az kalın kafalı olan biri, buz kalesine yapılan saldırının devam etmesi durumunda neler olacağını anladı.

Okçular çabalarını ikiye katladılar. Fakat oklar hedeflerini şaşırmaya devam etti; kutsal ışının içinden geçen oklar, anında dumana dönüşerek yok oldular. Buz kırıldı ve izleyenler, altındaki taşları görmeye başladılar.

Elistan, ışınının yönünü değiştirerek buzla kaplı burçlara saldırdı. Parlak ışığın yakınında duran thanoi'ler paniğe kapıldılar ve kaçmaya çalıştılar ama tek yaptıkları, etraflarındakilerin üzerine çıkmak oldu. Kapana kısılmış thanoi'ler, diğerlerini yollarından ittiler. Arkadaşları onları geri ittirdi. Korku ve öfke dolu kükremeler yükseldi ve gök gürültüsüne benzer başka bir kırılma sesi onları bastırdı. Burçlardaki buz kaydı ve sarsıldı ve artık kendisini destekleyen buz olmadığından, buzlu burçlar çatladı ve çığ düşmesini andıran bir sesle yıkıldı.

Thanoi'ler, yüzlercesi, buzla birlikte aşağı indi; çığlıklarını ve haykırışlarını dinlemek korkunçtu. Raggart'ın saldırdığı duvardaki thanoi'ler deliler gibi kaçmaya çalıştılar ama onların burcu da titredi, sallandı ve çöktü. Buz ve thanoi'ler yere döküldüler.

Buzdaki kırıklar, çılgın bir örümceğin ağı gibi, bir duvardan diğerine yayılmaya devam etti. Sonra, buzlu duvarları kayan, sallanan ve yıkılan bütün kale çöküyormuş gibi gözüktü. Bir tek taş kule hareketsiz bir şekilde kaldı, hiç etkilenmemiş gibi duruyordu.

Harald sevinç dolu bir sesle kükredi ve devasa bir buzkıranı başının üzerinde sallayıp adamlarına kendisini takip etmeleri için bağırarak teknenin kenarına koştu. Merdivenden inmekle uğraşmadı, teknenin kenarından aşağı kaydı. Savaşçıları da onun arkasından atladılar. Diğer teknelerdeki savaşçılar da aynı şeyi yaptılar ve kısa bir süre sonra, yıkımdan sağ kurtulmayı başaran düşmana saldırmak için hevesli olan bütün Buz Halkı buzun üzerinde koşuyordu.

Derek, tekne boşalana kadar beklemelerini emretti şövalyelere. teknenin kenarından sarktı, dikkatle kale duvarlarına baktı, sonra aradığı şeyi bulmuş gibi gözüktü. Sturm, Brian ve Aran'a kendisini takip etmelerini emrederek merdivene koştu. Tas, emirde kendi adının söylendiğini duymadı ama bunu basit bir yanlışlık olarak kabul etti. Kender keyifle teknenin kenarından aşağı kaydı ve neşeyle Derek'in yanında koşmaya başladı.

Şövalye, kendere elinin tersiyle vurdu. Tasslehoff karın üstü düştü yere. Kayması bitip de durana kadar birkaç kez kendi etrafında döndü ve en

sonda olduğu yerde yatarak soluklanmaya çalıştı. Sturm, Tas'ın iyi olup olmadığını görmek için arkasına döndü. Derek ona bir şey emretti. Sturm itaat etmeyecek gibiydi.

"Onunla ben ilgilenirim!" diye bağırdı Laurana, Tas'ın yanına koşarken.

Sturm'ün yüzü asıktı ama dönerek şövalyelerin arkasından koştu.

Gilthanas haklıydı. Derek savaşa katılmayacaktı. Savaştan uzağa doğru ilerliyordu.

Laurana, ayağa kalkması için Tas'a yardım etti. Kender zarar görmemişti ama çok içerlemişti. "Derek, bana ihtiyacının olmadığını söyledi! Ona ettiğim onca yardımdan sonra! Ben olmasaydım o salak küre hakkında hiçbir şey bilmiyor olacaktı. Eh, göreceğiz!"

Laurana onu yakalayamadan Tas, şövalyelerin arkasından fırladı.

"Sana söylemiştim," dedi Gilthanas. Kadını tuttu, Tas'ın ardından gitmesini engelledi.

"Geride kalmayacağım," dedi kadın meydan okurcasına.

"Kalmayacağım biliyorum," dedi adam. "Sadece onların önden gitmelerini istiyorum ki onları takip ettiğimizi anlamasınlar."

Kadın iç geçirdi. Bir kısmı adamın onu geride kalmaya zorlamamasına memnun kalmıştı, diğer kısmı ise yapmış olmasını diliyordu. Ejderha üstlerinden geçtiğinde de aynı duyguyu hissetmişti fakat bunun neden olduğunu bilmiyordu, zira etrafta hiç ejderha yoktu. O ve Gilthanas, küçük adımları ile şövalyelerin uzun bacaklarını yakalaması mümkün olmayan Tasslehoff'a yetiştiler.

"Ben de sizinle geliyorum," diye bildirdi Tas, soğuk havada nefesi kesilmiş bir halde.

"İyi," dedi Gilthanas. "Yararlı olabilirsin."

"Öyle mi?" Tas memnun olmuştu ama kuşkuluydu. "Daha hiç yararlı olduğumu sanmıyorum."

"Derek nereye gidiyor?" diye sordu Laurana şaşkınlık içinde.

Kale duvarına doğru ilerlemekte olan Derek yönünü değiştirdi, küçük

ekibini köşeden döndürerek kalenin arkasına, buzulun tam kenarına götürüyordu.

Gilthanas, parlak ışık altında görmek için gözlerini kıstı, sonra da zemine yakın bir alanı işaret etti. "Şurası! İçeri girmek için bir yol bulmuş."

Buz kırılarak duvarın altından ayrılmış ve bal peteğinin kenarının kesilmesi gibi, buz duvarın gitmesi ile birlikte kalenin altındaki tüneller ortaya çıkmıştı.

Derek en yakın tüneli seçti ve adamlarına içeri girmelerini emretti.

Gilthanas, Laurana ve Tas geride kalarak, şövalyelerin arayı açmasını beklediler, böylece güvenli bir şekilde izleyebileceklerdi onları. Üçü tam içeri gireceklerdi ki, arkalarından gelen sert ayak seslerini ve, "Bekleyin!" diye bağıran boğuk sesi duydular.

Laurana arkasına dönünce, kayarak hantal bir şekilde karın üzerinde ilerleyen Flint'i gördü.

"Acele edin! Onları kaybedeceğiz!" dedi Gilthanas sinirli sinirli. Hafif adımlarla ilerleyerek tünelin içine girdi. "Arkamda kal," diye emretti kardeşine, "ve o şeyle kendine zarar vermemeye çalış." Adam, ters ters buzkırana baktı.

"Burada sen ne yapıyorsun, kapı kulpu?" diye sordu Flint, Tas'a öfkeyle.

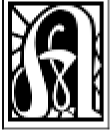
"Gilthanas yararlı olabileceğimi söyledi," dedi Tas gururla.

"Rüyanda görürsün!" diye homurdandı Flint.

Kendinden şüphe eden, doğru yolda olduğunu hisseden Laurana kardeşini takip etti. Gitmesi gerekiyordu. Gilthanas garip davranıyordu. Derek garip davranıyordu. İkisi de kendisi gibi değildi ve bunun nedeni ejderha küresiydi. Onu asla bulamamalarını umut etmeye başladı.

LLANTHAN.DEVIANTART.COM

- 14 -
Kurt sürüsü. Tuzak. Laurana'nın kaderi

rtık boş olan Sulusepken'in ininde beyaz kurt, efendisinin yanında duruyordu. Ejderha gitmiş olsa da, büyülü karı yağmaya devam ediyor, iri taneler halinde aşağıya süzülerek kurdun kürküne iniyor ve tüylü, beyaz bir battaniye gibi sarıyordu onu. Kurt, kirpiklerindeki kardan kurtulmak için gözlerini kırpıştırdı.

Kurt sürüsünün diğer üyeleri de kulakları seğirerek ve etrafı dinleyerek etrafında durdular ya da dolandılar. Liderleri olan dişi, kurdun eşi, burnunu kaldırdı ve havayı kokladı. Kasları gerildi. Diğer kurtlar dolanmayı bıraktılar, başlarını kaldırdılar, tetikteydiler, bir şey dikkatlerini çekmişti. Dişi kurt, omzunun üzerinden eşine baktı. Erkek kurt Feal-Thas'a dikti gözlerini.

Kışnornu hareketsiz duruyordu. Kar, bir pelerin gibi kürk cübbesini örtmüştü. Büyülü ışıkla aydınlanan tünellere baktı adam, zira düşmanlarının karanlıkta kaybolmalarını istemiyordu ve o da havayı kokladı. Kulakları seğirdi.

Zemin, deprem oluyormuş gibi sarsıldı. Tüneller gıcırdadı ve inledi. Yaralılarla ölmekte olanların yukarıdan gelen sesleri duyuluyordu; savaş sesleriydi bunlar. Kale saldırıya uğramıştı. Feal-Thas hiç umursamadı. Işık tanrıları öfkelerini kusabilirlerdi. Burayı eritebilirlerdi. Ona gereken tek şey, ejderha küresinin peşinde olan hırsızları yok etmesine yetecek kadar ayakta kalmasıydı kalenin.

Feal-Thas büyü kelimelerini telaffuz edip çok kuvvetli bir büyü yapınca karın yağması kesildi. Adam büyüyü yaparken önce sözleri melodiyle söyledi ama büyüsü ulumayla bitti. Cübbesinin beyaz kürkü derisine yapıştı. Tırnakları uzadı ve kıvrılarak pençeye dönüştü. Çenesi ve burnu uzadı. Kulakları yer ve şekil değiştirdi. Dişleri keskin, sarı ve kana susamış sivri dişlere dönüşmüştü. Tek ayak üzerinde duruyor, sırtındaki kasların gerildiğini, bacaklarındaki gücü hissediyordu. Gücünün keyfini çıkarttı.

Kocaman bir kurt olmuştu, bütün kurtların efendisiydi. Sürüdeki diğer kurtlar onun omzuna geliyorlardı ancak ve ona, kırmızı gözlerinde kararsız ve ihtiyatlı bir ifadeyle bakıyorlardı ama her nere götürürse götürsün onu takip etmeye hazırlardı.

Hisleri gelişmiş olan Feal-Thas, diğer kurtların aldıkları kokuyu alabiliyordu; buzlu havanın içindeki insan kokusunu. Soluklarını ve ayaklarının yere vuruşunu, kılıçlarının şangırtısını, nefeslerini soluk almak için sakladıklarından arada sırada telaffuz edilen kelimeleri duyabiliyordu.

Tuzağı işe yaramıştı. Geliyorlardı.

Feal-Thas dört ayağıyla birlikte ileriye doğru atladı, kasları kasılıyor, gevşiyor, kasılıyor, gevşiyordu. Ayakları bir araya geldi, yerden güç aldı ve daha ileriye fırladı. Rüzgar, ıslıklar çalarak geçti kulaklarının yanından. Kar gözlerine battı. Ağzını açıp soğuk havayı içine çekti ve dışarıya sarkan dilinden salyalar aktı. Kurt kendinden geçmiş bir şekilde sırıttı; koşunun, ava çıkmanın ve öldürme beklentisinin keyfini çıkarttı.

* * * * *

Buzlu tünelin içinde Derek, Genç Raggart tarafından kendisine verilen haritaya bakmak için durdu. İçinde bulundukları tüneller üç yüzyıl önce burada değillerdi. Ejderhanın ini haritada vardı ama ejderhalar yüzyıllardır Krynn'de görülmediklerinden atası tarafından o şekilde isimlendirilmemişti. İn, haritada "*ölüm mağarası*" olarak geçiyordu zira Ata, aralarında birkaç insan kafatası da olan bir sürü kemik görmüştü mağarada.

Terk edilmiş bir ejderha mağarası, Sulusepken'in ini olmak için mantıklı bir yerdi, en azından Derek böyle düşünmüştü. Harita sayesinde inin yeri hakkında bir fikre sahipti ve o yöne doğru giden bir tüneli seçti. Güneş ışığı yollarını aydınlatıyor, buzun üzerinden yansıyarak tüneli mavi yeşil bir renkle aydınlatıyordu. İçinde bulundukları tünelin başka iki tünelle birleştiği bir noktaya gelene kadar kısa bir mesafe yürümüşlerdi henüz. Derek kaşlarını çatarak haritasına baktı ve hiçbir şey anlamadı. Aran, aniden parmağını buzlu duvara vurdu.

"Şuna bir bakın!" diye haykırdı.

Buzun üzerine oklar kazınmıştı. Bir tanesi doğrudan yukarıyı gösteriyordu. Bir diğeri ise kabaca çizilmiş bir ejderhaya benzeyen bir şekli –kanatları ve

kuyruğu olan bir çubuk– işaret ediyordu. Şövalyeler diğer tünelleri incelediler ve hepsinde benzer oklar olduğunu gördüler.

"Yukarıyı gösteren oklar, bu tünelin kalenin içine çıktığını belirtiyor olmalı," diyerek bir tahminde bulundu Brian.

"Ve bu tünel de ejderhanın inine gidiyor," dedi Derek memnuniyetle.

"Acaba şu X ne anlama geliyor?" diye sordu Aran, matarasından bir yudum aldıktan sonra.

Derek omuzlarını silkti. "Hiç önemi yok," dedi ve ejderha şekliyle işaretlenmiş tünele doğru ilerledi.

* * * * *

Gilthanas ve Laurana, Flint ve Tas ile birlikte, şövalyelerin gölgesinde, buzlu koridorlarda sessizce ilerliyorlardı. Şövalyelerin durduğunu duyunca durdular ve işaretli tüneller hakkındaki tartışmayı dinlediler. Şövalyeler ilerlemeye başladığında, onlar da arkalarından ilerledi.

Küçük grup sessizce ilerliyor, mesafeyi koruyordu ve böylece şövalyeler onları duymadı. Soğuk yüzünden Flint zincir zırhını ve çelik zırhını ardında bırakmak zorunda kalmıştı. Üzerindeki kalın, deri yeleğe ve gözlerine kadar deri ve kürke sarınmış olmasına karşın, zırhı olmadan kendini çıplak hissediyordu. Kalın çizmelerinin altında buzların kütürdemesi; homurdanması dışında adamın çıkarttığı tek sesti.

Tasslehoff, yararlı olma fikrinden o kadar etkilenmişti ki, sessiz olması konusunda Gilthanas'ın verdiği emre uymaya kararlıydı, ama bunun anlamı bütün ilginç gözlemlerini ve sorularını içinde tutmak olduğundan, kender en sonunda kendini uzun süredir güneş altında duran bir fıçı zencefilli bira gibi hissetmeye başladı; içinde bir şeyler kabarıyordu ve patlamak üzereydi.

Şövalyeler bazen etrafı dinlemek için duruyorlar, önlerinde ya da arkalarında düşman olup olmadığını anlamaya çalışıyorlardı. Şövalyeler durduğunda Laurana ve grubu da durdu.

Flint, bunu şaşırtıcı buldu. "Neden onlara yetişmiyoruz ki?"

"Derek beni ejderha küresine götürene kadar olmaz." Elfin sesi sertti. "O zaman öğrenecek burada bulunduğumu ve intikam dolu olduğumu."

Flint, Gilthanas'a hayret içinde baktı ve endişeli bakışlarını Laurana'ya çevirdi. Kadın, Flint'e yalvarırcasına baktı, anlayışlı olmasını istedi. Flint yürümeye başladı ama artık homurdanmıyordu ve bu, onun durumdan hiç de memnun olmadığının işaretiydi.

Dört arkadaş, tüneller labirentinde şövalyeleri takip ettiler. Feal-Thas'ın bir zamanlar ejderha küresini ve onun büyülü korkunç muhafızını tuttuğu odayı geçtiler. Şövalyeler de odayı farketmişlerdi ama Aran'ın duvarda bir X olduğunu söylemesine karşın geçip gitmişlerdi. Bunun üzerine kendisi de duvarlardaki X işaretlerini görmüş olan Gilthanas, odayı incelemeye zaman ayırdı. Flint ve Tasslehoff'u dışarıda nöbet tutmaları için bırakan Laurana da kardeşiyle beraber gitti.

Karın içinde donmuş kemiklere, kopmuş uzuvlara ve kana dehşet içinde titreyerek baktı Laurana.

"Şu kaideye bak," dedi Gilthanas muzafferane bir edayla işaret ederek. "Ejderha küresi için yapılmış. Şu rünlere bak. Küreden ve onun nasıl yaratıldığından bahsediyorlar. Bu katliamı açıklıyor," diye ekledi etrafındaki kana bakarak. "Onu bulmak için buraya ilk gelenler bizler değiliz."

"Kürenin eskiden burada olduğunu ve bir şeyin ya da bir kişinin onu koruduğunu söylüyorsun yani, ama o artık burada değil. Belki de çok geç kalmışızdır." Laurana'nın sesi umut doluydu.

Gilthanas kadına sinirli bir ifade ile baktı ve tam bir şey söyleyecekken Flint'in haykırışını duydular.

"Lanet olası kender," dedi cüce. "Şu tarafa doğru kaçtı." Ejderha şekliyle işaretlenmiş tüneli işaret etti.

Hemen hemen aynı anda Tasslehoff koşarak geri döndü. "Sanırım onu buldum!" dedi yüksek sesli bir fısıltıyla. "Ejderhanın ini!"

Gilthanas, önünde Tas, tünele doğru fırladı ve Flint ve Laurana da hızla onları takip ettiler. Bir köşeden dönen elf derhal tünele geri çekildi. Diğerlerine yavaş yavaş gelmelerini işaret etti.

İşaret ederek, "Buradalar," dedi sesini çıkarmadan.

Laurana dikkatli davranarak köşeden büyük, boş bir mağaraya baktı. Buzlar, beyaz sarkıtlar gibi uzanıyorlardı tavandan aşağıya. Şövalyeler

odanın ortasında durmuş etraflarına bakıyorlardı.

"Muhafızlar nerede?" diye sordu Brian gergin bir şekilde. "Bütün bu yolu geldik ve ortalıkta kimse yok."

"Eğer burayı koruyanlar askerlerse, muhtemelen savaşa katılmaya gitmişlerdir," dedi Derek. "Aran, sen ve Brightblade burada kalıp nöbet tutun. Brian, sen benimle geleceksin..."

"Bu bir tuzak lordum," dedi Sturm; o kadar sakin ve ikna edici bir sesle konuştu ki şövalyeler şaşkınlık içinde sessizleştiler.

Derek hızla toparladı kendini. "Saçmalık," dedi huysuzca.

"Bence haklı olabilir Derek," dedi Aran. "İçimde, birilerinin bizi izlediğine dair bir his var."

Gilthanas tünele çekildi ve Laurana'yı da beraberinde çekti.

"Bu, Feal-Thas'ın ejderha da dahil olmak üzere neden bütün muhafızları geri çektiğini açıklıyor," diye ekledi Brian tedirgince. "Şu anda yaptığımız şeyi yapmamız için çekti bizi buraya; bir tuzağın içine yürüdük."

Sanki biri onları dinliyormuşcasına, karanlıktan tekinsiz bir uluma, hayvansı, kin dolu ve kan, acı ve ölüm tehdidiyle yüklü alaycı bir kahkaha yükseldi. Bu sese sayısız ses daha eklendi, ulumaları ve çığlıkları tünellerde yankılandı.

Laurana kardeşine tutundu sıkıca ve adam da kadını tuttu. Flint, gözlerinde vahşi bir ifade ile baltasını eline aldı.

"Bu da neydi?" diye sordu Laurana soluğu kesilerek. Soğuktan ve korkudan dudakları uyuşmuştu. "Bu korkunç ses de ne?"

"Kurtlar!" diye fısıldadı Gilthanas, yüksek sesle konuşmaya cesaret edemeyerek. "Feal-Thas'ın kurt sürüsü!"

Derek'in sert bir emri üzerine şövalyeler sırt sırta verdiler, yüzleri dışarıya dönük bir halde kılıçlarını çektiler. Çelik, büyülü ışık altında parladı.

Kurtlar, şövalyeleri sardılar. Beyaz kar üzerinde beyaz kürkleriyle kırmızı gözleri parlayan kurtlar, şövalyeleri çember içine alarak sessiz adımlarla onlara yaklaştılar. Artık sessiz olan kurtlar öldürmeye, keskin çelikten

kaçınmaya, atlamaya ve yere indirmeye ve parçalamaya, sıcak kan içmeye niyetlilerdi.

Diğerlerinden daha iri olan bir kurt sürüden ayrı, çemberin dışında duruyordu. Bu kurt saldırıya katılmadı. Bir gözlemci gibi izliyordu. Bu kurdun kara gözlerinde insafsız bir gülümseme varmış gibi geldi Laurana'ya.

Elfler, evleri olan ormanı kendileriyle paylaşan hayvanların alışkanlıklarını ve doğalarını uzun yıllar boyunca incelemişlerdi. Yırtıcı hayvanlar da olsalar, mecbur kalmadıkları sürece hayvan komşularını öldürmezlerdi.

Laurana, kurtların huylarını ve alışkanlıklarını biliyordu ve hiçbir kurt bu şekilde davranmaz, arka bacaklarının üstünde oturup hemcinslerini izlemezdi.

"Yanlış olan bir şey var. Flint, bekle!" diye bağırdı umutsuzca, cüce dövüşe katılmak için ileri atılmak üzereyken. "Tas! Büyülü gözlüğün yanında mı? Hani şu gerçeği gösteren gözlüğün?"

"Olabilir," dedi Tas. "Neye sahip olduğumdan asla emin olmadım, biliyorsun, ama onu yanımda tutmaya çalışıyorum."

Kürk eldivenleri yüzünden hareketleri kısıtlanan kenderin sayısız kesesini karıştırmasını ıstırap çekerek izledi Laurana. Tünelde gizlendikleri yerden, kurtların çemberi daralttıklarını görebiliyordu. Orada elliden fazla kurt vardı. Ve bir kurt, ölüme mahkum şövalyeleri izliyor ve bekliyordu.

Tasslehoff keselerini araştırmaya devam etti. Sabrı tükenen Laurana keselerden birini kaptı, ters çevirdi ve içindekileri yere boşalttı. Diğerlerine de aynı şeyi yapacaktı ki Gilthanas bir şeyi işaret etti. Gözlük, büyülü ışığın altında parıldıyordu. Elf, gözlüğü almak için eğildi ama Tasslehoff daha hızlıydı. Gözlüğü aldı ve Gilthanas'a sitemle bakarak taktı.

"Neye bakacağım?" diye sordu.

"Şu büyük kurda." Kenderin yanında diz çöken Laurana, gözleriyle aynı hizaya geldi ve bakarak işaret etti. "Şuradaki, diğerlerinden ayrı duran."

"O bir kurt değil. Bir elf," dedi Tasslehoff, sonra da heyecanla ekledi, "Yok bekle! O hem bir elf hem de bir kurt..."

"Feal-Thas..." diye fısıldadı Laurana. "Bu büyücü hakkında bir şeyler biliyorsun Gil. Onu nasıl durdururuz?"

"Bir başbüyücü!" Gilthanas, acı acı güldü. "Krynn üzerindeki en güçlü büyücülerden biri..."

Durdu. Yüz ifadesinden düşünceli olduğu belliydi. "Bir yol olabilir ama bunu senin yapman gerekiyor Laurana."

"Ben mi?" dedi Laurana nefesi kesilerek, dehşete düşmüştü.

"Bir şansı olan sadece sensin." Gilthanas eliyle gösterdi. "Buzkıran senin."

Tasslehoff'a keselerini aramakta yardım etmek için silahını yere atmıştı. Silah, kristal berraklığında ışıldayarak ayaklarının dibinde duruyordu. Kadın, onu almak için hiçbir hareket yapmadı.

Gilthanas kadının kolunu tuttu, hızla konuşmaya başladı. "Silahın büyülü. Büyücü bir kışnornu ve bu silah da onun büyüsünün kaynağıyla aynı özden yapıldı. Onu öldürebilecek tek silah bu."

"Ama... o bir büyücü." Laurana sindi.

"Değil! Şimdi değil. Şimdi o bir kurt. Kurdun bedenine hapsolmuş durumda ve bu yüzden de büyü yapamaz! Büyü kelimelerini söyleyemez, el hareketlerini gerçekleştiremez, büyü malzemelerini kullanamaz. Kendi şeklini almadan önce, şimdi saldırmalısın!"

Laurana titreyerek, devasa beyaz kurda bakarak kaldı olduğu yerde. Keskin çeliğin farkında olan ancak kana susamış diğer kurtlar ise çemberi daraltmaya devam ettiler.

"Bunu yapabilirsin Laurana," dedi Gilthanas içtenlikle. "Yapmak zorundasın. Yoksa hiçbirimiz için bir umut yok."

Tanis burada olsaydı... Laurana, bunu düşünmeyi kesti. Tanis burada değildi. Artık ona ya da bir başkasına dayanamazdı. Bu, ona kalmıştı. Tanrılar ona buzkıranı vermişlerdi. Bunun nedenini bilmiyordu. Onu istememişti. Kendisi kötü bir seçimdi. Bir şövalye değildi. Bir savaşçı değildi. Ancak yine de bunu düşünüp kaderine isyan ederken büyücüye saldırma planları aklında oluşmaya başladı. Fikirlerini hemen dile getirirken ne dediğinin farkında bile değildi.

"Benim yaklaştığımı görmemeli. Eğer görürse, gerçek haline dönmeye başlayabilir. Gil, yayını kullanabileceğin bir yer bul. Dikkatini dövüş üzerinde tut ve yapabilirsen, onu sürünün geri kalanından uzaklaştır."

Gilthanas şaşırarak baktı kadına, sonra da aniden başını salladı. "Seni bunun içine sürüklediğim için özür dilerim. Bu benim suçum."

"Hayır Gil," dedi kadın. "Ben kendi seçimimi yaptım." Tanis'in peşinden gitmek için evden kaçtığı günü anımsadı. O seçim kadını tanrılar hakkında bilgiye götürmüş, kendisini tanımasını sağlamıştı. Bir zamanlar olduğu o şımarık kızdan çok farklı biriydi artık. Çok daha iyi biriydi ya da öyle olduğunu umuyordu. Ne olursa olsun pişman değildi.

Avlarının üzerine ilerleyen kurtların çemberi iyice daraldı. Flint, cesur bir şekilde sessizce duruyordu kadının yanında.

"Bunu yapabilirsin evlat," dedi boğuk bir sesle, sonra da hüzünle ekledi, "keşke sana o baltayı doğru düzgün kullanmayı öğretecek vaktim olsaydı!"

Kadın, cüceye gülümsedi. "Pek bir fark yaratacağını sanmıyorum."

Gilthanas, yayını kullanabileceği uygun bir yer görerek tünelin ucuna ilerledi. Laurana ve Flint hızla, hafif meyilli tünelden indiler ve ine girdiler. Feal-Thas ve kurtlar onları ne gördüler ne de duydular. Önlerindeki avlara, öldürmeye odaklanmışlardı.

Tasslehoff, gözlüğünü bir aşağı bir yukarı oynatarak karşısındakini bir elf bir kurt şeklinde görerek eğleniyordu. Bundan sıkıldığında gözlüğü çıkarttı, etrafına bakındı ve yalnız olduğunu farketti.

Gilthanas, tünelin ucunda yerini almıştı. Yayını eline almış, okunu sürüyordu. Buzkıranını iki eliyle birden tutan Laurana, kurt sürüsünün arkasından ilerliyordu gizli gizli. Kadının ardındaki Flint de bir gözünü kurtların, bir gözünü de Laurana'nın üzerinde tutuyordu.

"Sırtına vurmaya çalış evlat," dedi Flint kadına. "En büyük kısmını hedefle ve bütün gücünü kullan!"

Tas gözlüğünü derhal ceplerinden birine kaldırdı ve elini kemerine uzattı. Tavşanöldüren oradaydı, her zamanki yerinde, onu yanına almayı hatırlamış olsa da olmasa da.

"Belki bu günden sonra adını Kurtkatili olarak değiştiririm," diye söz verdi bıçağına.

Tas, dostlarının peşinden gitti. Laurana'nın sessiz kalması konusundaki emirlerine kulak asmamıştı ve neşeyle alay etmek için bağıracaktı ki, kelimeler boğazına takıldı.

* * * * *

Şövalyeler saflarını sıkılaştırarak ellerinden geldiğince saldırıya hazırlandılar. Tekinsiz ışık altına gözleri kırmızı kırmızı parlayan kurtlar, adamlara doğru ilerlediler. Sonra kar, büyülü kar yağmaya başlayarak havadan aşağıya süzüldü. Işık kısılarak adamların görüşlerini kısıtladı.

"Seni lanet olası salak!" diye küfretti Aran, Derek'e; ağzından çıkan her kelime ile birlikte sesi de öfke içinde yükseliyordu. "Seni kendini bilmez, dangalak, kibirli salak! Şimdi ne diyeceksin? Hepimiz ölmeden önce bize hangi dahiyane fikirlerini söyleyeceksin?"

"Aran," dedi Brian usulca, ağzı o kadar kurumuştu ki zorlukla konuşabiliyordu, "yardımcı olmuyorsun..."

Sturm, Brian'ın solunda duruyordu. Sakin bir şekilde bekleyen adamın kılıcı titremiyordu, bakışları kurtlara kilitlenmişti. O da konuşuyordu ama kendi kendine; kelimeleri zorlukla duyuluyordu. Brian, Sturm'ün dua ettiğini fark etti; Paladine'den kendilerine yardım etmesini diliyor, ruhlarını tanrıya emanet ediyordu.

Brian, ani bir acı ile bir tanrıya –herhangi bir tanrıya– inanıyor olmayı diledi. Korkunç, ebediyen sessiz, ebediyen ıssız boşluğa bakmıyor olmayı istedi. Acı ve korku... Hayatının bir anlamı olsaydı keşke. Ölümünün birazcık anlamı olsaydı. Aşkı, anlamsız bir macera sırasında buzlarla kaplı bir mağarada kaybetmek için bulmamış olsaydı. Bir acılık hissetti ağzında. Tanrılar dönmüş olabilirlerdi ama kendisi için artık çok geçti.

"Brightblade, sessiz ol," dedi Derek gıcırtılı bir sesle. "Hepiniz, sessiz olun."

O, Düstur'da anlatılan sakin komutandı, durumu kontrolü altına almış olan liderdi, cesaretin timsaliydi, adamlarının ilham kaynağıydı. Şüpheleri varsa bile belli etmiyordu. O bir şeye inanıyor diye düşündü Brian. Derek,

Derek'e inanıyor ve diğerlerinin neden ona inanmadığını anlayamıyordu. Hepsinin ona olan inancıyla ölmelerini beklediğini farketti Brian bir anda. Bu ona çok komik geldi ve acı acı gülünce Derek'in azarlamasından nasibini aldı.

"Dikkatinizi verin!"

"Neye?" diye sordu Aran bağırarak. "Vahşi hayvanlar tarafından parçalanarak korkunç bir şekilde öleceğimiz gerçeğine mi? Kemiklerimiz bir ine götürülerek kemirilecek..."

"Kes sesini!" diyerek haykırdı Derek öfkeyle. "Hepiniz, kesin sesinizi!"

Düstur'a göre lider asla bağırmazdı, asla sakin tavırlarını kaybetmezdi, asla kararsız kalmaz ya da tereddüt etmezdi, asla korkusunu göstermezdi...

Kar taneleri Brian'ın kirpiklerine yapıştı. Gözlerini hızla kırpıştırarak onlardan kurtuldu ama bakışlarını kurtlardan ayırmadı. İşitilmeyen bir emir almış gibi, kurtlar bir anda adamların üzerine atladılar.

Sturm meydan okurcasına kükredi ve kılıcını geniş bir kavisle savurdu. Büyük, beyaz bir kurt adamın ayaklarına düştü, boynundaki bir yaradan kan akıyordu.

Başka bir kurt hırlayarak, sivri dişleri parlayarak Brian'ın üzerine ilerledi. Kurt bir anda yana doğru gitti, bedeni buzun üzerinde kayıyordu. Brian, kurt yanından kayarak geçerken kaburgalarının arasında bir ok olduğunu gördü. İkinci bir ok, havaya sıçramış olan başka bir kurdu vurarak yere düşürdü. Brian'ın neler olduğunu düşünecek ya da etrafına bakınacak vakti yoktu. Devasa bir kurt karın üzerinde koşarak adama saldırdı. Brian ona kılcıyla vurmaya çalıştı ama zıplayan kurt adamın üstüne atladı. İri pençeler adamın göğsüne indi. Kurdun ağırlığı Brian'ı yere yapıştırdı. Kılıcı, eldivenli ellerinden fırladı ve buzun üzerinde döne döne uzaklaştı.

Kurdun sıcak nefesi adamın yüzündeydi, çürümüş et kokuyordu. Sarı dişler, adamın etine saplandılar. Kanla –adamın kendi kanıyla– rengi kırmızıya dönen salya, adamın üzerine damladı. Kurt onu yere mıhlamıştı. Ellerini kullanarak kurtulmaya çalıştı ama başarılı olamadı. Kurt, dişlerini Brian'ın boğazına batırdı ve adam bağırdı. Bağırdığını biliyordu ama, korkunç bir şekilde, hiç ses çıkmıyordu. Kurt, adamın boynunu yırttı ve boğazını parçalamaya hazırlandı. sonra ciyak ciyak bağırdı ve devrilerek ya da

tekmelenerek adamın üstünden indi. Brian yukarı bakınca Sturm'ün, kılıcını kurdun böğründen çıkarttığını gördü.

Sturm, adamın üzerine eğildi. Yağmaya devam eden kar yüzünden Brian onu zorlukla görebiliyordu.

Sturm, kılıcını savurup saldıran kurtları uzak tutarken Brian'ın elini tuttu ve sıktı.

"Bir dakika içinde ayağa kalkarım," demeye çalıştı Brian ona. "Size dövüşte yardım edeceğim. Tek yapmam gereken... soluklanmak..."

Brian, Sturm'ün elini sıktı ve nefes almaya çalıştı ama hiç hava gelmedi.

Sturm'ün elini tuttu ve karlar düştü ve kar taneleri dudağını üşüttü ve... bıraktı...

* * * * *

Laurana, Brian'ın düştüğünü gördü. Sturm'ün dövüşmeye devam ederken adamın üzerine eğildiğini, ona saldırmaya çalışan kurtları engellemeye çalıştığını gördü. Bir kurt, Sturm'ün omzuna sıçradı. Büyük bir gayretle ayağa kalkan adam, hayvanı üzerinden attı. Kurt, sırt üstü düştü yere. Sturm kılıcını onun karnına sapladı ve hayvan ciyaklayarak acı içinde onu ısırmaya çalıştı.

Aran ustalıkla dövüşüyordu. Kılıcı kan yüzünden kayganlaşmıştı ve ayaklarının dibinde leşler vardı. Kurtlar onu izleyerek geri çekildiler, sonra birkaçı onu devirmek için bir araya geldiler. Bir tanesi arkadan saldırdı, sivri dişlerini deri çizmesine geçirdi, bileğine iyice batırarak tendonunu parçaladı. Aran sendeledi ve kurtlar hırlayarak üzerine atladılar, ısırıp parçalar koparttılar. Aran, yardım isteyerek haykırdı. Sturm hiçbir şey yapamadı, yardıma gidemedi. Bir kurt, kılıç tutan kolunun yenini yakalamış ve dengesini bozarak onu yere düşürmeye çalışıyordu. Sturm, hayvanı çenesini açmaya zorlamak için ona yumruğuyla vurdu.

Aran'ın haykırışlarını duyan Laurana bakmak için döndü. "Flint, gidip ona yardım et!" diye bağırdı.

Flint kadına baktı; kaşlarını çatmış, kuşkulu bakıyor, kadın yalnız bırakmak istemiyordu.

"Git!" dedi kadın.

Flint ona ıstırap içinde baktıktan sonra Aran'ın yardımına koştu. Arkalarından yaklaşarak saldıran kurtların üzerine atıldı. Kükreyerek saldıran Flint'in baltası kısa bir süre sonra hayvanların kanıyla kıpkırmızı kesildi. Taze kan kokusundan gözleri dönmüş olan kurtlar onu umursamadılar bile. Aran'a saldırmaya devam ettiler ama adam mücadele etmeyi kesmişti. Bir kurt, dişleri Aran'ın etindindeyken öldü.

Flint hayvanın leşini Aran'ın üzerinden çektikten sonra şövalyenin bedeninin önünde durarak kurtları uzak tuttu.

"Reorx yardımcım olsun!" diye bağırdı Flint baltasını savururken ve kanla kaplı çelik, tünelin ışığında kırmızı kırmızı parladı. Kurtlar ışıktan hoşlanmadılar ve geri çekildiler ama cüceye bakmaya devam ettiler.

"Aran?" diye bağırdı Derek hafifçe arkasına dönerek. Ancak hâlâ kendi savaşını veriyordu ve neler olduğunu göremiyordu.

Flint, kurt leşleri altında yatan Aran'a baktı ama dikkatini kurtların üzerinden çekmeye cesaret edemedi. "Tas," diye seslendi. "Sana ihtiyacım var! Buraya gel! Aran ile ilgilen," diye emretti Tas koşarak gelirken.

Tasslehoff kanlı bedenleri çılgınlar gibi itip tekmeledi ve sonunda Aran'a ulaştı. Şövalyenin gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve kar taneleri üzerine düşerken kapanmıyordu. Yüzünün yarısı parçalanmıştı. Kanı, altındaki buzun üzerine akarak donmuştu.

"Ah, Flint!" diye bağırdı Tas, umutsuzluk içinde boğularak.

Flint, omzunun üzerinden arkasına baktı.

"Reorx onunla yürüsün," dedi boğuk bir sesle.

Tas bir uyarı çığlığı attı ve Flint döndü, üzerine gelen kurtlara doğru savurdu baltasını.

Sturm, kurtların Aran'a yaptıkları gibi onları da yere indirmesini önlemek için sırtını Derek'inkine dayamıştı. İki adamın çevresi bedenlerle sarılıydı. Kurtların bazıları yaralanmış inliyor ve ayağa kalkmaya çabalıyordu. Bazılarıysa hareketsiz yatıyordu. Buz, akan kandan kıpkırmızı kesilmişti. Şövalyelerin kılıçları, üzerlerindeki kandan kayganlaşmıştı. Kürk

paltolarının altında terliyorlardı. Nefes nefese kalmışlardı ve solukları, bıyıkları ile kaşlarını donduruyordu. Kurtlar bir zayıflık bekleyerek izlediler onları. Arada sırada karanlıktan bir ok geliyor ve kurtlardan birini yere indiriyordu ama Gilthanas, okları azalmış olduğundan onları dikkatli harcamak zorundaydı.

"Aran?" diye sordu Derek ters ters, nefes nefese.

"Öldü," dedi Sturm zorlukla soluk alırken.

Hepsi buydu. Derek, Brian'ı sormadı. Derek cevabı biliyordu. Bir noktada neredeyse arkadaşının cesedinin üzerine düşecek olmuştu. Kurtlar tekrar yaklaştılar.

Flint kendisini savunuyor, hayatını kurtarmak için dövüşüyordu. Artık haykırmıyordu; soluğuna ihtiyacı vardı. Bir kurt üzerine atladı. Cüce, baltasını savurdu ve ıskaladı, hayvan da onu yere devirdi.

Tasslehoff kurdun sırtına çıktı. Tas, bir çeşit kender hiddetine kapılmış, kurtlar anlayamayacağından ya da umursamayacağından hiçbir etkisi olmayan alaylar haykırıyordu. Kurdun üstüne oturarak, küçük kolunun bütün gücüyle hayvanı boynundan tekrar tekrar bıçakladı, ta ki hayvan yere yığılıp ölene dek.

Tasslehoff, kurdun tepesinde dikildi ve onu sert bir ifadeyle süzdü, bir şekilde hayata dönerse tekrar öldürmeye hazırdı. Hayvan hareket ettiğinde kender vahşi bir çığlık attı ve tekrar saldırdı, seğirmekte olan cesedin altından çıkmaya çalışan Flint'i bıçaklıyordu neredeyse.

Laurana, gözünün kenarından, etrafındaki karmaşayı görebiliyordu. Büyücünün yarattığı büyülü kar içinde gizlenerek Feal-Thas'ın arkasına ilerledi. Ona arkasından saldıracaktı. Gilthanas, Feal-Thas'a ok attı ve aslında kurt olmayan büyük kurt Gilthanas'ın okları yüzünden sürüden ayrıldı. Saldırının dışında kalmaya zorlanan Feal-Thas, sanki kan tadı almış gibi dili dışarıda, dişleri ortada, saldırıyı izleyerek bir ileri bir geri yürüdü. Kadın neredeyse tam arkasına gelene kadar Laurana'yı görmedi. Kurtların ulumaları ve hırlamaları yüzünden kadını duymadı.

Laurana, Brian'ın parçalanmış bedeninin kanla kaplı buz üzerinde yattığını gördü. Korkmuştu ama şimdi öfkesi, korkusunu da bastırmıştı. Buzkıranı kaldırdı ve Flint'in hızla verdiği talimatları hatırlayarak baltasını savurmaya,

kurt-elfin sırtına saldırmaya, omurgasını parçalamaya başladı...

Feal-Thas, kadını hissetti. Kurt başını çevirdi ve kadına, kadının kalbine baktı. Kurtlardan birinin Brian'ı yere çivilemesi gibi, gözleri kadını olduğu yere çiviledi. Kadın, saldırısının ortasında durdu. Buzkıran öldürücü darbeyi indirmeye hazır bir halde asılı kaldı havada. Fakat Laurana'nın iradesi kadından gitmişti. Feal-Thas kadına baktı, sarı gözleri kadının içini inceledi, hırsız eli kadının kalbinin sırlarını karıştırdı, değerli olanları alıp geri kalanını bıraktı.

Laurana, dehşet içinde, Gilthanas'ın yanılmış olduğunu farketti. Başbüyücü kurt bedeni içindeyken de büyü yapabiliyordu. Kadın, bir büyünün etkisine girmişti ve çivilenmiş bir kelebek gibi umutsuzca çırpınmaktan başka hiçbir şey yapamıyordu.

Kurt hırladı ve kadın, hayvansı homurtunun içindeki kelimeleri duydu.

"Seni daha önce görmüştüm!"

"Hayır!" diye fısıldadı Laurana titreyerek.

"Ah, evet. Seni Kitiara'nın kalbinde gördüm. Onu senin kalbinde görüyorum ve ikisinde de yarımelf var. Bu çok eğlenceli."

Laurana kaçmak istedi. Onu öldürmek istedi. Dizlerinin üzerine çöküp elleriyle yüzünü kapatmak istedi. Ama hiçbir şey yapamıyordu. Kurt yavaşça kadına yaklaştı ve kadın hareket edemedi, korkunç bakışın etkisinden kurtaramadı kendini.

"Kitiara, Tanis'i istiyor," dedi Feal-Thas, "ve onu almaya kararlı. Eğer başarırsa, Lauralanthalasa, Tanis'i sonsuza dek kaybetmiş olacaksın. Onu durdurabilecek kadar güçlü olan tek kişi benim. Beni öldürürsen, Tanis'i rakibine vermiş olursun."

Laurana, kurtların ulumalarına karışmış haykırışları duydu. Omzunun üzerinden arkasına bakınca boğazı parçalanmış Brian'ı, ölmüş Aran'ı, leşlerin altından çıkmaya çalışan Flint'i ve yanaklarından akan gözyaşları kanla kaplı yüzünde izler bırakırken dövüşen Tasslehoff'u gördü.

Feal-Thas, o anda kaybettiğini anladı kadını. İçinde bulunduğu tehlikeyi farketti. Önce Kitiara onu aptal yerine koymuştu. Başına bela açmıştı ve şimdi de bu elf kadın, onun işini bitirmeye gelmişti İkisini birlikte gördü,

Kitiara ve Laurana yan yana duruyorlar ve ona gülüyorlardı.

Feal-Thas'ın içi hiddetle alevlendi. Kendi bedeni içinde olsaydı, bu güçsüz kadını tek bir kelime ve hareketle yok edebilirdi. Onu parçalamak, etini yemek, kanını içmekle yetinmek durumundaydı. Ve bir gün aynısını Kitiara'ya da yapacaktı.

Laurana, büyücünün etkisinden kurtulduğunu hissetti. Sarı gözlerdeki öfkeyi gördü. Saldırıya uğramak üzere olduğunu anladı. Buzkıranı sıkıca tuttu, bütün gücünü ona verdi. Laurana, Tanis'i unuttu, Kitiara'yı unuttu. Kendini, geçmişini ve geleceğini tanrıların ellerine bıraktı. Kaderini kendi eline aldı.

Kurt, sivri dişlerini ortaya çıkartarak atladı kadının üzerine.

"Öyle olsun," dedi Laurana metanetle ve buzkıranı kurdun boğazına doğru savurdu.

Habakkuk tarafından kutsanmış olan büyülü silah, kışnornunun büyüsünü yardı ve boynunu kesti. Kan fışkırdı. Feal-Thas uludu. Beyaz kurt, çenesi açık, dili dışarıda, ağzından kan ve salya damlar bir halde düştü yere. Öfkeyle dolu sarı gözler kadına baktı. Kurdun karnı yükseldi, ölümcül yaradan akan kanla kıpkırmızı kesilen buzu tırmaladı ayakları.

Karanlık ve sivri dişler kadar delici cansız kelimeler kadına battı.

"Aşk benim lanetimdi! Aşk senin ve onun laneti olacak!"

Nefret ve yaşam, kurdun sarı gözlerinden kayboldu ve Feal-Thas'ı kurda çeviren büyü öldüğü anda yok oldu. Laurana, bir kurdun leşine bakıyordu. Gözlerini kardan temizlemek için ovuşturdu ve tekrar baktığında kan gölcüğünde sırt üstü yatan bir elfin cesediydi gördüğü. Adamın boynu neredeyse kopmuştu.

Nefesi kesilen Laurana titredi ve arkasını döndü. Korku ve şoktan midesi bulanıyordu. Titremeye başladı ve bunu durduramadı. Hâlâ tehlikede olduğunu farketti hayal meyal; kurt sürüsü dönüp ona saldırabilirdi. Kafasını kaldırınca kurtlardan birinin kendisine doğru koştuğunu gördü ve buzkıranı kaldırmaya çalıştı ama bir an ağır geldi eline. Bir türlü alamadığı nefesi içine çekmeye çalışarak kendini hazırladı.

Kurt, kadını umursamadı. Nazik bir şekilde elfin cesedini itti. kanı kokladı,

sonra da kafasını geriye atarak kederle uludu. Ulumayı duyan diğer kurtlar saldırılarını kestiler ve inlemeye başladılar. Kurt, Feal-Thas'a sokuldu. Hayvan, Laurana'ya baktı; bakışları kanla kaplı buzkırana kayıyordu. Kurt kadına hırladı, döndü ve uzaklaştı. Sürünün geri kalanı da onu takip ederek tünellerde kayboldu.

Laurana dizlerinin üzerine çöktü. Buzkıranı hâlâ ellerinde tutuyordu. Onu bırakabileceğini hiç sanmıyordu.

Gilthanas kadının yanında diz çökerek kolunu omuzlarına koydu. "İyi misin?" diye sordu korku içinde, konuşabildiğinde.

"İyiyim," dedi kadın donuk dudaklarının arasından. "Büyücü bana zarar vermedi."

Bir anda, bunun doğru olduğunu farketti. Feal-Thas, korkunç lanetiyle onu incitmeye çalışmıştı ama kadını etkileyememişti. Aşk, elfin laneti olmuşsa, bunun nedeni güzel bir şeyin karanlık ve çarpık bir şeye dönüşmesine izin vermiş olmasıydı. Kitiara'nın durumunu bilmiyordu Laurana. Bunların hiçbir anlamı yoktu. Laurana için aşk bir nimetti ve öyle kalacaktı, Tanis geri dönse de dönmese de.

Mükemmel biri değildi. Umutsuzluk, kıskançlık ve keder hissedeceği zamanlar olacağının çok iyi farkındaydı ama tanrıların yardımı ile, aşk onu mükemmelliğe yaklaştıracak, arayışını engellemeyecekti.

"İyiyim," diye tekrarladı kendinden emin bir sesle ve ayağa kalkarak buzkıranı ölü büyücünün cesedinin üzerine attı. "Diğerleri nasıl?"

Gilthanas kafasını salladı. Sturm, korumacı bir şekilde dikiliyordu Aran ve Brian'ın cesetlerinin yanında. Sturm kanla kaplıydı, solmuş ve bitkin düşmüştü ama yaralı gibi gözükmüyordu. Flint, üzerinde kan lekeleri olan Tavşanöldüren'i çılgınlar gibi sallayan ve haykırarak dünyadaki büyün kurtları öldüreceğini söyleyen Tasslehoff'u sıkıca tutuyordu.

Laurana hızla kenderin yanına gitti ve kollarını ona doladı. Tas gözyaşlarına boğuldu ve kanla kaplı bir buz yığınının içine yıkıldı.

Derek'in yüzünde bir yara ve elleriyle kollarında pençe izleri vardı. Kürk paltosunun kollarından biri parçalanmıştı. Kalçasındaki bir ısırıktan kan sızıyordu. Aran ve Brian'ın cesetlerine kaşlarını hafifçe çatarak baktı, sanki

onları daha önce nerede gördüğünü hatırlamaya çalışıyor gibiydi.

"Küreyi bulmak için ejderhanın inine gidiyorum," dedi en sonunda. "Brightblade, nöbet tut. Kimsenin arkamdan gelmesine izin verme, özellikle de elflerin."

"Gilthanas ve Laurana muhtemelen hayatını kurtardılar Derek," dedi Sturm boğazı kuruduğundan boğuk bir sesle.

"Sadece sana emredileni yap Brightblade," dedi Derek soğuk soğuk.

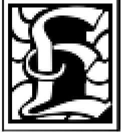
Ejderhanın inine doğru ilerleyerek, topallaya topallaya çıktı mağaradan.

"Tanrılar onunla beraber yürüsün," diye mırıldandı Laurana.

"Peh! Cehenneme kadar yolu var," dedi Flint, hıçkırık tutan kenderin sırtına vururken.

- 15 -
Ejderha Küresi.
Şövalye.

jderha küresi memnundu. Olaylar istediğinden daha iyi gelişmişti. Küreyi tutsak etmiş olan –aynı zamanda da korumuştu ama artık küre bunu kesinlikle düşünmüyordu– güçlü başbüyücü ölmüştü. Geçen yüzlerce yıl içinde küre Feal-Thas'tan nefret eder olmuştu. Küre, büyücüyü kontrolü altına alabilmeyi umarak, kendisini kullanması için hiç durmadan kandırmaya çalışmıştı. Feal-Thas buna kanmayacak kadar zeki çıkmıştı ve küre de diş bileyip planlar yaparak bu ıssız yerden kurtulma yolları aramıştı.

Sonra burası ıssız olmaktan çıkmıştı. Takhisis dönmüş ve kan, ateş ve zaferden bahseden tatlı sözlerle konuşmuştu. Kadını duyan küre onun yeni dünyasının bir parçası olmak istemişti. Fakat Feal-Thas kürenin gitmesine izin vermemişti. Tanrılar arasında güçlü bir danışmanı olan büyücü o kadar güçlüydü ki Takhisis'in sözlerine kulaklarını tıkamayı başarmıştı.

Sonra, Solamn'ları yok etmek için küreyi kullanma planıyla Ariakas çıkmıştı ortaya. Adamın planını hayata geçirmek için Kitiara gelmişti. Muhafızı öldürmüş ve Feal-Thas da küreyi kalın kafalı bir ejderhanın gözetimine bırakmak zorunda kalmıştı. Kibirli büyücü, düşmanlarını tuzağa çekmek için küreyi kullanacak kadar salaktı. Küre, Feal-Thas'ın öldürülmesinde etkin bir rol oynamamıştı ama az da olsa faydalı olduğunu düşünmekten memnun oluyordu.

Şimdi, muzaffer şövalye, ödülünü almaya geliyordu. Kürenin içine hapsedilmiş beş ejderha özü beklentiyle kıvrandı. Korkunç bir ışıkla parlayan küre, şövalye odaya adımını attığı anda söndü. Küre, güzel bir yaz günündeki kristal bir göl gibi berraklaştı. Durgun yüzünü tek bir dalga bile bozmadı. Temiz ve tehlikesiz bir şekilde kaidesinin üzerinde durdu ve bekledi.

Şövalye, saf bir görkem ve cehalet ile girdi ine. Dikkatli bir şekilde topallayarak ilerledi. Kılıcını çekmiş, ejderha ya da başka muhafızların olup

olmadığını görmek için etrafına bakıyordu. Kimse yoktu. İn, Sulusepken'in kurbanları dışında –tembel hayvanın avlanmak istemediği zaman yemek için dondurduğu cesetler– dışında boştu.

Şövalye, küreyi derhal buldu. İçindeki ejderhalar adamın arzusunu hem görebiliyor hem de hissedebiliyorlardı. Ancak adam tedbirli bir şekilde, emekleme hızında ilerledi; mütemadiyen arkasına bakıyor, bir şeyin gizlice sokulup üzerine atlamasından korkuyordu. Küre sabırla bekledi.

En sonunda, mağarada yalnız olduğuna kanaat getiren şövalye, kılıcını kınına soktu ve aksaya aksaya küreye doğru ilerledi. Kemerinden, geyik derisinden yapılmış bir kese çıkarttı. Küreye baktı, keseye baktı, kaşlarını çattı. Küre çok büyüktü. Keseye sığmayacaktı.

Adamın arkasından bir ses geldi ve torbayı elinden bırakan şövalye derhal kılıcını çekti ve döndü. O anda küre kendini küçülttü, uygun bir boyut aldı. Ses tekrarlanmadı ve şövalye geri döndü. Kürenin daha küçük göründüğünü farkedince şaşırdı. Gözleri kuşkuyla kısıldı. Bir adım geri çekildi.

Küre, tamamen masum bir şekilde kaidesinin üzerinde durdu.

Şövalye kafasını salladı. Yaralıydı, kan kaybetmişti, bitap düşmüştü. Yanılmış olmalıydı. Kılıcını tekrar kınına soktu, keseyi yerden aldı ve açarak buzla kaplı yere serdi. Küreyi almaya hazırdı. Ellerini uzattı ve kristal kürenin üzerine koyarak onu durduğu yerden kaldırmaya ve keseye koymaya hazırlandı.

Ah, şövalye büyü hakkında hiçbir şey bilmiyordu ama pek yakında çok şey öğrenecekti!

Sonsuz bir keder hissederek...

Küreye dokunan kişinin telaffuz etmesi gereken büyülü kelimeler vardı. Bu kelimeler, kürenin kişinin kontrolü altına girmesini kesinkes sağlamazdı ama içindeki ejderhaların iradesini zayıflatırdı. Ellerini kürenin üzerine koyan kişi güçlü bir iradeye sahip ve tutsak ejderha özlerine hükmetmeye hazır olmalıydı. Kendisine uzanarak sıkıca tutacak ve onu aşağıya çekmeye çalışacak karşılaşmaya hazır olmalıydı.

Şövalye, kristal berraklığındaki küreyi kaldırması gerekeceğini düşünmüştü sadece. Bu fikrinin cezasını bir anda ve korkunç bir şekilde ödedi. Küreden

bir ışık çıktı ve doğrudan gözlerine çarptı. Şövalye, kristal berraklığı düşünmüştü sadece. Bu fikrinin cezası olarak bir anda ve korkunç ve kör edici parlaklık yüzünden gözlerini kapatan adam, renklerin dönmeye ve dans etmeye başladığını görmedi. Kendisine uzanan elleri görmedi.

Şövalyenin nefesi kesildi. Kendini kurtarmaya çalıştı ama yeterince güçlü değildi. İradesi zayıfladı. Cahildi, aklı karışmıştı ve çok korkuyordu. Neler olduğunu anlamıyordu ve küre hiçbir güçlükle karşılaşmadı. Mücadele etmeyi bırakana kadar adamı kendine çekti ve sıkıca tuttu.

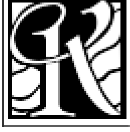
Ejderhalar ona fısıldamaya başladılar, umudu yok etmeyi amaçlayan keder dolu sözlerdi bunlar.

Şövalyeyle işleri bittiğinde gitmesine izin verdiler.

Kendisinden memnun, sonsuza dek geceleri ona sadece ölüm fısıldayacak olan sesler duyacağından bihaber olan Derek Crownguard, ejderha küresini Buzduvarı Kalesi'nin dışına çıkarttı.

- 16 -
Ölüler ve Yaşayanlar.

urtlar kaçmışlardı ama tehlike henüz sona ermemişti. Derek, küreyi bulmak için ejderhanın inine gitmişti hızla. Laurana ve diğerleri, kuşatma altındaki kalenin altında bulunan tünelde kaldılar. Savaş sesleri, hafif bir şekilde yankılanıyordu tünellerde. Buz Halkı dövüşerek kalenin içine girmeyi başarmıştı ve düşmanlarıyla duvarların ardında savaşıyorlardı. Onların günü henüz bitmemişti. Büyücü ölmüştü ama ona hizmet edenler hâlâ hayattaydı.

Sturm, kılıcını kınına koydu ve arkadaşlarının bedenlerini düzeltmek için yere diz çöktü. Açık gözleri kapattı ve Aran'ın korkunç yüzünü kendi peleriniyle örttü. Bir avuç karla Brian'ın yüzündeki kanı temizledi.

Laurana, Gilthanas'ın Derek'in arkasından koşmasından, hatta ejderha küresi için onunla dövüşmesinden korkuyordu. Gilthanas gitmedi. Daha bir önceki gece hayatta olduklarını, güldüklerini, konuştuklarını ve şarkı söylediklerini hatırlayarak iki şövalyenin cesetlerine baktı. Başını eğdi, gözleri yaşlarla doldu. Laurana, adamın yanına yaklaştı. Adam, kolunu kadına doladı ve karın içine beraberce diz çökerek ölülere saygılarını sunmak için dua ettiler. Flint gözlerini sildi ve boğazını temizledi. Tasslehoff, Caramon'un mendiliyle burnunu silerken yüzüne kan bulaştırdı.

Ölüler huzur içindelermiş gibi yatıyorlardı; kolları, göğüslerinin üzerinde birleştirilmiş ve kılıçları, hareketsiz ellerine yerleştirilmişti.

Sturm gözlerini göğe çevirdi ve usulca dua etti, "Bu adamları Huma'nın kollarına, vahşetin ötesine, adil topraklara gönder; onlara bir savaşçının huzurunu bahşet ve son kıvılcımı çakarak..."

"Bunu sonra yaparsın," diyerek araya girdi Derek.

Ejderhanın ininden dönmüştü ve elinde ağzı iple bağlanmış bir kese vardı. "Ejderha küresini aldım. Bulunmadan önce buradan çıkmalıyız."

Kanla kaplı buzun üzerinde yatan Aran ve Brian'a baktı ve yüzü kasıldı.

Gözlerinin feri söndü, dudakları titredi. Dudaklarını birbirine bastırdı. Gözleri temizlendi.

"Ejderha küresinin güvende olduğundan emin olunca bedenlerini almak için geri döneceğiz," dedi soğuk, kayıtsız bir şekilde.

"Siz gidin lordum," dedi Sturm usulca. "Ben onlarla beraber kalacağım."

"Ne için? Hiçbir yere gitmiyorlar ki!" diye hırladı Derek sinirle.

Flint suratını astı ve hırladı. Laurana, dehşet içinde Derek'e baktı.

Sturm, hiç hareket etmeden olduğu yerde kaldı. Derek, hiddetli bir ifade ile baktı onlara.

"Benim duygusuz olduğumu düşünüyorsunuz ama ben onları düşünüyorum. Dinleyin!" Tüneli işaret etti. Savaşın başka hiçbir şeye benzemeyen seslerini –birbirine çarpan metal, haykırışlar, yeminler ve çığlıklar– duyabiliyorlardı ve bu sesler gittikçe yükseliyordu.

"Bu şövalyeler, ejderha küresini ele geçirmek için verdiler hayatlarını. Fedakarlıklarının boşa olmasını ister miydin Brightblade? Belki de hepimizin burada kalması ve onlarla ölmesi gerektiğini düşünüyorsundur. Yoksa görevimizi tamamlamalı ve onların kahramanlıkları adına şarkılar yazmak için hayatta mı kalmalıyız?"

Kimse tek bir kelime bile etmedi.

Derek döndü ve geldiği yöne doğru yürümeye başladı. Diğerlerinin onu takip edip etmediğini görmek için kafasını çevirmedi.

"Derek haklı," dedi Sturm en sonunda. "Fedakarlıklarının boşuna olmasına izin vermemeliyiz. Paladine onları gözetecektir. Geri dönüp onları alana ve eve götürene kadar zarar görmeyeceklerdir."

Sturm, ölmüş arkadaşlarına şövalye selamı verdi, sonra da Derek'in peşinden ilerledi.

Gilthanas bulabildiği bütün okları topladı ve Sturm'ün arkasından yürüdü. Flint homurdandı ve burnunu sildi ve, Tasslehoff'u tutarak, kenderi silkeledi ve ona yürümesini ve kocaman bir bebek gibi burnunu çekmeyi bırakmasını söyledi.

Laurana bir süre daha kaldı odada ölülerle birlikte. Dostla. Düşmanla. Büyücünün kanıyla lekelenmiş buzkıranı alarak kaderine doğru yürüdü.

Buzsınırı Kalesi'nin Düşüşü

- Bir Buz Halkı Şarkısı -

by Lester Smith

Dinleyin, Buz Halkı, benim hikayemi,
Buzduvarı Kalesi'nin düştüğü günü,
Ve anlattığı derslere kulak verin.
Kule çağlardır ayaktaydı,
Taş duvarların üzeri buzla kaplanmıştı,
Ve büyücü Feal-Thas ona ev diyordu.

Bu kara elf büyücü sıraladı duvarlarına binlerce thanoi'yi;
Vahşi mors adamları. Ama hepsi bu değildi.
Bu şeytanların esir ettiği buz ayıları;
Çıldırana kadar işkence görmüş
Öfkelerini dindirmek için kan ve et arıyorlardı.
Ejderanlar da vardı, yüzlerce,
Buz Kule'nin duvarlarına dizilmişlerdi,
Feal-Thas'ın emirlerini yerine getirmek için.

Bütün bunların üstüne,
Büyük bir beyaz ejderha vardı,
Büyücünün isteklerine hizmet eden!
Onun gücü, Feal-Thas'ın hükümdarlık hakkını koruyordu.
Zira kara elf hükmetmeye kararlıydı,
Demir yumruğu ve zalimliği ile,
Ve halkımız uzun süredir dayanıyordu.
Buz Halkı'nın önünde ölüm var gibiydi.
Bu tehdit karşısında şansımız yoktu.
Rüzgardaki umudumuz dağılmıştı.

Dinle, Buz Halkı, benim hikayemi!
Sonra Habakkuk, eski tanrımız,
Ata Raggart'a geldi rüyasında,
Ve kendi adına zafer sözü verdi.
Ve yabancılar da geldi Buz Halkı'nın davasına katılmaya
Ve akraba gibi karşılandı şövalyeler, elfler ve cüceler.
Reis Harald, elinde buzkıran ile
Bütün samimi ruhları direnmeye
Ve buzu Feal-Thas pisliğinden temizlemeye çağırdı!

Buz Duvarı Kalesi'nin düştüğü gün!
Buz teknelerimiz gün doğarken çıktı yola.
Kalplerimiz korkuyla dolu olsa da,
Bir umut nefesi vardı havada.
Sonra bir mucize gerçekleşti!
Habakkuk'un ettiği yemin gibiydi;
Yola çıktığımızda ejderha uçup gitti!

Burada anlatılan sözlere kulak verin!
Bu işaretle keyiflenen denizcilerimiz yelken açtılar,
Neşe dolu kalpleri ile yola koyuldular,
Buz teknelerinin yanında köpekler koştu ve havladı!
Ancak kulenin gölgesi kaçırdı keyfimizi,
Zira çok uzun ve kudretliydi kendisi,
Üstünde bizimle alay eden thanoi'ler vardı; çirkin mahluklardı.
Sonra Ata Raggart ve Elistan;
Yabancı Paladine'in bir rahibi.
Şu emirle durdurdular teknelerini:
"İzleyin ve ışık tanrılarının sabırla bekleyenlere
Nasıl yol açtığını görün
Ve güvenin ki erkekler doğru olanı yapsınlar!"

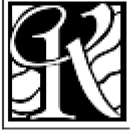
Kulak ver, Buz Halkı, benim hikayeme!
Sonra bu iki gri sakallı tek başlarına yürüdüler
Şeytan büyücünün evine doğru
Üzerlerine atılan kayaların ve okların arasından.
Hiç zarar görmeden kulenin altında durdular,
Ve gökteki güneş ışıklarını yakalayarak
Onları duvarların üzerine saldılar.
Işınların altında duvarlar eridiler,
Sonra da büyük parçalarla kırıldılar
Ve thanoi'ler yuvarlanıp çığlıklar atarken yere düştüler.
Ve sonra, bütün buz teknelerinin güvertelerinden
Savaşçılarımız harabeye koştular
Feal-Thas'ın kullarına ölüm saçmaya!
Feal-Thas ve büyülerine gelince;
Kara elf, bir elf kadının baltası altında verdi canını
Ve boşalttı buzun üzerine bütün kanını.

Kudretli kalenin düştüğü gün!
Bir zamanlar kudretli bir kalenin durduğu yerde,
Buz Halkı savaşçıları dolaşıyor artık özgürce,
Feal-Thas tehdidi sonsuza dek yok edildi.
Bu hikayeyi düşünün umut çok uzak geldiğinde,
Ve bırakın yönetsin kalbinizi
Çünkü biz, kardeşlerim, Buz Halkı'yız.
Biz, kardeşlerim, Buz Halkı'yız!

IV. KİTAP

- I -
Takhisis'in Kahini.
Kit, ültimatom veriyor.

ış iyice bastırmıştı Ansalon'da. Yılbaşı geldi ve geçti. Kitiara'nın aranmasına devam edildi ama artık baştaki azim kaybolmuştu. Ariakas, kadının peşinden kendi askerlerini göndermedi. Suikastçılar ve ödül avcıları gönderdi ama onlara verilen emir, arayışlarında dikkatli olmalarıydı. Bir süre sonra kadın unutulmuş gibiydi.

Artık ödül avcıları, siyah kıvırcık saçlı ve yamuk gülümsemeli bir savaşçı kadını etrafa görüp görmediklerini sorarak ve etrafa çelik sikkeler saçarak dolanmıyorlardı. Kitiara bunu bilmiyordu ama Ariakas avı sonlandırmıştı. Bütün olanlardan pişmanlık duymaya başlamıştı. Kit hakkında hata yaptığını farketti. Kadının iddia ettiği üzere pişman olduğuna inanmaya başladı. Kit'in kendisine ihanet ettiğine dair inancının suçunu İolanthe'ye yıkmaya çalıştı. Kadın usturuplu bir biçimde bunu elf büyücü Feal-Thas'a yönlendirdi. Feal-Thas'tan zaten çok fazla bir şey asla beklememiş olan adam, lanet olası elfin kendini öldürttüğünü ve Buzduvarı Kalesi'nin düşmüş olduğunu duyunca büyük bir hayal kırıklığına uğramıştı.

Yine de şövalye Derek Crownguard, Ariakas'ın tuzağına düşmüştü. Ejderha küresini Solamniya'ya götürmüştü ve Ariakas'ın casuslarının bildirdiğine göre, küreyle ilgili farklı görüşleri yüzünden elfler ve insanların arası açılmıştı ve şövalyeliğin maneviyatı daha da kırılmıştı.

Ariakas, Kit'i geri istiyordu. Sonunda Solamniya'ya savaş açmaya hazırdı ve kadının uzmanlığına, liderlik becerilerine, cesaretine ihtiyacı vardı. Ancak kadın hiçbir yerde bulunamıyordu.

Kraliçe Takhisis, Kit'in nerede olduğu konusunda Ariakas'ı bilgilendirebilirdi, zira Kara Majesteleri, Mavi Leydi'yle yakından ilgileniyordu. Fakat Takhisis, Ariakas'a bilgi vermemeyi tercih etmişti. Ariakas, Lord Soth'un savaşa katılmasından memnun olabilirdi ama bir Soth-Kitiara ittifakı işine gelmezdi. Kit'in arkasında kendisine sadık bir ordu zaten vardı. Ona son derece bağlı olan mavi ejderhalardan bir kanata

komuta ediyordu. Buna bir de kudretli ölüm şövalyesi ve onun adamları eklenirse Ariakas, Güç Tacı'nın kafasında pek de sağlam durmadığını hissetmeye başlayacaktı Kitiara'nın Dargaard Kalesi'ne gitmesini engellemeye çalışabilirdi ama Takhisis buna izin vermezdi.

Ödül avcıları Kit'i huzursuz ettiler ama bir tehdit oluşturmadılar. Yüksek rütbeli bir rahip kılığına girmiş olan kadını kimse tanımadı ve kimse onu rahatsız etmedi. Hatta bir ödül avcısıyla muhabbet ederek, ona kendi tarifini verdi ve uzun ve işe yaramaz bir yola gönderdi kadın. Nightlund'a uzanan yola girdiğinde kovalamaca bitti. Kimse o lanetli topraklarda kadını takip etmezdi.

Uzun ve yorucu yolculuğu, Lord Soth'la karşılaşması hakkında düşünmek için epey zaman verdi. Bir saldırı planına ihtiyacı vardı. Kit, hiçbir savaşa hazırlıksız girmezdi. Karşısındakinin nasıl bir düşman olduğu hakkında bilgiye ihtiyacı vardı; sağlam bilgiye; efsanelere, hikayelere, masallara, kender öykülerine ya da ozan şarkılarına değil. Maalesef böyle bir bilgiyi edinmek zordu. Lord Soth'la karşılaşmış olan hiç kimse geri dönmemişti.

Elinde olan tek şey, İolanthe'nin ona Neraka'daki Tapınak'ta gerçekleşen kısa ve sorun dolu görüşmeleri sırasında anlattıklarıydı. Kit, cadıyı dinlemek için daha fazla zamanının olmasını, ona daha çok soru sorabilmiş olmayı dilerdi. Ancak o sırada hayatını kurtarmak için kaçıyordu. Havadan sudan konuşmanın vakti değildi. Kit, İolanthe'nin söylediği her şeyin üzerinden geçti, bir strateji kurabilmeyi umarak iyice değerlendirdi. Bütün hikayelerde ortak olan belli noktalar vardı; ölümsüz savaşçılardan oluşan bir ordu, kalp durduran üç banşi ve onu tek bir kelimeyle öldürebilecek bir ölüm şövalyesi. Kit'in görebildiği kadarıyla, bu karşılaşma için bir strateji geliştirmek, intihar etmek için bir strateji geliştirmeye benziyordu. Tek soru, mümkün olduğunca çabuk ve acı çekmeden nasıl ölebileceğiydi.

Kit, İolanthe'nin kendisine vermiş olduğu bileziğe sahipti. İolanthe, nasıl kullanacağı konusunda bilgi vermişti ama Kit, bu bilezik hakkında bilinebilecek her şeyi bilmek istiyordu. İolanthe'ye güvenmiyor değildi. Cadı, onun hayatını kurtarmıştı.

Sadece Kit, İolanthe'ye güvenemiyordu. Bileziği, büyü malzemeleri satan bir dükkana götürdü.

Sahibi –çoğu gibi Kırmızı Cübbeli bir büyücüydü, zira siyah, kırmızı ve

beyaz büyüyle iş yapıyorlardı– bileziği eline alınca, onu bırakmakta zorlanacak gibi gözüktü. Gözleri parladı, ağzı sulandı. Ondan bahsederken sesi kısıldı. Bileziğin çok nadir bulunan ve çok değerli bir eşya olduğunu söyledi kadına. Böyle bilezikler olduğunu duymuştu sadece. Şimdiye kadar hiç görmemişti. Üzerine bir büyü yaptı ve bilezik, büyülü olduğunu kanıtladı. Bileziğin İolanthe'nin söz verdiği şeyi –Kit'i büyüyle yaratılan korkudan ve büyü saldırılarından korumak– yapacağı konusunda tanrısı adına yemin edemezdi ama gerekeni yapacağını düşündüğünü belirtti. En sonunda, bileziği sevgiyle elinde tutarken onun karşılığında dükkandan istediği herhangi bir şeyi alabileceğini söyledi. Kadın bunu reddedince adam bütün dükkanını önerdi.

Kit, en sonunda bileziği adamın elinden aldı ve oradan ayrıldı. Kırmızı Cübbe, yalvararak takip etti kadını. Adamdan kurtulmak için atını dörtnala sürmek zorunda kaldı kadın. Kit, o zamana kadar bileziğe pek önem vermemiş, bir torbaya koyarak onun hakkında hiç düşünmemişti. Bundan sonra ona özen gösterdi, hâlâ yanında taşıdığından emin olmak için sık sık kontrol etti. Fakat bilezik, ölüm şövalyesiyle olan karşılaşması konusunda daha rahat hissetmesini sağlamadı Kit'in. Bunun tam aksini yaptı. İolanthe, Kit'in ihtiyaç duyacağından emin olmasa Kit'e bu kadar değerli bir hediye vermezdi.

Bu çok moral bozucuydu.

Kitiara, hayatına hiç yapmamış olduğu bir şey yapmaya karar verdi; bir tanrıdan yardım isteyecekti. Bunun sorumlusu, onu bu yolculuğa gönderen Kraliçe Takhisis'ti. Nightlund sınırından pek de uzakta olmayan bir yerde bir kahin olduğunu duyan Kitiara, Kara Majesteleri'nin yardımını istemek için kocakarıya uğramaya karar verdi.

Kahin bir mağarada yaşıyordu ve eğer pis kokunun bir anlamı varsa, çok güçlü olmalıydı. Dışkı, tütsü ve kaynatılmış lahana kokusu bir trolü bile kusturudu. Kit, mağaranın ağzından içeri girdi ve arkasını dönüp çıkacakken dilenci görünüşlü bir çocuk –o kadar pisti ki kız mı erkek mi olduğunu söylemek imkansızdı– yanına geldi, kolunu tuttu ve kadını içeri çekti.

Kocakarının yüzüne düşen cansız, karmakarışık, sarı-beyaz saçları vardı. Bir deri bir kemikti. Eski püskü kıyafetinin altındaki göğüsleri dizlerine

kadar sarkıyordu. Buğulu gözleri boşluğa bakıyordu. Ateşin önünde bağdaş kurup oturmuş, bir tür transa girmiş gibiydi; mırıldanıyor, salyalar akıtıyor ve kafasını sallıyordu. Çocuk elini uzattı ve Kitiara eğer Karanlık Kraliçe'nin kahinine soru sormak istiyorsa bir çelik sikke bağışlamasını istedi.

Kit şüpheliydi ama umutsuzdu da. Çelik sikkeyi verdi. Çocuk, sikkenin sahte olmadığından emin olmak için onu kontrol ettikten sonra, "Tamam, Marm," diye mırıldandı ve kahini izlemek için yerinde kaldı.

Kocakarı, ateşe bir avuç toz atmasına yetecek kadar kalktı yerinden. Toz çatırdadı ve tısladı; ateş renk değiştirerek yeşil, mavi, kırmızı ve beyaz yanmaya başladı. Siyah dumandan filizler sardı kocakarının etrafını ve kadın, ileri geri sallanarak inlemeye başladı.

Duman zehirliydi ve Kit'in gözlerinin sulanmasına neden oldu. Nefes alamayan kadın, tekrar çıkmaya yeltendi ama çocuk onun elini tuttu ve beklemesini emretti; kahin konuşmak üzereydi.

Kocakarı sırtını dikleştirdi. Gözlerini açtı; artık berrak ve odaklıydı. Mırıldanan sesi temiz ve güçlü, ölüm kadar derin, soğuk ve boştu.

"Sadakatimi ve ordumu, Dargaard Kalesi'nde tek başına bir gece geçirebilecek cesarete sahip olan Yüceefendiye vereceğim."

Kocakarı eski haline dönerek mırıldanmaya başladı. Kitiara'nın canı sıkılmıştı. Bunun için mi harcamıştı bir çelik sikkesini?

"Ölüm şövalyesinin sözünü biliyorum," dedi Kit. "Gitmemin nedeni bu zaten. İhtiyacım olan, Kara Majesteleri'nin beni kollaması. Ağzımı açmaya fırsat bulamadan Soth beni öldürürse, ona hiçbir faydam olmaz. Majesteleri bana söz verir..."

Kocakarı kafasını kaldırdı. Doğrudan Kitiara'ya baktı ve ters bir sesle, "Bunun bir sınav olduğunu anlamıyor musun, seni salak velet?" dedi.

Kocakarı transına geri döndü ve Kitiara olabildiğince çabuk terk etti mağarayı.

Bir sınav, demişti kahin. Lord Soth, Kit'i sınayacaktı. Bu iyi olabilirdi. Ölüm şövalyesinin onu kapıdan içeri adımını attığı anda öldürmeyeceği anlamına gelebilirdi. Öte yandan, sadece eğlenmek için hayatta bırakacak

olabilirdi onu. Belki de ıstırap çekmelerini izlemekten sıkıldığında öldürüyordu insanları.

Kit, kuzeye doğru olan yolculuğuna devam etti.

* * * * *

Terk edilmiş köyler görmeye başladığında ve üzerinde ilerlediği yol, bir yol olmaktan çıktığında anladı Nightlund'a girmiş olduğunu. Solamniya, büyük bir alanı kaplayan yol ağı ile tanınırdı. İyi durumda olan yollarda ordular daha hızlı ilerlerdi. Tüccarlar daha uzağa giderler ve daha çok şehre ulaşırlardı. İyi yollar, güçlü bir ekonomi anlamına gelirdi. Afet'ten sonra bile, bütün o karmaşa ve ayaklanmaların arasında, şehirlerden sorumlu olanlar önceliklerini yol bakımına vermişlerdi; Nightlund dışında her yerde.

Afet sırasında taşan nehirler yüzünden sular altında kalan ya da depremler yüzünden parçalanan yolların büyük bir kısmı harap olmuştu. Hasar görmeyen yollar da bakımsızlıktan bozulmuş, hatta bazı yerlerde doğanın kaybettiklerini geri alması yüzünden tamamen yok olmuşlardı. Kit'in üzerinde ilerlediği yolları yabani otlar sarmış, kar kaplamıştı; bu yollardan geçen kimse kalmamıştı. Kit, başka bir canlı görmeden günler geçirdi.

Bu noktaya kadar başarıyla ilerlemişti. Artık ilerleyişi yavaşlamıştı. Nehrin karşı tarafına geçebileceği bir yer bulmak için yolundan kilometrelerce sapıyordu, çünkü köprüler yıkılmıştı. Atının sağrısına kadar gelen uzun otların arasından geçmek zorundaydı ve bu, dikenli tellerden geçmeye benziyordu. Bir keresinde yol onu bir dar geçide götürdü, başka bir sefer de uçurumun kenarına çıkarttı Bazen bir gün içinde sadece birkaç kilometre ilerleyebildikten sonra kendisi ve atı bitkin düşüyordu. Ayrıca avlanmak için saatlerce durmak zorundaydı, zira rastladığı hanlar ve çiftlik evleri yıllar öne boşaltılmıştı.

Kit, çocukluğundan beri yay ve ok kullanmamıştı ve en iyi halinde bile beceriksiz bir okçuydu. Fakat açlık yeteneğini biledi ve arada sırada bir geyik avlamayı başardı. Ama o zaman da onu kesin pişirmek zorundaydı ve bu, değerli vaktini daha da harcıyordu.

Bu hızla giderse, Dargaard Kalesi'ne ulaştığında kocakarı kadar yaşlanmış olacaktı; tabii eğer ulaşmayı başarırsa.

Kırık dökük yollar ve geçilmesi imkansız orman ve açlık dışında, bir de Ansalon'un bu kısmını ev edinmiş kanun kaçaklarıyla başa çıkması gerekiyordu. Kendisini değerli bir hedef haline getireceğini düşünerek zengin ermiş kıyafetlerini atmıştı. Onun yerine, Neraka'dan kaçarken giydiği giysisini –içliğini– ve yolda aldığı bir deri zırhı giymişti. Yeniden şanssız bir kiralık kılıç gibi gözükmeye başlamıştı ama bu bile onu kurtarmazdı. Sadece çizmeleri için onu öldürecek kişiler vardı Nightlund'da.

Gün boyunca, eli kılıcının kabzasında sürüyordu atını. Bir keresinde sırtına bir ok çarpmıştı. Zırhına bir ok isabet etmiş ve zırhından sekmişti. Kadın dövüşmeye hazırdı ama ok atan korkağın onunla yüzleşecek cesareti yoktu.

Gece olduğunda bir gözü açık uyuyordu ya da öyle yapmaya çalışıyordu, ama bazen o kadar yorgun oluyordu ki derin bir uykuya dalıyordu. Kit'in şansına Salah Khan'ın atı, Khur'da bir yaşam biçimi olan suikast girişimlerinden efendisini korumak için eğitilmişti. Kit, atının uyarı kişnemeleri ile devamlı uyanıyordu. Ayağa fırlayarak eli bıçaklı bir eşkıyayla boğuşuyor ya da kılıcını çekince bulanık bir şeklin karanlığa karıştığını görüyordu.

Şimdiye kadar şansı yaver gitmişti. Tek başına hareket eden katillerin saldırısına uğramıştı sadece. Ama bir gece ya da bir gün, hırsızlardan oluşan bir grup saldıracaktı ve bu da sonunu getirecekti.

"Bunu yapamıyorum Majesteleri," dedi Kit bir gün kar üzerinde ilerlerken; atın gemini sıkıca tutmuştu, zira yol, atın yaralanma riskini göze almadan hızla ilerlemesi için çok bozuktu. "Yeminimi bozduğum için özür dilerim ancak zaten bozulacak, Dargaard Kalesi'ni görebilecek kadar bile yaşayamayacağım."

Kit sendeleyerek durdurdu atını. Yenildiğini itiraf etmekten hoşlanmıyordu ama devam edemeyecek kadar açtı, yorgundu ve üşüyordu. Dönmeye, gelmiş olduğu yoldan geri ilerlemeye başlayacakken Rüzgarlayarışan korku dolu bir çığlık attı ve şahlandı. Kit, dizginleri sıkı sıkı tutuyordu ve atın bu ani hareketi yüzünden neredeyse kolu çıkacaktı.

Kitiara dizginleri bıraktı ve kılıcını çekti. At dört ayağının üzerine indi ve titreyip terleyerek, ağzından köpükler saçarak, gözleri çılgınca dönerek durdu yolun ortasında. Kit etrafına baktı ve hiçbir şey görmedi ama atın korkusunu hissetti. Sonra arkasından gelen nal sesleri duydu.

Kit hızla döndü, çelik kılıcı güneşte parladı.

Alev alev yanan kırmızı gözlere sahip simsiyah, devasa bir at kapatıyordu yolu. Atın üzerinde bir kadın vardı. Asil soylular gibi yan binmişti eyerine. Kaliteli, siyah kadifeden bir elbise giymişti. Uzun eteğinin kıvrımları, atın üzerinden dökülerek yola değiyordu. Kadının yüzü uzun, siyah tülden bir peçe ile örtülüydü. Atın üzerinde dimdik oturuyor, siyah eldivenli elleri atın dizginlerini gevşek gevşek tutuyordu.

Kitiara kılıcını düşürdü. İçinden tir tir titreyerek –celladıyla yüzleşme düşüncesine sahip olduğu zamandan bile daha fazla korkuyordu– dizlerinin üzerine çöktü.

Nefesi kesilmiş bir halde, "Majesteleri!" dedi dehşet içinde. "Bunu demek istememiş..."

"Evet, istedin," diyen Takhisis'in sesi, kıyafetinin siyah kadifesi gibi yumuşak ve Kitiara'nın diz çöktüğü donmuş toprak kadar sertti. "Ültimatomunu duydum."

Kitiara titredi. "Majesteleri, o..."

"Elbette öyleydi. Söylediğin şeyin anlamı, eğer senin Dargaard Kalesi'ne gitmeni istiyorsam, oraya zamanında ulaşman için bir yol bulmak zorunda olduğum."

Ve canlı, diye düşündü Kitiara ama bunu söylemeye cüret edemedi.

Uzun kirpiklerinin altından kadına bakmaya cesaret etti ama kadının peçeyle gizlenmiş yüzünü göremedi.

"Eğer bana emrediyorsanız, Majesteleri," dedi Kit tevazuyla, "ilerlemeye devam ederim... elimden geldiğince..."

Takhisis, eldivenli ellerini asabi bir şekilde birbirine vurdu. Eyerinde dimdik oturarak etrafına bakındı, ormanı ve yolu inceledi.

"Hakkını veriyorum," dedi Takhisis. "Buraya kadar gelmeyi başardın. Buranın karmaşa içinde olduğunu biliyordum ama ne kadar kötü olduğu hakkında bir fikrim yoktu."

Peçeli yüzünü Kit'e çevirdi. "Sana bir kez daha yardım edeceğim Mavi Leydi ama bu son olacak."

Karanlık Kraliçe eldivenli elini kaldırarak göğü işaret etti.

Kitiara yukarı baktı ve sevinçle bağırdı. Skie görüş alanına girmiş, yavaş yavaş uçuyor, başı aşağıda etrafa bakınıyordu. Kitiara, ejderhanın adını haykırdı ve ayağa fırlayarak kollarını sallamaya başladı. Ejderha ya onu ya da Kraliçesinin emrini duydu ve baktığı yönü değiştirerek kadını gördü ve daireler çizerek aşağı inmeye başladı.

Kitiara, gözlerini Takhisis'e çevirdi. "Teşekkür ederim Majesteleri. Sizi hayal kırıklığına uğratmayacağım."

"Uğratsan bile bir önemi yok, değil mi? Ölmüş olacaksın," dedi Takhisis. "Sanırım Salah Khan'ın atını geri götürmem lazım. Yoksa çenesinden asla kurtulamam."

Rüzgarlayarışan'ın dizginlerini zarif bir hareketle eline aldı ve korku içindeki aygırı ardından sürükleyerek yoldan aşağı ilerlemeye başladı. Tanrıça, ağaçlardan oluşan karanlığın içinde kaybolduğunda Kitiara, Skie'yi sevinçle karşıladı.

Ejderhayı gördüğüne çok memnundu, kollarını boynuna dolamak ve ona sarılmak istiyordu ama biliyordu ki bunu yapması durumunda Skie küser ve onu bir daha asla affetmezdi. Ejderhadan özür dileyerek başladı konuşmaya; Skie'nin haklı olduğunu, bir aptal gibi yarımelfi aramasının başını belaya soktuğunu, neredeyse öldürülmesine neden olacağını itiraf etti. Skie, "Sana söylemiştim," demedi; bunun yerine özür diledi, kadını terk etmesinin yanlış olduğunu söyledi.

Bundan sonra, Ariakas'ın kalbini yeniden kazandığını anlattı kadına. Ariakas, kadını aramasını istemişti Skie'den; neredeyse yalvarmıştı. Bu küçük haber, özellikle de Feal-Thas'ın öldüğünü ve Solamniya Şövalyeleri'nin başının belada olduğunu öğrenmesi, Kit'in alayla gülümsemesine neden oldu.

Ariakas, Flotsam'da önemli bir görev vermişti Kit'e. İmparator ayrıca kadının Yüce Ermiş Kulesi'ne yapılacak saldırıyı planlamasını istiyordu.

"Buna şimdi karar veriyor!" dedi Kit kızarak. "Şövalyeler kuleyi güçlendirmek için birlikler göndermekten bahsetmeye başladıktan sonra, Ve eğer Solamniya bir anda bu kadar önemli olduysa, neden beni gizli bir görev için kıtanın diğer tarafındaki Flotsam'a göndermekten bahsediyor?

Peh! Bu adam aklını kaçırmış durumda!"

Skie, kadını onaylarcasına kuyruğunu salladı ve Kitiara sırtına çıkabilsin diye karın üstü yattı. Skie, onu bulması ihtimaline karşın kendisine Ariakas tarafından verilmiş olan Ejderha Yüceefendisi zırhını ve miğferini getirmişti yanında. Kitiara keyifle giydi zırhını. Suçsuzluğunu kanıtlamış gibi hissediyordu kendini. Miğferini kafasına taktı ve Ariakas'ın bir gün bu davranışına pişman olacağına yemin etti. Ona meydan okuyabilecek kadar güçlü değildi henüz. Ancak o gün gelecekti, Dargaard Kalesi'nde başarılı olması durumunda o gün yakın bile olabilirdi. Tekrar zırhına bürünmüş olan Kitiara, her şeye karşı –ölüm şövalyesine bile– güçlü hissediyordu kendini.

Mavi Leydisi'ne tekrar kavuşmuş olan ejderhanın keyfi de yerindeydi. Mavi pulları dalgalandı ve pençelerini toprağa saplayarak uçmaya hazırlandı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu. "Solamniya'ya mı, yoksa Flotsam'a mı?"

Kitiara derin bir nefes aldı. Bu çok zor olacaktı.

"Majesteleri sana söylemedi mi?" diye sordu.

"Kim? Bana neyi söylemedi mi?" Bir anda kuşkulanan Skie kafasını kadına çevirdi.

"Kuzeye uçuyoruz," dedi Kit. "Dargaard Kalesi'ne."

Skie kadına bakakaldı, sonra da ifadesiz bir sesle, "Dalga geçiyorsun, dedi.

"Hayır," dedi Kitiara sakin bir şekilde. "Geçmiyorum."

"O halde delisin!" diye hırladı ejderha. "Eğer seni ölümüne götüreceğimi düşünüyorsan..."

"Bunu yapacağıma dair söz verdim Kraliçe Takhisis'e," dedi Kitiara. "Burada, Nightlund'da ne işim olduğunu sanıyordun?"

"Yarımelfın peşinden dolaşıyordun belki. Nasıl bilebilirdim ki?" diye sordu Skie öfkeyle.

"Bana inan, Tanis Yarımelf'i tamamen unuttum," diyerek temin etti Kitiara ejderhayı. "Aklımda daha önemli şeyler vardı, bu karşılaşmadan sağ kurtulmak için bir yol bulmaya çalışmak gibi."

Kraliçe Takhisis'e verdiği sözü anlattı.

"Kraliçemizi bilirsin," diye ekledi Kit. "Sözümden dönemem. Ölüm fermanımı imzalamak olur bu."

Skie, Takhisis'i tanıyordu ve Takhisis'in gazabını üzerine çekmenin, en cesur ejderhanın bile kaçınacağı bir şey olduğunu itiraf etmek durumundaydı. Yine de Kit'in planından hoşlanmamıştı ve bunu kadına söyledi.

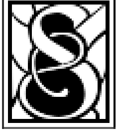
"Bensiz gideceğine inanamıyorum!" diyerek gürledi Skie. "Yanında ben bulunurken kurtulmak için bir şansın var. Kalede taş üstünde taş bırakmayacağım; onun kafasına yıkacağım orayı. Ölüm şövalyesi öldürülemez ama en azından onu zayıflatabilirim; ilgilenmesi gereken bir şey veririm ona, bir kaç ton kayanın altından çıkmaya çalışmak gibi."

Kitiara kollarını ejderhanın boynuna doladı, onu sıkıca tuttu ve uçmasını emretti.

Ejderhanın fikri iyiydi. Kadın, bunun işe yaramayacağını söylemek istemedi.

- 2 -
Dargaard Kalesi'nde bir gece.

kie, Nightlund'un ormanlarının ve bataklıklarının, nehirlerinin ve tepelerinin, yıkık evlerinin, kırık dökük yollarının, yırtıcı hayvanlarının ve kanun kaçaklarının üzerinde uçarak Kitiara'yı güven içinde taşıdı; o olmasaydı, yolculuk çok zorlu geçer ve çok uzun sürerdi. İkinci gün öğleden sonra gördüler Dargaard Kalesi'ni.

Kale, yüksek bir uçurumun kenarına inşa edilmişti; büyük bir kısmı, kayalığın tepesindeki kayalar oyularak yapılmıştı. Kaleye ulaşmanın tek yolu, uçurumun kenarından döne döne ilerleyen patikadan tırmanmaktı. Kit bu yolu kullanmayı düşünebilirdi ama yola bakınca, Skie'nin yanında bulunmasına minnettar oldu. Yol bozulmuş ve yarıklarla doluydu, hatta bazı yerde büyük kısımları koparak dağın kenarından kaymıştı. Geride kalan kısımlar ise, harabe halindeki kaleden dökülen taşlar, kaya parçaları ve molozlarla doluydu.

Dargaard Kalesi'nin güzelliği bir zamanlar dillere destandı. Yarı açmış bir güle benzer şekilde inşa edilmişti, vaat doluydu. Şimdi gül paramparçaydı, yaprakları kararmış ve çirkinleşmişti. Eskiden yemyeşil ve çiçeklerle dolu olan bahçeleri, artık zehirli otların yuvasıydı. Döküntü halindeki bahçe duvarlarının ardında büyüyen tek gülün korkunç, simsiyah bir rengi vardı ve dikenleri ölümcüldü.

Skie uçuşunu yavaşlattı. Ejderha, Ansalon'da çok az şeyden korkardı ama yine de bu yerin ne görüntüsünden ne de uyandırdığı duygulardan hoşlanmıştı. "İlerleyeyim mi?"

"Evet," dedi Kitiara ve bunu tekrarlamak zorunda kaldı; zira hayatında ilk kez lafı boğazında kalmıştı.

Tanrıların öfkesinin gölgesine mahkum edilmiş olan Dargaard Kalesi'nin üzerinde güneş parlamıyordu. Kit ve Skie dış duvar üzerinden uçtukları anda güneş ışığı yok oldu. Güneş hâlâ parlıyordu ama siyah bir gökyüzünde alev alev yanan bir küreydi, ve Dargaard Kalesi'nin üzerine ışık saçmıyordu. Duvarlarda nöbet tutan ölümsüzler, çok uzakta, güneşli

dünyayı, yeşil ve tomurcuklanan dünyayı, hayat ve sıcaklık dolu dünyayı, Dargaard Kalesi'nin lanetine hapsolmuş olanların sonsuza dek kaybettiği dünyayı görebiliyorlardı.

Bu kayıp ruhlardan biri haline gelebileceğini farketti Kit bir anda. Ölümsüz ruhu, Lord Soth'un esiri olan askerlere katılmaya zorlanabilirdi. Kitiara titredi ve bu düşünceyi aceleyle aklından sildi.

Ejderhanın kanatlarının üzerinden aşağıya baktı. Altındaki kale karanlık ve terk edilmişti. Kırık pencerelerinde ışık yoktu, yine de Kitiara alevlerin parladığını, tavanın çöktüğünü, kül ve cüruftan oluşan bir hortumun döne döne göğe yükseldiğini gördü. Duman ve yanan et kokusu aldı, bir bebeğin acı içinde ağladığını duydu; bebek tiz bir sesle ağladı, ağladı ve sonunda çığlık korkunç bir şekilde kesildi. Kitiara'nın boğazı düğümlendi, midesi kasıldı, bacağındaki bir kas gerildi. Ejderhanın bedeninin sert bir şekilde titrediğini hissetti.

"Lanetli bir ev," dedi Skie, sert ve gergin bir sesle. "Yaşayanlara yer yok burada."

Kitiara, ona içtenlikle katıldı. Böylesi bir korku hiç yaşamamıştı; hissettiği korku yüzünden kelimenin tam anlamıyla hastalanmıştı ve daha henüz kalenin kapısından içeri adımını atmamıştı bile! Midesi bulandı. Ağzındaki kana benzer korkunç tat yüzünden öğürdü. Ciğerlerine yeterince hava alamıyordu. Skie'ye yapıştı ve ona geri dönerek olabildiğince hızlı uçmasını söylemeye hazırlandı. Karanlık Kraliçe'nin gazabına uğramak, bu dehşetten daha iyi olurdu. Emir, Kit'in boğazına takıldı ve sıcak ve acı safra yüzünden gıcırtılı bir şekilde çıktı.

"Ne dedin?" diye bağırdı Skie. "Gidelim mi buradan?"

Kitiara, titrek bir soluk aldı.

"İn," diye emretti zorlukla.

Skie kafasını salladı ve dönerek alçalmaya başladı, inebileceği bir yer arıyordu. Yeterince büyük olan tek alan, kalenin ana kapısının hemen önünde yer alan avluydu. Düzgün bir iniş için dar dönüşler yapmak zorundaydı. Kuleye çarpmamak için son anda kanatlarını kapatmak durumunda kaldı; kaldırım taşları üzerinde kayıp bir duvara çarpmaktan kıl payı kurtularak sert bir iniş yaptı.

Kit, kemiklerini neredeyse kıran bu inişten sonra bir süre hareketsiz bir biçimde olduğu yerde oturdu. Boğuluyormuş gibi hissettiğinden miğferini çıkarttı. Siyah gözleri kısıldı. Çenesi kasıldı. Dudaklarını yaladı ve konuşmaya çalıştı ama ağzından tek bir kelime bile çıkmadı. Skie kadını anladı.

"İyi bir fikir. Siz inin lordum ve sığınacak bir yer bulun. Ben dünyaya bir iyilik yapacağım ve bu iğrenç yeri yok edeceğim!"

Kit, ejderhanın sırtından aşağı kaydı. Ama ayrılmadı, elini ejderhanın boynunda tuttu, onu bırakmak istemiyordu.

"Dikkatli ol," dedi sonunda ve ejderhaya yer açmak için geri çekildi.

Skie, kendini arka bacaklarıyla ittirerek havalandı. Etrafındaki taşlara çarpmadan kanatlarını açabilmek için yeterince yükselmesi gerekiyordu.

Kalenin üstüne çıktı. Kanatlarını açarak daireler çizmeye ve şimşek nefesi ile kulelerle burç duvarlarını patlatmaya hazırlandı. Ama sert ve sıcak bir rüzgar gürleyerek indi gökten ve ejderhanın göğsüne çarptı. Ejderha, kanatlarını deliler gibi çırpıp ayaklarını oynatarak savaştı onunla. Rüzgar tekrar esti ve ejderha ona karşı koyamadı. Sonra rüzgar ejderhayı sardı ve onu avludan çekip alarak kaleden, kayalıktan uzaklaştırdı ve güneşli dünyaya taşıdı. Sonra rüzgar aniden kesildi ve yönünü kaybetmiş ejderhayı bir tarlanın üzerine attı.

Skie öfkeyle kaldırdı başını, kanatlarını meydan okurcasına çırptı. Bu rüzgarı kimin gönderdiğini çok iyi biliyordu ama pes etmeyecekti. Kitiara'nın ona ihtiyacı vardı. Tekrar uçmaya başladığını görünce, rüzgar gürleyerek esti ve ona çarptı. Ejderha inledi ve sersemleyerek yere düşüp bayıldı.

Kit, olanları sakin bir umutsuzlukla izledi. Takhisis'in ejderhanın müdahalesine izin vermeyeceğini anlamıştı. Kit tek başınaydı.

Miğferini bırakan Kit, terk edilmiş avluda titreyerek durdu ve etrafına bakındı. Kimseyi göremiyordu ama onu izleyen gözler vardı. Kale sessizdi ve sesler çığlık atıyor, haykırıyor ve inliyordu. Ateş yanmıyordu ama kadın, alevlerin sıcaklığını hissedebiliyordu.

Etrafı, korkunç bir yaşamla hayat bulan işkence içindeki ölülerin tehdidiyle

doluydu. Kadını istiyorlardı, kadını kendilerinden biri yapmak istiyorlardı. Onu burada sonsuza dek tutmaya niyetlilerdi. Kendisinden önce buraya gelmiş olan cesurların ve aptalların kemikleri ile doluydu avlu. Dudaklarının şekline, yaşanan dehşet yüzünden açılmış ağızlarına bakılırsa, hepsi korkudan ölmüştü. Ön kapıya erişebilmiş kimse yoktu.

Korku büyüdü kadının içinde; acımasızdı, kadını eziyor, sıkıyor ve boğuyordu. Bacakları titredi. Kalbi, acı içinde deliler gibi atmaya başladı. Nefesi kesildi. Soğuk terler boşaldı göğsüne.

Korku... dehşet... Bir şey söyleyen bir ses... İolanthe'nin sesi...

Seni korkudan ölmekten koruyacak... Büyülü bilezik. Kit, avluya girmeden önce onu takmaya çalışmıştı ama bilezik, binici eldivenlerinin üzerine olmamıştı. Kaleye vardığında takmak için onu çantasından çıkartmış ve göğüs zırhının altına sokmuştu. Ancak korkusu yüzünden bileziği tamamen unutmuştu. Kit titreyen elleriyle bileziği aradı, buldu ve elinde sıkıca tuttu.

Cüce içkileri gibi etkili bir sıcaklık sardı içini ve korkularını hafifletti. Deliler gibi çarpan kalbi yavaşladı, mide bulantısı geçti, bağırsaklarındaki düğümler açıldı. Nefes alabiliyordu artık. Harikulade bileziği bileğine takmaya hazırlandı.

Kalenin içinde bir kadın şarkı söylemeye başladı. Kadının şarkısı tek bir notadandı, güzel ve korkunçtu, iç parçalıyordu; kadın inliyor, feryat ediyordu. Ses, çelikten bir yıldırım gibi çarptı Kitiara'ya. Kadının soluğu kesildi. Elleri titredi. Bileziği, kaldırım taşlarının üzerine düşürdü.

Korku tekrar içine dolarak kadını ezdi. Panik halinde ve umutsuzluk içinde dizleri üzerine çöktü kadın. Karanlıkta bileziği bulamıyordu ve bu çıldırtıcı bir şeydi, çünkü alevler sayesinde her yeri açık açık görebiliyordu. Çıplak elleriyle yeri yoklayarak aradı bileziği. Kaldırım taşları siyah, yağlı is ve külle kaplıydı. Çatlaklar ve yarıklar arasından derecikler halinde su akıyordu. Kit ıslak elini çekti ve dehşet içinde onun su olmadığını gördü. Avucu kanla kaplıydı.

Alevin ışığı güçlendi ve kadın, bileziğinin çok yakında olduğunu gördü. Bileziğe doğru atıldı Kitiara. Onu tam alacakken cilalı iki çizme bileziğin üzerine bastı. Çizmelerin üzerine uzun, kenarları parçalanmış bir pelerin düşüyordu. Eldivenli bir el uzandı ve bileziği aldı.

Kit, korku dolu gözlerini kaldırdı.

Tepesinde bir şövalye duruyordu. Kova şeklindeki bir miğferin göz yarığından alevden gözler parlıyordu. Alevlerin ışığı, çelik zırhtan yansıyordu. Göğüs zırhının üzerine işlenmiş olan gül çatlamış, yanarak kararmıştı ve kanla kaplıydı.

Lord Soth, bileziği eldivenli elinde tuttu. Göz yarığındaki alevler keyifle titriyor gibiydi. Adam, kadının görebilmesi için bileziği kaldırdı, sonra da onun gözleri önünde elinde sıktı. Bir çatırtı, kırılan metal sesi duyuldu. Soth avucunu açtı. Gümüş ve balgam taşı tozu parmaklarının arasından aktı, alevlerin ışığı altında kısa bir süre parıldadıktan sonra kanla kaplı kaldırım taşları üzerindeki çamurun içinde kayboldu.

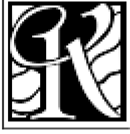
"Bu sahtekarlık," dedi Lord Soth.

Arkasına topukları üzerinde döndü. Pelerini, karanlığın kumaşındaki dalgalar gibi uçuştu etrafında. Kollarını açtı adam.

"Bu gece misafirimsin," diye ekledi Lord Soth. Dargaard Kalesi'nin kapıları açıldı.

- 3 -
Kitiara'nın savaşı. Lord Soth'un yemini.

itiara, emekleyerek kanın içinde ilerledi ve açık kapının ardına baktı. Karanlık, boş ve bir zamanlar tavanda sallanan ama artık kırık ve şekli bozulmuş bir halde yerde yatan dövme demirden bir avizenin üzerindeki mumlarla aydınlanan bir salon uzanıyordu önünde. Eğer Kit ayağa kalkmazsa ve o salona girmezse, avluda yatan cesetlerden biri olacaktı sadece. Skie ertesi gün Dargaard Kalesi'nin üzerinden uçar ve kaldırım taşları üzerinde kemiklerini ve Ejderha Yüceefendisi miğferi ile mavi zırhı içinde çürüyen etlerini görürdü. Skie onun için yas tutardı; onun için yas tutacak tek varlık o olurdu ama o da kendine başka bir sürücü bulurdu. Ariakas olanları duyduğunda güler ve kaderini hak eden bir salak olduğunu söylerdi. Takhisis onu küçümserdi. Lord Soth, boynuzlu miğferini alır ve ganimetlerinin arasına koyardı ve her şey biterdi. Kitiara uth Matar, hiç yaşamamış gibi sonsuza dek unutulurdu.

"Biraz korku iyidir," demişti Gregor uth Matar bir keresinde kızına. "Çok fazla korku, seni savaşta yararsız hale getirir. Korkunun boğazını düğümlemeye başladığını hissettiğin anda, yaşama çok sıkı sarılıyorsun demektir evlat. Olabilecek şeyleri unut ve anı yaşa; çünkü sahip olduğun tek şey bu olabilir..."

Salondan bir asker çıktı. Üzerine gül işlenmiş bir zırh giyiyordu, Soth'un askerlerinden biriydi. Yürürken alevler onu sardı, zırhını kararttı, bedenini yaktı. Yüzündeki et eriyerek ardında kanlı bir kafatası bıraktı. Kömür haline gelen elinde bir kılıç tutuyordu. Gözleri, ölüm –ve kadın– dışında hiçbir şey görmüyordu. Kadını öldürmek istiyordu, tabii kadın önce davranmazsa ama adam zaten ölüydü.

Olabilecek şeyleri unut ve anı yaşa...

Kitiara hedeflerini, umutlarını, hayallerini ve planlarını sildi aklından. Aşkı ve nefreti unuttu ve içinde hiçbir şey kalmadığında, korkusunun da gitmiş olduğunu farketti.

Ayağa kalkan Kit, kılıcını çekti ve ölümsüz savaşçıyla yüzleşmek için cesurca ilerledi. Ejderha zırhı, onu alevlerin yaydığı ısıdan koruyordu. Meydan okurcasına haykırdı ve cesedin kılıcına deneme amacıyla vurarak adamın gücünü, yeteneğini sınadı. Cesedin gücü göz korkutucuydu; adamın karşılığı, kadının kolunu parçalayacaktı neredeyse. Kadın geri çekildi ve adamın saldırmasını bekledi.

Ancak ölüm, adamın hem düşünme kabiliyetini hem de yeteneğini almış gibiydi. Kılıcını kafasının üzerine kaldıran adam, odun kesermiş gibi indirdi onu kadının üzerine. Kitiara yana kaçtı, sonra fırladı ve dönerek ayağını adamın göğsüne indirdi ve onu yere devirdi.

Adam, tepinerek kaldı düştüğü yerde. Kit ayağını adamın göğsüne koydu ve kılıcını adamın boynuna –zırhıyla miğferi arasında kalan yere– sapladı. Alevler yok oldu. Savaşçı olduğu yerde hareketsiz kaldı. Ancak işi bitmemişti. Kadın, zaten ölmüş olan bir şeyi tekrar öldüremezdi.

Arkasından gelen şangırtıları ve takırtıları duyan kadın arkasına döndü ama yeterince hızlı davranamamıştı. Sol koluna bir kılıç çarptı. Zırhı, köprücük kemiğinin kırılmasını engellemişti ama darbe, Kara Kraliçe'nin kendisinin takdis ettiği zırhı çentecek kadar güçlüydü. Namevt[{8}] savaşçı toparlanmaya çalışırken Kitiara, kılıcını adamın boynuna doğru savurdu ve kafasını gövdesinden ayırdı. İkinci ceset yere düşerken bir başkası saldırdı kadına ve ilk saldıranın ayağa kalkmaya başladığını işitti kadın.

Kitiara arkasına baktı ve ilk saldıranın kılıcıyla sırtına doğru hamlettiğini gördü. Önündeki de kendisine doğru ilerliyordu. Kendini yere attı. Arkasındaki savaşçı, önündeki savaşçıyı şişledi ve ikisi de yere düştü. Kitiara, üzerindeki cesetlerin altından çıktığında, başka bir savaşçının elindeki mızrağı ona saplamak için beklediğini farketti.

Kit yana doğru yuvarlandı. Adam bulunduğu yere sapladı mızrağını ve Kit, mızrağın ucu, uyluğunu keserken acıyla inledi. Bir boşluk görünce iki ayağıyla birden adamın bacaklarına vurdu ve ayaklarını yerden kesti. Mızrağın ucunu kırdı ama adamı "*öldürmek*" için gücünü harcamadı. Hiçbir şey fark etmezdi. Adam zaten ölemezdi.

Daha fazla namevt asker çıktı ortaya, o kadar çoklardı ki kadın saymaya başlayamadı bile. Burçlardan atlıyorlar, merdivenlerden aşağı koşuyorlardı; peşlerinden de kılıçlarının üzerinde parlayan ve gözlerinde yanan ateşi

getiriyorlardı. O gözlerde hayat yoktu ama nefret doluydu.

Kit yaralanmış ve yorulmuştu. Korkusunun bedeli fazla olmuş, gücü tükenmişti ama dövüşmeye devam etmek zorundaydı. Arkasına bir göz atmaya cesaret etti. Dargaard Kalesi'nin kapıları sonuna dek açıktı. Mum ışığıyla aydınlanan büyük salon boştu. Kalenin içinde hiç savaşçı yoktu, zira hepsi dövüşmek için dışarı çıkmıştı. Namevt askerler önünde toplanıyorlardı. Eğer yolunu açıp kalenin içine girmeyi başarabilirse... kapıdan sağ salim geçebilirse...

Çizmesindeki bıçağı çekip savaşçılardan birinin zırhının tam altına, kaburgalarına sapladı ve bir adım geri çekildi. Kılıcını başka birinin miğferinin göz yarığına soktu ve geri çekilmeye devam etti.

Savaşçıların etrafını sarmasını, arkasında toplanmasını ve kendisiyle açık kapı arasına girmesini engellemek zorundaydı. Kılıcını bir savaşçının bacaklarının arasına saplayarak adamın kasığını parçaladı. Adam devrildi ve Kitiara kapıya bir adım daha yaklaştı.

Bir darbe, kolluklarından birini kırdı. Sol kolundaki derin bir yaradan kan akmaya başladı, uyluğundaki yara da kanıyordu. Başka bir darbe kafasına inince alevler titredi ve görüşü bozuldu. Ancak acısıyla savaştı ve gözlerini kırpıştırarak tekrar odaklanmayı ve dövüşmeye devam etmeyi başardı. Ve mütemadiyen geriye doğru ilerledi.

Soluk soluğa kalmıştı. Kolu ağrıyordu. Kılıcı çok ağırlaşmıştı. Bıçağını tutan eli, kendi kanı yüzünden kayganlaşmıştı. Onunla düşmana saldırınca, bıçak elinden kayıp düştü. Kadın onu yakalamaya çalıştı ama çizmeli bir ayak onu uzağa fırlattı ve kadın vazgeçmek zorunda kaldı.

Böğrüne bir kılıç saplandı. Zırhı kadını ölümden korudu ama darbe kaburgalarını zedeledi ve her an, her nefes korkunç bir acıyla doldu. Geriye doğru ilerlemeye, kılıcını savurmaya, eğilip yana kaçmaya devam etti. Önü savaşçılarla doluydu; bir neden ya da yetenekten yoksun bir şekilde dövüşüyorlar, kadına vurdukları kadar birbirlerine de vuruyorlardı. Ne fark ederdi ki? Ölüyorlar, düşüyorlar ve kalkıp dövüşmeye devam ediyorlardı.

Mum ışığı parladı kadının arkasında. Kapıya ulaşmıştı. Demirle kuşaklanmış ahşap kapı açıktı. Demir parmaklığın hain dişleri parladı kadının üstünde.

Kit derin bir nefes aldı ve öfkeyle haykırarak son kez, deliler gibi saldırdı. Kılıcıyla kesip doğrayarak savaşçıları geriletti, birbirlerinin üzerlerine düşürdü, sonra da arkasını döndü ve kalan son gücüyle kapıya doğru koştu.

Mekanizmaya bağlanmış bir halat tutuyordu parmaklığı yerinde. Halatın zaman içinde ve ateş yüzünden zayıflamış olacağını uman Kit, onu kesmek için kılıcını savurdu. Halat zedelendi ama kopmadı. Kadın dişlerini sıktı. Yüzünden akan ter görüşünü bozmuştu. Bir nefes aldı. Acı, içini parçaladı. Savaşçılar arkasından geliyorlardı. Kavurucu ateşin sıcaklığını üzerinde hissedebiliyordu. Bir kez daha savurdu kılıcını. Parmaklık gürültüyle aşağı inerken savaşçılardan birkaçı onun keskin uçları altında ezildi.

Savaşçılar kayboldular. Yok oldular. Savaş onlar için bitmişti. Sonsuz nöbetlerini tutmak için acı karanlıklarına döndüler.

Dövüşün sesleri söndü ve her şey sessizliğe gömüldü.

Kitiara inledi. Hissettiği acı, içine saplanan kızgın bir bıçak gibiydi. Ellerini böğrüne bastırarak iki büklüm oldu. Can acısından kaynaklanan gözyaşları battı gözlerine. Sızlandı, sonra da çığlıklarını dişleriyle tuttu. Kan gelene kadar dudaklarını ısırarak, hissettiği acının geçmesini bekledi.

Biri şarkı söylemeye başladı. Ses ilk başta fısıltı gibiydi ama saçlarını diken diken etti ve kadını ürpertti. Kitiara gözlerini açtı ve etrafına bakındı.

Üç elf kadın, görünmez alevlerden yükselen sıcak hava akımlarına kapılmış gibi uçarak üzerine doğru geliyordu. Ağızları açıktı, elleri öne doğru uzanmıştı ve Kitiara, umutsuzluk içinde, yağmurdan kaçarken doluya tutulduğunu fark etti. Bu kadınların ölümcül şarkısının bir notasının zayıflatıcı etkilerini tecrübe etmişti zaten.

Şarkı güçlenecek, etkisi artacaktı. Korkunç notaları o kadar iç parçalayıcı bir ızdırap, feryat ve keskin bir kederle dolduracaktı ki onu, kalbi gerçekten de duracaktı.

Elf kadınlar yaklaştılar. Uzun saçları etraflarında uçuşuyordu, beyaz elbiseleri yanmış ve kararmıştı, inleyen şarkıları ile bedenleri titriyordu.

Sarı saçlar, mavi gözler, solgun ten, çekik gözler, sivri kulaklar... elfler... elf kadınlar...

Laurana...

"Kaltak elf!" diye haykırdı Kitiara vahşice. "Yapacağım son şey bu da olsa, seni öldüreceğim!"

Acısını unutmuş bir halde lanetler okuyarak, kılıcını geniş, hiddetli kavislerle bir ileri bir geri savurdu elf kadınlara doğru.

Laurana yok oldu. Kit sadece havayı kesti.

Kılıcını indirdi ve soluk soluğa, terleyerek, acı içinde ve kan kaybederek dikildi salonda. Kan bürümüş gözlerini kaldırdı ve ayaklarının dibindeki büyük, dökme demir avizeyi gördü. Yüzlerce yıl önce düşmüş olmasına karşın üzerindeki mumlar yanmaya devam ediyordu. Şekli bozulmuş metalin altında hâlâ taze olan kandan –her zaman tazeydi, anılar kadar– bir gölet vardı.

Avizenin arkasında bir taht bulunuyordu. Ölüm şövalyesi, Lord Soth, orada oturmuş kadını izliyordu. Bütün bu süre boyunca izlemişti. Miğferin yarıklarının ardındaki gözler aralıksız yanıyor, üç yüzyıl önce sönmüş olan yangının alevlerini yansıtıyordu. Adam hareket etmedi. Kadının ne yapacağını görmek için bekledi.

Kitiara'nın sol kolu, yarasından akmaya devam eden kanla kaplanmıştı. O kolun parmakları hissizdi. Zorlukla, acı içinde nefes alıyordu. En ufak bir hareket, vücuduna saplanan mızraklar gibi yakıyordu canını. Dizini burkmuştu, bunu şimdi farkediyordu. Başı ağrıyor ve zonkluyordu. Görüşü bulanıktı. Midesi bulanıyordu.

Kitiara elinden geldiğince toparladı kendini. Sol bacağı yüzünden topallıyor ama bütün ağırlığını da sağ bacağına veremiyordu. Gözlerini kırpıştırarak gözyaşlarını sakladı ve kafasını sallayarak siyah kıvırcık saçlarını geriye attı. Kolları yorgunluktan titrerken, sadece irade gücüyle kılıcını kaldırmayı ve dövüş pozisyonu almayı başardı. Konuşmaya çalıştı ama ağzından ses çıkmadı. Öksürdü, kan tadı aldı ve tekrar denedi.

"Lord Soth," dedi Kitiara, "seni düelloya davet ediyorum."

Gözlerdeki alev şaşkınlıkla parladı, sonra da titredi. Soth, tahtında sırtını dikleştirdi; karısının ve çocuğunun kanıyla lekeli pelerini etrafında dalgalandı.

"Yerimden kalkmadan öldürebilirim seni," dedi adam.

"Yapabilirsin," diyerek kabul eden Kitiara zorlukla konuşuyordu, "ancak yapmazsın. Çünkü bu korkaklık olur. Bir Solamniya Şövalyesi'ne yakışmaz."

Alevden gözler kadına dikkatle baktı, sonra Lord Soth tahtından kalktı.

"Haklısın," dedi. "Dolayısıyla meydan okumanı kabul ediyorum."

Pelerinini savurarak kararmış kınından kocaman, çift elli bir kılıç çekti ve yerdeki avizenin etrafından dolanarak kadının önünde durdu. Acı içinde topallayan Kitiara adamı önünde tutmak için olduğu yerde döndü ve kılıcını hazır tuttu.

Adam kadından daha uzundu, daha güçlüydü ve daha ölüydü; ama çok da değil. Fiziksel acı hissetmiyordu ama çektiği manevi acının büyüklüğünü sadece tanrılar bilirdi. Asla yorulmazdı. Yüzlerce yıl boyunca dövüşebilirdi ve kadının sadece birkaç saniyeye yetecek kadar güç kalmıştı içinde. Adamın kolları daha uzundu. Kitiara ona yaklaşmayı bile başaramazdı ama bunu yapmak için ant içmişti ve Kara Kraliçe adına, yapacağı son şey bu da olsa yapacaktı.

Soth sola doğru hareket etti. Kitiara buna kanmadı, asıl saldırının nereden geldiğini görmüştü. Kılıcını kaldırarak darbeyi engelledi.

Ölümün soğukluğu ve daha da kötüsü, ölümsüz bir hayatın acı soğuğu kadının kemiklerine kadar işledi. Kadın acıyla titredi, öğürdü, nefes almaya çalıştı ve olduğu yerde kaldı, hareket etmedi, adamın kılıcını kendisininkiyle tuttu, gücü uzun süre önce tükenmiş olduğundan cesaretinin son damlalarını kullanarak adamın karşısında dikildi.

Kılıcı parçalanarak, çelikten kıymıklara dönüştü. Parçalar, alevlerin ışığında parladı. Kitiara sendeledi, neredeyse düşecekti.

Tehditkar bir ifadeyle yürüdü Soth, kadının üzerine. Kit, ejderha zırhının içine gizlediği bıçağını çıkarttı ve titreyerek adamın üzerine atıldı.

Soth, kadının bıçağı tutan elini yakaladı ve büktü. Kitiara'nın eti dondu adamın dokunuşuyla. Hafif, gayri ihtiyari bir şekilde inledi kadın, sonra dişlerini dudağına batırdı. Çığlığını duyma zevkini tattırmayacaktı adama. Sessiz bir şekilde ölmeyi bekledi.

Lord Soth, kadının elini bıraktı.

Kitiara bileğini tuttu ve boş boş adama baktı; artık ne olacağı umurunda değildi, tek istediği çabuk olmasıydı.

Adam kılıcını kaldırdı ve Kitiara kendini hazırladı. Lord Soth, eldivenli ellerinde kılıcı çevirdi. Kabzasını kadına doğru uzattı ve kadının önünde diz çöktü.

"Leydim," dedi. "Hizmetinizdeyim."

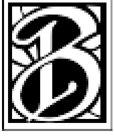
Kitiara, kılıca bakakaldı. Gözlerini adama dikti. Çarpık gülümsemesiyle gülümsedikten sonra yere yığıldı; bir kolu altında kaldı, diğer kolu ise ileri uzandı ve parmak uçları avizenin altındaki kana değdi.

Soth siyah pelerinini çıkarttı ve onu gecenin soğuğundan korumak için Kitiara'nın üzerine serdi. Sabah olduğunda kadının ejderhasını çağıracak ve kadının güven içinde kaderine doğru ilerlemesini izleyecekti. Ama bu arada kadının uykusunu koruyacaktı.

O gece, düşüşünden beri ilk kez, elf kadınların suçlarını anlatan şarkılarını söylemelerini yasakladı Lord Soth, Kitiara'yı uyandırmasınlar diye...

© Beth Hansen-www.wyrdhaven.com

- 4 -
Son.

ugünkü hikayemiz böylece bitiyor," dedi Lillith Hallmark.

A.S. 351 yılının[9] kışında gerçekleşen önemli olayların hikayesini anlatarak dinleyicilerini büyülemişti. İki şövalye, Brian Donner ve Aran Tallbow'un ölümünü çok sakin bir şekilde anlatmış ve onların anısına dikilmiş olan heykeli Sancrist Adası'ndaki Şövalyeler Salonu'nda görebileceklerini dinleyicilerine hatırlatmıştı. Kadını dinlemek için toplanmış olan Estetikler hüzün dolu ifadelerle bakmışlardı birbirlerine. Lillith asla evlenmemişti ve tek bildikleri, kadının kalbinin Brian Donner ile birlikte mezara gömülmüş olduğuydu.

Ama kimse gitmeye gönüllü değildi ve pek çoğu, sonra neler olduğunu öğrenmek istiyordu. "Biraz daha anlatacağım," dedi Lillith gülümseyerek.

"İki şövalyenin öldüğü odadan ayrıldıktan sonra, Mızrak Kahramanları – Laurana, Sturm, Flint, Tasslehoff, Gilthanas, Elistan– Sör Derek Crownguard ile birlikte Buz Halkı'nın yanında savaşarak Feal-Thas'ın ordularını yendiler ve onları Buzduvarı Kalesi'nden sürdüler," dedi Lillith. "Görevleri başarıyla tamamlanmış olarak, ejderha küresi ve kalede buldukları başka bir şeyle birlikte Buzsınırı'ndan ayrıldılar. Bu şeyin çok değerli olduğu sonradan ortaya çıkacaktı. Vatanlarında birer kahraman olarak gömülebilsinler diye Aran Tallbow ve Brian Donner'ın cesetlerini de aldılar yanlarına. Kahramanların bundan sonra yaşadıkları, Kış Gecesi Ejderhaları isimli kitapta anlatılıyor."

"O büyük önem taşıyan günün üzerinden yıllar geçti ve Buzsınırı'ndaki maceralarını anlatan şarkı Genç Raggart tarafından hâlâ söyleniyor uzun kış gecelerinde. Kabilenin en saygı duyulan eşyalarından biri, Laurana'nın buzkıranı; Laurana, yanına alırsa eriyeceğinden korkarak, ayrılmadan önce onu Harald'a vermişti. Buzkıranın otağda çok önemli bir yeri var."

"Yol arkadaşlarının ayrılışından sonra Harald, ejderha orduları ile

savaşmaya devam etti. Buz Halkı'nın diğer kabilelerini bir araya getirdi ve Sulusepken'e öyle bir saldırdılar ki onu mağarasından kovdular. Buz Halkı, Buzduvarı Kalesi'ni ele geçirdi ve tuttu. Ariakas'ın Feal-Thas'ın yerine geçmeye istekli birini bulamaması kolaylaştırdı Harald'ın işini. Ariakas, Ansalon'un o hiç kâr getirmeyen bölgesini istemediğine karar verdi ve Buzduvarı Kalesi'ni geri almak için isteksizce yapılan girişim felaketle sonuçlanınca, Ariakas ordularını Buzsınırı'ndan çekti ve orayı beyaz ayılara, göçebelere ve kurtlara bıraktı."

"Kitiara'ya gelince... Onun maceralarını da Kış Gecesi Ejderhaları'nda okuyabilirsiniz. Şimdilik şunu söylemek yeterli olacak, o ve Tanis tekrar karşılaşacaklar. İlişkileri ikisi, yol arkadaşları ve Mızrak Savaşı'nın son zaferi açısından beklenmedik sonuçlara yol açacak."

O günkü hikayesi biten Lillith ayağa kalktı. "Bugün buraya geldiğiniz ve Ansalon tarihinin bir kısmını öğrendiğiniz için teşekkür ederim dostlarım. Bir sonraki sefer, Kitiara'nın üvey kardeşi Raistlin Majere'in hikayesini anlatacağım. O, burada, Büyük Kütüphane'de çok önemli bir karar vermişti. Onun hikayesinin adı "*Kum Saati Büyücü Ejderhaları*". Bizler, Gilean'ın Estetikleri, bu öyküyü bizlerle paylaşmak için geri döneceğinizi umuyoruz."

Yazarın Notları

Feal-Thas

Büyücü Feal-Thas'ın hikayesinin tamamını, Margaret Weis Yayınları tarafından yayımlanan, bir Ejderha Mızrağı® oyunu olan *Kış Ejderhaları (Dragons of Winter)*'nda bulabilirsiniz.[10]

Feal-Thas'ın aslında itham edildiği suç konusunda masum olduğunu belirtmek lazım. O, gençliğinde geleceği parlak bir büyücüydü. Ancak bu korkunç felaket ve bunu izleyen haksızlık olmasaydı, Feal-Thas, büyülü güçlerini Lorac'a ihanet edip Silvanesti'yi yok etmeye çalışmak yerine vatanını korumak için kullanabilirdi.

Crownguard Kalesi Kuşatması

Crownguard Kalesi saldırısına ve Derek'in kardeşi Edwin'in ölümüne ait detaylı bilgi, Ejderha Mızrağı derlemesi *Savaşan Ejderhalar (Dragons at War)* kitabında yer alan Chris Pierson'ın yazdığı *Azalan Şeref (Glory Descending)* isimli kısa hikayede bulunmaktadır.[11]

Tavşanöldüren

Birçok okur, *Cüce Derinlikleri Ejderhaları*'nda, Tasslehoff'un çok sevdiği bıçağı Tavşanöldüren'i Tika'ya verdiğini ve cüce krallığında ona ihtiyaç duyduğunda bıçağını kullandığını farketmiştir. Bu, çoğunuzun düşündüğünün aksine bir hata değildi; hata olan, bununla ilgili kısa bir açıklamayı kitabın sonuna eklemek istememize karşın yapmamış olmamızdı.

Bazıları, Tasslehoff'un eline aldığı bütün bıçaklara Tavşanöldüren dediğini ileri sürdüler; bir kenderin kısa ilgi süresi düşünülürse bu iyi ve mantıklı bir teoriydi. Ancak, Ejderha Mızrağı'nın başka kitaplarını okumuş olanların bildiği üzere Tavşanöldüren, sevdiği sahibine her zaman geri dönen büyülü bir bıçak. Tasslehoff, Mızrak Kahramanı olarak geçirdiği uzun ve şanlı kariyeri boyunca hep Tavşanöldüren'i taşıyor.

Kum Saati Büyücü Ejderhaları

Kayıp Tarihçeler serisinin bir sonraki ve son kitabı olan *Kum Saati Büyücü Ejderhaları*, anlatmayı atladığımız hikayeleri tamamlıyor. Raistlin Majere'i, siyah cübbeye geçmeye karar verdiği Palanthas kütüphanesinden Kara Kraliçe'nin şehri Neraka'ya kadar izleyeceğiz. Yolculuğu tehlikelerle dolu; zira Raistlin tehlikeli bir oyun oynamaya karar veriyor... Daha fazla güç kazanmak için kendi hayatını ortaya sürmeye hazır olduğu bir kumar bu...

Glory Descending

~ by Chris Pearson ~

he summer wind bore autumn's faintest chill as it snapped the castle's blue-and-gold pennants. The knights on the castle walls wearily stamped their feet, squinting across the Solamnic plains toward the southeast. Always the southeast. One bold squire had been heard to say that if an army came upon the keep from the northwest, it could knock down the wall and be taking tea in the outer ward before anyone noticed. On learning about the jest, the boy's master had sent him to muck out the stables for his loose tongue. Good humor had been scarce in the keep for some time: the coming war with the Highlords had seen to that. Still, Sir Edwin couldn't help glancing to the north-west with a grim smile as he emerged from the building that had once been the castle's chapel. That was before the Cataclysm, before the gods had turned their backs on the world. He shook his head as he marched up the stairs to the keep's high inner wall. The joke, he knew, had been harmless: though the knights were surrounded by the enemy, they knew there was no danger from the northwest. That wasn't where the bulk of their foe's army was concentrated.

The southeast, however, was a different matter.

Not that there was anything yet to see that way, either; the scouts had gauged the army at several days' march away, and Castle Archuran yet stood in the army's path. Still, there were dire rumors among the troops. Some even said the dragons had returned, darkening the skies with their wings as they had done in Huma's day.

Most of the knights scoffed at this notion, but Edwin's face darkened as he considered it. His fellows put little stock in the old legends, but he had long believed, at risk of being branded a fool, that many of the tales were true. Edwin honored the memory of Huma Dragonbane, though few others did these days. If Huma was real, then so were the dragons– and where were they?

Edwin wondered if the answer to that question mightn't come all too soon.

He looked down the wall's crenelated length. At last he spotted the figure he

sought, standing near the Southeast Tower. The man stood rigid, his back to the castle wall, his blue cloak whipping in the wind. The other knights gave him a wide berth as they paced the battlements, none pausing to exchange comradely greetings or banter with the down knight. Edwin sighed and started toward the knight, singing a few verses from an old Solamnic war song as he went:

To Hanford came the Hooded Knight,
With cloak of gold and steed of bay,
His sword a–flashing silver–bright,
A–thirsting for a wyrm to slay.

The Lord of Hanford welcomed him,
For woe and grief were his domain:
The dragon they named Angethrim
Had long since been the townsfolk's bane.

For many years the wyrm had flown,
His breath afire, his jaws oped wide,
Thrice monthly when the red moon shone;
Those few who stood against him died.

Edwin had never been much of a singer, but what he lacked in talent he more than made up for with zeal. The other knights smiled and saluted as he passed. It did his heart good to see them cheered so, when grimness was the order of the day.

There were many more verses to the song, and Edwin would have sung them all, but the dour knight silenced Edwin with a glance. That man was not cheered by the song; rather, he stiffened at the young knight's approach. Edwin stopped a respectful distance away.

You do no one any favors, speaking of dragons so," the knight said. Edwin shrugged. "'Tis but a song, brother, to raise the men's spirits."

"It sows fear," returned the knight. "Let the dragons remain children's

stories."

"But what if–" Edwin caught himself, but not in time. With a rattle of armor, the brooding knight turned away from the plains and glared angrily at Edwin.

The young knight endured his brother's piercing gaze for a moment, then looked away.

"You were about to say what if the rumors are true?" stated the older knight, his face drawn into a scowl, as usual.

Edwin looked at him in surprise. "Yes, brother, I have considered it.

" '*Rumors rarely blossom without the seed of truth,*' so the saying goes." The older knight glanced back at the barren plains. "But even if there are dragons among the foe, what good does it do to remind the men?

They're nervous enough as it is. Putting dragons in their dreams only makes things worse, whether the dragons are real or fancy. I want an end to such nonsense!"

Edwin bowed his head, stared fixedly at the flag-stones. "Yes, Derek," he said wearily. In his thirty years, he'd said those words more often than he could recall.

Lord Derek Crownguard turned his head, then laid a gauntleted hand on Edwin's arm. "I don't mean to be harsh, brother," he said. "This war wears on us all, and I worry for the men's morale. Too much talk of dragons could break them." He paused, glancing up and down the wall to make sure none could hear. "Ofttimes, I wonder if Lord Gunthar's men haven't been spreading those stories with just that in mind." Edwin nodded, still staring past his brother. It was well known that there was more love between knights and goblins than between Derek Crownguard and Gunthar Uth Wistan. Both had long desired the coveted position of Lord Knight of the Knighthood, and the years of rivalry had built up a wall of stone between them.

Their political maneuvering was like a great game of khas, a game that was a favorite with Derek. Edwin had never much cared for khas, or for politics, but he understood that with Castle Crownguard facing imminent siege and

Lord Gunthar –the nominal head of the High Council– presumably safe on Sancrist Isle, Derek was on the verge of losing the game. Edwin had the unhappy feeling –though he tried to rid himself of it– that losing at politics meant more to Derek than losing his family's castle and possibly his own life.

"Has there been word from Sancrist?" Edwin asked. Now it was Derek who looked away. His shoulders slumped slightly, though only Edwin saw this. The fury in the older knight's eyes, though, was plain to any who looked his way. "None," he snarled softly.

"Gunthar must surely know our plight. He's holding back, hoping I will fail!"

"You do him an injustice!" Edwin said. "How can you think that?" Derek looked at his brother sharply. There was no missing the unspoken accusation in the question: Derek would have done the same by Guntharif not worse– were the tables turned.

"He would do anything to keep me from becoming Grand Master," Derek growled. "Even withhold reinforcements. But it won't work." He stared back at his castle, eyeing it as if it were a rook on a khas-board.

"Mark me, the day will come when Gunthar rues all he's done to thwart me."

They stood on the battlements together, neither saying more. Strangers were often amazed to discover that Derek and Edwin Crownguard were of the same blood. Derek was serious, dour and brooding, while Edwin's brow was clear, his eyes bright and guileless. "Naivet," some called behind his back.

In olden times, it had been the custom that a lord's firstborn son became his heir. His second son, with no lands to inherit, often entered the priesthood. Of course, there had been no priesthood since the Cataclysm, but it was a standing joke among the knights that Edwin may as well have been a cleric. Besides believing the ancient tales, he spent much of his time in the old chapel, where –he claimed– he found inner peace.

Derek scoffed at this notion. He would have never tolerated such behavior in anyone but his brother, and he had always hoped Edwin would grow out

of it. Now, looking at Edwin –so blissfully free of the burdens lordship had placed on Derek– the older knight realized that Edwin would never change. And though some snickered at Edwin Crownguard and called him simple, Derek sometimes wondered if what others took for Edwin's naivete wasn't instead a clarity of vision Derek himself had never possessed.

"Ho! Look to the plains!"

The cry came from a young Knight of the Crown atop the tall Northeast Tower. He pointed afield. Derek, Edwin and the other knights turned and stared in shock. For a moment, all were silent, then one of the knights cursed softly.

"Virkhus and his legions preserve us," Edwin whispered. His fingers touched Trumbrand, his ancient sword.

Derek said nothing; he only stared toward the cloud-dotted horizon. In the distance, black and curling with the chill wind, a thick plume of smoke had begun to rise.

* * * * *

By midday, Castle Crownguard's inner ward was filled with refugees, most terrified beyond words. Eventually, the knights found a man not maddened by fear, and brought him to Derek in the keep's Great Hall.

"Linbyr of Archester, a tanner," heralded Sir Winfrid, the seneschal. He motioned for a portly, balding man to enter the hall. Derek looked up from the great war table, with its map of Solamnia and markers representing the knights and the assumed locations of the Highlords armies. As he studied the peasant in the ruddy firelight, he twisted one tip of his long brown moustache between his fingers. Linbyr stared back scornfully.

Unused to seeing such contempt in a mere commoner, Derek flushed with anger. "Don't stand there wasting my time! Out with it," he growled.

"What ill befell you and your fellows?"

Linbyr was grim. "What ill? I'll tell you, my lord," he said, his voice thick. "We trusted your kind to protect us, that's what ill." Derek half-rose, balling his hand into a fist, then checked himself. He couldn't let himself be baited;

it was beneath him. Still, he spoke with enough rage to give Linbyr pause. "What do you mean by that?" Linbyr cleared his throat. "What I mean, my lord" –he sneered disdainfully– "is that the armies of the Dark Queen have sacked Archester."

Derek scowled. "Impossible. Such a thing would never happen with Castle Archuran protecting–"

"Castle Archuran has fallen as well."

Derek was so shocked, he let the interruption pass. He caught his breath. "Lord Aurik?" he asked.

"Slain, my lord, along with his men."

Derek sat back in his seat. Lord Aurik had long been one of Derek's greatest political supporters. He had also been a friend, a formidable warrior, and an eminently honorable man. That he and Castle Archuran could have fallen was unthinkable. Derek had never heard of a siege so short. "What treachery wrought this?"

"No treachery, my lord," said Linbyr. His voice had at least softened with compassion for the fallen knights, but this pity only further inflamed Derek's temper. "The armies overran the castle." Derek snorted. "In a thousand years, Castle Archuran's walls have never been breached, by siege or sorcery."

"That's as may be," Linbyr said, "but they crumbled like clay before the dragons."

Derek looked away, clenching his fist. So it had come true. Edwin's song had come true. He knew it was irrational, but he felt like laying the blame for the dragons on his brother.

"Yes, my lord. Dragons," repeated Linbyr. "Out of the songs of old. The knights were too busy dying to defend our poor village." He shook his head. "And to think we believed they could keep us safe from harm." With that, and without asking leave, Linbyr turned and left the hall. Derek made no move to stop him.

One word kept echoing in Derek's head. Dragons. Dragons had thrown down the walls of Castle Archuran, had slaughtered Aurik and his men, had

dealt yet another blow to Derek's aspirations.

Carefully, he reached out and plucked the marker representing Castle Archuran from the map.

"My lord?"

Derek looked up from the table and saw Sir Winfrid in the doorway. The old seneschal's face was drawn with worry.

"Well? What is it?" Derek snapped, rather more harshly than he'd meant to.

Winfrid was well used to his lord's temper, and if he was stung at all by Derek's curtness, he gave no indication. "A rider approaches from the northwest, my lord," he said. "His shield bears the Knight's Crest."

Oddly, the first thought that occurred to Derek was that the joking squire had been wrong: the sentries were looking to the northwest, after all.

"A messenger from Lord Gunthar, do you think?" he asked. Winfrid shrugged. "He nears the gates. The archers are standing at ready, my lord, lest it be a trick."

"Good," Derek said. "Let's see what this is about." He followed Winfrid out of the hall and across the inner ward. Edwin was there, fussing over one of the villagers, a young woman with a bloodied leg.

Derek didn't spare him a second glance. Edwin had a knack for healing the sick and injured. He knew herb lore and how to set broken bones. People said his presence alone made them feel better. Derek thought it all nonsense. Neither his brother nor the frightened, exhausted villagers were foremost on his mind.

He and Winfrid went into the gatehouse, then climbed up the watchtower stairs. At the top, bowmen crouched between the merlons, arrows nocked. Derek peered past them, down the road that led to the castle's stout gates. A rider was approaching at a gallop, and his gleaming shield bore the kingfisher, rose, sword and crown of the Solamnic Knights. His armor was swathed in hunting greens, hiding his identity. The rider, nearing the gates, reined in his frothing chestnut horse. He glanced behind him furtively, as if expecting pursuit, then tried to climb out of his saddle. His legs gave out, and he fell to the ground with a crash and a muffled curse.

Derek watched the knight thrash on the ground. From the looks of him, the knight had seen hard fighting of late. That wasn't a surprise: the hills were rife with enemy outriders, and the roads were dangerous for a lone horseman to travel. The knight pushed himself to his knees, then yanked off his visored helm. A shock of red hair spilled onto his shoulders. The man's face was pale, and a thin trickle of dried blood had crusted on his chin, but there was a glint of laughter in his eyes as he gazed up at the watchtower.

"Hail to you, old friend!" he called up to Derek. He broke into a coughing fit– he had plainly been riding hard for some time, and was winded. "A fine day for a ride in the countryside, what?" he wheezed when he found his breath. His red moustache curled above a toothy grin. Derek was amazed. The green cloak, the red hair, the irrepressible good humor: he knew only one such knight. "Aran?" he called as the man staggered to his feet.

"The last I knew," returned the red-haired knight. He glanced behind again –it seemed more reflex than conscious action– then back up at the watchtower. "I don't suppose you'd mind raising the gates and letting me in?"

* * * * *

Derek descended to the bottom of the watchtower and started toward the castle gates. Two young squires preceded him to offer their assistance in helping Sir Aran Tallbow walk. Aran was doing his best to shoo them back. "Get away," he grumbled. "I've just ridden halfway across Solamnia. I can make it to the bleedin' courtyard on my own."

"Take his horse," Derek ordered the squires. "See she's rubbed down, fed and watered. And brush the burdocks out of her mane." Nodding and bowing, the squires took the animal's reins from Aran and led the horse through the barbican into the inner ward.

Aran Tallbow, Knight of the Crown, looked Derek up and down, then limped forward wearily. "It's good to see you again," he said, grinning despite his soreness from long hours in the saddle.

Derek stepped forward and clasped Aran's arms, coming as close to smiling as he ever did. "It looks as if you've seen hard times," he said.

Aran winced, grimaced. "Had a spot of bad luck near Owensburg," he said. "I ran afoul of a hobgoblin patrol –never seen so many of the buggers– and had to shoot my way through." He shrugged off the quiver he wore across his back and opened it; he was down to his last two arrows.

"It was close, mark me. I rode old Byrnie hard the rest of the way. I was afraid I'd break her."

"She'll be all right," Derek assured him. "But what brings you here in these troubled days? It seems an odd time to be calling on old friends."

Aran chuckled, shouldering the quiver again. "That it does, but here I am. I was at Castle Uth Wistan when the messenger arrived with your call for reinforcements. I asked Gunthar if I might be sent here." Derek stepped back, rubbed his hands with pleasure. "Then Gunthar is sending help!"

Aran's smile vanished. He scratched the back of his neck. "Well, not as such, I'm afraid. I'm all he could spare."

"Damn him!" Derek spat, and struck the wall with his mailed fist. Metal rang against stone. "The fool! Doesn't he realize–" He stopped short, looking around to make sure none of his men had witnessed the outburst. Aran regarded his friend with concern, then smiled again. "I didn't say I was the only one coming," he said. "Before the Council withdrew, I cornered Alfred MarKenin and had a word in his ear. I told him how grateful you'd be, as Lord Knight, to those who helped you when you were in need. He agreed to send a company of Knights of the Sword, without Gunthar's knowledge. They'll arrive from Solanthus within the week, and you'll never guess who's leading them." Derek blinked, taking all this in as he swallowed his rage. "Not Brian Donner," he said.

Aran flashed his broadest, most disarming smile. "All right, so you did guess." He clapped Derek on the back. "We three, together again, what?

It'll be just like when we were young, newly dubbed and spoiling for a fight."

Derek nodded. In his head, he was already sizing up the khas-board and contemplating his new strategy. "Thank you for this, Aran," he said.

"It was no trouble, old friend," the red-haired knight returned. He glanced

around the gatehouse. "Edwin around?"

"He's in the inner ward. Seeing to those in need." Aran laughed. "Some things never change. Not that I'm surprised. Still dreaming of following in Huma's footsteps, is he? Well, maybe he'll have his chance."

Derek frowned. "This is no time for jokes." Aran started to say that he hadn't been joking. The dour look on Derek's face silenced the knight.

"I'm going to say hello," Aran said, turning to go. "Then I think I'll have a lie down. You wouldn't believe how I ache. I'm not as young as I used to be. We'll have a feast tonight, to welcome me, what?" Derek nodded, and Aran went into the castle. Though he was tired and sore, the red-haired knight still had a singular ease to his gait– the same ease he'd had many years ago, when they'd been questing-brothers with Brian Donner. Derek turned to dark thoughts. It had been a day full of bad news: first Linbyr's tale of dragons –unconfirmed as yet, he reminded himself– and now, at last, proof of Gunthar's refusal to reinforce Castle Crownguard.

"So, you think you can win by leaving me undefended before the enemy," he whispered to the shadows. "You think you can sacrifice me like a cleric in a khas match. Pray you're right, Gunthar." He curled his fingers into a fist. "Pray you're right."

* * * * *

"I fear our hospitality is not what it used to be," said Edwin as Aran Tallbow helped himself to a slab of roast boar.

Servants bustled about the Great Hall, keeping flagons filled with warm, dark beer. Bread, cheese and summer fruits lay scattered about the great dining table, scarce compared with peacetime feasts. Edwin gestured with his knife at the other knights who had assembled for the meal. "Most of us have grown accustomed to porridge and salt pork by now."

Derek, who had hardly spoken since the first bread had been broken, glared at his brother. "Edwin, be still."

Aran chuckled around a mouthful of meat. He quaffed his beer and shook his head, his red hair bouncing merrily. "No fear, Derek," he said lightly. "I've been through sieges before. At least you're not reduced to eating rat

meat. Why I remember a time when–" He stopped. No one –except Edwin– was even politely pretending to listen. Aran glanced around the table and shook his head. No matter how he tried to brighten the mood, these men seemed determined to be gloomy. Well, they had every right– or so he was forced to admit. He'd looked at the map table before the feast. Castle Crownguard was all but surrounded. The hobgoblins that had caused Aran so much trouble were coming down from the north. And there was, by all accounts, a sizable army on the way from the south, an army that had razed Castle Archuran. Derek had learned that much from the peasants, before they'd set out to take their chances in the hills. He warned them that they were not likely to survive long in the wilderness, but they'd been adamant about not wanting to stay at the castle.

What worried Aran most, though, was his host. Derek had always been serious –ill-humored, even– but now he was dark and ominous as a thundercloud. Aran wasn't looking forward to seeing the lightning strike.

"How many knights can we expect to aid us, Sir Aran?" asked old Pax Garett, Knight of the Sword, who had been one of Derek's father's closest friends. He stroked his steel-gray moustache. "And when will they arrive?"

Aran cleared his throat awkwardly, setting down his knife. "Um," he said, "twenty or thirty, provided they don't lose any on the way. And they'll be here in five or six days–again, assuming all goes well."

"Twenty or thirty!" Pax returned, shocked. "Five or six days! By the Abyss, man, that's not enough! What does Gunthar think he's doing?"

"Gunthar's doing nothing," Derek growled. All eyes turned to him. "He sits in his castle, hoarding his troops rather than committing them to the front."

Aran shook his head. "Not so, my lord. Truth to tell, there are few knights left on Sancrist. Barely enough to hold the High Council. Most are fighting at Vingaard and Solanthus. Gunthar expressed his regret that he couldn't help–"

"Bah!" Derek snarled. "He and his men are probably laughing at us even now! He's done this deliberately, to get us out of the way. To get me out of the way." His eyes gleamed in the hearthlight. "In fact, it wouldn't surprise me at all to hear he'd made a deal with the enemycast us to wolves, while he

goes free!" All noise in the hall stopped. The knights stared at Derek in shock. Aran lowered his gaze to his plate.

"Brother!" Edwin reprimanded. "You don't mean that!" Derek blinked, glancing around the room, then rubbed his anger-blotched forehead. "I'm sorry. I didn't mean that," he said wearily. "But Gunthar's left us virtually helpless to bear the brunt of the enemy forces."

"There's little here for the enemy to be interested in– no offense, Derek," Aran responded. It was true enough. Whereas the Crownguard family had once been one of the most powerful in Solamnia, Lord Derek now had little domain. The family's prestige had long been in decline, and only years of careful, constant maneuvering had brought the seat of Lord Knight within Derek's grasp.

But now even that was beginning to come apart, and the realization made Derek jab the table with the tip of his knife. "They will attack," he said.

"But why?" demanded Aran. "What use is there? Even Lord Alfred wasn't sure why he should draw troops away from Solanthus to send to defend Crownguard, when the enemy can simply pass us by and attack rider targets."

"They'll attack us," Derek replied, his gaze steady, "because they can win, and quickly."

"They have dragons," Edwin added.

This time, even the servants stopped and stared. Derek flashed a hot glare at his brother– he hadn't told the others of Linbyr's tale yet. Not that his telling was necessary; they'd all heard the rumors. This was the first time the news had been spoken aloud. Pax and the other knights looked stricken.

Aran broke the silence with a hollow laugh. "Dragons! Oh, ho!" he cried, trying to pass it off as a joke. And, indeed, he did not believe it. "You've developed quite the wit, Edwin! Hasn't he, Derek?" The other knights weren't laughing. Aran glanced sharply at his old friend. "Hasn't he, Derek?" he repeated, more urgently. Derek poked at the cold meat on his plate. "My brother speaks aright, for all of his bluntness," he said harshly, taking a gulp of beer that tasted like dirty rain-water to him. "The dragons slew Aurik and his men, and leveled Castle Archuran. One and all the

survivors told the same tale."

Aran blew a long sigh through his lips. He knew now why the quiet conversation that had buzzed at the table throughout the feast had been so forced and half-hearted. Now, at last, he realized how desperate Derek truly was. He laid his knife aside
–his appetite had fled him– and stared up at the rows of gleaming shields that hung high on the walls of the hall. Each bore the crest of a Crownguard, marked with the sigil of a Knight of the Rose. The Tallbows were a less noteworthy clan, but Aran understood the pride Derek took in his heritage. That heritage was doomed now, meaningless.

"What's this, then?" rumbled Sir Pax, thumping his fist on the table.

"Gloom in the face of honorable death? Surely these aren't Knights of Solamnia all about me, brooding over their flagons that they might face a dragon in worthy battle!"

That cheered the other knights somewhat, but when the feast was done, they dispersed quickly, off to stand the night watch on the battlements. Before long, only Derek, Edwin, and Aran remained, sipping brandy at the map table.

"How long before the armies arrive?" Aran asked at length, shaking his goblet so the golden brandy sloshed around its edges.

"The villagers said the enemy drove them part of the way here, then withdrew near the Axewood," Derek answered, pointing to a small cluster of trees on the map. "Their supply wagons will have to catch up, but I suppose we'll sight them two days from the morrow."

"Then Brian's company likely won't arrive in time," Aran said flatly.

"We can't count on using anything more than we already have."

"The defenses have been raised," added Edwin. "We'd be glad if you would command our archers."

Aran nodded. "I was hoping you'd ask. I'd be honored. With your leave, Lord Derek, of course."

Derek nodded and grunted absently. It went without saying that Aran, one

of the finest archers in Solamnia, would lead the castle's bowmen. But Derek's mind was elsewhere. "What do you know of dragons, Aran?" he asked.

"No more than you, I'm afraid– perhaps not even that much, at that. Just what the nursemaid told me when I was a lad," the red-haired knight replied. "They're big, scaly, scary, and they eat bad little boys for lunch."

He chuckled, and Edwin smiled, but Derek continued to brood. Aran sighed and shook his head. He swirled the brandy in the glass. Brandy sloshed onto his fingers. "Confound it, Derek! What do you want me to say? I didn't even know they existed before tonight. I certainly don't know how to kill one of the blasted beasts! Huma needed the dragonlance, if you believe the stories. You don't have any of those lying about in the armory, I trust?"

Derek glared at him, didn't respond. Aran scowled and sucked brandy from his knuckles.

"The Hooded Knight only needed his sword," Edwin said quietly.

"Damn it, both of you!" Derek yelled suddenly. "The Hooded Knight is a fairy story! And so is Huma!"

"And what are the dragons, brother?" Edwin asked. "Fairy story? Real? You're not so sure anymore, are you?"

Aran had heard this argument before, many times. Edwin believed the old stories. His heroes were Huma and Vinas Solamnus and Berthel Brightblade. Derek had always ridiculed his brother for this. Derek believed only in himself. Aran knew the argument could last long into the night. He opted for a strategic retreat.

"I'm afraid the ride here wore me out," Aran said, and feigned a yawn.

"I'll retire now, by your leave, my lord."

Derek waved him away, his flinty gaze still on Edwin. Aran made an apologetic face at the younger knight, then rose and left. He shut the door as quietly as possible, but it still boomed like a thunderbolt in the cavernous silence.

* * * * *

After Aran's departure, the two brothers sat in stony silence. Edwin endured his brother's glare as long as he could, then looked down at his hands, folded in his lap. "I-I'm sorry, Derek. I didn't mean–"

"Yes, you did," Derek said coldly. "I'm a fool for not believing every song a bard ever played. Is that it?"

Edwin cringed. "Brother, please..."

"No, no." Derek sneered, waving his hand. "You're right, of course. There are dragons among the enemy. You'd best run along, find the Hammer of Kharas and forge yourself some lances, so you can save the world."

"Stop it, Derek!" Edwin pushed his chair back and stood, his finger shaking as he pointed at his brother. "I've had enough of your mockery. I'm not a child any more. I don't want to be Huma, Derek. I just want to believe in something. Can't you see that?"

Derek stared at Edwin, his eyes dark, his hands balling into fists under the table. This time, though, Edwin met his brother's glower with defiance. Derek's gaze turned to glittering ice, and he shook his head.

"Very well, believe in something," he said. "Believe in the dragons. And, since they're coming, we must send a man on to Vingaard to warn the knights there."

"Aye, that's good thinking," Edwin agreed. He stopped suddenly as he realized what his brother was saying. "No, Derek. Surely you wouldn't–"

"I mean it, Edwin. I want you to go."

"But this is my home! I can't just leave–"

"If the dragons come, you'll have no home," Derek continued. "We will die, one and all, like they did at Castle Archuran. The Crownguard name must not fall. You have a wife, safe in Vingaard. I do not. You must sire an heir, so the family may carry on." He paused, his lips becoming a firm line. "And you must go before Lord Gunthar and accuse him of having part in my death, and those of my men."

Edwin slammed his fist on the table. "So that's what this is truly about!" he yelled, his trembling voice ringing all the way up to the rafters. "If you can't

be Lord Knight, you mean to shame Gunthar out of it as well! You've played this damned game for power so long, you can't see anything else! Not even your own honor!"

Derek was not accustomed to such defiance. He stared at his brother in amazement.

"Send another lackey on your errand, brother," Edwin continued. In thirty years, he had never spoken to his brother with such anger. "I won't be a pawn on your khas-board." With that, he turned and left. Derek stared after him until the fire in the hearth began to gutter out. If only it were as simple as Edwin imagined, he said to himself. How fine it would be if Paladine would drop by and save the day. But Paladine wasn't coming. Not now. Not ever.

Gunthar's refusal to send reinforcements was all part of a plan, Derek decided finally. Gunthar had sapped the hope from Derek's men, turned Derek's brother against him, and consigned the Crownguard family to the ashes. All to keep Derek from ascending to his rightful place. Snarling, Derek hurled his crystal goblet against the wall. It trailed an arc of golden brandy behind it, before it smashed to flinders against the flagstones. Derek sat quietly, gazing intently at the glittering shards. He sat for hours.

Plotting his next move.

* * * * *

By dawn the skies above Castle Crownguard were heavy with storm clouds the hue of unpolished armor. The lands to the southeast were hazy with approaching rain, and the wind had turned from vaguely chilly to damp and cold. The men on the walls clasped their halberds with shivering hands and lowered the visors of their helms against the slashing wind. No one sang now. Few spoke. The castle's scouts were reported missing. They had been due to return from patrol several hours before, but not even the sharpest-eyed sentry had yet seen any sign of them. With the storm coming and the enemy army not far behind, hopes that they would ever be seen again dwindled hourly.

By morning's end, rain lashed the castle walls, and some of the more callow squires were talking of following the folk of Archester into the hills. The

knights quickly silenced such talk, but not even the harshest reprimands could lift the shadow of dread from the young men's eyes. Sir Winfrid ordered the watch at the postern gate doubled to prevent desertion, and the worst cowards were locked away to keep them from sowing fear throughout the keep.

Derek was furious when he discovered the dissension, and took special note of each culprit's name– if, somehow, he was spared, he swore to bring up their cowardice before the High Council. None of them would ever be knights, if he had any say in the matter.

That wasn't the worst of it, though. Derek had discovered that his brother had gone to the old chapel to hold vigil in the old custom. Some of the younger knights wanted to join him. It was sacrilegious folly, and Derek considered putting a stop to it. But Edwin's angry words from the night before still stung. Derek reluctantly left his brother to his fancy.

Derek Crownguard was in a dark mood when he left the map table in the Great Hall to inspect the castle's defenses. At the top of the keep's high inner wall he found Aran Tallbow sitting alee of a wooden canopy, patiently whittling a shaft of wood. Aran's fine longbow rested beside him, its string covered to keep it dry. He looked up when he heard the rattle of Derek's armor.

"A fine day to you, my lord," he said with a wry smile. Derek glowered. He did not return the greeting.

"You don't need to make arrows, Aran," Derek said, crouching beneath the canopy and wiping rainwater from his face. "We've enough to last the winter, if needs be."

Aran shrugged. "You know me, Derek. I'd sooner wear another knight's armor into battle than loose a shaft I didn't fletch myself." He stuck a green-dyed feather onto the arrow with a dab of glue from a clay pot.

"Any word of the patrols?" he asked, plucking a second feather from his deerskin pouch.

Derek shook his head. "Perhaps they sought shelter, to ride out the storm."

Aran finished with a third feather, then started fitting a broad steel head

onto the shaft. "You don't believe that," he said. He tapped the arrowhead to make sure it was secure, then eyed the finished shaft critically. "You've got bigger problems if this wind doesn't let up, though. Your archers won't be able to hit a blasted thing." Derek grunted. "Neither will theirs."

"Small help that'll be when their siege ladders go up." Satisfied, Aran slid the finished arrow into his quiver, which was already half full. Without pause, he took up his knife and set to carving another shaft.

"Seen Edwin lately?" "He's in the old chapel."

"Praying to Blessed Paladine? I hope he gets an answer." Derek glared at the knight. Aran grinned. "You could try enjoying a joke now and again, my friend."

Scowling, Derek shook his head and looked away. Aran had always been good at hitting close to the mark, be it with arrows or words. Derek had the awful feeling Edwin was praying to the old gods. That was the last thing he needed!

Derek turned and gazed across the castle's inner ward. At the Great Hall, several servants scrambled to cover a window whose shutter had been torn free by the storm. Sir Pax and Sir Winfrid were deep in conversation near the Northeast Tower. A footman chased his cloak as the wind bore it across the courtyard.

A dark shape appeared in the sky, plummeting toward the castle from the east. Derek caught his breath and touched Aran's arm. The red-haired knight stopped whittling and looked skyward.

"What in the Abyss?" he asked, then his eyes widened. "By Huma, hammer and lance!"

The object was –or once had been– a man.

The body struck the keep's western wall with a sickening thud, and fell onto the roof of the granary. Several knights dragged the body down to the courtyard. By the time Derek and Aran arrived, the corpse lay out on the cobblestones, covered by Sir Winfrid's deep blue cloak. Aran cleared a path through the crowd, and Derek stepped up and pulled back the shroud.

Derek looked on the body. It was one of the scouts –that much was sure

from the garb– but the face was too battered to tell more. Numerous slashes had torn the man's flesh, as if he had been mauled by the claws of some animal. The slashes were long, deep. The talons that had made them must have been as sharp as spearheads.

Despite his best efforts, Derek shuddered as he covered the body again.

"Take him into the chapel," he said with forced calm. "Return to your posts."

Reluctantly, the men began to disperse. Derek turned and marched toward the gatehouse.

Sir Winfrid hurried to catch up. "My lord!" he called. Derek stopped and turned. "There was something else, my lord," the seneschal said, proffering a wet roll of parchment. "A message affixed to the body."

Derek took the parchment without a word, then turned and walked into the gatehouse. Aran followed him. Once he and Aran were sheltered from the storm, Derek unrolled the message and held it up to catch the torchlight. The ink had run in the rain, and a smudge of blood marred one corner, but the words were still legible. To Derek's surprise, the script –written in a sure, flowing hand– was in fluent Solamnic:

> *To the lord of this castle:*
>
> *Look on your own death. Surrender.*
>
> *The Dark Lady.*

"Well, now," Aran said, with an awkward, forced smile, "that's that, what?"

* * * * *

It didn't take long for word to spread. The enemy was coming and given the choice between dragons and the hobgoblin patrols that roamed the surrounding hills, the servants, squires and footmen chose the latter. The knights at the postern gate held valiantly against the terrified men and women who sought to flee Castle Crownguard. In the end, Derek ordered the Knights to stand aside rather than risk a riot. By dusk, only the knights and a few brave commoners remained. And, while news of the Dark Lady's

warning strengthened many knights' resolve, some of the younger ones were starting to lose their nerve.

As night came on, the storm grew more fierce. The wind howled. The cloud-wracked sky blazed with lightning, and thunder shook the castle's very stones. Aran gave up working on his arrows in disgust and turned to polishing his sword. Derek stalked the inner wall, keeping the knights heartened. He found a few of them missing from their posts. He thought they had deserted.

"My-my lord," said Sir Pax. "They've gone to the old chapel."

* * * * *

Edwin knelt within the chapel, his head bowed, his ancient sword Trumbrand clasped in his hands. The men had laid out the scout's shattered body on a bier. Edwin had never once moved, and if he saw the corpse, he gave no sign.

The young knights crept forward, glancing nervously at one another. Edwin did not look up, did not even move as they knelt on either side of him. His eyes were closed, his breathing slow and deep, his lips parted slightly.

"Give me a sign," he prayed, beseeching whatever powers might harken to his voice. "I am not afraid. I will do what you ask. Just give me a sign that I am not alone."

Over and over he repeated his simple plea. The prayer filled his thoughts, staved off hunger and weariness, suffused him with peace and calm. He had come to the chapel often in his youth, when he could steal away for an hour or two without Derek noticing. He had knelt there, keeping vigil as Huma and Vinas and the Hooded Knight did in the tales. Sometimes, he had thought he had felt something, but he had never been sure. Now, he prayed more fervently than ever. Dragons– real dragonswere coming. But if dragons were real, that meant that Huma might have been real as well. And then, that meant –he trembled at the thought– that Paladine was real!

"You must be tired, young man."

Edwin caught his breath so suddenly, he nearly choked. He opened his eyes and stared in wonder. There was nothing there. He glanced to either side.

The young knights who had joined him in his vigil dozed where they knelt.

"I said, you must be tired, Edwin," said the voice again. The voice came from behind him. Wincing as he moved joints stiff from hours of motionlessness, Edwin half-turned to see who had joined him. Behind him stood Pax Garett, and there was compassion in the old knight's face. He rested a gauntleted hand on Edwin's shoulder and smiled kindly.

"S-Sir Pax!" stammered Edwin. "Why have you come? Is something the matter?" He started to rise, his brow creased with worry, Trumbrand ready in his hand. "Are we under attack?"

"No, no," Pax said. Gently but firmly, he pushed Edwin back down.

"Nothing so bad as that. I just needed to get out of that accursed storm for a while." He glanced over his shoulder at the chapel's closed door. "And I had to speak with you, this night." He reached for a flask on his belt, unstopped it, and took a deep draught. Wiping his grizzled mouth, he handed the flask to Edwin. "It's only water, I fear," the elder knight said. "My old heart burns these days if I drink anything stronger."

Edwin took the flask and drank thirstily. Knees creaking, Pax crouched down beside him.

"Why have you come to see me?" Edwin asked. "Surely my brother–" Pax shook his head. "Your brother has enough to worry about." He fixed Edwin with a piercing gaze.

"I knew, soon or late, this day would come," Pax said. "And," he added, his expression growing fond, "in a way, I'm glad it has. You were always special, Edwin. So few believe the tales these days. When I was a lad, there were some who scoffed, but they were few. Now, times have changed. Men think the stories are fancy, that Quivalen Soth and Rutger of Saddleway were just artful liars."

Edwin nodded. He'd heard as much –from Derek and others– all his life.

"Then . . . the tales . . . they are true?" he asked slowly, his voice hushed.

Pax smiled, gave a short chuckle. "Who's to say?" he replied. "I wasn't around to see Huma take the field against She of Many Colors and None, or the Hooded Knight ride out to battle Angethrim. But then, I've never seen a

dragon, either. Some of the tales may be false, some true, some both. What does it matter? All that's important is the believing. I could never make Derek understand that, but you" –Pax patted Edwin on the shoulder fondly–"you always knew. Keep believing, Edwin, and one day the bards might sing about you."

Edwin's gauntleted hand reached out, grasped hold of the older man's.

"What about you, Pax?" Edwin asked at length. "Will the bards sing about you?"

Pax chuckled again, but his eyes were wistful. "I doubt it," he replied. "In the tales, there aren't many dragon-slayers who've seen eighty summers. But you never know, do you?" Wobbling slightly, he pushed himself back to his feet and laid his hand on Edwin's forehead.

"Keep believing, young man," he said, and walked away. Edwin looked to the bier, toward where Paladine's altar had once stood. He was surprised to see the first gray light of dawn beginning to shine through the shutters on the narrow windows behind the bier. A loud, rattling cry sounded from the window, rousing the other young knights from their dazed slumber. Edwin caught his breath. The shutters had blown open. On the sill perched a kingfisher, its blue feathers glistening with rainwater, its head angling this way and that as it studied the knights. It opened its beak to utter its harsh call again, then it was gone, flying out the window with a flash of blue wings. Edwin nodded quietly to himself. "Thank you," he whispered, and smiled.

* * * * *

Morning came, a pale shadow. The knights watched and waited, most in hopeless despair. Even old Pax, who stood sword-in-hand near the Northeast Tower, looked weary and preoccupied. Once more, there was nothing to see upon the storm-lashed plains, hour upon hour. Gloomily, Derek told Aran things could scarcely get worse. Then at midday, the storm ceased.

The wind slackened enough for Aran to take up his bow once more. The rain turned to drizzle, and the inky thunderheads gave way to brighter overcast. The knights peered edgily to the southeast, the tips of their

halberds quivering, expecting to see the dark shapes of the foe's armies marching across the plains. Derek, who had come down to the inner ward to speak with Winfrid, touched his sword and eyed the sky warily. Aran, at the Southeast Tower, fitted an arrow onto his bowstring and waited. The chapel door opened. Edwin stepped out, blinking in the light. His armor, shield and sword gleamed in the muted daylight. Behind him, squinting like newborn rabbits leaving the warren for the first time, came five young knights. Derek turned and glowered at them.

"I was right, Derek," Edwin said. The serenity in his voice made the older knight's scalp prickle. "I was right to believe the tales. Pax told me."

Derek scowled. "What are you talking about?"

"Paladine gave me a sign in the chapel last night," Edwin repeated. "I was right, Derek– I understand that now."

"Stop this, Edwin," Derek snapped, irritated and embarrassed. "You're talking nonsense. Get those men back to their posts. I'll discipline them later."

"But–"

"Now, Edwin!" Derek shouted. He turned away. After a moment, he heard Edwin heave a quiet sigh and march off, the five young knights following.

"What do you suppose that was about?" asked Sir Winfrid. Derek shrugged. "Maybe he fell asleep. It'd be just like Edwin not to know the difference between a dream and–" He stopped, seeing Winfrid's gaze shift. "What is it now?"

"Your brother," Sir Winfrid answered. "He's going up into the Northeast Tower."

Derek swore silently. He turned just in time to see Sir Pax step aside as Edwin and the five young knights –Edwin's knights, to all appearances– marched across the inner wall and entered the tall tower. They emerged at the top of the spire and raised their swords. The rest of the men watched, fascinated, as Edwin took his place beneath the Crownguard banner that flapped atop the tower.

"The damned fool," Derek cried, Edwin raised Trumbrand to his lips and

kissed its hilt.

And a nightmare dropped through the clouds.

The dragon was huge, almost half as long as Castle Crownguard was wide. Its scaly body, borne on tremendous, azure wings, gleamed like an enormous, flawed sapphire. Wickedly curving claws flashed. Eyes as red as the fires of the Abyss stared from its death mask face. Row upon row of swordlike fangs jutted from its gaping maw. Its great, serpentine tail trailed behind it.

The knights dropped their weapons and fled.

Sir Pax roared with fury as the younger men scattered, casting aside swords, halberds and shields to flee the monstrosity that glided over the castle. Fear, strong and otherworldly, swept down from the dragon, turning stalwart men's knees to water and their minds to thoughts of death. Only a few remained, among them ashen-faced Pax, and Aran, who watched the dragon with stunned amazement. In the courtyard, Winfrid was paralyzed by the wyrm's baleful gaze. And even Derek, who had never buckled to fear, who had, in his younger days, stood with Aran and Brian Donner against ogres, sorcerers and worse, quailed and froze beneath the waves of magical fear that crashed over Castle Crownguard. Only Edwin, standing with his men atop the North-east Tower, appeared to be unaffected. His back was straight, his stance firm. The dragon circled. Derek tried vainly to make his legs move. Half of him screamed to get out of the beast's sight; the other half wanted to charge up to the North-east Tower, to save his brother. Instead, Derek did nothing. Beside him, Sir Winfrid lost his own courage and bolted for the shelter of the gatehouse. Derek didn't notice. Finally, the wyrm pulled straight up, into the clouds, and vanished. Aran let out a tentative cheer. He fell silent as a horrific scream, loud as thunder, tore the air.

Mouth gaping wide, its wings folded back, the dragon dove down like an arrow. It streaked straight toward the Northeast Tower. Toward Edwin. He watched it, unflinching. And then Derek heard something strange. Something he couldn't believe. His brother was singing!

To Hanford came the Hooded Knight,
With cloak of gold and steed of bay,

His sword a–flashing silver–bright,
A–thirsting for a wyrm to slay.

Edwin raised his sword. The great blue dragon sucked in a breath. A bolt of lightning flashed.

The levin-bolt struck Edwin's sword. Sparks leapt from his armor, showering all around. A brilliant flash blew Castle Crownguard's Northeast Tower apart.

"Edwin!" Derek yelled, throwing an arm up to shield his eyes. He heard the dragon shrieking, flames crackling, flagstones raining down into the courtyard. Then all of these were drowned out by the roar of the tower crashing to the ground. A stone chip slashed across Derek's cheek, drawing blood, and he squinted furiously, willing his eyes to focus. He concentrated on a great blue blur– it had to be the dragon– as it soared above him and up toward the sky. The rush of air from its wings knocked Derek flat, sending him sprawling onto the cobbles. By the time he staggered back to his feet, the great blue blur was nowhere to be seen.

All was quiet. The air stank of ozone.

Derek stared up at the cloud rack. The dragon was gone, of that much he was sure, for the dragonawe no longer clutched at his heart. His gaze shifted to the ruins of the Northeast Tower.

All that remained was a heap of rubble, much of it turned to glass by the lightning strike. Through the gap where the spire had stood, Derek could see the Solamnic plains. The Crownguard banner –Azur, a crown d'or– lay smoldering atop the heap.

* * * * *

Four of the young knights' bodies were found amid the rubble. The fifth, and Edwin, were still missing, and the knights continued to dig. Falling rubble had smashed through the slate roof of the Great Hall, crushing Derek's map table and all its carefully arrayed markers. Oddly, though, the old chapel, which had stood beneath the tower, was unscathed. The knights bore their slain brethren inside and arrayed them, mercifully swathed in

white shrouds, beside the dead scout. They spoke no prayer, nor sang any hymns for the dead.

Derek stood alone in the chapel in the dim half-light, his eyes on the bier. The thought that his brother was dead worked its way into his brain. Though they hadn't found the body, no one could have survived such a blast.

Behind him, the chapel door creaked softly open. Derek didn't turn. Footsteps approached, and Derek recognized his visitor by the rattle of arrows in the man's quiver. "My fault, Aran," he said tonelessly. "I should have stopped him."

Aran Tallbow had nothing to say to this. He shifted from one foot to the other, his armor clanking softly.

Derek turned to face him. "You have news," Derek said flatly. "Out with it!"

The red-haired knight shook his head. "Winfrid and I have assessed the damage. The walls are beyond repair. A well-ordered army could press through the breach within a day, whatever we did to block it."

"Then it's over," Derek said, and sagged wearily against the bier.

"Though the siege has not yet begun, Castle Crowngard has fallen." A knock fell on the chapel door. "Enter," Derek called. The door swung open, revealing Sir Winfrid, looking haggard. Like most of the knights, he was ashamed to remember his flight before the dragon.

"They've found another one of the knights," Winfrid said. "Not Edwin," he added, seeing Derek's eyes spark. "A Sir Rogan Whitemantle, Knight of the Crown."

"Whitemantle," echoed Derek. He tried to put a face to the name, but couldn't. "Have him brought in here

with the others after they dig him out–" "But, my lord," Sir Winfrid said, "he still lives." Derek and Aran exchanged shocked glances, then ran for the door.

* * * * *

Sir Rogan was still alive, but whether that was good fortune was open to debate. His legs were crushed. His back was broken. His face was burned, his hair and moustaches scorched off the skin by the dragon's lightning breath. His head lolled weakly from one side to the other. Each breath came as a wet rattle, and blood welled on his seared lips.

"He asked to speak with you, my lord," said one of the knights. Derek and Aran picked their way through the rubble, joining the small circle of knights who had stopped trying to patch the sundered walls long enough to comfort their dying fellow. "Sir Rogan," Derek said, crouching down. He wrinkled his nose at the stench of charred flesh. "I am here. What did you mean to tell me?"

"My lord," Rogan wheezed. His wide, glazed eyes flicked toward Derek. His voice was no louder than a whisper, and Derek and Aran had to lean close to hear. "Your ... brother ..." He moaned. Aran quietly clasped the young knight's hand, then looked at Derek.

Derek's face was flat, emotionless. "What about him?"

"He stabbed the dragon... through... the neck," Rogan gasped. "He didn't let go... didn't let go..." He sucked an agonized breath through his teeth, squeezing his eyes shut. He didn't open them again.

"Just before the tower... fell, I saw the... dragon flying away. He... Edwin... was still... holding on to... his... sword..."

He let out a long, slow breath. His arm went limp, and his hand slipped from Aran's grasp.

"Rest," Aran whispered, laying a hand on the dead knight's forehead. He looked up at Derek hopefully, but his friend's expression had not changed. "What do you think?"

Derek shook his head. "Delirious."

"Probably." Aran stroked his red moustache thoughtfully. "You're right, of course, Derek. Still..." He regarded Derek carefully.

"No," Derek said, and there was no missing the finality in his tone.

"My brother is dead, somewhere beneath this." He waved his hand at the

blasted stones piled around them. "This isn't one of the old tales, Aran. Men don't fly away, clinging to swords stuck in dragons' throats. My brother believed those songs all his life, and they led to his death. I won't have him become another tale, based on the ravings of a dying man."

Aran pursed his lips as if he meant to argue, but then he saw the fierce look in Derek's eyes, nodded, and lay Sir Rogan's hand on his stilled breast. "We can waste no more time in a fruitless search. This will be my brother's bier."

Derek rose and brushed off his cloak. "Put this man in the chapel with the others," he bade, nodding at Rogan's body. "Then stop digging. Assemble the men." Glowering, he turned his back on the dead knight and walked away.

* * * * *

Two hours later, Castle Crownguard stood empty. Once mighty and impregnable, it was now just another smoldering ruin on the Solamnic countryside. The knights left behind what they could not carry on horseback, including the bodies of the scout, Edwin's five knights, and Sir Pax Garett.

Derek had found the old veteran dead on the floor of his chambers. Some of the knights whispered that, unable to face his flight before the dragon, Pax had taken his life according to the old custom. Derek soon put a stop to that rumor. Pax had been an old man, and the dragon's otherworldly fear had simply finished what age had begun. His heart had burst, that was all.

The ride west was slow and perilous. Aran rode ahead, on point guard, an arrow always nocked on his bowstring as he watched for signs of hobgoblin ambush. Sir Winfrid brought up the rear, his gaze flicking back toward the castle long after the wooded hills blocked it from view. All the knights eyed the skies nervously, watching for screaming blue death to descend upon them, but the sky remained clear as a summer's day, though the autumn chill in the wind seemed to have come to stay.

Lord Derek hardly spoke a word, and the men let him be. He had, after all, lost brother, home and holdings in one stroke. Whatever black mood he was nursing, he had earned it. Still, one young Knight of the Crown who caught a glimpse of his lord's eyes during the ride remarked to his fellows that

Derek's mien was not that of a man beset by rage or grief.

"He looks," the knight observed, "more like a man at a khas table, thinking about his opponent's last move." The knight did not speak of what else he had seen, though: it wasn't right to speculate that the gleam in your lord's eyes might be that of nascent madness. As it happened, there was no hobgoblin ambush. The knights rode two days and nights along the Solanthus Road without seeing anything more threatening than a squirrel. Then, on the third day, Aran rode back to join the main party. The knights reached warily for swords and maces, but Aran waved them off. He pulled up before Derek as Sir Winfrid rode forward to join them.

"What news?" Derek asked in a voice raspy from disuse.

"A company of knights on the road ahead," Aran replied. "Brian Donner rides at the fore."

"Our reinforcements," muttered Winfrid bitterly. Derek nodded, his lips tightening. "Ride on."

* * * * *

Soon after, the knights of Castle Crownguard met the company of Sir Brian Donner, Knight of the Sword. The reinforcements numbered no more than twenty, and Derek raved in impotent fury at the sight of how few men his call for aid had mustered.

Not that it much mattered, he told himself, when he calmed down. They were too late to be of any use, anyway. Then he glanced at them again, and thought twice. Perhaps, he told himself, measuring up the khas table once more, they will be more useful than a whole regiment. He turned the thought over and over in his mind, and every time he considered it, his foul mood brightened just a bit. By the time Brian Donner hailed them and spurred his gray stallion ahead of his company to greet them, Derek Crownguard was feeling almost civil.

"My friends!" called Sir Brian, his silver-shot, blond moustaches curling above a warm smile. "'Tis meet that we three should be together again."

Aran rode up to Brian, and the pair clasped arms. Long ago, before Lord Kerwin Crownguard's death, Derek, Brian and Aran had quested together.

They had seen more exploits than any could remember, until Derek had left to assume the mantle of lordship over his family's fief. The reunion robbed Aran of speech. Derek came forward next, and gripped Sir Brian's gauntleted hand. He might have even smiled, had Brian not frowned toward the men of Castle Crownguard and cleared his throat roughly.

"But, why have you not awaited our arrival at your keep, my lord?" he asked.

Aran looked away, his brow darkening. Derek announced proudly. "There is no need," he said. "We broke the siege, and I am now sending my men north to Vingaard Keep, to aid her defenders. I ask you to do the same."

Sir Winfrid stared at Derek in shock. "M-My lord?" he stammered. Beside him, Aran's jaw went slack.

Derek turned to look at the two, and Aran flinched at the sight of the peculiar glitter in Derek's cold, blue eyes. "I'm telling Sir Brian about our defeat of the enemy army and their dragons," Derek said. He turned back to Brian. "It was glorious! My men fought brilliantly, and finally the enemy disengaged. I suppose they decided Castle Crownguard wasn't worth the effort. They won't dare molest it again."

"Derek..." whispered Aran.

Derek turned in his saddle and stared piercingly at the red-haired knight. "What?" he demanded.

Aran drew himself up in alarm– the glitter in Derek's eyes had turned into a blaze. "N-nothing," Aran murmured, cold dread gnawing at his stomach. "It will wait."

"So you were victorious," Brian said. His eyes flicked nervously between Derek and Aran.

"Aye!" Derek roared, swinging around again. "They ran from the sight of us! We broke their spirit, gave them reason to fear the Knights of Solamnia!"

Brian nodded hesitantly. He glanced back at Derek's knights again. Some of them were acting restless. Derek's words had carried back to them.

"What–" Brian began, then faltered.

Derek looked at him sharply, and Aran glanced quickly away.

"Wh-what became of Sir Edwin?" Brian asked. Derek's left eye twitched, just once. Brian tried not to notice.

"Lost, in honorable battle, along with Sir Pax Garett," Derek answered hollowly. "They fought valiantly, but 'tis war, and men die. Perhaps," he added, his eyes narrowing to glinting slits, "they wouldn't have, if your men had reached us sooner."

Brian flushed. "M-My lord, we've ridden as hard as we could–"

"No, no, it isn't your fault, my friend," Derek said, and rested his gauntleted hand on Brian's shoulder. "It's Gunthar's. He has betrayed us, betrayed the whole Knighthood. His inaction cost us dearly, and he shall hear of it. You, Sir Brian, will travel with Aran and myself to Sancrist, where we will tell the High Council of my triumph and Lord Gunthar's deceit. Then," he added, his face splitting into a grin that made Aran shudder, "then I shall be Lord Knight!"

* * * * *

They rode on. When the road forked, the knights continued north, following Sir Winfrid. They did not speak of the battle of Castle Crownguard, then or ever. Except to tell how Edwin Crownguard, standing atop the Northeast Tower, had died defending his home. Derek, Aran and Brian turned south. When they were well away from the others, Brian could no longer contain the question that boiled within him. "My lord," he asked, "what truly happened at Castle Crownguard?" Derek turned slowly, his saddle creaking, and fixed Sir Brian with a glittering stare that could have bored through steel. "Victory," he said. "Glorious victory. And one day, the bards will sing of it." Brian glanced at Aran, who shook his head. The message in the knight's worried eyes was clear: Ask no more.

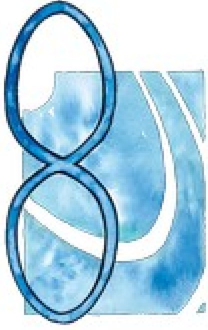
Brian sucked pensively on his lower lip, then shrugged. "If that is your wish, my lord," he said, and looked back toward the dusty road. None of the three said anything more that day.

Krynn Tanrıları

I. Işığın Tanrıları

Paladin (Ejderhaların Lordu): Paladin, İyiliğin Babası ve Adaletin Ustası'dır. Tüm iyilik tanrıların yöneticisidir ve en yücesidir. Dünya üzerinde tarikat olarak Solamniya Şövalyeleri'nin, özellikle de Gül Tarikatı'nın tanrısıdır. Kontrolü altındaki alanlar arasında düzen, umut, ışık, yöneticilik ve koruyuculuk vardır. Sembolleri gümüş üçgen, çam ağacı (Silvanesti) ya da örs (Thorbardin) tür. Renkleri gümüş ve beyazdır. Takımyıldızı, Platin Ejderha takımyıldızıdır. Paladine'in avatarları Muhteşem ...[{12}] ve bir platin ejderhadır. Diğer isimleriyse bölgelerine göre şunlardır: Draco Paladin (Ergoth), Gökyüzübıçağı (Goodlund), Ejderhalordu (Mithas), E'li (Silvanesti), Çekiç Thak (Thorbardin), Bah'Mut (İstar), Büyük Ejderha (Solamniya), ... (Kenderyurdu).

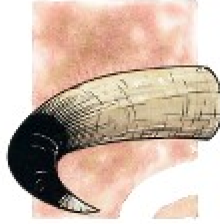

Mishakal (Şifalı El): Mishakal, Krynn üzerinde "Şifacı" adıyla tanınır. Paladin'in eşi ve Habbakuk, Kiri-Jolith ve Solinari'nin annesidir. Kontrolü altındaki alanlar arasında şifa, bilgi, verimlilik, yaşam, güzellik ve kutsama vardır. Sembolü, mavi sonsuzluk işaretidir. Rengi, mavinin herhangi bir tonudur. Takımyıldızı, sonsuzluk işareti takımyıldızıdır. Mishakal'ın avatarları arasında en çok kullandığı, eşsiz bir sağlığa ve fiziksel kondisyona sahip güzel bir kadındır. Diğer isimleriyse bölgelerine göre şunlardır: Ka-Mel-Sha, Yuvadaki Şifacı (Kharolis/Tarsis), Mesalax (Thorbardin), Meshal (Buzduvarı), Mishas (Ergoth), Quenesti Pah (Silvanesti), Quen Illumini (Qualinesti), Gökyüzühanımı (Goodlund), Mavi Leydi (Balifor, Hylo), İmparatoriçe (Mithas), Işığın Kaynağı, Işık Getirici (Solamniya).

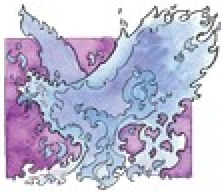
Majere (Zihnin Efendisi): Majere, organizasyonların ve endüstrinin tanrısıdır. Kontrolü altındaki alanlar arasında meditasyon, kontrol, düşünce, güven, merhamet ve ilham vardır. Sembolleri bakır örümcek, bir tek gül (Qualinesti, Silvanesti) ya da peygamberdevesi (Solamniya) dir. Renkleri,

bakır rengi ve kırmızıdır. Takımyıldızı, Gül takımyıldızıdır. Majere dünya üzerinde ya öğüt veren güzel, kör bir bayan ya da kel, kambur ama kadim olan bir adam şeklinde görünür. Diğer isimleriyse bölgelerine göre şunlardır: Manthus (Ergoth), Gül'ün Peygamberdevesi (Qualinesti), Mantheri (Silvanesti), Rüyagönderici Nadir (Mithas).

Kiri-Jolith (Adaletin Kılıcı): Kiri-Jolith zafer, şeref, itaat, adalet ve adaletli savaşımın tanrısıdır. Solamniya Şövalyeleri arasındaki Kılıç Tarikatı'nın tanrısıdır. Kontrolü altındaki alanlar arasında savaş, cesaret ve kahramanlık vardır. Sembolleri, bizonun boynuzları ya da boynuzlu savaş baltası (Thorbardin, Kharolis) dır. Renkleri kahverengi ve beyazdır. Takımyıldızı, bir bizon kafası şeklindedir. Avatarı büyük bir savaş baltasına sahip dev gibi bir minotordur. Diğer isimleriyse bölgelerine göre şunlardır: Corij (Ergoth), Bıçak Kijo (Thorbardin), Jolith (Kharolis/Tarsis), Savaşçı Qu'an (Uigan), İmparator (Mithas).

Habbakuk (Balıkçı Kral): Habbakuk, Kiri-Jolith'in genç ikizidir ve deniz ve toprak üzerindeki tüm hayatı yaratan ve yöneten tanrıdır. Özellikle orman koruyucuları ve denizciler tarafından sevilir. Kontrolü altındaki alanlar arasında hayvan yaşamı, deniz, yaratım ve hırs vardır. Sembolleri mavi kuş ya da mavi zümrüdüanka (Ergoth) dır. Renkleri deniz mavisi ve beyazdır. Takımyıldızı bir zümrüdüanka şeklindedir. Avatarları çok çeşitlidir; karada büyük mavi bir kuş ya da mavi ateşlerle parlayan bir zümrüdüanka, denizdeyse dev, mavi bir yunustur. Diğer isimleriyse, bölgelerine göre şunlardır: Mavi Zümrüdüanka (Ergoth, Silvanesti, Qualinesti), Gökyüzülordu (Balifor, Goodlund), Deniz Lordu (Mithas).

Branchala (Yaşamın Şarkısı): Ozan Kralı Branchala, Krynn'de yaşayan yaratıklarının ruhlarını, kendi ölümsüz ruhunun özü olan müziğin yardımıyla oluşturan bir tanrıdır. Kontrolü altındaki alanlar arasında elfler, kenderler, müzik, ormanlar ve güzellik vardır. Sembolleri ozan harbı ya da flüt (Goodlund, Qualinesti, Silvanesti) tür. Renkleri sarı ve yeşildir.

Takımyıldızı bir harp şeklindedir. Avatarları bulundukları bölgenin insanlarına benzerler ve halkın arasına karışmışlardır. Genellikle bir oduncu, orman koruyucusu, bir ozan, hatta bir dinsiz (yalancı) rahip bile olabilir. Diğer isimleriyse, bölgelerine göre şunlardır: Müzikefendisi (Goodlund), Astra (Qualinesti), Astarin (Silvanesti), Bran (Ergoth), Bahçıvan (Mithas), Bardilun (Thorbardin).

Solinari (Güçlü El): Paladin ve Mishakal'ın üçüncü oğlu olan Solinari, Beyaz Cübbeliler'in ve iyi büyünün tanrısıdır. Krynn'i oldukça fazla sevmesinden dolayı, onu iyi büyüyle ödüllendirmiştir. Kontrolü altındaki tek alan İyi Büyü'dür. Sembolleri beyaz daire ya da beyaz küredir. Takımyıldızı yoktur fakat dünyaya ay olarak görünür – Beyaz ay Solinari olarak. Krynn'e diğer tanrılara göre daha yakın olmasına karşın (ayının yakın olmasından dolayı) çok nadiren dünya üzerinde avatar şeklinde görünür. Diğer isimleriyse, bölgelerine göre şunlardır: Solin (Ergoth), Beyaz-göz (Goodlund, Balifor), Tanrı'nın Gözü (Thorbardin), Fildişi Disk (Hylo), Deniz Feneri (Mithas).

II. Karanlığın Tanrıları

Kraliçe Takhisis (Karanlıklar Kraliçesi): Takhisis kötülüğün somutlaştırılmış şeklidir. Sadece ahmaklar ve çocuklar onun adını açıkça söyleyebilirler. Adı karanlığı, yıkımı ve ölümü çağrıştırır. Takhisis Şövalyeleri ve tüm diğer kötü oluşumların başıdır. Kontrolü altındaki alanlar arasında gece, kötü ejderhalar, nefret, entrika ve kaos vardır. Sembolü siyah hilaldir. Renkleri siyah ya da parlak siyahtır. Takımyıldızı, Beş Kafalı Ejderha takımyıldızıdır. Takhisis'in en sevdiği iki avatar şekli vardır; biri beş kafalı bir kromatik ejderha, diğeriyse güzelliğiyle cezbeden bir kadındır. Diğer isimleriyse bölgelerine göre şunlardır: Ejderha Kraliçe (Ergoth, Silvanesti), Tii'Mhut (İstar), Birçok Yüzün Tanrısı (Hylo), Mai-tat (Tarsis), Fesat Nilat (Buzduvarı, Bozkırlı), Sahte Metal Tamex (Thorbardin), Hem Bütün Reklerin Hem de Hiçbirinin

Kraliçesi (Solamniya), Leydi Kaos (Mithas), Karanlıkleydi (Ogre), Mwarg (Hobgoblin).

Sargonnas (Karanlık İntikam): Takhisis'in eşi olan Sargonnas hakkında pek fazla şey bilinmemektedir. Sargonnas çabuk öfkelenen ve hain bir tanrıdır. Sinirlendiğinde yolundaki her şeyi yok ederek ilerler ya da müritlerine bu işi yaptırır. Kendisine yapılan bir şeyin intikamını yüzyıllar geçse de almaya çabalar. Kontrolü altındaki alanlar arasında intikam, yıkım, entrika, volkanlar, ateş ve çöller vardır. Sembolleri bir kırmızı akbaba ya da bir kırmızı yumruk (Thorbardin, İstar) dır. Renkleri kırmızı ve kükreyen bir sese sahip lavdan oluşma bir ateş elementalidir. Diğer isimleriyse bölgelerine göre şunlardır: Argon (İstar, Ergoth), Ateşgetirici (Hylo), Misal-Lasim (Tarsis), Arzulu Gonnas (Buzduvarı), Bükümcü Sargonax (Thorbardin), Kinthalas (Silvanesti), Kinis (Qualinesti), Yokedici (Mithas).

Morgion (Kara Rüzgar): Morgion, hastalık ve çürümüşlüğün tanrısıdır. Tüm diğer tanrıların eşliğini kabul etmemiş ve onlarla planlarını tartışmamıştır. Düşüncelerini sadece sadık müritleriyle paylaşır. Gizlilik Morgion'un yoludur. Kontrolü altındaki alanlar arasında hastalık, çürüme, salgın, zayıflık ve suikast vardır. Sembolleri iki kırmızı gözlü bir kukuleta, baş aşağı duran bir balta (Thorbardin) ya da bir sıçan pençesi (Hylo) dir. Renkleri koyu kahverengi ve siyahtır. Takımyıldızı taçlı, örtülü bir kafa görüntüsü üzerinde kırmızı iki gözü şeklindedir. En çok kullandığı avatarları, kırmızı iki gözü olan yoğun, kara bir bulut ve siyah kapüşonlu ya da peçeli bir rahibe ya da cellattır. Diğer isimleriyse bölgelerine göre şunlardır: H'rar (Ergoth, İstar), Gormion (Tarsis), Morgi (Buzduvarı), Paslordu Morgax (Thorbardin), Veba (Mithas), Keçilordu Anthrax (Hobgoblin).

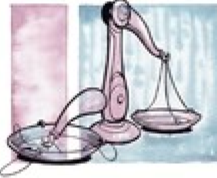

Chemosh (Ölümün Lordu): Chemosh, Krynn üzerindeki tüm namevtlerin tanrısıdır. Chemosh ele geçirmek istediklerini "sonsuz yaşam" ile kandırır ve daha sonra da o kişileri namevt ordusuna katar. Kontrolü altındaki alanlar arasında tüm namevtler, yağmalayıcılar ve düşmanlar vardır. Sembolü sarı bir kurukafadır. Renkleri siyah ve soluk

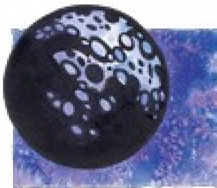
sarıdır. Takımyıldızı bir kurukafa şeklindedir. Avatar olarak dolaştığında siyah cübbeler içinde çok yakışıklı bir adam ya da üzeri değerli takılarla kaplı bir lich görünür. Diğer isimleriyse bölgelerine göre şunlardır: Aeleth (Ergoth), Derinlerin Dron’u (Tarsis), Chemos Joton (Buzduvarı), Khemax (Thorbardin), Yaşamfelaketi (Mithas), Orkrust (Hobgoblin).

Zeboim (Karanlık Deniz): Zeboim, Takhisis ve Sargonnas'ın kızı ve Denizlerin Kraliçesi'dir. Oldukça az sayıda rahibi olan Zeboim'in nasıl davranacağı belli olmadığından ölümcül bir düşman ve tehlikeli bir dosttur. En büyük düşmanı Habbakuk'tur, çünkü denizlerin tek hakimi olmak istemektedir. Cücelerin kendisi hakkında çok az şey bilmelerinden dolayı, onları su üzerinde doğrudan dibe batmakla lanetlemiştir. Kontrolü altındaki alanlar arasında denizler, fırtınalar, kasırgalar, hava olayları, namevt deniz yaratıkları ve kıskançlık vardır. Sembolü bir deniz kaplumbağası kabuğunun kabartmasıdır. Renkleri yeşil ve kırmızıdır. Takımyıldızı bir deniz kaplumbağası şeklindedir. Avatar olarak insan şeklindedir, fakat en sevdiği hali güzel bir bayan suratına sahip dev bir deniz kaplumbağasıdır. Diğer isimleriyse bölgelerine göre şunlardır: Rann (Ergoth), Zyr (Tarsis), Zebir Jotun (Buzduvarı), Bhezomiax (Thorbardin), Girdap (Mithas).

Hiddukel (Yalanlar Prensi): Hiddukel, haksız kazancın, bahislerin ve yalanın tanrısıdır. Hiddukel yaşayan ruhların ticaretini yapar. Girdiği bir bahis sonucu Gritaş'ın yapılmasını sağlamıştır. Kontrolü altındaki alanlar arasında iş uygulamaları, lanetli ruhlar, aç gözlülük, kölelik ve ihanet vardır. Sembolü kırık çift kefeli bir esnaf terazisidir. Renkleri kırmızı ve kemik rengidir. Takımyıldızı kırık bir terazi görünümündedir. Avatar olarak kendisine çok şişman olan, soğuk bakışlı, boncuk gözlü ve yağcı bir gülümsemeye sahip bir insan seçer. Diğer isimleriyse bölgelerine göre şunlardır: İhanetçi (Mithas), Usk-Do (Hobgoblin), Kusurlu Hitax (Thorbardin), M'Fistos (İstar).

Nuitari (İç Kemirici Karanlık): Nuitari, kara büyünün tanrısıdır ve büyüsüne duyduğu aşk yüzünden diğer kötülük tanrıları kadar kötülükle kararmamıştır. Diğer büyü tanrıları gibi, kendi aleminden ayrılmış ve Ölümlü

Krynn'e yakın bir yer kendisine seçmiştir. Bu kara ay sadece kendi müritleri tarafından görülebilir. Kara Cübbeliler'in tanrısıdır. Kontrolü altındaki alan sadece karanlık büyüdür. Sembolü siyah daire ya da küredir. Rengi siyahtır. Takımyıldızı yoktur, sadece siyah ay şeklinde Krynn'in gökyüzünde görünür. Avatar olarak kendisine siyah cübbeler içinde kabarık siyah saçlı, sessiz, güçlü bir genç adam seçtiği gibi bir yaramaz ve kötü bir çocuk da seçebilir. Diğer isimleriyse bölgelerine göre şunlardır: Geceyağmacısı (Mithas), Karanlık (Elian), Siyah El (Balifor), Tanrı Olmayan (Thorbardin).

III. Tarafsızlık Tanrıları

Gilean (Boşluk): Gilean, Tarafsızlık Tanrıları'nın aile reisidir ve içinde tüm bilgilerin ve gerçek isimlerin saklı olduğu Tobril kitabını koruyan tanrıdır. Sadece Tobril'i korumakla görevli olmayan Gilean ayrıca İyi ve Kötü Tanrılar arasındaki dengeyi korumakla da görevlidir. Bunu yaparken diğer Tarafsızlık Tanrıları'ndan da yardım alır. Kontrolü altındaki tek alan, her türlü bilgi alanıdır. Sembolü açık duran bir kitaptır. Rengi gridir. Takımyıldızı bir açık kitap şeklindedir ve gökyüzünde Paladin ile Takhisis'in arasında durur. Gilean avatar olarak kendisine orta yaşlı, herhangi bir ırka mensup ya da cinsiyete sahip olan bir kütüphane görevlisidir. Diğer isimleriyse bölgelerine göre şunlardır: Kitap Gilean, Gri Yolcu, Bilge, Ruhların Geçidi.

Sirrion (Akan Alev): Sirrion, doğal güçlerin ve ateşin tanrısıdır. Parlayan güneşten, küçük bir ışık kaynağına kadar bütün ateşler onun kontrolü altındadırlar. Bir ormanda bulunan yaşlı ağaçların yerini yeni ağaçların alması için orman yangını da çıkartabilir, ateşle oynayan bir çocuğun ateşe saygı göstermesi için elinin yanmasını da sağlayabilir. Kontrolü altındaki alanlar arasında alev, doğal güçler, değişim ve dönüşüm vardır. Sembolü, çok renkli bir ateştir. Renkleri parlak kırmızılar ve sarılardır. Takımyıldızı yoktur; gökyüzünde sadece kırmızı-sarı renkte parlayan bir yıldız olarak görünür. Sirrion genellikle alevlerin içinde yüzünü gösterir, ama ateşin değişik renklerinde görünen bir cübbeye sahip insan şeklinde de görünebilir. Diğer

isimleriyse bölgelerine göre şunlardır: Ateşefendisi, Simyacı, Büyücü (Mithas).

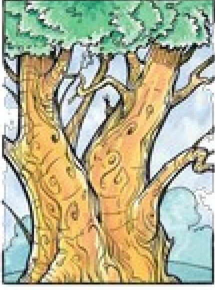

Reorx (Demirci): Reorx, cücelerin ve onların endüstrilerinin (demircilik) tanrısıdır. Ayrıca çekiciyle Kaos'dan bir parça kopartarak Krynn'in ve gökyüzündeki yıldızların oluşmasını sağlamıştır. Hiddukel'in oyununa gelerek Gritaş'ı yapmıştır. Kontrolü altındaki alanlar arasında cüceler, silahlar ve teknoloji vardır. Sembolleri, döven bir çekiç ya da cüce yapımı bir çekiç (Thorbardin) dir. Renkleri arduvaz grisi ve kırmızıdır. Takımyıldızı yoktur; gökyüzünde bir alev parçası gibi kıpkırmızı parlayan ve Sargonnas'ın takımyıldızının yanında duran bir yıldız olarak görünür. Reorx avatar olarak genellikle sarhoş ve kumarbaz olan Dougan Redhammer adlı bir cüceyi kendisine seçer. Diğer isimleriyse bölgelerine göre şunlardır: Örs (Elian), Silahustası (Mithas), Usta Reorx (Gnom), Zanaatkâr Reorx (Kender).

Chislev (Hayvan): Chislev doğanın kendisidir; korkusu sonbaharı, umutsuzluğu kışı, umudu baharı ve eğlenme isteği de yazı yaratmıştır. Müritleri gibi, tüm hayvan ve bitkiler de ona şükran borçludurlar; sabahleyin çiçekler güneşe doğru dönerlerken aynı zamanda Chislev'e doğru da dönmüş olurlar, onu her sabah selamlarlar. Kontrolü altındaki alanlar arasında doğa, yabanıl hayat ve hayvanlar vardır. Sembolü kahverengi, sarı ve yeşil renkli bir tüydür. Renkleri kahverengi, sarı ve yeşildir. Takımyıldızı yoktur; Mishakal'ın takımyıldızı ve Zivilyn'in yıldızına yakın duran ve sarı renginde parlayan bir yıldızı vardır. Chislev, avatar olarak kendisine genellikle güzel bir insan ya da elf kadını seçer. Diğer isimleriyse bölgelerine göre şunlardır: Vahşi Kişi (Mithas), Issız Yer.

Zivilyn (Hayat Ağacı): Tüm bilgeliklerin tanrısı olan Zivilyn'in kendisi kutsal Hayat Ağacı'dır. Gilean bütün bilgileri kendinde tutarken, Zivilyn de bilgelikleri kendisinde tutmaktadır. Bilgelik olmadan bilginin, bilgi olmadan da bilgeliğin bir işe yaramadığını bilen bu iki tanrı hep birlikte hareket etmektedirler. Chislev'in eşidir. Kontrolü altındaki tek alan bilgeliktir. Sembolü yeşil ve altın renklerinde dev gibi bir ağaç ya da bir

vallen ağacıdır. Renkleri yeşil ve altın rengidir. Takımyıldızı yoktur; Mishakal'ın takımyıldızı ve Chislev'in yıldızı arasında parlayan bir yıldızı vardır. Zivilyn, avatar olarak kendisine herhangi birisini seçebilir fakat genellikle yaşlı, bilge bir adam kimliğiyle görünür. Diğer isimleriyse bölgelerine göre şunlardır: Dünya Ağacı, Hayat Ağacı (Qualinesti, Silvanesti), Bilge Kişi (Mithas).

Shinare (Kanatlı Zafer): Shinare, zenginlik, endüstri ve ticaret tanrısıdır. Tüccarlar, esnaf halk ve benzeri kesimlerden kendi takipçilerini oluşturmuştur. Tembelliğe tolerans gösteremez; tembel tembel dolaşan biri ona, gözleri önünde hızla ölüyor görünür. Ayrıca Sirrion'un eşidir. Kontrolü altındaki alanlar arasında zenginlik, endüstri, özgürlük ve güç vardır. Sembolü bir grifon kanadıdır. Renkleri altın rengi, gümüş rengi ve kahverengidir. Takımyıldızı yoktur, Habbakuk ve Branchala'nın takımyıldızlarının yakınında gümüş rengi bir yıldızı bulunur. Shinare, avatar olarak kendisine zengin, saygıdeğer bir kişi ya da aynı özelliklere sahip bir tüccar seçer. Diğer isimleriyse bölgelerine göre şunlardır: Kanatlı Kişi (Silvanesti, Qualinesti), Gümüş Efendi (Thorbardin), Yürüyen Özgürlük (Ergoth), Denge (Mithas), Terazi (Mithas).

Lunitari (Peçeli Bakire): Lunitari, Tarafsız büyünün ve illüzyonların tanrısıdır. Büyü aşkı sayesinde Kırmızı Cübbeliler tarikatı kurulmuştur. Birçok büyücü onun tarikatı altında büyü çalışmak ister, çünkü büyüde pek bir kısıtlama getirmez. Solinari'yle uzun zamandan beri dostturlar ve çoğu zaman birlikte çalışırlar. Kontrolü altında tarafsız büyü ve illüzyon alanları vardır. Sembolü, kırmızı bir daire ya da küredir. Rengi kırmızı ya da macenta gridir. Takımyıldızı yoktur fakat gökyüzünde kırmızı ay formunda görünür. Lunitari avatar olarak kendisine baştan aşağı kırmızı cübbeler içinde duran kızıl saçlı, güzel bir insan kadını seçer. Diğer isimleriyse bölgelerine göre şunlardır: Luin (Ergoth), Kırmızı-Göz (Goodlund), Gece Mumu (Thorbardin), İllüzyon Bakiresi (Mithas).

Kaynak: http://frpnet.net

Ejderha Mızrağı serisi okuma sırası

• Güz Alacakaranlığının Ejderhaları (***Tarihçeler üçlemesi***)

• Cüce Derinlikleri Ejderhaları (***Kayıp Tarihçeler üçlemesi***)

• Kış Gecesi Ejderhaları (***Tarihçeler üçlemesi***)

• Yüceefendi Gökleri Ejderhaları (***Kayıp Tarihçeler üçlemesi***)

• İlkbahar Şafağı Ejderhaları (***Tarihçeler üçlemesi***)

• Kum Saati Büyücü Ejderhaları (***Kayıp Tarihçeler üçlemesi***)

• İkizlerin Zamanı (***Efsaneler üçlemesi***)

• İkizlerin Savaşı (***Efsaneler üçlemesi***)

• İkizlerin Sınavı (***Efsaneler üçlemesi***)

• Ruhdöveni (***Raistlin Tarihçeleri serisi***)

• Silah Kardeşliği (***Raistlin Tarihçeleri serisi***)

• Majere Kardeşler (***Başlangıçlar serisi***)

• İkinci Nesil

• Yaz Alevi Ejderhaları

• Yeni Bir Çağın Doğuşu (***Yeni Çağın Ejderhaları üçlemesi***)

• Kasırganın Günü (***Yeni Çağın Ejderhaları üçlemesi***)

• Kargaşanın Arefesi (***Yeni Çağın Ejderhaları üçlemesi***)

• Düşüş (***Dhamon Efsanesi üçlemesi***)

• İhanet (***Dhamon Efsanesi üçlemesi***)

• Kurtuluş (***Dhamon Efsanesi üçlemesi***)

• Batan Güneşin Ejderhaları (***Ruhlar Savaşı üçlemesi***)

• Kayıp Yıldızın Ejderhaları (***Ruhlar Savaşı üçlemesi***)

• Yitik Ayın Ejderhaları (***Ruhlar Savaşı üçlemesi***)

• Amber ve Küller (***Karanlık Havari üçlemesi***)

• Amber ve Demir (***Karanlık Havari üçlemesi***)

• Amber ve Kan (***Karanlık Havari üçlemesi***)

Yan seriler (isteğe bağlı):

• Sonuncu Şef (***Kaos Savaşı serisi***)

• Gece Göğünün Gözyaşları (***Kaos Savaşı serisi***)

• Kukla Kral (***Kaos Savaşı serisi***)

• Kan Denizi Yağmacıları (***Kaos Savaşı serisi***)

• Boşver Dağı Kuşatması (***Kaos Savaşı serisi***)

• Kıyamet Tugayı (***Kang'ın Alayı serisi***)

• Ejderan Kuralları (***Kang'ın Alayı serisi***)

• Karanlık ve Işık (***Başlangıçlar serisi***)

- Kender Yurdu (***Başlangıçlar serisi***)

- Eş Ruhlar (***Tanışmalar serisi***)
- Yol Tutkusu (***Tanışmalar serisi***)
- Kara Yürek (***Tanışmalar serisi***)
- Yemin ve Ölçü (***Tanışmalar serisi***)

- Vinas Solamnus (***Kayıp Efsaneler serisi***)
- Fistandantilus: Yeniden Doğuş (***Kayıp Efsaneler serisi***)

- Haberci (***Buzduvarı üçlemesi***)
- Altın Küre (***Buzduvarı üçlemesi***)
- Kışyurdu (***Buzduvarı üçlemesi***)

- Sır Halkası (***Kesişen Yollar serisi***)
- Hırsızlar Loncası (***Kesişen Yollar serisi***)
- Ejderhanın Blöfü (***Kesişen Yollar serisi***)
- Ejderha Adaları (***Kesişen Yollar serisi***)
- Hiçbir Yerin Ortasında (***Kesişen Yollar serisi***)

- İlkdoğan (***Elf Ulusları üçlemesi***)
- Soykıyımı Savaşları (***Elf Ulusları üçlemesi***)
- Qualinesti (***Elf Ulusları üçlemesi –*** *Türkçe'ye çevrilmedi*)

- Huma Destanı
- Kara Dalamar (***Klasikler serisi***)
- Bir Ejderha Söylentisi (***Genç Yetişkin serisi***)

Kronolojik Okuma Sırası

Burada vereceğimiz sıralama Ejderha Mızrağı (Dragonlance) serisinin tüm kitaplarını kapsamaktadır. Serinin tüm kitapları Türkçe'ye çevrilmediğinden dolayı çevrilmeyen kitaplar Orijinal isimleriyle yer almaktadırlar.

Afet Öncesi (Pre-Cataclysm = PC):

8500 PC

- The Dragons (***Lost Histories series***)

6320 PC

- The Irda (***Lost Histories series***)

4017 PC

- Children of the Plains (***Barbarians series***)

3995 PC

- Brother of the Dragon (***Barbarians series***)
- Sister of the Sword (***Barbarians series***)

3811 PC

- The Kagonesti (***Lost Histories series***)

2750 PC

- The Forest King (***The Anvil of Time series***)

2692 PC

- Covenant of the Forge (***Dwarven Nations series***)

2596 PC

- Hammer and Axe (***Dwarven Nations series***)

2421 PC

- A Warrior's Journey (***The Ergoth trilogy***)

2401 PC

- The Wizard's Fate (***The Ergoth trilogy***)

2395 PC

- A Hero's Justice (***The Ergoth trilogy***)

2308 PC

- İlkdoğan (***Elf Ulusları üçlemesi***)

2230 PC

- The Swordsweath Scroll (***Dwarven Nations series***)

2192 PC

- Soykıyımı Savaşları (***Elf Ulusları üçlemesi***)

2072 PC

- The Qualinesti (***Elven Nations trilogy***)

1817 PC

- Vinas Solamnus (***Kayıp Efsaneler serisi***)

1793 PC

- The Dargonesti (***Lost Histories series***)

1020 PC

- Huma Destanı (***Kahramanlar serisi***)

1013 PC

- Kaz the Minotaur (***Heroes series***)

1010 PC

- Land of the Minotaurs (***Lost Histories series***)

553 PC

- Haberci (***Buzduvarı üçlemesi***)

545 PC

- Altın Küre (***Buzduvarı üçlemesi***)
- Kışdiyarı (***Buzduvarı üçlemesi***)

181 PC

- Knights of the Crown (***Warriors series***)

171 PC

- Knights of the Sword (***Warriors series***)

161 PC

- Knights of the Rose (***Warriors series***)

159 PC

- The Wayward Knights (***Warriors series***)

40 PC

- Chosen of the Gods (***Kingpriest trilogy***)

20 PC

- Divine Hammer (***Kingpriest trilogy***)

5 PC

- The Dark Queen (***Villains series***)

1 PC

- Fistandantilus: Yeniden Doğuş (***Kayıp Efsaneler serisi***)
- Sacred Fire (***Kingpriest trilogy***)
- The Reign of Istar (***Tales series***)
- Lord Soth (***Warriors series***)

Afet Sonrası (After-Cataclysm = AC):

1 AC

- The Survivors (***The Anvil of Time series***)
- The Cataclysm (***Tales series***)

39 AC

- İkizlerin Savaşı (***Efsaneler üçlemesi***)

228 AC

- Weasel's Luck (***Heroes series***)

231 AC

- Galen Beknighted (***Heroes series***)

248 AC

- The Inheritance (***Classics series***)

249 AC

- Eş Ruhlar (***Tanışmalar serisi***)

292 AC

- Hederick: The Theocrat (***Villains series***)

313 AC

- Before the Mask (***Villains series***)

324 AC

- Theros Ironfeld (***Warriors series***)

325 AC

- The Black Wing (***Villains series***)
- Kara Yürek (***Tanışmalar serisi***)

331 AC

- Ruhdöveni (***Raistlin Tarihçeleri serisi***)

332 AC

- Emperor of Ansalon (***Villains series***)

334 AC

- Yol Tutkusu (***Tanışmalar serisi***)

338 AC

- Tales of Uncle Trapspringer (***Adventures in Krynn***)

339 AC

- Night of the Eye (***Defenders of Magic series***)
- Yemin ve Ölçü (***Tanışmalar serisi***)
- The Gates of Thorbardin (***Heroes series***)

343 AC

- Steel and Stone (***Meetings sextet***)

344 AC

- Maquesta Kar-Thon (***Warriors series***)

345 AC

- The Medusa Plague (***Defenders of Magic series***)
- The Companions (***Meetings sextet***)

346 AC

- Karanlık ve Işık (***Başlangıçlar serisi***)
- Kender Yurdu (***Başlangıçlar serisi***)
- Silah Kardeşliği (***Raistlin Tarihçeleri serisi***)
- Love and War (***Tales series***)
- Flint: The King (***Preludes series***)

- Tanis: The Shadow Years (***Preludes series***)

348 AC

- Stormblade (***Heroes series***)
- Majere Kardeşler (***Başlangıçlar serisi***)
- The Seventh Sentinel (***Defenders of Magic series***)

349 AC

- Kara Dalamar (***Klasikler serisi***)

350 AC

- Riverwind: The Plainsman (***Preludes series***)

351 AC

- Güz Alacakaranlığının Ejderhaları (***Tarihçeler üçlemesi***)
- Bir Ejderha Söylentisi (***Genç Yetişkin serisi***)
- Cüce Derinlikleri Ejderhaları (***Kayıp Tarihçeler üçlemesi***)

352 AC

- Kış Gecesi Ejderhaları (***Tarihçeler üçlemesi***)
- The Nightmare Lands (***Young Reader series***)
- Yüceefendi Gökleri Ejderhaları (***Kayıp Tarihçeler üçlemesi***)
- İlkbahar Şafağı Ejderhaları (***Tarihçeler üçlemesi***)
- Kum Saati Büyücü Ejderhaları (***Kayıp Tarihçeler üçlemesi***)
- To the Gates of Palanthas (***Young Reader series***)
- Hope's Flame (***Young Reader series***)
- The Gully Dwarves (***Lost Histories series***)
- Lord Toede (***Villains series***)
- A Dawn of Dragons (***Young Reader series***)

353 AC

- Temple of the Dragonslayer (***The New Adventures series***)
- The Dying Kingdom (***The New Adventures series***)
- The Dragon Well (***The New Adventures series***)
- The Citadel (***Classics series***)

354 AC

- Return of the Sorceress (***The New Adventures series***)
- Dragon Sword (***The New Adventures series***)
- Dragon Day (***The New Adventures series***)
- Dragon Knight (***The New Adventures series***)

355 AC

- Crown of Thieves (***Elidor trilogy***)
- Wizard's Curse (***Trinistyr series***)
- Wizard's Betrayal (***Trinistyr series***)
- The Crystal Chalice (***Elidor trilogy***)
- Wizard's Return (***Trinistyr series***)
- City of Fortune (***Elidor trilogy***)
- Dragon Spell (***The New Adventures series***)

356 AC

- The Wayward Wizard (***Suncatcher trilogy***)
- Pillar of Flame (***Elements series***)
- Warrior's Heart (***Goodlund trilogy***)
- İkizlerin Zamanı (***Efsaneler üçlemesi***)
- The Ebony Eye (***Suncatcher trilogy***)

- Warrior's Blood (***Goodlund trilogy***)
- Queen of the Sea (***Elements series***)
- Tempest's Vow (***Elements series***)
- The Stolen Sun (***Suncatcher trilogy***)
- Warrior's Bone (***Goodlund trilogy***)

357 AC

- The Sellsword (***The Anvil of Time series***)
- İkizlerin Sınavı (***Efsaneler üçlemesi***)

363 AC

- The War of the Lance (***Tales series***)

371 AC

- Murder in Tarsis (***Classics series***)

378 AC

- İkinci Nesil

381 AC

- The Magic of Krynn (***Tales series***)
- Kender, Gully Dwarves, and Gnomes (***Tales series***)

382 AC

- Kukla Kral (***Kaos Savaşı serisi***)

383 AC

- Kıyamet Tugayı (***Kang'ın Alayı serisi***)
- Sonuncu Şef (***Kaos Savaşı serisi***)
- Yaz Alevi Ejderhaları
- Gece Göğünün Gözyaşları (***Kaos Savaşı serisi***)

- Kan Denizi Yağmacıları (***Kaos Savaşı serisi***)
- Boşver Dağı Kuşatması (***Kaos Savaşı serisi***)

İkinci Afet (Second Cataclysm = SC):

384 AC (1 SC)

- Yeni Bir Çağın Doğuşu (***Yeni Çağın Ejderhaları üçlemesi***)
- Ejderan Kuralları (***Kang'ın Alayı serisi***)

385 AC (2 SC)

- Spirit of the Wind (***Bridges of Time series***)

387 AC (4 SC)

- Legacy of Steel (***Bridges of Time series***)

391 AC (8 SC)

- The Silver Stair (***Bridges of Time series***)

392 AC (9 SC)

- The Rose and the Skull (***Bridges of Time series***)

393 AC (10 SC)

- Relics and Omens (***Tales of Fifth Age series***)
- Bertrem's Guide to the Age of Mortals
- Dezra's Quest (***Bridges of Time series***)

394 AC (11 SC)

- The Odyssey of Gilthanas (***Reader's Companion series***)

414 AC (31 SC)

- Kasırganın Günü (***Yeni Çağın Ejderhaları üçlemesi***)

- Kargaşanın Arefesi (***Yeni Çağın Ejderhaları üçlemesi***)

417 AC (34 SC)

- Düşüş (***Dhamon Efsanesi üçlemesi***)
- Hırsızlar Loncası (***Kesişen Yollar serisi***)

418 AC (35 SC)

- Night of Blood (***The Minotaur Wars series***)
- İhanet (***Dhamon Efsanesi üçlemesi***)
- Kurtuluş (***Dhamon Efsanesi üçlemesi***)

419 AC (36 SC)

- Sır Halkası (***Kesişen Yollar serisi***)
- The Lioness (***Age of Mortals series***)
- Ejderha Blöfü (***Kesişen Yollar serisi***)
- Ejderha Adaları (***Kesişen Yollar serisi***)

420 AC (37 SC)

- Conundrum (***Age of Mortals series***)

421 AC (38 SC)

- Batan Güneşin Ejderhaları (***Ruhlar Savaşı üçlemesi***)
- The Players of Gilean (***Anthologies***)
- The Search for Magic (***War of Souls Anthologies***)
- City of the Lost (***The Linsha trilogy***)
- Tides of Blood (***The Minotaur Wars series***)
- Bertrem's Guide to the War of Souls, Volume 1
- Kayıp Yıldızın Ejderhaları (***Ruhlar Savaşı üçlemesi***)
- Flight of the Fallen (***The Linsha trilogy***)

- The Search for Power (***War of Souls Anthologies***)
- Yitik Ayın Ejderhaları (***Ruhlar Savaşı üçlemesi***)
- Dark Thane (***Age of Mortals series***)
- Bertrem's Guide to the War of Souls, Volume 2
- Return of the Exile (***The Linsha trilogy***)
- Empire of Blood (***The Minotaur Wars series***)
- Prisoner of Haven (***Age of Mortals series***)

422 AC (39 SC)

- Amber ve Küller (***Karanlık Havari üçlemesi***)
- Saving Solace (***The Champions series***)
- Amber ve Demir (***Karanlık Havari üçlemesi***)
- Amber ve Kan (***Karanlık Havari üçlemesi***)
- Wizard's Conclave (***Age of Mortals series***)
- Hiçbir Yerin Ortasında (***Kesişen Yollar serisi***)
- The Lake of Death (***Age of Mortals series***)

423 AC (40 SC)

- The Black Talon (***Ogre Titans series***)

424 AC (41 SC)

- Blades of the Tiger (***The Taladas Chronicles***)
- The Fire Rose (***Ogre Titans series***)
- Trail of the Black Wyrm (***The Taladas Chronicles***)

425 AC (42 SC)

- Lord of the Rose (***Rise of Solamnia series***)
- Shadow of the Flame (***The Taladas Chronicles***)

426 AC (43 SC)

- Sanctuary (***Elven Exiles series***)
- Alliances (***Elven Exiles series***)
- Destiny (***Elven Exiles series***)

427 AC (44 SC)

- The Crown and the Sword (***Rise of Solamnia series***)
- The Great White Wyrm (***The Champions series***)

429 AC (46 SC)

- The Measure and the Truth (***Rise of Solamnia series***)
- Protecting Palanthas (***The Champions series***)

433 AC (50 SC)

- The Secret of Pax Tharkas (***Dwarf Home series***)
- The Rebellion (***The Stonetellers series***)
- Death March (***The Stonetellers series***)
- The Heir of Kayolin (***Dwarf Home series***)
- Goblin Nation (***The Stonetellers series***)

DRAGONS OF THE HIGHLORD SKIES

The Lost Chronicles
Volume II

[1] *Halberd:* Teber. Genellikle dervişlerin yolculuklarında kullandıkları, deniz savaşlarında da kullanılan, uzun saplı bir savaş baltası.

[2] *Takbih:* Kınama.

[3] *Turba:* Az çok kömürleşmiş bitkilerden oluşan yakıt.

[4] "Kış Gecesi Ejderhaları" kitabında ise Laurana bu ziyneti ilk defa Yüceermiş Kulesi'nde görmüş ve çok şaşırmıştı. Yazarlar burada bir çelişkiye düşmüşler (*e-kitabı hazırlayanın notu*).

[5] "Güz Alacakaranlığının Ejderhaları" ve "Kış Gecesi Ejderhaları" kitaplarında ise annesinin hayatta olduğu görülüyor. Burada yazarlar bir çelişkiye düşmüşler (*e-kitabı hazırlayanın notu*).

[6] *Nightlund:* Gece diyarı (ç.n.)

[7] *Knightlund:* Şövalye diyarı (ç.n.)

[8] *Namevt:* Yaşayan ölü, hortlak, zombi.

[9] *A.S. :* Afetten Sonra (P.C – Post Catacylsm)

[10] Ben kitabı araştırdım ama öyle bir şey bulamadım maalesef (*e-kitabı hazırlayanın notu*).

[11] Bu kitap Türkçe'ye çevrilmedi. Hikayeyi Orijinal dilinde kitaba ekledim (*e-kitabı hazırlayanın notu*). Buradan...

[12] Burada ismini belirtmiyoruz, çünkü spoiler olma durumu var (*e-kitabı hazırlayanın notu*).